

LOCUS
EN İYİ BİLİMKURGU
ROMANI ÖDÜLÜ

"Gezegenlerarası macera dediğin işte böyle yazılır."
—GEORGE R. R. MARTIN

JAMES S. A. COREY

ABADDON GEÇİDİ

Ithaki

James S. A. Corey, Daniel Abraham ve Ty Franck'in birlikte kullandıkları takma isimdir. Her iki yazar da New Mexico'da yaşamaktadır.

James S.A. Corey

ABADDON GEÇİDİ

ENGİNLİK SERİSİ 3. KİTAP

Çeviren: Cihan Karamancı

Abaddon Geçidi
James S. A. Corey

Orijinal Adı: *The Abaddon's Gate*

İthaki Yayınları - 1072

Yayına Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Redaksiyon: *Ömer Ezer - Ozancan Demirışık*
Kapak Tasarım: *Şükrü Karakoç*
Kapak Görseli: *Daniel Dociu*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Özge Kılıç*
1. Baskı, Ocak 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-521-0

Sertifika No: 11407

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Bize bu işin nasıl yapıldığını gösteren Walter Jon Williams'a ve onu çok fazla yüzümüze gözümüze bulaştırmadığımızdan emin olan Carrie Vaughn'a.

Açılış: Manéo

Manéo Jung-Espinoza –Ceres İstasyonu'ndaki arkadaşları arasında Néo– *Y Que* adını verdiği küçük geminin kokpitinde iki büklüm oturuyordu. Neredeyse üç ayın ardından tarih yazmasına belki elli saat kalmıştı. Yiyeceği iki gün önce bitmişti. Kalan yegâne içme suyu daha şimdiden sayısız kez bünyesinden geçen yarım litre geri dönüştürülmüş sidikti. Kapatabileceği her şeyi kapatmıştı. Reaktör devre dışıydı. Pasif monitörleri hâlâ açıktı ama aktif sensörleri değildi. Kokpitteki tek ışık, görüntü terminallerinin yansımasından geliyordu. Uçup gitmemesi için köşelerini emniyet kemerlerine sıkıştırarak sarındığı battaniye bile elektrik almıyordu. Telsiz ve dar ışın vericilerinin ikisini de kapatmakla kalmamış, geminin ismini gövdesine bile yazmadan önce aktarıcıyı çıkarıp atmıştı. Sırf tesadüfi bir sinyalle geldiğini filolara haber vermek için bu kadar uzağa uçmuş değildi.

Elli saat –hatta daha bile kısa bir süre– boyunca yapması gereken tek şey görülmemekti. Ve tabii hiçbir şeye çarpmamak. Ama işin o kısmı zaten Tanrı'ya kalmıştı.

Néo'yu sapancılar[1] cemiyetine tanıtan kişi kuzeni Evita olmuştu. Bu, üç yıl evvel, Néo'nun on beşinci doğum gününden hemen önceydi. Néo o sırada ailesinin deliğinde takılıyordu. Annesi su arıtma tesisindeki işinin başında, babası denetlediği şebeke bakım-onarım grubuyla toplantıdaydı. Bir ay içinde dördüncü kez okulu kıran Néo ise evde kalmıştı. Sistem birinin kapıda beklediğini duyurunca Néo kaytardığı için okul güvenliğinin ensesine bindiğini sanmıştı. Fakat karşısında Evita'yı bulmuştu.

Evita ondan iki yaş büyüktü ve annesinin ablasının çocuğuydu. Kız gerçek bir Kuşaklı'ydı. Aslında aynı uzun-ince vücut yapısına

1 "Sapan" sözcüğü burada hareketli bir gök cisminin yerçekimini kullanarak bir uzay aracına ivme katması anlamında kullanılıyor. *–çn*

sahiptiler ama Evita *oradandı*. Néo kuzenini ilk gördüğünden beri ona vurgundu. Üzerinde giysileri olmadan nasıl görüneceği, onu öpmenin nasıl bir şey olacağı hakkında hayaller kurmuştu. Kız şimdi karşısında duruyordu ve Néo evde yalnızdı. Daha kapıyı bile açmadan kalbi nonnalden üç kat hızlı çarpıyordu.

"Esá, unokabátya," dedi kız, gülümseyip ellerini silkerek.

"Hoy," diyen oğlan sakin ve soğukkanlı davranmaya çalıştı. O da tıpkı kuzeni gibi adına Ceres İstasyonu denen kocaman uzay şehrinde büyümüştü ama babası bir Dünyalı olduğunu belli eden alçak, bodur bir iskelete sahipti. Kuşak'ın kozmopolit argosunu kullanmak kuzeni kadar Néo'nun da hakkıydı ama o argo genç kızın ağzına yakışıyordu. Aynı lafı Néo ettiğinde sanki başka birinin ceketini giyiyormuş gibi geliyordu.

"Limanın orada bazı coyolar toplanıyor. Silvestari Campos geri döndü," dedi kız. Kalçası dik, ağzı bir yastık kadar yumuşak, dudakları ışıl ışıldı. "Mit?"

"Que no?" diye karşılık verdi oğlan. "Yapacak daha iyi bir işim yok zaten."

Néo sonradan kuzeninin sırf Mila Sana –Néo'dan biraz daha genç yaştaki at suratlı bir Marslı kız– ona abayı yaktığı ve hepsi de çirkin içli kızı onun peşinden koşarken seyretmeyi komik bulduğu için kendisini çağırdığını anlayacaktı. Fakat zaten o noktada bunu umursamıyor olacaktı. Artık Silvestari Campos'la tanışmış ve sapanlanınayı duymuştu.

Olay şöyle gelişti: Bazı coyolar bir tekne toparlamışlardı. Gemi belki bir hurdadan bozmaydı. Belki yeni imalattı. Büyük ihtimalle en azından bir kısmı çalıntıydı. İşi halletmek için bir üfleç iticisinden, bir pilot koltuğundan ve yeterince hava ile sudan fazlasına ihtiyaç yoktu. Gerisi tamamıyla uçuş yolunu belirlemeye kalıyordu. Bir Epstein olmadan üfleç iticisi yakıt topaklarını o kadar çabuk yakardı ki hiç kimse hiçbir yere gidemezdi –en azından yardım almaksızın. İşin püf noktası uçuş yolunu öyle bir ayarlamaktı ki yakış –ve en iyiler sadece tek bir yakış kullanırdı– gemiyi bir yerçekimi yardımına[1] soksun, bir gezegenden ya da uydudan sürat alsın ve itişin imkân tanıdığı kadar uzaklara yollasın. Sonra geriye bir tek ölmeden geri gelmenin bir yolunu bulmak kalıyordu. Tüm bu sürecin takibi, kırması Loca Greiga'nın veya Altın Dal'ın elindekiler kadar

1 Bir gök cisminin yerçekimi alanından faydalanarak bir uzay aracının yörüngesinin hızını ve şeklini değiştirme eylemi. –*çn*

zor bir çifte şifreli kara ağ tarafından yapılıyordu. Hatta belki ağı onlar yönetiyordu. Yaptıkları iş alabildiğine yasadışıydı ve birilerinin bahis oynadığı belliydi. Aynı zamanda tehlikeliydi ama zaten başka türlü olamazdı. Tabii geri geldiğinde herkes ismini duymuş olacaktı. Ambar partisinde keyif çatabilecek, her ne istersen içebilecek, kiminle istersen konuşabilecek, elini geri itilmeden Evita Jung'ın sağ memesine atabilecektin.

Ve o güne kadar hiçbir şeyi fazla önemsemeyen Néo birdenbire hırslanmıştı.

"İnsanların unutmamaları gereken şey Halka'nın sihirli olmadığı," dedi Marslı kadın. Néo son aylarda Halka hakkındaki haber bültenlerini seyrederek epey zaman geçirmişti ve şimdiye kadar en çok bu kadından hoşlanmıştı. Yüzü hoş, aksanı güzeldi. Bir Dünyalı kadar tıknaz olmamasına rağmen Kuşak'a da ait değildi. Yani kendisi gibiydi. "Henüz onu anlamıyoruz ve daha onlarca yıl anlamayabiliriz. Fakat son iki yılda, tekerleğin icadından beri madde teknolojileri hakkında en ilginç ve heyecan verici buluşlardan bazılarını gerçekleştirdik. Önümüzdeki on veya on beş yil içinde protomolekülü izleyerek öğrendiğimiz şeylerin uygulamalarına tanıklık etmeye başlayacağız ve bu–"

"Zehirli. Bir. Ağacın. Meyvesi," dedi kadının yanındaki yaşlı, köselemsi coyo. "Bunun toplu katliamdan inşa edildiğini asla unutmamalıyız. Protogen ile Mao-Kwik'teki suçlular ve canavarlar bu silahı masum bir nüfusun üstüne saldılar. Tüm bunlar o katliamla başladı ve bundan kâr elde etmek hepimizi suç ortağı yapar."

Kamera tartışmanın moderatörüne geçti. Gülümseyen adam köselemsi konuğuna bakarak başını iki yana salladı.

"Haham Kimble," dedi moderatör, "yabancı kökeni su götürmeyen bir oluşumla temas kurduk. Bu oluşum Eros İstasyonu'nu ele geçirdi, bir seneden biraz daha uzun süre Venüs'ün amansız düdüklü tenceresinde kendini hazırladı, sonra da Uranüs'ün yörüngesinin hemen dışına devasa bir yapı kompleksi fırlatıp bin kilometre genişliğinde bir halka inşa etti. Ahlak gereği bu hususları göz ardı etmemiz gerektiğini savunuyor olamazsınız."

"Himmler'in Dachau'daki hipotermi deneyleri–" diye başlayan köselemsi coyo, bir parmağını havada ileri geri salladı. Fakat şimdi söz kesme sırası güzel Marslı'daydı.

"Lütfen artık 1940'ları geçebilir miyiz?" diyen kadın, *dostane*

davranıyorum ama kapa o lanet çeneni, dercesine gülümsüyordu. "Burada uzay Nazilerinden bahsetmiyoruz. Bu, insanlık tarihindeki gelmiş geçmiş en önemli olay. Protogen'in oynadığı rol korkunçtu ve o role bağlı olarak fazlasıyla cezalandırıldılar. Ama artık yapmamız gereken–"

"Ben *uzay* Nazilerinden falan bahsetmiyorum!" diye bağırdı ihtiyar coyo. "Naziler *uzaylı* değiller. Onlar aramızdalar. Onlar kendi tabiatımızın en kötü canavarları. Fakat bu keşiflerden fayda sağlayarak onların yöntemlerini meşrulaştırmış oluyoruz."

Güzel kadın gözlerini yuvarladı ve yardım istercesine programın moderatörüne baktı. Moderatörün omuz silkmekle yetinmesi ihtiyarı daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Halka günaha davettir!" diye bağırdı yaşlı coyo. Ağzının kenarlarında video editörünün görünür bırakmayı seçtiği beyaz renkli tükürük zerreleri vardı.

"Protomolekülün ne olduğunu bilmiyoruz," dedi güzel olan. "Tarih öncesi Dünya'daki tek hücreli organizmalar üzerinde çalışmak için tasarlanmasına ve çok daha karmaşık yapıdaki canlıları bünyesine aldıktan sonra yolunun Venüs'e düşmesine bağlı olarak muhtemelen tüm işlevini yitirmiştir. Fakat davetin ve günahın bu işle hiçbir ilgisinin olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim."

"Onların hepsi birer kurban. Sizin şu 'karmaşık yapıdaki canlılarınız' var ya? Onlar masumların iğfal edilmiş bedenleri!"

Néo yayının sesini kıstı ve bir süre konukların birbirlerine el kol hareketleri yapmalarını seyretmekle yetindi.

Jüpiter'in, Europa'nın ve Satürn'ün doğru konumlarda bulunacakları zamanı hesaplayarak *Y Que*'nin uçuş yolunu planlaması aylar sürmüştü. Zaman aralığı o kadar dardı ki yaptığı iş yarım kilometre öteden bir dart atarak onunla bir meyve sineğini kanadından vurmaya benziyordu. İşin en zor kısmı Europa olmuştu. Jüpiter'in uydusuna yakın geçmiş, sonra gaz devine öyle yaklaşmıştı ki adeta ona sürtünmüştü. Ardından yine uzun bir yolculukla Satürn'ün yanından geçerek onun yörünge hızından daha da güç almış ve karanlığın iyice derinlerine yollanmıştı. Daha fazla hızlanacağı yoktu ama zaten elden geçirilmiş ufacık bir madenci teknesinden beklenmeyecek bir süratle gidiyordu. Bir sivrisineğin kıç deliğinden daha ufak bir hedefi vurmak için milyonlarca kilometrelik boşluğu katediyordu.

Néo aktarıcısı olmayan ve balistik uçan küçük bir gemi ansızın

ortaya çıkıp da saatte yüz elli bin kilometreyle Halka'nın içinden geçtiğinde çevreye park etmiş tüm bilimsel ve askeri gemilerdekilerin suratlarında belirecek ifadeyi hayal edebiliyordu. Amacına ulaştıktan sonra elini çabuk tutması gerekecekti. Tüm süratini kesecek kadar yakıtı yoktu ama ona bir kurtarma gemisi göndermelerine yetecek kadar yavaşlayabilirdi.

Biraz hapis yatacağı kesindi. Yargıçlar huysuzluk ederlerse belki iki yıl. Ama buna değerdi. Sadece tüm dostlarının sürekli ve artan bir koro halinde *ha siktir sahiden dediğini yapacak* yorumlarıyla onu takip ettikleri kara ağdaki mesajlar için bile buna değerdi. Néo adını tarih kitaplarına yazdıracaktı. Yüz yıl sonra bile insanlar gelmiş geçmiş en yürekli sapancıyı konuşuyor olacaklardı. Néo *Y Que*'yi inşa etmeye aylar, bu yolculuğu yapmaya daha da uzun bir zaman harcamıştı. Üstüne bir de hapis yatacaktı. Yine de tüm bunlara değerdi. Adını sonsuza dek yaşatacaktı.

Yirmi saat.

En büyük tehlike Halka'yı çevreleyen filoydu. Dünya ile Mars aylar önce birbirinin donanmasını haşat etmişti ama geriye kalanların çoğu Halka'nın çevresindeydi. Gemilerin bir kısmı hâlâ iç gezegenlerdeydi ama onlar Néo'nun umurunda değildi. Sistemdeki her bilim gemisi Halka'dan bir-iki bin kilometre uzaklıkta incelerken, dinlerken ve boşlukta yavaşça süzülürken birbirini gözetleyen belki yirmi veya otuz büyük askeri gemi mevcuttu. Tüm bu donanma gücünün amacı hiç kimsenin Halka'ya dokunmadığından emin olmaktı. Hepsinin de ödü patlıyordu. Uzayın aynı ufak köşesine tıkılmış tüm o metale ve seramiğe rağmen, Halka'nın nispeten minicik denebilecek bin kilometre genişliğindeki iç yüzeyine rağmen Néo'nun bir şeye çarpma ihtimali azdı. Uzayda bir şeylerden çok daha fazla hiçbir şey mevcuttu. Zaten filodaki gemilerden birine denk gelse bile bunu dert edecek kadar orada takılmayacaktı. Bu yüzden kendini Bakire Meryem'in insafına bıraktı ve yüksek hızlı kamerayı kurmaya başladı. Olay nihayet gerçekleştiğinde her şey öyle hızlı yaşanacaktı ki verileri analiz edene kadar amacına ulaşıp ulaşmadığını dahi bilemeyecekti. Ayrıca Néo yaptığının kayıtlara geçtiğinden emin olmaya kararlıydı. Vericilerini tekrar çalıştırdı.

"Hoy," dedi kameraya. "Ben Néo. Néo solo. Bağımsız Kuşak yarışçısı *Y Que*'nin kaptanı ve mürettebatı. Ben mielista. Tanrı insanı yarattığından beri olan en büyük sıyrılmaya altı saat kaldı. Es pa mi

mama, canım Sophia Brun ve Kurtarıcımız İsa adına. Aman dikkatli bakın. Gözünüzü kırparsanız kaçırırsınız, que sa?"

Néo kaydettiği videoyu seyretti. Berbat görünüyordu. Muhtemelen hâlâ vakti vardı; hırpani sakalını tıraş edebilir ve en azından saçlarını tarayabilirdi. Bu kadar tavuk omuzlu gözükmemek için keşke günlük egzersizlerini ihmal etmeseydi. Ama artık çok geçti. Yine de kamera açısıyla oynayabilirdi. Ne de olsa balistik uçuyordu. Dert edecek bir itiş yerçekimi falan yoktu.

Kibri tatmin olana dek başka iki açı denedi, sonra da dış kameraları açtı. Tanıtımı on saniyeden biraz daha uzundu. Hedefine yirmi saniye kala yayına başlayacak, ardından dış kameralara geçecekti. Kameralar saniyede bin kareden fazla çekim yapmasına rağmen yine de fotoğraflar arasında Halka'yı yakalayamayabilirdi. Şansının yaver gitmesini ummaktan başka çaresi yoktu. Daha iyi bir kamera var olsaydı bile gidip onu alamazdı ya.

Suyunun geri kalanını içti ve yanına biraz daha yiyecek almış olmayı diledi. Bir tüp protein lapası sahiden çok iyi gelirdi. Ama yakında o da olurdu. Nasılsa doğru düzgün bir tuvalete, içecek suya ve mahküm istihkakına sahip bir Dünya yahut Mars nezarethanesine düşecekti.

O sırada uykudaki iletişim sistemi devreye girdi ve bir dar ışın hakkında cızırdadı. Néo bağlantıyı açtı. Mesajdaki şifre onun kara ağdan geldiğini gösteriyordu ve Néo'ya burada ulaşabildiğine göre yeteri kadar uzun bir zaman önce yollanmıştı. Demek ki onun haricinde gösteriş yapan biri daha vardı.

Evita hâlâ güzeldi, fakat Néo *Y Que*'yi inşa edecek parayı ve hurdayı toplamaya başladığı günlere kıyasla artık bir kadındı. Beş yıl sonra alelade biri olup çıkardı. Yine de Néo ona olan düşkünlüğünü korurdu.

"Esá, unokabátya," dedi Evita. "Dünyanın gözü üzerinde. Toda auge. Benimki de."

Kız gülümsedi ve Néo sadece bir saniyeliğine kuzeninin tişörtünü kaldırabileceğini düşündü. Bol şans dilemek için. Dar ışın kesildi.

İki saat.

"Tekrar ediyorum, Mars firkateyni *Lucien*'den Halka'ya yaklaşan kimliği belirsiz gemiye. Derhal cevap verin yoksa ateş açacağız."

Üç dakika. Onu vaktinden önce görmüşlerdi. Halka halen üç

dakikalık mesafedeydi ve bir dakikadan daha az zaman kalana dek onu görmemeleri gerekirdi.

Néo boğazını temizledi.

"Gerek yok, que sa? Gerek yok. Burası Ceres İstasyonu çıkışlı *Y Que* yarışçısı."

"Aktarıcın açık değil *Y Que*."

"Bozuldu, anlarsın ya? Onun için yardıma ihtiyacım olacak."

"Telsizin pekâlâ çalışıyor ama bir imdat çağrısı duymuyorum."

"Tehlike yok," dedi Néo, fazladan her saniye için heceleri uzatarak. Konuşmaya devam etmelerini sağlayabilirdi. "Balistik uçuyorum. Reaktörü çalıştırabilirim ama bir-iki dakikamı alır. Belki siz de bir el atarsınız, eh?"

"Yasak bölgedesin *Y Que*," dedi Marslı. Néo yüzündeki sırıtışın genişlediğini hissetti.

"Zarar yok," dedi oğlan. "Zarar yok. Teslim oluyorum. Sadece biraz yavaşlamam lazım. Birkaç saniye sonra çalıştırırım. Tutun çişinizi."

"Uçuş yolunu Halka'dan ayırmak için on saniyen var, yoksa ateş açacağız."

Korkusu Néo'ya zafer gibi geldi. Kafasına koyduğunu yapıyordu. Dosdoğru Halka'ya gidiyordu ve bu durum onların ödünü patlatıyordu. Bir dakika. Reaktörü ısıtmaya başladı. Bu noktada yalan bile söylemiyordu. Tüm sensör takımı açılış sekansına başladı.

"Ateş açmayın," dedi Néo, eliyle gizlice hareket çekerek. "Lütfen, bayım, lütfen beni vurmayın. Yapabildiğim kadar çabuk yavaşlıyorum."

"Beş saniyen var *Y Que*."

Otuz saniyesi vardı. Gemi sistemleri tamamıyla açılır açılmaz dost-düşman tanımlama ekranları devreye girdi. *Lucien*'e epey yakın geçecekti. Belki yedi yüz kilometre. Néo'yu gördüklerine şaşmamak lazımdı. *Y Que*'nin bu mesafeden tehdit panolarını yılbaşı ağacı gibi ışığa boğması işten bile değildi. Néo'nun şansı yaver gitmemişti.

"İsterseniz ateş edebilirsiniz ama yapabildiğim kadar hızlı duruyorum," dedi oğlan.

Durum alarmı ses verdi. Ekranda iki yeni nokta belirdi. *Hijo de puta* sahiden torpil fırlatmıştı.

On beş saniye. Néo başaracaktı. Yayını ve dış kameraları başlattı. Halka orada bir yerdeydi ama bin kilometrelik genişliği hâlâ çıplak

gözle seçilemeyecek kadar küçük ve karanlıktı. Néo'nun karşısında yalnızca uçsuz bucaksız bir yıldız serpintisi vardı.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Mars firkateynine. "Ateş etmeyin!"

Üç saniye. Torpiller arayı hızla kapatıyordu.

Bir saniye.

Yıldızlar aynı anda sönüverdi.

Néo monitörü dürttü. Hiçbir şey olmadı. Dost-düşman ekranı hiçbir şey göstermiyordu. Ortada ne firkateyn vardı, ne de torpiller.

"İşte bu çok garip," dedi oğlan kendi kendine.

Monitörde mavi bir parıltı belirdi ve Néo ekrana birkaç santim yaklaşırsa her şey anlam kazanacakmış gibi kendini oraya doğru çekti.

Yüksek g alarmını tetikleyen sensörlerin çalışması bir saniyenin beş yüzde biri kadar sürdü. Bütünleşik alarm tepki verene ve hem kırmızı LED ışığına hem de acil durum sirenine elektrik aktarana kadar bir saniyenin üç yüzde biri daha geçti. Doksan dokuz g'lik bir yavaşlama ikazıyla devreye giren küçük konsol göstergesinin ışık yayıcı diyotlarının kızışmasıysa ömre bedel bir yarım saniye sürdü. Fakat o zamana kadar Néo çoktan kokpitteki kırmızı bir leke olup çıkmış, geminin yavaşlaması onu elektrik akımının bir sinir demetinden diğerine geçmesinden daha kısa sürede karşıdaki ekranlara doğru fırlatıp duvara yapıştırmıştı. Durmakla kalmayan, aynı zamanda zorla durdurulan gemi beş uzun saniye boyunca gıcırdayıp sarsıldı.

O kesintisiz karanlıkta yüksek hızlı dış kamera yayınını sürdürerek saniyede bin kare hiçlik çekti.

Sonra da başka bir şeyi.

Birinci Bölüm: Holden

Dünya'da küçük bir çocukken ve mavi göğün altında yaşarken Holden'ın annelerinden biri üç yıl boyunca durduk yerde patlak veren migren ağrılarının çilesini çekmişti. Izdırap çeken annesini solgun ve kan ter içinde görmek Holden için zordu, fakat kadın o hale gelene kadarki belirtiler dizisi neredeyse daha beterdi. Annesi evde temizlik yaparken veya avukatlık mesleğini icra ederken sol eli kasılır, damarları ve tendonları gerilimin etkisiyle gıcırdayıncaya dek kendi içine kapanırdı. Sonra kadının gözleri odaklanamaz olur, gözbebekleri genişledikçe mavi gözleri karaya çalardı. Bu birinin nöbet geçirmesini seyretmeye benzerdi ve Holden her seferinde annesinin *bu* sefer öleceğini düşünürdü.

Holden o günlerde altı yaşındaydı ve migrenlere ne kadar moralinin bozulduğunu, işler yolunda gidermiş gibi gözükürken bile onlardan ne kadar çekindiğini ebeveynlerinden hiçbirine söylememişti. Korku zamanla tanıdık bir hal almış, neredeyse beklenir olmuştu. Bu durum küçük çocuğun dehşetini azaltmalıydı ve belki azaltmıştı da. Fakat o dehşetin yerini bir kapana kısılmışlık hissi almıştı. Saldırı her an baş gösterebilirdi ve ondan kaçmanın yolu yoktu.

Migrenler azıcık bile olsa her şeyi zehirlemişti.

Lanetlenmek gibiydi.

"Müessese her zaman kazanır!" diye bağırdı Holden.

O ve mürettebatı –Alex, Amos ve Naomi– Ceres'in en pahalı otelinin VIP salonundaki özel bir masada oturuyorlardı. Oradayken bile kollu kumar makinelerinin çınlamaları, ıslıkları ve dijital konuşma sesleri çoğu sohbeti boğmaya yetecek kadar yüksekti. Makinelerin egemen olmadığı diğer birkaç frekans da tiltlerin tiz

uğultusu ve kumarhanenin üç sahnesinden birinde çalan bir müzik grubunun alçak bas gümbürtüleri tarafından işgal ediliyordu. Tüm bunlar birleşerek Holden'ın içini titreten ve kulaklarını çınlatan bir ses duvarı haline geliyordu.

"Ne?" diye seslenerek karşılık verdi Amos.

"Sonunda her zaman müessese kazanır!"

Amos gözünü önündeki dev marka yığınına dikti. O ve Alex markaları oyun masalarına düzenleyecekleri bir sonraki sefere hazırlık için sayıp bölüştürüyorlardı. Holden ilk bakışta ikilinin sadece son bir saat içinde aşağı yukarı on beş bin Ceres yeni kazandığını tahmin etti. Bu etkileyici bir meblağdı. Hemen kalkıp gitseler bile kârda olurlardı. Fakat tabii ki kalkıp gidecek değillerdi.

"Peki," dedi Amos. "Bu da nereden çıktı?"

Holden gülümseyerek omuz silkti. "Boş ver."

Mürettebatı yirmibir masalarında birkaç bin papel kaybederek stres atmak istiyorsa karışmak onun ne haddineydi? Zaten öyle bir kayıp en son kontratlarından aldıkları ücrete çentik bile atmazdı ve o son dört ayda tamamladıkları üç kontrattan sadece biriydi. Bol kârlı bir yıl olacaktı.

Holden son üç yıl içinde pek çok hata yapmıştı. DGİ'nin tahsildarlığını yapmaktan vazgeçip bağımsız bir müteahhit olmaksa onlardan biri değildi. Serbest bir kurye ve eskort gemisi olarak çalışmaya başladığı aylardan beri *Rocinante* yedi iş üstlenmişti ve hepsinde de kâr etmişlerdi. Kazandıkları parayla gemiyi baştan sona yenilemişlerdi. *Rocinante*'nin son bir-iki yılı zorlu geçmişti ve biraz sevgiye ihtiyacı vardı.

O iş bittiğinde ve banka hesaplarında hâlâ nasıl harcayacaklarını bilmedikleri kadar para kaldığında Holden mürettebatından bir dilek listesi istemişti. Naomi yatakhanelerindeki bir duvarın kesilip çıkarılması ve iki odanın birleştirilmesi için gereken parayı ödemişti. Artık iki kişinin sığabileceği kadar büyük bir yatağa ve onun etrafında rahatlıkla gezinecek kadar boş alana sahiptiler. Alex gemiye yeni askeri sınıf torpiller satın almadaki zorluğu belirtmiş ve *Roci* için omurgaya takılan bir raylı top istemişti. Bu onlara nokta savunması toplarından daha güçlü bir silah temin edecekti ve yegâne cephane ihtiyacı birer kiloluk tungsten fişeklerdi. *Callisto*'daki bir konaklamalarında Amos otuz bin papel harcayarak onlara bazı ikinci el motor yükseltmeleri satın almıştı. Holden *Roci*'nin zaten mürettebatı öldürmeye yetecek kadar çabuk hızlanabildiğini belirttiğinde ve onu niçin yükseltmeleri gerektiğini sorduğunda Amos'un cevabı,

"Çünkü bu bok bir acayip," olmuştu. Holden da başını sallayıp gülümsemekle ve hesabı ödemekle yetinmişti.

Para harcamanın o ilk baş döndürücü heyecanından sonra bile hem kendilerine *Canterbury*'deyken kazandıklarının beş katı bir maaş ödemeye, hem de gemide sonraki on yıla yetecek kadar su, hava ve yakıt topakları bulundurmaya yetecek kadar paraları kalmıştı.

Muhtemelen bu geçici bir durumdu. İş bulamayacakları ve ellerindekiyle idare edecekleri kesat zamanlar da olacaktı. Ama o günlere daha vardı.

Markalarını sayınayı bitiren Amos ile Alex o sırada Naomi'ye yirmibir oyununun püf noktalarını bağırıyorlar ve onu da masalara götürmeye çalışıyorlardı. Holden'ın el ettiği garson sipariş almak için hemen yanlarına geldi. VIP salonundayken masa ekranlarından sipariş vermek yoktu.

"Gerçek tahıldan üretilen ne tür viskileriniz var?" diye sordu Holden.

"Çeşitli Ganymede mahsullerimiz mevcut," diyen garson, gırtlak paralamaksızın o gürültüde sesini duyurmayı öğrenmişti. Adam Holden'a gülümsedi. "Fakat Dünya'dan gelen seçici beyefendi için kenarda köşede tuttuğumuz birkaç şişe on altı yıllık Lagavulin de bulunur."

"Yani İskoçya'dan getirtilmiş hakiki viski mi demek istiyorsun?"

"Kesin konuşmak gerekirse Islay adasından," diye karşılık verdi garson. "Şişesi bin iki yüz."

"Ondan istiyorum."

"Peki bayım. Dört de kadeh." Garson bir baş selamı verdi ve bara yollandı.

"Gidip yirmibir oynayacağız," dedi Naomi, gülerek. Amos tepsisinden bir dizi marka alıp kadına doğru masanın karşısına itiyordu. "Gelmek ister misin?"

Yan salondaki grubun şarkısı sona erdi ve birkaç saniye boyunca arka plan gürültüsü neredeyse katlanılabilir bir seviyeye düştü. Fakat hemen sonra birileri kumarhane hoparlörlerinden fon müziği çalınaya başladı.

"Çocuklar, acele etmeyin," dedi Holden. "Güzel bir şeyden bir şişe satın aldım ve bu gecelik yollarımızı ayırmadan önce son bir kez kadeh kaldırmak istiyorum."

Şişe yanlarına gelene kadar Amos sabırsızlandı durdu. Sonra-

ki birkaç saniyeyiyse şişenin etiketini heyecanla okuyarak geçirdi. "Bak işte bu beklemeye değdi."

Holden her birine içki koydu, ardından kadeh kaldırdı. "Bir insanın görev yapabileceği en iyi geminin ve mürettebatın şerefine. Tabii bir de para kazanmanın."

"Para kazanmanın şerefine!" diye tekrarladı Amos. Kadehlerdeki içkiler göz açıp kapayana dek bitti.

"Vay be Kaptan," diyen Alex şişeyi tutup gözden geçirdi. "Bundan biraz da *Roci*'ye koyabilir miyiz? Maaşımdan kesebilirsin."

"Al benden de o kadar," dedi Naomi, sonra da şişeyi alıp kadehleri tekrar doldurdu.

Marka yığınları ve oyun masalarının cazibesi birkaç dakikalığına unutuldu. Holden'ın tek isteği de buydu. Bu insanları azıcık daha bir arada tutabilmek. Görev yaptığı diğer her gemide limana yanaşmak, aynı simalardan birkaç günlüğüne uzak kalmak için bir şans olagelmişti. Ama bu mürettebatla öyle değildi. *Sizi seviyorum be çocuklar!* türünden duygusal bir laf etme dürtüsünü bir kadeh daha viski içerek bastırdı.

"Yola çıkmadan önce son bir tane daha," diyen Amos şişeyi kaptı.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye karşılık veren Holden masadan ayrıldı. Oraya yürürken beklediğinden biraz daha fazla yalpaladı. Viski kanına çok çabuk karışmıştı.

VIP salonundaki tuvaletler pek süslüydü. İçeride pisuvar ve lavabo sıralarından eser yoktu. Onun yerine yarım düzine kapı, kendi klozetine ve lavabosuna sahip özel bölmelere açılıyordu. Holden bunlardan birine girip sürgüyü arkasından çekti. Kapı kapanır kapanmaz gürültü seviyesi neredeyse sıfırlandı. Bu biraz dünyadan ayrılmak gibiydi. Herhalde tuvalet kasten bu şekilde tasarlanmıştı. Holden kumarhaneyi her kim tasarlamışsa görece bir sükûnete olanak tanıyan bir yeri ihmal etmediği için memnundu. Yine de lavabonun üstünde bir kollu kumar makinesi görse hayret etmezdi.

İşini hallederken dengesini korumak için bir elini duvara dayadı. Akıntının orta yerinde oda bir anlığına aydınlandı ve sifonun krom kaplı kolu kısık bir mavi ışığı yansıttı. Holden'ın içine bir korku çöktü.

Yeniden.

"Tanrı cezanı versin Miller," diyen Holden işi bitirmek için durakladı, sonra da fermuarını çekti. "Arkama döndüğümde karşıma çıkmasan çok iyi edersin."

Arkasına döndü.

Miller karşısındaydı.

"Selam," diye başladı ölü adam.

"Konuşmamız gerek," diye dedektifin cümlesini tamamladı Holden, ardından lavaboya gidip ellerini yıkadı. Onu takip eden mavi renkli minicik bir ateşböceği gelip bankoya kondu. Holden böceği avcuyla ezdi, fakat elini kaldırdığında orada hiçbir şey yoktu.

Miller'ın aynadaki yansıması omuz silkti. Kıpırdadığında bunu hareket halindeki bir saat mekanizması gibi ürkütücü bir ânilikle yapıyordu. Aynı anda hem insandı, hem de değildi.

"Herkes hep beraber burada," dedi ölü adam. "Julie'nin başına gelenlerden bahsetmek istemiyorum."

Holden lavabonun yanındaki sepetten bir havlu çekip çıkardı, sonra da Miller'a dönük olarak bankoya yaslandı ve yavaşça ellerini kuruladı. Her zamanki gibi titriyordu. Her zamanki gibi sırtından yukarı bir tehlike ve kötülük hissi yayılıyordu. Holden bundan nefret ediyordu.

Onun göremediği bir şeyle dikkati dağılan Dedektif Miller gülümsedi.

Adam hayattayken Ceres emniyetinde çalışmış, işinden kovulmuş ve kayıp bir kızın peşine düşerek tek başına bir arama başlatmıştı. Bir keresinde Holden'ın hayatını kurtarmıştı. Miller'ın ve uzaylı protomolekülün binlerce kurbanının kısılı kaldığı asteroit istasyonu Venüs'e çarparken Holden yaşananları seyretmişti. O kurbanlar arasında Julie Mao, yani Miller'ın aradığı ve bulmakta geç kaldığı kız da yer almıştı. Uzaylı oluşum bir yıl boyunca Venüs'ün bulutları altında çalışmış ve akılalmaz tasarımını gerçekleştirmişti. Uzay boşluğuna uyarlanan dev bir deniz yaratığı misali havalanarak derinlerden koskoca yapılar kaldırdığında ve Neptün'ün yörüngesinin bile ötesine doğru yola çıktığında Miller da ona eşlik etmişti.

Ve artık adamın söylediği her şey deliceydi.

"Holden," dedi Miller. Onunla konuşmuyor, onu tarif ediyordu. "Evet, bak bu kulağa mantıklı geliyor. Sen onlardan biri değilsin. Hey, beni dinlemen lazım."

"Öyleyse senin de bir şey söylemen lazım. Bu işin boku çıktı. Neredeyse bir senedir durduk yerde karşımda beliriyorsun ve henüz mantıklı bir laf ettiğin olmadı. Bir kere bile."

Miller elini sallayarak bu yorumu geçiştirdi. Daha hızlı solumaya başlayan yaşlı adam, bir yarışa katılmışçasına nefes nefeseydi. Griye

çalan soluk teninde boncuk boncuk ter damlaları ışıldıyordu.

"On sekizinci sektörde lisanssız bir genelev vardı. Bastığımızda on beş-yirmi kişiyi enseleriz sanıyorduk. Belki daha bile fazla. Girdiğimizde bir de baktık ki mekânda ne var ne yoksa boşaltılmış. Bunun hakkında düşünmem lazım. Bir anlamı var."

"Benden ne istiyorsun?" dedi Holden. "Sadece ne istediğini söyle, tamam mı?"

"Ben deli değilim," dedi Miller. "Delirdiğimde beni öldürürler. Tanrım, beni öldürdüler mi?" Adamın ağzı küçük bir O şeklini aldı ve havayı içine çekmeye başladı. Dudakları kararıyor, cildinin altındaki kan siyaha çalıyordu. Bir elini Holden'ın omzuna attığında o el fazla ağır, fazla katı geldi. Sanki Miller kemik yerine demir kullanılarak baştan yaratılmıştı. "Her şey ters gitti. Mekânı bastık ama içerisi bomboş. Tüm gökyüzü bomboş."

"Dediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Miller iyice sokuldu. Nefesi asetat buharı gibi kokuyordu. Bakışlarını Holden'a dikti ve ona anlayıp anlamadığını sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Bana yardım etmelisin," dedi Miller. Gözlerindeki kan damarları neredeyse simsiyahtı. "Bir şeyleri arayıp bulabildiğimi biliyorlar. Bana yardım ettiğini biliyorlar."

"Sen öldün," dedi Holden. Ağzından çıkanı düşünmemiş yahut planlamamıştı.

"Herkes öldü," dedi Miller. Elini Holden'ın omzundan çekip başını öteye çevirdi. Kafası karışmışçasına alnı kırıştı. "Neredeyse. Neredeyse."

Terminali ötünce Holden aygıtı cebinden çıkardı. Naomi attığı mesajda deliğe mi düştüğünü soruyordu. Holden bir cevap yazmaya başladı, sonra ne diyeceğine dair en ufak bir fikrinin olmadığını fark ederek durdu.

Miller konuştuğunda sesi kısıktı. Taşıdığı huşu ve şaşkınlıkla kulağa neredeyse çocuksu geliyordu.

"Hasiktir. Olan oldu," dedi dedektif.

"Ne oldu?" diye sordu Holden.

Başka biri komşu bölmelerden birine girerken bir kapı çarptı ve Miller ortadan kayboldu. Orada bulunduğunun tek kanıtı havadaki ozon kokusu ve terk edilmiş bir baharat dükkânını andıran bazı yoğun organik uçuculardı. Ve bunlar Holden'ın hayalgücünün bir ürününden ibaret olabilirdi.

Holden bir süre ağzındaki bakırımsı tadın geçmesini, nabzının yavaşlayarak normale dönmesini bekledi. Zaten olayın akıbetinde hep böyle yapardı. En kötüsünü atlattığında yüzünü soğuk suyla yıkadı ve yumuşak bir havluyla kuruladı. Kumarhane katlarının uzak, boğuk gürültüsü ansızın yükselerek bir şamataya dönüştü. Biri büyük ikramiye kazanmıştı.

Holden başından geçeni onlara –Naomi'ye, Alex'e ve Amos'a– söylemeyecekti. Dostları eskiden Miller olan şeye kafa yormadan eğlenmeyi hak ediyorlardı. Holden başından geçeni mürettebatından saklama dürtüsünün mantıksız olduğunu biliyordu; fakat onları koruma içgüdüsü öylesine güçlüydü ki bunu sorgulamıyordu. Miller her neye dönüşmüşse Holden onunla *Roci* arasında durmaya kararlıydı.

Mükemmel hale gelene dek aynadaki yansımasını seyretti. Artık liman iznindeki başarılı bir bağımsız geminin tasasız, biraz sarhoş kaptanıydı. İçi rahattı. Mutluydu. Sonra da kumarhanenin curcunasına geri döndü.

Bir an için zamanda geri gitmişçesine bir hisse kapıldı. Yine Eros'taki kumarhanede, o ölüm kapanındaydı. Işıklar çok parlak, sesler çok yüksekti. Holden masalarına döndü ve kendine bir kadeh viski daha koydu. Bu seferkini ağırdan alacaktı. İçkinin ve gecenin tadını çıkaracaktı. Biri arkalarda bir yerden çığlık çığlığa kahkaha attı. Yalnızca kahkaha.

Birkaç dakika sonra geri gelen Naomi keşmekeşin ve kargaşanın arasından çıkarken huzurun bir kadın şekline bürünmüş hali gibiydi. Holden onun kendisine yaklaşmasını seyrederken daha önce hissettiği çakırkeyif ve içten sevgiyi tekrar hissetti. Ona âşık olmadan önce *Canterbury*'de yıllarca birlikte çalışmışlardı. Artık dönüp geçmişe baktığında başka biriyle uyandığı her sabahın Naomi'nin havasını solumak için kaçan bir fırsat olduğunu görüyordu. O zamanlar aklından neyin geçtiğini bilemiyordu. Yana kayarak sevgilisine yer açtı.

"Seni yoldular mı?" diye sordu.

"Alex," dedi kadın. "Alex'i yoldular. Markalarımı ona verdim."

"Cömertliğinin sınırı yok," dedi Holden, sırıtarak.

Naomi'nin kara gözleri halden anlar bir ifadeyle yumuşadı. "Miller yine mi ortaya çıktı?" diye sordu, o gürültüde sesini duyurabilmek için iyice sokularak.

"Aklımdan geçenleri bu kadar kolayca okuyabilmen biraz ürkütücü."

"Açık yüreklisin de ondan. Hem bu Miller'ın ilk tuvalet pususu değil. Bari bu sefer daha anlamlı konuştu mu?"

"Hayır," diye cevapladı Holden. "Sanki elektriksel bir sorundan bahsediyor. Çoğu zaman yanında olduğumu bile fark ettiğinden emin değilim."

"Gördüğün gerçekten Miller olamaz, değil mi?"

"Eğer o şey Miller kostümü giyen protomolekülse sanırım öylesi daha da korkutucu."

"Haklısın," dedi Naomi. "En azından yeni bir şey söyledi mi?"

"Belki biraz. Bir şey olduğunu söyledi."

"Ne olmuş?"

"Bilmiyorum. Sadece, 'Olan oldu,' dedi ve kayboldu."

İkili parmaklarını birbirine geçirerek şamatanın ortasındaki mahrem bir sessizlikte birkaç dakika oturdu. Naomi eğildi, sevgilisini sağ kaşından öptü, sonra da onu sandalyesinden kaldırdı.

"Gel hadi," dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana poker oynamayı öğreteceğim," diye cevapladı kadın.

"Poker oynamayı zaten biliyorum."

"Bildiğini sanıyorsun," dedi Naomi.

"Yoksa bana çaylak mı diyorsun?"

Kadın gülümseyerek ona asıldı.

Holden başını iki yana salladı. "İlla oynamak istiyorsan gemiye dönelim. Birkaç kişiyi toplayıp özel bir el atabiliriz. Bu işi burada yapmak mantıksız. Müessese her zaman kazanır."

"Buraya kazanmak için gelmedik ki," dedi Naomi. Sesindeki ciddiyet, sözcüklere bariz anlamlarından fazlasını yüklüyordu. "Buraya oynamak için geldik."

Haberi iki gün sonra aldılar.

Holden yemekhanede liman lokantalarının birinden getirdikleri yemekten atıştırıyordu: sarımsak soslu pilav, üç çeşit baklagil ve neredeyse gerçek denebilecek kadar tavuğa benzeyen bir şey. Amos ile Naomi gıdaların ve hava dönüşüm sistemlerine ait filtrelerin gemiye yüklenmesini denetliyorlardı. Alex pilot koltuğunda uyuyordu. Holden'ın görev yaptığı diğer gemilerde kalkıştan evvel tüm mürettebatın gemide bulunması neredeyse duyulmuş şey değildi ve hepsi de eve dönmeden liman otellerinde bir-iki gece geçirmişlerdi. Yine de artık evlerindeydiler.

Holden el terminalinde yerel kanalları gözden geçirerek sistem genelinden haber ve eğlence yazılarının tadına bakıyordu. Yeni Bandao Solice oyunundaki bir güvenlik kusuru, altı milyon insanın finansal ve kişisel bilgilerinin Titan yörüngesindeki bir korsan sunucu tarafından çalındığı anlamına geliyordu. Marslı askeri uzmanlar Ganymede yörüngesindeki muharebenin kayıplarına istinaden askeri bütçenin artırılması çağrısında bulunuyorlardı. Dünya'da bir Afrika tarım koalisyonu nitrojen düzenleyici bir bakteri türüne konulan yasağı tanımıyordu. Konunun her iki tarafında yer alan protestocular Kahire sokaklarına dökülüyorlardı.

Holden kanallar arasında gidip gelerek zihninin bu bilgi denizinde yüzmesine izin verirken haber kanallarının birinde kırmızı bir şerit belirdi. Sonra bir diğerinde. Bir tanesinde daha. Başlığın üstündeki görüntü Holden'ın kanını dondurdu. Ona, yani Venüs'ten ayrılıp Uranüs yörüngesinin 2 AB'den[1] biraz daha yakınına kadar yol alan, sonra da durup kendi kendini monte eden dev yabancı yapıya Halka diyorlardı.

İçini bir yılgının kemirdiği Holden haberi dikkatle okudu. Kafasını kaldırdığında Naomi ile Amos kapı aralığında duruyorlardı. Amos'un elinde kendi terminali vardı. Holden o ekranda aynı kırmızı şeritlerle karşılaştı.

"Bunu gördün mü Kaptan?" diye sordu Amos.

"Evet," dedi Holden.

"Kaçığın teki Halka'dan geçmeye çalışmış."

"Evet."

Ceres ile Halka arasındaki mesafeye, o bomboş uzay okyanusunun enginliğine rağmen salağın tekinin elden düşme bir gemiyle yabancı yapıya bir taraftan girip de diğer taraftan çıkmadığı haberinin sadece beş saatte yayılması gerekirdi. Fakat olay iki gün önce gerçekleşmişti. Halka'yı gözleyen çeşitli hükümetler onu ancak bu kadar örtbas edebilmişti.

"Bu o, değil mi?" diye sordu Naomi. "Olan şey bu."

---

1 Astronomik Birim: Yaklaşık 150 milyon kilometreye eşdeğer bir mesafe ölçüsü. *–çn*

İkinci Bölüm: Boğa

Carlos c de Baca –dostları arasında Boğa– Kaptan Ashford'dan hazzetmiyordu. Hiç etmemişti de.

Ashford ağzını oynatmadan alaycı bir sırıtış takınabilen o insanlardan biriydi. DGİ'ye temelli katılmadan önce Boston Üniversitesi Ay Kampüsü'nden matematik diploması almıştı ve hiç kimsenin bunu unutmasına izin vermezdi. Sanki bir Dünya üniversitesinden diploma aldığı için diğer Kuşaklılardan daha üstündü. Tabii o yerçekimi kuyusunda büyümüş Boğa ya da Fred gibilerin arkasından konuşmaktan da çekinmezdi. Kısacası Ashford belli bir şey değildi. Kendini üste çıkarırmış gibi gözüken her ne bulursa ona –eğitime, Dünya'yla ilişkisine, Kuşak'ta büyümeye– yapışıp kalma huyu, onunla dalga geçmemeyi güçleştirirdi.

Ve misyonu Ashford yönetecekti.

"Ortada bir zaman faktörü de var," dedi Fred Johnson.

Fred berbat görünüyordu. Çok cılızdı. Bugünlerde herkes çok cılız görünüyordu ama Fred'in koyu teni, Boğa'ya bağışıklık sistemi bozukluklarını veya tedavi görmemiş kanseri hatırlatan kül gibi bir tona bürünmüştü. Muhtemelen sebep sadece stres, ilerleyen yaş ve yetersiz beslenmeydi. Yani diğerlerinden paçayı kurtarsan bile sonunda hakkından gelecek olan şeyler. İşin doğrusu Boğa'nın şakaklarına da gri düşmüştü ve güya günışığını taklit eden beş para etmez LED'leri hiç sevmiyordu. Hâlâ bir yumurta kabuğundan daha koyu renkli olmasının asıl sebebi, mor ötesi bir ışıktan ziyade, Meksika asıllı fındık rengi annesiydi.

Boğa yirmi ikisinden beri uzayın karanlığındaydı. Artık yaşı kırkı aşmıştı. Ve iki farklı hükümette üstü olan Fred ondan bile yaşlıydı.

Önlerinde meyillenerek uzanıp giden yapı iskelesinin esnek duvarları yılan pulları gibi ışıldıyordu. Düşük seviyeli kesintisiz uğultunun kaynağı, istasyonun bedeni boyunca taşınan inşaat teç-

hizatının titreşimiydi. Buradaki dönüş yerçekimi Tycho İstasyonu dahilindeki standart üçte bir g'den daha azdı ve Ashford önce hızlanıp sonra yavaşlayarak Dünyalılara gösteriş yapmaktaydı. Boğa onu biraz daha bekletebilmek için kendi adımlarını yavaşlattı.

"Zaman faktörü mü? O bakımdan durum nasıl Albay?" diye sordu Ashford.

"Daha kötüsü olabilirdi," dedi Fred. "Olay sırasında yaşanan hariç Halka fark edilir bir değişiklik göstermedi. Başka hiç kimse onun içinden geçmedi ve hiç kimse dışarı çıkmadı. İnsanlar altlarına kaçırmayı bırakıp yüksek alarm seviyesine çekildiler. Mars buna tamamen askeri ve bilimsel bir mesele gözüyle bakıyor. Daha şimdiden yarım düzine bilim gemisini yüksek itişle yolcu ettiler."

"Eskortları ne?" diye sordu Boğa.

"Bir destroyer, üç firkateyn," cevabını verdi Fred. "Dünya daha yavaş fakat daha büyük bir tepki veriyor. Seçimler gelecek yıl yapılacak ve genel sekreter başıboş tüzel varlıklara göz yumduğu için yerden yere vuruluyor."

"Duy da şaşırma," diye dalga geçti Boğa. Esprisine Ashford bile gülümsedi. Protogen ile Mao-Kwikowski'nin çabaları sonucu güneş sistemindeki düzen ve istikrar adeta bir mikserden geçmişti. Yabancı bir teknolojinin ele geçirip Venüs'e düşürdüğü Eros İstasyonu artık yoktu. Artık eski gıda çıktısının çeyreğinden azını üreten Ganymede dış gezegenlerdeki her nüfus merkezini yedek tarım kaynaklarına itibar etmek zorunda bırakmıştı. Dünya-Mars ittifakı, birinin dedesinin fazlaca bira içtikten sonra anlatacağı türden hoş bir anı haline gelmişti. Eski güzel günler çok gerilerde kalmış, her şey allak bullak olmuştu.

"Adamın derdi gösteriş," diye sözlerini sürdürdü Fred. "Medya. Dini liderler. Şairler. Sanatçılar. Erişebildiği tüm kanallar gözünü başka yere çevirsin diye, kimi bulursa Halka'ya yolluyor."

"Ne kadar tipik," dedi Ashford, ama ayrıntıya girmedi. Bir siyasetçi için mi tipikti? Bir Dünyalı için mi? "Neyle karşı karşıyayız?"

İskele harmonik bir kazanın etkisiyle kısa süreliğine çınlayıp sarsıldı. Endüstriyel sönümleyicilerin devreye girmesiyle, sarsıntılar bir hasara yol açamadan önce kesildi.

"Doğrulayabildiğimiz tek şey bir ahmağın yüksek balistik hızda Halka'ya girdiği ve diğer taraftan çıkmadığı," dedi Fred, omuz silkmenin Kuşaklılardaki karşılığı olan bir el hareketiyle. "Artık Halka'da bir tür fiziksel anomali var. O ahmak çocuğun gemisi Hal-

ka tarafından yenmiş ve başka bir şeye dönüştürülmüş olabilir. Halka çevreye epey bir gama ve X ışını yaymış ama geminin kütlesiyle açıklamaya yetecek kadar değil. Belki çocuk Halka'yı bozmuştur. Belki olay bir kapı açmıştır ve uçan daireler içindeki bir sürü küçük yeşil adam oradan geçerek güneş sistemini bir kamyoncu durağı haline getirmeye hazırlanıyordur."

"Ne–" diye başladı Boğa, fakat Ashford onun sözünü kesti.

"Venüs'ten bir tepki var mı?"

"Hiçbir şey yok," dedi Fred.

Venüs bitikti. Harap olan Eros İstasyonu bulutların arasından düştükten sonra tüm insanlığın gözü yıllarca o gezegene çevrilerek uzaylı protomolekülün zor şartlara ve ısıya karşı mücadele etmesini seyretmişti. Boyu kilometreleri bulan kristal kuleler yükselmiş ve sonrasında yıkılmıştı. Karbon fiber ağlar gezegeni sarmalamış ve ayrışarak yok olmuştu. Silah milyarlarca yıl önce Dünya'daki basit yaşamı ele geçirmek için tasarlanmıştı. Onun yerine insan bedenlerinin karmaşık ekosistemine ve onları Venüs'ün toksik fırınından koruyacak yapılara kavuşmuştu. Belki planını gerçekleştirmesi daha uzun sürmüştü. Belki karmaşık yaşamın üstünde çalışmak işini kolaylaştırmıştı. Her şey protomolekülün Venüs'le işinin tamamen bittiğini işaret ediyordu. Önemli olan tek şey, onun kendi kendini monte eden dev bir halkayı Uranüs yörüngesinin dışındaki boşluğa fırlatmış olması ve onun orada bir taş kadar cansız halde beklemesiydi.

En azından şimdiye kadar.

"Bu konuda ne yapmalıyız?" diye sordu Boğa. "Kusura bakma ama en iyi bilim gemileri bizde değil. Ayrıca Dünya ile Mars birbirini Ganymede'in üstünde haşat etti."

"Orada olacağız," dedi Fred. "Eğer Dünya ile Mars gemilerini gönderirse biz de kendi gemilerimizi göndereceğiz. Onlar bir demeç verirse biz de kendi demecimizi vereceğiz. Halka üzerinde hak talep ederlerse biz de kendi talebimizi öne süreceğiz. Dış gezegenleri geçerli bir siyasi güç haline getirmek için yaptıklarımız meyvesini verdi, fakat onların öne çıkmasına göz yumarsak tüm kazanımlarımız buhar olup uçabilir."

"Birilerini vurmayı planlıyor muyuz?" diye sordu Boğa.

"İşin o noktaya varmayacağını umuyorum," dedi Fred.

İskelenin hafif eğimli yokuşu onları bir platform kemerine getirdi. Tepelerindeki yıldızlarla bezeli siyahlıkta, yüzlerce ışığın ay-

dınlattığı kocaman bir çelik ve seramik düzlüğü kıvrılarak onlardan uzaklaşıyordu. Ona bakmak bir araziyi görmeye benziyordu ve insan elinden çıkmış bir şey olamayacak kadar büyüktü. Bir kanyon veya dağ gibiydi. Adeta sönük bir volkanın çayırla dolmuş kalderasıydı. Boyutu bile onun bir gemi olarak algılanmasını imkânsız kılıyordu. Fakat öyleydi. Yanlarında gezinen inşaat mekleri[1] Boğa'nın çocukken yaşadığı evden daha büyüktü ama bu mesafeden uzak bir sahadaki futbolculara benziyorlardı. Omurga asansörünün uzun-ince hattı, inşaat personelini bir uçtaki mühendislikten diğer uçtaki operasyon merkezine taşımak için kasnağın gövdesi boyunca uzanıyordu. Geminin dışına konuşlu ikincil yolcu vagonu bir düzine insanı alabilecek kadar büyük olsa da, bu mesafeden bir tuz taneciği gibiydi. Gövdenin yumuşak kıvrımı taretler üzerindeki raylı toplarla ve torpil tüplerinin dik, kızgın çıkıntılarıyla bezeliydi.

Bu eskiden *Nauvoo*, yani bir grup dindar Mormon'u yalnızca suni bir ekosistemle ve Tanrı'nın rahmetine duyulan sarsılmaz bir imanla yıldızlara taşıyacak bir nesil gemisiydi. Şimdiyse *Behemot*, yani güneş sistemindeki en büyük ve en belalı silah platformuydu. Dört tane *Donnager* sınıfı savaş gemisi duvarlara dokunmadan karnına sığabilirdi. Manyetik top mermilerini *c*'nin[2] ölçülebilir bir oranına kadar hızlandırabilirdi. Dış Gezegenler İttifakı'nın elinde bulunandan daha fazla nükleer torpil taşıyabilirdi. İletişim lazeri, yeterli bir süre tanınırsa çeliği delip geçebilecek kadar güçlüydü. Üzerine diş resimleri çizmek yahut apartman ebatlarında köpekbalığı yüzgeçleri kaynaklamak hariç hiçbir şey başkalarını yıldırmak için daha açık ya da etkili bir biçimde inşa edilemezdi.

Ve bu iyiydi, çünkü gemi elden geçmiş bir hurda yığınıydı ve gerçek bir çatışmaya girerlerse hapı yutarlardı. Boğa göz ucuyla Ashford'a baktı. Kaptanın başı dikti ve gözleri gururla ışıldıyordu. Boğa dudağını emdi.

Hem platform hem de iskele *Behemot*'un durgunluğuyla eşleşirken ağırlığın son izleri de silindi. Uzaktaki inşaat meklerinden biri kaynağa başlayarak güneş beyazı bir ışığa boğuldu.

"Onu salmamıza daha ne kadar var?" diye sordu Ashford.

"Üç gün," cevabını verdi Fred.

"Mühendislik raporunda geminin yaklaşık on günde hazır ola-

1 Uzaktan kumanda edilmekten ziyade bir pilot tarafından yönetilen bir tür robot. —*çn*

2 Işığın uzay boşluğundaki hızı (saniyede 300.000 km). —*çn*

cağı yazıyor," dedi Boğa. "Uçarken üzerinde çalışmayı mı planlıyoruz?"

"Niyetimiz o," dedi Fred.

"Çünkü burada birkaç gün daha bekleyebilir, işleri rıhtımda halledebilir ve biraz daha yüksek bir itişle oraya aynı sürede varabiliriz."

Çöken sessizlik tatsızdı. Boğa böyle olacağını biliyordu ama söylenmesi gerekenler söylenmeliydi.

"Mürettebatın huzurunun ve moralinin de gemi kadar desteğe ihtiyacı var," dedi Fred. Diplomasi, sözcüklerinin şeklini değiştiriyordu. Boğa onların altında yatan gerçek anlamı duyacak kadar uzun zamandır Fred'i tanıyordu. *Kuşaklılar sert bir itiş istemezler.* "Zaten bazı işleri itişin düşük g'sinde yapmak daha kolay. Her şey hesaba katıldı Boğa. Üç gün sonra yola çıkıyorsunuz."

"Bu bir sorun teşkil eder mi?" diye Boğa'ya hitaben sordu Ashford.

Boğa gerçeği söylemek istediği, fakat öyle yaptığı için başının belaya girmesini istemediği zamanlarda kullandığı şapşalca sırıtışı takındı.

"Halka birbirinden gizemli bir sürü iş çevirirken Dünya ile Mars'a kafa tutmaya gidiyoruz. Daha önce hiç birlikte çalışmamış bir mürettebatımız ve yarısı hurda olan bir gemimiz var ama hepsini birden düzene sokacak kadar zamanımız yok. Bu tabii ki bir sorun teşkil eder ama o sorunu çözemeyeceğimiz için yine de kafamıza koyduğumuzu yapacağız. En kötü ihtimalle hep beraber geberip gideriz."

"Ne kadar da neşeli bir düşünce," diyen Ashford'un hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Sırıtışı genişleyen Boğa omuz silkti.

"Nasılsa hepimizin başına gelecek."

Boğa'nın Tycho İstasyonu'ndaki konutu pek şatafatlıydı. Dört oda, yüksek tavanlar, gerçek bir su deposuna sahip özel bir tuvalet. Küçükken Dünya'da bile bu kadar rahat yaşamamıştı. Çocukluğunu New Mexico Müşterek Çıkar Bölgesi'ndeki bir sitede ebeveynleriyle, ninesiyle, iki amcasıyla, üç teyzesiyle ve sanki bin kuzeniyle beraber yaşamakla geçirmişti. On altısına bastığı zaman temel destekte yaşamayı reddetmiş ve güneydeki Alamogordo'ya gidip iki yıllık hizmet süresince füzyon öncesindeki kötü günlerden kalma kadim elektrik santrallerini hurdaya çıkarmakla meşgul olmuştu. Bunu ya-

parken de başka on adamla aynı koğuşu paylaşmıştı. Onları tişörtlerini çıkarıp kafalarına bağlamış olarak cılız fakat kaslı halleriyle hâlâ hayalinde canlandırabiliyordu. Sadece mesafeyle ve geniş mavi gökyüzüyle korunduğu kontrolsüz bir füzyon reaksiyonunun radyasyonu ve ısısı altında, New Mexico güneşinin bir el gibi göğsüne bastırdığını hâlâ hissedebiliyordu.

İki yıllık hizmet süresi dolduğunda teknisyenlik okulunu denemişti ama hormonlar ve alkol dikkatini dağıtmıştı. Kaydını sildirdikten sonra ordudan veya temel destekten başka seçeneği kalmamıştı. O da kendisine daha az ölüm gibi geleni seçmişti. Donanma Piyadeleri'ndeyken Tycho İstasyonu'ndaki konutunun ön odasından daha büyük bir ranzası olmamıştı hiç. Hatta terhis olana dek sahiden kendine ait bir yere kavuşamamıştı. Ceres İstasyonu da ona pek iyi gelmemişti. Yerleştiği düşük g'ye ve yüksek Coriolis etkisine sahip delik, dönüşün merkezine yakın bir noktadaydı. Evi bir gece öncesinin sarhoşluğu geçene kadar yatıp uyuyabileceği bir yerden fazlası değildi ama en azından onundu. Cilalanmış taştan parlak duvarlar, düşük g için emniyet kemerlerine sahip stok fazlası yatak. Deliğin önceki sahiplerinden biri duvara *besso o nadie* kelimelerini kazımıştı. Bu Kuşak argosunda *daha iyisi ya da hiç* anlamına geliyordu. Boğa o sırada bunun siyasi bir slogan olduğunu bilmiyordu. Tycho İstasyonu'na yerleştiğinden beri edindiği şeyler –Dünya'da çekilmiş bir düzine güzel aile fotoğrafını devridaim eden resim çerçevesi, eski sevgilisinin çekip giderken yanında götürmediği teneke Santos şamdanı, sivil kıyafetler– Ceres'teki eski evini doldurur ve ona uyuyacak yer bırakmazdı. Çok fazla eşyası vardı. Bir kısmından kurtulmalıydı.

Fakat öyle bir şeyi bu misyonda yapamazdı. *Behemot*'taki İS[1] süiti daha bile büyüktü.

Sistem öterek ona kapıda birinin olduğunu haber verdi. Boğa alışkanlık icabı kapıyı açmadan önce video yayınına göz attı. Fred ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu. Üzerinde sivil kıyafetler vardı. Beyaz bir gömlek ve sarkık göbeğini affetmeye çalışan ama mücadeleyi kaybeden bir dede pantolonu. Aslında Boğa'dan daha formsuz değildi. Artık yaşlanıyorlardı, hepsi bu.

"Selam," dedi Boğa. "Çek bir sandalye. Ben de eşyalarımı toparlıyordum."

"Hemen mi gidiyorsun?"

1 İcra Subayı. *–çn*

"Ayrılmadan önce gemide biraz zaman geçirmek istiyorum," dedi Boğa. "Kaçak bir Mormon yolcumuz var mı diye bakacağım."

Fred dertli gözüküyordu. "İlk aramada hepsini bulup çıkardığımızdan eminim," diye karşılık verdi, dostuna ayak uydurarak. "Ama gemi epey büyük. İstersen etrafa bakınabilirsin."

Boğa şifoniyerini açıp parmaklarıyla tişörtlerini saydı. On taneydi. Al sana bir bolluk göstergesi daha. Kimin on farklı tişörte ihtiyacı olurdu ki? İçlerinden beşini çekip aldı ve sandığının yanındaki sandalyeye koydu.

"*Nauvoo*'nun haklarını geri kazanırlarsa ayıkla pirincin taşını," dedi. "Üstünde bir sürü değişiklik yaptık."

"Kazanamayacaklar," dedi Fred. "Gemiye el koymamız tamamen yasaldı. Acil bir durum söz konusuydu. On saat boyunca emsallerini sayıp dökebilirim."

"Evet ama el koyduktan sonra onu elden geçirdik ve sahiplendik," dedi Boğa. "Bu birinden kamyonetini ödünç almaya, aracı şarampole yuvarlamaya ve çıkardıktan sonra onu sahiplenmeye benziyor."

"Hukuk çok çetrefilli bir şey Boğa," dedi Fred. Sesi yorgun çıkıyordu. Belli ki canını sıkan başka bir şey vardı. Boğa başka bir çekmeceyi açıp çoraplarından yarısını geri dönüştürücüye attı ve diğerlerini tişörtlerinin üstüne koydu.

"Yargıç aynı fikirde olmazsa işler sarpa sarabilir," dedi Boğa.

"Dünya'daki yargıçların bir yetkisi yok," diye belirtti Fred. "Bizim adli sistemimizdekilerse DGİ'ye sâdık. Genel vaziyetin farkındalar. En büyük gemimizi elimizden alıp başkasına verecek halleri yok. En kötü ihtimalle tazminat ödememize karar verirler."

"Ona paramız yeter mi?"

"Şimdilik hayır," diye cevapladı Fred.

Boğa küçük bir kahkaha attı. "Bu hallere düşmek için nerede yanlış yaptığımızı hiç merak ediyor musun? Sen DGİ'deki en büyük masalardan birine oturdun kaldın ve ben Ashford'un icra subayı olup çıktım. Bunlar hayatlarımızı doğru düzgün sürdürmediğimizin bir işareti, ahbap."

"O konuya gelince," dedi Fred. "Planda küçük bir değişiklik yaptık."

Boğa elbise dolabını açarken dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Fred sırf laflamak için gelmemişti. Ortada bir sorun vardı. Boğa dolaptan hâlâ yapışkanlı koruyucu film kaplı iki takım elbi-

se çıkardı. İkisini de yıllardır giymişliği yoktu. Muhtemelen üstüne uymayacaklardı.

"Ashford icra subaylığına Michio Pa'nın getirilmesinin daha iyi olacağını düşünüyor. Bu konuyu görüştük. Seni baş güvenlik subaylığına atıyorum."

"Demek artık emir-komutada üçüncü sıradayım," dedi Boğa. "Ne yani, Ashford kendisini haklayıp koltuğunu çalacağımı mı sanıyor?"

Fred parmaklarını birbirine geçirerek öne eğildi. Yüz ifadesindeki ciddiyete bakılırsa bunun boktan bir durum olduğunu biliyor, fakat onu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordu.

"Her şey görünüşle alâkalı," dedi Fred. "Bu DGİ'nin donanması. *Behemot* da Kuşak'ın Mars'taki ve Dünya'daki ağır toplara cevabı. Köprüde bir Dünyalı tutmak karşı tarafa uygun mesajı vermez."

"Pekâlâ," dedi Boğa.

"Ben de aynı durumdayım. Bunun farkındasın. Geldiğim yer yüzünden bunca zaman sonra bile sadakat ve saygı kazanmak için başkalarının iki katı ter dökmem gerekiyor. Dünya'yı güçsüz gösterdiğime inandıkları için beni yanlarında bulundurmaktan hoşlananlar bile benden emir almak istemiyorlar. Sahip olduğum saygının her kırıntısını tekrar tekrar kazanmak zorunda kaldım."

"Peki," dedi Boğa. Güvenlik subaylığı, daha az üniforma giymesi anlamına geliyordu. İç geçirerek her iki takım elbiseyi de sandalyenin üstüne koydu.

"Aynı şeyin senin için de geçerli olmadığını söylemiyorum," diye devam etti Fred. "Senin en iyilerden biri olduğunu hiç kimse benden daha iyi bilemez. Ortada katlanmamız gereken bazı kısıtlamalar var, hepsi bu. İşimizi başarıyla yapabilmek için."

Boğa duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Başını kaldıran Fred kırağı renkli kaşlarının altından onu süzdü.

"Komutanım, uzun zamandır seninle beraber uçuyorum," dedi Boğa. "Benden bir şey istemen gerekirse lafı dolandırmadan isteyebilirsin."

"Vaziyeti idare etmen lazım," dedi Fred. "Orada tüm sistemdeki en önemli şey olup bitiyor ve o şeyin ne olduğunu bilmiyoruz. Kendimizi küçük düşürür veya iç gezegenlere kritik bir avantaj kaptırırsak büyük kayıplara uğrayabiliriz. Ashford ile Pa iyi insanlar ama onlar birer Kuşaklı. Sende ve bende olan Dünya güçleriyle beraber çalışma tecrübesi onlarda yok."

"Başımıza iş açacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Ashford doğru olanı yapmak için var gücüyle uğraşacak; fakat olaylara bir Kuşaklı gibi tepki verecek ve başkaları aynı tepkiyi vermediğinde şaşıracak."

"Ashford hayatı boyunca doğru bir şey yaptıysa bunu sadece küçük düşmekten korktuğu için yapmıştır. O şık bir üniformanın içindeki bir boşluktan ibaret. Ve buna güvenemezsin."

"Güvenmiyorum da," diye doğruladı Fred. "Seni oraya gönderiyorum, çünkü vaziyeti idare edeceğine inanıyorum."

"Ama bana yetki vermiyorsun."

"Ama sana yetki vermiyorum."

"Peki ya maaşıma zam?"

"O da olmaz," dedi Fred.

"Hay aksi," dedi Boğa. "Bir yığın sorumluluk ama sıfır güç. Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim ki?"

"Şakayı bırak. Sana kelek atıyoruz. Üstelik öyle yapmamızın tek sebebi görünüm ve bazı siyasi zırvalar. Ama buna katlanman lazım."

"Öyleyse katlanırım," dedi Boğa.

Kısa bir süreliğine içerideki yegâne ses hava dönüştürücünün alçak tıkırtısıydı. Boğa hayatını bir sandığa koyma işine geri döndü. Çok yukarısında; tonlarca çeliğin ve seramiğin, ham taşın ve uzay boşluğunun gizlediği bir yerde *Behemot* onu bekliyordu.

Üçüncü Bölüm: Melba

Melba kumarhaneye adım attığında bakışların üstüne çevrildiğini hissetti. İçerisi oyun bankolarındaki ekranların pembe, mavi ve altın sarısı renkleriyle aydınlanıyordu. Oyunlardan çoğu seks, şiddet veya ikisi birden temalıydı. Bir düğmeye bas, paranı harca ve kazanıp kazanmadığını görmek için beklerken kızların vücutlarına yabancı ve aykırı nesneler sokmalarını seyret. Kollu kumar makineleri, poker, gerçek zamanlı piyango çekilişleri. Onları oynayan adamlar çevrelerine bir aptallık, çaresizlik ve kadınlara yönelik neredeyse elle tutulur bir nefret yayıyorlardı.

"Tatlım," dedi gişenin arkasındaki son derece şişman bir adam. "Nereye geldiğini zannediyorsun bilmiyorum ama yanlış yerdesin. Belki geldiğin gibi gitsen iyi olur."

"Randevum var," dedi Melba. "Travin'le."

Şişman adamın kalın gözkapakları ardındaki gözleri kocaman açıldı. Loşluğun içinden biri, genç kızı tedirgin etme niyetiyle müstehcen bir laf söyledi. Melba tedirgin olduysa da bunu göstermedi.

"Onu istiyorsan Travin arka tarafta tatlım," dedi şişman adam, başını sallayarak. Salonun öteki ucunda, şehvetli bakışlar ve tehditlerden oluşan bir tünelin sonunda kırmızı renkli metal bir kapı vardı.

Melba'nın tüm içgüdüleri eskiye, Clarissa olduğu zamanlara dayanıyordu ve o yüzden artık hepsi yanıltıcıydı. Genç kadın yürüyebilecek yaşa basmasından itibaren kendini savunma eğitimi almıştı ama eğitiminin tamamı kaçırılmalara karşı koyma amaçlıydı. Yetkililerin dikkatini nasıl çekeceği, kendisini kaçıranlarla arasındaki gerginliği nasıl azaltacağı gibi. Elbette başka çalışmaları da yok değildi. Bedensel eğitim bunun bir parçasıydı fakat amaç hep sıvışmak olmuştu. Kaçmak. Yardım bulmak.

Artık ona yardım edecek hiç kimse kalmadığı için, öğrendikle-

rinden hiçbiri işine yaramıyordu. Yine de elindeki buydu ve onu kullanmaktan başka çaresi yoktu. Melba –Clarissa değil, *Melba*– şişman adama bir baş selamı verip sıkışık ve dar salonda ilerledi. Dünya'nın tam yerçekimi, bir hastalık gibi üstüne çullanıyordu. Kumar bankolarının birinde karikatür bir kadın üç küçük gri uzaylının cinsel tacizine uğrarken tepelerinde bir uçan daire süzülüyordu. Biri ufak bir ikramiye kazanmıştı. Melba başını öteye çevirdi. Göremediği bir adam arkasında bir yerden kahkaha attı ve genç kadın ensesinin gerildiğini hissetti.

Tüm kardeşleri arasında bedensel eğitimden en çok o haz duymuştu. Bittiğinde kendini savunma eğitmeninden tai chi dersleri almaya başlamıştı. Sonra on dört yaşına bastığında babası bir aile buluşmasında bununla ilgili bir espri yapmıştı. Dövüşmeyi öğrenmenin akıllıca olduğu –bu kadarına saygı duyabilirdi– fakat dövüşürmüş gibi yaparken dans etmenin aptalca gözüktüğü ve zaman kaybından başka bir şey olmadığı türünden bir espri. Melba bunun üzerine eğitimi bırakmıştı. Bu olay on yıl önce yaşanmıştı.

Genç kadın kırmızı kapıyı açtı ve içeri girdi. Ofis neredeyse parlak gözüküyordu. Dahili monitörü ucuz bir muhasebe sistemine bağlı küçük bir çalışma masası. Günışığına geçit verse de Baltimore sokaklarını gözlerden saklayan buzlu camlar. Minderinde temel destekteki insanların bile paralarının yetebileceği ucuz bir bira markasının şirket logosunu taşıyan, kalıplı plastikten bir kanepe. Kanepede oturan irikıyım iki adam. Adamlardan biri implantasyon[1] güneş gözlükleriyle böceğe benziyor, diğeriyse steroidlerle şişirilmiş omuzlarının iyice gerdiği bir tişört giyiyordu. Melba onları daha önce de görmüştü.

Travin baldırlarını masasına dayamış bekliyordu. Kafa derisine yakın kesilmiş saçlarının şakaklarına azıcık kır düşmüştü. Sakalı saçlarından daha uzun değildi. Bulunduğu çevrelerde kaliteli bir takım elbise sayılan bir kıyafet giymişti. Babası ona bir kostüm olarak bile tenezzül etmezdi.

"Ah, şuna bak. Eşi benzeri olmayan Melba."

"Geldiğimi biliyordun," dedi genç kadın. Odada bir sandalye yoktu. Dolu olanlar hariç, oturacak bir yer de. Melba ayakta kaldı.

"Tabii ki biliyordum," dedi Travin. "Sen içeri adımını atar atmaz."

"İş yapıyor muyuz?" diye sordu kadın. Sesi havayı kesip geçerce-

---

1 Ameliyatla bir nesneyi vücuda temelli tutturmak. *–çn*

sine sertti. Travin sırıttı. Tedavi görmemiş dişlerinin dişetleri griydi. Bu bir zenginlik gösterisi, kozmetiğe önem vermeyecek kadar güçlü olduğunun bir ifadesiydi. Melba ani bir küçümsemeye kapıldı. Karşısındaki adam eski zamanlardan kalma bir kargo kültçüsüne[1] benziyor, gerçek anlamlarını bilmeksizin başkalarından gördüğü saçma güç gösterilerini taklit ediyordu. Melba onunla iş yapacak hallere düşmüştü ama en azından bu durumdan utanacak kadar onurluydu.

"Her şey tamam, hanımefendi," dedi Travin. "Melba Alzbeta Koh. Doğum yeri Ay. Yaşamını yitirmiş ebeveynleri Alscie, Becca ve Sergio Koh. Hiç kardeşi yok. Vergi borcu yok. Lisanslı elektrokimya teknisyeni. Yeni kimliğin seni bekliyor."

"Peki ya kontrat?"

"*Cerisier* Halka'ya sivil destek götürmek gibi büyük bir görev için yola çıkıyor. Bizim Bayan Koh da ona binecek. Hem de kıdemli sınıftan. Denetleyeceğin fazla bir personel olmayacak. Yani ellerini kirletmen gerekmeyecek."

Travin cebinden beyaz bir plastik zarf çıkardı. Zarf yüzeyinin altında ucuz bir el terminalinin gölgesi görülüyordu.

"Her şey hazır," dedi adam. "Bunu al ve kapıdan yepyeni bir kadın olarak çık."

Melba kendi el terminalini cebinden çıkardı. Terminali Travin'in elindekinden daha küçük ve kaliteliydi. Onu özleyecekti. Şifresini girdi, havaleye yetki verdi ve cihazı cebine geri koydu.

"Tamam," dedi genç kadın. "Para senindir. Teslimatı alayım."

"Ah, ama hâlâ bir sorun var," dedi Travin.

"Seninle bir anlaşma yaptık," dedi Melba. "Ben üstüme düşeni yerine getirdim."

"Öylesi sana yakışıyor da," diye karşılık verdi Travin. "Ama seninle iş yapmak hoşuma gitti. İnsanın karşısına heyecan verici keşifler çıkıyor. Bu yeni seni yaratırken DNA'nı kullanmamız gerekti. Çifte kayıtları silmek için. Sanırım bana karşı tamamen dürüst davranmadın."

Genç kadın yutkunarak boğazındaki düğümü gevşetmeye çalıştı. Böcek gözlü adam kıpırdanınca ağırlığı kanepeyi gıcırdattı.

"Param herkesinki kadar gerçek," dedi Melba.

"Öyle de olmalı," dedi Travin. "Clarissa Melpomene Mao. Mao-Kwikowski Ticaret'ten Jules-Pierre Mao'nun kızı. Çok ilginç bir isim."

---

1 Melanezya adalarında kurtuluşun ancak Batılılar tarafından getirilecek servetle sağlanabileceğine inanan dini bir tarikat. *–çn*

"Babam hapse girince Mao-Kwikowski kamulaştırıldı," dedi Melba. "Artık öyle bir şirket yok."

"Kurumsal ölüm fermanı," dedi Travin, plastik zarfı masadaki ekranın üstüne bırakırken. "Çok üzücü. Ama senin için değil, ha? Zengin adamlar paradan iyi anlarlar. Onu küçük gözlerin bulamayacağı yerlere koymayı bilirler. Belki eşlerine verirler. Ya da kızlarına."

Genç kadın kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Kanepedeki vücut geliştirici, esnememek için ağzını kapadı. Davranışında samimi bile olabilirdi. Melba sessizliğin uzamasına izin verdi; kendisinden evvel konuşsun diye Travin'e baskı yapmak için değil, ne diyeceğini bilemediği için. Adam tabii ki haklıydı. Babası elinden geldiğince onları kollamıştı. Zaten hep kollardı. Birleşmiş Milletler'in adli takibi bile her şeye erişememişti. Clarissa'nın Ay'da ya da Mars'ta sessiz sedasız bir hayat sürdürecek ve sermayesi bitmeden önce yaşlanıp ölecek kadar parası vardı. Fakat o artık Clarissa değildi ve Melba'nın durumu farklıydı.

"Sana on bin daha verebilirim," dedi genç kadın. "Başka param yok."

Travin o gri tebessümünü etti.

"Demek paracıkların uçup gitti ha? Peki seni karanlığa sürükleyen ne? İşte bunu merak ettim. Sorup soruşturdum. Çok ama çok akıllısın. Gözümü kısarak bakmayı bilsem de gölgelerden fazlasını görmedim. Yankılardan fazlasını duymadım. Ama–" Adam zarfı önündeki masaya koydu ama tıpkı Clarissa'nın ağabeyi Petyr gibi bir parmağını plastiğin üstünden çekmedi. Petyr ne zaman bir satranç hamlesinden neredeyse emin olsa, fakat henüz harekete geçmeyi göze alamasa aynen öyle yapardı. Bu bir sahiplenme hareketiydi. "Başka hiç kimsede olmayan bir şeyim var. Halka'ya bakmayı biliyorum."

"Elimde on binden fazlası yok. Doğru söylüyorum. Geri kalanı harcadım."

"Öyleyse daha fazlasına ihtiyacın var mı?" diye sordu Travin. "Buna yatırım sermayesi diyelim mi? İstersen küçük Melbamız on bin daha alabilir. Hatta lazımsa elli bin. Ama daha fazlasını geri isterim. Çok daha fazlasını."

Melba boğazının düğümlendiğini hissetti. Başını yana eğdiğinde hareketi çok hızlı, çok ani geldi. Kuş gibi. Ürkekçe.

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu kadın, sesini sert çıkmaya zorlayarak. Biçimsiz bir tehdit, adi bir kolonya gibi havada

asılı kaldı. Erkeksi ve ucuzdu. Travin tekrar konuştuğunda tüm heceleri sahte bir samimiyet taşıyordu.

"Ortaklık. Büyük bir şeyin peşindesin. Halka'yla ve filoyla ilgili bir şeyin, ha? Canavarlara göğüs germek için uzayın karanlığına açılan onca insan. Ve sen onlarla beraber gidiyorsun. Bana kalırsa böyle bir risk çok büyük bir kazancı gösteriyor. Bir Mao'dan beklenecek cinsten bir kazancı. Bana planını anlatırsan sana yapabildiğim kadar yardım ederim. Eline ne geçerse de paylaşırız. Anlaştık mı?"

"Anlaşmadık." Genç kadının cevabı bir refleks gibiydi. Bu öyle bariz bir karardı ki beynini gerektirmeksizin dosdoğru omuriliğinden gelmişti.

Travin zarfı geri çekerken plastik masaya sürterek hışırdadı. Dişlere vuran dilinin yumuşak sesi sahte olduğu kadar hüzünlüydü.

"Buralara kadar gelebilmek için dağları deldin," dedi adam. "Rüşvet verdin. Satın aldın. Yalan söyledin. Kaynaklarını tükettiğini söylediğinde sana inanıyorum. Ama şimdi karşıma çıkıp anlaşmadık diyorsun, öyle mi? Madem anlaşma yok, anlaşma falan yok."

"Sana para ödedim."

"Umurumda değil. Seninle ortağız. *Yarı yarıya*. Bu işten her ne kazanacaksan ben de kazanacağım. Yoksa adı kötüye çıkmış bir Mao'nun sessiz sedasız ne işler çevirdiğini öğrenmeye çok meraklı başka insanlar olduğundan eminim."

Kanepedeki iki adam artık Melba'ya ilgi gösteriyordu. Bakışları üzerindeydi. Genç kadın başını çevirip arkasına göz attı. Kumarhaneye çıkan kapı metaldi ve kilitliydi. Pencere genişti. İçindeki emniyet teli, illa camı açmak ve şehrin pis esintisini içeri alarak odayı kirletmek istiyorsan geri çekilebilen cinstendi. Böcek gözlü fedai ayağa kalktı.

Genç kadın implantlarını tetiklemek için dilini damağına sürttü. Saatin ters yönünde iki kez daire çizerek. Bu mahrem ve görünmez bir andı. İçseldi. Ne gariptir ki tenseldi de. Neredeyse düşünmek kadar kolaydı. Gırtlağına, başına ve karnına gizlenmiş suni salgı bezleri ufacık keselerini sıkarak Melba'nın kanına karmaşık kimyasal maddeler boşalttı. Genç kadını bir titreme aldı. Yaşadığı şey haz duymadan orgazm olmak gibiydi. Vicdanının ve çekincelerinin kötü rüyalar misali kayıp gittiğini hissetti. Artık tamamen uyanık ve canlıydı.

Sanki içini dolduran kokteyl kulaklarını köpükle tıkamışçasına odadaki tüm sesler –sokaktaki trafiğin kükreyişi, kumar bankoları-

nın boğuk kakofonisi, Travin'in iğrenç sesi– kısıldı. Kasları gerilerek kasıldı. Ağzı bakırımsı bir tatla doldu. Zaman yavaşladı.

Ne yapacaktı? Ne yapacaktı?

Kanepedeki fedailer ilk tehditti. Genç kadın onlara yaklaşırken yerçekiminin boğucu tutuşunu çoktan unutmuştu. Melba ayağa kalkmakta olan vücut geliştiricinin diz kapağına tekme attı. Bardak altlığını andıran küçük kemik tendonlarından kurtuldu ve baldırdan yukarı kaydı. Suratı karikatürümsü bir şaşkınlık ve panik ifadesine bürünen adam yere yığılmaya başlarken Melba diğer dizini kaldırarak onun hızla alçalan boğazına vurdu. Aslında suratını hedef almıştı. *Boğaz da aynı işi görür*, diye düşündü, diziyle kıkırdağı çökertirken.

Böcek gözlü ona doğru atıldı. Hızlı hareket eden adamın vücudu da bir şekilde modifiye edilmişti. Muhtemelen kas nöronları birbirine kaynatılmıştı. Sinir iletileri sinapslardan geçerken oluşan uzun ve yavaş gecikmeyi daha akıcı hale getirmek için. Diğer fedailerle kapışırken ona avantaj sağlamak için. Adamın geniş eli Melba'nın omzuna tutundu. Sert parmaklar onu kavradı. Genç kadın rakibine doğru dönerken eğilerek onu aşağı çekti. Fedainin gücünü kırmak amacıyla adamın dirseğinin iç kısmına bir avuç darbesi indirdi, sonra da iki eliyle birden bileğini kavrayıp büktü. Saldırılarından hiçbiri bilinçli veya kasıtlı değildi. Hareketleri her türlü kısıtlamadan kurtulmuş ve yol açacağı hasarı planlaması için zaman kazanmış bir arka beyinden çıkıyordu. Yaptığı şey bir dövüş sanatından çok bir timsahın bir su bufalosunu alaşağı etmesi gibiydi; süratin, kuvvetin ve bir-iki milyar yıllık hayatta kalma içgüdüsünün açığa çıkmasından ibaretti. Tai chi eğitmeni onun bu halini görse utançla başını çevirirdi.

Ağzından kanlar akan vücut geliştirici yere yığılırken, böcek gözlü adam geri çekilmeye kalktı. Bu yaptığı yanlıştı. Melba adamın kıstırılmış eklemlerini kendi vücuduna dayadı ve kalçalarından destek alarak gövdesini çevirdi. Adam ondan daha iriydi ve hayatı boyunca yerçekimi kuyusunda yaşamıştı. Steroidlerle ve kendi ucuz eklentileriyle vücudunu geliştirmişti. Fakat Melba'nın ondan daha kuvvetli olmasına gerek yoktu. Rakibinin bileğindeki ve dirseğindeki ufacık kemiklerden daha kuvvetli olsa yeterdi. Adam pes ederek dizleri üstüne düştü.

Melba –Clarissa değil– kendini onun öteki tarafına savurup sağ kolunu rakibinin boynuna doladı ve sol koluyla diğerini sabitleye-

rek kafasını başlamak üzere olan çırpınışlardan korudu. Rakibinden daha güçlü olmasına gerek yoktu; beynine kan taşıyan yumuşak atardamarlardan daha güçlü olsa yeterdi.

Travin'in tabancası ateş alarak kanepede bir delik açtı. Minderden fışkıran dolgu malzemesi, patlayan bir sünger gibiydi. Zaman yoktu. Melba çığlık atarak o çığlığın gücünü kollarına, omuzlarına aktardı. Böcek gözlü adamın boynunun kırıldığını hissetti. Travin tekrar ateş etti. Melba vurulursa ölecekti. Fakat hiç korkmuyordu. Korkusu, onu tecrübe edemeyeceği bir yere kapatılmıştı. Yakında tekrar ortaya çıkacaktı. Hem de çok yakında. İşini çabucak bitirmesi lazımdı.

Travin üçüncü kez ateş etmeyi denemeliydi. En akıllıca, en mantıklı seçenek buydu. Fakat o ne akıllı ne de mantıklıydı. Vücudunun ona söylediği şeyi yapıp kaçmaya kalkıştı. O bir maymundu ve milyarlarca yıllık evrim ona karşısındaki yırtıcıdan kaçmasını söylüyordu. Başka bir hataya vakti kalmamıştı. Melba boğazında yeni bir çığlığın büyüdüğünü hissetti.

Zaman sekteye uğradı. Artık parmakları Travin'in boynuna sarılıydı. Adamın kafatasını çalışma masasının köşesine vuruyordu. Masaya kan ve kafa derisi yapışmıştı. Melba tekrar itti ama düşmanı ağırdı. Darbenin arkasında hiç kuvvet yoktu. Genç kadın onu bıraktı ve Travin inleyerek yere yığıldı.

İnleyerek.

Yaşıyor, diye aklından geçirdi Melba. Korku geri gelmiş, mide bulantısının ilk belirtilerini de beraberinde getirmişti. Travin hâlâ hayattaydı. Melba krize girdiği zaman hayatta olmaması gerekirdi. Adamın bir tabancası vardı. Genç kadın onu bulmak zorundaydı. Parmakları hızla uyuşurken silahı adamın altından çekip çıkardı.

"Ortak," deyip Travin'in kafasına iki mermi sıktı. Kumar bankolarının gürültüsüne rağmen ses duyulmuş olmalıydı. Melba kendini zorlayarak metal kapıya kadar gitti ve kilidi kontrol etti. Sürgülüydü. Birilerinde anahtar olmadıkça veya sürgü dışarıdan kesilmedikçe güvendeydi. Artık dinlenebilirdi. Nasılsa polis çağırmazlardı. Çağırmayacaklarını umuyordu.

Yere kaydı. Yüzünden aşağı terler boşaldı ve titremeye başladı. İmdadına yetişen görkemli şiddet sırasında zaman kavramını yitirmesi, sonra da o şiddeti takip eden fizyolojik kriz boyunca bayılmamak için mücadele etmek zorunda kalması haksızlık gibi gelse de, uyumayı göze alamazdı. Burada değil. Melba dizlerini göğsüne çekti

ve keder ya da korku duyduğu için değil, krizi atlatırken bedeni öyle istediği için hıçkıra hıçkıra ağladı. Kapıya vuran biri vardı ama ses kararsızdı. Çekingen. Sadece birkaç dakika dinlense yeterdi; ondan sonra... düzelmezdi, hayır. Ama kendini yeterince toplamış olurdu. Sadece birkaç dakika.

Salgı bezi modifikasyonu işte bu yüzden askeri kültürde bir türlü kök salamamıştı. Tereddüt ya da kuşku duymayan, kendi kaslarını parçalasalar bile bunu umursamayacak kadar adrenalinle dolan bir askeri birlik, girdiği muharebeleri kazanabilirdi. Fakat aynı savaşçılar beş dakika sonra tortop olup ağlaşmaya başlarlarsa tekrar kaybederdi. Bu başarısızlıkla sonuçlanmış bir teknolojiydi ama ortadan kalkmış değildi. Yeterince para, yeterince nüfuz ve vicdanından arınmış yeterince biliminsanı olduktan sonra kolaydı. Hatta Melba'nın planının en kolay kısmıydı.

Genç kadının hıçkırıkları şiddetlendi, değişti. Kusma evresi başladı. Tecrübelerine dayanarak bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Öğürmeler arasında, harap olmuş boğazından hava geçirmeye çalışan vücut geliştiricinin göğsünün kalkıp inmesini seyretti ama adamın işi bitmişti. Havadaki kan ve kusmuk kokusu yoğunlaştı. Melba nihayet soluklandı ve elinin tersiyle dudaklarını sildi. Sinüsleri sızlıyordu ve bunun öğürmelerden mi, yoksa bedeninin hassas bölümlerindeki sahte salgı bezlerinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Önemli de değildi zaten.

Kapının çalınışı artık daha hummalıydı. Melba kumarhane kapısının yanındaki şişman adamın sesini çıkarabiliyordu. Zamanı kalmamıştı. Plastik zarfı alıp cebine tıktı. Melba Alzbeta Koh sürünerek pencereden dışarı çıktı ve sokağa atladı. Leş gibi kokuyordu. Elleri kanlıydı. Attığı her adımda titriyordu. Loş günışığı gözlerini sızlatıyordu; ondan saklanmak için ellerinin gölgesine başvurdu. Baltimore'un bu bölgesinde bin farklı kişi onu görse bile görmemiş sayılırdı. Uyuşturucu satıcılarının, pezevenklerin ve köle tacirlerinin yaratıp dayattıkları gizlilik örtüsü Melba'yı da koruyordu.

İyi olacaktı. Başaracaktı. Son taş da yerine oturmuştu. Artık tek yapması gereken oteline ulaşmak, elektrolitlerini düzene sokacak bir şeyler içmek ve biraz uyumaktı. Ve sonra, birkaç gün içinde *Cerisier*'e kaydını yaptırıp güneş sisteminin kenarına kadar uzun bir yolculuğa çıkacaktı. Sırtını dik tutarak, insanların bakışlarından kaçınarak caddede yürürken, odasına kadarki bir düzine kent bloğu sanki olduğundan daha uzundu. Fakat genç kadın yolundan dönmeyecekti. Ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı.

O bir zamanlar Clarissa Melpomene Mao'ydu. Ailesi şehirlerin, kolonilerin ve gezegenlerin kaderine hükmederdi. Şimdiyse babası avukatından başka hiç kimseyle konuşmasına izin verilmeden isimsiz bir hapishanede yatıyor, günlerini utanç içinde geçiriyordu. Ay'daki özel bir tesiste yaşayan annesi, aldığı ilaçlarla kendini yavaş yavaş ölüme sürüklüyordu. Kardeşleri –hâlâ hayatta olanlar– iki farklı dünyanın nefretinden kaçmak için bulabildikleri sığınaklara dağılmışlardı. Soyadları eskiden yıldız ışığıyla ve kanla yazılırken artık onlara birer cani gözüyle bakılıyordu. Kısacası mahvolmuşlardı.

Fakat Melba her şeyi yoluna koyacaktı. Buraya kadar gelmesi kolay olmamıştı ve bundan sonra da olmayacaktı. Bazı geceler fedakârlıkları neredeyse katlanılmaz hale geliyordu ama başaracaktı. James Holden'ın ailesine yaptığı haksızlığı herkese gösterecekti. Onu ifşa edecekti. Küçük düşürecekti.

Sonra da onu ortadan kaldıracaktı.

Dördüncü Bölüm: Anna

Annushka Volovodov, yani Europa'daki cemaati arasında Papaz Anna –veya hoşlanmadığı kimseler için Muhterem Doktor Volovodov– makamındaki yüksek arkalıklı deri sandalyede otururken, karısını döven adam içeri girdi.

"Nicholas," dedi, sesine elinden geldiğince içtenlik katmaya çalışarak. "Vakit ayırdığın için teşekkürler."

"Bana Nick diyebilirsin," diyen adam, masanın karşısındaki metal sandalyelerden birine oturdu. Metal sandalyelerin Anna'nınkinden daha alçakta kalması, odaya onun yargıcı olduğu bir mahkeme izlenimi katıyordu. Anna bu nedenle cemaatinden birini kabul ederken asla masasının arkasında oturmazdı. Arka duvarda özel sohbetler ve danışmanlık için çok daha uygun olan rahat bir kanepe vardı. Fakat kimi zaman büyük sandalyenin ve ağır çalışma masasının sağladığı otoriter hava işe yarardı.

Şimdi olduğu gibi.

"Nick," dedi kadın, sonra da parmak uçlarını bitiştirip çenesini onlara dayadı. "Sophia bu sabah beni görmeye geldi."

Nick omuz silkti ve sınav sırasında kopya çekerken yakalanan bir öğrenci gibi başını çevirdi. Uzun boylu adam, dış gezegenlerde yaşayanlara özgü, ağır bedensel işlerden gelen o dar ve kaslı görünüme sahipti. Anna adamın yüzey inşaatlarında çalıştığını biliyordu. Bu meslek Europa'da ağır bir uzay elbisesinin içinde uzun günler geçirmeyi gerektirirdi. Öyle işlerle uğraşanlar da kapı gibi sağlam olur çıkarlardı. Nick başkalarına nasıl göründüğünü bilen ve bedensel üstünlüğünü göz korkutmakta kullanan birinin tavırlarına sahipti.

Anna ona gülümsedi. *Bana sökmez.*

"Eşin neler olduğunu ilk başta anlatmadı," diye devam etti. "Bluzunu kaldırmasını sağlamam biraz zaman aldı. Morlukları görmeme

gerek yoktu; orada olduklarını biliyordum. Ama fotoğraf çekmem lazımdı."

Anna *fotoğraf* lafını edince adam gözlerini kısarak ve oturduğu yerde kıpırdanarak öne eğildi. Herhalde böyle yaparak zorlu ve tehditkâr gözüktüğünü sanıyordu. Oysa bu haliyle bir kemirgenden farkı yoktu.

"Karım mutfakta–" diye başladı.

"Takılıp düştü," diye sözünü onun yerine tamamladı Anna. "Biliyorum, bana öyle söyledi. Sonra da çok uzun bir süre ağladı. Ve ona tekrar vurmaya başladığını anlattı. Ona tekrar vurursan neler olur demiştim hatırlıyor musun?"

Nick sandalyesinde tekrar kıpırdanırken uzun bacakları tedirginlikle kalkıp indi. İri, kemikli elleri birbirini o kadar sert sıktı ki parmak boğumları bembeyaz kesildi. Kadının gözlerinin içine baktı. "Öyle olsun istememiştim," dedi. "Bir anda oldu. Yine danışmanlık almayı deneyebilirim herhalde."

Anna genzini temizledi ve adam tekrar başını kaldırdığında bacaklarını hoplatmayı bırakana dek onu süzdü. "Hayır, artık çok geç. Sana öfke danışmanlığı verdik. Kilise, sen vazgeçene kadar danışmanlık ücretini ödedi. Biz üstümüze düşeni yaptık. O konu kapandı."

Adamın yüz ifadesi sertleşti.

"Yoksa bana o İsa vaazlarından birini mi vereceksin? O bok burama kadar" –Nick elini çenesinin altında tuttu– "geldi. Sophia'nın ağzından düşmüyor. 'Papaz Anna şunu dedi, Papaz Anna bunu dedi!' Papaz Anna'nın ne dediği sikimde bile değil!"

"Hayır," dedi Anna. "İsa vaazları da yok. O konu da kapandı."

"Öyleyse burada ne halt ediyoruz?"

"Eğer karına tekrar vurursan," dedi Anna, sözcükleri uzatarak, "neler olur dedim hatırlıyor musun?"

Adam yine omuz silkti, sonra sandalyesinden kalktı ve sırtını ona dönerek birkaç adım uzaklaştı. Duvarda asılı diplomalardan birine bakarmış gibi yaparken bir kez daha ağzını açtı. "Ne dediğini niye sallayayım *Papaz Anna*?"

Rahatlayan Anna sessizce iç geçirdi. Bu görüşmeye hazırlanırken, gerekeni sahiden yapıp yapamayacağını bilememişti. Yalancılığa karşı güçlü, içten bir hoşnutsuzluk beslerdi ve şimdi yalanla birini mahvetmek üzereydi. Veya yalanla değilse bile aldatmacayla. Asıl amacın birini kurtarmak olduğuna inanarak davranışını kendi

kendine haklı çıkarmaya çalışsa bile bunun yetmeyeceğini biliyordu. Yapmak üzere olduğu şeyin bedelini uykusuz geceler geçirerek ve kendinden şüphe duyarak uzun bir süre ödeyecekti. Yine de en azından adamın öfkesi kısa vadede işini kolaylaştıracaktı.

Anna kısa bir dua etti: *Onu durdurmazsam bu adam bir gün Sophia'yı öldürecek. Lütfen bana yardım et.*

"Yaptığına karşılık," dedi Anna, Nick'in sırtına bakarak, "hapse girmeni sağlarım dedim."

Nick bunu duyunca suratında bir kemirgenin adice kurnazlığıyla rahibe döndü. "Öyle mi?"

"Evet."

Adam, efelenmenin düşük yerçekimindeki muadiliyle onun üstüne yürüdü. Amacı tehditkâr gözükmekti ama Dünya'nın kuyusunda büyümüş Anna'ya şapşalca gözükmekten öteye geçemedi. Kadın bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Sophia tek kelime etmez," dedi Nick, Anna'nın masasına kadar gidip ona tepeden bakarak. "Kafası o kadar çalışıyor. Mutfaktayken takılıp düştü ve yargıçlara da aynı şeyi söyleyecek."

"Doğru," dedi Anna, sonra da çalışma masasının çekmecesini açıp bir şok tabancası çıkardı. Silahı Nick'e göstermeden kucağında tuttu. "Senden ölesiye korkuyor. Ama ben korkmuyorum. Artık umurumda değilsin."

"Demek öyle?" diyen Nick, öne eğilerek ve kişisel alanını ihlal ederek kadını korkutmaya çalıştı. Anna da ona doğru eğildi.

"Fakat Sophia bu cemaatin bir mensubu ve aynı zamanda dostum. Çocukları kızımla birlikte oyun oynar. Onları çok severim. Ve bir şey yapmazsam karını öldüreceksin."

"Ne yapacakmışsın?"

"Polisi arayacağım ve onlara beni tehdit ettiğini söyleyeceğim." Anna sol elini masa terminaline doğru uzattı. Kışkırtma amaçlı bir hareketti. *Sıkıyorsa beni durdur*, demekle aynı şeydi.

Vahşice bir sırıtış takınan adam onu kolundan tuttu ve bileğindeki kemikleri canını yakacak, o bölgeyi morartacak kadar sertçe sıktı. Anna diğer eliyle şok tabancasını Nick'e doğrulttu.

"O da ne?"

"Teşekkürler," dedi Anna. "İşimi kolaylaştırdığın için."

Tetiği çekmesiyle adamın kasılarak yere yığılması bir oldu. Anna kolunu tutan el sebebiyle elektrik şokunun hafif bir yankısını hissetti. Bu bile saçlarını diken diken etmeye yetti. Masa terminalini açıp Sophia'yı aradı.

"Sophia, canım, ben Papaz Anna. Lütfen beni dinle. Polis kısa süre sonra evine gelip sana Nick hakkında sorular soracak. Morluklarını onlara da gösterip başından geçenleri anlatman gerek. Nick çoktan hapse girmiş olacak. Senin kılına bile dokunamayacak. Sana olanları sorduğumda Nick bana diklendi ve ikimizi birden güvende tutmak istiyorsan polislere karşı dürüst davranmalısın."

Anna birkaç dakikalık dil dökmenin ardından nihayet Sophia'yı polislerle konuşmaya ikna edebildi. Nick kollarını ve bacaklarını hafifçe oynatmaya başlıyordu.

"Kıpırdama," dedi Anna ona. "Buradaki işimiz bitti."

Kadın bu sefer de Yeni Dolinsk Emniyet Müdürlüğü'nü aradı. Eskiden kontratı elinde tutan Dünya şirketi gitmişti ama tünellerde hâlâ bir polis teşkilatı var gibi gözüküyordu. O yüzden biri telefonu açtı. Belki de bir Kuşak şirketiydi. Veya DGİ'nin ta kendisi. Hangisi olduğunun önemi yoktu.

"Merhaba, adım Muhterem Doktor Annushka Volovodov. Birleşik Aziz John Kilisesi'nin papazıyım. Şahsıma yapılan bir saldırıyı bildirmek için aradım. Nicholas Trubachev adlı bir adamla eşini dövdüğü için konuşmak istediğimde bana saldırdı. Hayır, zarar vermedi. Sadece bileğimde birkaç morluk var. Masamda bir şok tabancası bulunduruyordum ve Nicholas daha kötüsünü yapamadan önce silahı kullandım. Evet, geldiğinizde ifade vermekten memnuniyet duyarım. Teşekkürler."

"Kaltak!" diye küfreden Nick, titrek uzuvlarıyla yerden kalkmayı denedi.

Anna onu tekrar vurdu.

"Zor bir gün müydü?" diye sordu Nono, Anna nihayet eve geldiğinde. Nono kızlarını kucağında zıplatıyordu ve Anna kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Nami cıyaklayarak ona elini uzattı.

"Nasılmış benim kızım?" diyen Anna derin bir iç geçirerek kanepede yanlarına çöktü. Nono bebeği ona aktardı ve Nami derhal Anna'nın saç topuzunu açıp saçlarını çekmeye çalıştı. Anna kızını hafifçe sıktı ve başının tepesini uzun uzun kokladı. Onu eve ilk getirdiklerinde Nami'nin saldığı hafif fakat güçlü koku geçmişse bile geride silik bir izi kalmıştı. Biliminsanları feromon düzeyinde etkileşim kurma kabiliyetinin insanlarda bulunmadığını iddia edebilirlerdi ama Anna bunun palavra olduğunu biliyordu. Nami'nin doğduğunda etrafa saçtığı kimyasal madde her neyse, Anna'nın ha-

yatı boyunca tecrübe ettiği en güçlü uyuşturucuydu. Sırf kokusunu almak için bir çocuk daha yapası gelmişti.

"Namono, saç çekmek yok," dedi Nono, Anna'nın uzun kızıl saçlarını bebeğin yumruğundan kurtarmaya çalışarak. "Ne olduğu hakkında konuşmak istemiyor musun?"

Nono'nun da tam adı Namono'ydu. Fakat ondan önce doğan ikizi konuşmaya başladığından beri Nono olarak anılmıştı. Anna ile Nono kızlarına onun adını verdiklerinde isim her nasılsa Nami'ye dönüşmüştü. Çoğu kişi bebeğe annelerinden birinin adının koyulduğunu muhtemelen bilmiyordu.

"Belki daha sonra," dedi Anna. "Ama önce bebekle biraz vakit geçirmeliyim."

Kadın Nami'yi minnacık burnundan öptü. Anna'nın parlak yeşil gözlerinin altındaki geniş ve basık burnun aynısı Nono'da da vardı. Bebek Nono'nun kahverengi tenine, fakat Anna'nın sivri çenesine sahipti. Anna oturup saatlerce Nami'ye bakabilir, kendisinin ve sevdiği kadının dudak uçuklatıcı bileşimini hayranlıkla seyredebilirdi. Bu öylesine güçlü bir tecrübeydi ki neredeyse kutsal denilebilirdi. Anna'nın bir tutam saçı Nami'nin ağzına kaçtı. Anna nazikçe asılarak saçını çıkardı, sonra da kızını payladı. "Saç yemek yok!" derken Nami bu şimdiye dek söylenen en komik şeymişçesine güldü.

Nono elini Anna'nınkine götürdü ve onu sıkıca tuttu. Uzun bir süre yerlerinden kıpırdamadılar.

Nono mantarlı pilav pişiriyordu. Yemeğe biraz suni soğan da katmıştı ve güçlü koku tüm mutfağı doldurmuştu. Anna salata yapmak için elma doğruyordu. Elmalar küçüktü ve pek taze sayılmazdı. Atıştırmaya uygun değillerdi ama kusurlarını gizlemeye yetecek kadar farklı tatlara ve kıvamlara sahip bir Waldorf salatasına iyi giderlerdi. Üstelik elmaları olduğu için şanslıydılar. Meyveler Ganymede'deki sorunlar başladığından beri oradan gelen ilk mahsulün bir parçasıydı. Anna eğer o uydu takdire değer bir hızla toparlanmasaydı herkesin ne kadar aç kalacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Nami en az bir saat daha uyur," dedi Nono. "Gününün nasıl geçtiği hakkında konuşmaya hazır mısın?"

"Bugün birinin canını yaktım ve polise yalan söyledim," dedi Anna. Fazla sert bastırdığı bıçak yumuşak elmadan kaydı ve başparmağını sıyırdı. Yarası kanayacak kadar derin değildi.

"Şey... peki, bunu biraz açman gerekecek," dedi Nono, eşinin pilav ve mantar karışımına küçük bir kâse et suyu katarken.

"Hayır, yapamam. Bildiklerimin bir kısmı bana sır olarak verildi."

"Bahsettiğin yalanı birine yardım etmek için mi söyledin?"

"Sanırım. Umarım," diyen Anna elmanın son parçacıklarını da kâseye koydu, sonra içine ceviz ve kuru üzüm kattı. Üstüne bir de salata sosu döktü.

Nono durup onu süzdü. "Foyan ortaya çıkarsa ne yapacaksın?"

"Özür dileyeceğim," diye yanıtladı Anna.

Nono başını salladı, ardından pilav tenceresine döndü. "Bugün e-postalarıma bakmak için masa terminalini açtım. Oturumunu kapatmamışsın. Genel sekreterin insani heyet projesi hakkında Birleşmiş Milletler'den gelen bir mesaj vardı. Hani Halka'ya yolladıkları tüm o insanlarla ilgili."

Anna ani bir suçluluk duygusuna kapıldı. Gizli kapaklı bir iş çevirirken yakalanınca olduğu gibi.

"Siktir," dedi. Küfürden hoşlanmazdı ama bazı durumlar bunu mecbur kılıyordu. "Henüz cevap yazmadım." Bu da başka bir yalan gibi geldi.

"Kararını vermeden önce bu konuyu benimle konuşacak mıydın?"

"Tabii ki. Sana–"

"Nami neredeyse iki yaşına basacak," dedi Nono. "İki yıldır buradayız. Bir noktada kalmaya karar vermek, Nami'nin yaşamı boyunca kim olacağına karar vermekle aynı kapıya çıkar. Çocuğumuzun Rusya'da ve Uganda'da onu hiç görmemiş bir sülalesi var. Burada biraz daha kalırsa asla göremeyecekler."

Nami'ye dış gezegenlerdeki tüm çocuklara verilen ilaç kokteylinden veriliyordu. Bu kokteyl kemik büyümesini destekler ve düşük yerçekimli ortamların çocuk gelişimi üzerindeki olumsuz etkilerini azaltırdı. Fakat Nono haklıydı. Europa'da biraz daha kalırlarsa Nami dış gezegenlerdeki yaşamın getirdiği uzun ve ince iskeletten geliştirmeye başlayacaktı. Anna onu sonsuza dek asıl evinden uzak kalacağı bir hayata mahkûm edecekti.

"Europa'nın geçici olacağı konusunda daha en başından anlaşmıştık," dedi Anna. "Burası iyi bir görev yeriydi. Ne de olsa Rusça biliyorum ve burada küçük, hassas bir cemaat var..."

Ocağı kapatan Nono gelip onun yanına oturdu ve elini masanın

üstüne koydu. Suni ahşaptan yapılma masa üstü ilk defa Anna'ya çok ucuz ve hatta uyduruk gözüktü. Nami'nin asla gerçek ahşapla iç içe yaşamayacağı bir gelecek tüm çıplaklığıyla hayalinde canlandı. Karnına yumruk yemiş gibi oldu.

"Buraya gelmeyi kabul ettiğin için sana kızmıyorum," dedi Nono. "Bu bizim hayalimizdi. Böyle yerlere gelmek. Ama buradan atanmak istediğinde üç aylık hamileymişsin."

"Seçilmem öyle düşük bir ihtimaldi ki," dedi Anna. Sesindeki savunmacı tonu kendisi de işitti.

Nono başını salladı. "Fakat seçildin. Şimdi de BM için bu iş çıktı. Genel sekreterin danışmanlar grubunun bir parçası olarak Halka'ya uçmak. Üstelik bebeğimiz daha iki yaşında bile değilken."

"Yanılmıyorsam aynı misyona iki yüz kişi başvurdu," dedi Anna.

"Ama seni seçtiler. Senin gitmeni istiyorlar."

"Öyle düşük bir ihtimal–" diye başladı Anna.

"Hep seni seçiyorlar," diye onun sözünü kesti Nono. "Çünkü sen çok özel birisin. Bunu herkes görebiliyor. Ben de görebiliyorum. Seninle daha ilk tanıştığımızda görmüştüm. Sen Uganda'daki inanç konferansında konuşma yaparken. Öyle heyecanlıydın ki notlarını yere düşürmüştün. Ama konferans salonundan çıt çıkmıyordu. Güneş gibi parlamamak elinde değildi."

"Seni ülkenden çaldım," dedi Anna. Nono nasıl tanıştıkları konusuna ne zaman girse aynı şeyi söylerdi. "Senin gibi genç bir papaz Uganda kilisesinin çok işine yarardı."

"Asıl ben seni çaldım," dedi Nono, her zaman yaptığı gibi. Fakat bu sefer sözleri kulağa yapmacık geliyordu. Sanki bu alelacele aradan çıkarılması gereken sinir bozucu bir formaliteydi. "Ama hep aynı lafı ediyorsun. 'Benden başka pek çok kişi vardı. Seçilmem çok düşük bir ihtimaldi.'"

"Doğruyu söylüyorum."

"Bu sadece bir bahane. Sen hep izin istemekten çok özür dileyen biri oldun."

"Gitmeyeceğim," diyen Anna, elini gözlerine ve orayı tehdit eden gözyaşlarına götürdü. Dirseği çarpınca salata kâsesinin masadan düşmesine ramak kaldı. "Daha onlara evet demedim. Bunun bir hata olduğunu söyleyeceğim."

"Annushka," dedi Nono, eşinin elini sıkarak. "Gideceksin. Ben de Nami'yi yanıma alıp Moskova'ya döneceğim. Kızımız orada büyük ebeveynleriyle tanışabilir. Gerçek yerçekiminde büyüyebilir."

Anna'nın içine kor gibi bir korku düştü. "Beni terk mi ediyorsun?"

Nono'nun tebessümü bezginlik ile sevginin bir karışımıydı.

"Hayır. *Sen* bizi terk ediyorsun. Kısa bir süreliğine. Geri geldiğinde de seni Moskova'da bekliyor olacağız. Ailecek. Orada kalacak güzel bir yer bulacağım ve Nami'yle beraber oraya yerleşeceğim. Orayı mutlu olabileceğimiz bir eve dönüştüreceğim. Ama yolculuğunda sana eşlik etmeyeceğiz."

"Neden?" Anna'nın aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Nono ayağa kalktı ve mutfak dolabından iki tabak çıkarıp masaya bıraktı. Salatayı tabağına koyarken tekrar konuştu. "Ondan çok korkuyorum. Venüs'ten çıkan o şeyden. Önemsediğimiz her şey için nasıl bir anlam taşıyacağından korkuyorum: insanlık, Tanrı, O'nun evrenindeki yerimiz. Elbette onun neler yapabileceğinden de korkuyorum ama esas korkum onun ne anlama geldiği."

"Ben de korkuyorum," dedi Anna. Doğru söylüyordu. Hatta toplanma haberini aldığında sefere çıkacak olan heyete katılmak istemesinin bir sebebi de bu, yani Nono'nun bahsettiği korkuydu. Anna o şeyin gözünün içine bakmak, onu anlamasına yardım etmesi için Tanrı'ya bir fırsat vermek istiyordu. Ancak o zaman başkalarının o şeyi anlamasına yardım edebilirdi.

"O yüzden git ve aradığın cevapları bul," dedi Nono. "Geri döndüğünde ailen seni bekliyor olacak."

"Teşekkürler," dedi Anna, eşinin sunduğu fırsat karşısında biraz huşuya kapılarak.

"Bence," dedi Nono, ağız dolusu mantarlı pilav arasından, "orada senin gibilere ihtiyaçları olacak."

"Benim gibilere mi?"

"İzin istemeyen insanlara."

Beşinci Bölüm: Boğa

"Bütçede yok," dedi *Behemot*'un ikinci kaptanı Michio Pa. Eğer Dünya'da doğup büyüseydi ufak tefek bir kadın olup çıkardı ama mikrogravitede geçen bir ömür herkes gibi onu da değiştirmişti. Kolları, bacakları ve omuriliği toplu halde biraz uzamıştı; hiçbiri cılız değildi; sadece normalden farklıydı. Başı öteki türlü olacağından daha büyüktü ve üçte bir g'lik hafif itiş yerçekiminde yürürken boyu Boğa'nınkiyle yarışsa da, çocuksu denebilecek anormal bir görünüme sahipti. Ona bakmak Boğa'ya kendini olduğundan daha kısa hissettiriyordu.

"O konuda değişikliğe gitsek iyi olur," dedi adam. "Raylı topu takarlarken standart duvarlara ve kirişlere sahipmişiz gibi davrandılar. Gel gör ki Mormonlar kütleyi olabildiğince düşük tutmaya çalışıyorlardı. Normalde metallerin olduğu yerlerde bir sürü seramik ve silikat kullanıldı. Yönsel olarak demek istiyorum. Şu an bir atış yaparsak gövdeyi parçalayabiliriz."

Pa uzun ve kıvrık koridorda yürümeyi sürdürdü. Tepesindeki kemerli tavan beyaz renkteydi ve aslında bir savaş gemisi inşa ettiklerini bilmeyen tasarımcıların estetik bir jesti olarak gerekenden en az iki kat yüksekti. Kadının adımları Boğa'nınkilerden biraz daha genişti; düşük yerçekiminde ondan daha rahat hareket ediyor ve geride kalmaması için onu hızlanmaya zorluyordu. Bu Dünyalı erkek ve kadınlara buraya ait olmadıklarını hatırlatmak için Kuşaklılarca başvurulan binlerce küçük yöntemden biriydi. İS başını iki yana salladı.

"Buraya belirli bir operasyonel planla geldik," dedi kadın. "Yapmak istediğimiz bir değişiklikle her karşılaşmamızda o planı baştan yazmaya kalkarsak boşuna uğraşmışız demektir."

İçten içe Boğa da aynı fikirdeydi ama farklı bir bakış açısıyla. Eğer İS o olsaydı operasyonel plana izlenmesi önerilen bir kılavuz gözüyle bakar ve yalnızca biraz gülüp eğlenmek istediğinde ona göz

atardı. Pa muhtemelen bunun farkındaydı. Sonunda transit rampasına, yani *Behemot*'un başındaki komuta ve kontrol katlarından gövdesinin devasa kasnağına –Pa'nın egemenlik alanından onunkine– inen hafif kavisli yokuşa vardılar.

"Bak," diyen Pa'nın ağzı kıvrılarak gönül alıcı bir tebessüme büründü. "Yenilemelerde bakılsın diye bunu not ederim ama genel durum hakkında bir fikir edinmeden kaynak dağılımında değişikliğe gidecek değilim. Eğer sorunu gidermek için çevresel kontrollerden kaynak aktarmaya başlarsam ve gelecek hafta orada yapılması gereken bir şeyle karşılaşırsak işler aksar, öyle değil mi?"

Boğa rampadan aşağı baktı. Duvarlara gömülü loş ışıklar ucuz bir cennet imajıyla havayı gölgesiz bir parıltıya boğuyordu. Pa elini onun omzuna koydu. Herhalde niyeti cana yakın davranınaktı ama yaptığı hareket küçümseyici geldi.

"Peki, tamam," dedi Boğa.

"Her şey yoluna girecek şef," dedi kadın, Boğa'nın pazusunu hafifçe sıkarak. Adam başını salladı ve rampanın aşağısındaki nakil platformuna doğru yürüdü. Pa'nın geride kalan ayak sesleri hava dönüştürücülerin uğultusuna karışıp gitti. Boğa arkasından tükürmemek için kendini zor tuttu.

Behemot bir zamanlar *Nauvoo* iken başka bir yaşam düşünülerek inşa edilmişti. Gezegenlerarası seyahatler için üretilen çoğu gemi dev binalara benzerdi. Üst üste binen katların en altında Epstein motoru bulunur, onun itişiyle yolculuk boyunca bir ağırlık hissi yaratılırdı. Bunun tek istisnası, yolculuğun ortalarında hızlanmadan yavaşlamaya geçilirken geminin ters çevrilmesi için gereken birkaç saatti. Fakat Epstein olsun ya da olmasın hiçbir gemi sürekli hızlanmanın enerji gereksinimlerine veya ortaya çıkan ısısına dayanamazdı. Üstüne üstlük Einstein'ın kütleyi göreceli hızlarda hareket ettirme konusunda söyleyecek bir çift lafı vardı. *Nauvoo*, çıkacağı yolculuk ışık dakikalarından ziyade ışık yıllarıyla ölçülebilecek bir nesil gemisi olarak imal edilmişti. Ömrünün itişte geçecek olan kısmı, geri kalanına kıyasla ufacıktı. Geminin tepesindeki komuta ve kontrol merkezi ile dibindeki ana motorlar ve mühendislikle ilgili kısımlar, teknik açıdan kilometrelerce uzunluktaki bir çift şaftla birbirine bağlanmış standart bir gemininkinden pek farklı değildi. Şaftlardan biri insanları oradan oraya götürmek amacıyla bir omurga asansörü barındırırken, diğeri kasnağın yüzeyine erişimi sağlamaktaydı.

Diğer her şeyse tek bir eksende dönmek için tasarlanmıştı.

Tau Ceti'ye varana kadarki asırlarda *Nauvoo*'nun gövdesinin

durmaksızın döneceği düşünülmüştü. On kat çevresel mühendislik, mürettebat yaşam alanı, tapınaklar, okullar, atık su arıtma tesisi, atölyeler, ocaklar ve merkezdeki dev iç kısım. Tüm bunlar içe doğru kıvrılarak uçlardan birbirine bağlanacak ve adeta Dünya'dan bir parça olacaktı. Füzyon tabanlı merkezi bir çekirdeğin sağlayacağı ısı ve ışık toprak kaplı tarım alanlarına vuracak, böylece ılık ve iç ısıtıcı bir yaz günündeki açık hava illüzyonu yaratılacaktı.

Gövde kısmındaki tüm odalar ve koridorlar –yani geminin büyük bölümü– o uzun, yavaş, sonu gelmez mevsim düşünülerek inşa edilmişti. Hızlanmayla ve yolculuğun sonlarında yavaşlamayla geçecek kısa dönemlerin pek önemi yoktu. Fakat bunlar artık geminin bütün işlevini teşkil ediyordu. Zemin olması gereken yerler artık tümüyle duvardı ve ebediyen öyle kalacaktı. Ufak bir dünyaya yetecek kadar toprak taşıması düşünülen dev takviyeli güverteler neredeyse kullanışsız bir kuyunun yanlarıydı. Komuta ve kontrol katlarının koca kasnakla birleştiği bağlantı kısmından kayan biri, neredeyse iki kilometre boyunca aşağı düşebilirdi. Dönüş yerçekiminden ve Coriolis etkisinden yararlanmak üzere yanlara yapılmış su sistemleri artık lüzumsuzdu. *Nauvoo* insan iyimserliğinin ve mühendisliğinin bir harikası, Tanrı'nın ve emeğin çifte gücüne duyulan inancın bir ilanı olmuştu. *Behemot* ise bordalarına düşmandan çok kendisine zarar verecek kütle hızlandırıcıların takıldığı bir hurda yığınıydı.

Ve Boğa'nın haberdar olduğu sorunları düzeltmesi bile yasaktı.

Transfer istasyonundan geçip ofisine doğru inmeyi sürdürdü. Buradaki tüm odalar ve koridorlar yanlamasına inşa edilmiş olup asla gelmeyecek dönüş yerçekimini bekliyordu. Çıplak metal kısımlar ve açıkta kalmış boru şebekeleri gemiyi tamamlamakta olduğu kadar elden geçirip baştan yaratmadaki aceleyi de gözler önüne seriyordu. Bunların yanından geçmek bile Boğa'nın canını sıkmaya yetiyordu.

Tycho İstasyonu'nun kıdemli bakım-onarım üstadı ve artık *Behemot*'un başmühendisi olan Samara Rosenberg antrede oturmuş Boğa'nın yeni yardımcısıyla konuşuyordu. Adamın ismi Serge'dü ve Boğa onun hakkında ne düşündüğünden emin değildi. Serge bunu yapmak henüz güvenli hale gelmeden önce DGİ'ye üye olmuştu ve ensesine dövmelettiği geleneksel kopuk halka sembolünü hâlâ gururla taşıyordu. Fakat güvenlik kuvvetinin geri kalanı gibi onu da göreve Michio Pa getirmişti ve Boğa adamın kafa yapısını tam olarak bilmiyordu. Henüz ona güvenmiyordu ve güvensizliği ona iyi gözle bakmasını engelliyordu.

Buna karşılık Sam'den pekâlâ hoşlanıyordu.

"Selam Boğa," dedi kadın, Boğa köpük dolgulu kanepeye çökerken. "İS'le konuşabildin mi?"

"Konuştuk," diye cevap verdi Boğa.

"Plan ne?" diye sordu Sam, ama kollarını göğsünde kavuşturma şekline bakılırsa cevabı çoktan biliyordu.

Boğa bir elini saçlarında gezdirdi. Daha gençken saçları yumuşacıktı. Şimdiyse her bir teli parmak uçlarında hisseder gibiydi. El terminalini çıkarıp yazıları gözden geçirdi. Beklemede beş rapor vardı. Üçü rutin güvenlik raporuyken diğer ikisi arıziydi; bir yaralanma raporu ve bir hırsızlık şikayeti. Bekleyemeyecek bir şey yoktu.

"Hey, Serge," dedi Boğa. "Buraya bir saatliğine göz kulak olur musun?"

"Sen nasıl istersen, şef," dedi Serge, sırıtarak. Sözlerindeki küçümseme muhtemelen yalnızca Boğa'nın paranoyasıydı.

"İyi öyleyse. Gel bakalım Sam. Sana bir içki ısmarlayayım."

Bir Dünya-Mars Koalisyonu'nun mevcut olduğu zamanlarda bu bir Koalisyon gemisi olsaydı içinde mutlaka bir kantin bulunurdu. DGİ'deyse her isteyene verilen önceden paketlenmiş temel yiyeceklerin yanı sıra bir bar ve bir çift ufak çaplı lokanta mevcuttu. Bar bir jimnastik salonu veya kapalı spor sahası düşünülerek inşa edilmiş olabilecek geniş bir alandaydı. İçerisi yüz kişinin sığabileceği kadar büyüktü ama Boğa şimdiye dek iki düzineden fazlasını görmüş değildi. Mekânın ışıklandırması kum dokulu plastik kaplamaların arkasına yerleştirilen mavi-beyaz LED'lerle değiştirilmişti. Düz siyah masalar bira ve içki ampullerini tutmaları için mıknatıslanmıştı. Cam kaplarda ikram edilen hiçbir şey yoktu.

"Che-che!" diye seslendi barmen, Boğa ile Sam kapıdan girerlerken. "Moergen! Alles-mesa be sen."

"Meh-ya," diye karşılık veren Sam, karmakarışık Kuşak ağzını Boğa'nın İspanyolcada veya İngilizcede olduğu kadar rahat konuşuyordu. Ne de olsa bu onun anadiliydi.

"Ne içersin?" diye sordu Boğa, bölmelerden birine yerleşirken. Böyle durumlarda kapıyı görebileceği yerlerden hoşlanırdı. Bu onda eski bir âdetti.

"Mesaim daha bitmedi," diyen kadın, onun karşısına geçti.

Boğa öne eğilerek barmenin dikkatini çekti ve iki parmağını kaldırdı. "Limonata."

"Sa sa!" diye karşılık veren barmen, kafa sallamaya eşdeğer bir

hareketle yumruğunu kaldırdı. Boğa tekrar arkasına yaslanıp Sam'i süzdü. Güzel sayılabilecek bir kadındı. Kısa kesilmiş saçları ve rahat tebessümüyle gayet şirindi. Tanıştıklarında Boğa yaklaşık bir dakikalığına onu çekici bulup bulmadığını ciddi ciddi düşünmüştü. Fakat aynı analizi Sam'de gördüyse bile o günler çok gerilerde kalmıştı.

"İyi gitmedi mi?" diye sordu kadın.

"Hayır."

Sam kaşlarını kaldırdı ve dirseklerini masaya yasladı. Boğa ikinci kaptanın itirazlarını ve gerekçelerini özetlerken Sam'in yüz ifadesi yavaş yavaş kaderci bir keyfe büründü.

"Yenileme beklemek iyi hoş," dedi kadın, Boğa sözünü bitirdiğinde, "ama o canavarla deneme atışı yapmaya kalkarsak çok fena canımız yanar."

"Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz değil," dedi kadın. "Ama yüzde seksenin üzerinde."

Boğa bitkince iç geçirerek bir küfür savururken, barmen limonata ampullerini getirdi. Boğa'nın sıkılı yumruklarıyla hemen hemen aynı boyda olan narenciye sarısı ampullerin yanına parlak kırmızı harflerle Пπодоовощ малыша потехи yazısı basılmıştı.

"Belki Pa'yla ben konuşmalıyım," dedi Sam. "Direkt benden duyarsa..."

"Direkt senden duyarsa büyük ihtimalle işe yarar," dedi adam, "ama bundan böyle bana her konuda hayır derler. 'Boğa mı istedi? Eh, önemli olsaydı Kuşaklı'yı gönderirlerdi.' Değil mi?"

"Sence mesele sahiden de burada doğmamış olman mı?"

"Evet."

"Eh... muhtemelen haklısın," dedi Sam. "Üzgünüm."

"İşimin bir gereği," dedi Boğa, bu durumdan rahatsızlık duymuyormuş gibi davranarak.

Sam limonatasını masadan aldı ve düşünceli bir edayla uzun uzun içti. Mıknatıs masa üstüne tekrar tutunurken ampulden bir tıkırtı yükseldi. "Şahsen benim içlilerle bir alıp veremediğim yok. Sizden pek çok kişiyle beraber çalıştım ve Kuşaklılarla muhatap olurken karşılaştığımdan daha büyük bir yavşak yüzdesiyle karşılaşmadım. Ama o raylı topun yuvalarını güçlendirmeliyim. Seni rencide etmeden bunu yapmanın bir yolu varsa canıma minnet."

"Ama beni rencide etmekle geminin hasar görmesi arasında bir seçim yapman gerekirse gözünü bile kırpmazsın," dedi Boğa, başını

sallayarak. "Bana biraz zaman tanı. Bir şey düşünürüm."

"Düşünmeye birini vurmak istediğinde başla ve on sekiz gün geri say," dedi Sam. "Teslim tarihim o. Herkes ayık olsa ve kıçından ter akana kadar çalışsa bile ekibim bu işi daha çabuk halledemez."

"Bir şey düşünürüm," diye tekrarladı Boğa.

Hırsızlık şikâyetinin, aletlerini nasıl depolayacaklarında bir türlü anlaşamayan bir bakım-onarım ekibinden geldiği ortaya çıktı. Yaralanma raporuysa bir güverte kaplaması ile bir hurda meki arasında sıkışmış bir delikanlı hakkındaydı. Delikanlının dizindeki kıkırdak un ufak olmuştu; ilkyardım görevlisine göre kemik kırılsa daha iyiydi. Delikanlı iyileşecekti ama dağılan parçalar bir araya getirilene dek en az bir ay aktif görev yapamayacaktı.

Güvenlik raporları basmakalıptı. Bu ya işlerin iyi gittiğini, ya da sorunların örtbas edildiğini gösteriyordu. Fakat muhtemelen ilk ihtimal söz konusuydu. Halka'ya yapılan yolculuk bir deneme seferiydi ve bu daima tüm mürettebatın mecazen omuz omuza durarak işine dört elle sarıldığı bir balayı anlamına gelirdi. Herkes zaman içinde sorunlar çıkacağını bilirdi ve bu yüzden morallerin hemen bozulmadığı bir süreçten geçilirdi.

Bir DGİ gemisinde baş güvenlik subaylığı yarım yamalak bir mevkiiydi. Kısmen polis; kısmen verimlilik uzmanı; kısmen de kendince gayelere, önemsiz güç çekişmelerine ve güvenlik subayının nasıl daha iyi bir iş çıkarabileceğine yönelik fikirlere sahip bin kişilik bir mürettebata bakıcı olmayı gerektirirdi. İyi bir güvenlik subayı gemideki saçmalıkların büyük bölümünü kaptandan uzak tutardı.

Fakat işin en kötü tarafı Boğa'nın resmî görevlerinin içeriye, yani tamamen gemiye dönük olmasıydı. O anda Dünya gemilerinden oluşan küçük bir filo karanlığın derinliklerine doğru hareket halindeydi. Ona denk bir Mars savaş gemisi kuvveti –adına tam anlamıyla savaş denemeyecek iki savaştan sağ çıkmış bir donanmanın kalıntıları– onlarla kesişen bir rota üzerinde ilerliyordu. *Behemot* da güneşten daha uzak olmanın getirdiği bir mesafe avantajıyla ve onu yavaş tutması için bir düşük yerçekimi hızlanmasıyla ağır aksak yol alıyordu. Ve tüm bu hareketlenmenin odak noktası Halka'ydı.

Kaptan Ashford'un gündemi raporlarla dolup taşıyor ve onun idari subayı olarak Pa da o raporları okuyor olmalıydı. Öte yandan Boğa önüne atılan kırıntılarla, önüne hiçbir şey atılmadığındaysa

haber kanallarını dolduran yorum ve panik karışımıyla yetinmek zorundaydı. Ashford ile Pa mesailerinin büyük bölümünü görüş alışverişi yaparak geçirecekler, stratejiler ve seçenekler üzerinde çalışarak Halka'ya ulaştıklarında vaziyetin nasıl bir seyir izleyeceğine yönelik senaryoları değerlendireceklerdi. Boğa ise ufak tefek meseleleri dert edecekti ki onların etmelerine gerek kalmasın.

Ve bir şekilde misyonun başarıyla sonuçlanmasını sağlayacaktı. Çünkü Fred öyle istemişti.

"Hey, şef," dedi Serge. Boğa çalışma masasındaki terminal kanalından başını kaldırdı. Serge ofisin kapı aralığında duruyordu. "Mesai bitti. Gidiyorum."

"Pekâlâ," dedi Boğa. "Benim hâlâ yapacaklarım var. İşim bittiğinde dükkânı kendi başıma kapatabilirim."

"Bien alles," dedi Serge, başını sallayarak. Ayak sürüyerek attığı hafif adımların hışırtısı ön odadan dışarı sızdı. Koridorda Gutmansdottir ak sakalını sıvazladı ve Casimir her ikisini de güldüren bir laf etti. Serge odadan çıkarken Corin çenesini kaldırarak onu selamladı. Kapı arkalarından kapandı. Boğa yalnız kaldığından emin olduğunda operasyonel planı çıkardı ve ava başladı. Onu değiştirme yetkisi yoktu ama bu hiçbir şeyi değiştiremeyeceği anlamına gelmezdi.

İki saat sonra işini bitirdiğinde ekranı kapatıp ayağa kalktı. Ofis karanlıktı ve hoşuna gittiğinden daha soğuktu. Yine de havalandırma sisteminin uğultusu ona huzur veriyordu. Eğer içerisi tamamen sessiz olsaydı işte o zaman endişelenmesi gerekirdi. Gerindiğinde kürek kemiklerinin arasındaki omurlar, üstüne basılan çakıltaşları gibi kütürdedi.

Hâlâ barda olmalıydılar. Serge, Corin ve Casimir. Macondo ile Garza birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki kardeşten farkları yoktu. Jojo. Yani adamları –tabii bir yere kadar. Boğa'nın yanlarına gitmesi gerekirdi. Onlarla vakit geçirmesi. Dostluk kurması.

Fakat asıl gitmesi gereken yer kamarasıydı.

"Hadi bakalım ihtiyar," dedi kendi kendine. "Biraz dinlenme zamanı."

Ancak ofis kapısını kapatıp kilitledikten sonra Sam'in sesi hafızasında canlandı. *Herkes ayık olsa ve kıçından ter akana kadar çalışsa bile ekibim bu işi daha çabuk halledemez*. Kalın parmakları tuş takımının üstünde kalakalan Boğa tereddüt etti. Vakit geç olmuştu. Karnını doyurması, uyuması ve herkes akrabalarının nerede yaşadığını daha kolay öğrenebilsin diye kuzeninin üç yıl evvel kurduğu aile

takip programını bir saat kadar gözden geçirmesi lazımdı. Üstüne üstlük Dünya'dan, New Mexico'nun Hatch kasabasından getirttiği bir bidon dolusu şok dondurulmuş yeşil biberi vardı. Nasılsa sabahleyin elindeki işler ve hatta yenileri onu bekliyor olacaktı. Kendine daha fazla iş çıkarmasına gerek yoktu. Çabaları karşısında hiç kimseden teşekkür alacak değildi.

Boğa tekrar ofisine girdi, terminalini açtı ve yaralanma raporunu baştan okudu.

Sam söylenenleri duyunca bir kahkaha patlattı. Şöyle derinden gelen bir tane. Sanki tek kişi değil de koca bir kalabalıkmışçasına kahkahası makine hangarını doldurarak tavandan ve duvarlardan aksetti. Karşı taraftaki teknisyenlerden ikisi ona döndü. Adamlar neye gülümsediklerini bilmeden gülümsüyorlardı.

"Teknik destek ha?" dedi kadın. "Benimle kafa buluyor olmalısın."

"Raylı top epey teknik bir donanım," dedi Boğa. "Desteğe ihtiyacı var."

"Sen de yaptığım işi teknik destek olarak yeniden tanımladın."

"Evet."

"Bunu asla kabul etmezler."

"Öyleyse işini çabuk bitir," dedi Boğa.

"Ashford sana disiplin cezası verecek," diyen mühendisin duyduğu keyif yavaş yavaş solsa da henüz kaybolmamıştı.

"Öyle bir hakka sahip. Ama seninle konuşmak istediğim asıl mevzu başka. Dün tüm ekibin ayık olursa işi ne zaman bitirebileceğinden bahsediyordun."

Sözleri bir ışığı kapatmış gibi oldu. Sam'in yüzündeki tebessüm hiç varolmamışçasına uçup gitti. Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. Yarımay şeklinde ufacık kırışıklıklar ağız kenarlarını çökerterek onu olduğundan daha yaşlı gösterdi. Boğa onun ağzından bir söz çıkmış gibi başını salladı.

"Demek teknisyenlerin işe kafaları kıyak geliyorlar," dedi adam.

"Bazen," dedi mühendis. Sonra gönülsüzce ekledi. "Sebeplerden biri alkol ama çoğunlukla uykusuzluğu telafi etmek için peri tozu."

"Dizi haşat olan bir genç hakkında rapor aldım. Kanı temizdi ama meki kullanan adamı test etmemişler gibi geldi. Raporda sürücünün adı bile geçmiyordu. Garip, değil mi?"

"Öyle diyorsan öyledir."

Boğa gözünü ayaklarına dikti. Gri-siyah renkli iş botlarına. Pırıl pırıl zemine.

"Bana bir isim lazım Sam."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi kadın. "Bu yavşaklar benim ekibim. Saygılarını yitirirsem burada işimiz bitmiş demektir."

"Uyuşturucu satmıyorlarsa adamlarını tutuklamayacağım."

"Benden taraf tutmamı bekleyemezsin. Ve böyle söylediğim için kusura bakma ama zaten bu gemide fazla dostun yok. İnsanları kendine yabancılaştırmamaya özen göstermelisin."

Hangarın karşı tarafındaki teknisyenler bozuk bir meki çelik bir onarım vincine taktılar. Aralarında konuşurlarken mırıltıları tam da kelimeleri duymadan kelimelerin sesini duymaya imkân tanıyacak seviyedeydi. Boğa onları duyamıyorsa onların da kendisini duyamayacaklarını varsaydı.

"Anladım. Hey, Sam."

"Evet Boğa?"

"Senden taraf tutmanı istemem gerekecek."

Boğa kadının bocalamasını seyretti. Bu sadece birkaç saniye sürdü. Sonra bakışlarını hangarın karşısına çevirdi. Teknisyenler mekin içini açmışlardı ve omurgasından bir elektrik motoru çekip çıkarıyorlardı. Motor bir altılı bira paketinden daha ufaktı ve çeliği yırtacak kadar tork üretecek şekilde tasarlanmıştı. Sarhoşken oyun oynanacak türden bir şey değildi. Sam güvenlik subayının bakışlarını ve aklından geçen düşünceyi takip etti.

"Kuralları bu kadar çok çiğneyen biri için fazlasıyla tavizsiz olabiliyorsun."

"Yapılması gerekeni yapmaya canı gönülden inanırım."

Bir dakika daha beklemeleri gerekti ama sonunda kadın ona bir isim verdi.

Altıncı Bölüm: Holden

"Uranüs sahiden çok uzak," dedi Naomi, yanaşma hangarına çıkan koridorda yürürlerken. Bu şimdiye dek kontrat için sıraladığı üçüncü itirazdı ve sesindeki tını Holden'a listesinde daha bir sürü madde olduğunu söylüyordu. Holden başka şartlar altında işi kabul ettiği için sevgilisinin kızdığını düşünürdü. Evet, Naomi kızgındı. Ama duyguları bununla sınırlı değildi.

"Evet," dedi adam. "Uzak."

"Ve Titania, üstünde ufacık bir bilim üssünün bulunduğu siktiri boktan bir uydu," diye devam etti Naomi.

"Evet."

"Bu insanların oraya uçmamız için ödedikleri parayla Titania'yı satın alabiliriz," dedi Naomi.

Holden omuz silkti. Ceres'in bu kısmı ucuz ambar tünellerinden ve daha bile ucuz ofis alanlarından oluşan bir labirentti. Duvarlar püskürtmeli yalıtım köpüğünün kirli grimsi-beyaz rengindeydi. Bir çakısı ve harcayacak birkaç dakikası olan biri fazla çaba sarf etmeden Ceres'in ana kayacına ulaşabilirdi. Koridorun delik deşik haline bakılırsa çakısı ve boş zamanı olan bir sürü insan vardı.

Küçük bir forklift bir elektrik vızıltısıyla ve devamlı surette tiz bir biplemeyle koridorun karşısından üzerlerine geldi. Duvara yaslanan Holden sevgilisine asılarak onu da aracın önünden çekti. Sürücü kadın önlerinden geçerken hafif bir kafa sallamayla Holden'a teşekkür etti.

"Öyleyse bizi neden tutuyorlar?" diye bir soru –hatta talep– yöneltti Naomi.

"Belki süper olduğumuz içindir, değil mi ya?"

"Titania'daki bilim üssünde yüz-iki yüz kişi falan yaşamıyor mu?" dedi Naomi. "Oraya genelde nasıl malzeme gönderdiklerini

biliyor musun? Malzemeler tek kullanımlık frenli bir rokete yüklenir ve roket bir raylı topla Uranüs'ün yörüngesine fırlatılır."

"Genelde öyle" diye doğruladı Holden.

"Peki ya şirket? Dış Hudut İhracatçılık? Ucuz, harcanabilir bir paravan şirket kurmak isteseydim ona ne ad verirdim biliyor musun?"

"Dış Hudut İhracatçılık mı?"

"Dış Hudut İhracatçılık," dedi kadın.

Naomi kiralık yanaşma hangarına ve *Rocinante*'ye açılan giriş kaportasında durdu. Tepedeki tabelada hangarın mevcut kullanıcısı yazıyordu: Dış Hudut İhracatçılık. Holden basınç kapılarını açacak olan kontrollere doğru elini uzattı, fakat Naomi onu kolundan tuttu.

"Bu insanlar Titania'ya bir şey nakletmek için bir savaş gemisi kiralıyorlar," dedi, birinin onları dinliyor olabileceğinden korkarcasına sesini alçaltarak. "Maddi güçleri böyle bir şeye nasıl yetebilir? Kargo ambarımız bir gardırop ebatlarında."

"Onlara ıskonto yaptığımız için olmasın?" dedi Holden, komik davranmaya çalışıp da beceremeyerek.

"Birileri Titania'ya hızlı, gizli ve ağır silahlı bir gemi gerektiren ne yollayabilir? Taşımayı kabul ettiğimiz o kasalarda ne olduğunu sordun mu?"

"Hayır," dedi Holden. "Hayır, sormadım. Normalde sorardım ama öğrenmemek için var gücümle uğraşıyorum."

Ona kaşlarını çatarak bakan Naomi'nin yüz ifadesi öfkeyle kaygı arasında gidip geliyordu. "Neden?"

Holden el terminalini çıkardı ve güneş sisteminin bir yörüngesel haritasını açtı. "Şunu görüyor musun? Ta en kenarda. İşte bu Halka." Görüntüyü güneş sisteminin öteki kenarına kaydırdı. "Bu da Uranüs. Abartısız olarak yakınlarında insan bulunan tüm evrendeki birbirinden en uzak iki nokta."

"Eee?" dedi Naomi.

Holden derin bir nefes aldı. Hep yok saymaya çalıştığı tasanın bir anda içini kapladığını hissetti ve onu tekrar bastırdı.

"Bu konuyu fazla açmadığımın farkındayım ama çok nahoş, çok büyük ve arkasında çok sayıda ölü bırakmış bir şey adımı biliyor. Ve o şey Halka'yla bağlantılı."

"Miller," dedi Naomi.

"Miller, Halka'nın ne zaman açıldığını saniyesi saniyesine biliyordu. Ağzından çıkan en mantıklı laf oydu. Şeyden beri..."

Dirildiğinden beri. Sözcükler Holden'ın boğazından geçmedi. Naomi de onu konuşmaya zorlamadı. Kadının baş sallayışı yeterliydi. Sevgilisinin halinden anlıyordu. Holden efsanevi bir korkaklık sergileyerek Miller'dan, Halka'dan ve onlarla ilgili her şeyden sakınmak amacıyla güneş sisteminin öteki ucuna kaçıyordu. Amacına ulaşması için karaborsa insan organları, uyuşturucu, seks robotları veya o kasalarda her ne varsa onu taşımaları gerekse bile bunu göze alırdı. Çünkü korkuyordu.

Naomi'nin gözlerindeki bakış anlaşılmazdı. Bunca zaman sonra bile istediği anlarda düşüncelerini yüz ifadesinden uzak tutabiliyordu.

"Peki," dedi kadın ve giriş kapısını iterek açtı.

Dönüş yerçekiminin en yoğun olduğu Ceres'in dış kenarındayken Holden kendini neredeyse Ay'daymış veya Mars'taymış gibi hissedecekti. Yükleme iskeleleri kalın birer damar misali istasyonun yüzeyini besliyor, kargoları gemilere taşıyacak mekleri bekliyordu. Üstünkörü yamanmış izler, kazaların duvarlarda açtığı yaraları belli ediyordu. Havada soğutucu buharı ve ucuz havalandırma filtrelerinin Holden'a pisuar topaklarını hatırlatan o kokusu mevcuttu. Amos gözlerini kapamış, küçük bir elektrikli yük asansörünün yanında dinleniyordu.

"İşi aldık mı?"

"Aldık," dedi Naomi.

İkili yaklaşırken Amos bir gözünü araladı. Kaşlarını çattığında geniş alnında tek bir çizgi belirdi.

"Peki aldığımıza memnun muyuz?"

"Halimizden hoşnutuz," karşılığını verdi Naomi. "Artık şu asansörü çalıştırmaya bakalım. Kargo on dakika içinde gelir. Şüphe çekmemek için onu bir an önce istasyondan götürsek iyi olur."

Onlar kadar uzun zamandır birlikte uçan bir mürettebatın verimliliğinde kendine has bir güzellik –uzun tecrübelere dayanan bir akıcılık, samimiyet ve zarafet– gizliydi. Holden ile Naomi hangara geldikten sekiz dakika sonra *Roci* yükünü almaya hazırdı. Aradan on dakika geçti ama hiçbir şey olmadı. Sonra yirmi. Sonra bir saat. Giriş kaportasına en yakın iskelede ileri geri volta atarken Holden'ın ensesi huzursuzca karıncalanıyordu.

"İşi aldığımızdan emin misiniz?" diye sordu Amos.

"O herifler bana çok tekinsiz geldi," dedi Naomi. Operasyon merkezindeki terminalinde oturduğu için iletişim sistemi üzerin-

den konuşuyordu. "Dolandırıldık diyesim geliyor ama hiç kimseye banka hesap numaralarımızı vermedik."

"Saat işliyor patron," dedi Alex kokpitten. "Bu yükleme rıhtımları dakika esasına göre ücretlendirilir."

Holden asabiyetini içine attı. "Bari tekrar arayayım."

Terminalini çıkarıp ihracat şirketinin ofisini aradı. Bağlantı talebinde bulunduğu son üç seferde olduğu gibi ona yine şirketin mesajlaşma sistemi cevap verdi. Holden başka bir mesaj bırakmasına imkân tanıyacak bip sesini bekledi. Fakat bunu yapamadan önce ekran aynı ofisten gelen bir aramayla aydınlandı. Holden aramayı kabul etti.

"Ben Holden."

"Bu aramayı nezaketen yapıyoruz Kaptan Holden," dedi karşı taraftaki ses. Video yayını, gri bir arka plan üstündeki Dış Hudut İhracat logosundan ibaretti. "Kontratı geri çekiyoruz ve o rıhtımdan bir an önce ayrılsanız iyi edersiniz."

"Bu saatten sonra vazgeçemezsiniz," dedi Holden, kapılmaya başladığı paniğe rağmen sakin ve profesyonel bir üslupla konuşmaya çalışarak. "Anlaşma çoktan imzalandı. Sizden depozito aldık. İadesiz olarak."

"Depozito sizde kalsın," dedi arayan kişi. "Fakat mevcut durumunuzdan bizi haberdar etmemenizi anlaşmanın ihlali olarak kabul ediyoruz."

Durumumuz mu? diye aklından geçirdi Holden. Miller'dan haberdar olamazlardı. Olabileceklerini sanmıyordu. "Nasıl–"

"Peşinizdeki grup yaklaşık beş dakika önce ofisimizden ayrıldı. O yüzden Ceres'i çabucak terk etmeye bakın. Hoşçakalın Bay Holden."

"Bekleyin!" dedi Holden. "Oraya gelenler kimdi? Neler oluyor?"

Görüşme sonlandı.

Amos kısacık saçlarla kaplı solgun kafa derisini iki eliyle birden sıvazlıyordu. Konuşmadan önce iç geçirdi. "Bir sorunumuz var, değil mi?"

"Evet."

"Hemen dönerim," diyen Amos forkliftten indi.

"Alex, bu rıhtımdan ne kadar çabuk ayrılabiliriz?" diye soran Holden, giriş kaportasına doğru seke seke hangarda ilerledi. Bulunduğu taraftan kaportayı kilitlemenin bir yolu varmış gibi gözükmüyordu. Zaten neden olsundu ki? Hangarlar kargo yüklemek ve

boşaltmak için geçici bir süreliğine kiralanan alanlardı. Güvenliğe ihtiyaç yoktu.

"Motorlar ısındı," diye cevap veren Alex bariz soruyu sormadı. Holden buna minnettardı. "Ayrılma sekansı için bana on dakika ver."

"Hemen başla," diyen Holden, çabucak hava kilidine yollandı. "Hava kilidini son dakikaya kadar açık bırak. Amos ve ben dışarıda bekleyip hiç kimsenin müdahale etmediğinden emin olacağız."

"Anlaşıldı Kaptan," diye karşılık veren Alex bağlantıyı kesti.

"Müdahale mi?" diye sordu Naomi. "Burada neler olu– Amos niçin bir pompalı tüfekle dışarı çıkıyor?"

"Hani anlaştığımız o tekinsiz, ürkütücü gangster bozuntuları vardı ya?"

"Evet?"

"Az önce *onlar* bizimle ipleri kopardılar. Ve öyle yapmaları için onları her ne korkuttuysa buraya geliyor. Silahların aşırı tepki olduğunu hiç sanmıyorum."

Amos sağ elinde emektar otomatik pompalı tüfeğiyle ve solda bir taarruz tüfeğiyle rampadan aşağı koştu. Taarruz tüfeğini Holden'a attı, sonra da forkliftin arkasına siper alıp silahını hangarın giriş kaportasına doğrulttu. Alex gibi o da sebep sormadı.

"Yanınıza gelmemi ister misin?" diye sordu Naomi.

"Hayır ama beni ve Amos'u geçerlerse gemiyi savunmaya hazır ol," diye cevaplayan Holden, forkliftin şarj istasyonunun arkasına geçti. Büyük ölçüde boş olan hangardaki diğer tek siper oydu.

"Neyle karşılaşacağımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordu Amos sohbet edercesine.

"Yok," dedi Holden. Tüfeğin emniyetini otomatiğe alırken hafif bir mide bulantısına maruz kaldı.

Amos neşeyle, "Peki öyleyse," dedi.

"Sekiz dakika kaldı," dedi Naomi, Holden'ın el terminalinden. Uzun bir süre değildi ama düşman ateşi altında hangarı savunmaları gerekirse bir ömür gibi gelirdi.

Hangar girişindeki sarı renkli giriş ikaz ışığı üç kere yanıp söndü ve kaporta kayarak açıldı.

"Ben ateş etmedikçe sen de etme," dedi Holden usulca. Amos bir homurtuyla karşılık verdi.

Hangara uzun boylu, sarışın bir kadın girdi. Bir Dünyalı'nın vücut yapısına ve bir video yıldızının simasına sahip kadının yaşı yir-

miden büyük olamazdı. Üzerine çevrili iki silahı görünce ellerini kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "Silahlı değilim," deyip sırıtırken yanaklarında gamzeler belirdi. Holden niçin bir süper model tarafından arandığını tahmin etmeye çalıştı.

"Merhaba," dedi Amos. O da kadına sırıtıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Holden, silahını kadından ayırmaksızın.

"İsmim Adri. Siz James Holden mısınız?"

"İstersen ben olabilirim," dedi Amos. Kadın ona gülümsedi. Amos da gülümseyerek karşılık verdi ama silahı halen hazırda bekliyordu.

"Orada neler oluyor?" diye sordu Naomi. Sesi Holden'ın kulağına gergin gelmişti. "Bir tehlike var mı?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Holden.

"Ama öylesiniz, değil mi? Siz James Holden'sınız," dedi Adri, ona doğru yürüyerek. Adamın ellerindeki taarruz tüfeğinden rahatsız olmuş gibi bir hali hiç yoktu. Yakın mesafeden çilek ve vanilya kokuyordu. "*Rocinante*'nin kaptanı James Holden, değil mi?"

"Evet," dedi Holden.

Kadın ona tek kullanımlık, ince bir el terminali uzattı. Holden terminali hiç düşünmeden aldı. Ekranda bir fotoğrafının ve adının yanı sıra hem BM vatandaşlık, hem de BM donanması kimlik numaraları vardı.

"Buyurun mahkeme celbiniz," dedi kadın. "Kusura bakmayın. Yine de sizinle tanışmak güzeldi."

Adri arkasına döndü ve kapıya doğru yürüyüp gitti.

"Bu da ne böyle?" diye kendi kendine mırıldanan Amos tüfeğinin namlusunu indirdi ve yine kafa derisini sıvazladı.

"Jim?" dedi Naomi.

"Bir dakika."

Mahkeme celbini gözden geçiren Holden ancak yedi sayfa dolusu hukuki metni atladıktan sonra sadede gelebildi: Marslılar gemilerini geri istiyorlardı. Hem Dünya hem de Mars mahkemelerinde ona karşı resmî kovuşturma başlatılmış, *Rocinante*'nin enkaz kurtarmaktan doğan mülkiyet hakkına itiraz edilmişti. Resmî yazışmalarda *Tachi* ismiyle anılan gemiye mahkeme kararına kadar derhal geçerli olmak üzere tedbir koyulmuştu.

Holden'ın Dış Hudut İhracatçılık'la yaptığı kısa konuşma artık bir anlam kazanmıştı.

"Kaptan?" dedi Alex, terminal bağlantısı üzerinden. "Yanaşma kıskaçlarını açmak istediğimde kırmızı yanıyor. Konuyu sorguluyorum. Sorun çözüldükten sonra şampanyayı patlatabiliriz."

"Orada neler oluyor?" diye sordu Naomi. "Yola çıkıyor muyuz?"

Holden uzun ve derin bir nefes aldı, iç geçirdi, sonra da müstehcen bir laf etti.

Holden ve dostları bağımsız çalışmaya başladıklarından beri *Rocinante*'nin en uzun molası beş buçuk hafta sürmüştü. İcrada geçen on iki gün ondan çok daha uzun geliyordu. Naomi ile Alex çoğu zaman gemide kalarak sistem genelindeki avukatlara ve hukuki yardım kuruluşlarına akıl danışıyorlardı. Aldıkları her mektupta ve yaptıkları her konuşmada görüş birliği güçleniyordu. Mars kendi mahkemeleri kadar Dünya'dakilerde de yasal kovuşturma başlatarak akıllıca davranmıştı. Holden ile *Roci* bir şekilde Ceres'ten sıvışsalar bile bütün büyük limanlar onlara kapılarını kapatırdı. Gri borsa Kuşak limanları arasında sinsi sinsi gezinmek zorunda kalırlardı. Yeterince iş alsalar dahi uçmalarını sağlayacak ikmal maddelerini bulamayabilirlerdi.

Davayı bir Kuşak yargıcına taşırlarsa gemiyi belki kaybeder, belki de kaybetmezlerdi; fakat öyle bir işe kalkışmak pahalıya patlardı. Holden'ın fazlasıyla dolu olarak düşündüğü banka hesapları ansızın çok daha küçük gözükmeye başlamıştı. Ceres İstasyonu'nda kalmak sabrını tüketiyor, *Roci*'de durmak ise yüreğini sızlatıyordu.

Roci'deki yolculuklarında pek çok kez her şeyin trajik bir sonla noktalanacağını hayal etmiş, hatta öyle olmasını beklemişti. Fakat o senaryolarda hep silahlı çatışmalar, uzaylı canavarlar veya bir gezegenin atmosferine yapılacak ümitsizce dalışlar yer almıştı. Alex'in ya da Amos'un ölmesinin nasıl bir şey olacağını sapkınlık derecesinde heyecan verici bir dehşetle kurgulamıştı. Veya Naomi'nin. Yok eğer kendisi ölürse, dostlarının hayatlarını aynı şekilde sürdürüp sürdürmeyeceklerini merak etmişti. Fakat hikâyelerinin hepsi sapasağlamken sonlanabileceğini, gidenin *Rocinante* olabileceğini hiç düşünmemişti.

Sonunda umutlarını yeşerten şey BM Kamusal Yayıncılık'tan bir internet belgesel ekibi oldu. Kumral ve çilli bir kadın olan ekip lideri Monica Stuart, profesyonelce biçimlendirilmiş güzelliği yüzünden pilot güvertesinin ekranında belirdiğinde Holden'a az da olsa tanıdık gözüktü. Kadın bizzat çıkagelmemişti.

"Kaç kişiden bahsediyoruz?" diye sordu Holden.

"Dört," dedi kadın. "İki kameraman, ses görevlim ve ben."

Holden bir elini sekiz günlük kirli sakalında gezdirdi. Kaçınılmazlık hissi adeta bir taş olup içine oturmuştu.

"Halka'ya," dedi adam.

"Halka'ya," diye doğruladı Monica Stuart. "Marslılardan, Dünya filosundan ve *Behemot*'tan önce oraya varabilmek için yüksek bir itişte gitmemiz lazım. Ayrıca oraya vardığımızda kendimizi bir nebze güvende hissetmek istiyoruz ve *Rocinante* bunu bize sağlayabilir."

Naomi genzini temizleyince belgeselci dikkatini ona yöneltti.

"*Roci*'nin üzerindeki tedbir kararını kaldırabileceğinden emin misin?" diye sordu Naomi.

"Yayın Özgürlüğü Yasası'nın koruması altındayım. Haber takibi yaparken her türlü kiralık malzemeyi ve personeli makul sınırlar çerçevesinde kullanma hakkına sahibim. Yoksa önüne gelen herkes *Roci*'nin üstündeki mahkeme emrine benzer resmî kararlarla herhangi bir haberin önünü kesebilir. Elimde sizinle bir ay evvel, yani Ceres'e varmadan önce anlaştığımıza dair geçmiş tarihli bir kontrat var. Avukat ekibim buna itiraz eden herkesi ömür boyu yetecek kadar evraka boğabilir."

"Yani başından beri senin hesabına çalışıyorduk," dedi Holden.

"Eğer ayrılma yasağını iptal ettirmek istiyorsanız evet. Ama ben bir yolculuktan fazlasının peşindeyim. Başka bir gemi kiralayamamamın makul bir gerekçesi olmalı."

"Bu işte bir bityeniği olduğunu biliyordum," dedi Holden.

"Mürettebatla röportaj da yapmak istiyorum. Binebileceğim yarım düzine gemi var ama sizinkinden başka hiçbirinde Eros kazazedeleri yok."

Naomi karşısında oturan sevgilisine baktı. Yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösteriyordu. Holden için *Roci* ondan santim santim alınırken Ceres'te kısılı kalmak mı daha iyiydi, yoksa mürettebatıyla beraber dosdoğru cehenneme –ve de Halka'ya– uçmak mı?

"Teklifini düşünmem lazım," dedi Holden. "Daha sonra ararım."

"Buna saygım sonsuz," dedi Monica. "Ama lütfen ağırdan alma. Sizinle gitmeyeceksek başka birini bulmamız gerekecek."

Holden bağlantıyı kesti. Çöken sessizliğin içerisinde, güverte olduğundan daha büyük gibiydi.

"Bu bir rastlantı olamaz," dedi Holden. "Ne tesadüf ki Mars bizi köşeye kıstırıyor ve yine ne tesadüf ki yanaşma kıskaçlarından kur-

tulmamızın tek yolu Halka'ya gitmek oluyor, öyle mi? Yok daha neler. Kukla gibi oynatılıyoruz. Biri bunları planlıyor. *O*."

"Jim–"

"Miller. Tüm bunlar onun başının altından çıkıyor."

"Hayır. Miller doğru düzgün bir cümle bile kuramıyor," dedi Naomi. "Böyle bir şeyi nasıl ayarlayabilir ki?"

Holden öne eğilirken altındaki koltuk oynadı. Başının içi sanki yün doluydu.

"Gitsek bile *Roci*'yi elimizden alabilirler," dedi adam. "Şu belgesel bittikten sonra şimdikinden daha iyi bir konumda olacağımız ne malum?"

"En azından Ceres'te kısılı kalmayacağız," dedi Naomi. "Üstelik oraya kadar uzun bir yolumuz var. Tabii bir de geri dönüşü. O arada pek çok şey değişebilir."

"Amaçladığın kadar teselli edici bir cümle değildi."

Naomi'nin tebessümü ince olsa da buruk değildi. "Haklısın."

Rocinante etraflarında uğulduyor, sistemleri otomatik bakım kontrollerini yürütüyor, havalandırma bacalarından yavaşça hava akıyordu. Gemi nefes alıyor ve hayal kuruyordu. Yuvaları istirahatteydi. Holden bir elini uzatıp parmaklarını Naomi'ninkilerin arasından geçirdi.

"Hâlâ epeyce paramız var. Üstüne kredi de çekebiliriz," dedi kadın. "Başka bir gemi satın alabiliriz. İyi bir tane değil ama... Her şeyin bitmesi gerekmez."

"Ama biter."

"Muhtemelen."

"Öyleyse başka seçeneğimiz yok," dedi Holden. "Gel kendimizi ateşe atalım."

Sabahın erken saatlerinde gelen Monica ve ekibi, yanlarında taşıdıkları birkaç küçük kasa dolusu teçhizatı gemiye yüklediler. Yüz yüzeyken Monica ekranda göründüğünden daha ince yapılıydı. Kameramanları Okju isminde gürbüz bir Dünyalı kadın ve Klip lakabıyla anılan kahverengi tenli bir Marslı'ydı. Yanlarındaki kameralar omuzda taşınan silahlara benziyordu; alaşımlı kutuları neredeyse iki metreye kadar uzayabiliyor veya içe katlanarak geminin en dar köşesine sığabiliyordu.

Ses teknisyeni kördü. Adamın başına serpiştirilmiş gibi duran kısa saçları beyazdı ve gözünde kesif siyah camlı bir gözlük vardı.

Dişleri fildişi misali sararmış olup tebessümü nazik ve sevecendi. Evraklara göre adı Elio Casti'ydi ama nedense belgesel ekibinin tümü ona Cohen diyordu.

Holden'ın mürettebatı ile Monica'nın adamları yemekhanede toplandılar. Holden her grubun bir diğerini sessizce incelediğini görebiliyordu. Ne de olsa boşluğun uçsuz bucaksız okyanusundaki metal-seramik karışımı bir kutuda kapalı kalarak aylarca kucak kucağa yaşayacaklardı. Holden boğazını temizledi.

"Gemiye hoş geldiniz," dedi.

Yedinci Bölüm: Melba

Eğer Dünya-Mars ittifakı dağılmamış ve bir savaş –ya da muharebeler arasındaki çizginin nasıl çizildiğine dayanarak iki savaş– çıkmamış olsaydı *Cerisier* gibi sivil gemilere koca konvoyda yer verilmezdi. Bir yerçekimi kuyusundan aşağı atmaya en uygun göktaşlarını kontrol etmek için Ganymede'de ve Kuşak'ta girilen çatışmalarda *Donnager*, *Agatha King* ve *Hyperion* gibi dev savaş makinelerinden üç-dört kişilik destek mekiklerine kadar yüzlerce gemi yitirilmişti.

Üstelik Melba savaşın yegâne yaralarının o gemiler olmadığının farkındaydı. Phobos, yörüngesindeki dinleme istasyonuyla beraber Mars'ın etrafındaki neredeyse gözle görülemeyecek kadar ince bir halka halini almıştı. Eros yok olmuştu. Phoebe uzun süreli bir nükleer bombardımana maruz kalarak Satürn'e doğru itilmişti. Ganymede'deki çiftlikler ağır hasar görmüştü. Venüs uzaylı protomolekül tarafından kullanılıp terk edilmişti. Hem Protogen hem de bir zamanlar sistemdeki en büyük nakliyat ve taşımacılık şirketlerinden biri olan Mao-Kwikowski imparatorluğu darmadağın edilmiş, çalınmış ve satılmıştı.

Cerisier ömrüne bir keşif gemisi olarak başlamıştı. Şimdiyse uçan bir alet dolabından farksızdı. Bilimsel aygıtlarla dolu hangarlar artık birer makine atölyesiydi. Eskiden sızdırmaz birer laboratuvar olan odalar artık ağzına kadar çevresel kontrol şebekelerinin alelade gereksinimleriyle –gaz arıtıcılar, havalandırma boruları, yalıtım macunları ve alarm düzenekleri– doluydu. Gemi, arkasında Epstein iticisinin füzyon kuyruğunu bırakarak umursamaz boşlukta apar topar yol alıyordu. Yüz altı kişilik mürettebatı sayıca bir düzineyi geçmeyen küçük bir subay kadrosundan ve de koskoca bir teknisyen, makinist ve endüstriyel kimyager grubundan oluşuyordu.

Melba geminin eskiden insan keşfinin sınırında görev yaptığı kanaatindeydi. *Cerisier* bir zamanlar Jüpiter uydularının göklerinde

gezerek insanlığın daha önce hiç görmediği şeyler görmüştü. Şimdiyse hükümetin emrindeki bir uşak olarak su arıtma tanklarına atılanlardan daha egzotik bir şey keşfettiği yoktu. Bu düşkünlük Melba'ya geminin dar koridorlarıyla ve gri plastik merdivenleriyle arasında bir yakınlık hissettiriyordu. Bir zamanlar Clarissa Melpomene Mao okulunun gözde öğrencisiydi. Tüm popülerliği ve güzelliğiyle babasının isminin kudreti ve nüfuzuna sahipti. Şimdiyse babası isimsiz bir hapishanedeki sıradan bir mahkûmdu. Her gün yalnızca birkaç dakikalık harici görüşme izni vardı ve onu da eşiyle ya da çocuklarıyla değil, avukatıyla yapıyordu.

Ve Clarissa artık bir gömme dolaptan daha küçük bir kamarada, başka birinin kokusunu taşıyan bir jel kanepede uyuyor ve dört elektrokimya teknisyeninden –Stanni, Ren, Bob ve Soledad– oluşan bir ekibi yönetiyordu. Stanni ile Bob ondan onlarca yaş büyüktü. Üç yaş küçük Soledad'ın orduda on altışar aydan iki defa sefere çıkmışlığı vardı. Melba'nın resmî muavini Ren bir Kuşaklı'ydı ve tüm Kuşaklılar gibi normal insanların sekse ya da dine duydukları tutkunun aynısını çevresel kontrol sistemlerine duyuyordu. Melba ona yolunun bir Dünya gemisine nasıl düştüğünü sormamıştı ve adam da bu bilgiyi gönüllü olarak vermiş değildi.

Genç kadın aylarca sürecek Halka yolculuğunun zor geçeceğini tahmin etmişti, fakat en kötü taraflarının ne olacağını kestirememişti.

"Hatun tam bir baş belası, değil mi?" dedi Stanni. Kendisiyle Ren arasındaki özel bir kanalda konuşuyordu. Eğer Melba gerçekten rolünü yaptığı kişi olsaydı konuşulanları duyamazdı. "Bir bok bildiği yok."

Homurdanan Ren ne amirini savundu, ne de saldırıya katıldı.

"Geçen hafta *Macedon*'daki o akım regülatörünün yanlış ayarlandığını fark etmeseydin yine bir zincirleme arıza çıkardı, si no? Geri gidip onu onarabilmemiz için bütün program altüst olurdu."

"Belki," dedi Ren.

Melba onlardan bir kat yukarıdaydı. *Seung Un* destroyeri etrafında uğulduyordu. Mürettebat bir bakım uçuşundaydı. Planlı, rutin, öngörülebilir. On saat önce *Cerisier*'in kabuğuna yapışık bir düzine taşıyıcıdan biriyle bakım gemisinden ayrılmışlardı. Burada on beş saat daha kalarak yüksek verimli gaz arıtıcıları değiştirecekler ve hava stoku devamlılığını kontrol edeceklerdi. Genç kadın en büyük tehlikenin contaları aşındıran yoğunlaşma olduğunu öğrenmişti.

Bu, daha en başından bilmesi gereken türde bir ayrıntıydı.

Melba kendini erişim şaftı bacası boyunca çekti. Tam g'lik itiş yerçekiminde önüne takılı alet seti tüm ağırlığıyla aşağı sarkıyor, genç kadın hamile kalmanın da böyle bir şey olacağını tahmin ediyordu. Sıradışı bir olay yaşanmadıkça Soledad ile Bob mekikte uyuyacaklardı. Ren'le Stanni bir aşağı kattaydılar ve geçen her saat daha da aşağıya iniyorlardı. Melba'dan yaptıkları işin nihai denetimini yapmasını bekliyorlardı. Ve görünüşe bakılırsa bunu yarım yamalak yapmasını bekliyorlardı.

Sözlerinde haklıydılar elbette. Melba tecrübesizliğinin gerçek bir elektrokimya teknisyenince anlaşılmasından niçin bu kadar utandığını bilemiyordu. Göreve başlamadan önce birkaç kitapçık okumuş, bir-iki ders almıştı. Önem taşıyan tek şey onun hakiki ve kısmen ehil bir denetmen olduğunu düşünmeleriydi. Ona saygı duyup duymamaları fark etmezdi. Onun dostları değillerdi.

Melba'nın asıl yapması gereken beklenmedik bir anda uyanıp onu aramaya çıkmayacaklarından emin olmak için Soledad ile Bob'un özel frekansına geçmekti. Planın bu kısmı önemliydi. Ekibinden hiçbirinin kendisini bulmasına izin veremezdi. Fakat nedense dikkatini Ren ile Stanni'den bir türlü ayıramıyordu.

"Hiçbir şey yaptığı yok. Kamarasından çıkmıyor, projeye yardım etmiyor. Sadece iş bittiğinde geliyor, yukarı bakıyor, aşağı bakıyor, onay veriyor ve yine kamarasına dönüyor."

"Doğru."

Kavşağı gözden kaçırmak zordu. Gemi duvarı takviyeliydi ve beş farklı dildeki parlak turuncu güvenlik ikazlarıyla açıkça belirtilmişti. Melba onun önünde duraklayıp ellerini beline dayadı ve bir başarı hissi duymayı bekledi. Duydu da, fakat umduğu kadar içten değildi. Bulunduğu yerde işinin bölünme şansı asgari olsa bile koridorda sağına soluna bakındı.

Patlayıcı karnına bağlıydı. Teninin ısısı onu yumuşak ve parlak yeşil renkte tutuyordu. Soğuyarak ortama uyum sağlarken macun sertleşecek ve rengi griye çalacaktı. Eline aldığında yoğunluğuyla Melba'yı bir kez daha şaşırttı. Onu bağlantı yerinin armuzları boyunca bastırmak, çıplak elleriyle bir topak kurşunu şekillendirmek gibiydi. Daha yarısına bile gelmeden harcadığı çabayla parmak eklemleri sızlamaya başladı. Bu işe yarım saat ayırmıştı ama onun neredeyse iki katı sürdü. Fünye dört milimetre çapındaki siyah bir noktadan ibaretti ve üstündeki on adet siyah seramik bağlantı daha

şimdiden katılaşmakta olan macuna gömülüydü. Bu haliyle bir keneye benziyordu.

Melba işini bitirdiğinde temizlik bezleriyle ellerini iki defa silerek patlayıcının tırnak altlarına veya giysilerine yapışmadığından emin oldu. Sadece bir kattaki denetimi es geçmeyi planlamıştı ama Ren ile Stanni hızlı çalıştıkları için asansörle iki kat birden indi. Adamlar hâlâ konuşuyorlardı ama artık konu o değildi. Stanni, Soledad'la flört etmeyi düşünüyor, Ren de kısa ve öz Kuşak ağzıyla öyle bir şey yapmamasını öneriyordu. Muavini akıllı adamdı.

Asansör durakladı ve tamamı erkek üç asker bindi. Melba onlara yer açmak için arka duvara yaslandı ve askerlerden en yakın olanı kibar bir baş selamıyla ona minnetini gösterdi. Üniforması onu Marcos olarak tanımlıyordu. Melba da aynı şekilde selam verdi, sonra da gözünü ayaklarına dikerek adamların kendisine bakmamalarını diledi. Üniforması bir kostüm gibi geliyordu. Saçma olduğunu biliyordu ama sanki yakından bakarlarsa sahte kılığını fark edeceklerdi. Geçmişi tüm ayrıntılarıyla tenine yazılıymış gibi.

İsmim Melba Koh, diye aklından geçirdi. *Hiç başka biri olmadım.*

Asansör ineceği katta durdu ve üç asker ona yol verdi. Genç kadın zamanı geldiğinde Marcos'un ölüp ölmeyeceğini merak etti.

Melba babasının kaldığı hapishaneye hiç gitmemişti. Zaten adamın ziyaretçi kabul etmesine izin verilse dahi ziyaretler önceden belirlenmiş bir odada gerçekleşir ve dikkatle gözlenerek kayıt altına alınırdı. Gerçek insani duygular resmi ilginin ağırlığı altında ezilir giderdi. Melba babasının yürüdüğü koridorları ya da içinde uyuduğu hücreyi asla göremeyecekti, fakat Birleşmiş Milletler babasını tutukladıktan sonra hapishanenin tasarımını araştırmıştı. Odası babasınınkinden üç santimetre daha dar, bir buçuk santimetre daha uzundu. Üstünde yattığı çarpışma koltuğu hızlanmadaki değişimlere uyum sağlaması için mil yataklarıyla sabitlenmişken, babasınınki yere kaynaklanmış olmalıydı. Genç kadın ne zaman isterse kalkıp toplu duşlara veya yemekhaneye gidebilirdi. Ayrıca kapısı içeriden kilitleniyordu ve odasında ne kamera ne de mikrofon vardı.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın babasından daha özgürdü. Babası kadar yalnız vakit geçirmesi kendi tercihiydi ve sırf bu bile yaşantılarında ne kadar büyük bir uçurum olduğunu göstermek için yeterliydi. Yarın yeni bir rotasyona başlayacaktı. Başka bir gemi, denetliyormuş gibi yapacağı başka bir bakım turu. Bu akşam Melba

gibi birinin giyeceği türden yalın pamuklu iç çamaşırlarıyla kanepesinde yatabilirdi. El terminalinin yerel hafızasında on beş farklı ders mevcuttu ve geminin ortak veri deposunda düzinelercesi daha tutuluyordu. Bunlar mikroorganik besin dönüşümünden soğutma sistemleri tariflerine ve hatta yönetim prensiplerine kadar her konuyu kapsıyordu. Melba oturup onları okumalıydı veya en azından kendi gizli dosyalarını bir kez daha gözden geçirmeye vakit harcamamalıydı.

Ekranda Jim Holden bir bağnaz gibi duruyordu. Bileşik kayıt, adamın en yeni videolarına ve fotoğraflarına ağırlık verilerek önceki yıllarda çekilmiş düzinelerce saatlik görüntüsünden derlenmişti. Genç kadın Holden'ın kusursuz bir görsel taklidini yaratmak için kullandığı yazılıma Melba karakterinin sahip olduğundan daha fazla para harcamıştı. Sahte Holden en azından bir süreliğine hem insanları hem de bilgisayarları kandıracak kadar inandırıcı olmalıydı. Holden ekranda kahverengi gözlerini bir ahmağın ciddiyetiyle kısıyordu. Çenesi mikrogravitenin ancak kısmen gizleyebildiği bir gerdanın ilk izlerini taşıyordu. Sırnaşık yarım tebessümü, genç kadına ailesini yok eden adam hakkında bilmesi gereken her şeyi söylüyordu.

"Ben Kaptan James Holden," dedi adam. "Az önce gördükleriniz, içinde bulunduğunuz tehlikenin sadece bir örneğidir. Arkadaşlarım şu an Halka'nın yakınında bulunan her gemiye benzer aygıtlar yerleştirdiler. Ben Dış Gezegenler İttifakı adına Halka'nın mutlak kontrolünü tek başıma üstlenirken hepiniz geri duracaksınız. *Şahsi* iznim olmadan Halka'ya yaklaşan her gemi ikaz edilmeksizin yok–"

Melba videoyu duraklatarak küçük, suni Holden'ı eli havaya kalkmış halde dondurdu. Parmak ucu adamın omuz hattını takip etti, yanağından geçti ve gözünde durdu. Artık daha kışkırtıcı bir konuşma metni seçmiş olmayı diliyordu. Dünya'da hazırlıklarını yaparken Holden'ın Halka'yı tek taraflı olarak sahiplenmesi yeterli gözükmüştü. Fakat şimdi videoyu her seyredişinde onu biraz daha uysal buluyordu.

Holden'ı öldürmek daha kolay olurdu. Suikastlar böyle bir şeye kıyasla daha ucuzdu ama Melba o tür bir eylemin nereye varacağını bilecek kadar imaj kontrolünden ve sosyal dinamiklerden anlardı. Suikastın sonu şehitlik, azizlik, sevgiydi. DGİ'den Melba'nın babasına kadar herkesi kapsayan bir yığın komplo teorisi türerdi. Holden zamanda geriye dönük bir yoldan küçük düşürülmeliydi. Holden'ın

izinden giden biri onun yaptığı her şeye, verdiği her beyana, kontrolü asla elinden bırakmaksızın başkaları adına aldığı her keyfe keder ve çokbilmiş karara baktığında ortaya böyle bir sonuç çıkmasının gayet normal olduğunu anlamalıydı. Adı tarihin en büyük hainleriyle, üçkâğıtçılarıyla ve kendini yüceltme meraklısı egomanyaklarıyla beraber anılmalıydı. Melba onunla işini bitirdiğinde, Holden'ın dokunduğu her şey aradaki çağrışım sebebiyle kirlenecekti; genç kadının ailesinin ve babasının mahvı da dahil.

Cerisier'in derinlerinde bir yerde seyir motorlarından biri ufak bir düzeltme itişi yaptı ve yerçekimi yarım derece kaydı. Altındaki kanepe oynarken Melba bunu fark etmemeye çalıştı. Bir yerçekimi kuyusunda yaşıyormuş gibi davranabildiği anları, hızlanmanın ve eylemsizliğin kuklası olduğunu gösteren ufak hatırlatmalara yeğliyordu.

El terminali bir kez öterek bir mesajın gelişini haber verdi. Mesaj dikkatli bakmayan herhangi bir kişiye sıradan bir reklam gibi gözükürdü. Melba'nın yok sayarsa aptallık edeceği bir yatırım fırsatı ve ekinde gerekli şifre anahtarı olmadıkça bozuk veri gibi gözükecek bir video sunumu. Genç kadın doğrulup oturarak bacaklarını kanepenin kenarından sarkıttı ve el terminaline doğru eğildi.

Ekranda beliren adam kesif denebilecek kadar koyu siyah camlara sahip bir güneş gözlüğü takıyordu. Saçları kafatasına yakın kesilmişti ama Melba onların nasıl hareket ettiğine bakarak adamın ağır bir itiş altında uçtuğunu görebiliyordu. Ses teknisyeni boğazını temizledi.

"Paket yerine ulaştırıldı ve test edilmeye hazır. Mesajımı doğrular doğrulamaz parayı havale edersen sevinirim. Ödemem gereken faturalar var ve biraz sıkışık durumdayım." Arka plandan bir tıslama geldi ve uzak bir insan sesi gülmeye başladı. Bir kadına aitti. Dosya sona erdi.

Melba videoyu dört kez yeniden oynattı. Kalbi hızla çarpıyor, sanki parmaklarından küçük elektrik akımları geçiyordu. Tabii ki mesajı doğrulaması lazımdı. Fakat bu son ve en tehlikeli adımdı. *Rocinante* Holden'ın eline düştüğü sırada son teknoloji ürünü bir askeri donanımdı. Üstelik aradan geçen yıllarda güvenlik sistemleri üzerinde pek çok değişiklik yapılmış olabilirdi. Genç kadın Ceres İstasyonu'ndaki geçici bir ticari kullanıcı hesabı üzerinden basit bir uzak erişim bağlantısı kurdu. Bir arka kapının kurulmuş ve çalışır vaziyette olduğunun, kontrolün Melba'ya geçtiğinin *Rocinante* ta-

rafından onaylanması günler sürebilirdi. Fakat eğer onaylanırsa...

Bu son parçaydı. Tüm taşlar yerine oturmuştu. Melba'nın üstüne adeta dinî bir huzur çöktü. Çizik içindeki duvarlara ve fazla parlak LED ışıklarına sahip ince oda hiç bu denli güzel gözükmemişti. Genç kadın kanepeden kalktı. Kutlama yapmak istiyordu ama elbette açılabileceği hiç kimse yoktu. Yine de konuşmak yeterli olabilirdi.

Cerisier'in koridorları o kadar dardı ki, iki kişinin yan yana yürümesi veya yan dönmeksizin karşı taraftan gelen birine yol vermek mümkün değildi. Yemekhanede kalçaları birbirine değecek şekilde en fazla yirmi kişi oturabilirdi. Bir açık alana en yakın şey gemi revirinin yanındaki spor salonuydu. Koşu bantları ve egzersiz aletleri kimsenin ek yerlerine ya da bantlara takılmayacağı kadar boşluk gerektiriyordu. Güvenlik yönetmeliği orayı gemideki en geniş, en ferah ve buna bağlı olarak insanlarla iç içe olmaya en elverişli yer haline getiriyordu.

Salonda Melba'nın ekibinden yalnızca Ren vardı. Alışıldık mikrogravitede uçsalardı muhtemelen bir tank dolusu direnç jelinin içine gırtlağına kadar gömülmüş olurdu. Fakat tam g'lik itişte sıradan bir koşu bandının üstündeydi. Solgun teni terle ışıldayan adam havuç kızılı saçlarını kıvırcık bir atkuyruğunda toplamıştı. Onu seyretmek tuhaftı. Saçları, zaten iri olan kafasını daha da iri gösteriyordu ve vücudunun inceliği yüzünden gerçek bir insandan ziyade bir çocuk programından fırlamış bir karaktere benziyordu.

Melba içeri girerken adam onu başıyla selamdı.

"Ren," dedi genç kadın, makinenin önüne kadar giderek. Diğer tayfaların bakışlarını üzerinde hissetse de *Cerisier*'deyken kendini o kadar savunmasız hissetmiyordu. Belki de ona cesaret veren şey, aldığı iyi haberdi. "Bir dakikan var mı?"

Adam "Evet" yerine, "Şef," dedi. Buna rağmen bir düğmeye basarak koşu bandının hızını dinlendirici bir yürüyüş temposuna düşürdü. "Que sa?"

"Stanni'nin hakkımda söylediği şeylerden bazılarını duydum," dedi Melba. Ren'in yüz ifadesi soğudu. "İstedim ki..."

Genç kadın kaşlarını çattı, boynunu büktü, sonra da içinde kabaran dürtüye teslim oldu.

"Haklıydı," dedi. "Bu iş boyumu aşıyor. Buraya torpille girdim. Yaptığımı yapacak nitelikte değilim."

Ren gözlerini hızla kırpıştırdı. Etrafına göz gezdirerek, söyle-

nenlere kulak misafiri olan biri var mı diye kontrol etti. Melba'nın duyulup duyulmadığını pek umursadığı yoktu ama adamın böyle davranması hoşuna gitti.

"O kadar kötü değilsin," dedi adam. "Yani arada bir hata yapıyorsun, ama daha beterlerinin emrinde de çalıştım."

"Yardıma ihtiyacım var," dedi genç kadın. "İşimi gerektiği gibi yapabilmek için. Bana güvenebileceğim biri lazım. Sırtımı dayayabileceğim biri."

Ren başını salladıysa da alnı kırıştı. Derin bir soluk verdi ve koşu bandından indi.

"İşimi doğru düzgün yapmak istiyorum," dedi Melba. "Hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyorum. Ve ekibin bana saygı duymasını istiyorum."

"Peki, tamam."

"Bu görevi senin hak ettiğini biliyorum."

Ren yanaklarını şişirerek bir soluk daha verdi. Melba onu daha önce duygularını hiç bu kadar açığa vururken görmemişti. Adam duvara yaslandı. Amirinin gözlerine baktığında sanki onu ilk kez görüyordu.

"Eksik olma şef, ama burada ikimiz de yabancıyız," dedi Ren. "Elbet birbirimize arka çıkacağız, bien?"

"Güzel," dedi Melba, onun yanında duvara yaslanarak. "Neyse. Akım regülatöründe neyi yanlış yaptım?"

Ren iç geçirdi.

"Regülatörler akıllıdır ama tasarımları aptalcadır," dedi. "Birbirleriyle konuşurlar; o yüzden de kendi aralarında ayrı bir ağ kurarlar, yah? Eğer birini yanlış takarsan sorun çıkmaz. Ama bir dahaki sıfırlanışında hattın ilerisine yanlış sinyal aktarır. Sıradaki düzenleyicide bir denetim taraması tetikler. O da bir diğerinde. Tüm ağ bir Noel ağacı gibi yanıp sönmeye başlar. Ağ çok fazla hata verirse kapanır ve tüm elektrik şebekesini de beraberinde götürür. Sonra her birini ayrı ayrı kontrol etmemiz gerekir. El fenerleriyle ve başımızın etini yiyen bir denetmenle."

"Bu... bu doğru olamaz," dedi genç kadın. "Ciddi misin? Tüm *elektrik şebekesi* çökebilir miydi?"

"Biliyorum. İnanılmaz, değil mi?" dedi Ren, gülümseyerek. "Üstelik sorunun giderilmesi için gereken tek şey tasarımı değiştirmek ve böylece düzenleyicilerin yuvalarına yanlış takılmalarını önlemek. Ama hiç uğraşmazlar. Yaptığımız işin çoğu bunun gibidir,

patron. Küçük hataları büyümeden önce saptamaya çalışırız. Bazı şeyleri yanlış yaparsan sorun çıkmaz. Bazı şeylerse anamızı ağlatır."

Sözcükler çalan bir kilise çanı gibiydi. Melba'nın içine işliyorlardı. Genç kadın o yanlışın, o hatanın ta kendisiydi. Ne yaptığını bilmiyordu ama şimdiye kadar paçayı kurtarmıştı. Fakat kurtaramayacağı bir an gelip çatacaktı ve her şey altüst olacaktı. Boğazı düğümlendi. Ağzını hiç açmamış olmayı dileyesi geldi.

O, yanlış takılmış bir akım regülatörüydü. Gözden kaçırılması kolay ama her şeyi mahvetme potansiyeline sahip bir kusurdu.

"Ötekilere gelince... onları kafana takma. Stres atıyorlar, hepsi bu. Asıl dertleri sen değilsin. Korkularından öyle konuşuyorlar."

"Korku mu?"

"Tabii," dedi adam. "Bu külüstürdeki herkesin ödü bokuna karışıyor. Göstermemeye çalışıp işlerini yapıyorlar ama kâbus görmeyenimiz yok. Doğal, değil mi?"

"Neyden korkuyorlar ki?" diye sordu Melba.

Genç kadının arkasındaki kapı, basınç devrinin ardından açılıp kapandı. Adamın biri onun anlamadığı bir dilde konuştu. Ren başını yana eğdi ve yanlış bir şey yaptığını sanan Melba'nın içine bir kurt düştü. Olağan davranmamıştı ve nerede hata yaptığını bilmiyordu.

"Halka," dedi Ren nihayet. "Eros'u o öldürdü. Mars'ı da öldürebilirdi. Venüs'te ne halt yediğini bilen yok. İçinden geçen o sapancı çocuğu gebertti. İnsanların yarısı onu nükleer manyağı yapmamız gerektiğini, diğer yarısıysa öyle yaparsak onu iyice kızdıracağımızı düşünüyor. Sırf Şeytan'ın gözünün içine bakalım diye gidebileceğimiz kadar derine gidiyoruz. Stanni, Sole ve Bob var ya? O şeyin içinde neyi göreceğimizden tırsıyorlar. Tabii ben de."

"Ah," dedi Melba. "Pekâlâ. Anladım."

Ren gülümsemeye çalıştı. "Ya sen? Seni korkutmuyor mu?"

"Onu kafama takmıyorum."

Sekizinci Bölüm: Anna

Nami ile Nono, Anna'nın mekiğinin kalkışından bir hafta önce Dünya'ya doğru yola çıktılar. Evde yalnız kalarak, onun asla geri gelmeyeceğini *–onların* asla geri gelmeyeceklerini– bilerek geçen o son günler Anna için ölümün uzak bir habercisi gibi derin bir melankoli ve ne utanç vericidir ki biraz heyecan taşıyordu.

Europa'dan kalkan mekik filoya son katılanlardan biriydi ve bu on sekiz saatlik ağır bir itiş anlamına geliyordu. BMD[1] *Thomas Prince*'e ayak bastığında Anna'nın tek isteği bir yatak ve on iki saatlik bir uykuydu. Fakat onu karşılayıp gezdirmekle görevli genç levazımcının başka planları vardı ve delikanlının fikrini değiştirmek için gereken kabalık, Anna'nın gücünün yetebileceğinden daha fazlaydı.

"*Prince*, *Xerxes* sınıfı bir savaş gemisi. Bazen üçüncü nesil bir dretnot[2] diye de anılır." Delikanlı hangarın seramik üstüne jel kaplı beyaz duvarlarını işaret etti. Anna'nın oraya gelirken bindiği mekik, katedral ebatlarındaki hangarın kubbesi altında ufacık kalmıştı. "Ona üçüncü nesil bir savaş gemisi diyoruz, çünkü ilk Dünya-Mars anlaşmazlığından sonraki filo takviyesinden beri üçüncü yeniden tasarım."

Pek de ciddi bir anlaşmazlık değildi, diye düşündü Anna. Bağımsızlık isteyen Marslılar biraz gürültü çıkarmışlardı. BM bir sürü gemi inşa etmişti. Mars ise birkaç tane. Sonra bir gün Marslı Solomon Epstein bir yatçılık meraklısı olmaktan çıkarak devamlı itişin ısı birikimi ve hızlı yakıt tüketimi sorunlarını çözen ilk füzyon motorunun mucidi haline gelmişti. Mars'ın o birkaç gemisi ansızın çok ama çok hızlı gider olmuştu. *Hey*, demişlerdi Marslılar, *gidip güneş sisteminin geri kalanını kolonileştirmek üzereyiz. Bize esip gürlemek*

1 Birleşmiş Milletler Donanması. *–çn*
2 20. yüzyılda kullanılan en yakın baskın savaş gemisi türü. *–yhn*

mi, yoksa bizimle gelmek mi istersiniz? BM en akla yatkın seçimi yapmıştı ve çoğu kişi buna karşı çıkamazdı. Güneş sisteminin yarısına karşılık Mars'tan vazgeçmek muhtemelen epey iyi bir anlaşmaydı.

Tabii bu her iki tarafın da birbirini öldürmek için yeni yollar tasarlamayacağı anlamına gelmezdi. Ne olur ne olmaz diye.

"... yarım kilometreden biraz daha uzundur ve en geniş kısmı iki yüz metreyi bulur," diyordu levazımcı.

"Etkileyici," diye karşılık verdi Anna, dağılan dikkatini toplamaya çalışarak.

Levazımcı onun tekerlekli bir el arabasındaki bagajını bir dizi asansöre doğru sürdü.

"Bu asansörler gemi boyunca uzanır," diyen delikanlı kontrol panelindeki bir düğmeye bastı. "Onlara omurga asansörü deriz, çünkü–"

"Çünkü geminin karnından mı geçerler?" dedi Anna.

"Evet! Eskiden denizde yüzen gemilerin alt kısımlarına öyle denirdi ve bu terim uzay donanmalarına da taşındı."

Anna başını salladı. Delikanlının hevesi aynı anda hem usandırıcı hem de sevimliydi. Konuğunu etkilemeye çalıştığı belliydi; o yüzden Anna etkilenmiş gibi gözükmeye karar verdi. Bu biri için yapılabilecek ufak bir fedakârlıktı.

"Geminin karnı oldukça keyfi bir ayrım tabii," diye sözlerini sürdürdü levazımcı, asansör yükselirken. "İtiş yerçekimi kullandığımız için güverte hep itişin geldiği yöne, yani geminin kıçına bakar. Yukarısı daima motorlara göre ters istikamettedir. Diğer dört yönü birbirinden ayırt etmenin pek yolu yoktur. Bazı küçük gemiler gezegen yüzeylerine inebilir. Onların karnında iniş takımları ve kalkış için gereken iticiler bulunur."

"Herhalde *Prince* öyle bir şey için fazla büyüktür," dedi Anna.

"Hem de nasıl! Aslında mekiklerimiz ve korvetlerimiz yüzey inişi gerçekleştirebilir ama bu pek sık olmaz."

Asansör kapısı bir diğer çınlamayla açıldı ve levazımcı Anna'nın bagajını koridora itti. "Valizlerinizi özel kamaranıza bıraktıktan sonra tura devam edebiliriz."

"Levazımcı?" dedi Anna. "Bu sana hitap etmek için uygun bir unvan mı?"

"Kesinlikle. Yahut Bay Ichigawa. Bir sivil olduğunuz için Jin de diyebilirsiniz."

"Jin," diye devam etti Anna. "Bir süre odamda kalmamın sakıncası var mı? Çok yorgunum da."

Delikanlı bagajı çekmeyi bırakıp gözlerini iki kez üst üste kırptı. "Ama kaptan tüm VIP konukların eksiksiz bir geziye çıkmaları gerektiğini söyledi. Genellikle görevdışı personele kapalı olan köprü de dahil."

Anna elini delikanlının koluna koydu. "Bunun büyük bir ayrıcalık olduğunun farkındayım, ama orayı gözlerimi açık tutabildiğim bir zamanda gezmeyi yeğlerim. Beni anlıyorsun, değil mi?" Askerin kolunu hafifçe sıkarak ona en içten tebessümünü etti.

"Elbette," dedi levazımcı, aynı şekilde gülümseyerek. "Bu taraftan buyurun, hanımefendi."

Anna etrafına bakındığında geminin geri kalanını daha sonra bile görmek isteyeceğinden emin olamadı. Her koridor birbirine benziyordu. Duvarların çoğu, altında süngerimsi bir şeyin bulunduğu aynı gri malzemeyle kaplıydı. Anna bunun manevralar sırasındaki olası çarpmalarda askerlerin yaralanmasını önleyecek bir tür koruyucu yüzey olduğunu tahmin etti. Ayrıca gri kumaş olmayan her şey gri metaldi. Çoğu kimse en çok geminin diğer gemileri yok etmekte kullanabileceği çeşitli mekanizmalardan etkilenirdi. Fakat bunlar Anna'nın en az ilgi duyduğu şeylerdi.

"Uygun mudur?" dedi Ichigawa az sonra. Neyden bahsettiğine dair Anna'nın en ufak bir fikri yoktu. "Yani size hanımefendi dememem. VIP'lerden bazılarının unvanı var. Rahip, Papaz veya Hazret. Sizi gücendirmek istemem."

"Eh, senden hoşlanmasaydım bana Muhterem Doktor demeni isterdim. Ama senden çok hoşlanıyorum. O yüzden lütfen öyle deme," diye karşılık verdi kadın.

"Teşekkürler," diyen Jin'in ensesi kızardı.

"Ve eğer cemaatime üye olsaydın bana Papaz Anna demeni isterdim. Budist misin?"

"Yalnızca ninemin evindeyken," dedi Jin, göz kırparak. "Öteki zamanlarda bir bahriyeliyim."

"Artık o da mı bir din?" diye gülerek sordu Anna.

"Donanma öyle düşünüyor."

"Peki." Kadın tekrar güldü. "Öyleyse niçin bana sadece Anna demiyorsun?"

"Peki hanımefendi," dedi Jin. Üstünde OQ 297-11 yazan gri bir kapının önünde durdu ve konuğuna küçük bir metal kart uzattı. "Odanız burası. Kartı sadece üzerinizde taşımanız kapının kilidini açmak için yeterli. Siz duvar panelindeki sarı düğmeye basmadıkça da kilitli kalır."

"Çok güvenli gözüküyor," dedi Anna, kartı alıp Jin'in elini sıkarak.

"Savaş gemisi *Thomas Prince*'teyiz hanımefendi. Güneş sistemindeki en güvenli yerde."

Özel kamarası üç metreye dört metre ebatlarındaydı. Donanma standartlarına göre lüks, fakir bir Europalı için normal, bir Dünyalı'ya göreyse tabuttan farksızdı. Benliğinin iki farklı yüzü, içinde bulunduğu boşluğa üç farklı şekilde tepki verirken Anna kısa bir baş dönmesi yaşadı. *Prince*'e ilk çıktığında ve tam yerçekiminin baskısını üzerinde hissettiğinde de aynı kopukluk duygusuna kapılmıştı. Hayatının büyük bölümünde olduğu Dünyalı'nın içi sevinçle dolmuştu, zira ağırlığı yıllardan beri ilk kez *doğru* geliyordu. Europalı tarafı ise kemiklerine binen aşırı yükün yorgunluğundan başka bir şey hissetmemişti.

Anna eşinin Dünya'ya yeniden alışmasının ne kadar süreceğini merak etti. Nami'nin orada yürümeye başlamasının ne kadar zaman alacağını. Her ikisi de dönüş yolculuğu boyunca bol miktarda kas ve kemik gelişimi uyarıcısı kullanacaktı ama ilaçlar ancak bir yere kadar işe yarardı. Tüm önlemlere karşın vücutları yeni yerçekimine uyum sağlarken acı dolu haftalar ya da aylar geçireceklerdi. Anna küçük Nami'yi Europa'daki gibi emeklemeye çalışırken hayal edebiliyordu. Yeniden kendi başına hareket edebilecek gücü kazanırken hüsran dolu ağlamalarını duyar gibi oluyordu. Kızı öyle azimli bir ufaklıktı ki. Son iki yılda binbir zahmetle kazandığı bedensel yetenekleri kaybetmek onu çileden çıkartacaktı.

Bunları düşünmek Anna'nın içini, göğüs kemiğinin hemen altındaki bir yeri sızlatıyordu.

Odasındaki konsolun parlak siyah yüzeyine dokunmasıyla birlikte oda terminali devreye girdi. Anna kullanıcı arayüzünü öğrenmek için kısa bir süre harcadı. Arayüz geminin kütüphanesini taramakla ve yazılı ya da sesli/görüntülü mesajları gönderip almakla sınırlıydı.

Anna mesaj kaydetme tuşuna bastı. "Selam Nono, selam Nami!" Kameraya el salladı. "Gemideyim ve yola çıktık. Ben–" Durup etrafındaki odaya, steril gri duvarlara ve sade yatağa baktı. Yataktan bir yastık alıp tekrar kameraya doğru döndü. "İkinizi de şimdiden özlüyorum." Yastığı sıkıca göğsüne bastırdı. "Bu sizsiniz. İkiniz birden."

Ağlamaklı olmadan önce kaydı sonlandırdı. Yüzünü yıkadığı sı-

rada konsol yeni bir mesaj ikazıyla öttü. Nami'nin mesajı alıp daha şimdiden cevap vermesi mümkün gözükmese de Anna'nın kalp atışları hızlanıverdi. Hemen konsola koşup mesajı açtı. Ekrandaki, saat 19.00'da subay yemekhanesinde düzenlenecek VIP toplantısını hatırlatan basit bir yazılı mesajdı. Saat daha 13.00'tü.

Anna etkinliğe katılacağını onaylayan düğmeye bastı, sonra da giysilerini çıkarmadan yattı ve ağlaya ağlaya uykuya daldı.

"Muhterem Doktor Volovodov," dedi gümbür gümbür bir erkek sesi, Anna subay yemekhanesine girer girmez.

İçerisi bir partiye uygun olarak hazırlanmıştı. Yemeklerle dolu masalar odayı çevreliyor, ortada yüzden fazla kişi dağınık öbekler halinde laflıyordu. Bir köşede dört barmenin görev yaptığı bir bar harıl harıl iş yapıyordu. Kusursuzca kesilmiş ak saçlara ve gri renkli yepyeni bir takım elbiseye sahip uzun boylu, koyu tenli bir adam dalgaların arasından yükselen Venüs misali kalabalıktan ayrıldı. Anna adamın bu etkiyi nasıl yaratabildiğini merak etti. Adam uzanıp onun elini tuttu. "Sizi aramızda gördüğüme ne kadar sevindim anlatamam. Europa'da yaptığınız başarılı çalışmalar hakkında çok şey duydum ve Metodist Dünya Konseyi'nin bu önemli yolculuk için başka birini seçebileceğine hiç ihtimal vermedim."

Anna adamın elini sıktı, sonra kendini dikkatle o elden kurtardı. Doktor Hector Cortez her hafta yüzlerce milyon kişinin izlediği canlı internet yayınlarında Peder Hank olarak tanınırdı ve genel sekreterin hem yakın dostu hem de ruhani danışmanıydı. Anna adamın kendisi hakkında nasıl bilgi sahibi olabileceğini hayal bile edemiyordu. Europa'daki sayısı yüzü bile bulmayan ufacık cemaati, onun güneş sistemi genelindeki seyirci kitlesinin yanında bir yuvarlama hatası bile olamazdı. Anna kendini gurur, mahcubiyet ve biraz da kuşku arasında sıkışmış halde buldu.

"Doktor Cortez," dedi. "Sizinle tanışmak çok güzel. Programınızı elbette seyretmişliğim var."

"Elbette," dedi adam, gülümseyerek ve daha şimdiden konuşacak başka birini bulmak amacıyla odaya bakınarak. Anna adamın gelişinden duyduğu memnuniyetten ziyade daha önce kiminle sohbet ediyorsa ondan kurtulmak için kendisini karşıladığı hissine kapıldı. Bundan dolayı rahatlamalı mı yoksa kırılmalı mı bilemedi. Nihayet keyiflenmekte karar kıldı.

Resmi Roma Katolik cüppesi giyen yaşlıca bir adam, büyük bir

yerçekimi kuyusuna yakalanmış küçük bir nesne misali kalabalıktan ayrılarak Doktor Cortez'in bulunduğu yere doğru sürüklendi.

Anna kendini tanıtmaya başlamışken Doktor Cortez o gümbür gümbür sesiyle araya girdi. "Peder Michel, dostum Muhterem Doktor Annushka Volovodov'a merhaba de. Kendisi Tanrı'nın Europa Metodist cemaatinde görev yapan bir hizmetkârıdır."

"Muhterem Volovodov," dedi Katolik adam. "Ben Roma Başpiskoposluğu'ndan Peder Michel."

"Ah, tanıştığımıza çok–" diye başladı Anna.

"Michel'in mütevazı köy rahibi rolünün sizi kandırmasına sakın izin vermeyin," diye onun üstünden gürledi Cortez. "Aslında kardinal aday listesinin üstlerindeki bir piskopostur."

"Tebrikler," dedi Anna.

"Ah, lafını etmeye bile değmez. Hepsi abartı ve şişirmeden ibaret." Yaşlı adam kocaman gülümsedi. "Tanrı izin vermedikçe hiçbir şey olmaz."

"Dediğin doğru olsaydı buraya gelemezdin," dedi Cortez.

Piskopos gevrek gevrek güldü.

Pahalı bir mavi elbisenin içindeki bir kadın, elinde şampanya tepsisi olan üniformalı garsonlardan birini takip etti. O ve Peder Michel kadehlere aynı anda uzandılar. Anna ikram edilen şampanyayı bir tebessümle reddetti ve garson odanın ortasındaki kalabalığın arasına karıştı.

"Lütfen," dedi kadın, Anna'ya. "Beni bir Katolik'le yalnız içki içmeye zorlamayın. Karaciğerim bunu kaldıramaz."

"Teşekkürler ama–"

"Ya sen Hank? İçkiyle aranın iyi olduğunu duymuştum." Mavi elbiseli kadın bu sözlerini kadehinden aldığı bir yudumla vurguladı. Cortez'in tebessümü herhangi bir anlama gelebilirdi.

"Ben Anna," diyen Anna kadının elini sıktı. "Elbiseniz çok hoşuma gitti."

"Teşekkürler. Ben Bayan Robert Fagan[1]," diye karşılık verdi kadın, sahte bir resmiyetle. "Para istemiyorsanız Tilly de diyebilirsiniz."

"Tanıştığımıza sevindim Tilly," dedi Anna. "Üzgünüm ama ben içki içmem."

"Tanrım, beni ayıklıktan koru," dedi Tilly. "Birbirinden önce şi-

1 Batı kültüründe evli kadınlara kocalarının isminin önüne "Bayan" unvanı getirilerek de hitap edilebilir. *–çn*

şenin dibini bulmaya çalışan bir grup Anglikan ile Katolik görmemişsen gerçek bir parti nedir bilemezsin."

"Ayıp ediyorsunuz Bayan Fagan," dedi Peder Michel. "Daha benimle boy ölçüşebilecek bir Anglikan tanımadım."

"Hank, Esteban niçin seni gözünün önünden ayırıyor?" Tilly'nin Birleşmiş Milletler genel sekreterinden bahsettiğini anlamak Anna'nın birkaç saniyesini aldı.

Cortez başını iki yana salladı ve yüzünden hiç eksik olmayan dişlek sırıtışını kaybetmeksizin gücenik bir ifade takındı. "Bayan Fagan, efendimiz İsa'nın ölümünden beri insanlık tarihinin en önemli olayına doğru hızla giderken genel sekreterin bana duyduğu inanç ve güvene minnettarım."

Tilly alaycı bir homurtu çıkardı. "Herhalde haziran ayındaki seçimlerde ona yönlendirebileceğin yüz milyon seçmene duyduğu inancı ve güveni kastediyorsun."

"Hanımefendi," dedi Cortez, ilk kez Tilly'nin yüzüne bakmak için dönerken. Sırıtışı hiç değişmese de aralarına bir soğukluk çöktü. "Belki şampanyayı biraz fazla kaçırmışsınızdır."

"Ah, keşke kaçırsaydım."

Peder Michel imdatlarına yetişerek Tilly'nin elini tuttu. "Bence sevgili genel sekreterimiz seçim kampanyalarına yaptığı pek çok yardımdan ötürü en başta kocanıza inanç ve güven duyuyordur. Tabii bu durumda tarihteki en pahalı turistik seyahate çıktığınız söylenebilir."

Tilly yine alaycı bir homurtuyla başını Cortez'den öteye çevirdi. "Kocamın parası bu boktan seyahate yeter de artar."

Ettiği küfür kısa bir süreliğine mahcup bir sessizlik yarattı ve Peder Michel dönüp özür dilercesine Anna'ya tebessüm etti. Aynı şekilde karşılık veren Anna öylesine boyunu aşan bir durumdaydı ki ayak uydurmaya çalışmaktan vazgeçti.

"Acaba Esteban'ın onlardan ne gibi bir beklentisi var?" dedi Tilly, dikkatleri kendinden başka herkese yönlendirerek. "Bu sanatçıları, yazarları ve oyuncuları kastediyorum. Bir performans sanatçısından ne fayda gelir ki? Oy veriyorlar mı?"

"Sembolik," dedi Peder Michel, uzun deneyimlere dayanan düşünceli bir ifadeye bürünerek. "Bizler zamanımızın en büyük sorusunu keşfetmek için bir araya gelmiş insanlığı temsil ediyoruz. Hem dünyevi hem de ruhani kesim her şeye baskın gelen o gizemin karşısına beraberce çıkıyor: Halka nedir?"

"Vay be," dedi Tilly. "Belli ki prova yapmak işe yarıyor."

"Teşekkürler," dedi piskopos.

"Halka ne midir?" diye kaşlarını çatarak sordu Anna. "O bir solucan deliği. Buna şüphe yok, değil mi? Asırlardır teorik bir temelde bundan söz ediyoruz. Kurguladığımız solucan delikleri tıpkı bunun gibi görünüyor. Bir şey delikten geçiyor ve çıktığı taraf burada olmuyor. O sırada da azalarak dışarı sızan aktarım sinyalleri alıyoruz. Halka bir solucan deliği."

"İhtimallerden biri de kesinlikle bu," dedi Peder Michel. Tilly adamın sesindeki huzursuzluğa gülümsedi. "Sence buradaki görevimiz ne Anna?"

"Burada asıl mesele neyin ne olduğu değil," dedi Anna, anladığı bir konuya geçtiklerine sevinerek. "Asıl mesele bunun ne anlama geldiği. Halka her şeyi kökten değiştiriyor ve sonunda harika bir şey olduğu ortaya çıksa bile kafaları epey karıştıracak. İnsanlar bu olayı evren kavramlarına oturtmakta zorlanacaklar. Bu yeni şeyin Tanrı açısından ne anlama geldiğini, bize O'nun hakkında ne söylediğini anlama ihtiyacı hissedecekler. Burada bulunarak onlara başka türlü yapamayacağımız bir yoldan huzur verebiliriz."

"Aynı fikirdeyim," dedi Cortez. "İşimiz insanların büyük gizemlerle başa çıkmalarına yardım etmek ve bundan iyi gizem zor bulunur."

"Hayır," diye başladı Anna, "benim demek istediğim açıklama yapmak değ–"

"Kozunu doğru oynarsan Esteban'a dört yıl daha kazandırabilirsin," diye lafa karıştı Tilly. "İşte o zaman buna bir mucize diyebiliriz."

Cortez bembeyaz dişlerini göstererek salonun karşısındaki birine sırıttı. Turuncu renkli bol cüppeler giyen erkek ve kadınlardan oluşan küçük bir gruptaki bir adam onlara el salladı.

"Şu insanlara inanabiliyor musunuz?" diye sordu Tilly.

"Sanırım onlar İnsanlığın Yükselişi Kilisesi'nin temsilcileri," dedi Anna.

Tilly başını iki yana salladı. "İnsanlığın Yükselişiymiş. Hadi oradan. Gelin biz de kendi dinimizi uydurup tanrıymışız gibi davranalım."

"Aman dikkat," dedi Cortez. "Tanrıymış gibi davrananlar onlarla sınırlı değil."

Anna'nın kapıldığı huzursuzluğu gören Peder Michel onu kur-

tarmaya yeltendi. "Doktor Volovodov, o grubun büyüğünü tanıyorum. Harika bir kadındır. Sizi tanıştırmaktan mutluluk duyarım. Müsaadenizle."

"Müsaadenizle," diye başladı Anna. Fakat odaya ani bir sessizliğin çökmesiyle birlikte durdu. Hem Peder Michel hem de Cortez bar civarındaki kalabalığın ortasında bulunan bir şeye bakıyorlardı. Anna daha iyi bir açı yakalayabilmek için Tilly'nin etrafından dolandı. Görmesi ilk başta zor oldu, çünkü salondaki herkes duvarlara doğru çekiliyordu. Fakat sonunda, parlak kırmızı renkli çirkin bir takım elbise giymiş genç bir adam açığa çıktı. Delikanlı başından aşağı bir şey dökmüştü; saçlarından ve ceketinin omuzlarından yere berrak bir sıvı damlıyordu. Salon ağır bir alkol kokusuyla doldu.

Korkudan ve heyecandan titreyen bir sesle, "Bu Ashtun Kolektifi'ndekiler için!" diye bağırdı delikanlı. "Etienne Barbara'yı serbest bırakın! Ve Afgan halkına özgürlüğünü verin!"

"Yüce Tanrım," dedi Peder Michel. "Kendini yaka–"

Anna ateşi neyin tutuşturduğunu göremese de delikanlı aniden alevlere boğuldu. Tilly çığlık attı. Anna'nın şok geçiren beyni bu ses karşısında rahatsız olmaktan başka bir şey yapamadı. Cidden, çığlık atmak ne zaman bir sorunu çözmüştü ki? Anna bu sinir bozucu ayrıntıya takılıp kalmanın önündeki dehşetten kaçınmak için başvurduğu kendine has bir yöntem olduğunu ancak uzak ve dalgın bir şekilde fark edebildi. Tam Tilly'ye çenesini kapatmasını söyleyecekti ki yangın söndürme sistemi devreye girdi ve hem duvarlardaki hem de tavandaki beş gizli taretten köpük fışkırdı. Yanan adam beyaz hava kabarcıklarıyla kaplanarak saniyeler içinde söndü. Yanık saç ve alkol kokuları içeride hakimiyet sağlamak için birbiriyle yarıştı.

Başka biri tepki veremeden önce donanma personeli kılıflarında bekleyen tabancalarıyla salona akın etti. Asık suratlı genç erkek ve kadınlar soğukkanlı bir üslupla konuklara acil durum ekipleri çalışırken yerlerinde kalmalarını söylediler. Tıp teknisyenleri içeri girerek sözde intiharcının üstündeki köpükleri sıyırdılar. Adam yaralanmıştan ziyade şaşırmışa benziyordu. Askerler ona kelepçe takıp bir sedyeye yatırdılar. Genç eylemci bir dakikadan kısa bir sürede oradan götürüldü. Gitmesinin ardından da silahlı personel biraz gevşer gibi gözüktü.

"Adamcağızı çok çabuk söndürdüler," dedi Anna, en yakınındaki silahlı genç kadına. "İşte bu iyi oldu."

Bir liseliden daha büyük durmayan genç kadın güldü. "Bu bir

savaş gemisi, hanımefendi. Yangın söndürme sistemlerimiz dört dörtlüktür."

Cortez salonun karşısına koşmuştu ve gür bir ses kullanarak oradaki en üst rütbeli donanma subayıyla konuşuyordu. Ses tonuna bakılırsa tüm keyfi kaçmıştı. Peder Michel'in içinden dua eder gibi bir hali vardı ve Anna ona katılmak için güçlü bir heves duydu.

"Eh," dedi Tilly, boş şampanya kadehini salona doğru sallayarak. Yanaklarındaki iki parlak nokta hariç yüzü solgundu. "Belki bu gezi o kadar da sıkıcı geçmeyecek."

Dokuzuncu Bölüm: Boğa

Eğer Boğa yardım istemiş olsaydı işler daha hızlı yürürdü, fakat kimin ne yaptığını öğrenene kadar çok fazla insana güvenmek istemiyordu. Veya herhangi birine.

Bin kişilik mürettebat bazı açılardan işi biraz daha karmaşık hale getiriyordu. Bir güvenlik şefi bu kadar kalabalık bir mürettebatla karşı karşıyayken birbiriyle ilgisiz bölümlere mensup tayfaların olmadık zamanlarda buluşmaları gibi ayrıntılar –istisnasız her gemide rastlanan düzenlerden sapmalar– arayabilirdi. Fakat bu bir deneme seferi olduğu için *Behemot*'un henüz herhangi bir düzeni yoktu. Gemi hâlâ kargaşa içerisindeydi ve mürettebat ile gemi birbirini tanımaya daha yeni başlamıştı. Kararlar veriliyor; huylar, âdetler ve bir kültür oluşuyordu. Henüz hiçbir şey normal değildi ve bu yüzden hiçbir şeye garip denemezdi.

Öte yandan mürettebat altı üstü bin kişiydi.

Her gemide kayıt dışı bir ekonomi olurdu. *Behemot*'taki birileri kıyak karşılığında cinsel ilişkiye girerdi. Birileri kâğıt oyunu döndürür, tombala çekilişi düzenler ya da başkalarını haraca bağlardı. Birileri bir şeyleri yapmak veya yapmamak karşılığında rüşvet alırdı. İnsanları bir araya getirdiğinde böyle şeyler olurdu. Boğa'nın işi tüm bunların kökünü kazımak değildi. Onun işi tüm bunları geminin hareket halinde ve güvende olacağı bir seviyede tutmaktı.

Alexi Myerson-Freud bir diyetisyendi. Tycho'da başta maya sarnıçları olmak üzere orta kademeli işlerde çalışmış; biyomühendislik uygulamalarıyla insanları canlı tutacak doğru kimyasal, mineral ve tuz karışımlarının üretilmesine yardım etmişti. İki kez evlenmişti, beş yıldır görmediği bir çocuğu vardı ve eski muharebeleri simüle ederek tarihin büyük generalleriyle kapışan bir internet savaş oyunları grubuna üyeydi. Boğa'dan sekiz yaş küçük olup fare kahverengisi saçlara ve utangaç bir tebessüme sahipti. Ayrıca ek iş olarak

Kuşaklıların peri tozu dedikleri bileşik uyarıcı ve mutluluk verici bir madde satıyordu. Boğa öğrendiklerini teyit edene kadar adamı araştırmıştı.

Teyit ettiğinde de birkaç gün beklemişti. Çok uzun değil. Sadece Alexi'yi güvenlik sisteminden takip etmesine yetecek kadar. Adamın üstünde daha büyük bir balık, göze batmayan bir ortak ya da Boğa'nın kendi ekibiyle –hatta Tanrı korusun Ashford'unkiyle– bir bağlantı bulunmadığından emin olmalıydı. Yoktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse Boğa bu işe kalkışmak istemiyordu. Neyin yapılması gerektiğinin farkındaydı ve onu çeyrek saat daha, ya da öğle yemeğinden sonrasına, ya da yarına kadar ertelemek daha kolaydı. Fakat ertelediği her seferde biri daha mesaisine kafası kıyak halde başlayacaktı ve belki aptalca bir hata yaparak gemiyi bozacak, yaralanacak ya da ölecekti.

Karar ânı ikinci vardiyanın ortasında geldi. Boğa konsolunu kapattı, ayağa kalktı, silahlıktan bir çift tabanca aldı ve el terminalinden bir arama yaptı.

"Serge."

"Patron?"

"Sana ve birine daha ihtiyacım olacak. Bir uyuşturucu satıcısını enseleyeceğiz."

Terminal hattına şaşkın bir sessizlik çöktü sanki. Boğa bekledi. Bundan da bir şey öğrenecekti.

"Tamamdır," dedi Serge. "Az sonra oradayız."

Serge on dakika sonra başka bir güvenlikçiyle, Corin adında geniş omuzlu ve asık suratlı bir kadınla ofise girdi. Serge iyi bir seçim yapmıştı. Boğa aklından onun lehine bir not düştü ve ikisine de silah verdi. Corin şarjörü kontrol etti ve silahı kılıfına sokup bekledi. Serge kendi tabancasını elden ele geçirerek ağırlığını hissetti, ardından omuz silkti.

"Plan ne?" diye sordu adam.

"Benimle gelin," dedi Boğa. "Biri işimi yapmamı engellemeye kalkarsa onu bir defa uyarın, sonra da vurun."

"Dolambaçsız," dedi Serge. Ses tonunda tasvip vardı.

Gıda işleme tesisi geminin derinliklerinde, devasa ve boş iç yüzeye yakın bir yerdeydi. Yıldızlara yapılacak uzun seyahatte *Nauvoo*'nun küçük iç dünyasındaki tarım alanlarının yanında yer alması düşünülmüştü. *Behemot*'taysa belirli bir konumu yoktu. Mantıklı ne varsa aptalca bir hal almıştı ve bunun için yapılması ge-

reken tek şey bağlamı değiştirmek olmuştu. Küçük elektrikli arabanın köpük tekerlekleri rampalarda vızıldarken direksiyonun başında Boğa oturuyordu. Hollerde ve koridorlarda insanlar durup onları seyrettiler. Hatta bazıları aval aval baktı. Birlikte seyahat eden silahlı üç güvenlik görevlisinin bu kadar göze batması düşündürücüydü. Boğa bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi.

Sarnıçların yakınında hava bir farklı kokuyordu. Daha uçucu ve filtrelenmemiş partiküller taşıyordu. İşleme tesisi bir tekne, sarnıç ve damıtma sütunu ağından oluşuyordu. Mekânın yarısı devre dışıydı. İlave kapasite askıya alınarak besleyecek daha büyük bir nüfusu beklemeye –veya sökülüp toplanmaya– bırakılmıştı.

Alexi'yi dizlerine kadar su arıtma teknelerinden birine batmış vaziyette buldular. Bacaklarında turuncu lastik çizmeler olan adamın elleri yeşil renkli, gür bir su yosunuyla doluydu. Boğa parmağını ona doğrulttu, sonra da Serge ve Corin'le beraber üzerinde durduğu iskeleyi işaret etti. Alexi'nin yüzünde huzursuz bir ifade belirip kaybolmuş olabilirdi. Kestirmesi güçtü.

"Şu an çıkamam," dedi uyuşturucu satıcısı, geniş ve ıslak bir yaprağı havaya kaldırarak. "Bir işin ortasındayım."

Boğa başını sallayıp Serge'e doğru döndü. "İkiniz burada kalın. Onun gitmesine izin veremeyin. Az sonra dönerim."

"Sa sa, patron," dedi Serge.

Soyunma odasına bir merdivenden inilip bir koridordan geçilerek ulaşılıyordu. Kişiye özel bezelye yeşili dolaplar itiş istikametine uymaları için duvardan sökülmüş, doksan derece döndürülmüş ve tekrar takılmıştı. Yerine tam oturmamış kenarlarda hâlâ kalafat damlaları ve iplikleri göze çarpıyordu. Farklı çıplaklık seviyelerindeki başka iki su işleme teknisyeni bir bankta oturmuş konuşuyor ve flört ediyordu. Boğa içeri girince ikisi de sustu. Güvenlik subayı onlara gülümsedi, bir baş selamı verdi ve yanlarından geçip karşı uçtaki bir dolaba gitti. Oraya vardığında arkasına döndü.

"Bunu kullanan var mı?" diye sordu.

Teknisyenler birbirlerine baktılar.

"Hayır bayım," dedi kadın, tulumuna biraz çekidüzen vererek. "Dolapların çoğu boş."

"Peki öyleyse," diyen Boğa, yönetici kodunu girip kapağı açtı. Dolabın içinde idman yapmaya giderken giysilerini koyacağı türden yeşil ve gri renkli bir spor çanta vardı. Boğa çantanın fermuarını açtı. Sarı-beyaz renkli, süttozundan biraz daha pütürlü bir tozla dolu yüz

kadar tüpü görünce fermuarı kapattı ve çantayı omzuna astı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu erkek teknisyen. Üslubu çekingen olsa bile korkmuyordu. Daha ziyade ilgiliydi. Hatta heyecanlı. Eh, tıpkı Tanrı gibi Boğa da meraklı tiplere bayılırdı.

"Myerson-Freud ek iş olarak peri tozu satınayı bırakmış bulunuyor," dedi. "Gidip tüm dostlarınıza söyleyin, tamam mı?"

Teknisyenler kaşlarını kaldırarak bakışırlarken Boğa oradan ayrıldı. Yosun tankına döndüğünde çantayı yere bıraktı, sonra önceden kullandığı aynı el hareketiyle Alexi'yi ve iskeleyi işaret etti. Bu sefer Alexi'nin beti benzi attı. Boğa sabırla beklerken teknisyen derin sulara bata çıka yürüdü ve iskeleye çıktı.

"Sorun nedir?" dedi Alexi. "Çantada ne var?"

Boğa başını yavaşça iki yana salladı; sadece bir kere. Alexi'nin yüzündeki kaygı bir itiraf gibiydi. Tabii Boğa'nın öyle bir şeye ihtiyaç duyduğu yoktu, o ayrı.

"Hey, ese," dedi Boğa. "Bil ki bunu yaptığıma üzgünüm."

Alexi'nin burnuna yumruk attı. Kıkırdak ve kemik Boğa'nın parmakları altında ezilirken teknisyenin şaşkın ağzından aşağı parlak kırmızı kanlar boşaldı.

"Şunu arabaya bindirin," dedi güvenlik subayı. "Herkesin göreceği şekilde."

Serge ile Corin soyunma odasındaki çiftinkine benzer bir ifadeyle bakıştılar.

"Nezarethaneye mi gidiyoruz patron?" diye soran Serge'ün ses tonuna bakılırsa cevabı zaten biliyordu.

"Bir nezarethanemiz var mı ki?" diye sordu Boğa, spor çantayı yerden alırken.

"Sanmam."

"Öyleyse oraya gitmiyoruz."

Boğa kullanacakları güzergâhı geminin iç kısımları ile yüzeyi arasındaki en kalabalık umumi alanlardan geçecek şekilde planlamıştı. Haber daha şimdiden kulaktan kulağa yayılmıştı ve yol boyunca seyircileri hiç eksik olmadı. Alexi bağırmadığı, yalvarmadığı veya kaptanı görmek istemediği zamanlarda tiz bir sesle feryat ediyordu. Bir ara Boğa'nın zihninde gençken gördüğü mezbahaya taşınan bir domuzun ani ve capcanlı anısı belirdi. Olayın ne zaman gerçekleştiğini hatırlamıyordu; anı, yaşamının geri kalanından bağlantısız olarak orada öylece duruyordu.

Hava kilidine varmaları neredeyse yarım saat sürdü. Kilidin

önünde bir kalabalık, küçük bir çehre denizi toplanmıştı. O çehrelerin çoğu geniş kafalarda ve ince bedenlerde yer alıyordu. Kuşaklılar bir Dünyalı'nın kendilerinden birini öldürmesini seyrediyorlardı. Boğa hiçbirine aldırış etmedi. Şifresini girdi, hava kilidinin iç kapağını açtı, arabaya geri döndü ve Alexi'yi tek koluyla kaldırdı. Yaptığı şey düşük yerçekiminde kolay olmalıydı ama Boğa henüz kilide ulaşmadan soluğunun kesildiğini hissetti. Alexi'nin çırpınışlarının da işini kolaylaştırdığı söylenemezdi. Boğa teknisyeni kilide soktu, iç kapağı kapattı, yönetici kodunu girdi ve içerideki havayı boşaltmadan dış kapağı açtı. Aniden uzaya kaçan hava, metal güverteyi uzak bir çan gibi çınlattı. Monitör kilidin boşaldığını gösteriyordu. Boğa dış kapağı kapattı. Kilit tekrar havayla dolarken arabanın yanına döndü. Az önce Alexi'nin oturduğu yere çıkıp spor çantayı iki eliyle birden başının üstüne kaldırdı. Kolu ve sol dizi kan olmuştu.

"Bu peri tozu," dedi kalabalığa. Sesini yükseltmek için terminalini kullanmıyordu. Gerek de yoktu. "Bunu on altı saat hava kilidinde bırakacağım, sonra da uzaya atacağım. Daha öncesinde yanına başka tozlar da eklenirse sorun yok. Lafını bile etmeye değmez. Ama bunun bir kısmı ortadan kaybolursa işte o zaman sorun çıkar. O yüzden herkes herkese anlatsın. Vardiyasına kafası kıyak başlayan bir sonraki pandejo bana hesap verir."

Sözünü bitirdikten sonra yavaş yavaş hava kilidine giderek herkesin kendisini görmesini sağladı. İç kapağı açtı, çantayı içeri attı ve kapağı açık bırakarak arkasına döndü. Arabaya kadar yürüyüp direksiyonun başına otururken kalabalığın gerginliğini hissedebiliyordu ve bu onu zerre kadar rahatsız etmiyordu. Onu rahatsız eden başka şeyler vardı. O âna kadar yaptıkları, işin kolay kısmıydı. Sonraki kısım daha zor olacaktı, çünkü onun üzerinde daha az kontrolü vardı.

"Kilidin başına bir nöbetçi dikmek ister misin patron?" dedi Serge.

"Sence gerek var mı?" diye sordu Boğa. Bir cevap beklemiyordu ve almadı da. Araba sarsılarak yola koyulurken seyirciler bir aslandan kaçan bir antilop sürüsü misali sağa sola kaçıştılar. Boğa onları güvenlik ofisine götürecek rampayı hedef aldı.

"Acımak yok," dedi Corin. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi.

Kaptanın ofisi dinî sanat eserleriyle süslüydü. Mavi-altın sarısı

renklerdeki meleklerin başları üstünde tuttukları parabol şeklinde kemerler sakin ve sakallı bir Tanrı imajıyla buluşuyordu. Müşfik bir İsa, beyaz tenli yüzünde sakin ve dingin bir ifadeyle Ashford'un çalışma masasının arkasındaki duvardan onlara bakıyordu. İsa bu haliyle Boğa'nın aşina olduğu kanlı, bitik, çarmıha gerilmiş adama hiç benzemiyordu. Mesih'in yanına bereket sembollerinin resimleri asılmıştı: buğday, mısır, keçiler, kargalar ve yıldızlar. Kaptan Ashford hiddet dolu bir suratla İsa'nın dizleri önünde volta atıyordu. Diğer konuk sandalyesinde oturan Michio Pa, Ashford'a da Boğa'ya da bakmamaya özen gösteriyordu. Hem Mars bilim gemileri ve onların askeri eskortlarıyla, hem de dev Dünya filosuyla olan mesele her neyse şimdilik unutulmuştu.

Boğa kaygısının yüzüne yansımasına izin vermiyordu.

"Bu kabul edilemez Bay Baca."

"Niye öyle düşünüyorsun komutanım?"

Ashford durdu ve geniş ellerini masasına koyarak öne eğildi. Boğa onun kanlanmış gözlerine bakarken kaptan yeterince uyuyup uyumadığını merak etti.

"Bir tayfamı öldürdün," dedi Ashford. "Bunu açıkça önceden tasarlayarak yaptın. Yüzden fazla görgü tanığının önünde."

"İlla görgü tanığı istiyorsan güvenlik kayıtları ne güne duruyor?" dedi Boğa. Böyle konuşmakla hata yapıyordu.

"Görevinden alınmış bulunuyorsun Bay Baca. Ve Tycho İstasyonu'na dönüp cinayet suçlamasıyla yargılanana kadar kamaranda hapis kalacaksın."

"Herif mürettebata uyuşturucu satıyordu."

"Öyleyse *tutuklanması* gerekirdi!"

Boğa derin bir nefes aldı ve burnundan yavaşça verdi.

"Burada bir savaş gemisi mi, yoksa bir uzay istasyonu mu yönettiğimizi düşünüyorsun komutanım?" diye sordu. Ashford kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. Boğa'nın sağındaki Pa sandalyesinde kıpırdandı. İkisi de konuşmayınca Boğa sözlerini sürdürdü. "Sormamın sebebi şu: eğer ben bir polissem evet, onu nezarethaneye atmalıydım; tabii bir nezarethanemiz olsaydı. Adama bir avukat bulmalıydık. Tüm bunları yapmakla uğraşabilirdik. Peki ya bence? Ben bunun bir uzay istasyonu olduğunu düşünmüyorum. Bence bu bir savaş gemisi. Ben potansiyel bir çatışma bölgesinde askeri disiplin sağlamak için buradayım. Dünya donanmasındaki gibi bir disiplin

değil. Mars donanmasındaki gibi de değil. DGİ disiplini. Kuşaklı usulü."

Ashford doğruldu. "Biz anarşist değiliz," derken sesinden tahkir akıyordu.

"Belki yanılıyorumdur ama DGİ geleneklerine göre biri gemiyi kasten tehlikeye atacak bir şey yaparsa havası olan bir yere kadar otostop çekmek zorunda kalır," dedi Boğa.

"Adamı bir su sarnıcından çıkardın. Gemiyi nasıl bir tehlikeye atıyordu? Etrafa yosun mu saçacaktı?" dedi Pa, çekingen bir sesle.

"Tayfalar mesailerine kafaları dumanlı başlıyorlardı," dedi Boğa, parmaklarını bir dizinin üstünde kenetleyerek. "Sözüme güvenmeyin. Gidin başkalarına sorun. Hem zaten bunda garipsenecek bir şey yok, değil mi? Tabii ki uyuşturucu kullanacaklar. Normalin üç katı çalışmamız gerekiyor. Tayfalar peri tozu aldıklarında kendilerini yorgun hissetmiyorlar. Mola vermiyorlar. Yavaşlamıyorlar. Daha çok iş yapabiliyorlar. Akılsızca davranmanın olayı nedir, biliyor musunuz? Öyle davrandığını anlamak için aklının başında olması gerekir. Daha şimdiden yaralananlar oldu. Birilerinin ölmesi sadece zamana bakar. Veya daha kötü bir şeyin olması."

"Yani işini iyi yapmayan herkesten o adamın sorumlu olduğunu ve onu bu yüzden öldürdüğünü mü söylüyorsun?" dedi Ashford ama öfkesi dinmişti. Yelkenleri suya indireceği belliydi. Boğa adamın zayıflığının bu seferlik kendi yararına olacağını anladı, fakat onun karakterine duyduğu nefret azalmadı.

"Kendi parasal çıkarları için gemiyi tehlikeye attığını söylüyorum. Yaptığı şey hava filtreleri çalmaktan farksızdı. Hem tabii ki öyle yapacaktı. Bir talep vardı ve Alexi o talebi karşılıyordu. Onu tutuklasaydım risk büyürdü ve fiyatlar yükselirdi. Yakalanırsan belki Tycho'ya döndüğümüzde hapse atılırdın."

"Sen de riski ölüm yaptın."

"Hayır," dedi Boğa. "Yani evet ama onu vurmadım. Gemiyi tehlikeye atanlara yaptığınızı yaptım. Kuşaklılar uzaya atılmanın ne anlama geldiğini bilirler, değil mi? Konuyu daha net bir çerçeveye oturtur."

"Yaptığın bir hataydı."

"Elimde Alexi'nin uyuşturucu sattığı elli kişinin bir listesi var," dedi Boğa. "İçlerinden bazıları yetenekli teknisyenler. Birkaçı orta kademe denetmen. Hepsini birden hapse tıkabiliriz ama o zaman da iş yapacak daha az adamımız olur. Artık öyle şeylerle uğraşma-

yacaklar zaten. Arz ortadan kalktı. Ama istersen onlarla konuşabilirim. Gözümün üzerlerinde olduğunu söyleyebilirim."

Pa neşesiz bir üslupla gevrek gevrek güldü. "Cinayet suçlamasıyla nezarethanede tutuluyorsan o dediğini kolay kolay yapamazsın."

"Bir nezarethanemiz yok," dedi Boğa. "Plana göre kilisenin büyükleri her sorunu konuşarak çözeceklerdi." Bunları söylerken alaycı bir ses tonu kullanmamaya özen gösterdi.

Ashford bocaladı. Ona bakmak bir ağaç dalından diğerine atlasa mı diye düşünen bir kediyi seyretmek gibiydi. Yüz ifadesi hesapçı, içten pazarlıklı, kararsızdı. Boğa bekledi.

"Böyle bir şey bir daha asla olmayacak," dedi Ashford. "Birinin hava kilidinden dışarı atılması gerektiğine karar verirsen bana geleceksin. Gerekirse düğmeye ben basacağım."

"Peki."

"Peki ne?" Ashford sözcükleri hışımla telaffuz etmişti. Boğa boynunu bükerek gözünü güverteye dikti. İstediğini elde etmişti. Ashford'a küçük bir zafer kazanmış gibi hissettirebilirdi.

"Yani emredersin komutanım. Anlaşıldı. Dediğin gibi olacak."

"Bak onu iyi bildin," dedi Ashford. "Şimdi yıkıl karşımdan."

"Emredersin komutanım."

Kapı arkasından kapandığında Boğa duvara yaslandı ve birkaç derin nefes aldı. Gemideki seslerin –hava dönüştürücülerin alçak uğultusunun, uzaktaki konuşmaların mırıltısının, bin farklı sistem alarmından yükselen biplemelerin– fazlasıyla farkındaydı. Hava plastik ve ozon kokuyordu. Hesaplı bir riske girmiş ve çabaları meyve vermişti.

Katları art arda geçerek aşağı inerken dikkatleri üzerinde hissetti. Asansördeyken bir adam ona bön bön bakmamaya çalıştı. Güvenlik ofisinin önündeki koridorda gülümseyerek onu selamlayan bir kadın, kedi kokusu almış bir fare kadar tedirgindi. Boğa da ona gülümsedi.

Güvenlik ofisinde Serge ve ekibin bir diğer üyesi –Casimir adında bir Europalı– yumruklarını kaldırarak onu Kuşak'ın bedensel dilinde selamladılar. Boğa da aynı şekilde karşılık verdi ve ağır adımlarla yanlarına gitti.

"Durum ne?" diye sordu.

"Bir-iki düzine insan gelip saygılarını sundular," dedi Serge. "Yarım kilo daha peri tozu sanki yoktan var oldu."

"İyi öyleyse."

"Hava kilidine giren herkesin bir dosyasını tuttum. Onları sistemde işaretlememi ister misin?"

"Yok," dedi Boğa. "Lafını bile etmeye değmez dedim. O yüzden lafını bile etmeye değmez. Dosyayı silebilirsin."

"Tamamdır patron."

"Ben ofisimde olacağım," dedi Boğa. "Bir şey çıkarsa beni haberdar edin. Ve biri kahve hazırlasın."

Boğa gidip masasına oturdu, ayaklarını koltuğunun minderine koydu ve öne eğildi. Ansızın bitkin düşmüştü. Uzun, kötü bir gün geçirmişti ve haftalardır içinde taşıdığı yılgıdan kurtulmak hapisten çıkmak gibiydi. Michio Pa'dan bir mesaj aldığını fark etmesi biriki dakika sürdü. İS bir bağlantı talebinde bulunmamıştı. Demek ki onunla konuşmak değil, sadece bir şey söylemek istiyordu.

Kayıtta kadının yüzü, el terminalinin ekranından yayılan ışıkla aşağıdan aydınlanıyordu. İnce ve sıkı tebessümü, elmacık kemikleri civarında silinip gidiyordu.

"Orada ne yaptığın gözümden kaçmadı. Çok ustacaydı. Çok akıllıca. Kendini DGİ bayrağına sararak kaptanı mürettebatın senden yana olabileceği gibi bir şüpheye düşürdün. Tam bir Kuşaklı ayağına yattın. Zarafet diye buna derim."

Boğa çenesini sıvazladı. Tırnakları sabahtan beri orada uzamış sakallara sürterken bir hışırtı çıkardı. Bu olayda hiç düşman edinmemek gibi bir umut beslememişti, ama o düşmanın Pa olmasına üzgündü.

"Yine de benim gözümü boyayamazsın. Adam öldürerek başkalarının takdirini kazanamayacağını ikimiz de biliyoruz. Bunu unutmayacağım. Umarım hâlâ yaptığından rahatsız olacak kadar ruhun kalmıştır."

Kayıt sona erdi ve Boğa boş ekrana bitkince gülümsedi.

"Her seferinde olurum," dedi el terminaline. "Gelecek sefer de olacağım."

Onuncu Bölüm: Holden

Rocinante küçük bir gemi değildi. Normal mürettebat kapasitesi bir düzineden fazla donanma personeli ve subayı olup çoğu görevde altı donanma piyadesi de taşırdı. *Roci*'yi dört kişiyle idare etmek her birinin birkaç iş birden yapmasını gerektiriyordu ve bu da onlara pek boş zaman bırakmıyordu. Yine bu yüzden ilk başlarda gemide yaşayan dört yabancıdan sakınmaları epey kolay oldu. Operasyon merkezine, hava kilidi güvertesine, makine atölyesine veya mühendisliğe girmesi yasak olan belgesel ekibinin hareket alanı kamaralarına, tuvalete, yemekhaneye ve revire erişim sağlayan iki mürettebat güvertesiyle sınırlıydı.

Monica çok sevimli bir insandı. Soğukkanlıydı, dost canlısıydı, karizmatikti. Cazibesinin ufak bir parçası bile kameranın diğer tarafına yansıyorsa nasıl bu kadar başarılı olduğunu anlamak kolaydı. Diğerleri –Okju, Klip, Cohen– de *Rocinante*'nin mürettebatıyla şakalaşarak ve akşam yemeklerini hazırlayarak apaçık arkadaşlık girişimlerinde bulunmuşlardı. Yine de Holden bu yakınlaşma çabalarının uzun bir sefer için ilk kez bir araya gelen herhangi bir mürettebattaki balayı dönemi mi, yoksa daha içten pazarlıklı bir şey mi olduğundan emin değildi. Belki de ikisi birdendi.

Emin olduğu bir şey varsa o da kendi mürettebatının araya mesafe koyduğuydu. Belgesel ekibinin gemiye çıkmasından iki gün sonra Naomi operasyon güvertesinden ayrılmaz olmuştu. Amos ise Monica'ya hevessizce kur yapmış ve Okju'ya daha ciddi bir tavlama girişiminde bulunmuştu. Her ikisinde de başarısız olunca vaktinin çoğunu makine atölyesinde geçirmeye başlamıştı. İçlerinden yalnızca Alex yolcularla kaynaşmaya zaman ayırıyordu ve o da bunu pek sık yapmıyordu. Hatta bazen pilot koltuğunda uyuduğu oluyordu.

Kendileriyle röportaj yapılmasını kabul etmişlerdi ve Holden bundan sonsuza kadar kaçamayacaklarının farkındaydı. Yola çıkalı

daha bir hafta bile olmamıştı ve nispeten yüksek bir itişte dahi hedeflerine varmaları aylar sürecekti. Zaten bu husus kontratlarında yazılıydı. Holden'ın röportajdan duyduğu rahatsızlık öyle fazlaydı ki her geçen gün Halka'ya ve Miller'ın onu orada isteme sebebine biraz daha yaklaştıkları gerçeğini neredeyse unutturuyordu. Neredeyse.

"Bugün cumartesi," dedi Naomi. Kadın iletişim terminalinin yakınındaki çarpışma koltuğunda aylaklık ediyordu. Bir süredir saçlarını kesmiyordu ve artık canını sıkacak kadar uzamışlardı. Son on dakikadır onları örmeye çalışıyordu. Sık siyah buklelerse adeta kendi başlarına hareket ederek onun çabalarına direniyordu. Holden geçmiş tecrübelerine dayanarak sevgilisinin canından bezmek üzere olduğunu ve o öfkeyle saçlarının yarısını kesip atacağını biliyordu. Naomi saçlarını çok uzatma fikrinden hoşlansa da bunu gerçeğe dönüştürmek gibi bir niyeti yoktu. Holden muharebe operasyonları panelinin önünde oturuyor ve onun saçlarıyla boğuşmasını seyrederek düşüncelere dalıyordu.

"Dediğimi duydun mu?" dedi kadın.

"Bugün cumartesi."

"Konuklarımızı akşam yemeğine davet edecek miyiz?"

Başka ne olursa olsun mürettebatın haftada bir kez toplu halde sofraya oturması gemide bir alışkanlık haline gelmişti. Dile getirilmemiş bir mutabakatla da o gün genellikle cumartesiydi. Aslında bir gemideyken böyle bir etkinliğin hangi günde olduğunun pek önemi yoktu, fakat Holden'a göre yemeği cumartesiye denk getirerek bir haftanın daha bitişini ve bir diğerinin başlangıcını biraz kutlamış, dört kişilik gruplarının dışında hâlâ koskoca bir güneş sisteminin bulunduğunu kendilerine hatırlatmış oluyorlardı.

Fakt Holden belgesel ekibini aralarına davet etmeyi aklından geçirmemişti. Bu onun gözünde bir tür ihlaldi. Cumartesi yemeği *mürettebat* içindi.

"Onları uzak tutamayız." Adam iç geçirdi. "Değil mi?"

"Yemeği burada yemedikçe hayır. Yemekhaneyi onlara çoktan açtın."

"Kahretsin," dedi Holden. "Onları odalarına kapatmalıydım."

"Dört ay boyunca mı?"

"Kapılarının altından tayın gofretleri ve kateter torbaları sokuşturabilirdik."

Naomi gülümsedi. "Pişirme sırası Amos'ta."

"Peki. Onunla konuşup yemeği sekiz kişilik hazırlamasını söylerim."

Amos sarımsağı ve Parmesan peynirini bolca kullanarak mantarlı makarna yaptı. Bu en sevdiği yemekti ve hem sarımsağın hem de rendeleyeceği peynirin gerçeğini satın almak için elini cebine atmaktan çekinmezdi. Mars'la bir hukuk savaşına tutuşurlarsa güçlerinin yetmeyeceği bir diğer küçük lüks de buydu.

Amos mantarları ve sarımsağı sotelemeyi bitirirken Alex de masayı kurup içki siparişlerini aldı. Holden masanın bir yanında Naomi'yle yan yana otururken belgesel ekibi hep beraber karşı tarafa geçti. Yemek sohbeti kibar ve dostaneydi. Altında bir huzursuzluk yatıyorsa bile Holden bunun sebebinden emin değildi.

Holden onlardan yemek masasına kamera ya da kayıt cihazı getirmemelerini istemiş, Monica da kabul etmişti. Klip –şu Marslı– spor tarihi hakkında Alex'le çene çalıyordu. Naomi'nin karşısında oturan Okju ile Cohen ise Mars'ın yörüngesindeki yeni bir bilim istasyonunu çektikleri geçen görevleri hakkında öyküler anlatıyorlardı. Aslında hoş bir yemek olmalıydı ama değildi işte.

"Genellikle uçarken bu kadar iyi yemeyiz," dedi Holden. "Ama haftalık toplu akşam yemeklerimizin güzel geçmesi için uğraşıyoruz."

Okju gülümsedi. "Enfes kokuyor." Kadın yarım düzine yüzüğün yanı sıra gümüş bir madalyon takmış, düğmeleri olan bir bluz giymiş ve kıvırcık kahverengi saçlarını fildişi renkli bir tarakla toplamıştı. Ses teknisyeni sakin ve açık bir ifadeyle boşluğa bakıyor, siyah gözlüğü yüzünün üst kısmını gizliyordu. Monica hiçbir şey söylemeksizin dudaklarında hafif bir tebessümle Holden'ın ekibini gözden geçirmesini seyrediyordu.

"Nevale," dedi Amos, sonra da sofraya yemek kâseleri koymaya başladı. Yemekler yavaş bir tempoyla elden ele geçerken Okju başını eğdi ve bir şeyler mırıldandı. Holden kadının dua ettiğini ancak birkaç saniyede anlayabildi. Evden ayrıldığından beri hiç kimsenin böyle bir şey yaptığını görmemişti. Caesar, yani babalarından biri bazen yemeklerden önce dua ederdi. Holden yemeye başlamadan önce kameramanın duasını bitirmesini bekledi.

"Yemek çok güzel," dedi Monica. "Teşekkürler."

"Bir şey değil," diye karşılık verdi Holden.

"Ceres'ten ayrılalı bir hafta oldu," dedi kadın, "ve sanırım yer-

leşmeyi bitirdik. Bazı ön röportajlar planlayabilir miyiz diye merak ediyordum. Çoğunlukla cihazlarımızı denemek için."

"Benimle istediğin kadar röportaj yapabilirsin," dedi Amos, kendini arsızca sırıtmaktan alıkoyamayarak.

Monica adama gülümsedi ve çatalını bir mantara batırdı. Mantarı ağzına atıp yavaşça çiğnerken onu dikkatle süzdü.

"Peki," dedi belgeselci. "Özgeçmişlerden başlayabiliriz. Baltimore?"

Masaya kırılgan bir sessizlik çöktü. Amos ayağa kalkacak gibi oldu ama Naomi bir elini dostunun koluna nazikçe koyarak onu durdurdu. Amos ağzını açtı, kapattı, sonra da gözünü tabağına dikti. Kafa derisindeki ve boynundaki solgun deri kıpkırmızı kesilmişti. Yüz ifadesi utanç ile asabiyet arasındaki sürtünme noktasında olan Monica da kendi tabağına odaklandı.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Holden.

"Kaptan, senin ve mürettebatının mahremiyetine saygı duyuyorum ama bir anlaşma yaptık. Ve kusura bakmayın ama bana ve çalışanlarıma burada istenmiyormuşuz gibi davranıyorsunuz."

Masadaki yemekler soğumaya başlıyordu. Tabaklara neredeyse hiç el sürülmemişti. "Anlıyorum. Siz anlaşmanın üstünüze düşen kısmını yerine getirdiniz," dedi Holden. "Beni Ceres'ten çıkardınız ve cebimize para koydunuz. Bizse aynı şekilde davranmadık. Tamam. Başlangıç olarak yarın bir saati röportaja ayıracağım. Uyar mı?"

"Tabii," dedi kadın. "Artık yemeğimizi yiyelim."

"Baltimore, ha?" dedi Klip, Amos'a. "Futbol sever misin?"

Amos cevap vermeyince Klip üstelemedi.

Tedirgin akşam yemeğinden sonra Holden yatağa girmekten başka bir şey istemiyordu. Fakat o dişlerini fırçalarken Alex tesadüfen yanına gelmiş gibi yaptı. "Operasyon güvertesine gel Kaptan. Konuşmamız gereken bir şey var."

Holden dostunun peşinden gittiğinde Amos ile Naomi'yi çoktan toplanmış halde buldu. Naomi ellerini ensesinde kavuşturarak arkasına yaslanmıştı. Fakat bir çarpışma koltuğunun ucunda oturan Amos'un her iki ayağı da yere basıyordu ve ellerini sıkarak önünde yumruk yapmıştı. Yüz ifadesi öfke doluydu.

"Jim," dedi Alex, başka bir çarpışma koltuğuna gidip kendini ona bırakarak, "bu iyi bir başlangıç olmadı."

"O kadın hakkımızda araştırma yapıyor," dedi Amos, belli birine hitap etmeksizin. Gözü hâlâ zemine dikiliydi. "Bilmemesi gereken konularda."

Holden onun ne kastettiğinin farkındaydı. Monica'nın Baltimore referansı, özellikle pis bir lisanssız fuhuş vakasının ürünü olan Amos'un çocukluğuna yönelik bir imâydı. Fakat Holden bunu bildiğini itiraf edemezdi, çünkü gerçeği bir konuşmaya istemeden kulak misafiri olarak öğrenmişti. Amos'u daha da utandırmak gibi bir niyeti yoktu.

"Monica bir muhabir. İnsanların geçmişine yönelik araştırma yaparlar," dedi Holden.

"Monica ondan fazlası," dedi Naomi. "İyi biri. Sevimli ve dost canlısı. Bu gemideki hepimizin ondan hoşlanası geliyor."

"Bu bir sorun mu?" diye sordu Holden.

"Hem de sorunun daniskası," dedi Amos.

"Ben boşuna *Canterbury*'de çalışmıyordum Jim," dedi Alex. Mariner Vadisi aksanı kulağa gülünç gelmez olmuştu ve duyanın içini sızlatıyordu. "Birinin geçmişimi eşelemesine ihtiyacım yok."

Canterbury, yani Eros vakasından önce hep beraber çalıştıkları buz şilebi, uçarak geçimini sağlayanlar için olabilecek en berbat işti. Beceriksizliklerinin seviyesine düşmüş insanları veya daha iyi bir işin gerektirdiği sabıka sorgulamalarını aşamayanları –veya kendi durumundaki gibi sicilleri ordudan atılarak lekelenmiş eski askerleri– çekerdi. Holden yıllarca küçük mürettebatıyla beraber görev yapmasının ardından hiçbirini o gemiye düşürenin beceriksizlik olmadığını çok iyi biliyordu.

"Biliyorum," dedi.

"Aynı şey benim için de geçerli Kaptan," dedi Amos. "Geçmişimde bir sürü geçmiş var."

"Tıpkı benim gibi," dedi Naomi.

Holden karşılık verecek gibi oldu, sonra kadının sözlerinde yatan anlamı kavrayınca durdu. Naomi onu *Canterbury*'de tamircilik yapmaya itmiş bir şeyi gizliyordu. Eh, bunun şaşırtıcı bir tarafı yoktu. Holden bu konuda düşünmek istememişti ama her şey apaçık ortadaydı. Naomi hayatı boyunca tanıştığı en yetenekli mühendis sayılırdı. Holden onun iki ayrı üniversiteden diploma aldığını ve üç yıllık uçuş subaylığı eğitimini iki yılda tamamladığını biliyordu. Naomi kariyerine bariz bir subaylık hedefiyle başlamıştı. Sonra başına bir şey gelmişti ama onun ne olduğundan hiç bahsetmemişti.

Holden soru mahiyetinde kaşlarını çattı ama sevgilisi başını hafifçe iki yana sallayarak onu geri çevirdi.

Ufacık ailelerinin kırılganlığı tüm şiddetiyle kafasına dank etti. Onları bir araya getiren yazgılar öyle çeşitli, öyle alışılmadık ve ihtimal dışıydı ki. Ve evren aynı kolaylıkla onları birbirlerinden ayırabilirdi. Bu düşünceler Holden'a kendini küçük, savunmasız ve biraz da huysuz hissettirdi.

"Herkes bu işe neden kalkıştığımızı hatırlıyor, değil mi?" diye sordu. "Gemiye el koyulması? Mars'ın *Rocinante*'yi gözüne kestirmesi?"

"Başka seçeneğimiz yoktu," karşılığını verdi Naomi. "Biliyoruz. İşi hep beraber kabul ettik."

Amos başını sallayarak onu doğruladı.

"Hiç kimse işi almasaydık demiyor," diye ekledi Alex. "Sadece bu grubun başında senin olduğunu söylüyoruz."

"Evet," dedi Naomi. "O kadar ilginç biri olup çıkmalısın ki belgesel ekibi bizi unutmalı. Uçuşun geri kalanı boyunca görevin bu. Yoksa bu iş yürümez."

"Hayır," dedi Amos, yine başını kaldırmadan. "Bir yol daha var ama daha önce kör bir adamı bir hava kilidinden dışarı atmadım hiç. Böyle bir şey ne kadar hoşuma gider bilmiyorum. Pek eğlenceli gelmeyebilir."

"Tamam," dedi Holden, yatıştırıcı bir hareketle ellerini havada hareket ettirerek. "Anladım. Kameraları elimden geldiğince sizden uzak tutacağım. Ama bu uzun bir yolculuk. Sabırlı davranın. Halka'ya ulaştığımızda belki bizden bıkmış olurlar ve onları başka bir gemiye kakalayabiliriz."

Bir müddet sessiz kaldılar, sonra Alex başını sağa sola salladı.

"Eh," dedi, "galiba oraya varmayı dört gözle beklememi sağlayacak tek şeyi bulduk."

İrkilerek uyanan Holden burnundaki bir kaşıntıyı şiddetle ovaladı. Bir şeyin oraya girmeye çalışmasına dair kısmen hatırlayabildiği bir hisse kapılmıştı. Gemide böcek yoktu; o yüzden rüya görmüş olmalıydı. Fakat kaşıntı gerçekti.

Kaşınırken, "Kusura bakma. Kâbus falan görmüş olmalıyım," dedi ve elini yatağın diğer kısmına attı. Yatak boştu. Naomi herhalde tuvalete gitmişti. Holden birkaç kez burnundan derin derin nefes alıp vererek içerideki kaşıntıdan kurtulmaya çalıştı. Üçüncü veri-

şinde mavi bir ateşböceği dışarı kaçtı ve uçup gitti. Holden havanın hafif bir asetat kokusu taşıdığını fark etti.

"Konuşmamız gerek," dedi tanıdık bir ses, karanlığın içinden.

Holden'ın boğazı düğümlendi. Kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Yastıklardan birini yüzüne kapatarak göğsünü sıkıştıran o tanıdık korku kadar hüsran ve öfkeyle de haykırma dürtüsüne direndi.

"Benimle çalışan bir çaylak vardı," diye söze girdi Miller. "İyi çocuktu ama tanısan ondan nefret ederdin."

"Buna katlanamıyorum," dedi Holden, yastığı yüzünden çekip Miller'ın sesinin geldiği yöne doğru fırlatarak. Avcunu yatağın yanındaki panele vurduğunda odanın ışıkları yandı. Miller aynı kırışık gri takım elbiseyle ve fötr şapkayla kapının yanında duruyordu. Yastık dedektifin arkasındaydı.

"Bir odayı nasıl emniyete alacağını bir türlü öğrenemedi, anlarsın ya?" diye devam etti Miller. Dudakları simsiyahtı. "Köşeler ve kapı aralıkları. Ona anlatmaya çalıştım. Köşelere ve kapı aralıklarına bakmadan olmaz."

Holden sevgilisini aramak için iletişim paneline uzandı, sonra durdu. Naomi yanına gelsin, her zamanki gibi hayaletin kaybolmasını sağlasın istiyordu. Ayrıca bu sefer Miller'ın kaybolmayacağından korkuyordu.

"Bak, önce odayı emniyete almalısın," dedi Miller. Uyuşturulmuş bir adamın önemli bir şeyi hatırlamaya uğraşması gibi, suratı hayret ve dikkatle çarpılmıştı. "Odayı emniyete almazsan oda seni *yer*."

"Benden ne istiyorsun?" dedi Holden. "Beni niye oraya gönderiyorsun?"

Miller'ın yüz ifadesine yoğun bir bıkkınlık yerleşti.

"Ne dediğimi sanıyorsun, ha? Kemiklerle dolu bir oda gördüğünde tek bildiğin bir şeyin *öldüğüdür*. Avcı bile olsan öyle bir an gelip çatar ki av olursun." Susup Holden'ı süzdü. Bir karşılık bekliyordu. Holden o karşılığı vermeyince Miller yatağa bir adım yaklaştı. Yüzündeki bir şey Holden'a onun başkalarını vurduğu anları hatırlattı. Holden yatağın yanındaki şifoniyeri açtı ve tabancasını çıkardı.

"Daha fazla yaklaşma," dedi, silahı henüz Miller'a doğrultmadan. "Ama doğru söyle; seni vursam ölür müsün?"

Miller güldü. Yüz ifadesi neredeyse insansı bir hal aldı. "Duruma göre değişir."

Kapının açılmasıyla birlikte Miller ortadan kayboldu. Naomi üzerinde bir gecelikle ve elinde bir su ampulüyle içeri girdi.

"Uyandın mı?"

Holden başını salladı, sonra da çekmeceyi açıp silahı yerine koydu. Surat ifadesi Naomi'ye her şeyi anlatmış olmalıydı.

"İyi misin?"

"Evet. Sen kapıyı açınca yok oldu."

"Dehşete düşmüş gibi bir halin var," diyen Naomi suyu bıraktı ve örtülerin altına girdi.

"Miller artık daha korkutucu. Önceden düşünüyordum ki... Ne düşünüyordum bilmiyorum. Ama geçidin açıldığını söylediğinden beri aslında ne kastettiğini anlamaya çalışıyorum. Kendimi onun bir tür parazitlenme olduğuna, söylediklerinin... söylediklerinin hiçbir anlam taşımadığına inandırırken buna katlanmak daha kolaydı."

Naomi iyice sokularak kollarını ona doladı. Holden kaslarının gevşediğini hissetti.

"Monica ile ekibinin bunu öğrenmelerine izin veremeyiz," dedi adam. Naomi'nin tebessümü yarı yarıya kederliydi. "Ne oldu?"

"Demek James Holden herkese her şeyi söylemeyecek," dedi kadın.

"Bu seferki farklı."

"Biliyorum." Naomi biraz duraksadı. "Miller ne dedi? Söylediklerinin bir anlamı var mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Ama hep ölümden bahsetti. Söylediği her şey ölümle ilgiliydi."

Sonraki haftalarda gemi huzurlu değilse bile en azından uzlaşmacı bir rutine oturdu. Holden belgesel ekibiyle vakit geçirerek kayda alındı, onlara gemiyi gezdirdi, soruları cevapladı. Çocukluğu nasıl geçmişti? Sevgi dolu, karmaşık ve acı-tatlı. Protomolekülün tohumu olan yarı baygın kızla konuşup onu Venüs'e yönlendirerek Dünya'yı sahiden kurtarmış mıydı? Hayır, daha ziyade işler yolunda gitmişti. Herhangi bir pişmanlık duyuyor muydu?

Holden soruları gülümseyerek karşıladı ve sözünü sakınmıyormuş gibi, onu Halka'ya götüren yegâne şey belgesel ekibiyle imzaladığı kontratmış gibi, daha anlamaya bile başlamadığı bir amaç doğrultusunda protomolekül tarafından seçilmemiş gibi davrandı.

Monica bazen diğerleriyle de konuşuyordu ama Alex ile Naomi cevaplarını samimi, kibar ve üstünkörü tutmakla yetiniyorlar-

dı. Amos ise karşılıklarını neşe dolu müstehcen dokundurmalarla süslüyor, sonuçta uygar bir seyirci kitlesine hitap edecek türden bir düzenleme yapılmasını neredeyse olanaksızlaştırıyordu.

Cohen'ın bir ses teknisyeninden fazlası olduğu anlaşıldı. Taktığı siyah camlı gözlük, içinde bulunduğu herhangi bir alanın üç boyutlu modelini yaratmasına imkân tanıyan bir sonar geribildirim sistemiydi. Amos neden onun yerine protez takmadığını sorduğunda Cohen ona gözlerini alan kazanın optik sinirleri de yaktığını söyledi. Uygulanan sinir yapılandırma tedavisi başarısızlıkla sonuçlanmakla kalmamış, aynı zamanda zaptedilemez bir beyin tümörüyle adamı neredeyse canından etmişti. Fakat beyninin sonar verileri kullanışlı bir 3D taramaya dönüştürmesini sağlayan arayüz, aynı zamanda onu olağanüstü bir görsel efekt modelleyicisi haline getiriyordu. Monica *Canterbury*'nin infilak etmesinden sonra Holden'ın yaşantısının izlediği seyri betimlerken Cohen da sahnelerin şahane görsel tasvirlerini yaratıyordu. Ses teknisyeni bir ara mürettebata Holden'ın konuşma yaptığı kısa bir klip izletti. Klipte Holden ilk protomolekül enfeksiyonunu müteakiben Eros'tan kaçışlarını anlatıyor, bir yandan da kusursuzca yaratılmış ceset dolu Eros koridorlarında yürüyordu.

Holden'ın bir parçası neredeyse röportajlardan hoşlanır olmuştu, fakat Cohen'dan Eros grafiklerini kapatmasını istemeden önce onları yalnızca birkaç saniye seyredebildi. Eros'u görmenin her nasılsa Miller'ı çağıracağından emindi ama çağırmadı. Holden o öyküye eşlik eden anılardan hoşlanmıyordu. Belgesel ekibi de üstelemeyerek onu istediğinden daha fazla içini dökmeye zorlamadı. Ona böyle iyi davranmaları nedense Holden'a kendini daha da kötü hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

Halka'ya bir hafta kala *Behemot*'a yetiştiler. Monica mürettebatla beraber operasyon güvertesinde otururken dev DGİ gemisi nihayet *Roci*'nin teleskoplarının net bir görüntü almasına yetecek kadar yaklaştı. Holden belgesel ekibinin gemide girebileceği alanlar üzerindeki kısıtlamaların zamanla kendiliğinden kalkmasına göz yummuştu.

Behemot'un gövdesini bir uçtan diğerine kadar yavaş yavaş çekerlerken Alex uzun bir ıslık çaldı ve geminin bordasındaki bir çıkıntıyı işaret etti. "Vay canına patron. Mormonlar hatırladığımdan daha iyi silahlıymışlar. Şuradaki bir raylı top tareti. Ve bir haftalık tatlı üstüne bahse varım ki şunlar da torpil tüpleri."

"Bir nesil gemisinden ibaretken ondan daha çok hoşlanıyordum," diye karşılık verdi Holden. Muharebe operasyonlarını açıp *Rocinante*'den yeni gövdeyi *Behemot* sınıfı dretnot olarak sınıflandırmasını ve tüm taşıma uzantılarıyla silahları onun tehdit profiline eklemesini istedi.

"Bu ancak hükümetlerin yanına kâr kalacak türden bir hırsızlık," dedi Amos. "Galiba DGİ artık gerçek bir güç olup çıktı."

"Evet," diye gülerek karşılık verdi Alex.

"Mars da bize karşı benzer bir hak talebinde bulunuyor," diye belirtti Holden.

"Bu tekneyi alıp gitmeden heriflerin savaş gemisini biz patlatsaydık taleplerinde haklı da olurlardı," dedi Amos. "Ama bildiğim kadarıyla o iş kötü adamların başının altından çıktı."

Naomi muhabbete katılmadı. İletişim panelinde bir şeylerle uğraşıyordu. Holden bunun karmaşık bir sorun olduğunu görebiliyordu, çünkü kadın usulca bir melodi mırıldanıyordu.

"Daha önce *Nauvoo*'da bulundun, değil mi?" diye sordu Monica.

"Hayır," dedi Holden. *Rocinante* büyük bir hızla önündeki ekrana veri atmaya başladı. Gemi, *Behemot*'un gerçek muharebe gücüne dair hesaplamalar yapıyordu. "Ben Tycho İstasyonu'ndayken hâlâ onun üstünde çalışıyorlardı. Fred Johnson'ın yanında işe başladığımda *Nauvoo* çoktan Eros'a doğru fırlatılmıştı ve güneş sisteminden çıkmasına az kalmıştı. Ama onu geri getirmek için yolladıkları gemiyi bir defa gezmiştim."

Rocinante ona kafa karıştırıcı öngörüler gösteriyordu. Gemi, *Behemot*'un halihazırda sahip olduğu silah yükleme uzantılarının sayısını ve boyutlarını kaldırabilecek yapısal dayanımdan yoksun gözüküyordu. Hatta *Rocinante*'ye göre DGİ savaş gemisi altı adet ana gemi sınıfı raylı toplarından ikisini aynı anda ateşlerse yüzde 34 ihtimalle kendi gövdesini parçalardı. Holden sırf iş olsun diye *Roci*'ye *Behemot*'la çatışmak için bir taktik paketi hazırlamasını ve onu Alex ile Naomi'ye yollamasını söyledi. Muhtemelen buna asla ihtiyaç duymayacaklardı.

"DGİ için çalışmaktan hoşlanmadın mı?" diye sordu Monica. Cevabını zaten bildiği bir soru sorduğunda yüzünde beliren o küçük tebessümü ediyordu. Holden belgeselcinin berbat bir poker oyuncusu olduğunu tahmin etti ama şimdiye kadar bir oyuna katılması için onu ikna edememişti.

"Karmaşık bir durumdu," diyerek kendini gülümsemeye zorla-

dı. Monica'nın istediği ve beklediği James Holden olmaya, diğerlerini rahat bırakması için kendini onun dikkatine feda etmeye mecburdu.

"Jim?" dedi Naomi, nihayet başını panelinden kaldırarak. "Bir aydır iletişim sisteminde izini sürdüğüm o bellek sızıntısını hatırladın mı? Daha da kötüye gidiyor. Aklımı kaçırmak üzereyim."

"Ne kadar kötü?" diye sordu Alex.

"Yüzde .0021 ile .033 arasında dalgalanıyor," dedi kadın. "Artık iki günde bir belleği boşaltıp yeniden başlatmam gerekiyor."

Amos bir kahkaha attı. "O da dert edilecek şey mi? Blöfünü görüyorum ve sistemdeki neredeyse yüzde bire varan bir elektrik kaçağıyla arttırıyorum."

Naomi dönüp ona bakarak kaşlarını çattı. "Bunu niye daha önce söylemedin?"

"Bir aylık maaşım üstüne bahse varım ki aşınmış bir ışıklandırma kablosudur. Fırsatını bulunca hergeleyi söküp atarım."

"Böyle şeyler sık sık olur mu?" diye sordu Monica.

"Yok canım," diye Holden'dan önce cevap verdi Alex. "*Roci* taş gibidir."

"Öyledir," diye lafa karıştı Amos. "O kadar iyi üretilmiş ki sırf yapacak bir işimiz olsun diye dandik bellek sızıntılarına ve boktan ışık ampullerine kafayı takmamız gerekiyor." Monica'ya yönelttiği tebessümü gerçeğinden ayırt etmek olanaksızdı.

"DGİ hakkındaki soruma doğru düzgün bir cevap vermedin," dedi Monica, koltuğunu yine Holden'a doğru çevirerek. *Roci*'nin *Behemot* için oluşturduğu tehdit haritasını işaret etti. Haritada savaş gemisinin yüzeyi kıpkırmızı çıbanlar gibi göze batan silah yükleme uzantılarıyla doluydu. "Aranız iyi mi?"

"Evet, herkes hâlâ birbiriyle arkadaş," dedi Holden. "Endişelenecek bir şey yok."

Behemot bir mesafe belirleme lazerini *Roci*'nin gövdesinden sektirince bir ikaz ışığı yanıp söndü. *Roci* de aynı şekilde karşılık verdi. Bunlar hedefleme lazerleri değildi. Her iki gemi de diğerine fazlaca yaklaşmayı düşünmediğini gösteriyordu, hepsi bu.

Endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Ne demezsin.

On Birinci Bölüm: Melba

Stanni, Melba'nın sol omzunun hemen arkasında durarak ekrana bakıyordu. Adam kramp girmiş bir kası yatıştırmaya çalışırcasına avcunu iş pantolonunun kaygan kumaşına sürttü. Melba bunun bir tedirginlik emaresi olduğunu öğrenmişti. *Cerisier*'in dar mimarisi ikiliyi birbirine o kadar yaklaştırıyordu ki Melba adamın beden ısısını ensesinde belli belirsiz hissedebiliyordu. Başka bir ortamda bir erkeğe bu denli yakın durmak, mahrem bir ânı paylaştıkları anlamına gelirdi. Buradaysa hiçbir anlamı yoktu. Melba yakınlıklarından rahatsız olmuyordu bile.

"Mira," dedi Stanni, eliyle işaret ederek. "La. İşte orada."

Onarılamaz ve değiştirmeye değmez bir arıza yüzünden eski monitörün sol alt köşesinde devamlı bir yeşil piksel yanıyordu. Buna rağmen çözünürlüğü bir el terminaline nazaran daha iyiydi. BMD *Thomas Prince*'in elektrik gereksinim profili eğitimsiz gözlere bir EEG[1] çıktısı, bir sismolojik veri dizisi ya da bir bhangra şarkısının görsel bir temsili gibi gelebilirdi. Fakat Melba'nın gözleri haftalardır –hatta aylardır– eğitiliyordu.

"Gördüm," dedi genç kadın, parmağını dalga boyundaki yükselişe koyarak. "Peki bunun nereden geldiğini bilemiyor muyuz?"

"Beni aşar," dedi Stanni, baldırını sıvazlayarak. "Görüyorum ama neye baktığımı bilmiyorum."

Melba dilini dişlerinin arkasında gezdirerek yoğunlaştı ve çalıştığı derslerde elektrik akımı dalgalanmalarının takibi hakkında gördüklerini hatırlamaya uğraştı. Ne gariptir ki tecrübesizliği ekip için bir değer olup çıkmıştı. Stanni, Ren, Bob ve Soledad ondan çok daha fazla iş tecrübesine sahiptiler ama Melba temel bilgileri daha yeni öğrenmişti. Bazen eskiden hepsinin bildiği ve yalnızca kendisinin

1 Elektroansefalogram (beynin elektriksel faaliyetlerini esas alarak beyin dalgalarını ölçme yöntemi). *–çn*

henüz unutmadığı basit bir ayrıntıyı fark ettiği oluyordu. Analizleri daha yavaştı fakat hiçbir adımı atlamıyordu, çünkü hangi adımların atlanabileceğini bilmiyordu.

"Gemi yavaşlama dönüşüne başladı mı?" diye sordu Melba.

Stanni aniden canı yanmış biri gibi homurdandı.

"Sıfır yerçekimine girdiklerinde regülatörlerden biri sıfırlandı," cevabını verdi adam. "En azından ciddi bir şey yok. Gemideki tüm o rahiplerin havaya uçması utanç verici olurdu. Yine de oraya dönüp regülatörleri kontrol etmemiz gerekecek."

Melba başını salladı ve öyle bir işlemin neler gerektirdiğini okumayı aklının bir köşesine not etti. Bildiği tek şey, çalıştığı derslerin üçünde tekrarlanan aksiyomdu: bir gemi yolculuğun yarısında itişi kestiğinde, gerisingeri döndüğünde ve ters istikamete doğru hızlanmaya başladığında bilhassa özen gösterilmeliydi.

"Rotasyona dahil ederim," diyen Melba, ekibinin programını açtı. On gün sonra koca gemiyi yeniden ziyaret etmeye yetecek kadar bir boşluk vardı. Melba zaman aralığını çalışma programından çıkardı, işaretledi ve grup geneline gönderdi. Ömrünün başından beri yapıyormuş gibi tüm bunlar kolay ve doğal geliyordu. Aslında bir bakıma yapmıştı da.

Filo, yolculuğun son ayağına giriyordu. Uranüs yörüngesini haftalar önce geride bırakmışlardı ve güneş kapkaranlık bir gece göğündeki parlak bir yıldızdan ibaretti. Artık ateşten kuyrukların her biri Halka'ya doğru çevriliydi ve her geçen dakika süratlerini biraz daha yitirmekteydi. Bu Epstein iticili gemiler için standart bir uygulama olsa da Melba hep beraber hedeflerinden kaçmaya çalıştıkları, yine de zorla oraya çekildikleri hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

İş konuşmadıkları zamanlarda –yemekhanedeyken, egzersiz aletlerindeyken, bakımını yaptıkları gemilere gidip gelen mekiklerdeyken– yegâne sohbet konusu Halka'ydı. Mars bilim gemileri ile eskortları oraya çoktan varmıştı ve Halka'daki boşluğun ötesine bakıyorlardı. Henüz resmi bir rapor yayınlanmamıştı; o yüzden söylentiler yabani ot gibi yayılıyordu. Halka'dan geçen ve bir nesneye çarpan her ışık huzmesi normal uzaydaki gibi geri yansımasına yansıyordu; fakat oraya yaklaştıkça bazı sabit değerlerde endişe verici değişiklikler oluyordu. Halka'nın içindeki mikrodalga arka plan Büyük Patlama'dan daha eskiydi. Halka'nın diğer tarafından gelen parazitlenmeyi dikkatle dinlersen Eros ölülerinin veya lanetlilerinin seslerini alabildiğin söyleniyordu. Melba diğerlerinin sesinde deh-

şet duyuyor, kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda Soledad'in istavroz çıkardığını görüyor, yabancı nesnenin boğucu ağırlığını hissediyordu. İnsanların artan korkusunu anlıyordu; onu kendisi de hissettiği için değil, kendi özel kriz noktasına yaklaştığı için.

DGİ'nin canavarsı savaş gemisi de yakında, neredeyse Dünya filosuyla aynı anda Halka'ya varacaktı. Süre henüz günlerle ifade edilemese de az kalmıştı. *Rocinante* kendisinden daha yavaş *Behemot*'u çoktan geride bırakmıştı. Melba ile Holden güneşin egemenlik alanından çıkıyorlardı ve çok yakında yolları kesişecekti. Sonra saldırı gerçekleşecek, James Holden alenen küçük düşecek ve ölecekti. Ondan sonra da...

Ondan sonrasını düşünmek garipti. Genç kadın kafa yordukça kendini gevşerken ve Melba'nın yaşantısına uyum sağlarken hayal edebiliyordu. Zaten uyum sağlamaması için bir sebep bulunmuyordu. Clarissa Mao'nun hiçbir şeyi yoktu, hiçbir şeye hükmetmiyordu ve kendisi de bir hiçti. Melba Koh'unsa en azından bir işi vardı. Bir geçmişi. Bu hoş bir düşünceydi ve imkânsızlığı onu daha da hoş kılıyordu. Genç kadın evine dönecek, yeniden Clarissa olacak ve ailesine sürülen lekeyi temizlemek için elinden geleni yapacaktı. Şerefi bunu gerektirirdi. Gitmeyip de kalırsa Julie'den bir farkı olmazdı.

Clarissa çocukken ablasına hem hayranlık hem de kırgınlık beslemişti. Julie ailenin güzeliydi. Akıllısı. Şampiyon yat yarışçısı. Julie babalarını güldürebilirdi. Julie'nin asla bir kusuru olmazdı. Petyr, Clarissa'dan daha gençti ve o nedenle arka plandaydı. İkizler Michael ile Anthea ise hep kendi içlerine kapanmışlar, yalnızca kendilerinin anladığı espriler ve yorumlar paylaşmışlardı. Bu yüzden de çoğu kez ailenin bir parçasından ziyade uzun süreli misafirleri gibi gözükmüşlerdi. Yaşça en büyükleri, Clarissa'nın benzemeye ve aşmaya can attığı kişi Julie'ydi. Julie'ye o gözle bakan yalnızca Clarissa olmamıştı. Anneleri de aynı hislere sahipti. Zaten Clarissa ile annesini bu kadar benzer kılan da o özellikleriydi.

Sonra bir şeyler olmuştu. Julie ailesine sırt çevirmiş, saçlarını kesmiş, okulu bırakmış ve karanlığa dalarak gözden kaybolmuştu. Clarissa babasının akşam yemeğinde bu haberi aldığı ânı daha dün gibi hatırlıyordu. Parka tepeden bakan gayriresmi yemek salonunda kaju murgh kari[1] yiyorlardı. Clarissa binicilik kursundan daha yeni dönmüştü ve hâlâ biraz at kokuyordu. Petyr ise yine matematikten

---

1 Hint mutfağında köri (yani bir tür baharat karışımı) sosuyla pişirilen kaju cevizli piliç. (n)

bahsederek herkesi canından bezdiriyordu. O sırada annesi gülümseyerek başını tabağından kaldırınış ve Julie'nin aileyi terk ettiğine dair bir mektup yazdığını duyurmuştu. Clarissa'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Bu güneşin siyasete atılmaya ya da dördün sekiz olmaya karar verdiğini söylemek gibiydi. Tamamen akıl almaz değilse bile ona yakın bir noktadaydı.

Babaları gülmüştü. Bunun geçici bir heves olduğunu söylemişti. Ona göre Julie avam tabakasından biri gibi yaşamaya ve kurtlarını dökmeye gitmişti. Nasılsa hevesini alınca eve dönerdi. Fakat Clarissa babasının buna gerçekten inanmadığını gözlerinden okumuştu. Adamcağızın mükemmel kızı artık yoktu. Julie yalnızca onu değil tüm aileyi, hatta soyadlarını reddetmişti. O günden sonra kaju ve köri Clarissa için hep bir zafer tadı taşımıştı.

İşte o yüzden buradaki işi bitince Melba'nın katlanıp paketlenmesi gerekecekti. Bir kutuya koyulup gömülmesi ya da yakılması. Clarissa gidip akrabalarından birinin yanında yaşayabilirdi. Petyr'in artık kendi gemisi vardı. Melba orada bir elektrokimya mühendisi olarak çalışabileceğini düşünüp gülümsedi. Veya en kötü ihtimalle annesinin yanına taşınırdı. Ailesine ne yaptığını, soyadlarını nasıl kurtardığını anlatırsa şirketi yeniden inşa etmeye başlayabilirdi. İmparatorluklarını kendi adı üstünden tekrar kurabilirdi. Hatta belki babasını hapisten ve sürgünden kurtarabilirdi.

Bunları düşünmek kendini hem iyimser hem de yorgun hissetmesine sebep oldu.

Yüksek bir tınlama ve uzak kahkahalar genç kadını kendine getirdi. Melba bir sonraki on günlük bakım programını gözden geçirdi. Üç küçük savaş gemisindeki elektrik sistemlerinin bakımını yapacaklardı ve elektrik kartlarının fiziksel bir envanterini çıkaracaklardı. Sonra da gemi saatini not etti ve terminalini kapattı. Yemekhaneye girdiğinde içerisi yarı yarıya doluydu. Başka yarım düzine ekibin üyeleri birlikte karınlarını doyuruyorlar, muhabbet ediyorlar ve yakında bizzat ziyaret edecekleri Halka hakkındaki haber bültenlerini seyrediyorlardı. Yalnız başına oturan Soledad gözünü el terminaline dikmişti ve dışkıya benzeyen, fakat dünya üzerindeki en iyi pişirilmiş biftek gibi kokan yeşil-kahverengi bir macun yiyordu. Melba macuna bir meze gözüyle bakmaya çalıştı ve sonrasında ona katlanması çok zor olmadı.

Melba kendine bir tabak ve bir ampul dolusu limonlu su alıp Soledad'ın karşısına oturdu. Bakışlarını ona çeviren diğer kadının yüzünde küçük fakat içten bir tebessüm belirdi.

"Hoy, patron," dedi Soledad. "Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda." Melba da gülümsedi. Clarissa'dan daha fazla tebessüm ediyordu. İşte bu ilginç bir düşünceydi. "Ne kaçırdım?"

"Mars'tan bir rapor. Bu seferki veri. Halka'dan geçen o gemi vardı ya? Artık sürüklenmiyormuş."

"Sahi mi?" dedi Melba. Tüm bu olayların kıvılcımını çakan elden düşme gemiden zayıf sinyaller gelmeye başlayınca insanlar Halka'nın öteki tarafında yaşayan bir şeyin her nasılsa ona hasar verdiğini, küçük geminin başıboş sürüklendiğini farz etmişlerdi. "Hâlâ çalışır durumda mıymış?"

"Belki," dedi Soledad. "Veriler geminin hareket ettiğini ama içeri girerken olduğundan çok daha yavaş gittiğini gösteriyor. Hani arkasından yolladıkları o sondalar vardı ya? Onlardan biri de yakalanmış. Normal itişteyken bir anda duruvermiş. Sinyali bombok ama görünüşe bakılırsa gemiyle aynı rotada ilerliyor. Sanki... aynı yere götürülüyorlar."

"Tuhaf," dedi Melba. "Ama sanırım zaten tuhaf bir şeyler olmasını bekliyorduk. Yani Eros'tan sonra."

"Babam Eros'taydı," dedi Soledad. Melba boğazında garip bir düğümlenme hissetti. "Kumarhanelerden birinde çalışırdı. Hiç kimse oyunlarda hile yapmasın diye güvenlik falan işte, anlarsın ya? On beş yıldır oradaydı. Orada emekliye ayrılacağını, fazla ağır gelmeyeceği bir deliğe yerleşeceğini ve emeklilik ikramiyesiyle yaşayıp gideceğini söylerdi."

"Üzgünüm."

Soledad omuz silkti. "Herkes bir gün ölür," diye kestirip attı, sonra da elinin tersiyle gözlerini silip dikkatini tekrar ekranına yöneltti.

"Benim de ablam oradaydı," dedi Melba. Söylediği hem doğru hem de doğrudan fazlasıydı. "İlk ölenlerdendi."

"Ha siktir," diyen Soledad, terminalini unutarak bu sefer kafasını kaldırdı.

"Evet."

İkili uzunca bir süre sessiz sedasız oturdu. Başka bir masada yaşı yirmiyi geçmeyen bir Kuşaklı kazara dizlerini masasının kenarına çarptı ve gemiyi tasarlayan güdük Dünyalılara sövüp sayarak arkadaşlarını keyiflendirdi.

"Sence hâlâ orada mıdırlar?" dedi Soledad usulca, başıyla terminalini işaret ederek. "Hani bazı sesler vardı. Eros'tan gelen iletiler. Bilirsin işte. Sonrasında. O sesleri insanlar çıkarıyordu, değil mi?"

"Onlar öldü," dedi Melba. "Eros'taki herkes öldü."

"Ya da değişti," dedi Soledad. "Adamın biri protomolekülün o insanları şablon olarak kullandığını söyledi. Vücutlarını. Bedenlerini. Bazen gerçekten ölmemiş olabileceklerini düşünüyorum. Belki baştan yaratılmışlardır, anlarsın ya? Ya beyinleri çalışmaktan hiç vazgeçmediyse ve sadece..."

Kadın omuz silkerek uygun sözcüğü aradı, fakat Melba onun ne demek istediğini biliyordu. Değişim –hatta kökten değişim– ölümle aynı şey değildi. Kendisi bunun canlı bir örneğiydi.

"Fark eder mi ki?"

"Ya ruhları serbest kalmadıysa?" dedi Soledad, sesinde gerçek bir ızdırapla. "Ya protomolekül onları esir ettiyse? Ablan. Babam. Ya ölmemişlerse ve ruhları hâlâ Halka'nın elindeyse?"

Ruh diye bir şey yoktur, diye ona biraz acıyarak aklından geçirdi Melba. *Bizler içinden biraz elektrik geçen et yığınlarıyız. Hayalet, ruh, tin falan yok. Sen öldükten sonra varlığını sürdüren tek şey insanların senin hakkında anlattığı öykülerdir. Önemi olan tek şey ismindir*. Bu tam da Clarissa'nın düşüneceği türden bir şeydi. Babasının dile getireceği türden. Fakat Melba konuşmadı.

"Belki Dünya tüm o rahipleri bu yüzden Halka'ya gönderiyordur," dedi Soledad ve yemeğinden bir kaşık aldı. "O ruhları huzura erdirmek için."

"Birinin o işi de yapması lazım," diye doğruladı Melba, ardından dikkatini yemeğine verdi.

El terminali öttü. Ren özel bir konuşma talep ediyordu. Melba kaşlarını çattı ve bağlantıyı kabul etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

Adamın sesi gergindi.

"Göz atmanı istediğim bir şey buldum. Bir anomali."

"Geliyorum," diyen Melba bağlantıyı kesti ve et macununun geri kalanını iki koca lokmada yuttu. Yemekhaneden ayrılırken de tabağını geri dönüştürücüye attı. Ren depolama hangarlarından birindeki bir iş istasyonundaydı. Kamburunu çıkarmadan iş yapabileceği kadar yüksek bir tavana sahip yeni çalışma alanlarından biriydi bu. Adamın etrafında güçlü elektromıknatıslarla zemine veya birbirine sabitlenmiş mavi plastik kasalar vardı. Duyulan tek şey Melba'nın ayak sesleriydi.

"Ne buldun?" diye sordu genç kadın.

Ren geri çekilip başıyla monitörü işaret etti. "*Seung Un*'dan hava filtreleme verileri," dedi.

Melba'nın kanı buz kesti. "Eee?" dedi, gereğinden daha sert ve hızlı bir şekilde.

"Filtreler bir sürü aykırı değer yakalıyor. Sistem bir uyarı verdi. Profile baktığımda hep yüksek enerjili ganga görüyorum. Nitroetanlar y sa."

Melba bunu düşünememişti. Gemilerin pasif gaz denetimi yaptıklarından haberdardı ama koyduğu patlayıcıdan yayılan başıboş moleküllerin filtrelere takılacağı veya birilerinin bunu kontrol edeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ren onun bu sessizliğini şaşkınlık zannetti.

"Bir profil oluşturdum," dedi adam. "Bir plastik patlayıcıyla yüzde doksan uyumlu."

"Gemide patlayıcılar var ya," dedi Melba. "O bir savaş gemisi. Patlayıcılar onların işi, değil mi?" Çaresizlik ve utanç genç kadının göğsünde hakimiyet kurmak için savaşıyordu. Çuvallamıştı. Tek istediği Ren'in susması, söylediği *–söyleyeceği–* şeyleri söylememesiydi.

"Bu daha çok madenlerde ve kazılarda kullanılan türden," dedi adam. "O güverteyi sen denetledin. Tuhaf bir şey gördüğünü hatırlıyor musun? Fark etmesi zor olabilir. Bu meret havaya karışana kadar yalıtım macunundan farksızdır."

"Sence bir bombayla mı karşı karşıyayız?" diye sordu genç kadın.

Ren omuz silkti. "İçliler yanlarında bir gemi dolusu gekke getirdiler. Herifin biri kendini tutuşturdu. Bir kadın açlık grevine başladı. Kamerayla o şeyi yapan coyo da cabası."

"O siyasi bir eylem değildi ki," dedi Melba. "Adam bir performans sanatçısıydı."

"Demek istiyorum ki bir sürü farklı şey düşünen bir sürü farklı insanı bir araya topladık. Böyle durumlar insanların en iyi tarafını açığa çıkarmaz. Çocukken madhi bir Kuşaklı mı olacak diye benim elternlerin boşandıklarını gördüm. Üstelik herkes kuyudaki herkesin bizi seyrettiğini biliyor. Böyle bir ilgi insanları değiştirir; hem de kötü yönde. Belki birileri adını tarihe yazmayı planlıyordur."

"Gemi güvenliğine haber verdin mi?"

"Önce sana danışayım dedim. Ama böyle bir şey olduğunda shikata ga nai. Mecburuz."

Onu öldürmek zorundayım, diye düşündü Melba, biri gelip kulağına fısıldamışçasına. Bunu nasıl yapacağını hemen gördü. Adamın

dikkatini ekranına çekerek biraz eğilmesini sağlardı. Ensesinin açığa çıkmasına yetecek kadar. Sonra dilini ağzının tavanına bastırarak pütürlü tat alma cisimcikleriyle damağını biraz gıdıklardı ve bir anda kuvvetlenirdi. Hemen oracıkta Ren'in işini bitirirdi ve sonra... onu kendi odasına götürürdü. Dolabını boşaltıp adamı oraya tıkabilirdi. Ceset kokusunun dışarı kaçmasını önlemek için de sızdırmaz dolgu macunu kullanabilirdi. Sonra bir dilekçe yazarak onun kayıp olduğunu söyler ve diğer herkes kadar şaşkın davranırdı. Odasını boşalttığında ve cesedi nihayet bulduklarında Melba çoktan gitmiş olurdu. Bombayı onun yerleştirdiğini anlasalar bile onun Holden'ın ajanlarından biri olduğunu farz ederlerdi.

Ren sevecen kahverengi gözlerle ona bakıyordu. Havuç turuncusu saçlarını ince bir atkuyruğunda topladığı için ensesini açıktaydı. Melba onu akım regülatörleri hakkında açıklama yaparkenki haliyle hatırladı. Yüz ifadesindeki nezaketi. Şefkati.

Üzgünüm, diye düşündü. *Suç bende değil. Başka çarem yok.*

"Gel verileri bir daha gözden geçirelim," diyen genç kadın vücudunu monitöre doğru döndürdü. "Bana anormalliklerin nerede olduğunu göster."

Başını sallayan Ren onunla beraber döndü. *Cerisier*'deki her şey gibi kontroller de adamdan biraz daha kısa boylu insanlara göre üretilmişti. Onlara erişmek için biraz eğilmesi gerekti. Melba'nın içinden yükselen bir bulantı boğazını doldurdu. Kapıldığı dehşet boğulma hissine benziyordu. Ren'in atkuyruğu hareket ederek biraz yana kaydı. Omuriliğinin kafatasıyla birleştiği yerde kahverengi ve oval bir ben vardı. Tıpkı bir hedef gibi.

"Rapora göre şurada bir yerde," dedi adam, ekrana dokunarak.

Melba dilini damağına bastırdı. Peki ya Soledad? Ren aradığında o da yanındaydı. Melba'nın muavinini görmeye gittiğini biliyordu. Genç kadının onu da öldürmesi gerekebilirdi. Peki o cesedi nereye koyacaktı? Bir kaza olması lazımdı. İnandırıcı bir şey. Melba hiç kimsenin kendisini durdurmasına izin veremezdi. Amacına ulaşmaya çok yaklaşmıştı.

"Ama yükseldiği yok," dedi adam. "Seviyeler sabit."

Melba diliyle saatin ters yönünde bir daire çizdi, sonra duraksadı. Başı dönüyor, nefesi kesiliyordu. Belki suni salgı bezlerinden biri yaklaşan sele hazırlık olarak sızdırıyordu. Ren konuşuyordu ama Melba onun ne dediğini duymuyordu. Kendi nefesinin ve kanının kulaklarındaki sesi çok yüksekti.

Onu öldürmek zorundayım. Parmakları titriyor, kalbi hızla çarpıyordu. Ren ona doğru dönüp burun deliklerinden bir soluk verdi. O bir insan değildi. İçinden biraz elektrik geçen bir et yığınıydı sadece. Melba bunun üstesinden gelebilirdi. Babası için. Ailesi için. Bunun yapılması lazımdı.

Ren konuştuğunda sesi uzaklardan gelir gibiydi.

"Was denkt tu? Sen mi ararsın, yoksa ben mi arayayım?"

Melba'nın zihni hem çok hızlı hem de çok yavaş çalışıyordu. Ren ona *Seung Un*'u bomba hakkında uyarmaları gerekip gerekmediğini soruyordu. Kastettiği buydu.

"Ren?" dedi genç kadın. Sesi çok küçük ve titrek çıkıyordu. Bu ondan çok daha genç birinin sesiydi. Çok korkmuş veya çok üzgün birinin. Adamın yüzünde bir endişe ifadesi belirerek kaşlarını birbirine doğru çekti.

"Hey? İyi misin patron?"

Melba parmağının ucuyla ekrana dokundu.

"Tekrar bak," dedi usulca. "Yakından bak."

Adam döndü ve sanki orada keşfedilecek bir şey varmışçasına verilere doğru eğildi. Melba onun eğik boynuna müzedeki bir heykele bakarcasına baktı. O bir nesneydi, daha fazlası değil. Genç kadın dilini iki defa damağında döndürdü ve üstüne bir sükûnet çöktü.

Ren'in boynu kırılırken çıt etti. Kıkırdaklı diskler yırtılarak yerinden çıktı, ona hayat veren sinir demeti ve bağ dokusu birbirinden ayrıldı. Melba avcunun altındaki kemiğin çöktüğünü hissedene kadar adamın kafatasının dibine bastırmayı sürdürdü. Artık cesedi taşıma zamanıydı. Çabucak. Başka biri oraya gelmeden önce. Krize girmeden önce.

Neyse ki çok az kan vardı.

On İkinci Bölüm: Anna

Dinlerarası bir dua buluşmasına başlayalı iki saat geçmişken Anna hayatında ilk kez duadan bıktı. Dua etmekte hep derin bir huzur bulmuş, kendisinden akıl almaz derecede daha büyük bir şeyle arasında derin bir bağ hissetmişti. Ateist dostları buna sonsuz bir evrene karşı duyulan huşu deyip geçiyorlardı. Anna ise ona Tanrı diyordu. Aynı şeyden bahsediyor olabilecekleri ihtimalinden de rahatsızlık duymuyordu. Dualarını kimseye kulak asmayan soğuk ve insafsız bir evrene ediyor olması mümkündü ama öyle gelmiyordu. Bilim insanlığa pek çok fayda sağlamıştı ve Anna ona değer verirdi. Fakat bilimin alıp götürdüğü önemli bir şey vardı: öznel, kişisel tecrübe. Bunun yerini yalnızca ölçülebilen ve sınanabilen kavramların değer taşıdığı fikri almıştı. Fakat insanlar o şekilde işlemezdi ve Anna evrenin de işlemediği görüşündeydi. Ne de olsa *Tanrı'nın suretine göre yaratılmış olmak* Anna'nın inancının temel ilkesiydi.

Buluşma hoş başlamıştı. Peder Michel yıllar geçtikçe kaliteli şarap gibi olgunlaşan derin ve harikulade bir sese sahipti. Tanrı'nın Halka'yı inceleyenlere yol göstermesine yönelik uzun ve içten duası Anna'nın tüylerini diken diken etmişti. Onun arkasından sahne alan İnsanlığın Yükselişi Kilisesi'nin büyüğü de Anna'ya kendini güçlenmiş ve tazelenmiş hissettiren bazı meditasyonlar ve nefes alma egzersizleri yaptırmıştı. Anna, Kilise'nin meditasyon konulu kitabının bir kopyasını daha sonra indirip okumak için el terminaline not düşmüştü. Elbette ki gemide temsil edilen dinlerin ve inançların her biri sahne almamıştı. İmam gayrimüslimlerin önünde dua etmeye yanaşmamıştı fakat Arapça kısa bir konuşma yapmış, Anna da kulaklığından konuşmanın tercümesini dinlemişti. Adam konuşmasını *Allahu ekber* diye bitirince kalabalıktaki birkaç kişi bunu tekrarlamıştı. Anna da onlardan biriydi. Zaten niye tekrarlamayacaktı ki? Kibarca bir davranış gibi gelmişti ve bu Anna'nın da hemfikir olduğu bir temenniydi.

Fakat iki saatin ardından en samimi ve şiirsel dualar bile içini sıkmaya başlamıştı. Anna da bunun üzerine yangın söndürme taretlerini gizleyen küçük plastik kubbeleri saymaya koyulmuştu. İlk partideki intihar girişiminden sonra onları saptamakta epey ustalaşmıştı. Bir ara aklının Nono'ya daha sonra yollayacağı mesaja gittiğini fark etti. Oturduğu sandalye, hiç kıpırtısız durursa işitir gibi olduğu çok hafif bir titreşimin etkisindeydi. Sebep geminin dev motoru olmalıydı ve Anna ona kulak kabartırken titreşim ritmik bir çarpıntı kazandı. Çarpıntı müziğe dönüştü ve Anna bıyık altından ezgiyi mırıldanmaya başladı. Yanındaki sandalyede oturan bir Episkopalli imalı bir şekilde boğazını temizleyince de sustu.

Tabii ki Hank Cortez'in sahneye en son çıkması planlanmıştı. *Prince*'te geçirdiği haftalar ve aylarda Anna için açıklık kazanan bir konu vardı: Halka seferinin dinlerarası bölümüne resmen liderlik eden biri yoksa da Doktor Hank'e 'denkler arasında ilk' muamelesi yapılıyordu. Anna bunu adamın tüm misyonu mümkün kılan genel sekreterle arasındaki yakın ilişkiye bağlıyordu. Doktor Hank ayrıca grubun sivil kontenjanındaki önde gelen çoğu sanatçıya, siyasetçiye ve ekonomik danışmana senli-benli hitap ediyordu.

Anna'nın bu durumdan rahatsızlık duyduğu yoktu. Bir grup ne kadar eşit başlarsa başlasın liderlik rolünü üstlenen biri mutlaka çıkardı. O kişinin kendisi değil de Doktor Hank olması Anna'nın canına minnetti.

Podyumdaki Neo-Wiccan rahibesi yaptığı ayini nihayet tamamladığında Doktor Hank görünürde yoktu. Anna dua töreninin erken bitebileceğine dair küçük bir umuda kapıldı.

Ama hayır. Doktor Hank peşinde bir kamera ekibiyle konferans salonuna girdi ve sahneye çıkan bir aktör misali kurum satarak podyumun arkasına geçti. Işıl ışıl dişlerini kalabalığa gösterirken gülümsemesinin kamera ekibinin yerleştiği yerde son bulduğundan emin oldu.

"Kardeşlerim," dedi, "gelin başlarımızı eğip Yüce Tanrı'ya şükürlerimizi sunalım ve bu tarihi yolculuğun sonuna yaklaşırken O'ndan bize kılavuzluk etmesini isteyelim."

Adam o yönde yirmi dakika daha gevezelik etmeyi becerdi.

Anna yeniden bir melodi mırıldanmaya başladı.

Buluşmanın ardından Anna öğle yemeği için subay yemekhanesinin sivil kullanıma ayrılmış kısmında Tilly'le buluştu. Nasıl olup

da Tilly'nin yolculuktaki tek ve en iyi dostu haline geldiğinden pek emin değildi; fakat kadın tanışmalarının ardından bir kene gibi ona yapışıp kalmıştı. Hayır, haksızlık ediyordu. Tilly'yle aralarındaki tek ortak nokta karbon esasları olsa bile Anna'nın da gemide bir sürü arkadaş edindiği söylenemezdi. Ayrıca Tilly kaprisli ve usandırıcı bir izlenim vermesine rağmen Anna zamanla o maskenin altındaki yapayalnız kadını görmeye başlamıştı. Kocası, genel sekreterin seçim kampanyasına yaptığı muazzam bağışlarla Tilly'ye bir sivil danışman olarak uçuşta bir yer satın almıştı. Kadının göz önünde bulunarak kocasının olağanüstü servetini ve gücünü hatırlatmak hariç misyonda hiçbir amacı yoktu. Zaten gruba hiçbir katkı sağlamaması, oradaki gerçek maksadını daha da belli ediyordu. Herkes gibi Tilly de bunun farkındaydı. Uçuştaki diğer sivillerin çoğu ona yarım yamalak gizledikleri bir hor görmeyle yaklaşıyordu.

Yemeklerinin gelmesini beklerlerken Tilly ağzına bir pastil atıp çiğnedi. Havaya hemen hafif bir nikotin ve nane kokusu yayıldı. Askeri gemilerde sigara içmek tabii ki yasaktı.

"Senin şu şey nasıl geçti?" diye sordu Tilly, gümüş kakmalı pastil kutusuyla oynayarak ve salona bakınarak. Üstündeki pantolon ve bluz kombinasyonu muhtemelen Anna'nın Europa'daki evinden daha pahalıydı. Üstelik bu, gündelik giyinmek istediğinde seçtiği türden bir kıyafetti.

"Dua buluşmasını mı diyorsun?" dedi Anna. "Güzeldi. Sonra güzel olmaktan çıktı. Uzundu. Çok ama çok uzun."

Bu dürüstlükten etkilenen Tilly onu süzdü. "Tanrım, bilmez miyim. Hiç kimse kapana kısılmış bir kalabalığın karşısındaki bir din adamı kadar dırdır edemez. Eh, belki bir siyasetçi hariç."

Yemeklerini VIP siviller için garsonluk yapan genç bir donanma eri getirdi. Anna delikanlının kendisine verilen görev hakkında ne düşündüğünü merak etti. BM ordusu tamamıyla gönüllülerden oluşuyordu. Delikanlı orduya katılmadan önce muhtemelen askerlik hayatına dair hayaller kurmuştu ve Anna garsonluğun o hayaller arasında yer aldığından kuşkuluydu. Delikanlı uzun tecrübelerin verdiği bir kolaylıkla yemeklerini önlerine bıraktı, ikisine de gülümsedi ve mutfağa dönerek gözden kayboldu.

Hayır, kuzineye. Gemilerde mutfağa kuzine denirdi.

Tilly, Anna'nın Europa'dayken ancak böbreğini satarak karşılayabileceği çiftlik mahsulü domatesle ve gerçek mozzarella peyniriyle yapılmış bir salatayı gönülsüzce eşeledi. "Namono'dan haber aldın mı?" diye sordu.

Anna ağzındaki kızarmış soya peynirini çiğnerken başını salladı. "Dün gece bir video daha geldi. Nami her birinde biraz daha büyümüş oluyor. Yerçekimine alışıyormuş ama ilaçlar onu huysuz yapıyormuş. Daha fazla fizik tedavi gerektirse bile ilaçları erkenden kesmeyi düşünüyoruz."

"Ah canıııım," dedi Tilly. Bunu formalite icabı söylemişe benziyordu. Anna kadının konuyu değiştirmesini bekledi.

"Robert bir haftadır aramıyor," dedi Tilly. Üzülmüşten ziyade kabullenmiş gibi bir hali vardı.

"Yoksa seni–"

"Aldattığını mı düşünüyorum?" dedi Tilly, gülerek. "Keşke aldatsa. En azından ilginç bir şey olurdu. Sabahın ikisinde kendini ofisine kapattığı zaman onu neye bakarken yakalıyorum biliyor musun? İşletme raporları, hisse senedi değerleri, hesap çizelgeleri. Robert hayatım boyunca tanıştığım sekse en ilgisiz adam. En azından parayı sikmenin bir yolu icat edilene kadar."

Tilly'nin gelişigüzel küfürleri çok kısa bir zaman içinde Anna'yı rahatsız etmez olmuştu. Sözlerinde öfke yoktu. Yaptığı çoğu şey gibi bu da fark edilmek, insanların ilgisini çekmek için kullandığı bir yoldu. "Seçim kampanyası nasıl gidiyor?" diye sordu Anna.

"Esteban'ınki mi? Kim bilir? Robert'ın işi zengin olmak ve zengin dostlar edinmek. Bak o kısmın çok iyi gittiğinden eminim."

Bir süre yemeklerini sessiz sedasız yediler, sonra Anna düşünmeden söze girdi. "Sanırım buraya hiç gelmemeliydim."

Tilly, Anna'nın İncil'den alıntı yaptığını duymuşçasına büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Hiçbirimiz gelmemeliydik."

"Dua ediyoruz, fotoğraf çektiriyoruz ve dinlerarası işbirliği hakkında buluşmalar düzenliyoruz," diye devam etti Anna. "Ama hangi konudan hiç bahsetmiyoruz biliyor musun?"

"Halka mı?"

"Evet. Yani hayır. Sürekli Halka'dan bahsediyoruz. Onun ne olduğu, ne amaçla yapıldığı, protomolekülün onu neden inşa ettiği hakkında."

Tilly salatasını iterek kendinden uzaklaştırdı ve ağzına bir pastil daha attı. "Öyleyse sorun ne?"

"Ben başka bir amaçla burada olduğumuzu sanıyordum. Halka'nın ne anlama geldiğini konuşmak için. Bu gemide neredeyse yüz ruhani lider ve ilahiyatçı var. Ama hiçbirimiz o konuda konuşmuyoruz."

"Tanrı için ne anlama geldiğini mi?"

"Eh, en azından Tanrı *hakkında* ne anlama geldiği. Yalnızca insanların bir ruhu olduğunu varsayarsan ilahiyat antropolojisi çok daha basittir."

Tilly garsonu çağırdı ve Anna'nın hiç duymadığı bir kokteyl sipariş etti. Fakat garson o kokteylden haberdar gibiydi ve getirmek üzere yanlarından ayrıldı. "Bu içmemi gerektirecek bir konuya benziyor," dedi kadın. "Devam et."

"Bu bağlamda protomoleküle ne gözle bakmalıyız? O canlı mı? Bizi öldürüyor ama aynı zamanda hayret verecek kadar gelişmiş inanılmaz yapılar inşa ediyor. Yoksa bize benzeyen, ama bizden daha akıllı olan birilerinin elindeki bir alet mi? Eğer öyleyse o yaratıklar bir ilahiyat algısına sahipler mi? İnanç besliyorlar mı? Nasıl görünüyorlar?"

"Aynı tanrıdan geliyorlarsa tabii," diyen Tilly kısa bir pipetle içkisini karıştırdı, sonra da ondan bir yudum aldı.

"Eh, bazılarımıza göre tek bir Tanrı vardır," karşılığını veren Anna garsondan çay istedi. Konuşmak için delikanlının tekrar gitmesini bekledi. "Bu olay tüm İnayet[1] kavramını şüpheye düşürüyor. Şey, belki tamamen değil ama en azından onu daha karmaşık hale getiriyor. Protomolekülü yaratan şeyler zeki. Bu ruhlarının olduğu anlamına mı gelir? Güneş sistemimizi istila ediyorlar, bizi ayrım gözetmeksizin öldürüyorlar, doğal kaynaklarımızı çalıyorlar. Aynı şeyi biz yapsak tüm bunlara günah gözüyle bakarız. Bu durumda günahkâr mı oluyorlar? İsa bizim kadar onlar için de mi canını verdi? Yoksa o yaratıklar zeki ama ruhsuz mu? Eğer öylelerse protomolekülün yaptığı her şey tıpkı bir virüsün programlanma amacını yerine getirmesi gibi mi?"

Sivil iş tulumları içindeki bir grup işçi yemekhaneye girip bir masaya oturdu. Garsondan yemek sipariş ettiler ve kendi aralarında yüksek sesle sohbete başladılar. Anna o güne dek dile getirmeye yanaşmadığı endişelerini kara kara düşünürken adamların dikkatini dağıtmalarına izin verdi.

"Aslında bu mesele benim için bile teorik sayılır," diye sözlerini sürdürdü. "Belki olup bitenlerin hiçbiri *bizim* inancımız için önem taşımıyordur. Gel gör ki içimden bir ses taşıyacağını söylüyor. Çoğu kişi için taşıyacağını."

1 Orj. *Grace*; Hıristiyanlık'ta Tanrı'nın insanları diğer tüm varlıklardan daha üstün gördüğü inancı. *–çn*

Tilly'nin içkisini yudumlaması, Anna'nın tecrübelerine göre sohbeti ciddiye aldığını gösteriyordu. "Bundan başka birine hiç bahsettin mi?" diye sordu Tilly, onu konuşmasını sürdürmeye teşvik ederek.

"Cortez liderimizmiş gibi davranıyor," cevabını verdi Anna. O esnada çayı geldi ve soğutmak için bir müddet bardağına üfledi. "Galiba gidip onunla konuşmalıyım."

"Cortez bir siyasetçi," dedi Tilly, küçümseyici bir tebessümle. "Halk adamı Peder Hank zırvalarının gözünü boyamasına izin verme. Burada, çünkü Esteban koltuğunu koruduğu sürece o da gücünü koruyacak. Bu sirk gösterisi yalnızca oy toplamak için."

"İşte bundan nefret ediyorum," dedi Anna. "Sana inanıyorum. Burada dönen tüm dolaplara benden daha iyi aklın eriyor. Ama haklı olmandan nefret ediyorum. Bu yolculuk amma büyük bir zaman kaybı."

"Cortez'le konuşsan ondan ne istersin?"

"Bazı gruplar örgütlemek isterim. Oturup konuşmak için."

"Ondan izin alınana gerek var mı ki?" diye sordu Tilly.

Anna eşiyle yaptığı son görüşmeyi hatırlayıp güldü. Ağzını tekrar açtığında sesi kendisine bile düşünceli geldi.

"Hayır," dedi. "Sanırım yok."

Anna o gece Nami'yi Dünya'ya götürdüğü ve yerçekiminin küçük kızın kemiklerini kırmasını seyrettiği bir rüyadan bangır bangır öten bir alarmla uyandı. Alarm sadece birkaç saniye sürdü, sonra kesildi. İletişim panelinden bir ses konuştu. "Tekmil tayfa harekât istasyonlarına."

Harekât istasyonunun ne olduğuna dair en ufak bir fikri bulunmayan Anna kendisinin kastedilmediğini varsaydı. Başka alarm da çalınadı ve iletişim panelindeki ses daha meşum açıklamalar yapmadı. Fakat kâbusundan irkilerek uyanmak Anna'yı cin gibi uyanık ve gergin bırakmıştı. Kadın ranzasından kalktı, Nono ile Nami'ye kısa bir video mesajı yolladı, sonra da üstüne birkaç parça giysi geçirdi.

Koridorda ve asansörlerde çok az trafik mevcuttu. Karşılaştığı askerlerin tedirgin bir hali vardı ama pek korkmuşa benzememeleri Anna'nın yüreğine su serpti. Yalnızca dikkatli gözüküyorlardı. Ve de tetikte.

Gidecek başka bir yeri olmadığı için Anna'nın yolu subay yemekhanesine düştü ve orada bir bardak süt sipariş etti. Siparişi gel-

diğinde sıvının geçmişte bir inekten sağılmış hakiki süt olduğunu keşfederek afalladı. BM bu sivil 'sirk gösterisi' için ne kadar para harcıyordu?

Yemekhanedeki diğer yegâne insanlar subay üniformalı birkaç askeri personel ile gece vardiyasının ortasındaymışçasına sandalyelerinde kaykılarak kahve içen küçük bir sivil müteahhit grubuydu. Bir düzine metal masa yere vidalanmış, yanlarına da manyetik sandalyeler koyulmuştu. Duvar ekranlarında geminin subaylarına yönelik olarak Anna'ya anlamsız gelen bilgiler akıp gidiyordu. Kuzineye açılan bir dizi pencere yemek tabaklarına, sanayi tipi bulaşık makinelerinin gürültüsüne ve yer temizleyicilerin kokusuna geçit veriyordu. Bu çok ama çok temiz bir lokantada mutfağa yakın oturmaya benziyordu.

Anna sütünü ağır ağır içerek onun yoğun dokusunun ve absürd lüksünün tadını çıkardı. Birinin el terminali öttü ve sivillerden ikisi kalkıp gitti. Güzel fakat malızun yüzlü bir kadın olan sonuncusu ise boş ve dalgın gözlerle masadaki bir terminale bakıyordu.

Arkadan gelen bir ses, "Affedersiniz hanımefendi," deyince Anna neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Bir donanma subayı üniforması giyen genç bir adam görüş alanına girdi ve çekinerek Anna'nın yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Anna subaya gülümseyecek kadar kendini topladı. Bunu rıza kabul eden delikanlı resmi bir edayla sandalyeye yerleşti. Bir Dünyalı'ya göre çok uzun boyluydu. Kısa sarı saçların yanı sıra cinsiyetleri ne olursa olsun tüm genç subayların ortak yönüymüş gibi gözüken kalın omuzlara ve dar bir bele sahipti.

Anna delikanlının elini sıkmak için masanın karşısına uzandı. "Anna Volovodov."

"Chris Williams," diyen genç subay kısa fakat güçlü bir şekilde elini sıkarak. "Kim olduğunuzu zaten biliyorum hanımefendi."

"Öyle mi?"

"Evet hanımefendi. Minnesota'daki sülalem çok eskilerden beri Metodist'tir. Adınızı sivillerin listesinde görünce aklıma not etmiştim."

Anna başını sallayıp sütünü yudumladı. Delikanlı onu dininin bir temsilcisi olarak bellediyse bir cemaat üyesi gibi konuşmak istiyor demekti. Anna zihninde vites değiştirerek Papaz Anna'ya geçiş yaptı. "Senin için ne yapabilirim Chris?"

"Aksanınıza bayıldım hanımefendi," diye karşılık verdi Chris.

Her ne konuda konuşmak için geldiyse, kendini ona hazırlayacak kadar süreye ihtiyacı vardı. Anna da ona o süreyi tanıdı.

"Moskova'da büyüdüm," dedi. "Yine de Europa'da geçen iki senenin ardından neredeyse bir Kuşaklı gibi konuşabilirim, sa sa?"

Chris gülerken yüzündeki gerginliğin bir kısmı silindi. "Hiç fena değil, hanımefendi. Ama o çirozlar bir defa tam gaz gitmeye başladılar mı ağızlarından çıkan tek kelimeyi bile anlayamıyorum."

Anna aşağılayıcı yakıştırmaya aldırış etmemeyi seçti. "Lütfen, başka 'hanımefendi' duymak istemiyorum. Bana kendimi yüz yaşındaymışım gibi hissettiriyor. Anna veya o kadarı fazla gelirse Papaz Anna yeterli."

"Pekâlâ," dedi Chris. "Papaz Anna."

Bir süre samimi bir sessizlik içinde otururlarken Anna genç adamın söyleyeceğini söylemesi için cesaret toplamasını bekledi.

"Alarmı duydunuz, değil mi?" dedi delikanlı nihayet. "Bahse varım sizi uyandırmıştır."

"O nedenle buradayım," diye karşılık verdi Anna.

"Evet. Harekât istasyonları. Toz toplayıcılar yüzünden. Yani Marslılar demek istiyorum."

"Marslılar mı?" Anna'nın canı o leziz sütten bir bardak daha çekiyordu. Fakat Chris'in dikkatini dağıtabileceğini düşünerek garsonu çağırmadı.

"Filolarının silah menzilindeyiz," dedi adam. "O yüzden alarm durumuna geçtik. Artık alarm durumuna geçmeden toz toplayıcılarla aynı gökyüzünü paylaşamıyoruz. Bilirsiniz işte, Ganymede'den beri."

Anna başını salladı ve subayın devam etmesini bekledi.

"Hem şu Halka daha şimdiden birini öldürdü. Yani altı üstü kafasız bir çiroz sapancıyı ama yine de birini."

Anna onun elini tuttu. Delikanlı irkilir gibi olduysa da papazın kendisine gülümsediğini görünce gevşedi. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Evet. Tabii ki. Ama mesele o değil."

Anna yüzünü dikkatle ifadesiz tutarak bekledi. Salonun karşısındaki güzel sivil kadın gidermişçesine ansızın yerinden kalktı. Dudaklarını oynatarak kendi kendine konuştu, sonra tekrar oturup kollarını masaya koydu ve başını onlara yasladı. Uzun gece mesaisinin bitmesini bekleyen, insanlarla dolu bir mekânda kendini yapayalnız hisseden korkmuş biri daha.

"Demek istiyorum ki," diye Anna'yı daldığı düşüncelerden çıkardı Chris, "bütün mesele o değil."

"Başka ne var?" diye sordu Anna.

"Halka bizi alarm durumuna geçirmedi," dedi genç subay. "Bunu Marslılar yaptı. O şey oradayken bile hâlâ birbirimize ateş etmeyi düşünüyoruz. Bu çok boktan bir şey. Pardon. Berbat bir şey."

"İnsan böyle bir durumla karşı karşıya kaldığımızda aramızdaki farklılıkların ötesini görebiliriz zannediyor, değil mi?"

Delikanlı başını sallayıp onun elini daha çok sıktı ama ağzını açmadı.

"Chris, benimle beraber dua etmek ister misin?"

Subay başıyla onayladı ve gözlerini yumarak başını eğdi. Konuşmak için Anna'nın duasını bitirmesini bekledi. "Gemideki tek Metodist'in ben olmadığımı biliyorum. Hiç ayin düzenliyor musunuz?"

Artık düzenliyorum.

"Pazar günü saat onda 41. konferans salonunda," diyen Anna, birilerine pazar sabahları 41. konferans salonunu kullanıp kullanamayacağını sormayı aklının bir köşesine not etti.

"İzin alabilir miyim bir bakacağım," dedi Chris, gülümseyerek. "Teşekkürler hanımefendi. Şey, Papaz Anna."

"Seninle konuşmak güzeldi Chris." *Bana burada olmam için bir sebep verdin.*

Chris gittikten sonra Anna kendini çok yorgun ve yatağına dönmeye hazır hissetti. Fakat salonun karşı tarafındaki güzel, genç kadın yerinden kıpırdamamıştı. Başı hâlâ kollarına gömülüydü. Anna onun yanına gidip nazikçe omzuna dokundu. Başını hızla kaldıran kadının gözleri kaygı, hatta neredeyse panikle doldu.

"Selam," dedi Anna. "Adım Anna. Seninki ne?"

Genç kadın zor bir soruyla karşılaşmışçasına papaza bakakaldı. Anna onun karşısına geçti.

"Burada oturduğunu gördüm," dedi Anna. "Arkadaşlık edecek birinin yardımı dokunabilir diye düşündüm. Korkman çok doğal. Seni anlıyorum."

Genç kadın arızalı bir makine gibi sarsılarak ayağa kalktı. Bakışları donuk, başı biraz yana eğikti. Anna ansızın ürktü. Sanki bir köpeği okşamaya gitmiş ve elini bir aslanın üstünde bulmuştu. *Bu çok fena biri. Senin canını yakacak*, dedi içinden bir ses.

"Affedersin," dedi Anna, doğrulup ellerini kısmen kaldırarak. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Beni tanımıyorsun," diye karşılık verdi genç kadın. "Hiçbir şey bildiğin yok." Ellerini iki yanında yumruk yaptı. Boynundaki kirişler aşırı gergin gitar telleri gibi titriyordu.

"Haklısın," diyen Anna, elleriyle yatıştırıcı hareketler yaparak geri çekilmeyi sürdürdü. "Özür dilerim."

Salondaki diğer insanlar artık onlara bakıyorlardı ve Anna genç kadınla yalnız kalmadığı için büyük bir huzura kapıldı. Kadın tir tir titreyerek onu birkaç saniye daha süzdü, sonra da yerinden fırladığı gibi salondan koşarak ayrıldı.

Anna'nın arkasındaki biri, "O da neydi öyle?" dedi alçak sesle.

Anna genç kadının da bir kâbustan yeni uyanmış olabileceğini düşündü. Veya hâlâ o kâbusu görüyor olabileceğini.

On Üçüncü Bölüm: Boğa

Halka'ya ulaşmak siyasi bir kurguydu ama bu durum onu gerçek olmaktan çıkarmıyordu. Nesnenin hakimiyet alanına girdiklerini gösteren fiziksel bir sınır ya da yanaşacak bir liman yoktu. *Behemot*'un sensör çanakları daha Tycho'dan ayrılmalarından önce bile Halka'dan veri alıyordu. Tıpkı o kadersiz Kuşaklı çocuk, Halka'nın ilk kurbanı haline gelirken olduğu gibi Mars bilim gemileri ile Dünya askeri kuvvetleri oradaydı ama artık daha da takviye edilmişlerdi. Yeni Mars gemileri onlara katılarak aynı yörüngeye oturmuştu ve artık gökyüzünde sessiz sedasız asılı duruyordu. *Behemot* gibi Dünya filosu da yolculuğun son ayağındaydı ve park etmeyi seçtikleri menzile yaklaşıyordu. Sırf, *Bu mesafede süzülmek için uçsuz bucaksız uzayı katettik ve artık buradayız. Hedefimize vardık*, diyebilmek için.

Tabii insanların görebildiği kadarıyla Halka bunlardan hiçbirine aldırış etmiyordu.

Yapının kendisi ürkütücüydü. Yüzeyi kaplayan dolambaçlı çıkıntılar gövde boyunca burgular çiziyordu. Bunlar ilk bakışta düzensiz, hatta karmakarışık gözüküyordu. Fakat matematikçiler, fizikçiler ve mimarlar orada derin bir düzen olduğuna dair herkesi temin ediyorlardı. Onlara göre çıkıntıların yüksekliği, zirvelerin ve vadilerin arasındaki genişlikle ve açıklıkla karmaşık bir uyum içindeydi. Bulgularını heyecanla aktaran biliminsanları birbiri ardına çetrefil katmanları buluyorlardı. Yabancı nesne gerçekte ne anlama geldiğine dair en ufak bir ipucu vermeksizin amacını ve tasarımını açıkça gözler önüne seriyordu.

"Resmi Mars raporları fazlasıyla kısıtlı," dedi bilim subayı. Chan Bao-Zhi adlı adam Dünya'dayken bir Çinli olsa da, buradayken Pallas İstasyonu'ndan bir Kuşaklıydı. "Bir sürü özet çıkarmalarına rağmen topladıkları verilerin ancak onda birini paylaştılar. Neyse ki deneylerinin çoğunu gözleme ve kendi analizlerimizi yapma imkânı bulduk."

"Dünya da aynısını yapıyordur," dedi Ashford.

"Ona hiç şüphe yok komutanım," dedi Chan.

Diğer tüm ritüeller gibi personel toplantısı da bilgiden ziyade önem taşıyordu. *Behemot*'un emir-komuta ağacının tüm ana dalları temsil ediliyordu: mühendislikten Sam, güvenlikten Boğa, araştırma ekiplerinden Chan, sağlık hizmetlerinden Bennie Cortland-Mapu, altyapıdan Anamarie Ruiz, vs. Tüm bu insanlar kocaman konferans masasının etrafındaki iki düzine koltuğu doldurmuştu. Masanın başında oturan Ashford'un arkasındaki duvarda bir diğer müşfik İsa resmi asılıydı. Pa sağında, Boğa ise –âdet gereği– solundaydı.

"Özetle ne biliyoruz?" dedi Ashford.

"Çok siktiri boktan bir durumla karşı karşıyayız komutanım," dedi Chan ve herkes gevrek gevrek güldü. "En iyi analizlerimize göre Halka suni olarak çalışır halde tutulan bir Einstein-Rosen köprüsü. Bir tarafından girildiğinde öteki tarafından çıkılmıyor."

"Yani bir geçit," dedi Ashford.

"Evet komutanım. Görünüşe bakılırsa adına ister protomolekül ister Phoebe virüsü diyelim, bu şey birkaç milyar yıl önce Dünya hedeflenerek güneş sistemine fırlatılmış. Amacı ilkel yaşam biçimlerini ele geçirip bir geçit inşa etmekmiş. Eldeki bilgilere dayanarak tüm bunların bir ilk adım olduğu, protomolekülü yaratanların güneş sistemine yapılacak ileriki yolculukları daha kolay ve pratik hale getirmeyi amaçladıkları sonucuna vardık."

Boğa derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Herkesin aklından aynı teori geçiyordu ama böyle resmi bir ortamda dile getirildiğini duymak sanki onu daha gerçek kılıyordu. Halka bir şeyin buraya ulaşması için bir yoldu. Yalnızca bir geçit değil, aynı zamanda bir köprübaşıydı[1].

"*Y Que* onun içinden geçtiğinde geminin kütlesi ve hızı Halka dahilindeki bir mekanizmayı tetikledi," dedi Chan. "Marslıların elinde bu olayın gerçekleştiği anda toplanmış iyi bir veri kümesi mevcut. Olay ânında Halka yapısı dahilinde çok büyük bir enerji boşalımı ve ardışık olarak mikro seviyeli biçimsel değişimler yaşanmış. Nesnenin tamamı aşağı yukarı beş bin Kelvin derece ısınmış ve o zamandan beri düzenli bir şekilde soğuyormuş. Yani Halka'yı çalıştırmak epey çaba gerektiriyor ama anlaşılan aynı şey onu çalışır halde tutmak için geçerli değil."

---

1 Askeri literatürde ele geçirildiği zaman devamlı bir ikmal noktası olarak kullanılabilecek bir konumu temsil eden terim. *–çn*

"Diğer tarafta ne olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Pa. Kadının yüzü ifadesiz, sesi hoş ve duygusuzdu. Sanki bilim subayından bütçesindeki bir gider kalemini açıklamasını istiyordu.

"Fazla bir şey bilmek güç," dedi Chan. "Bir anahtar deliğinden içeri bakar gibiyiz ve Halka'nın yaydığı parazitlenme ile radyasyon tutarlı ölçümler yapmayı zorlaştırıyor. *Y Que*'nin yok olmadığını biliyoruz. O gencin Halka'dan geçerken yaptığı video yayınını hâlâ alıyoruz ama yayında fazla bir şey gözükmüyor."

"Yıldızlar?" dedi Ashford. "Yer belirlemekte kullanabileceğimiz bir şeyler?"

"Hayır komutanım," dedi Chan. "Halka'nın öteki tarafında hiç yıldız yok ve arka plan mikrodalga radyasyonu beklediğimizden çok daha farklı."

"Yani?" diye sordu Ashford.

"Yani, 'Hıh, işte bu çok garip,'" dedi Chan. "Komutanım."

Ashford serinkanlı bir tebessümle bilim subayına devam etmesini belirtti. Chan konuşmadan önce öksürdü.

"Anlam veremediğimiz başka bir-iki anomali daha var. Görünüşe bakılırsa öteki tarafta bir maksimum sürat söz konusu."

"Lütfen bunu açıklar mısın?" dedi Pa.

"*Y Que* Halka'dan geçerken çok hızlıydı," dedi Chan. "Diğer tarafa ulaştıktan yaklaşık onda yedi saniye sonra muazzam bir yavaşlamaya başladı. Neredeyse tüm süratini beş saniye içinde yitirdi. Anlaşılan pilotu da ani denebilecek o yavaşlama öldürdü. O zamandan beri gemi adeta Halka'dan uzaklaştırılıyor ve diğer tarafta her ne varsa onun daha derinlerine çekiliyor."

"Protomolekül aktifken eylemsizlik üzerinde... değişiklikler yapabildiğini biliyoruz," dedi Sam. "Gemiyi de öyle durdurmuş olmasın?"

"Bu pekâlâ mümkün," dedi Chan. "Mars bir süredir Halka'ya sondalar yolluyor ve görünüşe bakılırsa saniyede yaklaşık altı yüz metrelik hızlarda bahsi geçen etkiyle karşılaşıyoruz. Onun altındayken kütle tıpkı beklediğimiz gibi davranıyor. Fakat onu aşınca zınk diye duruyor ve takriben *Y Que*'nin gitmekte olduğu yöne doğru sürükleniyor."

Sam hafif bir ıslık çaldı.

"Bu cidden düşük bir sürat," dedi kadın. "Ana motorlar neredeyse hiçbir işe yaramaz."

"Bir mermiden daha yavaş," dedi Chan. "İyi haber bu durumun

kütleyi sadece kuantum seviyesinin üstünde etkilemesi. Görünür ışık gibi elektromanyetik tayf da normal bir davranış sergilere benziyor."

"Böyle küçük nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Sam. "Sondalar başka ne söylüyor?"

"Orada bir şeyler var," dedi Chan. Sesine ilk kez dehşet karışıyordu. "Sondalar bazı nesneler tespit etti. Büyük nesneler. Ama gemilerden Halka'ya tuttuğumuz veya sondalara takılı olanlar hariç öteki tarafta fazla ışık yok. Ve dediğim gibi Halka hep tutarsız ölçümler veriyor. Öteki taraftaki şeyler aynı maddeden yapıldıysa gerçeği kim bilebilir?"

"O şeyler sakın birer gemi olmasın?" dedi Ashford.

"Olabilir."

"Kaç taneler?"

"Yüzden fazla, yüz binden az. Muhtemelen."

Boğa dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. Ashford ile Pa masanın etrafındaki beti benzi atan çehrelere bakıyorlardı. Durumu daha önce öğrenmişlerdi, çünkü bilgilendirilmek için bir personel toplantısını bekleyecek değillerdi. Şimdi tepkileri değerlendiriyorlardı. Boğa da onlara bir tepki verecekti. Düşüşü kontrol altına alacaktı.

"Hiçbir şeyle karşılaşmasaydık asıl o zaman tuhaf olurdu. O şeyler bir saldırı filosu olsaydı şimdiye kadar saldırırlardı."

"Evet," dedi Ruiz, bu sözlere sıkı sıkıya sarılarak.

Ashford toplantıyı sorulara açtı. Mars Halka'nın içinden kaç sonda geçirmişti? Saniyede altı yüz metre hızla giden bir şeyin o yapılardan birine ulaşması ne kadar sürerdi? Daha küçük sondalar göndermeyi denemişler miydi? Protomolekül Eros'ta yaptığı gibi insanların çalıntı seslerini kullanarak iletişim kurmuş muydu? Chan paylaşabileceği daha iyi bir bilgi olmadan diğerlerine elinden geldiği kadar güven vermeye çalıştı. Boğa muhtemelen Ashford ile Pa'ya daha ayrıntılı bir rapor verildiğini varsaydı ve o raporda neler yazdığını merak etti. Böyle dışlanmak fena koyuyordu.

"Pekâlâ. Tüm bunlar çok ilginç ama asıl amacımızın dışında," diyen Ashford soru-cevap oturumunu sonlandırdı. "Biz Halka'dan sonda geçirmek için buraya gelmedik. Bir kavga çıkarmak için de. Tek amacımız iç gezegenler her ne yaparsa yapsın masada bize de bir yer ayrıldığından emin olmak. Halka'dan bir şey çıkarsa onu o zaman dert ederiz."

"Emredersin komutanım," diyen Boğa kendi ağırlığını da Ashford'unkinin arkasına koydu. Zaten başka bir strateji de yoktu. Mürettebatın onları omuz omuza vermiş halde görmesi daha iyiydi. Yalnızca mürettebat değil, herkes gidişatı dikkatle seyrediyordu.

"Bay Pa[1]?" dedi Ashford. İS başını sallayıp Boğa'ya göz attı. İçgüdüleri Boğa'nın yüreğine kurşun gibi çöktü.

"Geminin muhasebe yapılandırmasında bazı düzensizliklere rastlandı," dedi Pa. "Başmühendis Rosenberg?"

Sam şaşkın bir yüz ifadesiyle kafa salladı. "Efendim İS?"

"Korkarım bu mesele aydınlanana kadar seni kamaranla sınırlandırmam ve erişim ayrıcalıklarını iptal etmem gerekecek. O esnada yerine Şef Watanabe bakacak. Bay Baca, lütfen bu konuyla ilgilen."

Oda az önceki kadar sessizse bile o sessizliğin altında yatan anlam artık farklıydı. Sam hayretle ve artan bir öfkeyle gözlerini kocaman açtı.

"Nasıl yani?" dedi kadın. Pa onun bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık verdi ve Boğa ortada neyin döndüğünü derhal anladı.

"Kayıtlarda çalışma ve malzeme bütçelerinden uygunsuz kaynaklar kullandığın gözüküyor," dedi Pa. "Sorun çözülene kadar–"

"Eğer sorun teknolojik destekle ilgiliyse suç bende," dedi Boğa. "Ona ben yetki verdim. Sam'le hiçbir ilgisi yok."

"Tam bir denetim yaptırıyorum Bay Baca. Yersiz kaynak kullandığını tespit edersem uygun gördüğüm adımları atacağım. İdari subayın olarak sana Samara Rosenberg'ün kamarasına kapatıldığını ve gemi sistemine erişiminin engellendiğini bildiriyorum. Konuyla ilgili bir sorun var mı?"

Pa yolculuk tamamlanana, gittikleri yere varana kadar beklemişti. Artık kontrolün kendisinde olduğunu gösterme zamanıydı. Boğa'dan uzaya attığı uyuşturucu satıcısının intikamını alma ve müttefiki olduğu için Sam'i cezalandırma zamanı. Deneme uçuşu bitene dek böyle bir şey yapmak aptalca olurdu. Fakat o uçuş bitmek üzereydi.

Boğa parmaklarını birbirine kenetledi. Ret cevabı dilinin ucunda bekliyordu. Emre itaatsizlik etmiş olurdu ve bunu nefes almak kadar kolayca yapabilirdi. Aslında hiç düşünmeden yapacağı ve cezasına bir onur nişanı olarak katlanacağı yıllar –hatta onyıllar– gelip geçmişti. Bu olaydan bizzat sorumluydu ve Sam'in cezalandı-

1 Bazı batı ordu kültürlerinde ister erkek ister kadın olsun düşük rütbeli subaylara "Bay" unvanıyla hitap edilebilir. *–çn*

rılmasına seyirci kalmak yalnız onursuz değil, aynı zamanda vefasız bir hareketti. Pa bunun farkındaydı. Boğa'nın sicil kaydını okumuş herhangi biri bunu bilirdi. Yalnızca kendi görevi, kendi kariyeri tehlikede olsaydı Boğa hiç düşünmeden karşı çıkardı. Fakat Fred Johnson ondan vaziyeti idare etmesini istemişti. O yüzden önünde tek bir seçenek vardı.

"Sorum yok," deyip koltuğundan kalktı. "Sam, benimle gelmen gerekiyor."

İkisi konferans salonundan çıkarken diğerleri sessizdi. Hepsi afallamışa ve şaşırmışa benziyordu. Bunun tek istisnası Ashford ile Pa'ydı. Pa bir poker suratı takınmıştı ve Ashford'un ağız kenarlarına küçük bir kibir gölgesi düşmüştü. Sam'in nefesi titriyordu. Hiddet ve adrenalin yüzünden rengi solmuştu. Boğa güvenlik arabasının yan koltuğuna oturmasında ona yardımcı oldu, sonra da kontrollerin arkasına geçti. Dört küçük motorun vızıldaması ve uğuldamasıyla birlikte sarsılarak hareket ettiler. Asansörlere varmalarına az bir mesafe kala Sam güldü. Kısa, keyifsiz kahkahası daha çok bir acı çığlığına benziyordu.

"Ha siktir," dedi kadın.

Boğa verecek bir karşılık akıl edemedi; o yüzden kafa sallamakla yetindi ve arabayı geniş asansör kabinine soktu. Sam gözyaşı dökse de yüz ifadesinde kedere benzer bir şey yoktu. Boğa onun daha önce hiç bu tür aşağılayıcı bir disiplin cezası almadığını –veya aldıysa bile içi nasır tutacak kadar sıkça almadığını– tahmin etti. Suçu kadının üstüne yıkmanın onursuzluğu Boğa için bir şeyi yeterince çiğnemeden yutmaya ve lokmanın boğazına takılıp kalmasına benziyordu.

Güvenlik ofisinde Serge ana masada oturuyordu. Boğa içeri girince adamın kaşları kalktı.

"Hoy, patron," dedi nöbetçi görevli. Jojo isimli adam çetin ceviz bir DGİ fedaisiydi. "Que pasa?"

"Berbat. Ne kaçırdım?"

"Bir kasaptan kayıp bir keçi şikayeti geldi. Dünya gemilerinden biri bir tayfasını kaybetmiş; bizde fazladan bir tane çıktı mı diye soruyorlar. Bir çift coyo zil zurna sarhoş oldu. Onları kamaralarına kilitledik ve üzerlerine Boğa'yı salacağımızı söyledik."

"Nasıl karşıladılar?"

"Altlarına kaçırdılar."

Boğa gevrek gevrek güldü, sonra da iç geçirdi.

"Samara Rosenberg arabada bekliyor," dedi. "İS yetkisiz kaynak kullanımı suçuyla onun kamarasına kapatılmasını istedi."

"Ben de dalgıç kıyafeti giyen bir midilli istiyorum," dedi Jojo, sırıtarak.

"İS bir emir verdi," dedi Boğa. "Onu kamarasına götürün. Ben sisteme erişimini iptal ederim. Bir de kapısına nöbetçi diksek iyi olur. Kafası epey bozuk."

Jojo boynunu sıvazladı. "Yani bunu yapıyor muyuz?"

"Evet."

Jojo'nun yüzü asıldı. Boğa başıyla kapıyı işaret etti. Jojo oradan ayrıldı ve Boğa masasının başına geçti. Kendini sisteme tanıttıktan sonra Sam'i kendi gemisinden mahrum bırakma sürecini başlattı. Güvenlik sistemi *Behemot*'un her bir alt sistemini denetlerken de dirseklerine yaslanarak seyretti.

Fred Johnson ilk kez hayatını kurtardığında bunu bir tüfekle ve bir mobil cankurtaran birimiyle yapmıştı. İkinci seferindeyse bir kredi kartı kullanmıştı. Boğa otuz yaşındayken terhis olmuş ve emeklilik ikramiyesiyle Ceres'e yerleşmişti. Üç yıl boyunca öylesine yaşamakla yetinmişti. Ucuz yemekler yemiş, çok fazla içmiş, alkolden mi yoksa istasyonun dönüşünden mi midesinin bulandığını bilmeden kendi yatağında uyumuştu. Hiçbir şeyi kafasına takmamıştı. Birkaç kavgaya karışmış, yerel güvenlikle birkaç tartışma yaşamıştı. Göz ardı edilemeyecek hale gelene kadar bir sorunu olduğunu fark edememişti. O zamana kadar da sorunu iyice büyümüştü.

Depresyon Boğa'ya ailesinden geçmişti. Reçetesiz ilaç kullanımı da. Dedesini bu ikili öldürmüştü. Annesi bir-iki defa terapi görmüştü. Ağabeyi eroine terfi etmişti ve Roswell'deki bir tedavi merkezinde beş yıl kalmıştı. Bunların hiçbiri Boğa'yı ilgilendirirmişe benzemiyordu. O bir donanma piyadesiydi. Temel desteğe sırt çevirip yıldızlarda –veya en azından gece göğünde serbestçe süzülen kayalarda– yaşamayı seçmişti. Pek çok adam öldürmüştü. İçki onu alt edemezdi. Fakat etmesine ramak kalmıştı.

Fred Johnson'ın kapısında belirdiği gün bir rüyadan bile daha tuhaftı. Eski idari subayı farklı gözüküyordu. Daha yaşlı, daha güçlü kuvvetliydi. Aslında doğum günleri birbirinden çok uzak değildi ama Johnson hep Yaşlı Adam olagelmişti. Boğa, Anderson İstasyonu olayının yansımalarını ve Fred'in taraf değiştirmesini haber bültenlerinden takip etmişti. Ceres'te tanıdığı diğer donanma piyadelerinden bazıları buna epey kızmıştı. Boğa ise Yaşlı Adam'ın ne yaptığını iyi bildiğine karar vermişti. Fred durduk yerde öyle bir işe kalkışmazdı.

Boğa, demişti Fred. İlk başta sadece o kadar. Boğa komutanının kara gözlerinin kendisininkilere nasıl baktığını daha dün gibi hatırlıyordu. Orada gördüğü utanç ona daha dik durma, karnını biraz içine çekme gereği hissettirmişti. Boğa o anda ne hallere düştüğünü anlamıştı. Bunun için gereken tek şey iki saniye boyunca kendine Fred Johnson'ın gözlerinden bakmak olmuştu.

Komutanım, diye karşılık vermişti Boğa, sonra da geri çekilip Johnson'ı deliğe buyur etmişti. İçerisi maya ve bayat soya peyniri kokuyordu. Ve de ayyaş teri. *Görevinin başına dönmen gerekiyor asker*.

Peki, demişti Boğa. Fakat içinde taşıdığı ve bir gün mezarına götüreceği sır şuydu: sözünde ciddi değildi. O esnada tek isteği Fred Johnson'ın çekip gitmesi ve kendisini tekrardan her şeyi unutmaya bırakmasıydı. Eski idari subayına, ateş altında kan kaybından ölmesini engelleyen adama yalan söylemek Boğa'ya nefes almak kadar kolay gelmişti. Bunun Dünya'yla, Kuşak'la veya Anderson İstasyonu'yla bir ilgisi yoktu. Sebep başka birine sadakat beslemesi de değildi. Henüz kendini yok etmeyi bitirememişti, hepsi bu. Ve şimdi, güvenlik masasında yalnız başına oturarak Sam'e ihanet ederken bile Fred'in o gün gerçeği bildiğini –ya da en azından tahmin ettiğini– düşünüyordu.

Fred avcuna bir kredi kartı tutuşturmuştu. Eski zor günlerde para kaynaklarının izi sürülemesin diye DGİ'nin kullandığı o ucuz, biraz yanardöner kartlardan birini. *Kendine yeni bir üniforma satın al*. Eski komutanına asker selamı verirken bile Boğa'nın aklı o kartla alabileceği içkilerdeydi.

Kartta altı aylık eski maaşı kadar para vardı. Daha az olsaydı gitmezdi. Fakat günlerden beri ilk defa sakallarını kesmiş, yeni bir takım elbise almış, valizini toplamış ve ona sığmayan her şeyi atmıştı. O zamandan beri de ağzına içki sürmüyordu; oksijenden daha çok içki istediği gecelerde bile.

Güvenlik sistemi öterek erişim iptalinin tamamlandığını belirtti. Boğa bunu not aldı, sonra da koltuğunda arkasına yaslanarak *Cerisier*'den gelen kayıp bildirimini okudu ve zihninin dalıp gitmesine izin verdi. Gathoni bir sonraki nöbeti devralmaya geldiğinde de iki koridor aşağıdaki küçük bir bakkaliyeye gitti, ampullere doldurulmuş dörtlü pakette bira satın aldı ve Sam'in süitine yollandı. Kapının önündeki nöbetçi onu başıyla selamladı. Hukuken Boğa'nın kapıyı çalmasına gerek yoktu. Güvenlik şefi olarak istense de is-

tenmese de herhangi bir anda Sam'in kamarasına dalabilirdi. Fakat kapıyı çaldı.

Sam'in üstünde sade bir kazak ve yanlarında manyetik şeritler bulunan siyah renkli bir iş pantolonu vardı. Boğa biraları gösterdi. Sam uzun bir süre ona dik dik baktı. Sonra geriye doğru bir adım atıp yana çekildi. Boğa içeri girdi.

Kadının süiti temiz, düzenli ve eşya doluydu. Havada sanayi tipi kayganlaştırıcı ve eski çamaşır kokusu vardı. Sam bir köpük kanepenin kolçağına yaslandı.

"Barış teklifi mi?" dedi buruk bir üslupla.

"Öyle sayılır," dedi Boğa. "Pa bana kızgın ve acısını senden çıkarıyor. Ya onun dediğini yapıp en iyi müttefikimi kaybedecektim, ya da yapmayıp bu sefer ben kamarama hapsedilecektim. Her halükârda o kazanacaktı."

"Bu çok saçma."

"Öyle," dedi Boğa. "Ve her şey için özür dilerim."

Sam nefes alıp verirken öfkeden hırıldıyordu. Boğa buna göğüs gerdi. Hak etmişti. Kadın onun yanına geldi, dörtlü bira paketini elinden aldı, plastik ambalajı çıkardı ve ampullerden birini seçti. "Sen de ister misin?"

"Bana su yeter," dedi adam.

"Asıl içime dokunan," dedi Sam, "Ashford'un tüm bu olanlardan çok mutluymuş gibi öylece oturmasıydı. İşin aslını biliyor. O da Pa kadar bunun bir parçası. Veya senin kadar. Sakın birkaç ucuz birayla gönlümü alabileceğini zannetme. Sen de onlar kadar suçlusun."

"Öyleyim."

"Sırf dar kafalı sosyal zırvalardan uzak durmak için mühendislik okudum. Şimdi şu halime bak."

"Evet," dedi Boğa.

Sam iç geçirerek kanepeye çöktü ve müstehcen olduğu kadar renkli bir laf etti. Boğa onun karşısına oturdu.

"Tamam, kes şunu," dedi kadın.

"Neyi?"

"Tövbekâr gözükmeyi. Önünde diz çökmem falan gerekiyormuş gibi hissediyorum. Yaptığın çok rahatsız edici." Kadın birasından uzun bir yudum aldı. Ampulün yumuşak plastik ağzı onun emişiyle biraz çöktü, sonra tekrar eski haline döndü. "Bak, hem sen hem de Pa gerekeni yaptığınızı sanıyorsunuz ve ben arada kalıyorum. Bunu anlıyorum. Tabii başıma gelenlerden mutlu olmam gerekmyor. İşin

aslı şu ki, haklısın. Pa müttefik kaybetmeni istiyor. O yüzden sana ne kadar çükün kopsun diyesim gelse de demeyeceğim. Çünkü o zaman Pa kazanır."

"Böyle düşündüğün için teşekkürler Sam."

"Çükün kopsun Boğa."

Boğa'nın el terminali öttü.

"Bay Baca?" dedi Gathoni'nin sesi. "Belki ofise dönsen iyi olur."

Yüz ifadesi hemen ciddileşen Sam ampulü bıraktı. Boğa'nın içine bir ağırlık çöktü.

"Neler oluyor?" diye sordu adam. Gathoni cevap verirken sesi bir yaraya daha çok basınç uygulanmasını isteyen bir ilkyardım görevlisininki kadar kontrollü ve sakindi.

"Hani Dünya destroyeri *Seung Un* vardı ya? Az önce infilak etti."

On Dördüncü Bölüm: Melba

İntikamının nihai, kapanış aşamalarını planlarken Melba kendini özel bir senfoninin başında hayal etmişti. O, batonunu oynatarak kargaşayı düzene sokan bir koro şefiydi. Fakat olaylar hiç de öyle gelişmemişti. *Thomas Prince*'e gittiği sabah, kader gününün nihayet gelip çattığının farkında değildi.

Genel kanal üzerinden "Görevli tayfalar istasyonlarına," diye duyurdu bir erkek sesi.

"Keşke şundan vazgeçseler," dedi Melba. "Bu anonsu ne zaman duysam boş oturuyormuş gibi hissediyorum."

"Aynen patron. Bana donanma maaşı ödemeye başladıklarında ben de tatbikatlarına seve seve katılırım," diyen Soledad'ın sesi, el terminalinin hoparlöründen incelerek çıkıyordu. "Bu çiftten bir şey çıkmadı. Stanni de arızayı bulamadıysa bir kat aşağı inip tekrar denememiz gerekecek."

"Anlaşıldı," dedi Melba. "Stanni, ne görüyorsun?"

Kanala sessizlik çöktü. Melba servis koridorundaki yarım kilometrelik hiçliğe bakındı. İçeride zıvanalardan, borulardan ve herhangi bir itiş yönüne uyum sağlayabilecek bir erişim mazgalından başka bir şey yoktu. Yegâne sesler *Thomas Prince*'in gıcırtıları, tıslamaları ve homurtularıydı. Saniyeler uzadıkça uzadı.

"*Stanni?*" dedi Soledad, korku dolu bir sesle. Kanal cızırdadı.

"Perdón," dedi Stanni. "Garip bir şeye bakıyordum ama avladığımız kaz o değil. Dalıp gitmişim. İyiyim. Buradayım."

Soledad bıyık altından bir küfür etti.

"Kusura bakmayın," dedi Stanni yeniden.

"Sorun değil," dedi Melba. "Akım regülatörlerini kontrol ettin mi?"

"Ettim."

"Öyleyse devam edelim. Sıra bir sonraki katta."

Melba'nın şaşırdığı ve öngöremediği şey *Cerisier*'deki herkesin Ren'in kayboluşunu Halka'yla bağdaştırmaya ne kadar hazır olduğuydu. Bir gemide kayıp vakalarına nadiren rastlanırdı. *Cerisier* tüm uzun menzilli gemiler gibi kapalı bir sistemdi. Gidilebilecek hiçbir yer yoktu. Melba o alışıldık, insanca şüphelerin doğacağını varsaymıştı. Ren birine bulaşmış, bir şey çalmış, yanlış kişiyle sevişmiş ve sonunda ortadan kaldırılmıştı. Belki bir hava kilidinden dışarı atılmıştı. Geri dönüştürücüye sokularak temel besin maddelerine ayrıştırılmış, sonra da su ya da gıda stokuna aktarılmıştı. Bir cesedi saklamanın veya yok etmenin yolları elbette vardı, fakat bunu fark ettirmeden yapmanın yolu çok azdı. Gezegenlerarasında yolculuk etmek cinayetleri sonlandırmamıştı. İleri düzeyde evrim geçirmiş bu kadar çok maymun aylarca bir kutuya kapatılırsa belirli bir ölüm oranını beklemek gerekirdi.

Gel gör ki durum bu sefer farklıydı. Halka'ya yaklaşılırken birilerinin yer yarılmışçasına ortadan kaybolması insanlara mantıklı geliyor, herkes bunu doğal karşılıyordu. Sefere daha en başından uğursuz gözüyle bakılmıştı ve o esrarlı, tehlikeli, perili şeye yaklaştıkça tuhaf olayların yaşanması normaldi. Diğer herkes diken üstündeydi ve onların bu hali Melba'ya bir kılıf sağlıyordu. Durduk yerde ağlamaya başlarsa çevresindekiler bunun sebebini anladıklarını zannederler, onun gözyaşlarını korkuya bağlarlardı.

Melba tarama setini yenine soktu, doğruldu ve asansöre yollandı. Dahili servis asansörleri ufacık olup tek bir kişinin ve teçhizatının zar zor sığabileceği kadar genişti. Burada güverteler arasında gidip gelmek bir tabuta girmeye benziyordu. Genç kadın alt kata inerken elektriğin kesildiğini, orada mahsur kaldığını hayal etti. Bir an için zihninde kendi dolabı belirdi. Kamarasındaki. Hani yalıtım köpüğüyle ve Ren'le dolu olan. Ürperen Melba zihnini başka şeyler düşünmeye zorladı.

Dünya filosundaki en büyük gemilerden biri olan *Thomas Prince*, BM'nin bir araya getirdiği siviller topluluğunun eviydi. Sanatçılar, şairler, filozoflar, rahipler. Bu durum *Prince*'in fiziki yapısını bile değiştirmeden onu askeri bir gemiden ziyade kötü döşenmiş, konforsuz bir yolcu gemisine benzetiyordu. Şimdiye kadar Dünya'nın yerçekimi kuyusu dışındayken genellikle yatlarda ve lüks gemilerde yolculuk eden Clarissa, koridorların yeterince geniş olmadığı ve duvarlardaki ekranların kalitesiz görüntü verdiği yönünde gemi kaptanına yapılacak binlerce şikayeti hayalinde canlandırabiliyordu. Geç-

miş yaşamında bunları kendisi de dert ederdi ama artık hiçbirinin zerre kadar önemi yoktu.

Aslında işlediği cinayetten rahatsız olmamalıydı. Altı üstü bir ölüm dahaydı. Genç kadının gözünde hiçbir değer taşımamalıydı. Fakat ölen Ren'di.

"Yerimdeyim," dedi Stanni.

"Bana bir saniye ver," diyen Melba asansörden çıktı. Yeni koridor bir üsttekiyle neredeyse tıpatıp aynıydı. Bulundukları güverteler sadece ordugah ve depo olarak kullanılıyordu. En alt katlardaki mühendislik, makine atölyeleri, hangar peronları gibi kısımlarda olan çeşitlilik buralarda yoktu. Öylesi daha kolay olacağı için elektriksel anomalinin izini sürmeye buradan başlamışlardı ve iş ne kadar uzarsa o kadar zorlaşacaktı. Diğer her şey gibi.

Melba buatı buldu, tarama setini yeniden çıkardı ve sokete taktı.

"Solé?"

"Yerimdeyim," dedi Soledad.

"Tamamdır," dedi Melba. "Takibi başlat."

Olayın ardından Ren'i kamarasına götürmüş ve yere yatırmıştı. Yakında krize gireceğini hissedebiliyordu; o yüzden kendisi de ranzasına uzanarak bünyesinin iflas etmesini beklemişti. Bu seferkinin öncekilerden daha ağır geçmesi yalnızca hayal gücünün bir ürünü olabilirdi. Sonlara doğru uzun ve dehşet dolu bir an boyunca altına kaçırdığını sanmıştı ama üniforması temizdi. İşte o zaman Ren'i yerde bırakarak kalkmış, bir ampul kahve almış, Ren'in el terminalini ekip tuvaletindeki bir bölmeye bırakmış ve güvenlik subayını bulmuştu. Andre Commenhi adındaki sıska adam bir Marslı'ydı ve Melba'nın gayriresmi ihbarına pek kulak asmamıştı. Genç kadının anlattıklarına göre Ren onu aramış ve danışması gereken bir konu olduğunu söylemişti. Melba adamı her zamanki iş istasyonunda görmeye gittiğinde Ren orada değildi. Gemiyi baştan aşağı aramasına rağmen iş arkadaşını bir türlü bulamıyordu ve Ren bağlantı taleplerine cevap vermiyordu. Melba endişelenmeye başlıyordu.

Gemide detaylı bir arama yapılırken Melba yalıtım köpüğü tüplerini almış, kamarasına dönmüş ve Ren'i yeni tabutuna mühürlemişti. Adamın saçları sanki daha bir parlaktı – turuncu ton bir mercan kayalığından çıkmış gibiydi. Kanın çekildiği yerlerde cildi günışığı kadar solgun, biriktiği yerlerdeyse bir çürük kadar mordu. Vücudu henüz katılaşmamıştı; Melba bu sayede onu bir cenin gibi katlamayı becermiş ve etrafındaki boşlukları köpükle doldurmuştu.

Dakikalar içinde donan köpük hava geçirmeyecek ve basınca dayanacak şekilde tasarlanmıştı. Melba işini doğru yaparsa ceset kokusu asla dışarı sızmazdı.

"Nadie," diyen Soledad vazgeçmişe benziyordu. "Siz bir şey buldunuz mu?"

"Hey!" dedi Stanni. "Sanırım ben buldum. Bu kutuda yüzde onluk bir dalgalanma var."

"Tamam," dedi Melba. "Onu sıfırlayıp sorun çözülüyor mu bakalım."

"Oldu bil," dedi Stanni. "İş hallolurken öğle yemeğine gidelim mi?"

"Sizinle yemekhanede buluşurum," dedi Melba. Sesi neredeyse normaldi. Adeta başka biri olup çıkmıştı.

Yemekhane neredeyse boştu. Gemi saatine göre gecenin bir yarısıydı ve masalarında oyalanarak gelip geçen sivilleri seyreden sadece birkaç subay vardı. Hizmet akdine göre subay yemekhanesini kullanmaları gerekiyordu. Melba donanma mürettebatları arasında kendisi ve ekibi gibi sivillere belli bir güvensizlik beslendiğini duymuştu. Kendisi askerlerin kuşkularında ne kadar haklı çıktıklarının canlı bir kanıtı olmasaydı bu durumu içerleyebilirdi. Soledad ile Stanni çoktan bir masaya oturmuşlardı ve ampullerden kahve içerek bir tabak şekerli poğaça paylaşıyorlardı.

"İtiş sonlandığında bunları özleyeceğim," dedi Stanni, poğaçalardan birini havaya kaldırarak. "En iyi aşçı bile itiş yerçekimi olmadan doğru düzgün bir şey pişiremez. Sizce ne kadar boşlukta süzüleceğiz?"

"Ne kadar gerekirse," dedi Melba. "İki ay sürmesini planlıyorlarmış."

"Sıfır g'de iki ay," dedi Soledad, fakat ses tonunun ve yüzündeki solgunluğun anlamı belliydi. *Halka'da iyi ay*.

"Evet," dedi Stanni. "Bob'dan bir haber var mı?"

Ekiplerinin beşincisi –artık dördüncüsü– hâlâ *Cerisier*'deydi. Hem onun hem de Ren'in tıp ekibindeki bir adamla ilişkileri olduğu ortaya çıkmıştı ve güvenlik birimleri olağan şüphelileri sorguluyordu. Çoğu kayıp vakası yerel sebeplere bağlı olurdu. Melba boğazının yeniden düğümlendiğini hissetti.

"Henüz yok," dedi genç kadın. "Ama onu serbest bırakacaklarından eminim. Bob hiçbir şey yapmadı."

"Evet," dedi Soledad. "Bob kimseye zarar vermez. O iyi biridir.

Herkesin her şeyden haberi vardı ve Ren'i çok severdi."

"Belki tüm bunlar boşunadır," dedi Stanni. "Ren'in ölüp ölmediğini bilmiyoruz."

"Esse coisa oradayken Ren'in başına gelebilecek en iyi şey ölmek," dedi Soledad. "Gemi döndüğünden beri kâbuslar görüyorum. Bence bu seferden geri dönemeyeceğiz. Hem de hiçbirimiz."

"Böyle konuşmanın faydası yok," dedi Stanni.

Yemekhaneye bir kadın girdi. Orta yaşlarındaki kadın, gür kızıl saçlarını tebessümüyle çelişen ciddi bir topuz yapmıştı. Melba masadan kalkma arzusuyla onu şöyle bir süzdü, sona başını çevirdi.

"Ren'in başına her ne geldiyse," dedi, "bizim yapacak bir işimiz var. Ve onu yapacağız."

"İyi bildin," dedi Stanni, sonra titreyen bir sesle yineledi. "İyi bildin."

Yaşlıca adam ağlarken bir süre sessiz sedasız oturdular. Solé bir elini onun koluna attı ve Stanni'nin titrek nefesleri yavaşladı. Sonunda da kafa sallayıp yutkundu. Bir ıstırap ve cesaret sembolüne benziyor, bu haliyle asil görünüyordu. Melba o anda Stanni'nin muhtemelen babasıyla yaşıt olduğunu ve hayatı boyunca babasını hiç kimse için ağlarken görmediğini fark etti.

"Üzgünüm," dedi genç kadın. Bu sözü sarf etmeyi planlamamıştı ama kendiliğinden masaya dökülüvermişti. Ayıp bir şey söylemiş gibi hissetti.

"Sorun değil," dedi Stanni. "Ben iyiyim. Buyur patron; bir poğaça da sen ye."

Melba elini uzatırken tekrar ağlamamak için kendini zorladı. Konuşmamak için de. Ne diyeceğini bilmiyor ve kendinden korkuyordu. O sırada el terminali öterek onu uyardı. Tarama bitmişti. Anomalinin hâlâ orada olduğunu görmek bir saniye sürdü. Stanni müstehcen bir laf etti, sonra da omuz silkti.

"Şeytan azapta gerek," diyen adam ayağa kalktı.

"Siz gidin," dedi Melba. "Ben daha sonra gelirim."

"Pas problema," dedi Soledad. "Daha kahven bile bitmemiş, sa sa?"

Melba iş arkadaşlarının uzaklaşmasını seyrederken aynı anda hem yalnız kalmaktan huzur buluyor, hem de onları geri çağırası geliyordu. Boğazındaki düğüm göğsüne inmişti. Şekerli poğaçalar leziz ve mide bulandırıcı görünüyordu. Genç kadın kendini birkaç derin nefes almaya zorladı.

Sona iyice yaklaşmıştı. Filolar oradaydı. *Rocinante* oradaydı. Her şey tam planladığı gibi –veya ona yeterince yakın– gidiyordu. Ren'in bir önemi olmamalıydı. Melba daha önce de adam öldürmüştü. Bomba patlayınca başkalarının da ölmesi neredeyse kaçınılmazdı. İntikam almak kan dökmeyi gerektirirdi. Bu intikamın doğasında vardı ve Melba kendini ona adamıştı.

Ren'in ölümü onun değil Holden'ın suçuydu. Holden genç kadının oradaki varlığını gerekli kılarak Ren'i öldürmüştü. Eğer Melba'nın aile şerefine gereken saygıyı gösterseydi bunların hiçbiri olmazdı. Genç kadın ayağa kalktı, kendini topladı ve tıpkı gerçek Melba'nın yapacağı gibi *Thomas Prince*'i onarma işinin başına dönmeye hazırlandı.

"Üzgünüm Ren," dedi, bunun son olduğunu düşünerek. Kapıldığı keder onu tekrar oturmak zorunda bıraktı.

Bir terslik vardı. Böyle hissetmemesi gerekirdi. Kontrolünü kaybediyordu. Tüm yaptıklarına rağmen yeterince güçlü olup olmadığını merak etti. Veya belki de sebep başkaydı. Belki suni salgı bezleri istenmeden toksinlerini kan dolaşımına sızdırmaya başlamıştı. Melba her geçen gün duygusal olarak daha değişken biri haline geliyordu. Bu bir belirti olabilirdi. Genç kadın başını kollarına dayadı ve soluklanmaya çalıştı.

Ren ona şefkatle yaklaşmıştı. Sadece şefkatle. Ona yardım etmişti ve bunun karşılığında Melba adamı öldürmüştü. Elinin altında göçen kafatasını hâlâ hissedebiliyordu; bir nehir kenarında dikilirken ayaklarının altında çöken toprak gibi hem gevrek hem de yumuşaktı. Parmakları yalıtım köpüğü kokuyordu.

Ren omzuna dokununca genç kadın başını hızla kaldırdı.

"Selam," dedi biri. "Adım Anna. Seninki ne?"

Az önce donanma subayıyla konuşan kadındı.

"Burada oturduğunu gördüm," diyen kadın onun karşısına geçti. "Arkadaşlık edecek birinin yardımı dokunabilir diye düşündüm. Korkman çok doğal. Seni anlıyorum."

Gerçeği biliyor.

Bu düşünce Melba'nın vücudundan yıldırım gibi geçti. Dili damağına dokunmadan bile vücuduna gömülü salgı bezlerinin ve keselerin şiştiğini hissetti. Yüzü ve elleri buz kesti. Daha yabancı kadının gözleri kocaman açılamadan Melba'nın kederi ve vicdan azabı soğuk bir hiddete dönüştü. Kadın gerçeği biliyordu ve her şeyi ifşa edecekti. O zaman da Melba'nın tüm çabaları boşa çıkacaktı.

Melba ayağa kalktığını hatırlamıyordu ama artık ayaktaydı. Kadın da doğruldu ve bir adım geri çekildi.

Onu öldürmek zorundayım.

"Affedersin. Seni rahatsız etmek istememiştim."

Kadın bir darbeyi engelleyebilirmiş gibi ellerini kısmen kaldırmıştı. İşini bitirmek hiç zor olmazdı. Güçlü kuvvetli birine benzemiyordu. Dövüşmeyi bilmiyordu. Kan kaybından ölene kadar karnını tekmele, olsun bitsin. Çocuk oyuncağı.

Melba'nın zihnindeki zayıf bir ses söz aldı. *Bu, kurtarılacak birini arayan o budala rahiplerden biri. Hiçbir şey bilmiyor. İnsan içindesin. Ona saldırırsan yakalanırsın.*

"Beni tanımıyorsun," dedi Melba, sesini sakin tutmakta zorlanarak. "Hiçbir şey bildiğin yok."

Kapıya en yakın masalardan birindeki genç bir subay ayağa kalktı ve onlara doğru iki adım atarak araya girmeye hazırlandı. Eğer bu rahip nezarethaneye atılmasına sebep olursa kimliğine yakından bakarlardı. Ren'in cesedini bulurlardı. Melba'nın gerçekte kim olduğunu öğrenirlerdi. Kendine hakim olmaya mecburdu.

"Haklısın. Özür dilerim," dedi kadın.

Melba'nın içinde, kızıla çalmayan yerleri simsiyah olan katıksız bir nefret kabardı. Her şeyi –hem de her şeyi– tehlikeye atan bu aptal rahibe sayıp dökmek üzere dilinin ucuna bir yığın küfür geldi. Fakat hepsini yuttu ve çabucak oradan uzaklaştı.

Thomas Prince'in koridorları onun çalkantılı zihninde müphem bir varlıktı. Genç kadın Ren'le yaşanan olayın dengesini bozmasına izin vermişti. Bu onun dikkatini çalmış ve onu gereksiz risklere sokmuştu. Daha önce aklı başında olmayabilirdi ama artık öyleydi. Melba asansöre bindi ve Stanni ile Soledad'in sorunlu bileşeni bulmak için elektrik sistemini kontrol ettikleri katı seçti. Sonra vazgeçip hangarda karar kıldı.

"Stanni? Solé?" dedi el terminaline. "Beni biraz idare edin. Halletmem gereken bir iş çıktı."

Genç kadın kaçınılmaz sorgulamayı, kuşkuyu ve ağız aramayı bekledi.

"Peki," dedi Soledad. Hepsi buydu.

Melba hangara vardığında mekiğinin kalkışına yetki verdi, izin çıkması için on dakika bekledi ve *Thomas Prince*'in bordasından uzay boşluğuna fırladı. Mekiğin monitörleri ucuz ve küçüktü; uzayın sonsuzluğu elliye elli santimlik bir alana sıkıştırılıyordu. Genç

kadın bilgisayardan *Cerisier*'e olan en hızlı itişi hesapladı. Yolculuk bir saatten daha kısaydı. Melba bir lunapark trenine binmişçesine kontrollere yüklendi ve üfleç motorlarının tam güç yanmasına izin verdi. Kısa süre sonra *Cerisier* büyük bir hızla üstüne gelen ufacık bir gri nokta olarak yıldız serpintisinin içinde belirdi. Filodaki diğer her gemi gibi o da yavaşlama itişinin son aşamasındaydı. Hedefleri olan Halka, göz kamaştırıcı motor kuyruklarının ötesinde bir yerde onları bekliyordu. Melba bu düşünceyi kafasından çıkardı, çünkü Stanni'yle Soledad'i ve onların bastırılmış korkularını aklına getiriyordu. Böyle bir anda onları düşünemezdi.

Gideceği yere ulaşmadaki sabırsızlığı yüzünden mekiği döndürüp yavaşlama itişine başlaması zor oldu. Oraya bir an önce varmak için yanıp tutuşuyordu. Süpürgesine binmiş bir cadı misali *Cerisier*'e dalmak, mekiği atmosferdeyken mümkün olamayacak hızlarda çığlık çığlığa bağırtmak istiyordu. O yüzden çok fazla bekledi ve atlayışın son yarısını neredeyse iki g'de gerçekleştirdi. Gemiye yanaştığında başı ağrıyor ve çenesine yumruk yemiş gibi hissediyordu.

Hiç kimse ona niçin erken ve yalnız geri döndüğünü sormadı. Dönme gerekçesini kayıtlarda özel sebepler olarak belirtti. Diğer tayfalara sürtünerek yürüdüğü daracık koridorlar ona bunaltıcı, tanıdık ve huzur verici geldi. *Thomas Prince*'in daha geniş alanlarından ne kadar rahatsızlık duyduğunu ancak buradayken fark edebilmişti. Orada bulunmak aşırı derecede özgür olmak gibiydi ve Melba gereksinimlerinin karşılanmasıyla yetinen biriydi.

Kamarası darmadağındı. Tüm eşyaları –giysileri, terminalinin uzatma kablosu, kadın pedleri, iletişim paneli, diş fırçası– yere saçılmıştı. İtiş sonlanmadan önce onları sabitlemenin bir yolunu bulmalıydı, yoksa dışarıya uçup giderlerdi. İnsanlar onların neden toplanıp kaldırılmadığını merak ederlerdi. Genç kadın çarpışma koltuğunun altındaki metal kapağa göz atmak için kendine izin verdi. Altın sarısı yalıtım köpüğü, kapağın köşesinden azıcık sızıntı yapmıştı. Melba bir tür file torba ve birkaç mıknatıs bulacaktı. Onlar işini görürdü. Fakat bunun bir önemi yoktu. Bu daha sonrasını ilgilendiren bir meseleydi. Daha sonrasının önemi yoktu.

İletişim panelini alıp çalıştırdı. *Rocinante*'yle arasındaki ping süresi[1] otuz saniyenin altına düşmüştü. Melba aylardır, yıllardır yük-

---

1 Ağ bağlantısı üzerinden uzak bir sunucuya yollanan bir sinyalin geri dönüş süresi. İki nokta arasındaki ping değeri ne kadar düşük olursa karşılıklı iletişim o kadar hızlı gerçekleşir. *–çn*

lemek için beklediği sekansı karşı tarafa yükledi. Kod çok kısaydı. Ondan onay istemesi bir saniye bile almadı.

Korkusu geçmişti. Nefreti de. Kısa bir süre için ufacık oda rüyadan yeni uyanmışçasına bir hisle doldu ve Melba vücudunun gevşediğini, adeta hafiflediğini hissetti. Çok çalışıp çok mesafe katetmişti ve tüm hatalarına, tüm yanlışlarına, tüm son dakika doğaçlamalarına rağmen amacına ulaşmıştı. Tüm hayatını bu âna yönlendirmişti ve artık oraya varmasıyla birlikte her şeyi geride bırakmak neredeyse zor gelecekti. Kendini üniversiteden mezun olurmuş veya evlenirmiş gibi hissediyordu. Bu ânın, uğruna mücadele ettiği her şeyi gerçekleştirecek bu eylemin ardından dünyası bir daha asla aynı olmayacaktı.

Melba dikkatle ve her tuş darbesinin zevkine vararak onay kodunu –jules-pierre mao– girdi ve başparmağıyla gönder tuşuna bastı. İletişim panelinde sarı bir LED ışığı yandı. Işık hızında yola çıkan küçücük bilgi paketini arka plan parazitlenmesinden ayırt etmek neredeyse olanaksızdı. Fakat *Rocinante*'deki yazılım onu tanıyacaktı. Holden'ın gemisindeki iletişim sistemi çoktan kurulu olan sanal makineye bağımlı hale gelecekti ve tüm sistem baştan aşağı silinmeden durdurulamayacaktı. *Rocinante* kolayca tespit edilebilecek bir tetikleme kodunu *Seung Un*'a gönderecek, elli üç saniye bekleyecek, sonra da Holden'ın sorumluluğunu ve taleplerini ilan edecekti. Sanal makine bunun ardından silahları ve hedefleme sistemlerini devreye sokacaktı. Ve ardından hiçbir şey, evrendeki hiçbir güç yaşanacakların önüne geçemeyecekti.

İletişim paneli onay cevabını aldı ve sarı LED ışığının rengi kırmızıya döndü.

On Beşinci Bölüm: Boğa

Boğa'nın el terminali güvenlik arabasının ince plastik ön panelinde duruyor ve koridor zeminindeki her tümsekte sarsılıyordu. Standart ikili tonda çalan siren yoldaki insanları dağıtıyor ve Boğa'nın arkasından bağrışmalarına yol açıyordu. Haberi henüz almamışlarsa bile dakikalar içinde alacaklardı. *Seung Un*'un ölümü göz ardı edilebilecek bir şey değildi.

Küçük, titrek ekranda destroyer tekrar infilak etti. Patlama ilk başta gemiler arasındaki turuncu bir kıvılcımdan, elektrik boşalımına ya da bakım ateşlemesini yapan bir gauss topuna bağlanabilecek bir şeyden ibaretti. Yarım saniye sonra olay mahallinden etrafa sarı parıltılar saçıldı. İki saniye sonra asıl infilak gerçekleşti. Videonun bir karesiyle bir sonraki arasında destroyerin bordası dışa doğru yarıldı. On saniye boyunca hiçbir şey olmadı, sonra füzyon reaktörü güneşten daha parlak bir ışık saçarak yavaşça arka taraftan çıktı. Boğa yoğun beyaz gazların dağılmaya başlamasını ve sarı renkli devasa bir bulut halinde silikleşmesini seyretti. Bulutun okyanusumsu siyahlıkta hızla tutarlılığını yitiren sarı bir lekeye dönüşmesi uzun sürmedi.

Boğa kendini ofise geri götürecek rampaya sapmak için kafasını kaldırdı. Derken genç bir adam yavaşça yoluna çıktı ve Boğa arabanın kornasına bastı.

"Sireni duymuyor musun?" diye bağırdı delikanlının yanından geçerken. Karşılık küstahça bir kafa sallamaydı.

"Tamam," dedi Serge, terminal üzerinden. "İlk güvenlik analizini alıyoruz. En iyi tahmine göre enerji nakil hatlarının birinde bir patlama oldu ve güvenlik sistemlerini birbirine kaynatarak kapanmalarını engelledi. Zaten tüm sancak ana devresinin eriyik metale dönüşmesi o kadar sürerdi."

"Ne patlamış?" diye bilmek istedi Boğa.

"Büyük ihtimalle bir manevra iticisi. Onlardan biri oralardaydı. Su yeterince ısınırsa buhar olmadan direkt plazmaya dönüşür. Etrafındaki duvarları delip geçer."

Boğa arabayı dar bir köşeden döndürdü ve yavaşlayarak yarım düzine yayanın önünden çekilmesini bekledi.

"Öyleyse reaktör çekirdeğini neden dışarı attılar?"

"Bilmiyorum ama herhalde kapsamayı[1] kaybedeceklerini düşünmüşlerdir. Şu an o mierdaya dalmamak için altı geminin rotasını değiştiriyorlar."

"Kapsamayı kaybetselerdi daha beter olurdu. Cesetlerden ve şarapnelden sakınmak için rota değiştirirlerdi. Kurtulan var mı?"

"Evet. İmdat çağrısı verdiler. Tıbbi yardım ve tahliye. Epey boka batmışa benziyorlar, que no?"

"Takip verilerinden ne haber? Onları kimin vurduğunu biliyor muyuz?"

"Hiç kimse vurmadı. Ya altı üstü bir kazaydı, ya da..."

"Ya da?"

"Ya da değildi."

Boğa dudağını ısırdı. Bir kaza bile başlarına yeterince iş açardı. Güneş sisteminin güç yapısının tarafları zaten diken üstündeydi ve Dünya filosunun hem eski hem de bakımsız olduğunu hatırlatmak durumu kolaylaştırmazdı. Tabii sabotaj ihtimali daha da kötüydü. Olayın tek iyi yanı herkesin onu görmesi ve böylece düşman faaliyeti suçlamalarının yapılamayacak olmasıydı. Bir gauss mermisi veya şanslı bir füze tespit edilmeksizin *Seung Un*'un savunmalarını aşmış olsaydı bu bilim misyonu Boğa'nın düşünmek istemediği kadar kısa bir sürede sıcak çatışmaya dönüşebilirdi.

"Yardım teklif edecek miyiz?" diye sordu Boğa.

"Dur da bir soluklanalım patron," dedi Serge. "Ashford haberi bizden önce almıyor ki."

Boğa öne eğildi ve parmak eklemleri bembeyaz kesilene dek yönlendirme kontrollerini sıktı. Serge haklıydı. Geminin dışında olup bitenler Ashford'un sorunuydu. Ve de Pa'nın. Boğa sadece güvenlik subayıydı ve *Behemot*'un içinde neler yapılması gerektiğine kafa yormalıydı. İnsanlar korkacaklardı ve onun işi o korkunun paniğe dönüşmesini önlemekti. Bir geminin –hatta bir düşman gemisinin– infilak etmesini seyretmek, uzay boşluğuyla aralarında sadece ince

1 Orj. *Containment*: Bir nükleer reaktördeki radyoaktif ve diğer tehlikeli maddelerin kazara salınmasını önlemek için tasarlanmış fiziki bir sistem. *–çn*

bir çelik ve seramik tabaka varken hayatın ne kadar narin olduğunu herkese hatırlatırdı. En azından kendisine hatırlattığı kesindi. O sırada araba normalden daha büyük bir tümseğe çarptı ve el terminali kayarak yan devrildi.

"Tamam," dedi Boğa. "Bak, kaptan yardım teklif etmeye karar verebilir diye acil durum malzemelerini hazırlamamız gerekecek. Kaç kazazedeyle ilgilenebiliriz?"

Serge hırıltılı bir kahkaha attı.

"Hepsiyle. Biz koca *Behemot*'uz. Bir şehre yetecek kadar boş yerimiz var."

"Doğru," diyen Boğa, kendine hakim olamayarak biraz gülümsedi. "Aptalca bir soruydu."

"Dert etmemiz gereken tek şey–"

Hat bir anda kesildi.

"Serge? Bak bu hiç komik değil," dedi Boğa. "Konuş benimle."

"Bir sinyal alıyoruz. *Rocinante* adlı özel bir korvetten yayın yapılıyor."

"Bu ismi bir yerden hatırlar gibiyim," dedi Boğa.

"Ben de," dedi Serge. "Sana aktarıyorum."

El aygıtının ekranı karardı, karıncalandı, sonra da tanıdık bir simayı gösterdi. James Holden, yani buz şilebi *Canterbury*'nin ölümü hakkındaki duyurusuyla Dünya-Mars arasındaki ilk savaşı başlatan adam bir kez daha durumu daha beter bir hale soktu.

"... *Şahsi* iznim olmadan Halka'ya yaklaşan her gemi ikaz edilmeksizin yok edilecektir. Sakın azmimi sınamayın."

"Hayır, olamaz," dedi Boğa. "Ha siktir."

"Bilginin ve doğal kaynakların herkes tarafından özgürce kullanılması eskiden beri kişisel davam olagelmiştir. Bireylerin ve tüzel varlıkların çabaları güneş sistemimizdeki gezegenlere yerleşmemizi ve yaşamın daha önce hayal bile edilemediği yerlerde mümkün hale gelmesini sağlamış olabilir. Fakat Halka'nın kontrolünün vicdansız birilerince ele geçirilme tehlikesi çok büyük. Şimdiye kadar Kuşak halklarının güvenine layık olduğumu ispatladım. Bu harikulade eserin korunması ahlaki bir zorunluluktur ve bunu yapmak için gerektiği kadar kan dökmeye hazırım."

Boğa el terminalini kaptığı gibi Ashford'a bağlanmayı denedi. Ekranda üç yapraklı yoncayı andıran kırmızı komuta simgesi belirdi ve Boğa'yı daha sonra dinlenecek bir mesaj kaydedebilmesi için başka bir menüye yönlendirdi. Pa'yı denediğinde de aynı sonuçla

karşılaştı. Holden'ın mesajı artık tekrar ediyor, yinelenen sözcükler ikinci seferde de ilki kadar aptalca ve zehirli geliyordu. Boğa sıkılı dişleri arasından bir küfür etti. Kontrollere yüklenerek tekerlekleri olabildiğince hızlı çevirdi ve gazı kökledi. Merkezi asansörler sadece bir-iki dakikalık mesafedeydi. Oraya ulaşabilirdi. Yeter ki kendisi köprüye varmadan önce Ashford aptalca bir işe kalkışmasın.

"Bu doğru mu patron?" diye sordu Serge. "Holden az önce bizim adımıza Halka'ya sahip mi çıktı?"

"Güvenlikteki herkesin derhal teyakkuza geçmesini istiyorum," dedi Boğa. "Düşman faaliyeti protokollerine başlansın. Koridorlar boşaltılsın ve ara duvarlar kapatılsın. Bir savunma ya da hasar kontrol ekibinde olan herkes uyanıp giyinsin. Bu işten sen sorumlusun."

"Oldu bil patron," dedi Serge. "Biri sorarsa neredesin diyeyim?"

"O ekiplere ihtiyaç duymamızı önlemeye çalışacağımı."

"Bien."

Tanıdık koridorlar alışılmıştan daha uzun, duvar diye inşa edilmiş zeminlerin ve tavan olarak tasarlanmış duvarların tuhaflığı daha sürreal geliyordu. Boğa gerçek bir savaş gemisinde olsaydı basit ve dolambaçsız bir güzergâh kullanabilirdi. Hatta *Behemot*'un koca karnı dönüyor olsaydı bu kadar zorlanmazdı. Arabayı daha da hızlı ilerletme çabasıyla motoru kapasitesinin üstüne kadar zorladı. O sırada alarm klaksonları çalmaya başladı: Serge herkesi çatışma hazırlığına çağırıyordu.

Asansörün önünde bir kalabalık toplanmıştı. Kadınlı erkekli tayfalar görev yerlerine gitme derdindeydiler. Boğa onları iterek aralarından geçti. Oradaki en kısa boylu kişi kendisiydi. Holden gibi o da bir Dünyalıydı. Asansörlere ulaştığında yönetici kodunu girdi ve ilk gelen asansöre bindi. Uzun boylu, koyu tenli bir adam peşinden içeri girmeye yeltendi. Boğa bir elini adamın göğsüne koyarak onu durdurdu.

"Bir sonrakine bin," dedi. "Gitmek isteyeceğin bir yere gitmiyorum."

Kabin göğe yükselircesine köprüye doğru katları tırmanırken Boğa bilgi edinmek için el terminalini kullandı. Güvenli kanallara erişimi yoktu –o yetkiye yalnızca kaptan ve İS sahipti– ama umumi sohbet odaları hıncahınç doluydu. Boğa açık yayınlar arasında gezinerek ve her kanalda birkaç saniye geçirerek duruma dair bir fikir edinmeye çalıştı.

Mars bilim ekibi ve refakatçileri her kanalda Holden'a ateş püs-

kürüyor, ona bir terörist ve suçlu diyordu. Dünya filosunun tepkisi daha sakindi. Umumi konuşmaların çoğu *Seung Un*'a yönelik kurtarma çalışmalarının koordinasyonuyla ilgiliydi. Reaktör çekirdeğinin gemiden atılmasından doğan yüksek enerjili gazlar acil yardım ekibinin iletişimini sekteye uğratıyordu ve kafası çalışan biri kurtarma faaliyetlerini koordine etmek için umumi kanalları kullanmaya başlamıştı. Konuşmalar bir askeri operasyonun ciddi verimliliğine sahipti ve daha sonra yaşanacaklardan ne kadar korksa da bu durum *Seung Un*'da canlı kalmış Dünyalı tayfalar için Boğa'ya ümit verdi.

Holden'ın mesajı hâlâ tekrarlanıyor, umumi kanallara yayılıyordu. Mesaj ilk başta sadece *Rocinante*'den gelirken kısa süre sonra diğer kanallardan da yorumlar eşliğinde yayınlanmaya başladı. Sinyal Kuşak'a ve iç gezegenlere ulaştığında konuşulan yegâne mevzu olup çıkacaktı. Boğa daha şimdiden Dünya ile Mars arasındaki müzakereleri hayal edebiliyor, DGİ'nin fazla şımardığında karar kılan iki süper gücün ona hak ettiği dersi vermekte anlaştığını duyar gibi oluyordu.

Behemot'taki birileri kopuk halka amblemini de ekleyerek Holden'ın mesajını yeniden yayınlamaya başlamıştı. Yayına eşlik eden yorumda Kuşak'ın layık olduğu saygıyı talep etmesinin ve güneş sistemindeki haklı yerini almasının zamanı geldiği söyleniyordu. Boğa yardımcısından yayının kaynağını bulup kapatmasını istedi.

Saatler gibi gelen, ama muhtemelen dört dakikayı bile geçmeyen bir sürenin ardından asansör köprüye ulaştı. Kapı kanatlarının sessizce açılmasıyla birlikte Boğa dışarı çıktı.

Köprü, çatışmalara uygun olarak tasarlanmamıştı. Gerçek bir savaş makinesinin çoklu istasyonları ve kontrollü kumanda hatları yerine *Behemot*'un köprüsü gelmiş geçmiş en büyük römorkör gibi inşa edilmiş olup aradaki tek fark duvarlardaki borazan çalan melek resimleriydi. İstasyonlar –dönüşlü bir yedekleme sistemi üzerine kurulmuş tekli istasyonlar– birbirine bakarak gevezelik eden Kuşaklılarca idare ediliyordu. Ayrı bir kapıdan ulaşılan güvenlik istasyonu sahipsizdi. Birer çocuk veya sivil gibi davranan köprü mürettebatının yüzlerine coşkulu ve heyecanlı ifadeler hakimdi. Bunlar karşılaştıkları bir tehlikeyi anlamayan ve nasıl bir kriz çıkarsa çıksın sonunda her şeyin tatlıya bağlanacağını zanneden insanlardı.

Ashford ile Pa komuta istasyonlarındaydılar. Ashford bir kameraya bakarak başka bir gemideki biriyle konuşuyordu. Kaşlarını ça-

tan Pa sert adımlarla Boğa'ya doğru yürüdü. Gözleri kısık, dudakları kansızdı.

"Burada ne halt yiyorsun Bay Baca?"

"Kaptanla konuşmalıyım," dedi Boğa.

"Kaptan Ashford şu anda meşgul," dedi Pa. "Ciddi bir durumla karşı karşıya olduğumuzu belki fark etmişsindir. Görev yerinde durmanı beklerdim."

"Evet İS, ama–"

"Görev yerin köprü değil. Hemen buradan gitmelisin."

Boğa dişlerini sıktı. Kadına bağırıp çağırmak istiyordu ama şimdi zamanı değildi. Vaziyeti idare etmek için buradaydı ve öyle yapmanın yararı dokunmazdı.

"Onu vurmak zorundayız komutanım," dedi. "*Rocinante*'ye ateş açmamız ve bunu derhal yapmamız lazım."

Tüm kafalar onlara doğru çevrildi. Ashford iletişimini sonlandırdı ve ikiliye yaklaştı. İçine düştüğü kararsızlık ona kibirli bir görünüm veriyordu. Kaptanın bakışları istasyonlarındaki tayfalarda gezindi ve tekrar ikiliye çevrildi. Boğa, Ashford'un izlenmeye ne denli önem verdiğini görebiliyordu. Bu huyu onun tüm kararlarını çarpıtıyordu ve mahremiyet için vakit yoktu.

"Durum kontrolüm altında Bay Baca," dedi Ashford.

"Kusura bakma Kaptan," dedi Boğa, "ama Holden'ı vurmak ve bunu herkesten önce yapmak zorundayız."

"Neler döndüğünü anlayana kadar hiçbir halt yemeyeceğiz bayım," diyen Ashford'un sesine tehlikeli bir tını karıştı. "Üst rütbedekiler Holden'ın eylemine yetki verdiler mi öğrenmek için Ceres'ten bilgi talep ettim ve Dünyalı filosunun faaliyetlerini yakından izliyorum."

Bu dil sürçmesi her şeyi belli etmeye yetti. BM değil. Dünyalı filosu. Boğa kanın beynine hücum ettiğini hissetti. Ashford'un gelişigüzel ırkçılığı ve beceriksizliği yüzünden hep beraber can vermek üzereydiler. Boğa dişlerini sıktı, başını eğdi ve sesini yükseltti.

"Komutanım, şu anda Dünya ile Mars arasında hesaplamalar yapılıyor. Doğrudan bir tepki mi vermeleri–"

"Bu potansiyel olarak istikrarsız bir durum Bay Baca–"

"–yoksa Holden'ın kazanmasına göz mü yummaları gerektiğini–"

"–ve yangına körükle gidecek değilim. Bu noktada şiddeti tırmandırmak–"

"–tartışıyorlar ve bir kez *ona* ateş etmeye başladılar mı *bize de* etmeye başlayacaklar."

Pa'nın sesi bir bas senfonisindeki tek bir flüt gibi tüm dikkatleri üstüne çekti.

"Boğa haklı komutanım."

Boğa ile Ashford aynı anda ona doğru döndüler. Ashford'un yüzündeki şaşkınlık Boğa'nınkinin bir kopyasıydı. Sensör istasyonundaki adam yanındaki kadına bir şeyler mırıldandı ve sesindeki tıslama o ani suskunlukta tüm odaya yayıldı.

"Bay Baca haklı," dedi Pa. "Holden kendini DGİ'nin bir temsilcisi olarak tanımladı ve Dünya kuvvetlerine karşı bir şiddet eylemi gerçekleştirdi. Rakip komutanlar bize onun desteği gözüyle bakacaklar."

"Holden DGİ'nin bir temsilcisi falan değil," dedi Ashford. Sesindeki bıçkınlık kendinden emin olmadığı izlenimini veriyordu.

"Ceres'i aradın," dedi Boğa ona. "Sen emin değilsen onlar da değildir."

Ashford'un yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Fred Johnson onu Ganymede'deki davranışları sebebiyle kovduğundan beri Holden'ın DGİ'de resmî bir mevkii yok. Eğer sorulursa Holden'ın bizim adımıza konuşmadığını diğer komutanlara açıklayabilirim ama şu anda hiç kimse herhangi bir eylemde bulunmuyor. Yapılacak en iyi şey beklemek ve ortamın yatışmasına izin vermek."

Pa başını eğdi, sonra tekrar kaldırdı. Boğa ile Sam'i tüm komuta heyetinin önünde küçük düşürmesinin bir önemi yoktu. Önemi olan tek şey şimdi doğru adımı atmaktı. Boğa uzanıp onun koluna dokunmak, Ashford'a kafa tutması için gereken cesareti ona vermek istedi.

Fakat anlaşıldığı üzere kadının buna ihtiyacı yoktu.

"Komutanım, inisiyatif kullanmazsak başka biri kullanır ve o zaman açıklamalar için çok geç olur. İnanıldığı sürece inkârlar iyi hoştur, fakat Holden'ın daha önce bizim için çalıştığı bilinen bir gerçek ve şimdi bizi temsil ettiğini söylüyor. Ceres'le aramızda dört saatlik iletişim gecikmesi var. Oturup cevap gelmesini bekleyemeyiz. Holden ile aramızdaki ayrılığı apaçık hale getirmeliyiz. Bay Baca haklı. *Rocinante*'ye saldırmamız gerek."

Ashford'un yüzü kül gibiydi. "Bir sıcak çatışma başlatmayacağım."

"Benimle aynı kanalları mı dinliyorsun Kaptan?" diye sordu Boğa. "Herkes çoktan başlattığımızı düşünüyor."

"*Rocinante* tek bir gemi. Onu alt edebiliriz," dedi Pa. "Fakat Dünya veya Mars'la kapışırsak yeniliriz."

Gerçek artık ortadaydı. Ashford bir elini çenesine götürdü. Orada olmayan bir şeyi okurcasına gözleri sağa sola oynuyordu. Tepki vermediği her saniye korkaklığı daha da açığa çıkıyordu ve Boğa adamın bunu bildiğini, bundan nefret ettiğini anlayabiliyordu. Sorumluluk ondaydı ama o sorumluluğu istemiyordu. Kaybetmekten ziyade kötü gözükmekten korkuyordu.

"Bay Chen," dedi Ashford. "*Rocinante*'ye bir dar ışın aç. Kaptan Holden'a bunun acil bir mesele olduğunu söyle."

"Emredersin komutanım," dedi iletişim subayı, ve hemen sonra ekledi. "*Rocinante* bağlantıyı kabul etmiyor komutanım."

"Kaptan?" dedi sensör setinin başındaki adam. "*Rocinante* rota değiştiriyor."

"Nereye gidiyor?" diye bilmek istedi Ashford, gözlerini Boğa'dan ayırmaksızın.

"Şey, üstümüze geliyor. Komutanım?"

Ashford gözlerini yumdu.

"Bay Corley," diye hırıldadı. "İskele füze bataryasına güç aktar. Bay Chen, Dünya ve Mars komuta gemileriyle dar ışın bağlantıları kurulmasını istiyorum. Derhal."

Boğa gevşemek için kendine izin verdi. Aciliyet hissi, yerini rahatlamaya ve bir tür melankoliye bırakmıştı. *Bir kere daha, Albay Johnson. Bir kere daha ucuz atlattık.*

"Silah paneli yeşil yanıyor komutanım," dedi silah subayı, atari salonundaki bir çocuk kadar coşkulu bir sesle.

"Hedefe kilitlenin," dedi Ashford. "O dar ışın bağlantıları kuruldu mu?"

"Tanındık ve beklemedeyiz komutanım," dedi Chen. "Konuşmak istediğimizi biliyorlar."

"Tamam," diyen Ashford ellerini arkasında kavuşturdu ve eski çağların ahşap bir kıç güvertesindeki bir gemi kaptanı gibi köprüde volta atmaya başladı.

"Hedefe kilitlendik," dedi silah subayı, sonra da ekledi. "*Rocinante*'nin silah sistemlerine güç aktarılıyor."

Ashford koltuğuna çöktü. Yüzünde buruk bir ifade vardı. Boğa anladı ki adam o mesajın doğru olduğunu, Halka'nın kontrolünü

ele geçirmek için DGİ tarafından bir girişimde bulunulduğunu ummuştu.

Ahmağın tekiydi.

"Ateş açalım mı komutanım?" diye soran silah subayının sesi, koşup gitmeye can atan bir köpeğin tasması kadar gergindi. Kadın tetiğe basmak için can atıyordu. Bu hevesi onu Boğa'ya ısındırmadı. Boğa dönüp Pa'ya bir göz attı ama İS ona bakmamaya özen gösteriyordu.

"Evet," dedi Ashford. "Ateş."

"Füze fırlatıldı komutanım," dedi silah subayı.

"Sistem hata verdi," dedi operasyon subayı. "Fırlatıcıdan geribildirim alıyorum."

Boğa'nın ağzında bozuk paraya benzer bir tat vardı. Holden *Behemot*'a da bomba yerleştirdiyse sorunları daha yeni başlıyor olabilirdi.

"Füze ateşlendi mi?" dedi Pa sertçe. "Sakın bana patlamaya hazır bir torpilin tüpte sıkışıp kaldığını söyleme."

"Evet komutanım," dedi silah subayı. "Füze yolda. Teyit aldık."

"*Rocinante* kaçış manevrası yapıyor."

"Ateşe karşılık veriyor mu?" diye sordu Ashford.

"Hayır komutanım. Henüz değil."

"Elektrik şebekesinden hatalar alıyorum komutanım. Sanırım bir şey kısa devre yaptı. Elektrikler her an–"

Köprü karanlığa gömüldü.

"–kesilebilir. Komutanım."

Monitörler karardı. Işıklar söndü. Yalnızca hava dönüştürücülerinin sesi geliyordu ve Boğa onların yedek akülerden beslendiğini tahmin etti. Karanlıktan Ashford'un sesi yükseldi.

"Bay Pa, füze sistemiyle hiç deneme atışı yaptık mı?"

"Sanırım gelecek haftaki programda yer alıyordu komutanım," dedi İS. Boğa el terminalinin ekranını en parlak ayarına çıkarıp onu bir meşale gibi havaya kaldırdı. Salonun duvarlarına boydan boya yerleştirilmiş acil durum ışıklarına göz gezdirdi. Hepsi de diğer her şey kadar karanlıktı. İşte henüz denenmemiş bir sistem daha.

Birkaç saniye sonra köprü mürettebatının yarısı gömme acil durum dolaplarından el fenerleri çıkardı. Salon ışık huzmeleriyle doldukça aydınlık seviyesi yükseldi. Hiç kimseden ses çıkmadı. Çıkmasına gerek yoktu. *Rocinante* ateşe karşılık verirse sabit bir hedeftiler ama büyük ihtimalle geminin tamamını kaybetmezlerdi. Tabii ateş

açmak için Dünya'yla, Mars'la veya ikisiyle birden sıcak çatışmaya girmeyi beklemiş olsalardı *Behemot*'un yok olması işten bile değildi. Onun yerine ne kadar hazırlıksız olduklarını tüm güneş sistemine ilan etmişlerdi. Boğa yalnızca güvenlik subayı olduğu için ilk kez canı gönülden sevindi.

"İS?" dedi.

"Evet?"

"Başmühendisin ev hapsini kaldırma izni istiyorum."

Pa'nın o loş ışıkta grinin tonlarına bürünmüş yüzü son derece ciddiydi. Yine de kadının gözlerinde kasvetli bir keyif görür gibi oldu Boğa.

"İzin verilmiştir," dedi İS.

On Altıncı Bölüm: Holden

"Eh," dedi Amos. "İşte bu çok acayip."

Mesaj tekrar etmeye başladı.

"Ben Kaptan James Holden. Az önce gördükleriniz, içinde bulunduğunuz tehlikenin sadece bir örneğidir..."

Operasyon güvertesi buz gibi bir sessizlik içerisindeydi. Sonra Naomi suskun bir hışımla geminin operasyon paneliyle uğraşmaya başladı. Holden göz ucuyla Monica'nın ekibine işaret verdiğini ve Okju'nun kamerasını kaldırdığını gördü. 'Hiçbir sivilin operasyon güvertesine alınmaması' kararının uygulamadan çıkarılması artık bir hata olabilirmiş gibi gözüküyordu.

"Mesaj sahte," dedi Holden. "Ben öyle bir şey kaydetmedim. O ben değilim."

"Yine de senin gibi konuşuyor," dedi Amos.

"Jim," diyen Naomi'nin sesi panikle çarpılmaya başlıyordu. "O mesajın kaynağı biziz. Şu anda *Roci*'den yayınlanıyor."

Holden başını iki yana sallayarak bu iddiayı peşinen reddetti. Mesajın kendisinden daha saçma bir şey varsa o da *kendi* gemilerinden çıkıyor olma fikriydi.

"Yayının kaynağı biziz," diye tekrarlayan Naomi eliyle ekrana vurdu. "Ve onu durduramıyorum!"

Holden'ın gözünde her şey bir anda geri çekilir gibi oldu. Odadaki sesler artık çok uzaklardan geliyordu. Holden paniğe dayalı bir tepki verdiğini anladı ama ona boyun eğerek kavuştuğu kısa huzur ânına dört elle sarıldı. Monica ona belli belirsiz duyabildiği sorular bağırıyordu. Naomi öfkeyle iş istasyonuna vuruyor, Holden'ın takip edebildiğinden daha büyük bir süratle menü ekranları arasında geçiş yapıyordu. Alex geminin iletişim kanalı üzerinden bağırarak emirlerini bekliyordu. Amos odanın karşısından gülünç denebilecek bir şaşkınlık ifadesiyle ona bön bön bakıyordu. İki kamera ope-

ratörü bir elleriyle teçhizatlarını tutarken diğeriyle emniyet kemerlerini takmaya uğraşıyordu. Havada asılı duran Cohen dudaklarını büzerek hafifçe somurtuyordu.

"Bu bir tuzak," dedi Holden. "Her şey bunun içindi."

Her şey: Marslıların açtıkları dava, Titania'dan aldığı işi kaybetmesi, kamera ekibinin Halka'ya gitmek istemesi. Başlarına gelen her şey onları bu noktaya sürüklemişti. Holden'ın bir türlü idrak edemediği, tüm bunların sebebiydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye soran Monica, aynı kareye girebilmek için ona yaklaştı. "Ne tuzağı?"

Amos bir elini kadının omzuna koyarak başını iki yana salladı.

"Naomi," dedi Holden, "kontrolünü kaybettiğin tek sistem iletişim mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım."

"Öyleyse onu kapat. Kapatamazsan da tüm iletişim sistemini elektrik şebekesinden ayırmasında Amos'a yardım et. Gerekirse sistemi kahrolası gemiden söküp atın."

Naomi başını tekrar salladı ve Amos'a döndü.

"Alex," dedi Holden. Monica ona bir şey söylemeye kalktı ama Holden bir parmağını kaldırarak belgeselciyi susturdu ve kadının ağzı şak diye kapandı. "Bizi *Behemot*'a doğru götür. DGİ adına Halka'ya sahip çıktığımız falan yok ama herkes öyle yaptığımızı düşündüğü sürece bize ateş açma ihtimali en düşük taraf onlar."

"Yaşananlar hakkında bana ne söyleyebilirsin?" dedi Monica. "Burada tehlikede miyiz? Bu tehlikeli bir durum mu?" Kadının kendinden emin sırıtışı silinmiş, yerini apaçık bir korku almıştı.

"Kemerlerinizi takın," dedi Holden. "Hepiniz. Çabuk olun."

Okju ile Klip kendilerini çoktan çarpışma koltuklarına bağlamışlardı. Monica ile Cohen de onları hızla taklit ettiler. Tüm belgesel ekibi sessizce oturacak kadar sağduyuluydu.

"Kaptan," dedi Alex. Stresli durumlardayken olduğu gibi, sesi uykulu denebilecek bir tona bürünmüştü. "*Behemot* az önce bizi hedefleme lazeriyle işaretledi."

Holden muharebe operasyonları koltuğuna oturup istasyonu çalıştırdı. *Roci* tehdit alanları dahilindeki gemileri saymaya başladı. Sonunda tüm gemilerin tehdit teşkil ettiği anlaşıldı. *Roci* ona gemilerden herhangi birini düşman olarak işaretlemek isteyip istemediğini sordu.

"Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum tatlım."

"Hıh?" diye sordu Naomi.

"Şey," dedi Alex. "Silahları etkinleştiriyor musunuz?"

"Hayır," diye cevap verdi Holden.

"Ah, işte bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Alex. "Çünkü silah sistemleri devreye giriyor."

"Birilerine ateş açıyor muyuz?"

"Daha değil."

Holden *Roci*'den onları bir hedefleme sistemiyle vuran her şeyi düşman olarak işaretlemesini istedi ve sistem verilen komuta uyduğunda bir oh çekti. *Behemot* ekranda kırmızı renge büründü. Holden biraz düşündükten sora gemiye tüm Mars ve Dünya gemilerini iki grup altında toplamasını söyledi. Bir gruptaki tek bir gemiyle dahi çatışmaya girerlerse hepsiyle birden girmiş olacaklardı.

O gemiler öyle kalabalıktı ki. *Roci* o sırada Fred Johnson'ın iki kilometre uzunluğundaki canavarı ile sağlam kalan Mars donanmasının büyük bölümü arasında sıkışıp kalmıştı. Ve Marslıların ötesinde Halka vardı.

"Tamam," dedi Holden, şimdi ne yapacaklarını kara kara düşünerek. Güneş sisteminde bir gizlenme yerinden mümkün olabilecek en uzak mesafedeydiler. Gemilerinden daha büyük en yakın kayaya varmaları iki ay sürerdi. Holden üç filodan ve onların torpillerinden iki ay –veya iş oraya varırsa iki dakika– boyunca kaçabileceklerini hiç sanmıyordu. "Telsiz ne durumda?"

"Yayını kestik," dedi Amos. "Fişi çekmemiz yetti."

"O yayını bizim yapmadığımızı duyurmanın bir yolu var mı? Bu noktada kayıtsız şartsız teslim olmaya razıyım," dedi Holden.

"Telsizi tekrar açmadan yok," diye cevapladı Amos.

"Oradaki herkes muhtemelen bizimle iletişim kurmaya çalışıyordur," dedi Holden. "Ne kadar uzun süre karşılık vermezsek durumumuz o kadar sarpa saracak. Silahlardan ne haber?"

"Hazırlar ama ateş etmiyorlar," dedi Amos. "Ve bize tepki vermiyorlar."

"Onların da gücünü kesebilir miyiz?"

"Kesebiliriz," dedi Amos, dertli gözükerek. "Ama hiç içimden gelmiyor."

"Hızlı hareketli!" diye bağırdı Naomi.

"Ha siktir," dedi Alex. "DGİ bize bir torpil fırlattı."

Holden'ın panelinde sarı bir nokta *Behemot*'tan ayrıldı ve yüksek g'ye çıkarken rengi turuncuya döndü.

"Kaçış manevralarına başla!" dedi Holden. "Naomi, onu kör edebilir misin?"

"Hayır. Lazerimiz çalışmıyor," diye yanıtlayan kadının sesi artık şaşırtıcı derecede sakindi. "Telsizimiz de. Karşı önlemler cevap vermiyor."

"Hay ağzına sıçayım," dedi Amos. "Niye sırf öldürmek için bizi buraya kadar getirdiler ki? Bu işi Ceres'te halledip bizi bunca yol tepmekten kurtarabilirlerdi."

"Alex, işte rotan." Holden pilota onları Mars donanmasının göbeğinden geçirecek bir vektör yolladı. Bildiği kadarıyla Marslılar sadece onu tutuklamak istiyorlardı ve buna bir itirazı yoktu. "*Behemot* tekrar ateş açtı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Naomi. "Karanlıktalar. Aktif sensörleri ve iticileri kapalı."

"Sinsilik etmek için biraz iri ve yakın değiller mi?" dedi Alex, gerçek bir neşe duymaksızın. "İşte şerbet geliyor."

Yüksek g'den ölmemeleri için koltuklar onlara ilaç pompalarken, "Siktiğimin kaltağı!" diye sebepsiz yere sövdü Cohen.

Holden kameramana ne demek istediğini soramadan önce Alex gaza bastı ve *Roci* mahmuzlanan bir at misali yerinden fırladı. Ani hızlanma Holden'ı bir saniyeliğine sersemletecek kadar sertçe koltuğuna yapıştırdı. Bir füze yakınlık alarmı *Behemot*'un torpilinin yaklaştığını bağırarak onu kendine getirdi. Elinden hiçbir şey gelmeyen Holden hepsinin hayatını sonlandıracak turuncu noktanın kaçma aşamasındaki *Rocinante*'yle arayı kapatmasını seyretti. Başını kaldırıp Naomi'ye baktığında sevgilisiyle göz göze geldi. Kadın da onun kadar çaresizdi. İletişim sisteminin gücü kesildiğinde en iyi hileleri elinden alınmıştı.

Yerçekimi aniden azaldı. "Bir fikrim var," dedi Alex, iletişim sistemi üzerinden. Hemen sonra gemi bir dizi sert manevrayla sarsıldı ve yerçekimi tekrar arttı. *Rocinante* şarkısına yeni bir alarm eklemişti. Bir çarpışma ikazı çalıyordu. Holden o zamana dek tatbikatlar dışında çarpışma alarmını hiç duymadığını fark etti. Uzay gemileri birbiriyle ne zaman çarpışırdı ki?

Harici kameraları açtığı zaman simsiyah bir alanla karşılaştı. Bir an için kameraların bozulduğunu düşündü, fakat sonra Alex kamera kontrollerini devraldı ve görüntüyü bir Mars kruvazörünün engin yüzeyinde gezdirdi. Füzenin onları kaybetmesiyle birlikte hedefe kilitlenme alarmı kesildi.

"Bu Mars zebellasını bizimle füzenin arasına koyacağım," dedi Alex. Yüksek sesle konuşursa füze onu duyabilirmiş gibi fısıldıyordu.

"Onlara ne kadar yakınız?" diye soran Holden'ın sesi de aynı seviyedeydi.

"On metre," dedi Alex gururla. "Aşağı yukarı."

"O füze peşimizden ayrılırsa buna çok kızacaklar," dedi Amos, sonra düşünceli denebilecek bir üslupla ekledi. "Bir nokta savunma topunun bu mesafeden ne yapabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

Kruvazör cevap verircesine onlara bir hedefleme lazeri doğrulttu. Sonra diğer tüm Mars gemileri de aynı şeyi yapınca gürültüye birkaç düzine alarm daha eklendi.

"Hay aksi," dedi Alex ve yerçekimi bir kaya gibi Holden'ın göğsüne oturdu. Mars gemilerinden hiçbiri ateş etmedi ama asıl füze bir anda dürbünün görüş alanına girdi. *Behemot* saf dışı kalmış gibi gözüktüğü için füzeyi artık Marslılar yönlendiriyorlardı. Holden *tam da* Mars-DGİ işbirliğine tanıklık edecek kadar uzun yaşamış olduğuna hayret etti. Yine de bu umduğu kadar doyurucu bir başarı değildi.

Filonun ana kümesi arasında hızlanarak ilerlerken Mars gemilerini vızır vızır geride bıraktılar. Holden yanlarından geçerlerken hedefleme çanaklarının ve nokta savunma toplarının dönerek kendilerini takip ettiğini hayalinde canlandırabiliyordu. Filo bir kez arkalarında kaldı mı karşılarında Halka'dan ve onun etrafını saran yıldızlarla bezeli sonsuz siyahlıktan başka bir şey olmayacaktı.

Plan daima bildiği ama unutmaya çalıştığı korkunç bir şeyin vahametiyle aklında belirdi. Füze peşlerindeydi ve ondan kurtulsalar bile başkaları olacaktı. Ebediyen kaçamazlardı. Teslim olamazlardı. Hatta bildiği kadarıyla silahları her an kendiliğinden ateş açabilirdi. Operasyon güvertesi sanki bir anlığına duruldu. Bir felaket yaşanırken olduğu gibi zaman adeta yavaşladı. Holden'ın bilinci, koltuğuna yapışmış vaziyetteki Naomi'yi tüm ayrıntılarıyla algıladı. Gözleri korkunun ve itişin etkisiyle kocaman açılmış Monica ile Okju'yu da. Bir elini böğründeki jele sarsakça bastıran Klip'i de. Çenesi sarkmış, yüzü solmuş Cohen'ı de.

"Hah," diye kendi kendine guruldadı Holden. Konuşurken g kuvveti boğazını eziyordu. Alex'e itişi kesmesini işaret etti ve yerçekimi tekrar kayboldu.

"Halka," dedi. "Halka'ya yönel. Yürü."

Yerçekimi bir tokat gibi geri geldi ve Holden koltuğunu iş istasyonuna çevirip navigasyon konsolunu açtı. Süratle yaklaşan turuncu noktayı göz ucuyla izlerken Alex için onları yüksek hızla Halka'ya ulaştıracak, oradan geçmeden hemen önce de gemiyi geri döndürüp muazzam ve neredeyse intiharla eşdeğer bir yavaşlama itişine sokacak bir navigasyon paketi hazırladı. Ancak bu şekilde *Y Que*'yi ve onun ardından fırlatılmış tüm yüksek hızlı sondaları durduran hız sınırının altında kalarak Halka'ya girebilirlerdi. Şansları yaver giderse diğer taraftaki güç füzeyi yakalardı ve ondan daha yavaş hareket eden *Roci*'ye bir şey olmazdı. Gemi bu kadar yüksek bir g kuvvetinin kısa bir itiş sırasında bile tayfalardan en az birini öldürme ihtimalinin yüzde 3 olduğu konusunda onu uyardı.

Füze hepsini birden öldürecekti.

Holden navigasyon paketini yollarken yarı yarıya Alex'in onu reddetmesini bekliyor, hatta umuyordu. Fakat *Roci* bitmek bilmez bir yirmi yedi dakika boyunca hızlandı. Bunu dört saniyeden kısa süren mide bulandırıcı bir sıfır-g dönüşü ve gemideki herkesi bayıltan dört buçuk dakikalık bir yavaşlama itişi izledi.

"Uyan," dedi Miller karanlığın içinden.

Gemi serbest düşüşteydi. Akciğerleri o yorucu yavaşlama itişinin ardından normal şekillerine dönmeye çalışırken Holden şiddetle öksürdü. Miller hemen yanı başında asılı duruyordu. Başka hiç kimse henüz ayılmışa benzemiyordu. Naomi'nin kılı bile kıpırdamıyordu. Holden kadının göğüs kafesinin hafifçe yükselip alçaldığını görene kadar onu seyretti. Ölmemişti.

"Kapılar ve köşeler," dedi Miller. Sesi aynı anda hem yumuşak hem de sertti. "Ben sana kapılar ve köşeleri kontrol etmeni söylüyorum, sense elinde çükünle odanın ortasına dalıyorsun. Şanslı pezevenk. Yine de hakkını vermek lazım, tutarlı adamsın."

Dedektifin konuşma şekli öncekinden daha mantıklı, daha kontrollü gibiydi. Miller düşüncelerini tahmin etmişçesine ona baktı ve gülümsedi.

"Burada mısın?" diye sordu Holden. İtişin ve oksijen kaybının etkisiyle beyni hırpalandığı için hâlâ biraz sersemdi. "Gerçek misin?"

"Doğru düzgün düşünmüyorsun. Ağırdan al. Kendini topla. Acelemiz yok."

Holden harici kameraları çalıştırdı ve neredeyse bir hıçkırıkla

sonlanan uzun bir nefes verdi. DGİ füzesi geminin yanında, hepi topu yüz metre uzağında süzülüyordu. Torpilin iticisi çalışmaya devam ediyor, arkasında neredeyse bir kilometrelik bembeyaz bir kuyruk bırakıyordu. Fakat füze uzay boşluğunda hareketsizce asılı duruyordu.

Holden Halka'dan geçerlerken füzenin onlara bu kadar yakın olup olmadığını bilmiyor, ama olmadığından şüpheleniyordu. Büyük ihtimalle durdukları zaman birbirlerine yaklaşmışlardı. Buna rağmen hâlâ *Roci*'ye ulaşma çabasıyla motoru alev alev yanan dev silahın görüntüsü, belinden yukarı bir ürpertinin yayılmasına ve hayalarının karnına çekilmesine yol açtı. Mesafe on metre daha kapansaydı patlama menziline girerlerdi ve füze infilak ederdi.

Füze Holden'ın gözleri önünde oradan uzaklaşmaya, Halka'nın bu tarafına bir hız limiti koyan güç her neyse onun etkisiyle sürüklenmeye devam etti.

"Başardık," dedi. "Halka'dan geçtik."

"Evet," dedi Miller.

"Sen de bunu istiyordun, değil mi? Tüm bunları o yüzden yaptın."

"Bana çok fazla prim veriyorsun."

Amos ile Naomi aynı anda inleyerek uyanmaya başladılar. Belgesel ekibi kıpırtısızdı. Ölmüş bile olabilirlerdi. Holden kemerini çözmeden kesin bir şey söyleyemezdi ve vücudu henüz buna hazır değildi. Ekrana doğru eğilen Miller bir şey ararcasına ona gözlerini kısarak baktı. Holden sensör verilerini açtı. Ekran bir yığın bilgiyle doldu. Bir milyon kilometre dahilinde kümelenmiş çok sayıda cisim vardı. Uzay standartlarına göre birbirlerine bir bezelye kabuğunun içindeki bezelye taneleri kadar yakın oldukları söylenebilirdi. Ve ötelerinde hiçbir şey yoktu. Yıldız ışığı bile.

"Onlar ne?" diye sordu Holden. "Orada ne var?"

Miller ekrana göz attı. Yüzü ifadesizdi.

"*Hiçbir şey*," dedi ölü adam, sonra da ekledi. "Ödüm bokuma karışıyor."

On Yedinci Bölüm: Boğa

"Bizim ne olduğumuzu sanıyorlar?" dedi Serge, güvenlik masasının yanında yavaşça süzülerek. "Güvenlikçi miyiz, yoksa kahrolası bebek bakıcıları mı?"

"Bir işin yapılması için her ne gerekirse oyuz," dedi Boğa ama sözlerine pek tesir katamamıştı.

Behemot karanlığa gömüleli otuz saat olmuştu ve Boğa bunun altısını uyuyarak geçirmişti. Serge, Casimir, Jojo ve Corin masada izin değiş tokuşu yaparak onarım çalışmalarını koordine ediyorlardı. Güvenlik personelinin geri kalanıysa doğaçlama ekipler halinde iki küçük panik isyanını bastırmış, hava dönüştürücülerin yeniden çalışmadığı depo hangarlarında mahsur kalan bir düzine kişiyi kurtaracak fiziksel kaynakların koordinasyonunu sağlamış ve kozlarını paylaşmak için kargaşayı fırsat bilen bir çift mek pilotunu tutuklamıştı.

Artık gemideki tüm ışıklar yanıyordu. Girdikleri komadan çıkan hasar kontrol sistemleri arayı kapatmak için çift mesai yapıyordu. Mürettebat yorgun düşmüştü, korku içindeydi ve diken üstündeydi. Üstüne üstlük kahrolası James Holden kaçmayı başarmış ve Halka'nın öteki tarafında her ne varsa oraya geçmişti. Güvenlik ofisi leş gibi bayat ter ve Casimir'in dün yanında getirdiği baharatlı fasulye kokuyordu. İlk günü tutarlı bir fiziksel yönelimde –ayaklar zemine, kafalar tavana bakacak şekilde– kalmak için bilinçsizce çaba harcayarak geçirmişlerdi. Artık gelişigüzel, hangi yöne denk gelirse orada süzülüyordu hepsi. Bu, Kuşaklılar için neredeyse doğal bir durumdu. Boğa ise hâlâ arada bir baş dönmesine kapılıyordu.

"Amin alles amin," dedi Serge, bir kahkaha atarak. "Biz makineyi yağlamaktan başka ne işe yararız ki?"

"Yağ bir tek yatakta kullanıldığında zevklidir," dedi Corin. Boğa kadının yorulduğu zaman şehvete kapıldığını fark etmişti. Tecrübe-

lerine göre herkesin aşırı stresle baş etme yöntemi farklıydı. Kimileri öfkelenip asabileşir, kimileriyse kederlenirdi. Tahminen sebep çekincelerin ortadan kalkmasında yatıyordu. Bir insanı aşırı iş yüküyle, korkuyla veya ikisiyle birden yıpratırsan altta kalmış her kim varsa gün yüzüne çıkardı.

"Pekâlâ," dedi Boğa. "Siz ikiniz gidip dinlenin. Diğerleri dönene kadar ben dükkâna göz kulak olurum. Siz üstünüze düşeni fazlasıyla–"

Güvenlik masası öttü. İletişim talebi Sam'den geliyordu. Boğa bir parmağını Serge ile Corin'e doğru kaldırdı ve kendini masaya çekti.

"Sam?" dedi.

"Boğa," diye karşılık verdi kadın. Bu kısa ve sert sözcük, bıkkınlığın ve hiddete dayanmış öfkenin ağırlığını taşıyordu. "Buraya gelmen lazım."

"Kimi istersen arayabilirsin," dedi bir erkek sesi arka plandan. "Umurumda değil, beni duyuyor musun? Artık umurumda değil. Ne istersen yap."

Boğa aramanın yapıldığı konuma baktı. Sam makine atölyelerinin yakınındaydı. Bulunduğu yer pek uzak sayılmazdı.

"Yanıma bir tabanca almalı mıyım?" diye sordu.

"Almak istersen seni durdurmam tatlım," dedi başmühendis.

"Yoldayım," diyen Boğa bağlantıyı kesti.

"Gehst du," dedi Corin, Serge'e. "Sen daha uzun süredir ayaktasın. Buraya ben bakarım."

"İyi misin?" diye sordu Serge. Boğa adamın kendisiyle konuştuğunu ancak birkaç saniye sonra anladı.

"Bomba gibiyim," dedi Boğa, sözünde samimi olmaya çalışarak.

Sıfır yerçekiminde yorgun düşmek, itiş altındayken veya bir yerçekimi kuyusundayken yorgun düşmeye benzemiyordu. Boğa'nın çocukken de sık sık ölesiye yorulduğu olmuştu ve ona göre bitkinlik, kaslarının fazla pişmiş tavuk eti gibi kemiklerinden sıyrılırcasına ağırlık yaptığını hissetmekti. Şimdiye kadar Dünya'da geçirdiği yıllardan fazlasını uzayda geçirmişti; fakat yığılıp kalırcasına yorulup da uzuvlarını hissetmemek onu hâlâ neredeyse hücresel bir seviyede şaşkına çeviriyordu. Bu durumun kendini gücünün yettiğinden daha fazlasını yapabilecekmiş gibi hissettirdiğinin farkındaydı. Hem başka belirtiler de vardı: gözlerindeki yanma, kafatasının merkezinden yavaşça etrafa yayılan baş ağrısı, hafif mide bulantısı. Yine de bunların hiçbiri yerçekiminde olduğu kadar güçlü ve ikna edici değildi.

Koridorlar ne boştu ne de kalabalıktı. Mürettebat tam teyakkuzdayken ve her ekip çift mesai yaparak kıçından ter akıtırken *Behemot* çoğunlukla boştu. Boğa kendini kulptan kulpa fırlatarak, rüyadaymışçasına her uzun koridoru seke seke katederek gemide ilerledi. Hızlanası, piyadelik günlerinde hem kendisinin hem de adamlarının yaptığı gibi yanından geçtiği kulplara ve merdivenlere vurarak süzülüşüne biraz daha kinetik enerji katası geliyordu. Fakat o günlerde birden fazla beyin sarsıntısı atlattıkları olmuştu ve şimdi öyle bir şey için zamanı yoktu. Hem artık genç de değildi.

Sam ile ekibini devasa bir servis hangarında buldu. Duvarın yakınında asılı duran kaynak takımlı dört adam kıvılcım yağmurları ve güneşten daha parlak ışık patlamaları eşliğinde gemi gövdesine zıvanalar sabitliyordu. Onların biraz ilerisinde süzülen Sam'in vücudu yapılan işten öteye kırk beş derecelik bir açıyla dönüktü. Kadının yakınında süzülen genç bir Kuşaklı, ayakları ona bakacak şekilde durmuştu. Boğa bunun bir çeşit hakaret olduğunu anladı.

"Boğa," dedi Sam. Karşısındaki delikanlının yüzü soluk bir hiddet maskesi gibiydi. "Bu Gareth. Zıvana döşemenin kendisine yakışmadığına karar verdi."

"Ben bir *mühendisim*," diyen Gareth son sözcüğü öyle sert telaffuz etti ki kendi ekseninde bir derece döndü. "Tycho İstasyonu'nda sekiz yıl çalıştım! Sikindirik bir *teknisyen* gibi kullanılacak değilim!"

Diğer kaynakçılar işlerine ara vermediler, fakat Boğa hepsinin kulak kesildiğini görebiliyordu. Dönüp Sam'e göz attığında kadının yüzü ifadesizdi. Boğa kendisini arayarak yardım istemenin ona zor mu geldiğini, yoksa Pa'yla yaşananların ardından bu şekilde gönlünün alınmasını mı istediğini kestiremedi. Belki de Sam'e göre bunun kayıtlardaki en kısa ev hapsi olması, Boğa'nın siyasi çekişmelerine bulaşmanın yarasını hafifletmemişti. Her halükârda Sam sorununa onu da dahil etmişti ve bu artık Boğa'nın sorunuydu.

Boğa derin bir nefes aldı.

"Burada ne işle meşgulsünüz?" diye sordu, umursadığından değil de düşünecek birkaç saniye kazanmak için. Beyninin tam performansta çalıştığı söylenemezdi.

"Ana hatlardan biri kısa devre yaptı," dedi Sam. "Üç gün uğraşıp hattı baştan sona tarayabilirim veya yirmi saat uğraşıp geçici bir çözüm bulabilirim."

"Peki o çözüm zıvana mı?"

"Öyle."

Boğa baş sallamanın Kuşaklı karşılığını kullanarak yumruğunu kaldırdı, sonra da dikkatini delikanlıya yöneltti. Gareth gençti, bitkindi ve bir DGİ Kuşaklısıydı. Bu da gerçek bir askeri telkinden geçmediği anlamına geliyordu. Sam yardım istemeden önce ona yeteri kadar bağırıp çağırmış olmalıydı.

"Peki öyleyse," dedi Boğa.

"Está tam saçmalık," dedi delikanlı, eğitimli dilbilgisini unutarak.

"Anlıyorum," dedi Boğa. "Gidebilirsin. Yeter ki önce kaynak takımını kuşanmama yardım et."

Gareth gözlerini hayretle kırpıştırdı. Boğa, Sam'in kan çanağına dönmüş gözlerinin kenarlarında belli belirsiz bir tebessüm görür gibi oldu ama bu pek çok farklı anlama gelebilirdi. Boğa'nın sesindeki yorgunluktan ya da Gareth'in şaşkınlığından haz duyuyor olabileceği gibi Boğa'nın ne yaptığını anlıyor ve onun sahiden akıllıca davrandığını düşünüyor da olabilirdi.

"Diğer gemilerdeki tayfalarla arada bir laflıyorum," dedi Boğa. "Dünya veya Mars yakında bir gemiyi geri gönderecekmiş. Sana en azından Ceres'e kadar bir yer ayarlayabilir miyim bakacağım."

Gareth bir süs balığı gibi ağzını açıp kapadı. Duvarı iterek yerinden ayrılan Sam bir eliyle kaynak takımını tuttu, dönüşü hızlandırmak için takımı kendine doğru çekti, sonra da kolunu uzatarak onu yavaşlattı. Boğa takımı kadından aldı ve kayışları üstüne bağlamaya koyuldu.

"Bunu yapmayı biliyor musun?" diye sordu Sam.

"Zıvana asacak kadar biliyorum," dedi Boğa.

"Güvenlik sensiz idare edebilir mi?"

"Mesaim bitti," dedi Boğa. "Yatmaya gidecektim ama bu işin yapılması lazım ve ben yapabilirim."

"İyi öyleyse," dedi Sam. "Borunun diğer ucuna geç. Birine onu Marca'nınkiyle birleştirmesini söylerim. Birazdan gelip yaptığın işi kontrol ederim."

"Tamamdır," dedi Boğa. Her saniye kendi ekseninde birkaç derece dönüyordu ve bu ivmeyi kullanarak delikanlıyı karşısına aldı. Öfke hâlâ oradaydı ama bir utanç katmanının altına batıyordu. Delikanlı az önce kendisine yakışmayacak bir işi yapmayacağına dair atıp tutarken şimdi geminin güvenlik şefi mesaisi dışında aynı işi yapıyordu. Boğa diğer kaynakçıların ilgisini üzerlerinde hissediyordu. Kaynak makinesini sırf deneme maksadıyla yaktı ve aralarıın-

daki boşluk bir saniyeliğine göz kamaştırıcı bir beyazlıkla doldu. "Tamam, ben hallederim. İstersen gidebilirsin."

Delikanlı kıpırdanarak kendisini hangarın karşı tarafına ve geminin iç kısımlarına fırlatmaya hazırlandı. Boğa yerçekimsiz ortamda en son ne zaman kaynak yaptığını hatırlamaya çalıştı. Bu işle başa çıkabileceğinden emin sayılırdı ama ağırdan alması gerekecekti. Fakat sonra Gareth'in omuzları çöktü ve Boğa kendisine gerek kalmayacağını anladı. O omzundaki kayışları çıkarmaya başlarken Gareth ona yardım etmeye davrandı.

"Yorgunsun," dedi Boğa, ötekilere ulaşmayacak kadar alçak bir sesle. "Çok çalışıyorsun ve canına tak etti. Bu herkesin başına gelir."

"Bien."

Boğa kaynak makinesini oğlanın eline tutuşturdu ve o eli hafifçe sıktı.

"Bu bir ayrıcalık," dedi. "Burada olmak, böyle saçma sapan şeylerle uğraşmak, kimsenin umursamadığı bir iş için götümüzü yırtmak... Tüm bunlar bir ayrıcalık. Başmühendis Rosenberg'e tekrar saygısızlık edersen bu işin sana ağır geldiği notunu da ekleyip kıçını eve postalarım."

Delikanlı onun anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Diğer kaynak makinelerinin alevleriyle yüzü beyaza, kahverengiye ve tekrar beyaza boyandı. Boğa bir elini onun koluna koydu.

"Peki efendim," dedi Gareth. Boğa genç adamı bıraktı ve kendini duvara doğru iten delikanlı orada onu bekleyen uzunca borunun başına geçti. Sam de o sırada Boğa'nın yukarısında ve biraz arkasında kalan kör noktada belirdi.

"İşe yaradı," dedi kadın.

"Evet."

"Bir Dünyalı olmanın da yararı dokunmuştur."

"Elbette. Gemi ne durumda?"

"Darmadağın," dedi Sam. "Ama mecbur kalırsak sakızla bile tuttururuz."

"En azından bize ateş eden olmadı."

Sam'in kahkahasında biraz samimiyet vardı. "Olsaydı ikinci atışa gerek kalmazdı."

İkaz tonu geminin duyuru sistemiyle aynı anda herkesin el terminalinden yükseldi. Boğa dudaklarını sıktığını hissetti.

"Eh, bak bu biraz meşum bir zamanlama," dedi Sam, Kaptan Ashford'un sesi gemide çınlamadan önce. Açık alanların genişliği ve

hoparlörlerdeki farklılıklar sebebiyle sözcükleri Tanrı'nın sesi gibi yankılanıyordu.

"Kaptanınız konuşuyor. Az önce DGİ merkez yönetiminden kanun kaçağı James Holden'ın eylemlerinin Dış Gezegenler İttifakı'nca hiçbir şekilde onaylanmadığına yönelik teyit aldım. Holden yalnızca bu gemiyi değil, ittifakın saygınlığını ve itibarını da tehlikeye soktu. Holden'a çabucak ve kararlılıkla tepki verdiğimizi, sadece Halka'dan geçerek elimizden kaçabildiğini merkezi yönetime bildirdim."

"Bak bunun için teşekkürler," dedi Sam.

"De nada."

"Bu hakarete uygun gördüğüm şekilde tepki vermeyi sürdürmek için yönetimden izin istedim ve aldım," diye sözlerine devam etti Ashford. "Gerek kendi sensörlerimiz, gerekse erişebildiğimiz Mars ve Dünya yayınları *Rocinante*'nin Halka'dan iyi durumda geçtiğini ve öteki taraftaki fiziki anormalliklere rağmen hasar almadığını ispatlıyor.

"Bu bilgiler ışığında Halka'dan geçerek Holden'ı takip etmeye ve hem onu hem de mürettebatını tutuklamaya karar vermiş bulunmaktayım. İtişe başlamadan önce hangi hazırlıkları yapmamız gerektiğine dair tüm bölüm başkanlarına kişiye özel talimatlar yollayacağım, fakat önümüzdeki altı saat içinde takibe başlayacağımızı tahmin ediyorum. Bu hakaretin cevapsız kalmaması ve Holden'ı kendi elimizle adalete teslim etmemiz DGİ'nin gururu, itibarı ve şerefi için hayati önem arz etmektedir.

"Bu kadar cesur bir mürettebatla hizmet vermekten onu duyduğumu ve hep beraber tarih yazacağımızı hepinizin bilmesini isterim. Önümüzdeki birkaç saati dinlenerek ve hazırlanarak geçirin. Tanrı hepinizi ve Dış Gezegenler İttifakı'nı korusun."

Ashford yüz farklı hoparlörden yükselen sert bir tıkırtıyla bağlantıyı kesti. Kaynak makinelerinin parlak beyaz ışığı sönmüştü ve hangar artık daha karanlıktı. Boğa'nın içini kaplayan ümitsizliğe neredeyse kahkahalar karışacaktı.

"Sence sarhoş olabilir mi?" diye sordu Sam.

"Keşke öyle olsa. Utanıyor. Haysiyetini kurtarmaya çalışıyor," dedi Boğa.

"*Behemot* herkesin gözü önünde küçük düştü ve bunu telafi etmek için yapılabilecek en gözü kara şeyi yapacağız, öyle mi?"

"Öyle sayılır."

"Onunla konuşup vazgeçirecek misin?"

"Deneyeceğim."

Sam yanağını kaşıdı. "Hücum emrini verdikten sonra onu sözünden döndürmek kolay olmayabilir."

"Dönmeyecek de," dedi Boğa. "Ama deneyeceğim."

İç gezegenliler uzayın derinliklerine yabancı bir ülkeye gönderilmiş askerler oldukları inancıyla gelirlerdi. Boğa çıktığı ilk askeri seferde neler hissettiğini daha dün gibi hatırlıyordu. Evinin çok gerilerde kaldığına dair bir his. İçlilere göre güneş sistemine açılmak her zaman özünde askeri bir eylem olagelmişti.

Kuşaklılar aynı hissi taşımazlardı. Onlar buranın yerlileriydi. Atalarını Kuşak'a getiren güçlerin kökeni ticarete ve her şeye baskın gelen özgürlük vaadine dayanırdı. DGİ bir ulustan çok bir işçi sendikası olarak kurulmuştu. Aradaki fark ince fakat güçlüydü ve kendini garip şekillerde gösterirdi.

Artık Halka'nın civarındaki karanlıkta asılı duran herhangi bir Dünya veya Mars gemisinde olsalardı Boğa kaptandan yediği kapsamlı ve derin fırçanın ardından İS Pa'yı kamarasında veya yemekhanede arardı. Fakat bu *Behemot*'tu; o yüzden kadını bir barda buldu.

Küçük mekân ampuller içinde alkol, çikolata, kahve ve çay satıyordu. Hepsinin ağzında sıcaklık kontrol ayarı bulunduğu için istisnasız olarak ılık tutulan bu içecekler, kaynama noktasıyla buzun hemen üstü arasındaki bir ısıda tüketilebilirdi. Kalitesiz gece kulübü dekorundaki duvarları gizlemek için renkli ışıklardan ve ucuz film kaplamalardan yararlanılmıştı. Yarım düzine müşteri kulplarda ya da kayışların ucunda süzülüyordu ve Pa da onlardan biriydi.

Kendini ona doğru çekerken Boğa'nın aklından geçen ilk düşünce İS'in saçlarını kestirmesi gerektiğiydi. Hızlanmanın sahte yerçekimi olmadan Pa'nın kuyruk yapılamayacak kadar kısa, fakat görüşünü kısıtlayacak ve ağzına kaçacak kadar uzun saçları başının etrafında serbestçe uçuşuyordu. Boğa'nın ikinci düşüncesiyse kadının en az kendisi kadar yorgun gözüktüğüydü.

"Bay Baca," dedi Pa.

"İS. Sana katılmamın sakıncası var mı?"

"Ben de seni bekliyordum. Kaptanla görüştün mü?"

Bull oturabilmeyi isterdi; belirli bir sebepten ziyade sohbetlerinde küçük de olsa fiziksel bir etki yaratacağı için.

"Görüştüm. Beni gördüğüne sevinmedi. Hatta beni görevimden almak için hazırladığın teklifi gösterdi."

"O bir yedek plandı," dedi kadın.

"Tahmin etmiştim. Hani şu *Behemot*'u Halka'dan geçirme fikri var ya? Öyle bir şey yapamayız. Ciddi bir itişe başlarsak iki farklı donanmayı arkamıza almış oluruz. Hem öteki tarafta bizi neyin beklediğini bilmiyoruz; tabii bizden çok daha güçlü olduğu dışında."

"Yabancı bir uygarlığın insanlık hakkındaki izlenimlerini Jim Holden'dan mı edinmesini istersin?"

Ashford kelimesi kelimesine aynı şeyi söylemişti. Adamın şimdiye kadarki en akla yatkın savı bu olmuştu ve Boğa artık o savı nereden aldığını biliyordu. Aşağıya inerken yaptığı uzun asansör yolculuğunda uykusuz beynini zorlayarak bir karşı sav geliştirmişti.

"Biz daha oraya ulaşmadan götümüzü uçururlarsa söylediğin şeyin hiçbir önemi kalmayacak," dedi Boğa. "Dünya ve Mars 'tek derdimiz düzeni sağlamak' iddiasını yutarlar mı sanıyorsun? İçlerinde Holden'ın hâlâ bizim için çalıştığını düşünenler olacak. Ama öyle düşünmeseler bile kenara çekilecek ve başa geçmemize göz yumacak halleri yok. Şu an Mars kuvvetleri komutanının kendi İS'ine yabancı bir uygarlığın insanlık hakkındaki izlenimlerini Ashford'dan edinmesini ister mi diye sorduğundan emin olabilirsin."

"Bak bu iyiydi," dedi Pa. "Sözümü Marslılara uyarlaman var ya? Hiç fena değil."

"İç gezegenler henüz tehditler savurmuyor olabilirler," dedi Boğa, "ama–"

"Savuruyorlar. Mars, Halka'ya yüz bin kilometreden fazla yaklaşırsak ateş açmakla tehdit etti."

Boğa elini ağzına götürdü. Zihninin bu kelimelerden bir anlam çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Mars donanınası çoktan bir ültimatom vermişti. Ashford bunun lafını bile etmemişti.

"Öyleyse ne bok yiyoruz?"

"Dört saat kırk beş dakika içinde itişe başlamaya hazırlanıyoruz Bay Baca," dedi Pa. "Çünkü öyle yapmamız emredildi."

Burukluk yalnızca kadının sesinde değildi. Gözlerinde ve ağzının açısında da gizliydi. Boğa'nın zihninde sempati ile öfke savaşa tutuşurken hepsinin altında bir panik dalgası yükseliyordu. Böyle bir konuşma için çok yorgundu. Yapılması gerekeni yapmak için de. Yorgunluğu normalde ağzını açmasına engel olacak tüm çekincele-

rini alıp götürmüştü. Tek bir döngü boyunca iyi bir uyku çekebilseydi belki başka bir yol bulurdu ama ona bu kartlar dağıtıldığı için oynaması gereken el buydu.

"Kaptanla hemfikir değilsin," dedi Boğa. "Karar sana kalsaydı böyle bir şey yapmazdın."

Pa ampulünden uzun bir fırt alırken esnek folyo dudakları altında büküldü. Boğa kadının zevk olsun diye içmediğinden emin sayılırdı ve o kadar ani bir viski özlemi duydu ki yumruk yemiş gibi oldu.

"Benim ne yapıp yapmayacağımın hiçbir önemi yok," dedi Pa. "Komuta bende değil; o yüzden karar bana kalmıyor."

"Tabii kaptanın başına bir şey gelmediği sürece," dedi Boğa. "İşte o zaman karar sana kalır."

Pa kaskatı kesildi. Müziğin sesi, içerideki ışık oyunları silinir gibi oldu. Artık kendilerine özel küçük bir evrendeydiler. Pa ampulün mıknatısına basarak onu yanındaki duvara yapıştırdı.

"İtişin başlamasına daha saatler var. Başladıktan sonraki yolculuk zamanı da cabası. Durum değişebilir ama çıkabilecek bir isyana katılmayacağım," dedi kadın.

"Belki katılmana gerek yoktur. Bu işe bulaşmak zorunda değilsin. Ama bana spesifik olarak emir vermediğin sürece–"

"Sana spesifik olarak emir veriyorum Bay Baca. Kaptana karşı bir eylemde bulunmamanı emrediyorum. Emir-komuta zincirine saygı göstermeni emrediyorum. Ve eğer bunun için Ashford'un emirlerini uygulamam gerekirse uygularım. Beni anladın mı?"

"Evet," dedi Boğa yavaşça. "Ya hep beraber öleceğiz, ya da Halka'dan geçeceğiz."

On Sekizinci Bölüm: Anna

Anna'nın ilk dini törenine on bir kişi katıldı. Toplanan grubun Europa'daki cemaatiyle arasındaki çelişkiler ilk başta rahatsız ediciydi. Europa'dayken yirmi kadar aile törenden önceki yarım saat içinde bölük pörçük gelir, hatta birkaçı geç kalırdı. Kişisel taşıma cihazları kullanan yaşlılardan ağlayan çocuklara ve bebeklere kadar katılımcıların yaşı büyük bir çeşitlilik gösterirdi. Kimileri en şık elbiselerini, kimileriyse pejmürde günlük kıyafetlerini giyerdi. Törenden önceki sohbetlerin uğultusu Rusçanın, İngilizcenin ve diğer dış gezegen dillerinin bir karışımından oluşurdu. Tören sona erdiğinde birkaç kişinin sıralarda uyuyakaldığı olurdu.

BMD cemaatiyse saat tam 9:55'te tek bir grup halinde çıkageldi. İnsanlar içeri yürüyerek girip yerlerine geçmektense dağınık bir küme halinde salona süzüldüler ve huzur kaçırıcı bir bulut halinde podyumun karşısında asılı durdular. Üzerlerindeki lekesiz tören üniformaları o kadar güzel ütülenmişti ki kalıptan çıkmışa benziyorlardı. Askerler konuşmayıp beklenti içinde Anna'ya bakmakla yetindiler. Hepsi de öyle gençti ki. En büyükleri yirmi beşten büyük olamazdı.

Sıradışı şartlar standart bir töreni uygunsuz kılıyordu; çocuklara yönelik dileklerde bulunmanın veya kiliseyle ilgili duyurular yapmanın gereği yoktu. Anna da bu yüzden doğrudan bir duaya girdi. Bunu kutsal kitaptan alıntılar ve kısa bir vaaz izledi. Anna vazife ve fedakârlık üzerine bir vaaz vermeyi düşünmüştü; bu böyle askeri bir ortama uygun gözüküyordu. Fakat onun yerine çoğunlukla Tanrı'nın sevgisi hakkında konuşmaya karar verdi. Chris'in birkaç gün önce ifade ettiği korku düşünüldüğünde bu daha iyi bir seçim gibi gelmişti.

Vaazını başka bir duayla sonlandırdı, sonra da komünyona[1] geçti. Bu ılımlı ayin, salonda hissettiği gerginliği azaltır gibi oldu. On bir genç askerin her biri sırayla eğreti masaya yaklaştı, bir ampulden birer yudum üzüm suyu içip birer lokma ekmek yedi ve boşlukta asılı durduğu yere geri döndü. Anna önce Matta ve Luka'nın tanıdık sözcüklerini okudu, sonra da şükranlarını sundu. Hep beraber ekmek yediler ve ampulden içtiler. Ve anımsayabildiği ilk kilise töreninden beri olduğu gibi Anna engin ve sakin bir şeyin üstüne çöktüğünü hissetti. Kapıldığı bir diğer his de sırtından yukarı yayılmaya çalışan bir ürperti ve karnından kaçtı kaçacak bir kahkahanın o ürpertiyle rekabetiydi. Kendisini hatırlamaları için havarilerinden bu ayini tekrarlamalarını isteyen, sonra da ufacık cemaatinin mikrogravitede süzülerek ampullerden geri dönüştürülmüş üzüm suyu içmesini seyreden İsa'nın görüntüsü hayalinde canlanmıştı. Yaptıkları ayin, O'nun kastettiği şeyin sınırlarını epey zorlar gibiydi.

Son bir duanın ardından tören sona erdi. Cemaatten hiç kimse gitmek için kendini kapıya doğru itmedi. On bir genç surat ona bakarak öylece bekledi. Anna'nın komünyon sırasında uzaklaştırmayı becerdiği korku dolu atmosfer tekrar içeri sızmaya başladı.

Anna kendini podyumun önüne kadar çekerek dağınık buluta katıldı. "Gelecek hafta da gelmenizi bekleyeyim mi? Bu halinizle beni tedirgin ediyorsunuz."

Önce Chris konuştu. "Hayır, çok güzel bir törendi." Daha fazlasını söylemek ister gibiydi ama öyle yapmaktansa susup bakışlarını ellerine dikti.

"Europa'dayken insanlar tören sonrası için atıştırmalık ve kahve getirirlerdi," dedi Anna. "İsterseniz gelecek sefer öyle yapabiliriz."

Birkaç kişi başını hevessiz hevessiz salladı. Piyade üniforması giyen kaslı bir genç kadın saate bakmak için el terminalini kısmen cebinden çıkardı. Anna cemaatini kaybettiğini sezdi. Ondan gelecek başka bir şeye daha ihtiyaçları vardı ama öyle bir istekte bulunmayacaklardı. Ve o şey kesinlikle atıştırmalık ve kahve değildi.

"Aslında tüm vaazımı Davut'a ayıracaktım," dedi gayriresmi bir ses tonuyla. "Askerlerimize taşıttığımız yüke. Sizden istediğimiz fedakârlıklara."

Chris başını kaldırdı. Genç piyade el terminalini cebine soktu. Podyum Anna'nın arkasındayken toplantı salonu biçimsiz bir gri

1 Cemaat mensuplarına İsa'nın kanını simgeleyen bir şarap içirilerek ve İsa'nın etini simgeleyen bir tür ekmek yedirilerek gerçekleştirilen bir âyin. –çn

kutuydu. Küçük asker öbeğinin karşısında asılı dururken perspektifi ansızın değişti. Anna artık onların üstündeydi ve sanki onlara doğru düşüyordu. Hayalindeki bu salıneyi dağıtmak amacıyla gözlerini hızlıca kırpıştırdı ve boğazına kadar yükselen limonsu mide bulantısı tadını yuttu.

"Davut mu?" dedi kahverengi saçlı ve koyu tenli bir delikanlı. Aksanı Anna'ya Avustralyalı olabileceğini düşündürdü.

"İsrail kralı," dedi başka bir delikanlı.

"O sadece hikâyenin hoş versiyonu," diye karşı çıktı donanma piyadesi. "Davut sırf onun karısıyla yatabilmek için kendi adamlarından birini öldürmüştü."

"Davut, ülkesi ve dini için savaştı," diye araya girdi Anna, İncil derslerinde ergenlere karşı kullandığı öğretmen sesiyle. Bu, herkese otoritenin onda olduğunu hatırlatırdı. "Şu anda önem verdiğim tek kısım o. Davut kral olmadan önce bir askerdi. Genelde hizmet ettiği kişilerden yeterince takdir görmezdi. Liderleri ona layık olmadıklarında bile kendini tekrar tekrar tehlikenin ve korumaya yemin ettiklerinin arasına soktu."

Birkaç kişi daha kafa salladı. Hiç kimse el terminaline bakmıyordu. Anna cemaatini geri kazandığını hissetti.

"Ve bizler zamanın başlangıcından beri askerlerimizden aynı şeyi istiyoruz," diye sürdürdü sözlerini. "Buradaki herkes burada olmak için bir şeylerden vazgeçti. Çoğunlukla size layık olamıyoruz ama yolunuzdan şaşmıyorsunuz."

"Neden öyle yapmadınız?" diye sordu Chris. "Yani niye vaazınızı Davut'a ayırmadınız?"

"Çünkü korkuyorum," diyen Anna sol eliyle Chris'inkini, sağıyla da Avustralyalı delikanlınınkini tuttu. Hiç kimse bir şey söylememesine rağmen dağınık insan bulutu el ele tutuşan bir halka olup çıktı. "Öyle çok korkuyorum ki. Askerler ve fedakârlık hakkında konuşmak istemiyorum. Onun yerine Tanrı'nın beni izlemesi hakkında konuşmak istiyorum. Başıma geleceklere önem vermesi hakkında. Ve başkalarının da aynı şeyi isteyebileceğini düşündüm."

Kafalar yine sallandı. "Çirozlar o gemiyi patlattıklarında hepimizin öleceğini sandım," dedi Chris.

"Ben de anasını satayım," dedi piyade, sonra da Anna'ya utangaç bir bakış attı. "Kusura bakmayın hanımefendi."

"Önemli değil."

"Gemiyi kendilerinin patlatmadığını söylüyorlar," dedi başka bir kadın. "Holden'a ateş açtılar."

"Evet ama sonra tüm gemilerinin elektriği gizemli bir şekilde kesiliverdi. Toz toplayıcılar Holden'a nişan almasalardı sorunsuzca uçup giderdi."

"Onun peşine düşecekler," dedi genç piyade.

"Halka'dan geçmeye kalkarlarsa toz toplayıcılar onları duman edeceklerini söylüyorlar."

"Toz toplayıcıların canı cehenneme," dedi Avustralyalı. "Yanlış bir şey yaparlarsa hepsini gebertiriz."

"Bu kadar yeter," diye söze karıştı Anna. "Toz toplayıcıların asıl adı Marslılar. Kendilerine öyle denmesini yeğlerler. Ayrıca dış gezegenlilere çiroz demek de kabalık. Bu tür yakıştırmalar bir grubu insanlıktan çıkarmak ve onları öldürürken kötü bir şey yapıyormuşsun gibi hissetmemek için kullanılır."

Piyade alaycı bir homurtu çıkarıp başını öteye çevirdi.

"Ve," diye devam etti Anna, "burada yapacağımız son şey savaşmak olmalı, haklı mıyım?"

"Evet," dedi Chris. "Burada savaşa tutuşursak hepimiz ölürüz. Ne destek, ne takviye kuvvetler, ne de arkasına saklanabileceğimiz bir yer var. Üç silahlı filo ve siper alınabilecek en büyük şey başıboş bir hidrojen atomu. Ölüm kutusu dediğimiz şey tam da bu."

Sessizlik bir müddet uzadı, sonra Avustralyalı iç geçirdi. "Doğru."

"Hem Halka'dan bir şey çıkabilir."

Bunu dile getirmek ve sonrasında kabullenmek havadaki tüm gerginliği aldı. Herkes mikrogravitede asılı durduğu için hiç kimse kaykılamadı. Yine de omuzlar ve alınlar gevşedi. Birkaç mahzun tebessüm edildi. Genç ve kızgın piyade bile bir elini asker tıraşlı sarı saçlarında gezdirdi ve hiç kimseye bakmaksızın kafa salladı.

"Gelecek hafta yine toplanalım," dedi Anna, hâlâ sözünü dinletebiliyorken. "Komünyonun ardından belki bir süre sohbet ederiz. Ve o zamana kadar kapım daima açık. Konuşmak isterseniz lütfen beni arayın."

Grup dağılmaya başlayarak kapıya yöneldi. Anna elini Chris'inkinden ayırmadı. "Biraz bekler misin? Sana bir şey sormam lazım."

"Chris'e bak," dedi donanma piyadesi, alaycı bir sesle. "Yiyişebileceği bir rahip buldu."

"Bu hiç komik değil," dedi Anna, öğretmen sesinin tüm ağırlığıyla. Piyade kızarıp bozaracak kadar görgülüydü.

"Affedersiniz hanımefendi."

"Gidebilirsin," dedi Anna ve piyade aynen öyle yaptı. "Chris, tanıştığımızda subay yemekhanesinde oturan genç kadını hatırlıyor musun?"

Delikanlı omuz silkti. "Girip çıkan bir sürü insan vardı."

"Bahsettiğim kadının saçları uzun ve koyu renkliydi. Çok üzgün görünüyordu. Sivil kıyafetler giyiyordu."

"Ah," dedi Chris, sırıtarak. "Şu güzel olan. Evet, hatırladım."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır. Tesisat işleriyle uğraşan bir sivil müteahhitti herhalde. Filoda onlarla dolu bir-iki gemimiz var. Niye ki?"

İşte bu iyi bir soruydu. Anna o kızgın genç kadının son birkaç gündür aklını neden bu kadar meşgul ettiğini cidden bilmiyordu. Fakat kadındaki bir şey, giysilerine yapışan bir pıtrak misali Anna'nın hafızasına yapışıp kalmıştı. Kendini ne zaman asabi ve huzursuz hissetse kızın yüzü hayalinde canlanıveriyordu. Öfkesi, etrafına yaydığı tehlike hissi... O karşılaşmanın ani düşmanlıklara, hasarlı gemilere ve insanların birbirlerine ateş açmalarına yakınlığı... Tüm bunları birbirine bağlayan hiçbir şey yoktu, fakat Anna aralarında bir bağlantı olduğu hissini bir türlü üzerinden atamıyordu.

"Çünkü onun için endişeleniyorum," dedi nihayet. En azından yalan söylemiyordu.

Chris birkaç saniye el terminalini kurcaladı. "Melba Koh. Elektrokimya mühendisi. Herhalde eve dönene kadar gemiler arasında gidip gelir. Belki onunla tekrar karşılaşırsınız."

"Harika," dedi Anna, öyle bir şeyin olmasını gerçekten isteyip istemediğini bilmeksizin.

"Berbat olan ne, biliyor musun?" diye sordu Tilly. Anna cevap veremeden önce de tekrar konuştu. "*Bu*."

Kadının sözlerine açıklık getirmesine gerek yoktu. Sivil kantinindeki bir masanın yakınında beraberce asılı duruyorlardı. Masaya manyetik ayaklarla küçük bir plastik kutu tutturulmuştu. Kutunun içinde farklı renk ve tatlarda protein ve karbonhidrat lapalarıyla dolu tüpler diziliydi. Kutunun yanına iki ampul koyulmuştu. Anna'nınki çay, Tilly'ninkiyse kahve içeriyordu. Subay yemekhanesi kibar garsonlarıyla, sipariş usulü pişirilen yemekleriyle ve bedava barıyla uzak bir anıdan ibaretti. Tilly günlerdir tek bir alkollü içki bile içmemişti. İkisi de aynı süreden beri çiğnemeyi gerektiren bir şey yememişti.

"Kuru üzümlü yulaf fena değil. Sanırım içinde gerçek bal var," dedi Anna, beyaz plastikten yapılma sıkmalı paketi havaya kaldırarak. Tilly uzay yolculuğuna yabancı değildi. Kocası güneş sistemindeki her büyük kayada mülklere sahipti fakat Anna kadının daha önce plastik bir tüpten yemek yediğini hiç sanmıyordu. Yanlış bir hesaplama sonucu yemeklerden birinde Tilly'nin gemisini sıfır yerçekimine sokan bir pilot muhtemelen bir sonraki limanda işinden kovulurdu.

Tilly bir yulaf ezmesi paketini eline aldı ve dudak büktükten sonra onu yavaşça fırlattı. Paket minyatür bir helikopter gibi kendi ekseninde dönerek başının yanında asılı kaldı.

"Annie," dedi Tilly, "sarkık ve kayıtsız bir tüpten iğrenç sıvılar içmek isteseydim kocamla beraber Dünya'da kalırdım."

Anna bir ara Tilly için Annie olup çıkmıştı ve bu lakaba yaptığı itirazlar Tilly'yi zerre kadar caydırmamıştı. "İlla bir şeyler yemen gerek. Burada daha ne kadar kalacağımızı kim bilebilir?"

Anna'nın arkasından, "Benim bir söz hakkım varsa fazla kalmayacağız," diye gümbür gümbür bir ses yükseldi.

Ayakları yere değiyor olsaydı Anna havaya sıçrardı. Fakat boşlukta asılı durduğu için tek yapabildiği küçük düşürücü bir irkiliş ve bir cıyaklama oldu.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye devam etti Cortez, kadının görüş alanına girerek. "Ama konuşabileceğimizi umuyordum."

Donanmanın dağıttığı manyetik botları giyen adam ayaklarını yerde sürüyerek ilerliyordu. Botları Anna da denemişti fakat ayakları yere yapışıkken serbestçe süzülmek onda su altındaymış gibi rahatsız edici bir his yaratmış, boşlukta asılı durmaktan bile daha çok midesini bulandırmıştı. Anna da onları bir daha kullanmamıştı.

Cortez ceviz karası suratında ışıldayan aşırı beyaz dişlerini göstererek Tilly'yi başıyla selamladı. Onlara katılıp katılmayacağını sormadan masadaki menü ekranını kullanarak kendine bir maden suyu sipariş etti. Tilly de ona gülümsedi. Bu bavullarını taşıyan ya da ona garsonluk yapan insanlar üstünde kullandığı sahte *aslında seni gördüğüm falan yok* tebessümüydü. Karşılıklı hor görülerini böylece tesis etmelerinin ardından Tilly kahvesini yudumlayarak adamın varlığını görmezden geldi. Cortez ise iri ellerinden birini Anna'nın omzuna koyup konuştu.

"Doktor Volovodov, kaptandan bir talepte bulunmak için bu ge-

mideki önemli sivil danışmanlarla beraber bir koalisyon kuruyorum ve sizin de desteğinizi istiyorum."

Anna adamın neredeyse tamamen pohpohlama amacı taşıyan bir cümleye bu kadar bariz bir içtenlik katabilmesini takdir etti. Cortez'in burada bulunma sebebi BM genel sekreterinin ruhani danışmanı olmasıydı. Anna ise Birleşik Metodist Konseyi onsuz da idare edebildiği ve evi tesadüfen aynı istikamette bulunduğu için sefere dahil edilmişti. Önemli danışmanları içeren herhangi bir listede yer alıyorsa pek seçici davranılmamış demekti.

"Bu konuda konuşmaktan mutluluk duyarım Doktor Cortez," dedi Anna, sonra da çay ampulüne uzandı. Öyle yapmak kolunu adamın elinden kurtarması için ona bir bahane verdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Öncelikle gemideki erkek ve kadınlara ayin düzenlemekte gösterdiğiniz inisiyatife övgülerimi sunmalıyım. Bunu sizden önce düşünmediğim için utanıyorum ama izinizden seve seve gitmeye hazırım. Daha şimdiden gemideki çeşitleri dinlerin liderleriyle benzer buluşmalar ayarlıyoruz."

Anna adamın söylediği her şeyin manipülasyon amacı taşıdığından şüphelense de yüzünün kızardığını hissetti. Cortez o kadar tatlı dilliydi ki nasıl bir amaç güttüğünü tam olarak bilseniz dahi istediği tepkiyi alabilirdi. Anna adamın bu yeteneğine biraz hayranlık duymadan edemedi.

"Tayfaların öyle bir uygulamaya minnettar kalacaklarından eminim."

"Fakat verebileceğimiz başka hizmetler de var," dedi Cortez. "Çok daha büyük hizmetler. Ben de sizinle onları konuşmaya geldim."

Tilly tekrar masaya doğru dönüp Cortez'i dikkatle süzdü. "Gene ne işler çeviriyorsun Hank?"

Cortez ona aldırış etmedi. "Anna, sana Anna diyebilir miyim?"

"İşte geliyor Annie," dedi Tilly.

"Annie mi?"

"Hayır," diye araya girdi Anna. "Anna'nın bir sakıncası yok. Lütfen bana öyle deyin."

Cortez beyaz-kahverengi renkli koca kafasını ona doğru sallayarak tebessümüyle tekrar gözlerini kamaştırdı. "Teşekkürler Anna. Elden ele dolaştırdığım bir dilekçeyi imzalamanı ve sesini bizimkine katmanı istiyorum."

"Bizimkine mi?"

"*Behemot*'un Halka'ya doğru itişe başladığından haberin var mı?"

"Duymuştum."

"Kaptandan ona eşlik etmesini istiyoruz."

Anna iki defa gözlerini kırpıştırdı, sonra da konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Hem Cortez'in hem de Tilly'nin kendisini süzdüğünü fark edince çenesini bir şaklamayla kapattı. Halka'nın *içine* girmek ha? Holden öteki tarafa geçmişti ve hâlâ yaşıyor gibi duruyordu. Fakat Halka'ya girmek asla görev planının bir parçası olmamıştı; en azından sivil heyet için.

Halka'nın ötesinde bekleyen yapıların ne olabileceğine veya solucan deliğinden geçmenin insanlar üzerinde nasıl bir etki edebileceğine dair hiç kimsenin bir fikri yoktu. Halka'nın açık kalacağı bile kesin değildi. Yabancı cismin önceden belirlenmiş bir kütle limiti, kısıtlı bir güç kaynağı veya bunlara benzer bir şeyi olabilirdi. Yeteri kadar gemi geçtikten sonra aniden kapanabilirdi. Hatta o kapanma, bir gemi yarı yarıya içinden geçmişken bile gerçekleşebilirdi. Anna *Prince*'in ikiye bölünmesini, birbirinden milyarlarca ışık yılıyla ayrılan iki parçanın uzayda sürüklenmesini, insanların her iki uçtan uzay boşluğuna dökülmelerini hayalinde canlandırdı.

"Marslılardan da bizimle gelmelerini istiyoruz," diye devam etti Cortez. "Kararını vermeden önce beni dinle. Eğer bu konuda güçlerimizi birleştirirsek–"

"Peki," dedi Anna, vereceği cevabın farkında bile olmadan. Cortez'in niye böyle bir şey istediğini bilmiyor ve umursamıyordu. Adam belki Dünya seçimlerinde oy toplamayı amaçlıyordu. Belki bunu askeri komutanlar üzerinde hakimiyet kazanmanın bir yolu olarak görüyordu. Belki sadece görev aşkıyla hareket ediyordu. Aslında buraya birer kâşif olarak gelmemişlerdi. Evde onları izleyen insanlara gösteriş yapmak için gelmişlerdi. Zaten o yüzden yola çıkmadan önce bir sürü protestoyla ve dramla uğraşmaları gerekmişti. Kısa bir süre öncesine kadar tüm bunlar bir gösteriden ibaretti. Fakat artık işler değişmişti ve bu Anna'nın kilisedeyken tanık olduğu korkuya verilen yanıttı.

Karşılarındaki en büyük tehlike Halka değildi. En azından şimdilik. En büyük tehlike, insanların kaygılarını görebildikleri en yakındaki düşmandan –birbirlerinden– çıkarmalarıydı. DGİ sahiden de Holden'ın peşi sıra Halka'ya girme planını yürürlüğe koyarsa ve BM ile Mars kuvvetleri bir araya gelip onları takip ederse hiç kim-

senin birbirine ateş açması için bir sebep kalmazdı. Yine ilk başta oldukları şeye, yani insanlık tarihindeki en önemli keşfi araştıran bir görev kuvvetine dönüşürlerdi. Yok eğer kalırlarsa birbirlerinin bir avantaj kazanmasını engellemeye çalışan üç öfkeli filodan başka bir şey olmazlardı. Bu yeni plan aklına yattıkça Anna'nın yüreğine su serpildi.

"Peki," dedi tekrar. "Dilekçeyi imzalayacağım. Bilmemiz gereken, öğrenip evdeki korku dolu tüm o insanlara götürmemiz gereken şeyler var. Ve o şeyleri ancak orada öğrenebiliriz. Burada değil. Öteki tarafta. Benden böyle bir şey istediğiniz için teşekkürler Doktor Cortez."

"Hank, Anna. Lütfen bana Hank de."

"Ah," diyen Tilly'nin unuttuğu kahve ampulü biraz önündeki boşlukta asılı duruyordu. "İşte şimdi boku yedik."

"Selam Nono," dedi Anna, odasındaki iletişim panelinin video kamerasına. "Selam Nami! Annen seni çok seviyor. Hem de öyle çok seviyor ki." Yastığını sıkıca bağrına bastı. "Bu sensin. Bu ikinizsiniz."

Yastığı bıraktı ve kendini toplamaya kısa bir süre ayırdı.

"Nono, senden yine özür dilemek için arıyorum."

On Dokuzuncu Bölüm: Melba

Uğradığı haksızlık genç kadının kafatasında fırtınalar estiriyor, onu bir türlü uyutmuyordu. Planının amacına ulaşmasına ramak kalmıştı. Hatta büyük bölümü *ulaşmıştı*. Fakat Holden gidip Halka'ya dalmıştı ve bir şey onu kurtarmıştı. Melba da karnına kocaman, görünmez bir yumruk yemiş kadar olmuştu. Ve o yumruk hâlâ oradaydı.

Yaşananları kamarasından seyretmişti. O çarpışma koltuğuna bağdaş kurmuş otururken el terminali bulabildiği tüm kanallardan bilgi toplamıştı. Şebeke aynı şeyi yapan insanlarla öyle doluydu ki onun sinyali dikkat çekmezdi. Diğer herkes aynı şekilde davranırken hiç kimse onun niçin yaşananları seyrettiğini merak etmezdi. DGİ ateş açtığında genç kadın Dünya kuvvetlerinin asla gerçekleşmeyecek bir sabotaj patlamaları dalgasına hazırlandığını işitmişti. Holden'a duyulan öfke, ona yöneltilen kınamalar ve suçlamalar bir yanık yarasının üstüne soğuk su dökülmesi gibi gelmişti. Melba'nın ekibi, onun bizzat açtığı hasarın onarımı için *Seung Un*'a acil müdahaleye gönderilmişti ama genç kadın her boş ânında gidişatı kontrol etmişti. Mars hedefleme lazerlerini *Rocinante*'ye yönelterek füzeye yol gösterdiğinde Melba yüksek sesle gülmüştü. Holden onun hazırladığı yayını kesmişti ama bu hareketiyle gemisinin iletişim sistemini de kapatmıştı. Vaktinde bir inkâr yayınlamasının yolu yoktu.

O Halka'dan geçtiği sırada Melba aynı anda üç kişiyle konuşuyor ve tehlikeli dalgalanmalara karşı bir akım ölçere bakıyordu. Holden'ın ölmediğini –yakın bir zamanda da ölmeyeceğini– ancak *Cerisier*'e döndükten sonra öğrenmişti. Füze durdurulmuş, düşman kurtulmuştu.

Melba gemiye ayak bastığında direkt kamarasına gitmiş, çarpışma koltuğuna kıvrılıp yatmış ve panik yapmamaya çalışmıştı. Beyni sanki rayından çıkmıştı; düşünceleri rasgele yönlere doğru kaçıp

gidiyordu. Marslılar DGİ'nin işi bitirnnesini bekleyeceklerine birkaç füze fırlatsalardı Holden ölmüş olurdu. *Behemot* ateş açtığında *Rocinante*'nin birkaç bin kilometre daha yakınında bulunsaydı Holden ölmüş olurdu. Protomolekülü yaratan güç –Halka'nın öteki tarafında sürten isimsiz, habis şey– fizik kurallarını değiştirmeseydi Holden ölmüş olurdu.

Fakat Holden yaşıyordu.

Koltuğunun altındaki mil yatakları yavaşlama itişinin son ayağında sessizce ileri geri oynarken Melba vücudunu sarstığını, sırtını tekrar tekrar jele çarptığını fark etti.

Melba, James Holden'ı yok etmenin hassas bir mesele olacağını en başından beri biliyordu. Olup bitenlere yakından bakıldığında mutlaka çelişkilere rastlanacaktı. Melba duyurusunu hazırlarken tuzak kapandığı sırada *Rocinante*'nin içinde bulunduğu itişi bire bir taklit edemezdi. Videoda yeterince yakın bir analizin tespit edeceği ayrıntılar vardı. Fakat öyle bir tespit yapıldığında her şey için çok geç olacaktı. James Holden'ın öyküsü akıllarda yer edecekti. Yeni kanıtlara saçmalık veya komplo teorisi gözüyle bakılabilirdi. Fakat öyle bir şey Holden ile mürettebatının *ölmesini* gerektirirdi. Babası bir sözü ağzından hiç düşürmezdi: Karşı taraf öldüyse yargıcın dinleyecek tek bir öyküsü vardır. Holden iletişim sistemini onardığında soruşturma başlayacaktı. Melba yakalanacaktı. Tüm bunların onun başının altından çıktığı anlaşılacaktı.

Ve Ren'i bulacaklardı. Bu düşünce, korkunun o bakırımsı tadını beraberinde getirdi. Melba'nın onu öldürdüğünü öğreneceklerdi. Cinayet babasının da kulağına gidecekti. Adam kaldığı hücrede kızının Ren'i döverek öldürdüğünü öğrenecekti ve bu diğer her şeyden daha beterdi. Melba öyle bir eylemde bulunduğu için değil. Yakayı ele verdiği için.

Ses kapıdan geldi; üç sert vuruş. Kendine hakim olamayan Melba bir çığlık attı. Kalbi hızla çarpıyor, kanı boğazında zonklayarak kaburgalarını dövüyordu.

"Bayan Koh?" dedi Soledad'in sesi. "Orada mısın? Acaba... Müsaitsen seninle konuşmam..."

Başka birinin sesindeki korkuyu duymak baş döndürücüydü. Melba ayağa kalktı. Ya pilot gemiyi yeniden konumlandırıyordu, ya da kendi bacakları tutmuyordu. Melba hangisinin doğru olduğunu kestiremedi. Aynaya doğru döndüğünde ona bakan kadın, derin bir uykudan yeni kalkmış normal bir insana benziyordu.

"Bir dakika," diyen Melba parmaklarını saçlarında gezdirerek koyu renkli buklelerini kafa derisine bastırdı. Yüzü yapış yapıştı ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Kapıyı açtı.

Soledad dar ve sıkışık koridorda bekliyordu. Çenesindeki kaslar bir şey çiğnercesine oynuyordu. Kocaman açılmış gözlerini Melba'nın üstünde gezdirdi, ondan kaçırdı, sonra tekrar ona çevirdi.

"Kusura bakma Bayan Koh, ama ben... ben bunu yapamam. Oraya gidemem. İsterlerse beni işten atsınlar ama gidemem." Melba uzanıp elini kadının koluna koydu. Teması her ikisini de irkiltir gibi oldu.

"Pekâlâ," dedi Melba. "Sorun değil. Nereye gidemezsin?"

Gemi yön değiştirdi. Melba bunu hayal etmemişti, çünkü Solé da kıpırdamıştı.

"*Prince*," dedi Soledad. "İstemiyorum... Gönüllü olmayacağım."

"Neye gönüllü olmayacaksın?" diye sordu Melba. Kadını bir tür sinir krizinden çıkarmaya çalışırmış gibi hissediyordu. Aradaki ironiyi fark edecek kadar aklı başındaydı.

"Mesajı almadın mı? Müteahhit şefi gönderdi."

Melba başını çevirip arkasına göz attı. Çarpışma koltuğundaki el terminalinin ekranında önemli bir mesajın beklediğini gösteren yeşil-kırmızı bir şerit vardı. Melba iş arkadaşını kamaranın dışında ve dolabın uzağında tutmak için bir parmağını kaldırdı, sonra da gidip terminali aldı. Acil ve cevaplanması zorunlu olarak işaretlenen mesaj on saat önce gelmişti. Melba kendini o panik hezeyanına kaptırmış olarak koltuğunda ne kadar yattığını merak etti ve başparmağıyla kabul tuşuna bastı. Ekranı dolduran upuzun yasal metin bir haykırış kadar dikkat çekiciydi.

Danis Genel Müteahhitlik –*Cerisier* de dahil filodaki sivil destek gemilerinden yarısının sahibi ve operatörü olan şirket– standart kontratın istisnai eylem şartını yürürlüğe koyuyordu. Fonksiyonel her ekip BMD *Thomas Prince*'te geçici görev yapmak üzere bir gönüllü tayin edecekti. Ücretler kontrat tamamlanana kadar standart düzeyde kalacak, risk primleri veya muafiyetler daha sonra hesaplanacaktı.

Melba'nın sözcükleri anlaması için onları üç defa okuması gerekti.

"Oraya gidemem," diyordu Soledad, solunda bir yerde. Sesi sinir bozucu bir sızlanma halini almıştı. "Babam. Sana ondan bahsetmiştim. Anlıyorsundur. Hani ablan da oradaymış. Bunu Bob'dan veya Stanni'den istemelisin. Ben yapamam."

Holden'ın peşine düşüyorlardı. Onun arkasından Halka'ya gireceklerdi. Melba'nın paniği geçmekten ziyade tek bir noktada odaklandı.

"Hiçbiriniz gitmeyeceksiniz," dedi genç kadın. "Bu görev benim."

Resmi transfer Melba'nın gemiye çıktığından beri yaptığı en kolay şeydi. *Prince*'e tayinini kabul ettiğini belirten bir kısa mesaja kimlik numarasını da ekleyip kontrat subayına yolladı. Emirlerinin ulaşması iki dakika bile sürmedi. Nakliye aracına binip gitmeden önce *Cerisier*'deki işlerini bitirmesi için üç saati vardı. Bu sürenin yeni ekibiyle tanışarak daha kolay bir geçiş yapması için tanındığının farkındaydı. Fakat onun yapacak başka işleri vardı.

Bir dolabı sanayi tipi yalıtıcıyla doldurmak zor bir şey değildi. Köpük hızla tatbik edilmesi için üretilmişti ve sarı macunun koyulaşıp sertleşmesi sadece birkaç saniye sürerdi. Fazlalıklar sonraki bir saat içinde bıçakla kesilip atılabilirdi. Ondan sonra uygun türde bir çözücü hariç hiçbir şey onu yerinden oynatamazdı ve bu bile çirkin, zorlu bir süreçti.

Fakat Melba'nın cesedi bulunabileceği bir yerde bırakma seçeneği yoktu. O gittikten sonra kamarası başka birine tahsis edilecekti ve o kişi doğal olarak dolabı kullanmak isteyecekti. Ayrıca Ren'i bu şekilde bırakıp gitmek nedense yanlış geliyordu. O yüzden genç kadın gemiyi terk etmeden iki buçuk saat önce omza kadar çıkan bir çift lastik eldiven, üç kutu çözücü, yüksek emiş gücüne sahip bir rulo havlu ve havasız ortamda çalışabilen büyük bir kişiye özel alet çantası alıp odasına çekildi ve de kapıyı arkasından kilitledi.

Önceden fark etmediği bir damla yalıtıcıyla yerine sabitlenmiş dolap kapağı ilk başta açılmadı. Fakat Melba biraz çözücü sıkarak kapağı parmaklarıyla açabilecek kadar gevşetti. Ufak bir yamacı andıran yalıtıcı, altın sarısı renkli yekpare bir kütleydi. Genç kadın alet çantasını açtı, derin bir nefes aldı ve mezarın karşısına geçti.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Çok, çok üzgünüm."

Çözücü sprey ilk başta keskin bir koku çıkarmanın haricinde hiçbir işe yaramaz gibiydi. Fakat fazla geçmeden binlerce böceğin taş bir yüzeyde gezinmesini hatırlatan bir sesle kütleden cızırtılar yükseldi. Yalıtıcı duvarında oyuklar ve yarıklar belirdi, ardından balçığımsı bir madde akmaya başladı. Melba rulodan birkaç parça havlu kopardı ve akıntıyı durdurmak için onları yere serdi.

Ren'in ortaya çıkan ilk parçası diziydi. Yuvarlak dizkapağı ve ölümün kararttığı cildi, eriyen köpüğün içinden bir fosil gibi yükseldi. Üniformasının kumaşı çürümüş sıvıyla sırılsıklamdı. Koku genç kadını çarptıysa da beklediği kadar kötü gelmedi. Melba kendini öğürürken ve gözlerinden yaşlar boşalırken hayal etmişti ama öyle bir duruma düşmedi. Ren'i dolaptan çıkarmak için bacaklarını dışarı çektiğinde ikisi birden adamın leğen kemiğinden ayrıldı. Melba da pantolonu kesti, bacakları havlulara sardı ve alet kutusunun içine yerleştirdi. Asırlar önce ölmüş birinin kalıntılarını gün yüzüne çıkaran bir arkeolog misali zihni sakin ve durgundu. İşte omuriliği. İşte artık yaşamın mekanizmalarınca kontrol altında tutulmayan mide asidinin karnı, karaciğeri ve bağırsakları eriterek geride bıraktığı pis çözelti. Melba dolaptan en son adamın kafasını çıkardı. Ren'in parlak kızıl saçları aşırı kullanılan bir mutfak paspası gibi kararmış ve pul pul maddeyle kaplanmıştı.

Melba kemikleri alet çantasına doldurdu, çantayı kan ve vücut artıklarıyla ıslanmış havlularla takviye etti, sonra da Ren'in yeni tabutunun kapağını kapattı. Hava geçirmez contayı devreye sokmasının ardından kilidin şifresini değiştirdi. Kırk dakikası kalmıştı.

İlk on dakikayı Ren'in ölü zamanlarını geçirdiği dolabı temizlemeye ayırdı. Bu iş de bitince eldivenlerini çıkarıp geri dönüştürücüye attı. Yıkanarak üstündeki pis kokuyu çıkarmaya çalışırken hıçkıra hıçkıra ağladığını hayal meyal fark etti. Bu durumu görmezden geldi. Yeni üniformasını giyerken ağlaması kesilmişti. Geriye kalan son eşyalarını da topladı, onları bir çantaya doldurdu, kurumamış saçlarını atkuyruğu yaptı ve Ren'i diğer malzemelerle beraber *Prince*'e taşınacağı yükleme hangarına götürdü. Soledad'a, Stanni'ye ya da Bob'a veda etmesine yetecek kadar zamanı kalmamıştı. Melba bunun için üzgündü ama böyle bir yükü kaldırabilirdi.

Toplamda yaklaşık otuz kişiydiler. Melba bu adam ve kadınlara gemide rastlamış, isimlerini bir-iki kez duymuş, onlarla yemekhanede ya da egzersiz aletlerinde selamlaşmıştı. *Prince*'e ulaştıklarında kilise oturakları gibi zemine vidalı bankların bulunduğu beyaz renkli küçük bir konferans salonuna götürüldüler. Daha şimdiden itiş altındaydılar. Daha şimdiden Halka'ya ve öteki tarafta her ne varsa ona doğru ilerliyorlardı. Aşırı hevesli levazımcı *Thomas Prince* hakkında gevezelik ederken Melba etrafındaki çehrelere göz gezdirdi. Gür bir ak sakala ve buz mavisi gözlere sahip yaşlı bir adam. Yaşça muhtemelen Melba'dan küçük olan asık suratlı, gözleri sürmeli,

tıknaz ve sarışın bir kadın. Hepsi de buraya özgür iradeleriyle –daha doğrusu iş kontratlarındaki şartlarca belirlenen özgür iradeleriyle– gelmişti. Hepsi de Halka'dan geçerek öteki tarafta onları bekleyen şeyin ağzına girecekti. Melba onları böyle bir şey yapmaya neyin özendirdiğini, *kendi* alet çantalarına ne gibi sırlar gizlediklerini merak etti.

"Kimlik kartlarınızı yanınızdan ayırmamanız gerekecek," diyordu levazımcı, sicime bağlı beyaz bir plastik kartı havaya kaldırarak. "Bunlar kamaralarınızın anahtarı olmakla kalmayıp sivil kantinden yemek alınanızı sağlayacak. Ayrıca size nereye gitmeniz gerektiğini söyleyecek."

Sarışın kadın Melba'ya doğru dönüp kaşlarını çattı. Yüzü kızaran Melba hemen başını çevirdi. Niyeti ona aval aval bakmak değildi. Babası hep 'asla kazara kabalık etme' derdi.

Levazımcının beyaz kartı, koyu bir kan kırmızısına büründü.

"Bunu görürseniz," dedi adam, "yasak bir alana girmişsiniz ve derhal orayı terk etmelisiniz demektir. Böyle bir şey olursa fazla dert etmeyin. *Prince* büyük bir gemidir ve bazen hepimiz yolumuzu şaşırırız. Buradaki ilk haftamda dört kez uyarıldım. Ufak bir hata yüzünden hiç kimse fırtınalar estirmez ama güvenlik öyle şeyleri göz ardı etmez de. O yüzden hazırlıklı olun."

Melba kendi beyaz kartına baktı. Kartta ismi ve asık suratının bir fotoğrafı yer alıyordu. Levazımcı onları ne kadar takdir ettiklerinden, verdikleri hizmetin hem gemi hem de kendileri için nasıl bir şeref olduğundan bahsediyordu. Koca bir takım halinde hep beraber bu işin içindeydiler. Adama yönelik ilk nefret kıpırtılarını hisseden Melba dikkatini başka bir yere odaklamaya çalıştı.

Öteki tarafa geçtiklerinde ne yapacağını bilmiyordu ama Holden'ı bulması ve yok etmesi lazımdı. Ses teknisyenini de. Ucu ona dokunacak her şey ortadan kaldırılmalı veya itibarsızlaştırılmalıydı. Genç kadın sahte bir kart bulup bulamayacağını merak etti. Melba Koh'tan çok daha yetkili birinin kartı da işini görürdü. Mesela bir mekiğe çıkış izni alabilecek birinin. Bu konuyu en kısa zamanda araştırmalıydı. Artık doğaçlama hareket ediyordu ve mümkün olduğu kadar iyi araçlar edinmesi çok önemliydi.

Etrafındaki insanlar yerlerinden kalkmaya başladılar. Melba bıkkın yüz ifadelerine ve suskunluğa bakarak yürüyüş turuna çıktıklarını tahmin etti. Kendisi *Thomas Prince*'te daha önce de bulunmuştu. Yüksek tavanlara ve üç kişinin yan yana yürüyebileceği geniş

koridorlara aşinaydı. Her şeyin yerini bilmiyor olsa da biliyormuş gibi davranabilirdi. Diğerlerinin peşine takıldı.

"Acil bir durumda tek yapmanız gereken kamaralarınıza dönmek ve emniyet kemerinizi takmak," dedi levazımcı. Bir sığır sürüsü gibi birbirine çarparak ilerleyen gruba nutuk atmayı sürdürebilmek için geri geri yürüyordu. Melba'nın arkasındaki biri alçak sesle möledi ve başka biri kıkırdadı. İnekler uzayın karanlığına hiç çıkmasalar da esprileri çıkmıştı.

"Burası sivil kantinine gider," dedi levazımcı, kanatları kayarak açılan çelik bir kapının önünden geçerlerken. "Daha önce burada çalışmış olanlarınız yemeklerini ve kahvelerini subay yemekhanesinden almaya alışmış olabilirler. Fakat artık askeri bir operasyonda olduğumuz için geleceğiniz yer burası."

Sivil kantini yere vidalanmış masa ve sandalyelere sahip gri renkli, alçak tavanlı bir kutudan farksızdı. İçeride her yaştan ve giyim tarzından bir düzine insan dağınık halde oturuyordu. Saçları aşırı solgun incecik bir adam çarpışma minderiyle kaplı duvara yaslanarak bir ampulden bir şeyler içiyordu. Siyah cüppeli ve rahip yakalı iki yaşlıca adam bir kafeteryadaki dışlanmış çocuklar gibi uzak bir köşede kafa kafaya vermişti. Melba daha şimdiden kendi içine çekilmeye, diğer herkesi görmezden gelmeye başlamıştı ki bir şey –tanıdık bir ses– dikkatini çekti.

Altı metre uzakta Tilly Fagan asabiyetle flört arasında kararsız kalmışa benzeyen yaşlıca bir adama doğru eğilmişti. Saçlarını başının üstünde toplamış olan kadının kulak tırmalayıcı kahkahaları, her ikisinin de ailecek katıldığı uzun ve usandırıcı yemekli davetleri hatırlatıyordu. Melba bu kadar sade giyindiği için eskiden kalma beklenmedik bir utanca kapıldı. Mide bulandırıcı bir an boyunca sahte benliği kayıp gitti ve tekrar Clarissa olup çıktı.

Kendini yavaşça ve sakince hareket etmeye zorlayarak kalabalığın arkalarına çekildi. Orada elinden geldiği kadar ufak ve zor fark edilir bir tavır takındı. Tilly susmak bilmeyen levazımcıya ve onun teknisyen sürüsüne saklamadığı bir asabiyetle baktıysa da Melba'yı görmedi. En azından bu seferlik. Levazımcı hepsini kantinden çıkardı ve yeni kamaralarına doğru uzun bir koridordan geçirdi. Melba atkuyruğunu çözüp saçlarını yüzünün etrafına dağıttı. *Prince*'in Dünya'dan gelen heyete ev sahipliği yaptığını tabii ki biliyordu ama o insanları önemsememişti. Şimdiyse buradaki daha başka kaç kişinin Clarissa Mao'yu tanıdığını merak ediyordu. Hayalinde bir köşe-

yi döndüğü ve Micha Krauss'la ya da Steven Comer'la karşı karşıya geldiği korkunç bir görüntü canlandı. Eski tanıdıklarının şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtıklarını hayal ederken onları da öldürmeyi kendisine yedirip yediremeyeceğini düşündü. Eğer yediremezse nezarethane, haber bültenleri ve babasınınki gibi bir hücre pek uzak değil demekti.

Levazımcı kamaralardan bahsederek onları teker teker teknisyenlere tahsis etti. Kamaralar ufacıktı ama acil bir durum halinde herkesin kendi çarpışma koltuğuna ihtiyaç duyacak olması, tek bir yerde toplu olarak yatmayacakları anlamına geliyordu. Melba orada kalabilir, ötekilerden birine para vererek yemeklerini ayağına getirtebilirdi. Tabii deliğine kısılı kalmış bir fare gibi yaşamak Holden'ı bulup öldürmeyi çok daha zor hale getirirdi. Bunun daha iyi bir yolu olmalıydı...

Levazımcı ismini seslenirken Melba adamın bunu ilk defa yapmadığını fark etti.

"Buradayım," dedi. "Pardon."

Kapı beyaz kartını tanıyıp kilidini açar açmaz Melba kendini odasına attı, sonra da kapıyı arkasından kapattı. Orada kolunu kaşıyarak uzunca bir süre dikildi. Nepal, Kolombiya'dan ne denli farklıysa parlak ve temiz oda da *Cerisier*'dekinden o denli farklıydı.

"Buraya doğaçlama yapmak için geldin," dedi Melba. Sesi başka birinden çıkar gibiydi. "Eh, artık buradasın. Doğaçlamaya başla bakalım."

Yirminci Bölüm: Holden

Haftalarca ve aylarca süren röportajlar Holden'ın içini rahatlatacağına ona yeni bir kişilik kazandırmıştı. Kendisinin kamera önünde duran ve sorulara cevap veren, olayları açıklayan ve dikkatleri üzerinde tutacak kadar eğlendirici yollarla öyküler anlatan bir versiyonu. Bu gündelik hayatta kullanmayı beklemediği türden bir şeydi.

Al sana bir sürpriz daha.

"İşte bu," diyen Holden arkasındaki operasyon güvertesine asılı büyük video monitörünü işaret etti, "yavaş bölge dediğimiz şey."

"Ne kadar berbat bir isim," dedi Naomi. Geminin operasyon panelinde oturan kadın kameraların görüş alanının hemen dışındaydı. "Yavaş bölge ha? Sen ciddi misin?"

"Daha iyi bir isim düşünebiliyor musun?" diye sordu Monica. Yanındaki Klip'e bir şeyler fısıldayınca adam kamerayı yavaşça birkaç derece soluna döndürdü. Gözündeki patlak kan damarı kaybolmaya başlıyordu. Halka'dan geçerken yaptıkları yüksek g'li itiş hepsine ağır gelmişti.

"Ben hâlâ Alex'in bulduğu isimden hoşlanıyorum," cevabını verdi Naomi.

"Hindiba gökyüzü, öyle mi?" dedi Monica alaycı bir homurtuyla. "Öncelikle yalnızca Dünya'da ve Mars'ta yaşayan insanlar hindibanın ne olduğuna dair bir fikre sahiptirler. İkincisi de hayır, bu isim kulağa aptalca geliyor."

Holden kameranın halen kendisini çektiğini biliyordu; o yüzden gülümsemekle yetinerek ikilinin sorunu kendi aralarında çözmelerine izin verdi. İşin aslı Alex'in bulduğu isme karşı değildi. Oturdukları yerden dışarı bakmak sahiden de bir hindibanın merkezinde bulunmaya benziyordu. Gökyüzü, etraflarındaki devasa kürenin narin görünümlü yapılarıyla doluydu.

"Şu çekimi bitirebilir miyiz?" diye sordu Monica, Naomi'ye bakmaksızın yorumunu ona yönelterek.

"Araya girdiğim için üzgünüm," diyen Naomi hiç de üzgüne benzemiyordu. Holden'a göz kırptı ve o da sevgilisine sırıtarak karşılık verdi.

"Ve üç... iki..." Monica parmağını Holden'a doğrulttu.

"Toplayabildiğimiz sensör verilerine göre yavaş bölge takriben bir milyon kilometre çapında." Holden arkasındaki ekranda yer alan üç boyutlu temsili işaret etti. "Görünürde hiç yıldız olmadığı için bölgenin konumunu belirlemek imkânsız. Sınır, bir küre üzerine eşit aralıklarla yerleştirilmiş birbirinden ayrı bin üç yüz yetmiş üç halkadan oluşuyor. Şimdiye kadar 'açık' halde tespit edebildiğimiz tek halka bizim içinden geçtiğimiz. Diğer filolar öteki tarafta hâlâ görülebiliyor; fakat Halka görsel ve sensörsel verileri saptırıra benziyor ve bu da karşıdan yapılan ölçümleri güvenilmez kılıyor."

Holden'ın monitöre dokunmasıyla görüntünün merkezi hızla büyüdü.

"Daha iyi bir isim olmadığı için buna Halka İstasyonu diyoruz. Metalik bir maddeden yapılmış yaklaşık beş kilometre çapında yekpare bir küre gibi gözüküyor. Etrafında yavaş bölgeye fırlattığımız tüm sondalardan ve Kuşak gemisi *Y Que* de dahil diğer nesnelerden oluşan hareketli bir halka var. Bizi kovalayarak Halka'dan geçen torpil, yakın bir zamanda o enkaz halkasının bir parçası haline geleceğini belirten bir uçuş yolu üzerinde istasyona doğru gidiyor."

Bir diğer dokunuşla merkezi küre tüm ekranı kapladı. "Buna bir istasyon dememizin tek sebebi yavaş bölgenin ortasında durması. Yani geçitler için bir tür kontrol istasyonunun mantıken orada bulunacağı gibi bütünüyle temelsiz bir tahmin yürütüyoruz. İstasyonun yüzeyinde gözle görülür hiçbir ayrım yok. Bir hava kilidine, bir antene veya bir sensör çanağına benzer hiçbir şeye rastlamadık. Gümüşi-mavi bir renkle parıldayan kocaman bir top, o kadar."

Holden monitörü kapattı ve her iki kameraman da kameralarını çevirerek onu ortaladı.

"Fakat yavaş bölgenin en ilginç ve ona adını veren özelliği, kesin hız limitinin saniyede altı yüz metre olması. Kuantum düzeyinin üstünde bundan daha hızlı yol alan tüm nesneler bir tür eylemsizlik sönümleyici alana benzeyen bir güç tarafından tutuluyor ve merkezi istasyonun etrafını turlayan enkaz halkasına sürükleniyor. Bunun Halka İstasyonu'nu ve geçitleri koruyan bir tür savunma sistemi ol-

duğunu tahmin ediyoruz. Işık ve radar hâlâ normal bir şekilde çalışıyor; fakat alfa ve beta radyasyonu gibi daha büyük partiküllerden oluşan radyasyon dalgalarına yavaş bölge dahilinde rastlanmıyor. En azından geminin dışında rastlanmıyor desem daha doğru olur. Burada hızları kontrol eden şey her neyse nesnelerin içiyle değil, yalnızca dışıyla ilgileniyor gibi duruyor. Şimdiye kadar geminin içinde gerçekleştirdiğimiz tüm radyasyon ve nesne hız testleri normal sonuç verdi. Fakat fırlattığımız son sonda derhal alan tarafından yakalandı ve şu anda enkaz halkasına doğru ilerliyor. Alfa ve beta radyasyonu noksanlığına dayanarak istasyonun yörüngesinde dağınık elektronlardan ve helyum çekirdeklerinden oluşan seyrek bir bulut olduğuna inanıyorum."

"Bize şu anki planını söyleyebilir misin?" dedi Monica kameranın dışından. Cohen mikrofonunu önce ona, sonra tekrar Holden'a doğrulttu.

"Planımız hareketsiz kalarak Halka İstasyonu'nun dikkatini çekmemek ve elimizdeki aygıtlarla yavaş alanı incelemeye devam etmek. İletişim sistemini onarana ve Halka'yı sahiplenmek için ant içmiş psikopat katiller olmadığımızı dışarıdaki herkese duyurana kadar buradan ayrılamayız."

"Harika!" diyen Monica başparmaklarını kaldırarak beğenisini gösterdi. Klip ile Okju ise odada gezinerek daha sonra araya sokulacak çekimler yaptılar. Aygıt panellerini, Holden'ın arkasındaki monitörü, hatta operasyon istasyonunun çarpışma koltuğunda oyalanan Naomi'yi kayda aldılar. Naomi onlara tatlı bir tebessüm etti ve orta parmağıyla hareket çekti.

"İtişten sonra herkes nasıl?" diye sordu Holden. Klip'in kanlı gözü hâlâ dikkatini çekiyordu.

Cohen böğrüne dokunup yüzünü ekşitti. "Sanırım kaburgalarımdan biri daha bu sabah yerine oturdu. Daha önce o kadar şiddetli manevralar yapan bir gemiye hiç binmemiştim. Artık donanmaya biraz daha saygı duyuyorum."

Holden duvardan destek alarak kendini itti ve Naomi'ye doğru süzülüp alçak sesle konuştu. "Donanma demişken, iletişim sistemi ne âlemde? Birileri bize yavaş hareket eden bir torpil fırlatmanın yolunu bulmadan önce masumiyetimi savunmaya başlamak istiyorum."

Naomi bıkkın bir of çekti, sonra da kendini karmaşık bir soruna kaptırdığı zamanlarda yaptığı gibi saçını çekiştirmeye koyuldu.

"Hani kontrolü elimizden alan o küçük Truva atı var ya? Ne zaman sistemi silip yeniden başlatsam içeri girmenin bir yolunu buluyor. İletişim sistemini diğerlerinden tümüyle ayırmama rağmen ondan hâlâ kurtulamadım."

"Peki ya silahlar?"

"Devreye girmeyi sürdürüyorlar ama hiç ateş etmiyorlar."

"Yani arada bir bağlantı olmalı."

"Evet," dedi Naomi ve susup bekledi. Holden mahcup bir huzursuzluğa kapıldı.

"Tabii bu sana zaten bilmediğin bir şey söylemiyor."

"Hayır."

Holden kendini onun yanındaki çarpışma koltuğuna çekti ve kemerini taktı. Soğukkanlılığını korumaya çalışsa bile dışarıdaki filolara bir savunma yahut en azından bir inkâr beyan etmedikleri her dakika birilerinin *Roci*'yi yok etme riski katlanıyordu; yavaş alan olsun veya olmasın. Naomi'nin sorunu bir türlü çözememesi endişelerini daha da arttırıyordu. Bunları yapan kişi bir mühendislik probleminde Naomi'yi alt edebilecek kadar zekiyse başları çok büyük bir belada demekti.

"Şimdiki planımız ne?" diye sordu Holden, sabırsızlığını sesinden uzak tutmaya çalışarak. Yine de Naomi'nin dikkatinden kaçmadı.

"Çalışmaya ara verdik," dedi kadın. "Alex'e yavaş bölgenin sınırını teşkil eden diğer tüm halkalar üzerinde ladar[1] taramaları yaptırıyorum. Acaba içlerinden biri o veya bu şekilde diğerlerinden farklı mı görmek için. Amos da tuvaletteki ampulü değiştiriyor. Yapacak başka bir şey yok ve bu iletişim sorununa çözüm bulmaya çalışırken onu başımdan savmak istedim."

"Ben nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Holden. Şimdiye kadar gemideki diğer tüm sistemleri üç kez inceleyerek habis ve gizli bir program aramıştı. Öyle bir şeye rastlamış değildi ve yapabileceği daha başka lüzumlu bir iş düşünemiyordu.

"Zaten ediyorsun," dedi Naomi, Monica'ya bakmadan başını hafifçe ona doğru çevirerek.

"Buradaki en boktan iş bana kalmış gibi hissediyorum."

"Hadi oradan," dedi Naomi, sırıtarak. "Sana ilgi gösterilmesine bayılıyorsun."

1 Radar gibi çalışan, fakat nesnelere radyo dalgaları yerine ışık göndererek o ışığın yansımasıyla ölçüm yapan bir teknoloji. *–çn*

Güverte kaportası kayarak güm diye açıldı ve Amos mürettebat merdiveninden yukarı çıktı. "Orospu çocuğu!" diye bağırdı adam, kaporta arkasından kapanırken.

"Ne oldu?" diye söze başladı Holden. Fakat Amos bağırmayı sürdürdü.

"Tuvaletteki o arızalı güç devresini açtığımda bu küçük piçi LED yuvasında saklanarak gemiden beslenirken buldum."

Amos bir şey fırlattı ve Holden onu kafasına çarpmak üzereyken yakalayabildi. Nesne bir ucundan elektrik kabloları çıkan küçük bir vericiye benziyordu. Holden onu Naomi'ye gösterince kadının kaşları çatıldı.

"İşte bu," diyen Naomi yabancı nesneyi sevgilisinin elinden almak için uzandı.

"Bak onu iyi bildin," diye gürledi Amos. "Biri o şeyi tuvalete saklamış. Sistemi ne zaman yeniden başlatsak korsan yazılım yüklüyordu."

"Geminin tuvaletine erişimi olan biri," dedi Naomi, Holden'a bakarak. Fakat adam çoktan kararını vermişti ve emniyet kemerini çözüyordu.

"Silahlı mısın?" diye Amos'a sordu Holden. İriyarı tamirci cebinden yüksek kalibreli bir tabanca çıkarıp baldırına dayadı. Mikrogravitedeyken ateşlenmesi halinde silah Amos'u sağa sola iterdi ama etrafları duvarlarla çevriliyken bu durum fazla bir sorun teşkil etmezdi.

"Hey," dedi Monica, yüz ifadesi şaşkınlıktan korkuya dönüşerek.

"İçinizden biri iletişim sistemimi gasp etti," dedi Holden. "İçinizden biri başımıza bu dertleri açan kişi hesabına çalışıyor. O her kimse hemen ortaya çıksın."

"Bizi tehdit etmeyi unuttun," dedi Cohen. Kusacakmış gibi bir hali vardı.

"Hayır. Unutmadım."

Naomi de kemerini çözmüştü ve artık sevgilisinin yanında asılı duruyordu. Bir duvar paneline dokunup konuştu. "Alex, hemen buraya gel."

"Bakın," dedi Monica, yatıştırıcı bir edayla ellerini kaldırarak. "Bu konuda bizi suçlayarak büyük bir hata yapıyorsunuz." Klip ile Okju beraberlerinde Cohen'ı da çekerek kadının arkasına geçtiler. Belgesel ekibi dışa dönük küçük bir halka oluşturarak bilinçsizce bir savunma hattı yarattı. İnsanların hâlâ beraberlerinde taşıdıkları

bir Pleistosen çağı davranışı daha. Alex kokpitten aşağı süzüldü; genelde neşeli olan yüzüne sert bir ifade hakimdi ve elinde ağır bir somun anahtarı vardı.

"Bunu kimin yaptığını söyleyin," diye tekrarladı Holden. "Kutsal bildiğim her şey üstüne yemin ederim ki bu gemiyi korumak için gerekirse topunuzu birden uzaya atarım."

"Biz yapmadık," dedi Monica. Kapıldığı korku, yüzündeki banal video yıldızı güzelliğini silerek onu daha yaşlı ve çökük gösteriyordu.

"Sokarım böyle işe," dedi Amos, tabancasını onlara doğrultarak. "Bırak birini hava kilidine götürüp hemen uzaya atayım. Bunu içlerinden sadece biri bile yaptıysa doğruyu bulmak için yüzde yirmi beş şansım var. Atacağım ikincisinde şansım yüzde otuz üç. Üçüncüde yarı yarıya. Böyle ihtimaller canıma minnet."

Holden tehdidi desteklemedi. Fakat karşı da çıkmayarak yolcularını terlemeye bıraktı.

"Kahretsin," dedi Cohen. "Herhalde benim de sizin kadar tongaya basmış olmamın bir önemi yoktur, değil mi?"

Monica'nın gözleri kocaman açıldı. Okju ile Klip döndüler ve kör adama bön bön bakakaldılar.

"Sen ha?" dedi Holden. Aslında geçerli bir sebebi yoktu ama sahiden de kör adamdan hiç şüphelenmemişti. Kendini hem ihanete uğramış hissediyor, hem de önyargılarından suçluluk duyuyordu.

"O cihazı gemiye takmak için para aldım," dedi Cohen, savunma hattından çıkıp Holden'a yarım metre yaklaşarak. Kendini gruptan ayırıyordu ki bir şey olursa diğerleri zarar görmesin. Holden bu davranışı sebebiyle ona saygı duydu. "Cihazın ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Birilerinin iletişim sisteminizi gizlice dinlediğini tahmin ettim, hepsi bu. O mesaj yayınlandığında ve etrafta füzeler uçuşmaya başladığında ben de sizin kadar şaşırdım. Benim canım da sizinkiler kadar tehlikedeydi."

"Orospu çocuğu," dedi Amos yeniden. Sesi bu sefer hararetli değildi. Holden kızgın Amos'un hiç de sakin Amos kadar tehlikeli olmadığını bilecek kadar onu tanıyordu. "Kör birini uzaya atmakta zorlanırım sanıyordum ama anlaşılan hiç dert etmeyeceğim."

"Daha değil," diyen Holden dostunu defetti. "Bunun için sana kim para ödedi? Yalan söylersen seni Amos'a veririm."

Cohen teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Hey, beni yakaladın, patron. Şu anda kıçımın topun ağzında olduğunu biliyorum. Açık konuşmamak için hiçbir sebebim yok."

"Öyleyse konuş."

"Onunla sadece bir defa karşılaştım," diye sözlerini sürdürdü Cohen. "Genç bir kadındı. Hoş bir sesi vardı. Bol parası da. Benden bu şeyi yerleştirmemi istedi. 'Tabii. Beni o gemiye çıkarırsan her istediğini yerleştiririm,' dedim. Sonra bir de baktım ki Monica sen ve Halka hakkında bu belgeseli çekmek için anlaşmış. O genç kadının bunu nasıl becerdiğini biliyorsam canım çıksın."

"Vay anasını," diyen Monica'nın bu açıklama karşısında diğer herkes kadar şaşırdığı belliydi. Onun bu hali Holden'ın içini biraz olsun rahatlattı.

"Para saçan o genç kadın kimdi?" diye sordu Holden. Amos yerinden kıpırdamamıştı ama artık silahı hiç kimseye doğrultmuyordu. Cohen'ın ses tonunda zerre kadar dalavere yoktu. Canının ağzından çıkan sözlere bağlı olduğunu bilen biri gibi konuşuyordu.

"İsmini söylemedi ama kolayca bir büstünü çıkarabilirim."

"Çıkar bakalım," dedi Holden, sonra da Cohen'ın modelleme yazılımını büyük ekrana bağlamasını seyretti. Sonraki birkaç dakika içinde yavaş yavaş bir kadının görüntüsü belirdi. Görüntü elbette ki tek renkliydi ve saçları ayrı ayrı tellerden değil de tek bir kütleden ibaretti. Yine de Cohen işini bitirdiğinde kadının kim olduğuna dair Holden'ın en ufak bir kuşkusu kalmamıştı. Evet, değişmişti; fakat Holden'ın ölü kızı tanıyamayacağı kadar değil.

Julie Mao.

Gemi sessizdi. Monica ile iki kamera operatörü yeniden mürettebat güverteleriyle sınırlandırılmışlardı ve Holden son kontrol ettiğinde konuşmadan hep beraber yemekhanede oturuyorlardı. Cohen'ın ihaneti onları da hazırlıksız yakalamıştı ve hâlâ vaziyete alışmaya çalışıyorlardı. Cohen hava kilidindeydi. Bir nezarethaneye en yakın yerleri orasıydı. Holden adamın içten içe paniklediğini tahmin ediyordu.

Alex kokpite geri dönmüştü. Amos kör adamı hava kilidine attıktan sonra kara kara düşünmek için makine atölyesine çekilmişti. Holden onu kendi haline bırakmıştı. İhanet içlerinden en çok Amos'a koymuştu. Holden ses teknisyeninin hayatının Amos'a –daha doğrusu onun bu ihaneti affedip edemeyeceğine– bağlı olduğunu biliyordu. Eğer Amos adamı cezalandırmaya karar verirse Holden dostunu durduramazdı ve zaten durdurmak istediğinden de emin değildi.

Bu yüzden o ve Naomi operasyon güvertesinde yalnız başlarına oturuyorlardı. Kadın iletişim sistemini tekrar çalışır hale getirmek için son birkaç ayarlamayla uğraşıyordu. Cohen'ın cihazı devre dışı kaldıktan sonra sistemi sorunsuzca yeniden başlatabilmişlerdi.

Naomi onun konuşmasını bekliyordu. Holden sevgilisinin omuzlarındaki gerginliği odanın karşısından hissediyor, fakat ne diyeceğini bilemiyordu. Miller bir yıl boyunca gelişigüzel ortaya çıkan ve saçma sapan laflar eden şaşkın bir hayaletten fazlası olmamıştı. Fakat o bir yılda söylediği her şey artık meşum bir boyut kazanmış, anlamları açığa çıkarılmadıkça felaketle sonuçlanabilecek kehanetimsi bilmeceler haline gelmişti. Üstelik Holden'a dadanan tek hayalet Miller değildi.

Julie Mao da oyuna katılmıştı.

Miller güneş sistemi boyunca Holden'ın peşinde gezerken protomolekül her nasılsa Julie'yi kullanmış, kendi gizli planları üstünde çalışmıştı. Julie onları güvenli limanlardan ve para getirecek işlerden mahrum bırakan o Mars davasını ayarlamıştı. Holden'ı Halka'ya getirmek için bir belgesel ekibinin gemiye yerleşmesini sağlamıştı. Ve görünüşe bakılırsa son olarak Holden'ın canlı kalmak amacıyla Halka'dan geçmesini gerektiren karmaşık bir ihanet tasarlamıştı. Hayalet Julie, hayalet Miller'a hiç benzemiyordu. Çok belirgin bir hedef doğrultusunda faaliyet gösteriyordu. Paraya ve güçlü bağlantılara sahipti. Miller'la arasındaki tek ortak nokta onun da Holden'a odaklanır gibi gözükmesiydi. Ve tüm bunlar doğruysa yaptığı her şeyi tek bir amaçla yapmıştı.

O amaç Holden'ı buraya getirmek, onu Halka'dan geçmeye mecbur bırakmaktı.

Sırtından yukarı yayılan bir ürperti kollarındaki ve ensesindeki tüm tüyleri diken diken etti. Holden en yakın iş istasyonuna doğru dönüp harici teleskopları açtı. Karşısındaki yıldızsız boşlukta bir sürü pasif halkadan ve ortadaki dev mavi toptan başka bir şey yoktu. O seyretmeyi sürdürürken onların peşi sıra geçidi aşan füze görüş alanına girdi ve istasyonun yörüngesinde yavaşça dönen enkaz halkasına katıldı.

Her şey önünde sonunda bana gelir, der gibiydi istasyon.

"Oraya gitmek zorundayım," dedi Holden yüksek sesle, bu düşünce kafasında belirir belirmez.

"Nereye?" diye sordu Naomi, başını iletişim istasyonundaki işinden kaldırarak. Holden nihayet bir şey söylediği için kadının

yüzünde beliren rahatlamanın fazla sürmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden bir anlığına suçluluk duydu.

"İstasyona. Ya da her neyse ona. Oraya gitmek zorundayım."

"Hayır değilsin," dedi Naomi.

"Son bir senede başımıza gelen her şey beni buraya getirmek içindi." Holden iki elini birden yüzünde gezdirerek hem gözlerini kaşıdı, hem de Naomi'nin dikkatli bakışlarından saklandı. "Ve burada gidilecek tek yer orası. Başka hiçbir şey yok. Ne açık bir geçit, ne bir gezegen, ne de başka bir gemi var. Hiçbir şey yok."

"Jim," dedi Naomi, sesinde bir ikazla. "Şu hep çekip gitme huyun yok mu..."

"Oraya gidip de onunla yüz yüze gelene kadar protomolekülün benimle neden konuştuğunu asla öğrenemem."

"Eros, Ganymede, *Agatha King*," diye sözlerini sürdürdü Naomi. "Hep gitmen gerektiğine inanıyorsun."

Holden yüzünü ovuşturmayı bırakıp ona baktı. Naomi tüm güzelliği, öfkesi ve hüznüyle o bakışlara karşılık verdi. Holden boğazının düğümlenmeye başladığını hissettiğinden konuşma gereği duydu. "Yanılıyor muyum? Bana yanıldığımı söylersen başka bir şey düşünelim. Bana tüm bu olup bitenlerin farklı bir anlama geldiğini ve benim ona aklımın ermediğini söyle."

"Hayır," dedi Naomi yeniden, bu sefer bambaşka bir şey kastederek.

"Tamam," dedi Holden. "Tamam öyleyse."

"Hep geride kalmak canımı sıkmaya başlıyor."

"Geride kalmıyorsun ki," dedi Holden. "Ben sahiden aptalca bir şey yaparken mürettebatı canlı tutuyorsun. Zaten o sayede harika bir takımız. Artık kaptan sensin."

"Bunun ne boktan bir iş olduğunu sen de biliyorsun."

Yirmi Birinci Bölüm: Boğa

Halka'ya girmeden önceki son saatlerde *Behemot*'a bir tür sükunet çöktü. Koridorlarda ve galerilerde insanlar konuşsalar da sesleri kontrollü, alçak, çekingendi. Daima sorun çıkaran bağımsız yayınlar büyük ölçüde susturulmuştu. Güvenlik masasına gelen şikayetler son buldu. Boğa gözünü tayfaların kafayı bulup aptallık edebilecekleri yerlerden ayırmasa bile herhangi bir olay yaşanmadı. Gerek Tycho İstasyonu'na, gerekse güneş istikametindeki diğer tüm noktalara yönelik iletişim lazeri trafiği olağan bant genişliğinin altı katına çıktı. Gemideki pek çok kişi o sinyal çarpıtıcı çemberden geçerek diğer tarafta her ne bekliyorsa ona girmeden önce birilerine –çocuklarına, kardeşlerine, babalarına, sevgililerine– bir şeyler söylemek istiyordu.

Aynı şeyi Boğa da düşünmüştü. Aylardan beri ilk defa aile grup kanalına girmiş ve kendini geniş Baca sülalesinin gündelik yaşamına bırakmıştı. Kuzenlerinden biri evlenirken bir diğeri boşanıyordu ve her ikisi de hem tecrübelerini hem de dünya görüşlerini karşılıklı takas ediyordu. Boğa'nın Dünya'daki teyzesi kalça sorunlarıyla uğraşıyordu ama temel destekte yaşadığı için bir doktora muayene olmadan önce bir bekleme listesine alınmıştı. Ağabeyi Ay'da bir iş bulduğunu belirten bir not bırakmışsa da o işin ne olduğuna dair herhangi bir ayrıntıya yer vermemişti. Boğa ancak ekrandan görebildiği yakınlarının, kendisininkiyle kesişmeyen yaşamların seslerini dinledi. Onlara duyduğu sevgi onu bile şaşırttı ve aralarına kendi haberlerini eklemekten caydırdı. Öyle bir şey ailesini korkutmaktan başka bir işe yaramazdı ve olup bitenlere bir anlam veremezlerdi. Boğa kuzenlerinin gemiyi terk etmesine ve Halka'ya girmeyecek bir şeye binmesine yönelik tavsiyelerini duyar gibi oluyordu. Zaten mesajı onlara ulaşana kadar çoktan öteki tarafa geçmiş olurdu.

Öyle yapmaktansa Fred Johnson'a özel bir video kaydetti. Me-

sajında söylediği tek bir şey vardı: "Bu iş bitince *sen* bana borçlu kalacaksın."

Halka'dan geçmelerine bir saat kala Boğa tüm gemiyi savaş hazırlığı haline soktu. Herkes kişi başı bir koltuğa oturacaktı. Paylaşmak yasaktı. Tüm aletler ve özel eşyalar sabitlenecek, tüm iş arabaları istasyonlarına koyulup kilitlenecek, bir şey olursa her seferde tek bir güvertenin havasını kaybetsinler diye ana bölümler arasındaki tüm duvarlar kapatılacaktı. Birkaç şikayet geldi ama çoğu mızmızlıktan ibaretti.

Geçişi yavaşça yaptılar. İtiş yerçekimi, eşyaların yere doğru süzülmesi için bir teşvikten fazlası değildi. Boğa bunun diğer taraftaki esrarengiz düşük hız limitinde fazla çabuk hareket etmemek için Sam tarafından alınmış bir karar mı, yoksa herkes aşağı yukarı aynı anda Halka'dan geçebilsin diye Ashford'un Dünya ve Mars gemilerine arayı kapatmaları için zaman tanıması mı olduğunu bilemedi. Eğer ikinci seçenek doğruysa öyle bir şey Ashford'un fikri olamazdı. O tür diplomatik fikirler ancak Pa'dan çıkardı.

Muhtemelen asıl sebep ana motorun yeterince yavaş gidememesi ve bunun manevra iticileriyle erişilebilecek en yüksek hız olmasıydı.

Boğa'nın Dünya kuvvetlerini dert ettiği yoktu. Anlaşmayı onlar yapmışlardı ve gemilerinde siviller vardı. Öte yandan Marslılar buna bir bilim misyonu deseler de eskortları açıkça askeriydi ve Dünya müdahale edene dek *Behemot*'un gövdesinde delikler açmaya pek hevesli gözükmüşlerdi.

Çok fazla insan çok fazla çıkar oyunu oynuyordu ve herkes diğerlerince sırtından vurulmaktan korkuyordu. Gidip protomolekülü yaratan tanrısal uzaylılarla tanışmanın bundan daha tehlikeli, daha aptalca ve –Boğa'ya göre– daha insanca bir yolu olamazdı.

Nakil ölçülebilir bir zaman aldı. *Behemot*'un koca gövdesi Halka'dan ancak birkaç saniyede geçebildi. Gemi boyunca ürkütücü bir uğultu duyuldu ve güvenlik ofisindeki çarpışma koltuğunda bir sonraki felaketi bekleyen Boğa tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Tüm pencerelerin kapalı olduğunu, tüm çocukların güvenle yataklarında uyuduklarını kontrol eden bir baba misali güvenlik monitörleri arasında mekik dokudu. Aklının bir köşesinde Eros yayınının anıları canlandı: koridorları kaplayan simsiyah lif helezonları; hem masumların hem de suçluların toplu halde çarpılması, dağılması ve arada ölmeksizin bambaşka bir şey haline gelmesi; he-

nüz hiç kimsenin açıklama getiremediği mavi ateşböceği parıltıları. Boğa her yeni görüntüde *Behemot*'u aynı ışığa boğulurken görmeyi bekledi ve görmediği her seferde korkusunu daha sonrakilere taşıdı.

Sonunda harici sensör yayınına geçti. Bilgisayarların Halka'yla takriben aynı boyutta olduklarını hesapladığı bir anomaliler küresinin –nerelere çıktıklarını ancak Tanrı'nın bilebileceği diğer halkaların– merkezindeki ışık saçan mavi nesneye.

"Burada ne halt yiyoruz bilmiyorum," dedi bıyık altından.

"A-chatté-men, birader," dedi masasında oturan Serge. Adamın beti benzi atmıştı.

Boğa'nın el terminaline komuta kadrosunun kırmızı alarmı eşliğinde bir bağlantı talebi geldi. Boğa artan bir korkuyla bağlantıyı kabul etti. Ekranda Sam belirdi.

"Hey," dedi kadın. "Hani çarpışma koltuklarından kalkmamızın yasak olduğu şu savaştaymışız-gibi-davranın emri var ya? Onu geminin dağılmadığından emin olmamıza yetecek kadar hafifletirsen çok memnun olurum."

"Alarm mı alıyorsun?"

"Hayır," diye itiraf etti Sam. "Ama az önce *Behemot*'u uzayın farklı bir bölümüne soktuk. Bilirsin işte, fizik kuralları açısından falan. İnsan dışarıya bir göz atmak istiyor."

"Hemen arkamızdan sekiz gemi daha geliyor," dedi Boğa. "O işin nasıl biteceğini görene kadar yerinden kalkma."

Sam ona duyduğu asabiyeti harika bir şekilde ifade eden bir yüz ifadesi takındı.

"Bazen azıcık babacan davrandığın oluyor Boğa. Bilmem farkında mısın."

Sam'in yüzünün yanında yeni bir alarm belirdi. İletişim sistemi üzerinden yüksek öncelikli bir mesaj geliyordu. *Rocinante*'den.

"Sam, yeni bir şey çıktı. Sana daha sonra dönerim."

"Hiçbir şey yapmadan koltuğumda oturuyor olacağım," dedi kadın.

Boğa gelen mesajı açtı. Bir yayındı. Boğa'ya yayına başlamadan önce bir kaynaklama işiyle uğraştığı ve yayın biter bitmez o işin başına döneceği izlenimini veren bir tarzda toplanmış siyah saçlarıyla Kuşaklı bir kadın kameraya bakıyordu.

"... *Rocinante* idari subayı Naomi Nagata. Halka'yı sahiplendiğimizi iddia eden önceki yayının sahte olduğunu açıkça belirtmek isterim. İletişim sistemimiz gasp edilmiş ve ona erişimimiz kesil-

mişti. Gemimizdeki sabotajcı suçunu itiraf etti ve işlenen suçların gerçek faili hakkında topladığımız tüm delilleri bir veri dosyası olarak bu mesajın sonuna ekliyorum. Burada geçirdiğimiz süre içinde keşfettiklerimizi anlatan ve Monica Stuart ile ekibi tarafından hazırlanan kısa bir belgesel sunumu da dosyanın ilişiğinde bulabilirsiniz. Tekrar belirtmek isterim ki Kaptan Holden hiç kimseden Halka üzerinde hak iddia etmesi için emir almamıştır ve öyle bir eylemde bulunmak gibi bir niyeti yoktur. Ayrıca gerek *Seung Un*'a, gerekse başka bir gemiye bomba yerleştirilmesinde hiçbirimizin iştiraki veya bilgisi bulunmamaktadır. Sadece bir belgesel ekibini taşımak ve desteklemek amacıyla buradayız ve de diğer gemilere hiçbir tehdit teşkil etmemekteyiz."

İkna olmayan Serge homurdandı. "Sence onu gebertmişler midir?"

"Jim Holden'ı bir kameranın karşısına geçmekten alıkoymak için mi? Ya gebertmişlerdir, ya da elini ayağını bağlamışlardır," dedi Boğa. Aslında espri yapmıştı ama sözlerinde doğruluk payı yok değildi. Duyuruyu yapan niye *Rocinante*'nin kaptanı değildi ki?

"Gemimizi kimseye teslim etmeyeceğiz," dedi Kuşaklı kadın, "fakat verdiğimiz bilgilerin doğrulanması için belirli şartlar dahilinde kapımız denetçilere açıktır. Öncelikle denetçiler temel güvenlik kurallarına–"

Hepsi de farklı gemilerden gelen beş iletişim alarmı daha belirdi. Mesajların tümü de yayındı. Madem ki engin ve habis bir yabancı zekânın ağzından içeri uçuyorlardı, bunu didişmeden yapacak halleri yoktu.

"–kabul edilemez. *Tachi*'nin ve mürettebatının derhal teslim olmasını talep–"

"–doğruluğunu ne gibi bir şekilde ispat–"

"–ki James Holden'ı sorguya çekebilelim. İddialarınız kanıtlandığı takdirde–"

"–bir mesaj tekrarıdır. Lütfen ADF[1] faaliyetinizi doğrulayın ve açıklayın *Rocinante*. Dışarıya çıkan kim ve nereye gidiyor?"

Boğa sensör sistemini açtı ve Holden'ın gemisi civarındaki bölgeyi dikkatle taramaya başladı. Aradığını bulması yarım dakika sürdü. ADF elbisesi giyen tek bir kişi gemiden uzaklaşıyor ve kürenin merkezindeki mavi ışık saçan yapıya doğru ilerliyordu. Boğa bir küfür etti. Beş dakika sonra *Rocinante*'nin İS'i tekrar konuşarak Boğa'nın en kötü şüphelerini doğruladı.

1 Araçdışı faaliyet. –*çn*

"Ben Naomi Nagata," dedi kadın. "*Rocinante*'nin idari subayı ve kaptan vekili. Kaptan Holden şu anda soruları cevaplandırmak, herhangi bir temsilciyle görüşmek veya teslim olup gözaltına alınmak için müsait değil. O..." Susup boynunu büktü. Boğa kadının bunu korkudan mı, utançtan mı, yoksa her ikisinden mi yaptığını kestiremedi. Kuşaklı devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "O yavaş bölgenin merkezindeki üsse bir yanaşma eylemi gerçekleştiriyor. Kaptan Holden'ın oraya... çağrıldığını düşünmek için sebeplerimiz var."

Boğa kahkahasıyla Serge'ün dikkatini çekti. Yardımcısı elini kaldırarak Kuşak dilinde soru sordu.

Boğa başını iki yana salladı.

"Sadece işlerin daha da sarpa sarmasının bir yolu var mı diye düşünüyordum," dedi.

Ashford yüz yüze görüşmelerinde ısrar etmişti. O yüzden hayati görevler yürütmeyen tüm tayfaların koltuklarında kalmalarını bizzat emretmiş olsa da Boğa asansöre kadar süzüldü ve köprüye yollandı.

Mürettebat suskun bir kakofoni içindeydi. Esasen hiçbir şey yaşanmamasına rağmen her istasyon telemetri, sinyal atlatma ve sensör verileri arasında mekik dokuyordu. Ortamdaki heyecan –veya korku– her şeyin meşgul, ciddi ve telaşlı olmasını gerektiriyordu. Monitörlere taktiksel bir görüntü açılmıştı. Görüntüde Dünya mavi, Mars kırmızı, *Behemot* turuncu ve kürenin merkezindeki cisim koyu orman yeşiliydi. Enkaz halkası beyazla işaretlenmişti. İki de altın sarısı nokta vardı: biri diğer gemilerin epey ilerisindeki *Rocinante*, diğeriyse onun kaptanı içindi. Ölçek çok küçük olsa da Boğa daha büyük gemilerin şekillerini seçebiliyordu. Bunlar uzay boşluğu için üretilen yapılara uygun olarak köşeli ve hantal şeylerdi. Güneşten daha küçük bir topağa kadar indirgenen evren yine de akıl almaz derecede engindi.

Ve o karanlık, gizem ve korku karmaşasında birbirine benzer iki nokta –biri mavi, diğeri kırmızı– altın sarısı küçük Holden'a doğru sabit bir hızla ilerlemekteydi. Arkasına bir füzyon iticisi takılmış geniş bir kanepeden pek de farklı olmayan piyade filikaları. Boğa o tür teknelere öyle uzun bir zaman önce binmişti ki o günler başka bir hayata aitmiş gibi geliyordu. Fakat gözlerini kapadığında zırhının kabuğundan geçerek vücuduna ulaşan itici sarsıntılarını hâlâ hissedebiliyordu. Bazı şeyler asla unutulmazdı.

"Onlara denk bir kuvveti toplaman ne kadar sürer?" diye sordu Ashford.

Boğa avucunu çenesine sürtüp omuz silkti. "Tycho'ya ulaşmamız ne kadar sürer?"

Ashford'un yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Espri anlayışına ilgi duymuyorum Bay Baca. Hem Dünya hem de Mars kanun kaçağı James Holden'ı durdurmak için önleme timleri yolladı. Orada bizim de askeri bir kuvvetimiz olmazsa zayıf görünürüz. DGİ'nin iç gezegenlerle eşit konumda yer alması için buradayız ve o yönde her ne gerekirse yapacağız. Açık konuşabildim mi?"

"Evet komutanım."

"Öyleyse ne kadar sürer?"

Boğa dönüp Pa'ya baktı. Kadın yüzünü dikkatle ifadesiz tutuyordu. Cevabı Boğa kadar o da biliyordu ama konuşmayacak, bu boktan işi Dünyalı'ya yıkacaktı. Eh, öyle olsun.

"Mümkün değil," dedi Boğa. "O filikaların her biri tam harp donanımlı yarım düzine piyade taşıyor. Takviyeli zırhlar. Muhtemelen Marslılar için Goliath, Dünyalılar için Reaver sınıfı. Her halükârda elimde onlara denk bir şey yok. Üstelik o zırhların içindeki askerler tam da bu tür bir çatışma için yıllardır her gün eğitim görüyorlar. Bense bir mekiği ancak bir avuç eli tüfekli tesisatçıyla doldurabilirim."

Köprüye sessizlik çöktü. Ashford kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Demek eli tüfekli tesisatçılar. Bize o gözle mi bakıyorsun Bay Baca?"

"Bu mürettebattaki hiç kimsenin cesaretinden veya sadakatinden şüphe duymuyorum," karşılığını verdi Boğa. "Oraya göndereceğimiz bir timin davamız uğruna canını seve seve feda edeceğine inanıyorum. Tabii bu en fazla on beş saniye sürer ve adamlarımızı öyle bir çatışmaya göndermek gibi bir niyetim yok."

Sözlerindeki imâ tıpkı onlar gibi havada asılı kaldı. *Kaptan sensin. Emri verebilirsin ama sonuçlarına kendin katlanırsın. Ve Dünyalı'nın seni en baştan uyardığını herkes bilir.* Gözlerini kısan Pa başını öteye çevirdi.

"Teşekkürler Bay Baca," dedi Ashford. "Gidebilirsin."

Boğa asker selamı verdi, döndü ve kendini asansöre doğru fırlattı. Arkasında köprü mürettebatı tekrar konuşmaya başladı ama az

önceki kadar yüksek sesle değil. Muhtemelen Boğa gittikten sonra sırf Ashford küçük düşerken aynı odada bulundukları için hepsi de bir güzel azarlanacaktı. Yine de o şeye –çekirdek midir üs müdür artık her neyse ona– birilerini gönderme ihtimalleri düşüktü. Boğa daha iyisini yapmanın bir yolunu akıl edemiyordu; o yüzden bu da bir zafer sayılırdı.

İstasyonuna dönerken *Rocinante*'nin göndermiş olduğu veri dosyasını inceledi. Sabotajcı yeterince meşru gözüküyordu. Boğa'nın ipuçlarını fark etmeye yetecek kadar sahte itiraf dinleşmişliği vardı ve bunda o ipuçlarına rastlamamıştı. Fakat o noktadan sonra her şey bir peri masalı olup çıkıyordu. Gizemli bir kadın hem hükümetleri hem de sivilleri aldatıyor, düzinelerce kişiyi öldürüp binlercesini daha tehlikeye atıyordu. İyi de niçin? James Holden'ı Halka'dan geçirip şu an gittiği yere götürmek için mi?

Tutuklunun çizdiği üç boyutlu görüntü buzdan oyulmuşa benziyordu. Onu renklendiren biri çıkmamıştı. Boğa büste zeytin rengi yaygın bir ten ve kahverengi saçlar ekse de sima tanıdık gelmedi. Kadının Juliette Mao olduğunu söylemişlerdi. Protomolekülün bulaştığı ilk insan o değildi ama ondan önceki herkes o veya bu şekilde yok olmuştu. Eros kendini ve Halka'yı yaratmak için Mao'yu tohum olarak kullanmıştı. O yüzden genç kadının hainler tutarak ve bombalar yerleştirerek ortalıkta gezinmediğini kim iddia edebilirdi?

Mucizelerin en kötü tarafı, her şeyi inandırıcı hale getirmeleriydi. Bir uzaylı silahı milyarlarca yıl boyunca Satürn'ün yörüngesinde beklemişti. Binlerce insanı yemiş, kendi amaçları doğrultusunda onların vücut mekanizmalarını gasp etmişti. Sonra da bir tür perili küreye açılan bir solucan deliği inşa etmişti. Madem öyle, neden geri kalanı da doğru olmasındı? Tüm bunlar mümkünse her şey mümkündü.

Yine de Boğa inanmıyordu.

Güvenlik masasına vardığında durumu gözden geçirdi. Dünya piyadelerini taşıyan filika çok hızlı gitmiş, Mars kuvvetinin önüne geçmeye çalışmıştı. Yavaş bölge onları yakalamıştı ve filika enkaz halkasına doğru sürükleniyordu. İçindeki adamlar büyük ihtimalle ölmüştü. Mars filikası ilerleyişini sürdürüyordu ama onlar yetişemeden önce Holden yapıya ulaşacaktı. Bu bir bakıma hiç iyi değildi. Marslılar en başından beri ateş açmaya pek meraklı olmuşlardı. Birilerinin Holden'ı sorguya çekme ihtimali epey düşük gözüküyordu.

Aklında bölük pörçük fikirler dönen Boğa dudağını emdi. Hol-

den sorgulanmıyor olabilirdi ama bu hiç kimsenin sorgulanamayacağı anlamına gelmezdi. Güvenlik kodlarını kontrol etti. Ashford onu iletişim lazerini kullanmaktan alıkoymamıştı. Protokol gereği bunu Ashford'la veya en azından Pa'yla görüşmesi lazımdı ama zaten ikisinin de işi başından aşkındı. Hem planı işe yararsa ona karşı çıkacak halleri yoktu. Bir pazarlık kozuna kavuşmaya itiraz etmezlerdi.

Rocinante'nin İS'i ekranda belirdi.

"Sizin için ne yapabilirim *Behemot*?"

"Ben Carlos Baca. Buranın güvenlik şefiyim. Devralabileceğim bir sorununuz hakkında konuşmak istedim."

Nagata kaşlarını kaldırdı. Uyanık kalmaya çalışırcasına başını iki yana sallıyordu. Zeki bir çehreye sahipti.

"Şu an bir sürü sorunla boğuşuyorum," dedi kadın. "Hangisinden bahsediyorsun?"

"Geminizde birkaç sivil var. Biri tutuklu. Mars hâlâ gemisini çaldığınızı söylüyor. Dünya kendi gemilerinden birini gerçekten patlattınız mı merak ediyor. İsterseniz tutuklunuzu devralabilirim ve diğerlerine daha güvenli bir yer temin edebilirim."

"Son baktığımda şimdiye kadar bize bir tek DGİ ateş açmıştı," dedi kadın. Hoş bir tebessümü vardı. Boğa için fazla gençti ama on yıl önce olsaydı konuşmanın bu noktasında Boğa onu akşam yemeğine davet ederdi. "O yüzden güvenebileceklerim listesinin başında değilsiniz."

"Evet, ateş açma fikri benden çıktı," dedi Boğa. "Ama bu sefer öyle bir şey yapmayacağım." Sözleriyle bir kahkaha koparmayı becerdi ama kadının gülüşü kasvetliydi. Cehennemin ortasına düşmüş birinden gelecek türdendi. "Bak, bir sürü dertle uğraşıyorsunuz ve orada mürettebata dahil olmayan insanlar var. O insanları güvende tutmanız gerekiyor ve bu da işinizi zorlaştırıyor. Sivilleri buraya yollarsanız onlara erişimi kısıtlamak gibi bir amacınızın olmadığını herkes görür. Bu da insanları *Seung Un*'u sizin havaya uçurmadığınıza daha kolay inandırır."

"Sanırım jest yapılacak zamanı geçtik," dedi kadın.

"Bana kalırsa rütbe atlamak istemiyorsan tek şansın bu," dedi Boğa. "Kaptanınızın peşinden katiller gönderiyorlar. Hem de işini iyi bilen katiller. Burada hiç kimse mantıklı düşünmüyor. Ama sen ve ben ortamı yatıştırmaya başlayabiliriz. Biz birer yetişkin gibi davranırsak belki diğerleri de davranır. Hiç kimsenin öldürülmesine gerek kalmaz."

"Bak o zayıf bir ümit," dedi Nagata.

"Elimdeki tek ümit bu. Saklayacak bir şeyiniz yoksa bunu herkese gösterin."

Kadının karar vermesi yirmi saniye sürdü.

"Pekâlâ," dedi kaptan vekili. "Sivilleri alabilirsin."

Yirmi İkinci Bölüm: Holden

"Vay be," dedi Holden kendi kendine, "sahiden de bunu yapasım hiç yok."

Kaskının içinde yankılanan sesin tek rakibi telsizinin hafif cızırtısıydı.

"Seni vazgeçirmeye çalıştım," karşılığını verdi Naomi. Uzay elbisesinin küçücük hoparlörlerince yavanlaşmasına ve bozulmasına rağmen sesi her nasılsa samimiydi.

"Pardon, dinlediğini düşünemedim."

"Ah," dedi kadın. "İşte sana ironi."

Holden bakışlarını hedefinden, yani yavaşça büyüyen küreden ayırdı ve arkasına dönüp o taraftaki *Rocinante*'ye baktı. Alex bir manevra iticisini ateşleyene ve koni şeklindeki incecik bir buhar bulutu kürenin mavi parıltısını yansıtana dek gemi görünür değildi. Elbisesi ona *Roci*'yle arasındaki mesafenin otuz bin kilometreden fazla –Dünya'daki herhangi iki insanın arasında olabilecek uzaklığın iki katından çok– olduğunu ve geminin uzaklaşmayı sürdürdüğünü söylüyordu. Ve işte kendisi burada, yaklaşık beş dakikalık itişi kalmış tek kullanımlık bir ADF sırt çantasıyla beraber bir uzay elbisesinin içindeydi. Küreye doğru hızlanırken bir dakikalık yakıt tüketmişti. Oraya vardığında yavaşlamak için bir dakikalık daha tüketecekti. Bu ona işi bittiği zaman *Roci*'ye uçmasına yetecek kadar yakıt bırakırdı.

Al sana iyimserliğin delta V cinsinden ifadesi.

O daha yola çıkmadan diğer üç filonun gemileri geçitten geçmeye başlamıştı. Artık *Rocinante*'yi onlardan koruyan tek şey yavaş bölgenin kesin hız limitiydi. *Roci* şu anda filolarla arasını mümkün mertebe açabilmek için o limitin hemen altındaki bir hızda süzülüp gidiyordu. Geçitlerce belirlenmiş bölgeyi aşmadan bile içinde gezebilecekleri bir milyon kilometre çaplı bir küreye sahiptiler. Hal-

kaların arasında neredeyse elli bin kilometrelik uzay mevcuttu ama yavaş bölgeden çıkarak ötedeki yıldızsız boşluğa uçma düşüncesi Holden'ın tüylerini diken diken ediyordu. O ve Naomi bunun son çare olarak başvurulacak bir manevra olduğuna karar vermişlerdi.

Hiç kimse balistik bir silah ateşleyemediği sürece *Roci*, içinde hareket edebileceği o beş yüz katrilyon kilometre karelik alanda fazlasıyla güvendeydi.

Holden ADF çantasıyla çeyrek saniyelik iki itiş gerçekleştirerek tekrar yüz seksen derece döndü ve küre üstünde bir ölçüm yaptı. Ona ulaşmasına daha saatler vardı. Yolculuğu başlatmak için çantasından yaptığı bir dakikalık itiş onu astronomik bakımdan yavaş bir emeklemeye kadar hızlandırmıştı ve *Roci* onu bırakmadan önce nispeten durmuştu. Gemi onu yavaş bölgenin azami hızında fırlatsaydı ADF çantasında durmasını sağlayacak kadar yakıt kalmazdı.

İleride, tüm o yıldızsız siyahlığın ortasında mavi küre bekliyordu.

Araştırmacılar Phoebe'nin ne kadar zaman önce Satürn'ün yörüngesine yakalandığında haklılarsa istasyon birinin o geçitten çıkagelmesini iki milyar yıl beklemişti. Fakat son zamanlarda hem protomolekülle hem de Halka'yla ilgili tuhaflıklar Holden'a protomolekülün kökenleri ve amacı hakkındaki tüm tahminlerinde yanılıyor olabileceklerini düşündürmüştü.

Protomoleküle adını Protogen koymuştu ve ona insan olmanın anlamını yeniden tanımlayan bir alet gözüyle bakmıştı. Jules-Pierre Mao ise ona bir silah gibi muamele etmişti. İnsanları öldürdüğüne göre belli ki bir silahtı. Fakat radyasyon da insanları öldürürdü ve tıbbi bir röntgen makinesi bir silah olarak üretilmezdi. Holden kendisi de dahil herkes bir mikrodalga fırınla oynayan maymunlarmış gibi bir hisse kapılmaya başlıyordu. Bir düğmeye bastığında içeride ışık yanıyordu; demek ki bu bir ışıktı. Başka bir düğmeye basıp elini içine soktuğunda elini yakıyordu; demek ki bir silahtı. Kapağını açıp kapamayı öğrendiğinde eşyalarını saklayabileceğin bir yer oluyordu. Fakat gerçekte ne yaptığını asla kavrayamıyordun ve belki de öyle bir şeyi kavrayabilecek idrak kabiliyetinden bütünüyle yoksundun. Donmuş bir pizzayı ısıtabilen bir maymun henüz çıkmamıştı.

İşte onlar da birer maymun gibi karşılarındaki parlak kutuyu dürtüyorlar ve onun ne yaptığı hakkında tahminler yürütüyorlardı. Holden kendi bakış açısından kutunun dürtülmeyi istediğini iddia

edebilirdi ama bu bile bir varsayımdan ibaretti. Miller insana benziyordu; hatta bir zamanlar sahiden insandı. Bu nedenle onun insan güdülerine sahip olduğunu düşünmek hiç de zor değildi. Miller iletişim kurmak istiyordu. Holden'ın bir şey bilmesini veya yapmasını istiyordu. Lakin Holden'ın çok daha garip bir şeyi insansılaştırıyor olması bir o kadar –hatta belki daha bile fazla– mümkündü.

Holden'ın hayalinde bir görüntü belirdi. İstasyona ayak bastığında Miller karşısına çıkıyor, *James Holden, evrende sadece ama sadece sen mükemmel bir solucan deliği yakıtı üretmek için gereken kimyasal bileşime sahipsin*, dedikten sonra da onu işlemden geçirecek bir makineye atıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Naomi, sevgilisinin gülüşüne cevaben.

"Hâlâ bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunu düşünüyordum. Neden beni planımdan vazgeçirmene izin vermedim ki?"

"Görünüşe bakılırsa verdin ama verdiğini anlaman bir-iki saat sürdü. Gelip seni almamızı ister misin?"

"Hayır. Şimdi vazgeçersem tekrar denemeye asla cesaret edemem," dedi Holden. "Orada durum nasıl?"

"Filolar çoğu ağır tonajlı yaklaşık iki düzine gemiyle çıkageldiler. Alex hız limitini aşmadan torpil fırlatmak için gereken hesaplamaları çözdü. Tabii bu diğer gemilerdekilerin de aynı şeyi yaptıkları anlamına gelir. Yine de şimdiye kadar ateş açan olmadı."

"Masumiyetim hakkındaki iddiaların işe yaramış olabilir mi?"

"Belki," dedi kadın. "Seninkiyle kesişen bir rotada filodan ayrılan bir çift küçük gemi var. *Roci* onları yanaşma filikası olarak tanımlıyor."

"Ha siktir. Peşimden Donanma Piyadeleri mi gönderiyorlar?"

"Hız limitine kadar çıktılar ama *Roci* onlar sana yetişmeden önce istasyona ulaşacağını söylüyor. *Hemen* önce."

"Kahretsin," dedi Holden. "Umarım bir kapı vardır."

"BM gemisini kaybettiler. Diğeri Marslı. Belki yanlarında Bobbie'yi de getirmişlerdir. O ötekilerin sana iyi davranmalarını sağlayabilir."

"Hayır," dedi Holden, iç geçirerek. "Hayır, bunlar bana hâlâ kızgın olanlardır."

Peşine piyadelerin düştüğünü öğrenmek Holden'ın avuçlarını terletiyordu. Bir uzay elbisesinin içinde olmak zaten iyice uzamış çözülemez sorunlar listesini daha da uzatıyordu.

"Ama iyi haberler de var. Monica'nın ekibi *Behemot*'a tahliye ediliyor."

"Zaten ondan hiç hoşlanmadın."

"Evet, pek hoşlandığım söylenemez."

"Niye ki?"

"Onun işi eski şeyleri açığa çıkarmak," dedi Naomi. Ses tonundaki sakinlik, duyduğu kaygıları neredeyse gizleyecekti. "Ve eski şeyleri açığa çıkarmak böyle kargaşalara yol açar."

Holden dokuz yaşındayken aile labradoru Rufus ölmüştü. Holden doğduğunda Rufus zaten yetişkin bir köpek olduğundan Holden onu hep simsiyah, kocaman, ağzından salyalar akıtan bir sevgi yumağı olarak bilmişti. İlk adımlarını güdük bir yumruğuyla köpeğin kürküne tutunarak atmıştı. Bebeklikten yeni çıkmış haliyle Montana'daki çiftliklerinde koşuştururken çoğu kez tek bakıcısı o olmuştu. Holden o köpeği ancak çocuklar ile köpeklerin paylaşabileceği türden basit bir içtenlikle sevmişti.

Fakat kendisi dokuz yaşındayken Rufus on beşindeydi ve öyle iri bir köpek için epey yaşlıydı. Hareketleri ağırlaştı. Holden'la beraber koşmayı bırakıp ona zar zor yetişmeye başladı, sonra da yavaş bir yürüyüşten fazlasını kaldıramaz oldu. Yemek yemeyi bıraktı. Ve bir gece yere yığılıp hızla solumaya başladı. Elise Anne oğluna Rufus'un muhtemelen geceyi sağ atlamayacağını, atlatsa bile sabahleyin veteriner çağırmaları gerekeceğini söyledi. Holden gözyaşları içinde köpeğin yanında kalacağına yemin etti. Nefes almakta zorlanan hayvan arada bir kuyruğunu gayretsizce sallarken ilk bir-iki saat boyunca Rufus'un başını kucağında tutarak ağladı.

Üçüncü saatteyse tüm iyi niyetine ve kendisi hakkında beslediği olumlu düşüncelere rağmen canı sıkıldı.

Bu Holden için asla unutmadığı bir ders oldu. İnsanların duygusal enerjileri bir yere kadar yetiyordu. Durum ne kadar ciddi veya beslenen hisler ne kadar güçlü olursa olsun yoğun bir duygusal akımı sonsuza kadar canlı tutmak mümkün değildi. İnsan zamanla bıkıyor ve her şeyin bitmesini istiyordu.

Holden mavi istasyona doğru süzüldüğü ilk saatlerde etrafındaki yıldızsız boşluğun sınırsızlığına huşu duydu. Protomolekülün kendisinden isteyebileceklerinden, peşindeki piyadelerden, yanlış bir seçim yaptığından ve istasyona vardığında hiçbir şey bulamayaca-

ğından korktu. En büyük korkusuysa Naomi'yi ya da mürettebatını bir daha asla görememekti.

Lakin uzay elbisesinin içinde yapayalnız geçirdiği dört saatin ardından o korku bile tükendi. Artık tek isteği her şeyin bir an önce sona ermesiydi.

Etrafı o sonsuz, yekpare karanlıkla sarılıyken ve görünür tek ışık noktası tam önündeki mavi küreyken devasa bir tünelin içinde yavaşça çıkışa doğru ilerliyormuş gibi hissetmek kolaydı. İnsan zihni sınırsız boşluklarla başa çıkmakta pek iyi sayılmazdı. Duvarlar, ufuklar, sınırlar isterdi. Gerekirse onları kendisi yaratırdı.

Elbisesi ona öterek O2 stokunu tazelemesi gerektiğini haber verdi. Holden ADF çantasına takılı fileden yedek bir şişe çıkardı ve onu elbisenin emziğine tutturdu. Görüntü arayüzündeki gösterge tekrar dört saate kadar yükseldi ve durdu. Bir sonraki takviye zamanı geldiğinde ya istasyonda olacaktı, ya da Donanma Piyadelerinin nezaretinde.

Öyle ya da böyle yalnız kalmaktan kurtulacaktı ve bu bile başlı başına bir huzur kaynağıydı. Holden annelerinin tüm bunlar hakkında ne düşüneceklerini, yaptığı seçimleri uygun bulup bulmayacaklarını, Naomi yerçekimi kuyusunun dibinde yaşayamayacağı için çocuklarına nasıl köpek besletebileceğini merak etti. Dikkati dağıldı ve onu zihni izledi.

Holden kulak tırmalayıcı bir vızıltıya uyandı ve birkaç saniye boyunca saat alarmını kapatma çabasıyla elini boşlukta savurdu. Uyku mahmuru gözlerini nihayet açtığında görüntü arayüzünün bir yakınlık alarmıyla yanıp söndüğünü gördü. Her nasılsa istasyona sadece birkaç kilometrelik mesafe kalana dek uyumayı becermişti.

İstasyon bu mesafeden kendi dahili ışığıyla parıldayan hafif kıvrımlı, metalik mavi renkli bir duvara benziyordu. Radyasyon alarmları çalmadığına göre ışık saçmasına yol açan şey her neyse elbisesi onu tehlikeli bulmuyordu. Alex'in yazdığı uçuş programı görüntü arabirimine dökülüyor, bir dakikalık yavaşlama itişine başlaması gereken ânı geri sayıyordu. Uyandığında elini sallaması Holden'ı hafif bir dönüşe sokmuştu ve uçuş programı gereken rota düzeltmesini yapmak için ondan izin istiyordu. Holden navigasyon meselelerinde Alex'e gözü kapalı güvendiğinden uzay elbisesine yanaşma işini otomatik olarak gerçekleştirme yetkisi tanıdı.

Holden birkaç sıkıştırılmış gaz püskürmesinin ardından küreyi

arkasına aldı. Sonra bir dakikalık bir itişle yumuşak bir iniş için gereken saniyede yarım metrelik bir hıza kadar yavaşladı. Gerçekten işe yarayıp yaramayacaklarını bilmeden bot mıknatıslarını devreye soktu –küre metale benziyordu ama bunun fazla bir anlamı yoktu– ve arkasına döndü.

Işıltılı mavi duvar beş metreden daha yakındı. Holden dizlerini bükerek ve geri sekmeyecek kadar enerji sönümlemeyi umarak kendini yüzeye çarpmanın darbesine hazırladı. Yarım metreler birbiri ardına geride kalırken saniyeler hem çok geç geliyor, hem de çok çabuk geçiyordu. Çarpmaya sadece bir metre kala nefesini tuttuğunu fark etti ve uzun bir soluk verdi.

"Hadi bakalım," dedi kendi kendine.

"Hey, patron?" dedi Alex telsiz cızırtıları arasında.

Holden cevap veremeden önce kürenin yüzeyi bir göz gibi yarıldı ve onu büsbütün yuttu.

Holden açılan kapıdan geçip kürenin içine girdikten sonra ters çevrilmiş bir kubbeyi andıran bir odanın kavisli zeminine yavaşa indi. Duvarlar dış kabuğun metalik mavi rengindeydi. Yüzeyler neredeyse yosunumsu bir dokuya sahipti ve ufacık ışık noktaları birer ateşböceği gibi belirip kayboluyordu. Elbisesi içeride çoğunlukla benzen bileşenlerinden ve neondan oluşan seyrek bir atmosfer olduğunu bildirdi. Tavan tekrar kapandıktan sonra yekpare yüzeyinde bir açıklık olduğunu hatırlatan hiçbir iz kalmadı.

İndiği yerin birkaç metre ilerisinde Miller duruyor, kırışık gri takım elbisesi ve fötr şapkası onu bu yabancı ortamda hem alelade hem de egzotik gösteriyordu. Solunabilir havanın eksikliği onu hiç de rahatsız ediyor gibi durmuyordu.

Holden dizlerini açarken yerçekimi direncine benzer bir şey hissederek şaşırdı. Yaptığı dönüşün ve itişin yanı sıra bir yerçekimi kuyusunun derinden gelen o doğal çekişini sezinlemişti. Sırtındaki ADF çantasının bir ağırlığı vardı ama o ağırlığın niteliği bir tuhaftı. Sanki zemin yükselerek onunla buluşmuyor da bir şey yukarıdan baskı yapıyordu.

"Hey, patron?" diye sesinde bir kaygı tınısıyla yineledi Alex. Miller *bana aldırış etme* dercesine bir elini kaldırdı. Holden'a konuşması için sessiz bir izin veriyordu.

"Duyuyorum Alex. Devam et."

"Küre seni yuttu," dedi Alex. "Orada iyi misin?"

"Her şey yolunda. Ama ben içeri girmeden önce de aramıştın. Ne var?"

"Peşindekilerin epeyce yaklaştığını bildirmek istedim, o kadar. En iyi tahminle beş dakika sonra orada olurlar."

"Haber verdiğin için sağol. Miller'ın onları içeri almayacağını umuyorum."

"Miller mı?" dedi Alex ile Naomi aynı anda. Kadın yaptıkları konuşmayı dinliyor olmalıydı.

"Daha fazlasını öğrendiğimde ararım," dedi Holden, ADF çantasını sırtından indirirken bir homurtuyla sözlerini noktalayarak. Çanta pat diye yere düştü.

İşte bu garipti.

Holden elbisenin harici hoparlörlerini açtı. "Miller?" Kendi sesinin odanın duvarlarından yankılandığını duydu. Atmosfer böyle bir şeye yetecek kadar yoğun olmamalıydı.

"Hey," karşılığını verdi Miller. *Roci*'nin güvertesinde karşılıklı duruyorlarmışçasına Holden'ın uzay elbisesi dedektifin sesini boğuklaştırmıyordu. Yavaşça kafa sallarken bir tazınınkini andıran mahzun çehresi tebessüme benzer bir ifadeyle çarpıldı. "Gelen başkaları da var. Seninleler mi?"

"Hayır, değiller," karşılığını verdi Holden. "Bir filika dolusu Mars keşif piyadesi beni tutuklamaya geliyor; veya belki de sadece vurmaya. Durum biraz karmaşık."

"Demek ben yokken yeni dostlar edindin," dedi Miller, alaycı ve keyifli bir ses tonuyla.

"Nasılsın?" diye sordu Holden. "Her zamankinden daha anlaşılır gibisin."

Miller kısa bir hareketle Kuşak tarzında omuz silkti. "Ne demek istiyorsun?"

"Konuştuğumuz zamanlarda sanki sinyalin yarısını alıyordun."

Yaşlı dedektifin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Beni daha önce gördün mü?"

"Yaklaşık son bir senedir ara sıra."

"Bak bu epey rahatsız edici," dedi Miller. "Seni vurmayı planlıyorlarsa artık gitsek iyi olur."

Miller ortadan kaybolur gibi oldu ve yosunumsu duvarların kenarında tekrar belirdi. Bedeni aynı anda hem ağırlıksız hem de ağır olmanın mide bulandırıcı hissiyle boğuşan Holden onu takip etti. Yaklaştığında duvarlardaki yosunların arasında bulunan spiralleri

fark etti. Benzerlerini protomolekülün bulaştığı yerlerde de görmüşlüğü vardı ama karşısındakiler onlara kıyasla çok daha canlıydı. Karmaşık, yoğun ve derindi de. Bir gölete taş atılması gibi duvarda büyük bir dalgalanma gerçekleşti ve kendi bağımsız hava stokuna sahip olmasına rağmen Holden portakal kabuğu ile yağmura benzer bir koku aldı.

"Hey," dedi Miller.

"Pardon," dedi Holden. "Ne var?"

"Artık gitsek ya?" diyen ölü adam yosun öbeğine benzer bir şeyi gösterdi. Fakat Holden yaklaştığı zaman onun arkasında bir yarık olduğunu fark etti. Deliğin kenarları et kadar yumuşak gözüküyor ve bir madde salgılarcasına ışıldıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Daha derine," dedi Miller. "Madem ki buradayız, muhtemelen halletmemiz gereken bir iş var. Ama ne yalan söyleyeyim, hakikaten de yürekli adammışsın."

"Niye ki?" dedi Holden ve duvara dayadığı eli kaydı. Elbisesinin parmaklarına bir kat balçık bulaşmıştı.

"Buraya geldiğin için."

"Gelmemi sen söyledin," dedi Holden. "Beni sen getirdin. Sen ve Julie."

"Julie'nin başına gelenler hakkında konuşmak istemiyorum," dedi ölü adam.

Holden onun peşinden dar tünele girdi. Tünel duvarları kaygan ve organikti. Yaptığı şey derin bir mağarada veya dev bir hayvanın gırtlağında emeklemek gibiydi.

"Kesinlikle her zamankinden daha anlaşılır konuşuyorsun."

"Burada aletler var," dedi Miller. "Hiçbiri... hiçbiri doğru değil ama en azından buradalar."

"Bu yine esrarengiz bir şey söyleyip mavi ateşböceklerinden bir bulutun içinde kaybolacağın anlamına mı geliyor?"

"Muhtemelen."

Miller sözlerine açıklık getirmedi; Holden da üstelemeden birkaç düzine metre daha onu takip etti. Sonra tünel tekrar döndü ve Miller onu çok daha büyük bir odaya çıkardı.

"Vay canına," diyebildi Holden.

Hem ilk odanın hem de oradan başlayan tünelin zemini tutarlı bir şekilde "aşağı" indiği için Holden istasyon yüzeyinin hemen altında yatay olarak yol aldığını sanmıştı. Fakat bu doğru olamaz-

dı, çünkü tünelin çıktığı yer öyle bir şeyin doğru olması halinde sahip olabileceğinden çok daha yüksek bir tavana sahipti. Tünel bir katedrali andıran yüzlerce metre uzunluğundaki bir alanda son buluyordu. İçe meyilli duvarlar, merkezde yüksekliği yirmi metreyi bulan kubbeli bir tavanda birleşiyordu. Salon ilk bakışta gelişi güzel yerleştirilmiş gibi gözüken iki metre kalınlığında sütunlarla doluydu. Mavi camdan yapılmışa benzeyen sütunların içinden siyah renkli, dallı budaklı damarlar geçiyordu. Sütunlar yanıp sönen ışıklarla bir kalp gibi atıyor, her bir atışa Holden'ın kemiklerinde ve dişlerinde hissedebildiği sesaltı zonklamalar eşlik ediyordu. Bu ona dikkatle kontrol altına alınmış olağanüstü bir güç gibi geldi. Sanki fısıldayan bir devle karşı karşıyaydı.

"Ha siktir," dedi nihayet, tekrar soluk alabildiğinde. "Başımız büyük bir belada, değil mi?"

"Evet," dedi Miller. "Buraya gelmemeliydin."

Ölü adam salonu kat etmeye başladı ve Holden ona yetişmek için acele etti. "Bekle, ne?" dedi. "Beni burada istediğini sanıyordum!"

Miller uzaktan mavi bir böcek heykeli gibi gözüken, fakat yakındayken kendi içine katlanmış bir inşaat mekine benzeyen kocaman bir metalik uzuvlar ve çıkıntılar yumağının etrafından dolaştı. Holden yumağın amacını tahmin etmeye çalıştıysa da yapamadı.

"Onu da nereden çıkardın?" dedi Miller, yürümeyi sürdürerek. "Burada ne olduğunu bilmiyorsun. Kapılar ve köşeler. İşini bitirmek için bekleyen birinin olmadığını anlayana kadar sakın bir suç mahalline girme. Önce içerisini emniyete almalısın. Ama belki şansımız yaver gitmiştir. Şimdilik. Yine de aynı şeyi tekrarlamanı tavsiye etmem."

"Anlamıyorum."

Zeminin tüylere veya bitki saplarına benzer bir şeyle kaplı olduğu bir yere geldiler. Uzantılar varolmayan bir rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Miller oranın etrafında dolaştı. Holden da aynı şekilde davranmaya dikkat etti. Onlar geçerken bitki örtüsünden bir mavi ateşböceği sürüsü havalandı ve tavandaki bir menfeze girerek gözden kayboldu.

"On sekizinci sektörde lisanssız bir genelev vardı. Bastığımızda on beş-yirmi kişiyi enseleriz sanıyorduk. Belki daha bile fazla. Girdiğimizde bir de baktık ki mekânda ne var ne yoksa boşaltılmış," dedi Miller. "Ama onları basacağımızı öğrendikleri için falan değil. Loca Greiga mekânı duymuş ve orayı dağıtmak için adam yollamış.

Cesetleri bulmamız neredeyse bir hafta sürdü. Adli tıbba göre biz yola çıkmadan önce son kahvelerimizi içerken hepsi de kafalarından iki kez vurulmuş. Elimizi biraz daha çabuk tutsaymışız onlara denk gelecekmişiz. Hiçbir şey bir kapıyı kırdığında seks ticaretinden kolay para kazanma derdindeki bir grup çocukla değil de iyi teşkilatlanmış bir ölüm timiyle karşılaşmak kadar ağzına sıçamaz."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Burası da aynı onun gibi," dedi Miller. "Bir şey olması gerekiyordu. Bir sürü bir şey. Burada... kahretsin, uygun kelimelere sahip değilim. Bir imparatorluk olması gerekiyordu. Bir uygarlık. Bir ev. Evden de fazlası; bir *yönetici.* Ama onun yerine bir sürü kilitli kapı ve ışıklı bir kronometre var. Tüm bunların arasına dalmanı istemiyorum. Yoksa geberip gidersin."

"Yahu sen ne sayıklıyorsun?" diye sordu Holden. "Bunu sen ayarladın; veya protomolekül, veya Julie Mao, veya her neyse o. Belgesel işini, saldırıyı, hepsini."

Bu sözler Miller'ı durdurdu. Ölü adam çatık kaşlı bir ifadeyle arkasına döndü. "Julie öldü evlat. *Miller* da. Ben sadece kayıp şeyleri bulan bir makineyim."

"Anlamıyorum," dedi Holden. "Bunları sen yapmadıysan kim yaptı?"

"Bak işte bu pek çok açıdan güzel bir soru. Tabii 'bunlar' derken ne kastettiğine bağlı olarak." Miller rüzgârda tanımadığı bir koku alan bir köpek gibi başını kaldırdı. "Dostların geldi. Gitmemiz gerek." Odanın karşı duvarına doğru daha hızlı bir tempoyla yürümeye koyuldu.

"Piyadeler," dedi Holden. "Onları durdurabilir misin?"

"Hayır," diye cevap verdi Miller. "Ben hiçbir şeyi korumam. Yine de istasyona bir tehdit olduklarını söyleyebilirim. Ama öyle bir eylemin yaptırımları olur."

Holden'ın içine bir korku düştü. "Bak bu kulağa hiç iyi gelmiyor."

"Değil zaten. Yürü hadi. Bu işi yapacaksak onlardan önce davranmalıyız."

Koridorlar ve geçitler devasa bir organizmanın kan damarları gibi genişleyip daraldı, birleşip ayrıldı. Holden'ın uzay elbisesinin ışıkları engin karanlıkta kaybolur gibiydi ve mavi ateşböcekleri dalgalar halinde gelip gitmeyi sürdürüyordu. Yol boyunca böceği andıran o mavi metalik yapının benzerleriyle karşılaştılar.

"Bunlar ne?" diye sordu Holden, bilhassa büyük ve tehlikeli görünen bir modelin yanından geçerken.

"Ne olmaları gerekiyorsa o," diye arkasına bakmadan karşılık verdi Miller.

"Aman ne güzel. Gene esrarengiz olup çıktık, öyle mi?"

Miller yüzünde kaygılı bir ifadeyle arkasına döndü ve bir anda yok oldu. Holden da yönünü çevirdi.

Dev salonun karşı tarafındaki tünelden bir suret çıkıyordu. Holden benzer bir zırhı daha önce de görmüştü. Bir Mars piyadesinin takviyeli zırhı eşit ölçüde verimliliği ve tehlikeyi temsil ederdi.

Bundan kaçış yoktu. O elbiselerin içindeki biri çaba harcamadan ona yetişebilirdi. Holden elbise telsizini genel frekansa ayarladı.

"Hey! Buradayım. Gelin konuşalım," dedi, ardından gruba doğru yürümeye başladı. Piyadelerin sekizi birden sağ kollarını kaldırıp ateş açtı. Holden kendini ölüme hazırlasa da zihninin bir parçası öyle bir şey yapacak kadar vakit bulamayacağının farkındaydı. Bu mesafedeyken piyadelerin yüksek hızlı silahlarından çıkan mermiler bir saniyeden çok daha kısa sürede hedefini bulurdu. Atışların sesi kendisine ulaşmadan çok önce ölmüş olacaktı.

Holden ateş eden silahların sık ve sağır edici takırtısını işitti; fakat ona çarpan bir şey olmadı.

Piyadelerin önünde gri renkli seyrek bir bulut toplandı. Ateş nihayet kesildiğinde de bulut salonun duvarlarına doğru süzüldü. Mermiler. Silahların namlularından birkaç santimetre ileride durmuşlardı ve şimdi istasyonun dışındaki nesneler gibi oradan uzaklaştırılıyorlardı.

Piyadeler salonun karşısından depara kalktılar ve Holden kaçmaya davrandı. Aslında karşısındaki manzara kendince bir güzelliğe sahipti. Zırhların ölümcül gücü yılların eğitimiyle birleşince askerlerin hareketleri bir dansa benziyordu. Silahları olmasa bile onu paramparça edebilirlerdi. Öyle bir zırhtan gelecek tek bir yumruk vücudundaki tüm kemikleri kırar ve iç organlarını pelteye çevirirdi. Holden'ın tek şansı onlardan hızlı koşmaktı ve onlardan hızlı koşamazdı.

Hareketlenmeyi neredeyse görmeyecekti. Dikkati Marslılara, bildiği tehlikeye kilitlenmişti. Böceğimsi şeylerden birinin kıpırdamaya başladığını ancak Marslılar ona doğru döndükten sonra bilinçli bir şekilde fark edebildi.

Uzaylı varlığın hareketleri, yalnızca durabilen yahut en yüksek

hızda çalışabilen bir saat mekanizması gibi âni ve kesik kesikti. Piyadelere doğru tıkırdarken attığı her adımda sarsılıyordu ve en uzun boylu askere bile neredeyse yarım metre tepeden bakıyordu.

Piyadeler şiddet beklemeleri için eğitilmiş insanlara özgü bir şekilde paniklediler. İkisi ateş açtı ve öncekiyle aynı sonuçla karşılaştı. Başka bir piyadenin kolunda bir kıpırtı oldu ve orada daha kalın bir namlu belirdi. Holden kendini çatışmadan geriye attı. O zırhlı elbiselerin içinde bağrışmalar yaşandığından emindi ama askerlerin telsiz frekansına erişimi yoktu. Kalın namludan bembeyaz bir ağız alevi püskürdü ve Holden'ın yumruğu iriliğindeki bir metal parçası o garip havada yavaşça yay çizdi.

Bir el bombası.

Tıkırtılı canavar el bombasına aldırış etmeden piyadelere yaklaştı ve bomba böceğimsi ayaklarının yakınına düşüp patladı. Uzaylı şey vücut eklentilerini çırparak geriye savruldu ve kopuk uzuvlarından mantar sporlarına benzer toz zerreleri döküldü. Karmaşık yosun halısının patlamayla yanan kısmında turuncu korlar parladı.

Piyadelerin etrafında bir düzine uzaylı heykeli daha canlandı. Yaratıklar bu sefer daha hızlı hareket ediyorlardı. Piyadelerin tepki vermelerine fırsat kalmadan el bombasını atan asker nazikçe yerden kaldırıldı ve parçalara ayrıldı. Holden uyuşmuş zihniyle çevreye fışkıran kanların yere süzülmeden önce havada gereğinden fazla asılı kaldığını düşündü. O seyretmeyi sürdürürken piyadeler geri çekilerek karşıdaki tünele sığındılar. Yeniden toplanacaklardı.

Uzaylı şeyler yaralı benzerlerinin üstüne çullanarak onu pençeleyip parçaladılar, en az piyadeler kadar düşmanmışçasına katlettiler. İş bittiğinde de canavarlardan beşi patlamanın olduğu yanık kısmın etrafında toplandı. Yaratıklar sarsıldılar, duruldular, tekrar sarsıldılar. Sonra beşinden de ince bir akıntı halinde zemindeki yaraya donuk sarı renkli bir sıvı püskürdü. Akıntı yosunumsu maddeye yapışırken ve onu hiç hasar görmemişçesine, saldırı hiç gerçekleşmemişçesine tekrar büyütürken Holden aynı anda hem huşu hem de tiksinti duydu.

"Yaptırımlar," dedi Miller hemen yanı başında. Sesi bitkin çıkıyordu.

"O... o zavallı hergeleyi dolgu macununa mı dönüştürdüler?"

"Evet," dedi Miller. "Ama hak etmedi değil. Bomba atarına davranan o adam vardı ya? Az önce bir sürü insanı öldürdü."

"Ne? Nasıl?"

"İstasyona bir beyzbol topu kadar hızlı hareket eden şeylerin de tehdit oluşturabileceğini öğretti."

"Yani istasyon intikam mı alacak?"

"Hayır," dedi Miller. "Kendini koruyacak, hepsi bu. Neyin tehlikeli olduğunu sil baştan değerlendirecek. Sorun çıkarabilecek tüm gemilerin kontrolünü ele alacak."

"Bu ne anlama geliyor ki?"

"Bir sürü insanın çok kötü bir gün geçireceği anlamına geliyor. İstasyon seni durdururken bunu nazikçe yapmaz."

Holden yüreğine buzdan bir elin kapandığını hissetti.

"*Roci*..."

Dedektifin yüzünden bir keder, hatta sempati ifadesi geçti.

"Belki. Bilmiyorum," dedi Miller, esefli bir omuz silkişle. "Ama her halükârda az önce bir sürü insan öldü."

Yirmi Üçüncü Bölüm: Melba

Julie onu kurtarmıştı. Yaşananlara başka bir açıklama getirilemezdi.

Beklendiği üzere Holden'ın vekili her şeyi açığa vurmuştu. Cohen keşfedildiğinde tüm bildiklerini anlatmış ve evvelden çaldığı görüntüyü paylaşmıştı. Melba onu –genç bir kadının buzdan bir büstü andıran portresini– kendi el terminaline bile yüklemişti. Ses teknisyeniyle buluştuğunda adamın veri topladığını bilmiyordu ama öyle bir şey yapacağını tahmin etmesi gerekirdi. Geriye dönüp baktığında hatası apaçık ortadaydı.

Bu gelişme, takibi sona erdirmeliydi. Yönetimdekiler gerçeği görmeliler, omuz silkmeliler ve onu bir hava kilidinden dışarı atmalıydılar. Lakin açıklama kendi yanlış yorumunu da beraberinde getirmişti. *Bu*, demişti Holden, *Julie Mao*. Artık herkes resme baktığında aynı şeyi görüyordu. Melba için bariz olan farklılıklar başkalarının gözünden kaçıyordu. Protomolekülün aralarına sızmasını, bir tehdit yaratmasını, ölüleri kaldırmasını bekliyorlardı ve sadece beklediklerini görüyorlardı.

Melba ablasıyla arasındaki benzerliklerin fark edilmemesi için elinden geleni yaptı. Cohen'la Dünya'dayken, yani bir tam g'lik yerçekiminin ağırlığı altındayken görüşmüştü. *Thomas Prince* zaten Halka'nın hız limitine yakın bir süratte seyrettiği için hızlanma itişi yoktu. Genç kadının yanakları daha dolgun, yüzü daha yuvarlak görünüyordu. Dünya'dayken saçları açıktı; o yüzden artık onları bir örgüde topluyordu. Resim renksizdi; o yüzden gözlerinin ve dudaklarının şeklini değiştirmek için biraz makyaj yapıyordu. Aşırıya kaçarsa dikkatleri üzerinde toplardı; o yüzden küçük rötuşlarla yetiniyordu. Aslında belki o kadarını bile yapmasına gerek yoktu.

Thomas Prince'teki programı çok yoğundu. Onu –herkesi– köpek gibi çalıştırmaya niyetliydiler. Melba bunu umursamıyordu. Servis iskeleleri ve erişim koridorları güvenliydi. Clarissa Mao'yu

tanıyan hiç kimse oralara uğramazdı. Genç kadın geminin umumi kısımlarından mümkün olduğunca uzak duracak ve sık sık diğer teknisyenlerden isteyerek kantinden getirteceği yiyecek tüpleriyle karnını doyuracaktı.

Mesai dışında da silah toplayacaktı.

Holden şimdilik erişimi dışındaydı. Bu neredeyse gülünç bir durumdu. Melba adamı iflah olmaz bir megaloman gibi göstermek için bir sürü zahmete girmiş, ama o rahat bırakıldığında gidip kendini tüm insan ırkının bilfiil elçisi ilan etmişti. Julie de onu kandırmıştı. Melba'nın şansı yaver giderse herif bir çatışmada can verir veya protomolekül tarafından öldürülürdü. Artık genç kadının tüm işi Holden'ın masumiyetinin kanıtlarını yok etmekle sınırlıydı. Üstelik bunu başarması pek zor olmayacaktı.

Rocinante, savaş gemisi *Donnager*'a bir eskort korveti olarak üretilmişti. İyi tasarlanmasına ve inşa edilmesine rağmen son yükseltmesinin[1] üzerinden yıllar geçmişti. Savunmasındaki zayıf noktalar barizdi: Reaktöre en yakın kargo kapısının kanatları hasar görüp onarılmıştı ve orijinallerinden daha zayıf olmaları kaçınılmazdı. Ön hava kilidi, bilgisayar korsanlığına açık bir yazılım kusuruna sahipti; gerçek Mars donanma gemilerindeki yazılımlar düzenli aralıklarla güncellenirdi ama Holden dikkatsiz davranmış olabilirdi.

Melba'nın öncelikli umudu hava kilidiydi. Arızalı hava kilitlerinin teşhisi için üretilen kısa menzilli bir erişim vericisi edinebilmişti. Eğer o işe yaramazsa kargo kapısını açmak daha zor olacaktı. Genç kadın bir miktar patlayıcı bulmayı umsa da *Thomas Prince* cephanelerini çok ciddiye alıyordu. Ekipman manifestolarına yarımlık bir dış iskelet meki de dahildi. Mek Melba'nın göğüslerine ve kollarına uyardı; bacaklar için tasarlanmamıştı. Bir kesme hamlacıyla kargo kapısında bir delik açabilirse muhtemelen meki kullanarak içeri girmesine yetecek kadar gövde zırhını bükebilirdi. Mek ayrıca hem küçük hem de taşınabilecek kadar hafifti ve Melba'nın erişim kartı, sistemin onlardan birini almasına izin verecek kadar yüksek seviyeliydi.

İçeri bir kez girdikten sonra işi kolaydı. Herkesi öldürür, reaktörü aşırı yükler ve gemiyi patlatarak atomlarına ayırırdı. Hele bir de şanslıysa bu patlama *Seung Un*'daki bombaya dair şüpheleri tekrar alevlendirirdi. *Rocinante*'yi sağ salim terk edebilirse iyi hoştu. Yok edemezse edemezdi, işte o kadar.

---

1 Orj. *upgrade*; Çeşitli bileşenlerin daha üst modelleriyle değiştirilerek bir makinenin geliştirilmesi, yenilenmesi eylemi. –*çn*

Artık tek derdi oraya ulaşmak ve istasyonda neler olduğunu öğrenmek için diğer herkesle beraber oturup beklemekti.

Facia patlak verdiğinde rüya görüyordu.

Rüyasında bir okul binasının dışındaki bir arazide yürüyordu. Binada yangın çıktığını, içeri girmenin bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu. İtfaiye mekiklerinin sirenlerini duyabiliyordu ama gökyüzünde karanlık suretleri bir türlü belirmiyordu. İçeride kapana kısılmış insanlar vardı ve onlara ulaşması lazımdı. Ya onları kurtarmak, ya kaçmalarını engellemek, ya da ikisini birden yapmak için.

Şimdi de çatıdaydı ve bir delikten iniyordu. Etrafı fosur fosur dumanlarla çevriliydi ama hâlâ nefes alabiliyordu, çünkü alevlere karşı aşılanmıştı. Elini aşağıya uzattığında parmak uçları düşük g kulplarına sürtündü. Sonra birinin bileğini kavradığını, karanlığa ve yangına girmeye çabalarken kendisine destek verdiğini fark etti. Ren. Dönüp ona bakamadı. Keder ile vicdan azabı bir sel gibi içini kapladı ve kendini masaların olması gereken yerlere çarpışma koltukları yerleştirilmiş mavi aydınlatmalı bir barda buldu. Etrafındaki loş ortamda çiftler yemek yiyor, sohbet ediyor ve düzüşüyordu. Karşısındaki adam hem Holden hem de babasıydı. Melba konuşmaya, bunu yapmak istemediğini söylemeye çalıştı. Adam onu omuzlarından tutarak oturduğu koltuğun yumuşak jeline bastırdı. Melba bir anlığına adamın üstüne çıkacağından korktu ama adam ölümcül bir darbeyle yumruğunu onun göğsüne indirdi. İşte o anda Melba klakson seslerine ve havada uçuşan kan damlalarına uyandı.

Bedenindeki acı o kadar şiddetli ve anlaşılmazdı ki acı gibi gelmiyor, sadece bir terslik varmış gibi hissettiriyordu. Melba öksürerek odanın karşısına kan damlaları püskürttü. İlk başta uyurken her nasılsa suni salgı bezlerini tetiklediğini, tersliğin yalnız kendisinde olduğunu zannetti; fakat geminin alarmları daha kötü bir şey yaşandığı görüşündeydi. Genç kadın el terminaline uzandıysa da cihaz yerinde değildi. Onu kapının yarım metre uzağında havada dönerken buldu. Plastik kasadaki yıldız biçimli bir çatlak, cihazın kırılacak kadar sertçe bir yere çarptığını gösteriyordu. Şebeke erişim göstergesi parlak bir kırmızı çubuktan ibaretti. Sinyal yoktu. Sistem çökmüştü.

Melba kendini kapıya kadar çekti. Kapı basınç devrinin ardından açıldı.

Koridorda süzülen ölü kadın kollarını önüne kaldırmıştı ve suda

boğulmuş biri gibi saçları her yöne dağılmıştı. Tuhaf bir şekle girmiş yüzünün sol tarafı olması gerekenden daha yumuşak, daha yuvarlak ve daha maviydi. Yarı açık göz akları patlak kan damarlarının parlak kırmızısına boyalıydı. Melba cesedi iterek yanından geçti. Koridorun ilerisinde futbol topu büyüklüğündeki bir kan küresi nereden geldiğine dair hiçbir belirti taşımadan hava akımı yönünde yavaşça uçuyordu.

Geminin ortasına yakın daha geniş koridorlarda durum iyice kötüleşiyordu. Her kapıda, her koridorda cesetler süzülüyordu. Yere vidalanmamış her şey pruvaya doğru fırlamıştı ve şimdi duvarların yanında asılı duruyordu. Açık gri duvarlarsa el terminallerinin, aletlerin ve kafaların çarptığı yerlerde göçüklerle bezeliydi. Hava kanın yanı sıra daha derin ve mahrem bir şeyin kokusunu taşıyordu.

Kantinin önünde üç asker ölüleri yoldan çekmek için onları yalıtım köpüğüyle duvarlara yapıştırıyordu. Yerçekimi olsaydı cesetleri yakacak odun gibi istiflerlerdi.

"Sen iyi misin?" dedi biri. Melba kadının kendisiyle konuştuğunu ancak bir saniye sonra anlayabildi.

"İyiyim," dedi. "Neler oldu?"

"Kim bilir? Sen bakım teknisyenlerinden birisin, değil mi?" diye sertçe sordu kadın.

"Evet," dedi Melba. "Melba Koh. Elektrokimya."

"Eh, öyleyse kıçını çevresel mühendisliğe götürsen iyi olur Koh," dedi kadın. "Herhalde sana orada ihtiyaçları vardır."

Melba kafa salladı. Bu hareketiyle havada biraz döndü ve kadın onu durdurmak için elini uzattı.

Melba'nın bir çatışmada veya doğal afet bölgesinde bulunmuşluğu yoktu. Öyle bir şeye en yakın tecrübesi sekiz yaşındayken São Paulo'yu vuran bir kasırgaydı ve sel geri çekilene kadar babası tüm aileyi şirket sığınaklarında saklamıştı. Melba o kasırganın yol açtığı hasarı yakından görmekten çok haber bültenlerinde seyretmişti. *Thomas Prince* cehennemden bir sahne gibiydi. Genç kadın hummalı bir faaliyet içindeki insan öbeklerinin yanından geçti ama her yer ölülerle ve can çekişenlerle doluydu. Hava dönüştürücülerin anafor yarattığı yerlerde kan damlalarından ve kırık plastik parçacıklarından oluşan bulutlar toplanmıştı. Sıfır yerçekiminde kan yaralarda birikir ve akıp gitmezdi. Şişlikler daha beterdi. Ciğerler sıvıyla daha kolay dolardı. O âna dek kaç kişi ölmüşse dahası da ölecekti. Hem de çok yakında. Melba olay sırasında çarpışma koltuğunda otur-

masaydı diğer herkes gibi saniyede altı yüz metre hızla bir duvara fırlardı. Hayır, bu doğru olamazdı. Öyle bir şeyden hiç kimse sağ kurtulamazdı.

Melba çevresel güvertelerde fazla vakit geçirmemişti. Daha önce Stanni ve Soledad'le beraber yaptığı işin çoğu elektrik dağıtımıyla ilgiliydi. Hava ve su sistemlerinin kendi teknisyenleri, ondan daha yüksek maaşlı uzmanları olurdu. Odaların mimarisi tıpkı *Cerisier*'deki gibi sıkışıklık yaratmadan her şeyi birbirine yakın tutuyordu. Hedefine ulaşmak başlı başına bir başarıymış, sanki ona belirli bir kontrol imkânı tanırmış gibi Melba çevresel mühendisliğe bir huzur hissiyle girdi.

Hava ozon ve yanık saç kokuyordu. Yüzü mavi-siyah çürüklerle kaplı genç bir adam bir ip ve iki elektromıknatısla duvara tutunuyor, dev bir sinek raketi gibi bir ucunda kocaman bir kumaş file olan süpürgeye benzer bir şeyi sağa sola sallıyordu. Belli ki havadaki kan damlalarını topluyordu. Şok geçiren yüzü ifadesizdi. Giderek kalınlaşan bir gözyaşı tabakası görüş alanını kapatıyordu.

"Sen! Sen de kimsin?"

Melba döndü. Yeni adamın üstünde bir donanma üniforması vardı. Sağ bacağı şişme bir alçıyla kaplıydı. Alçı kalıbının ucundan çıkıntı yapan ayak mavimsi mordu ve adam Melba'ya zatürreeyi yahut iç kanamayı hatırlatan bir şekilde zar zor nefes alıyordu.

"Melba Koh. *Cerisier*'den gelen sivil elektrokimya teknisyeni."

"Kime bağlısın?"

"Ekip denetçim Mikelson," dedi Melba, adamın ismini hatırlamaya çalışarak. Adamla bir kez karşılaşmıştı ve amiri onda fazla bir intiba bırakmamıştı.

"İsmim Nikos," dedi kırık bacaklı adam. "Artık benim için çalışıyorsun. Gel."

Adam mümkün olması gerekenden daha büyük bir zarafetle kendini duvardan itti. Melba onu biraz fazla hızlı takip etti ve ona arkadan çarpmamak için bir kulpa yapışmak zorunda kaldı. Nikos genç kadını uzun bir koridordan geçirip mühendisliğe soktu. Duvarlardan birinde metal ve seramikten yapılıp yan tarafına sekiz farklı dilde uyarılar basılmış koskoca bir levha demeti vardı. En dış levha yuvarlak yanık izleriyle kaplıydı ve havaya yanık plastiğe ek olarak başka bir şeyin kokusu karışmaktaydı. Levhanın merkezinde atmış santimlik bir delik açılmıştı. Delikte metal parçalarıyla sabitlenmiş bir insan cesedi duruyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun Koh?"

"Hava işleme," dedi genç kadın.

"Bu gördüğün ana atmosfer işleme ünitesidir," dedi adam, onu hiç duymamışçasına. "Ve büyük bir sorunu var. İkincil işlemci halen yanıyor ve üçüncül yedekler bizi ancak yedi saat daha idare eder. Ekibimdeki herkes ya haşat oldu ya da öldü; o yüzden sen bunu baştan inşa edeceksin. Anladın mı?"

Öyle bir şey yapamam ki, diye aklından geçirdi Melba. *Ben gerçek bir elektrokimya teknisyeni değilim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.*

"Ben... gidip aletlerimi getireyim."

"Öyleyse ayağına dolaşmayayım," dedi adam. "Yardımcı olabilecek birini bulursam yanına yollarım."

"Bak o çok iyi olur," dedi genç kadın. "Peki ya sen? İyi misin? Yardım edebilir misin?"

"Tahminen mi? Leğen kemiğim kırıldı ve belki karnımda daha büyük bir sorun var. Arada bir bilincim gidip geliyor," dedi adam, sırıtarak. "Ama acil durum uyuşturucularıyla kafayı buldum ve yapılacak bir sürü iş var. O yüzden elini çabuk tut."

Melba kendini duvardan iterek oradan ayrıldı. Boğazı düğümlenmişti ve zihninin kapanmaya başladığını hissedebiliyordu. Aşırı uyarılma. Şok. Kıyımın ve enkazın arasından geçerek *Cerisier*'den gelen alet kutularının bulunduğu depolama hangarına gitti. Kartıyla kutuların kilidini açtı. Kutulardan biri parçalanmış, bir deneme setinin kalıntıları etrafa saçılmıştı. Yeşil seramik kıymıkları ve altın tel parçacıkları havada süzülüyordu. Ren hâlâ oradaydı; elektromanyetik kıskaçlara karşın tabut vazifesi gören alet kutusu yerinden kaymıştı. O yangınlı rüya bir an için Melba'nın hayalinde canlandı. Hâlâ uyuyor olup olmadığını merak etti. Belki de bu ölüm dalgası yalnızca kendi beynindeki karanlığın bir parçasıydı. Elini Ren'in kutusuna koyarken neredeyse onun içeriden plastiğe vurmasını bekleyecekti. O sırada âni bir baş dönmesi yaşadı ve hem kendisinin hem de geminin düşüyor olduğu, yere çarptıkları zaman onun altında kalıp ezileceği hissine kapıldı. Tüm bu kan ve dehşet, ortalıkta uçuşmasınlar diye her ölünün duvarlara yapıştırılması hep burada başlıyordu. İşlediği ve işleyeceği her günahın merkezi, elinin altındaki kemiklerde yatıyordu.

"Yeter," dedi kendi kendine. "Kes şunu."

Alet kutusunu –gerçek olanını– alıp hemen mühendisliğe ve bo-

zuk hava kontrol ünitesine döndü. Nikos iki kişi daha –sivil kıyafetli bir adam ve donanma üniformalı yaşlıca bir kadın– bulmuştu.

"Sen Koh musun?" dedi kadın. "Güzel. Tut şunun bacaklarını."

Melba alet çantasını güverteye bırakıp mıknatısları çalıştırdı, sonra da atmosfer işlemcisindeki deliğe kadar süzüldü. Makine yuvasından gevşetilerek cesede hareket edebileceği biraz daha alan kazandırmıştı. Melba ellerini cesedin baldırlarına koyarak pantolon kumaşını sıkıca kavradı ve ünitenin metal kaplamasından destek aldı.

"Hazır mısın?" diye sordu adam.

"Hazırım."

Kadın üçten geriye saydı ve Melba tüm gücüyle asıldı. Uzunca bir anlığına cesedin dışarı çıkmayacağını sandı. Fakat sonra bir şey yırtıldı ve sarsıntıları Melba'nın ellerinden vücuduna geçti. Ceset kayarak yerinden çıktı.

"İyi adamlara bir puan," dedi Nikos hangarın karşısından. Suratı kül grisi bir tona bürünüyordu. Ölüyormuş gibi. Melba adama revire gitmesini söylemeyi düşündü ama muhtemelen orası zaten aşırı yoğundu. Nikos burada işini yaparken veya orada boş bir yatak beklerken ölebilirdi. "Onu oradan uzaklaştırın. Zaten zar zor çıkardık, tekrar içeri kaçmasını istemeyiz."

Melba kafa salladı, cesedi sıkıca tuttu ve karşı duvarda son bulacak bir uçuş yolu üzerinde itti. Cesedin kafasının arka kısmı neredeyse dümdüz olmuştu; fakat ölüm o kadar hızlı gelmişti ki çok az kan vardı. Melba ölü adamın üstüne biraz köpük sıktı ve köpük donarken onu sabit tuttu. Cesedin suratı onunkine çok yakındı. Melba adamın tıraş olurken atladığı kısa kılları, boş bakışlı gözlerinin kahverengisini görebiliyordu. Onu öpmek gibi âni bir hevese kapıldı, sonra da tiksinerek bu dürtüsünü bastırdı.

Üniformasına bakılırsa bir subaydı. Belki de bir teğmen. Boynundaki kordona bağlı beyaz kimlik kartında ciddi bir vesikalık fotoğrafı vardı. Melba kartı parmakları arasında tuttu. Adam teğmen değildi. Yüzbaşıydı. Melba olmasaydı Halka'dan asla geçmeyecek, asla burada ölmeyecek olan Yüzbaşı Stepan Arsenau. Melba suçluluk duymaya çalıştı ama içinde Yüzbaşı Arsenau'ya yetecek kadar yer kalmamıştı. Zaten öyle çok kan dökmüştü ki.

Kartı yerine sokmak için uzanırken aklının bir köşesinde küçük bir ses konuştu. *Bahse varım ki bu kartla bir ADF çantası alabilirsin.* Genç kadın gözlerini kırpıştırdı. Zihni bir anda odaklanır gibi oldu

ve rüyanın –ya da sanrının– son kalıntıları da kaybolurken etrafına bakındı. Artık ihtiyaç duyduğu donanıma erişimi vardı. Gemi büyük bir kargaşa içindeydi. Beklediği fırsata kavuşmuştu. Kartı kordonundan ayırıp kendi cebine koydu, sonra bir kez daha tedirgince etrafına bakındı.

Yaptığını hiç kimse fark etmemişti.

Melba dudaklarını yaladı.

"Bunu açmak için bir şeye ihtiyacım var," diyordu genç adam. "Vida başı kopmuş. Döndüremiyorum."

Yaşlıca kadın küfredip Melba'ya doğru döndü. "İşimizi görecek bir aletin var mı?"

"Yanımda yok," dedi Melba. "Ama sanırım orayı delecek bir şey bulabilirim."

"Acele et. Buranın daha da havasız kalması hiç işimize gelmez."

"Tamam. Siz elinizden geleni yapın. Hemen dönerim," diye yalan söyledi Melba.

Yirmi Dördüncü Bölüm: Anna

Eskatoloji[1] eskiden beri Anna'nın en az hoşlandığı ilahiyat dalı olagelmişti. Kendisine Mahşer hakkında bir soru sorulduğunda Anna cemaat üyelerine Tanrı'nın bile bu konuda epey sessiz kaldığını, o yüzden böyle şeyleri kafaya takmanın hiç gereği olmadığını söylerdi. Anna'ya göre insanlar Tanrı'nın en iyi şekilde davranacağına güvenmeliydiler ve günahkârlardan alınacak olan intikamdan sakınmak, O'na tapmanın en geçersiz sebebiydi.

Fakat işin aslı şuydu ki Anna kendini bildi bileli çoğu gelecekçi ve milenyalist[2] yorumlamalara karşı derin bir ihtilaf duymuştu. Karşı olduğu şey illâ ki meselenin ilahi yönü değildi, zira o tür inançlar besleyenlerin son günler hakkındaki tahminleri de beslemeyenlerinkiler kadar geçerliydi. Anna esasen günahkârların yok edilişine duyulan sevincin bazen öğretilere de yansımasına karşıydı. Literatürlerini Mahşer'e dair resimlerle dolduran bazı milenyalist tarikatlar söz konusu olduğunda bu bilhassa doğruydu. O resimlerde insanlar dehşet içinde kaçışırlarken biçimsiz bir felaket arkalarındaki dünyayı cayır cayır yakar, kibirli müritlerse –elbette doğru dinin müritleri– Tanrı'nın kâfirleri cezalandırmasını güvenli bir yerden seyrederlerdi. Anna bu tür bir tasvirin trajikten başka nasıl yorumlanabildiğini bir türlü anlayamazdı.

Keşke öylelerine *Thomas Prince*'i gösterebilseydi.

Olay gerçekleştiğinde kitap okuyordu. Bir yastık yardımıyla dik duran el terminali göğsünde, elleri başının arkasında duruyordu. Üç tonlu bir alarm yüksek g ikazı vermişti ama artık çok geçti. Anna çoktan çarpışma koltuğuna gömülmüş bulunuyordu. Basınç o kadar fazlaydı ki aradaki yirmi santimetrelik çarpışma jeline rağmen

1 Dünyanın sonunu ve kıyamet sonrasını inceleyen ilahiyat alt bilim dalı. *–çn*

2 İsa'nın kıyamet gününden önceki bin yıl boyunca hüküm süreceği bir altın çağını esas alan bir Hıristiyanlık inancı. *–çn*

plastik koltuğun çerçevesini hissedebiliyordu. Olay bitmek bilmedi ama muhtemelen en fazla birkaç saniye sürdü. Kayarak göğsüne kapanan el terminali, kucağına aldığı son haliyle kızından daha ağır hale geldi ve göğüs kemiği boyunca siyah-mavi çürükler bırakıp deriyi yaracak kadar sertçe çenesine çarptı. Yastık on kiloluk bir kum torbası gibi karnını ezerek ağzını mide asidinin o ekşi tadıyla doldurdu.

Fakat en kötüsü omuzlarındaki acıydı. Her iki kolu da koltuğa yapışarak geçici bir süreliğine çıktı. Yavaşlamanın bitmez tükenmez saniyeleri sona erdiğinde her iki eklem de çıkarken olduğundan daha büyük bir acıyla yerine oturdu. Tasarım sınırlarının ötesinde zorlanan koltuk jeli onu gerektiği gibi kavramadı. Öyle yapmaktansa çabucak asıl şekline döndü ve Anna'yı yavaş çekimde kamarasının tavanına doğru fırlattı. Ellerini önüne almaya çalışınca omuzlarına bıçak saplanır gibi oldu. O yüzden Anna öyle yapmayı başaramadı ve yüzünü tavana çarparak süzülüşünü sonlandırdı. Çenesi kumaş kaplı köpükte bir kan lekesi bıraktı.

Anna yumuşakbaşlı bir insandı. Hayatı boyunca hiç kavga etmemiş, büyük çaplı bir kazaya karışmamıştı. Daha önce hissettiği en yoğun acı doğumdaydı ve o zaman da doğum sonrası salgıladığı endorfinler acıyı hafızasından büyük ölçüde silmişti. Bir anda bu kadar çok yerinin bu kadar şiddetli bir şekilde ağrıması onu sersemletmekle kalmadı, bir tür hedefsiz öfkeye kapılmasına da sebep oldu. Bir insanın canının bu kadar yanabilmesi hiç adaletli değildi. Anna böyle bir şeyin olmasına izin vererek kendisine ihanet eden çarpışma koltuğuna bağırıp çağırmak, hayatı boyunca hiç yumruk atmamasına ve kollarını güçlükle oynatabilmesine rağmen yüzüne çarptığı için tavanı yumruklamak istedi.

Nihayet başı dönmeden kıpırdayabilir hale geldiğinde yardım aramaya gitti ve odasının dışındaki koridorun daha da kötü bir durumda olduğunu gördü.

Kapısından sadece birkaç metre ileride genç bir adam ezilmişti. Sanki habis bir dev onun üstüne basmış, sonra da topuğunu sağa sola oynatarak delikanlıyı yere yapıştırmıştı. Üstelik adam sadece ezilmekle kalmamış, neredeyse insanlıktan çıkacak kadar parçalanıp bükülmüştü. Kanının yere ve duvarlara sıçramamış olan kısmı korkunç Noel süsleri gibi kırmızı toplar halinde cesedinin etrafında uçuşuyordu.

Anna bağırarak yardım istedi. Biri sıvı ve acı dolu bir sesle ona

karşılık verdi. Koridorun daha ilerisindeki biri. Anna kapı çerçevesinden destek alarak kendini dikkatle itti ve sese doğru süzüldü. İki oda ileride başka bir adam yarı yarıya çarpışma koltuğunda yatıyordu. Yavaşlama gerçekleştiğinde koltuğundan kalkıyor olmalıydı ve leğen kemiğinin aşağısında neyi varsa çarpılıp kırılmıştı. Üst gövdesi hâlâ koltuktaydı ve acı dolu bir suratla kollarını nahifçe Anna'ya doğru sallıyordu.

"Yardım et," dedi adam, sonra da bir kan ve sümük topağı öksürdü. Topak kırmızı-yeşil bir top halinde uçup gitti.

Anna omzunu kullanmadan duvardaki iletişim paneline basacak kadar yukarı süzüldü. Panel devre dışıydı. Yanan yegâne ışıklar, elektrik kesintilerinde devreye gireceği söylenenlerdi. Daha başka hiçbir şey çalışmıyor gibiydi.

"Yardım et," diye tekrarladı adam. Sesi artık daha cılız ve sıvımsı bir hırıltıyla daha çok doluydu. Anna onun Alonzo Guzman, yani BM'nin Güney Amerika bölgesinden gelen ünlü bir şair olduğunu hatırladı.

"Edeceğim," dedi Anna, ansızın kendisini kör eden yaşları bastırmaya çalışmaksızın. Tekrar konuşmadan önce gözlerini omzuna sildi. "Gidip birilerini bulacağım. Kollarımı incittim ama birilerini bulacağım."

Adam hafifçe ağlamaya başladı. Anna parmak uçlarıyla kendini koridora itti ve yaralanmamış birini bulmak için kıyımın yanından süzülerek geçti.

Milenyalistlerin asla tablolarına koymadıkları kısım işte buydu. Öyleleri Tanrı'nın günahkâr insanlıktan haklı bir intikam aldığı sahnelere bayılırlardı. Tanrı'nın gözde halkının en ufak bir zarar görmeksizin tüm dünya önünde haklı çıktığını ve yaşanan felaketleri mutlu yüz ifadeleriyle seyrettiğini göstermeye pek meraklı olurlardı. Fakat facianın sonrasına hiç göstermezlerdi. Ağlayan insanları, ezilerek kendi vücut sıvılarının oluşturduğu birikintilerde ölenleri, kırmızı birer et yığınına indirgenmiş delikanlıları, olay sırasında bir kaporta ağzından geçtiği için ikiye bölünmüş bir kadını resmetmezlerdi.

Bu Mahşer'in ta kendisiydi. Kıyamet işte böyle bir şeydi. Kan, kopuk et parçaları ve yardım çığlıklarıydı.

Bir koridor kavşağına ulaştığında Anna'nın gücü tükendi. Bedeni yola devam edemeyecek kadar çok acıyordu. Ve dört yönün dördünde de koridor zeminleri ve duvarları şiddetli ölümün akı-

betiyle kaplıydı. Bu kadarı da fazlaydı. Anna birkaç dakika boşlukta süzüldü ve yumuşak bir şekilde duvara kadar sürüklenip oraya yapıştı. Hareket. Gemi artık hareket halindeydi. Çok yavaş ama Anna'yı duvara itmeye yetecek kadar. Anna duvardan destek alarak kendini itti ve yeniden boşlukta süzüldü. Demek ki hızlanmayı sürdürmüyorlardı.

Anna geminin nispi hareketlerine duyduğu ilginin yalnızca etraftaki sahneyi aklından çıkarmak için bir bahane olduğunu anladı ve tekrar ağlamaya başladı. Bu yolculuktan sağ kurtulmayıp asla evine dönemeyebilecek olma fikri tüm ağırlığıyla üstüne çöktü. Halka'ya girdiğinden beri ilk kez Nami'yi bir daha asla kucağına alamayacağı, asla onun saçını koklayamayacağı, Nono'yu öpemeyeceği ya da onunla beraber sıcak bir yatağa girip ona sarılamayacağı bir gelecek gözünün önünde canlandı. O şeylerin kendisinden sökülüp alınmasının ızdırabı, çektiği tüm bedensel acılardan daha beterdi. Anna gözlerini doldurup kendini kör eden gözyaşlarını silmedi. Onları dert etmiyordu. Burada görmek istediği hiçbir şey yoktu.

Bir şey onu arkasından kavrayıp ters çevirdiğinde yeni bir dehşetle karşılaşmayı bekleyerek gerildi.

Karşılaştığı şey Tilly oldu.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diyen kadın ona öyle sıkı sarıldı ki Anna'nın omuzlarına yeni acı dalgaları yayıldı. "Odana gittiğimde duvarlarda kan gördüm. Orada yoktun ve kapının hemen dışında biri ölmüştü..."

Sarılışa aynı şekilde karşılık veremeyen Anna kısa bir süre için yanağını Tilly'ninkine koymakla yetindi. Tilly onu kol mesafesine kadar ittiyse de bırakmadı. "İyi misin?" Gözü Anna'nın çenesindeki kesikteydi.

"Yüzüm iyi. Sadece biraz yarıldı. Ama kollarım çok ağrıyor. Onları zar zor oynatabiliyorum. Yardım bulmamız lazım. Alonzo Guzman odasında ve yaralı. Hem de ağır yaralı. Neler olduğunu biliyor musun?"

"Bilen biriyle henüz karşılaşmadım," diyen Tilly dostunu sağa sola çevirerek dikkatle inceledi. "Ellerini oynat. Tamam. Dirseklerini kır." Anna'nın omuzlarını yokladı. "Çıkmamışlar."

"Sanırım bir saniyeliğine çıktılar," dedi Anna, Tilly'nin dokunuşuyla attığı nidanın ardından. "Ağrıyan sadece onlar değil ama acele etmeliyiz."

Tilly kafa salladı ve omzundan kırmızı-beyaz bir sırt çantası in-

dirdi. Çantayı açtığında içi üzerlerinde ufacık siyah yazılar olan düzinelerce plastik paketle doluydu. Tilly paketlerden bazılarını çıkardı, onları okudu ve çantaya geri koydu. Birkaç denemenin ardından üç küçük iğne ampulünün üstündeki paketi açtı.

"O da ne?" diye sordu Anna. Tilly cevaben üç iğneyi de ona batırdı.

Anna ansızın bir coşku seline kapıldı. Omuzları ağrımayı bıraktı. *Her şey* ağrımayı bıraktı. Ailesini bir daha asla görememe korkusu bile uzak ve önemsiz bir sorun olup çıktı.

"Bu olay yaşandığında uyuyordum," dedi Tilly, boş ampulleri ilkyardım çantasına geri atarak. "Uyandığımda üstümden buldozer geçmiş gibiydim. Galiba kaburgalarım yerinden çıkmıştı. Nefes almakta bile zorlanıyordum. Ben de bu çantayı odamdaki acil durum dolabında buldum."

"Oraya bakmak hiç aklıma gelmedi," dedi Anna, gelmediğine şaşırarak. Az öncesine kadar acıdan afalladığını hayal meyal hatırlasa da artık kendini *harika* hissediyordu. Her zamankinden daha iyiydi. Ve uyanık. Aşırı bilinçli. Acil durum malzemelerini akıl edememek aptallıktı. Ne de olsa bu acil bir durumdu. Bu kadar aptalca davrandığı için alnına bir şaplak atası geliyordu. Tilly yine kollarını tutmuştu. Niye böyle yapıyordu ki? Halledecek işleri vardı. Sağlık görevlilerini bulup şairin yanına göndermeleri lazımdı.

"Hey," dedi Tilly. "O ilk hücumun geçmesi biraz zaman alıyor. Ne kadar coştuğumun farkına varmadan evvel tam bir dakika boyunca kırmızı bir hamur yığınını hayata döndürmeye çalıştım."

"Bu ne ki?" diye sordu Anna, başını sağa sola çevirerek. Öyle yapmak Tilly'nin yüzünün kenarlarını bulanık gösteriyordu.

Tilly omuz silkti. "Herhalde askeri düzeyde amfetaminler ve ağrı kesicilerdir. Sana şişlik indirici de verdim. Âdet yerini bulsun diye."

"Sen doktor musun?" diye sordu Anna, Tilly'nin ne kadar zeki olduğuna hayret ederek.

"Hayır ama paketlerdeki talimatları okuyabilirim."

"Tamam." Anna ciddi bir yüz ifadesiyle kafa salladı. "Tamam."

"Gidip neler olduğunu bilen birini bulalım," diyen Tilly dostunu kendisiyle beraber koridorda sürüklemeye başladı.

"Sonra da benimkileri bulmam gerek," dedi Anna, sürüklenmesine izin vererek.

"Sana çok fazla ilaç vermiş olabilirim. Nono ve Nami şu an Moskova'daki evlerindeler."

"Hayır, *benimkiler*. Cemaatim. Chris, diğer delikanlı ve o kadın piyade. Kadın epey kızgındı ama sanırım onunla konuşabilirim. Onları bulmalıyım."

"Evet," dedi Tilly. "Galiba dozu biraz aştım. Ama merak etme. Önce gidip yardım bulalım, sonra seninkileri ararız."

Anna şairi düşününce gözyaşlarının geri gelir gibi olduğunu hissetti. Eğer üzgünse ilaçların verdiği o ilk coşku geçiyor olabilirdi. Bir an için bu duruma hayıflanmadan edemedi.

Tilly duvara basılmış bir güverte krokisinin önünde durdu. Kroki siyah ve devre dışı bir şebeke panelinin hemen yanındaydı. *Askeri gemilerde elbet ikisi birden olacak*, diye aklından geçirdi Anna. Böyle şeyler gemi vurulduğunda elektronik cihazların bozulacağı beklentisiyle inşa edilirdi. Bu düşünce de Anna'yı kederlendirdi. Bilincinin uzak bir bölümü ilaçların yarattığı duygusal çalkantının farkındaysa bile bu konuda bir şey yapmaktan acizdi. Anna yeniden ağlamaya başladı.

"Güvenlik istasyonu." Tilly krokideki bir noktaya dokundu, sonra da Anna'yı peşinden sürükledi. İki köşeyi döndüklerinde kendilerini insanlarla, silahlarla ve hâlâ çalışır gibi gözüken bilgisayarlarla dolu küçük bir odada buldular. Orta yaşlarındaki kırçıl saçlı ve asık suratlı bir adam onları görmezden geldi. Odadaki diğer dört kişi daha genç olmasına rağmen iki kadının gelişine aynı ölçüde ilgisizdi.

"Önce 35C'yi açın," dedi orta yaşlı adam, solunda asılı duran iki delikanlıya. Haritadaki bir yeri işaret etti. "Orada bir düzine sivil var."

"İSG[1] yollayalım mı?" diye sordu delikanlılardan biri.

"Boşta hiç kimse yok ve o yemekhanede çarpışma koltuğu bulunmuyor. Oradaki herkes makarna sosu olup çıktı ama teğmen yine de bakmamızı istiyor."

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi delikanlı ve ortağıyla beraber uçup gitti. Odadan çıkarlarken Anna ile Tilly'ye doğru düzgün bakmadılar bile.

"Siz ikiniz bir koridor taraması yapın," dedi orta yaşlı adam, odadaki diğer iki tayfaya. "Bulabilirseniz künye toplayın, bulamazsanız resim ve DNA örneği alın. Her şey kırmızı iki bir üzerinden OPKOM'a gönderilecek, anlaşıldı mı?"

"Başüstüne," dedi delikanlılardan biri ve onlar da süzülerek odayı terk ettiler.

1 İlkyardım sağlık görevlisi. *–çn*

"295'te yardıma ihtiyacı olan biri var," dedi Anna, güvenlik subayına. "Ağır yaralı. Bir şair."

Adam masa terminalindeki bir yere dokundu. "Tamam, listeye ekledim. İSG'ler ilk fırsatta uğrayacaklar. Subay yemekhanesinde geçici bir acil müdahale alanı kuruyoruz. Siz bayanlara hemen oraya gitmenizi öneririm."

"Neler oldu?" diye soran Tilly orada biraz kalmaya niyetliymişçesine duvardaki bir kulpu kavradı. Anna da bulabildiği en yakın şeye –bir silah rafına– yapıştı.

Güvenlik subayı Tilly'yi tepeden tırnağa süzdü ve ona istediğini vermenin en kolay çözüm olduğuna karar vermiş gibi gözüktü. "Biliyorsam ne olayım. Beş saniyeden daha kısa bir sürede istop ettik. Hasar ve yaralanmalar hep yüksek g travmasından. Bizi tutan her neyse yalnızca geminin yüzeyini kavradı ve içindekilere zerre kadar aldırış etmedi."

"Yani yavaş bölge değişti mi?" diye soruyordu Tilly. Raftaki silahları gözden geçiren Anna duygularını biraz kontrol altına almıştı ama zihni hâlâ çalkantılıydı. Silah rafı çeşitli tipte tabancalarla doluydu. Kalın namlulara ve kocaman şarjörlere sahip büyük, ağır tabancalar. Polis dizilerinde rastlanan türden daha küçük olanlar. Ve kendilerine ait özel bir bölümde tıpkı Anna'nın Europa'dayken kullandığına benzer şok tabancaları. Eh, aslında tıpkı demek yanlıştı. Bunlar askeri modellerdi. Gri renkli, şık ve etkili görünümlüydüler. Ayrıca bataryaları Anna'nınkinden çok daha büyüktü. Ölümcül bir amaç taşımamalarına rağmen tehlikeli bir izlenim yaratmayı başarıyorlardı. Anna'nın evdeki eski şok tabancası onların yanında küçük bir saç kurutma makinesine benziyordu.

"Onlara dokunma," dedi güvenlik subayı. Adam konuşana dek Anna elini silahlardan birine götürdüğünü fark etmemişti.

"İyi de bu bir sürü zayiat anlamına gelebilir," dedi Tilly. Anna konuşmanın büyük bir kısmını kaçırdıktan sonra ona yeniden dahil olduğu gibi bir hisse kapıldı.

"*Prince*'te yüzlerce var," dedi güvenlik subayı. "Üstelik biz eski hız limitine yakın seyretmiyorduk. Aynı şey diğer gemilerden bazıları için geçerli değildi. Artık onlardan sinyal almıyoruz."

Anna ofisteki hâlâ çalışır durumda olan çeşitli terminallere göz attı. Hasar raporlarına, güvenlik yayınlarına ve diğerlerine. Çoğuna anlam veremedi. Yazılarda bir sürü kısaltma ve rakam kullanılıyordu. Askeri jargon. Küçük bir monitörse bazı kimselerin resimleri-

ni gösteriyordu. Anna birinde James Holden'ı tanıdı. Bir diğerinde onun gür sakallı başka bir versiyonu vardı. Yoksa bunlar aranıyor posterleri miydi? Fakat tanıdığı başka biri çıkmadı; tâ ki Holden'ın ikinci kaptanı Naomi'nin saldırıdan sorumlu tuttuğu o genç kadının büstüne sıra gelene kadar.

"Belki de suç uzay kızındadır," dedi Anna, böyle söyleyeceğinin farkına varmadan. Kafası hâlâ kıyaktı ve kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

Hem güvenlik subayı hem de Tilly ona şaşkın şaşkın bakıyordu.

Anna ekranı işaret etti. "Julie Mao. Hani şu Eros'taki kız. *Rocinante*'nin suçladığı. Belki tüm bunları o yapmıştır."

Güvenlik subayı ile Tilly aynı anda dönüp ekrana baktılar. Birkaç saniye sonra uzay kızı Julie'nin resmi kayboldu ve yerine Anna'nın tanımadığı birininki geldi.

"Birileri önümüzdeki birkaç saat içinde James Holden'ı sorguya çekecek. İşte o zaman kimi suçlayacağımız hakkında çok daha iyi bir fikir ediniriz."

Tilly gülmekle yetindi.

"Suçladıkları o muymuş?" dedi gülmeyi bitirdiğinde. "O Julie Mao değil ki. Ve Claire burada olamaz."

"Claire mi?" dediler Anna ile subay aynı anda.

"O kız Claire. Clarissa Mao. Julie'nin küçük kardeşi. En son duyduğumda annesiyle beraber Ay'da yaşıyordu. Ama o kesinlikle Julie değil."

"Emin misin?" diye sordu Anna. "Çünkü *Rocinante*'nin idari subayı dedi ki–"

"Vakti zamanında o kızların ikisini de dizlerimde hoplatmıştım. Maolar Baja'daki evimizin düzenli misafirleriydiler. Yazları birlikte yüzüp balık dürümü yesinler diye çocukları oraya götürürdük. Ve o resimdeki Julie değil Claire."

"Oh," dedi Anna, uyuşturucu ilaçlarla keskinleşen zihni tüm komployu açığa çıkarırken. Yemekhanede gördüğü öfke dolu kız, BM gemisindeki patlama, Holden'ın saçma sapan mesajı, onu takiben yayınlanan masumiyet iddiaları. "Oydu. Gemiyi o havaya uçurdu."

"Hangi gemiyi?" diye sordu subay.

"Havaya uçan BM gemisini. Hani o Kuşak gemisinin Holden'a ateş açmasına sebep olanı. Sonra hep beraber Halka'dan geçtik ve o *burada*! Şu anda bu gemide! Onu yemekhanede gördüm ve bir

terslik olduğunu anladım. Beni çok korkuttu. O zaman bir şey söylemem gerekirdi ama söylemedim. Çünkü niye söyleyecektim ki?"

Tilly ile güvenlik subayı ona aval aval bakıyorlardı. Anna zihninin çekip gittiğini hissediyordu. Ağzı kendi başına oynar gibiydi. İkili ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu.

"O burada," diyen Anna büyük bir çabayla ağzını kapattı.

"Claire mi?" diye sordu Tilly, alnı kırışarak.

"Onu yemekhanede gördüm. Beni tehdit etti. Bu gemideydi."

Güvenlik subayı kaşlarını çattı, terminalindeki bir şeye bastı, küfretti ve başka bir şeye bastı. "Hay canım çıksın. Geminin dahili yüz tanıma sistemi şu an B hangarında bir eşleşme olduğunu söylüyor."

"Gidip onu tutuklamak zorundasın!" diye bağırdı Anna.

"B hangarı bir acil durum bölgesi olarak belirlendi," dedi subay. "Büyük ihtimalle diğer kazazedeler gibi onun da beş yerden kemikleri kırılmıştır. Tabii gerçekten oysa. Böyle boktan tasvirlerin bir sürü yanlış pozitif verdiği olur."

"Yani resimdeki kişiyi istediğiniz zaman arayabileceğiniz bir yazılımınız mı vardı?" diye hayretler içinde sordu Tilly. "Ama kontrol etmediniz, öyle mi?"

"Bayan, kahrolasıca James Holden 'zıplayın' dediği zaman 'ne kadar yükseğe' diye sormayız," diye homurdanarak karşılık verdi subay.

"Orada bir hava kilidi var," dedi Anna, parmağıyla ekranı göstererek. "Kız gemiden ayrılabilir. Herhangi bir yere gidebilir."

"Nereye gidecek ki?" diye sordu subay.

Tam da bu lafının üstüne ekranda bir hava kilidinin yeşil alarmı belirdi.

"Gidip onu bulmalıyız," dedi Anna, Tilly'nin koluna asılarak.

"Siz asıl subay yemekhanesine gitmelisiniz," dedi güvenlik subayı. "Gemiyi bir düzene sokar sokmaz sorgulanması için birilerini yollarım. Siz kafanıza takmayın. Şu anda halletmemiz gereken bir sürü iş var. O da biraz bekleyiversin."

"Ama–"

Odaya genç bir adam süzüldü. Yüzünün sol tarafı kanla kaplıydı.

"Altı-alfada İSG'lere ihtiyaç var komutanım. On sivil yaralandı."

"Kimi bulabilirim bakacağım," dedi subay. "Yaralıların durumu hakkında bir şey biliyor muyuz?"

"Kırık kemikleri dışarı çıkmış ama ölmemişler."

Anna dostunu koridora çekti.

"Bekleyemeyiz. O kız çok tehlikeli. Diğer gemiyi havaya uçurduğunda bir sürü insanı öldürdü."

"Kafan dumanlı," diyen Tilly kolunu çekip kurtardı ve koridorun karşısına kadar süzülerek hafifçe duvara çarptı. "Mantıklı davranmıyorsun. Claire Mao *sahiden* bu gemideyse ve bir tür terörist olup çıktıysa bile ne yapacaksın? O bir gemiye bomba yerleştirdi. Ona İncilinle mi vuracaksın?"

Anna cebindeki şok tabancasını kısmen çıkarıp gösterdi. Tilly dişlerinin arasından ıslıklı bir nefes aldı. "Silah mı çaldın? Sen deli misin?" diye yüksek bir fısıltıyla sordu.

"Gidip onu bulacağım," karşılığını verdi Anna. Damarlarında dolaşan ilaçların etkisiyle dikkati tek bir noktada toplanmıştı. Eğer Claire denen o kadını durdurabilirse ailesini ebediyen kaybetmekten kurtulabilirmiş gibi hissediyordu. Bunun tamamen mantıksız bir fikir olduğunu bilse de ona kapılmaktan kendini alamıyordu. "Onunla konuşmalıyım."

"Kendini öldürteceksin," dedi Tilly. Ağladı ağlayacaktı. "Güvenliğe haber verdin. Görevini yerine getirdin. Vazgeç. Sen rahipsin, polis değil."

"Bana bir ADF çantası lazım. Onları nerede tuttuklarını biliyor musun? Hava kilitlerinin yakınında mıdırlar?"

"Cidden delirmişsin," dedi Tilly. "Bunun bir parçası olamam."

"Sorun değil," dedi Anna. "Geri geleceğim."

Yirmi Beşinci Bölüm: Holden

"Naomi," dedi Holden yeniden. "Cevap ver. Lütfen. Lütfen benimle konuş."

Ses çıkarmayan telsiz bir tehdit gibiydi. Miller asık ve mahzun bir suratla duraklamıştı. Holden daha başka kaç kişinin tam da o yüz ifadesiyle karşı karşıya kalmış olduğunu merak etti. Dedektifin ifadesi adeta *Bir kaza oldu* veya *DNA numunesi oğlunuzunkiyle örtüşüyor* türünden cümlelere eşlik etmesi için tasarlanmıştı. Holden ellerinin titrediğini hissedebiliyordu. Ama bunun hiçbir önemi yoktu.

"*Rocinante*. Naomi, cevap ver."

"Bu hiçbir anlama gelmez," dedi Miller. "Belki Naomi iyidir ama iletişim sistemi bozuk olduğu için cevap veremiyordur. Veya belki de bir şeyleri onarmakla meşguldür."

"Veya belki de santim santim ölüyordur," dedi Holden. "Gitmem gerek. Onun yanına dönmeliyim."

Miller başın iki yana salladı.

"Dönüşün gelişinden daha uzun sürer. Artık eskisi kadar hızlı gidemezsin. Sen gemiye varana kadar Naomi her ne yapması gerekiyorsa yapmış olur."

Veya ölmüş olur, diye eklemedi Miller. Holden protomolekülün Miller'ı bir kukla gibi eline takıp oynatabilmesinin, yine de dedektifin *Roci*'deki herkesin ölmüş olması ihtimalini dile getirmeyecek kadar düşünceli davranabilmesinin nasıl bir anlama gelebileceğini merak etti.

"Denemeye mecburum."

Miller iç geçirdi. Gözbebekleri bir an için mavi bir ışıkla parladı. Sanki gözyuvarlarının içinde derin deniz balıkları yüzüyordu.

"Ona yardım etmek mi istiyorsun? Ona ve diğer herkese? Öyleyse benimle gel. Şimdi eve gitmeye kalkarsan neler olduğunu asla çözemeyiz. Ve buraya dönme şansını bir daha bulamayabilirsin. Üs-

telik Marslı dostlarının orada tekrar toplaştıklarından ve seni yakalarlarsa kollarını nazikçe koparacaklarından emin olabilirsin."

Holden benliğinin zihnini farklı yönlere çekiştiren iki farklı versiyonu varmış gibi hissediyordu. Naomi yaralanmış, hatta ölmüş olabilirdi. Alex ile Amos da. Onlarla beraber olması gerekirdi. Fakat içinde Miller'ın doğru söylediğini iyi bilen küçük, sessiz bir kısım da vardı. Artık çok geçti.

"İstasyona o gemilerde insanlar bulunduğunu söyleyebilirsin," dedi Miller'a. "Onlara yardım etmesini isteyebilirsin."

"Bir taş parçasına genel sekreter olduğunu da söyleyebilirim. Tabii bu beni dinleyeceği anlamına gelmez. Tüm bunlar var ya?" Miller ellerini koyu renkli duvarlara doğru salladı. "Hepsi de akılsız. Sadece kullanım amaçlı. Ne bir yaratıcılığı var, ne de karmaşık analiz yapma yeteneği."

"Sahi mi?" diyen Holden'ın merakı kısa bir süre için paniğine, öfkesine ve korkusuna baskın geldi. "Niye?"

"Bazı şeylerin öngörülebilir kalması daha iyidir. Hiç kimse istasyonun kendi kötü fikirlerine kapılmasını istemez. Acele etmemiz lazım."

"Nereye gidiyoruz?" diyen Holden birkaç derin nefes almak amacıyla durakladı. Egzersiz yapmaya vakit ayırmadan düşük g'de çok fazla vakit geçirmiş, sonuçta da kalbi zayıf düşmüştü. Zenginleşip tembelleşmenin tehlikeleri işte.

"Benim için bir şey yapman gerekiyor," cevabını verdi Miller. "Erişmem gereken bir... hay aksi, bilmiyorum işte. Şimdilik arşiv deyip geçelim."

Soluklanmasını tamamlayan Holden doğruldu ve yola devam etmeleri için Miller'a işaret verdi. Hafif eğimli koridorda aşağı doğru yürürlerken tekrar konuştu. "Zaten istasyona bağlı değil misin?"

"O kadarını ben de biliyorum. İstasyon tecrit altında ve bana yönetici şifresini veren olmadı. Onu benim yerime açmanı istiyorum."

"Senin yapamadığın bir şeyi yapabileceğimden emin değilim," dedi Holden. "Tabii hoşsohbet bir akşam yemeği davetlisi olmak dışında."

Miller görünüşte bir diğer çıkmaz koridorda durdu, duvara dokundu ve duvar yarılarak açıldı. Holden'a girmesini işaret etti, sonra onu takip edip kapıyı arkalarından kapattı. Sekizgeni andıran ve her bir yüzeyinin uzunluğu rahatlıkla elli metreyi bulan başka bir odadaydılar. Boş alanın çoğuna böceğimsi mekler serpişmişti ama görü-

nürde o cam sütunlar yoktu. Onların yerine odanın merkezinde ışık saçan mavi bir metal yapı mevcuttu. Yapı da sekizgen olup odanın bir versiyonu gibiydi ama her bir yüzeyi yalnızca birkaç metre genişliğindeydi. Odanın geri kalanından daha parlak bir ışık saçmasa bile Holden ondan bir şeyin, oraya doğru yürümeyi zorlaştıran neredeyse fiziki bir basıncın yayıldığını hissedebiliyordu. Elbisesi atmosferin değiştiğini, karmaşık organik kimyasalları ve nitrojenleri yoğun bir şekilde taşıdığını söylüyordu.

"Bir vücuda sahip olmak bazen belirli bir mevkide kalmanı gerektirir. Sana fazla güvenilmiyorsa alt dünyada gönlünce gezemezsin."

"Alt dünya mı?"

Miller ürperdi ve elini duvara dayadı. Sıkıntıyı temsil eden bu hareketi köküne kadar insancaydı. Duvarlardaki ışıltılı yosun en ufak bir tepki vermedi. Dedektifin dudakları kararmaya başlıyordu.

"Alt dünya. Özgenil. *Madde.*"

"Sen iyi misin?" diye sordu Holden.

Miller kafa salladıysa da kusmak üzereymiş gibiydi. "Bazen kafama çok büyük gelen şeyler öğrenmeye başlıyorum. Buradayken biraz daha rahatım ama bana uymayan bazı sorular olacak. Tüm bu boku düşünmek bile başlı başına bir eziyet ve aşırıya kaçarsam beni... ah... sıfırlayacaklarından emin sayılırım. Yani evet, bilinç bir illüzyondan ibarettir falan filan ama elimden geldiği sürece oraya gitmemeyi yeğlerim. Bir sonraki benin ne kadar çok şey hatırlayacağını bilmiyorum."

Holden yürümeyi kesti ve dönüp Miller'ı sertçe itti. İkisi de geri geri sendeledi. "Bana epey gerçek görünüyorsun."

Miller bir parmağını kaldırdı. "Görünmek. İyi bir fiil. Niye başka biri gelir gelmez kaybolduğumu hiç merak ettin mi?"

"Çok özel olduğum için mi?"

"Bence kendini o kadar büyük görme."

"Peki," dedi Holden. "Seni dinliyorum. Niye başka hiç kimse seni görmüyor?"

"Buna zamanımız olduğundan emin değilim ama..." Miller şapkasını çıkarıp başını kaşıdı. "Beyninde yüz milyar hücre ve yaklaşık beş yüz trilyon biyot[1] bulunur."

"Bu dediğin sınavda çıkacak mı?"

"Götlük yapma," dedi Miller sakin bir üslupla ve şapkasını tek-

1 Beyinde komşu iki nöronun birbirine temas ettiği nokta. *–çn*

rar başına geçirdi. "Ve tüm o halt kişiye özel üretilir. Birbirinin tıpatıp aynı iki beyin yoktur. Tek bir insan beyninin bile gerçek bir modelini çıkarmanın ne kadar işlemci gücü gerektirdiğini tahmin edebilir misin? Bugüne kadar insanlar tarafından yapılmış tüm bilgisayarlarda olandan fazla. Hücrelerin içinde yaşananlara girmiyorum bile."

"Peki."

"Şimdi o biyotları bir klavyenin tuşları olarak hayal et. Beş yüz trilyon tuş. Diyelim ki bir beyin bir şeye bakıp, 'Bu bir çiçek,' diye düşünsün ve o tuşlardan bir-iki milyarına tam da doğru sırayla bassın. Tabii bu iş hiç de o kadar kolay değil. Karşındaki şey altı üstü bir çiçekten öte bir yığın çağrışım. Kokular, sapın parmaklarında yarattığı his, bir keresinde annene ve sevgiline verdiğin çiçekler, kazara üstüne basıp üzüldüğün çiçek. Üzülmenin daha başka bir sürü çağrışım yarattığını da unutma."

"Anladım," dedi Holden, teslim olurcasına ellerini kaldırarak. "Mesele karmaşık."

"Şimdi de birini hatırlamak; onun sesini kulaklarında duymak; giydiği kıyafetleri, nasıl koktuğunu, bazen şapkasını nasıl çıkarıp başını kaşıdığını anımsamak için tam da doğru tuş kombinasyonuna basman gerektiğini hayal et."

"Bekle," dedi Holden. "Beynimde protomolekül parçacıkları mı var?"

"Pek sayılmaz. Benim yerel olmadığımı fark etmişsindir."

"O da ne demek yahu?"

"Eh," diye karşılık verdi Miller. "Şimdi de benden bir maymuna mikrodalgaları açıklamamı istiyorsun."

"Bu, düşündüğüm ama asla dile getirmediğim bir benzetme. Amacın içimi rahatlatmaksa daha epey bir pratik yapman lazım."

"Sonuçta güneş sisteminizin gelmiş geçmiş en karmaşık simülasyonu şu an sırf seninle aynı odadaymışım gibi gözükebileyim diye uğraşıyor. Vermen gereken doğru tepki gururlanmak. Ayrıca senden yapmanı istediğimi yapmak."

"Peki neymiş o?"

"Odanın ortasındaki şu kocaman şeye dokunmak."

Holden tekrar yapıya baktı ve ondan yayılan neredeyse bilinçaltı baskıyı hissetti. "Neden?"

"Çünkü," dedi Miller, aptal bir çocuğa ders anlatırcasına, "burası şu anda tecrit altında. Bana verilmemiş bir yetki seviyesi olmaksızın uzaktan bağlantıları kabul etmiyor."

"O yetki bende var mı?"

"Sen uzaktan bağlantı kurınuyorsun ki. Sahiden buradasın. Özgenildesin. Bazı çevrelerde bu büyük bir marifet."

"İyi de ben buraya daha yeni geldim."

"Biraz yardım alarak. Seni buraya kadar getirebilmek için güvenliğin bir kısmını sakinleştirmem gerekti."

"Yani piyadeleri de istasyona sen mi aldın?"

"Açık bir kapıdan herkes geçebilir. Hadi artık."

Holden sekizgene yaklaştıkça yürümekte daha da zorlanır oldu. Genzinden ve omuriliğinden yukarı dehşet ürpertileri yayılsa da bunun tek sebebi korku değildi. Bir manyetik alana yüklenircesine fiziki bir zorluk çekiyordu.

Yapının kenarları çentik çentik olmuştu. Saç teli kadar ince çizgiler birer ideogram, mantarsı üreme veya ikisi birden olabilecek örüntülerde birbirine karışmıştı. Elini kaldırırken Holden'ın dişleri kaşınıyordu.

"Dokunduğumda ne olacak?" diye sordu.

"Kuantum mekaniği hakkında ne kadar bilgilisin?"

"Sen ne kadar bilgilisin?" karşılığını verdi Holden.

"Anlaşılan o ki epey bilgiliyim," dedi Miller eğri bir sırıtışla. "Sen yine de dokun."

"Bir anda alev almayacağım, değil mi?"

Miller elleriyle Kuşak tarzında omuz silkti. "Sanmıyorum. Tüm savunma sistemlerine hakim değilim ama sanmıyorum."

"Yani *belki*, öyle mi?" dedi Holden.

"Evet."

"Peki." Holden iç geçirdi ve elini yapının yüzeyine doğru uzattı. Sonra duraksadı. "Soruma cevap vermediğinin farkındasın, değil mi?"

"Zaman kaybediyorsun," dedi Miller, sonra da ekledi. "Neymiş o soru?"

"Başka hiç kimsenin seni neden görmediğini anlıyorum. Ama asıl soru benim neden gördüğüm. Yani tamam, beynimin üzerinde oynaman gerekiyor ve bu zor bir iş. Bir de başkalarıyla etkileşime girsem işin iyice zorlaşacak falan filan. Ama neden *ben*? Neden Naomi ya da BM genel sekreteri değil?"

Soruyu anlayan Miller kafa salladı. Ardından kaşlarını çattı ve iç geçirdi. "Miller senden biraz hoşlanıyordu. Senin doğru düzgün biri olduğunu düşünüyordu."

"Bu kadar mı?"

"Dahası da lazım mı?"

Holden avucunu en yakın yüzeye dayadı. Bir anda alev almadı. ADF elbisesinin eldiveninden kısa bir elektrik akımının geçtiğini hissetti, sonra hiçbir şey hissetmez oldu. Çünkü artık boşlukta asılı duruyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama başaramadı.

Kusura bakma, dedi kafasındaki bir ses. Miller'dan gelire benziyordu. *Seni peşimden buraya sürüklemek istemedim. Biraz gevşemeye çalış, tamam mı?*

Holden kafa sallamayı denedi ama onu da yapamadı. Artık bir kafası yoktu.

Vücut algısı kökten değişmiş, daha önce hayal ettiği her şeyin ötesine geçmişti. Artık kapsamı akıl almaz bir boyuta ulaşmıştı. Yıldızları, uzayın uçsuz bucaksız boşluklarını içinde hissediyordu. Tek bir düşünceyle dikkatini bilinmedik gezegenlerle çevrili bir güneşe yöneltebiliyordu; tıpkı parmağıyla veya ensesiyle ilgilenir gibi. Işıkların tadı da kokusu da farklı geliyordu. Bu algı seline karşı gözlerini kapamayı denedi ama beceremedi. Göz kadar basit şeylere sahip değildi. Ölçülemeyecek kadar büyük, yoğun ve tuhaf bir hal almıştı. Binlerce, milyonlarca, milyarlarca ses bir koro halinde birleşiyordu ve kendisi onların şarkısıydı. Ve merkezinde, benliğine dair tüm yolların çıktığı yerde bir şey vardı. Holden istasyonu göründüğü şekliyle değil, kalbinin derinden gelen atışlarıyla tanıdı. Orası ki bir milyon güneşin gücünün kapsanıp yönlendirildiği yerdi. Dünyalar arasındaki bu durak ona cenneti balışeden bir bilgi ve güç mucizesiydi. Onun Babiliydi.

Ve yıldızlardan biri söndü.

Bu çok da eşsiz bir olay sayılmazdı. Güzel de değildi. Katrilyonlar arasındaki birkaç ses sustu ve benliğinin koca korosu eksildiyse bile bunu fark etmedi. Yine de içinde bir kıpraşma hissetti. Bilincinin renkleri birbirine karışarak karardı. Endişe, merak, panik. Hatta haz. Binlerce yıldan beri ilk defa yeni bir şey olmuştu.

Başka bir yıldız titreşip söndü. Seslerden birkaçı daha sustu. Artık aynı anda hem yavaşça hem de derhal her şey değişiyordu. Koca çekişmenin bir ateş, bir hastalık gibi içini kavurduğunu hissetti. Tehlike denebilecek bir şeyden öyle uzun zamandır yoksundu ki tüm hayatta kalma refleksleri zayıflamış, körelmişti. Holden kendisine –makinenin içinde kısılı kalmış adama– ait olduğunu bildiği bir korkuya kapıldı, çünkü daha büyük benliği böyle bir duyguyu

nasıl hissedeceğini hatırlamıyordu. Dev meclis düşüncesizce ve fikirsizce savruluyor, analizler ve şiirler birbirine karışıp tekrar dağılıyordu. Hepsi de yağa vuran günışığı kadar güzel ve ürkütücüydü.

Üç güneş daha söndü. Holden artık küçüldüğünü hissediyordu. Değişim hâlâ bir hiç denebilecek kadar küçüktü. Elinin üstündeki bir lekeden, geçmek bilmeyen bir çıbandan farksızdı. Veba henüz bir belirtiden ibaretti ama engin benliği onu görmezden gelemezdi.

Merkezindeki istasyondan başlayarak daha önce bulunduğu yerlere, yitirdiği güneş sistemlerine uzandı. Geçitlerden ateşler saldı. Artık maddeden ibaret olan sönük yıldızlar boştu. Ölümlerinin ardından şişip kocaman olmuşlardı. Sistemlerini bir radyasyon ve ısı hiddetiyle doldurmuşlar, her atomun elektronlarını koparıp almışlar ve patlamışlardı. Son ölümleri hâlâ yankılanırken Holden bir yas ve huzur hissine kapıldı. Kanser bulaştığı yerlerden yakılarak temizlenmişti. Eskiden var olan zihinlerin kaybı asla telafi edilemeyecekti. Fanilik sürgünden geri dönmüştü ama ateşle de arıtılmıştı.

Yüz yıldız birden söndü.

Daha önce bir şarkı olan şey bir çığlığa dönüştü. Holden bedeninin kısılı kalan ve ölmekte olan bir arı sürüsü kadar büyük bir hışımla kendi içinde değiştiğini hissetti. Çaresiz durumdaki istasyon karanlığın ortaya çıktığı hızla geçitlerden yıkım göndererek yüz güneşi yakıp kül etti. Fakat gittikçe büyüyen gölge durmak bilmedi. Holden'ın bedeni boyunca yıldızlar birbiri ardına sönüyor, sesler bir daha duyulmamak üzere susuyordu. Ölüm ışıktan bile daha büyük bir hızla ve insafsızca boşluğu kasıp kavuruyordu.

Varılan kararı etrafındaki kaosa şekil veren katı, sert, dirayetli bir tohum gibi hissetti. Ümitsizlik, yas ve karşılıklı birkaç milyon veda. Aklında *karantina* sözcüğü belirdi ve o sözcük ancak bir rüyanın mantığıyla akıl almaz bir dehşetin ağırlığını getirdi. Fakat aynı zamanda Pandora'nın kutusundaki son ses gibi içinde tekrar bir araya gelmenin vaadini taşıyordu. Bir gün çözüm bulunduğunda kaybedilen her şey geri kazanılacaktı. Geçitler yeniden açılacaktı. Dev zihin iyileşecekti.

Tasfiye ânı birdenbire ve beklenildiği gibi gelip çattı. Ve Holden darmadağın oldu.

Karanlıktaydı. Boş, ufacık ve kayıptı. Vaadin yerine gelmesini, suskun koronun tekrar fısıldayarak Mahşer'in durdurulduğunu ve her şeyin elden gitmediğini söylemesini bekliyordu. Ve sessizlik egemen oldu.

Hah, diye düşündü Miller. *Bak bu çok tuhaftı.*

Sonsuz uzunluktaki bir ışık tünelinden gerisingeri çekilirmişçesine Holden vücuduna döndü. Baş döndürücü bir an boyunca kendini çok ufak hissetti. Deriden ve etten paket onu sınırlamaya çalışırken patlayacak gibiydi.

Sonra sadece yorgunluğa kapıldı ve kendini hızla yere bıraktı.

"Tamam," dedi Miller, açık avucuyla yanağını sıvazlayarak. "Bu da bir başlangıç sayılır. Bir bakıma her şeyi açıklıyor. Bir bakıma da hiçbir şeyi. Amma gıcık bir durum."

Holden sırtüstü uzandı. Kıyma makinesinden geçirilmiş, sonra da beceriksizce bir araya getirilmeye çalışılmış gibi hissediyordu. Bir galaksi ebatlarına ulaşmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışmak başını âdeta çatlatıyordu; o nedenle bundan vazgeçti.

"Bana neyin açıklandığını söyle," dedi, konuşmayı tekrar hatırlayabildiğinde. Kelimeleri biçimlendirmek için nemli et parçalarını oynatmak hem nefsi hem de müstehcen geliyordu.

"Güneş sistemlerini karantinaya aldılar. Yerlileri geberten her neyse onu durdurmak için şebekeyi kapattılar."

"Yani o geçitlerden her birinin arkasında protomolekülü yaratan canlılarla dolu bir güneş sistemi var, öyle mi?"

Miller bir kahkaha attı. Sesindeki bir şey Holden'ın tüylerini ürpertti. "Bak o dediğin biraz zor."

"Niye?"

"Bu istasyon şebekeyi tekrar açmak için yaklaşık iki milyar yıldır tehlike geçti sinyalini bekliyordu. Bir çözüm bulsalardı hâlâ bekliyor olmazdı. O şey her neyse sanırım hepsini ortadan kaldırdı."

"Sen hariç hepsini," dedi Holden.

"Yok be. *Rocinante* ne kadar sizden biriyse ben de o kadar onlardan biriyim. *Roci* bir makine için epey akıllı. Hakkınızda çok şey biliyor. Muhtemelen istense senin uyduruk bir simülasyonunu yaratabilir. Ama o varlıklar? Hani onlar gibi olduğunu hissettiklerin? Ben onlara kıyasla son model bir el terminali gibiyim."

"Gördüklerimin aynı zamanda hiçbir şeyi açıklamadığını söyledin," dedi Holden. "Onları neyin öldürdüğünü kastediyordun, değil mi?"

"Eh, doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir şeyi açıklamadı demek yanlış olur," dedi Miller, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Onun tüm galaksiye yayılmış bir toplu bilinci patlamış mısır gibi yalayıp yuttuğunu biliyoruz, ki bunu öğrenmek bile hiç yoktan iyi-

dir. Ayrıca birkaç yüz güneş sistemi genelindeki bir sterilizasyondan sağ çıktığını da biliyoruz."

Holden'ın zihninde istasyonun halka geçitlere ateş saldığı, diğer taraflardaki yıldızların birer balon gibi patladığı, yanmaya bırakılan geçitlerin kaybolup gittiği güçlü bir anı canlandı. Tüm bunların yankısı bile hatırlanan acıyla onu neredeyse kör edecekti. "Cidden yahu, o şeyi durdurmak için *yıldızları* mı patlattılar?"

Holden'ın zihninde yer alan Miller görüntüsü odanın ortasındaki yapıyı sıvazlasa da Holden artık dedektifin ona gerçekten dokunmadığını biliyordu. Bir şey Miller'ın öyle yaptığını düşünmesi için biyotik klavyesindeki doğru tuşlara basıyordu.

"Evet. Tüm mekânı silip süpürdüler. Biraz fazladan enerji verip onları balon gibi patlattılar."

"Ama bunu yine yapamazlar, değil mi? Yani bu istasyonu yöneten canlılar artık yoksa hiç kimse o tetiği çekemez. Aynı şey bizim başımıza gelmez."

Dedektifin sırıtışı Holden'ın kanını dondurdu. "Söylemekten dilimde tüy bitti. Bu istasyon savaş modunda, evlat. Hiç şakası yok."

"Ona kendini daha iyi hissettirmemizin bir yolu var mı?"

"Tabii. Artık burada olduğuma göre tecridi kaldırabilirim," dedi Miller. "Ama önce yapman gereken–"

Miller yok oldu.

"Ne?" diye bağırdı Holden. "Yapmam gereken ne?"

Arkasından elektronik olarak yükseltilmiş bir ses geldi. "James Holden, Mars Kongresel Cumhuriyeti emriyle tutuklusun. Dizlerinin üstüne çök ve ellerini başına koy. Herhangi bir direniş girişimine ölümcül bir karşılık verilecektir."

Holden söylendiği gibi yaptı ama başını çevirip arkasına da baktı. Odaya keşif zırhları içinde yedi piyade girmişti. Silahlarını ona doğrultmakla uğraşmasalar da Holden yalnızca elbiselerinin kuvvetiyle kendisini yakalayıp paramparça edebileceklerini biliyordu.

"Beyler, cidden, beş dakika daha sabredemediniz mi?"

Yirmi Altıncı Bölüm: Boğa

Sesler. Işık. Bir türlü tanımlayamadığı derin yerlerden gelen bir terslik hissi. Boğa dişlerini birbirine sürtmeye çalıştığında çenesini zaten canı yanacak kadar sertçe sıktığını fark etti. Biri haykırdı ama Boğa sesin nereden geldiğini kestiremedi.

Işık dikkatini çekti. Gözü kamaştırmasın diye buzlu bir kaplamaya sahip basit bir beyaz LED. Bir acil durum lâmbası. Elektrikler kesildiğinde yanan türden. Işığa bakmak canını acıtıyordu ama Boğa vazgeçmeyerek onu odaklanmakta kullandı. Eğer ondan bir anlam çıkarabilirse diğer her şeyden de çıkarabilirdi. Çalan bir alarm dikkatini çekip duruyordu. Alarm dışarıdaydı. Koridorda. Zihni o tarafa kayarak koridora, geniş ve biçimsiz kargaşaya uzanmayı denedi; fakat Boğa onu ışığa geri çekti. Yaptığı şey uyanmaya çalışmak gibiydi ama zaten uyanıktı.

Yavaş yavaş alarmı daha önce revirdeyken duyduğunu hatırladı. Revir hangarında bir yatağa bağlıydı. Kolundaki basınç bir serumdan geliyordu. Mide bulandırıcı bir baş dönmesinin ardından dünyaya bakış açısı değişti; ayakta durmuyor, yatıyordu. Bunlar yerçekimi olmadan anlamsız ayrımlardı fakat anlaşılan insan beyni yönsüzlüğe yön tayin etmeden duramıyordu. Boynu ağrıyordu. Başı da. Üstelik terslikler bunlarla sınırlı değildi.

Revirde başkaları da vardı. Her yatak erkek ve kadınlarla doluydu. Çoğunun gözleri kapalıydı. Yeni bir alarm çaldı. Revirin karşı tarafındaki kadının tansiyonu düşüyordu. Kalbi duruyordu. Ölüyordu. Boğa bağırdı ve hemşire üniformalı bir adam uçarak yaklaştı. Adam zor durumdaki hastanın yatağındaki kontrol panelinde bir değişiklik yaptı, sonra da kendini iterek oradan uzaklaştı. Boğa yanından geçerken hemşireyi tutmaya çalıştı ama başaramadı.

Daha önce ofisindeydi. Serge mesaisi bittiği için çoktan ayrılmıştı. Gündüz vaktinden kalma birkaç ufak çaplı olay birikmişti.

Büyük, disiplinsiz bir mürettebatın sürekli didişmesinden doğan şeyler. Boğa da diğer herkes gibi Holden ile Marslıların –veya başka bir şeyin– istasyondan çıkıp çıkmayacaklarını görmek için bekliyordu. Duyduğu korku uykusunu kaçırmış, *Rocinante*'nin yolladığı sunumu seyretmeye başlamıştı. Şaşırtıcı derecede genç ve sevimli görünen James Holden sunumda, *İşte bu yavaş bölge dediğimiz şey*, diye konuşuyordu. Holden'ın bulduğu ismin herkesçe kabul edildiği Boğa'nın dikkatinden kaçmamıştı. Acaba bu sırf oraya ilk o vardığı için mi, yoksa karizmasıyla uzayda bile insanların aklını çelebildiği için miydi?

Ve sonra kendini burada bulmuştu. Demek ki saldırıya uğramışlardı. Bir torpil savunmalarını aşmıştı ya da sabote edilmişlerdi. Belki de tüm geminin işi bitikti.

Yatakta bir iletişim arayüzü vardı. Boğa onu yanına çekti, kullanıcı hesabına girdi ve hemşire istasyonuyla sınırlı kalmayıp tüm gemiyi kapsaması için güvenlik yönetici şifresini kullandı. Sam'e bir bağlantı talep etti ve kısa süre sonra kadın ekranda belirdi. Mühendisin saçları başının etrafında uçuşuyordu. Sıfır yerçekimi Boğa'ya hep suda boğulmuş insanları hatırlatırdı. Sam'in sol gözünün akı kandan kıpkırmızıydı.

"Boğa," dedi kadın, sevinçten doğan bir sırıtışla. "Seni gördüğüme sevineceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Bir durum raporu istiyorum."

"Peki," dedi kadın. "Bunun için yanına gelsem iyi olacak. Ofisinde misin?"

"Revir hangarındayım," dedi Boğa.

"Az sonra gelirim."

"Sam, neler oldu?"

"Halka'dan geçip yavaş bölgeye girdiği zaman pelteye dönen o götoşu hatırlıyor musun? Aynı şey oldu."

"Çok mu hızlı gittik?" diye sordu Boğa.

"Hayır. Bir şey kuralları değiştirdi. Yeni azami hızı öğrenmek için bir-iki teknisyene acil testler yaptırtıyorum. Ama yavaş bölgeye yakalandık ve o kocaman gemi halkasına doğru sürükleniyoruz. Diğer *herkesle* beraber."

"Tüm filo mu?"

"Çoluk çocuk kim varsa," dedi Sam. Sesindeki karamsar ton şakacı üslubuna baskın geliyordu. "Artık hiç kimse kendi gücü altında uçmuyor. Tek istisna olay sırasında hangarlarda bekleyen mekik-

ler ama onları uçurmayı göze alan yok. Yavaşlama gerçekleştiğinde muhtemelen en yavaş giden gemi *Behemot*'tu. Diğerlerinde durum daha da kötü."

Ne kadar kötü sorusu Boğa'nın zihninde belirdiyse de sözcüklerde sorulmayı reddeden bir şey vardı. Boğa'nın zihni onları şöyle bir düşünüp geçti. Yine ortada bir terslik olduğuna yönelik o derin hisse kapıldı.

"En kısa sürede gel," dedi.

"Yola çıkıyorum," diye karşılık verdi Sam ve bağlantı kesildi. Boğa bir yastığa dayanmak, yerçekiminin huzur verici ağırlığını üstünde hissetmek istiyordu. Cam bir pencereden geçen New Mexico güneşini, açık havayı ve mavi gökyüzünü görmek istiyordu. Fakat hiçbiri burada yoktu. Asla da olmayacaktı.

Nasılsa öldüğünde dinlenirsin, diye aklından geçirdi ve tekrar iletişim paneline bastı. Ashford ile Pa bağlantı kabul etmiyorlardı ama ikisi de mesaj aldı. Boğa güvenlik ofisine bağlanma sürecindeyken yanına bir doktor geldi ve onunla konuşmaya başladı. Kadının adı Mihn Sterling'di. Bennie Cortland-Mapu'nun yardımcısıydı. Boğa doktoru yarım yamalak dinledi. Olay anında ekibinin üçte biri istirahatta olup çarpışma koltuklarında güvenle yatıyordu. Kendisi de dahil diğer üçte ikisiyse duvarlara ve güvertelere yapışmış, göz attıkları el terminalleri âdeta birer mermi olup çıkmıştı. Doktor sinir ağının yeniden oluşumundan, sıfır yerçekiminden ve omurilik sıvısından bahsediyordu. Boğa, Pa'nın nerede olduğunu merak etti. O öldüyse ve Ashford yaşıyorsa büyük bir sorunları var demekti.

Faciayla mücadele iki şekilde cereyan edebilirdi. Ya herkes birlik olurdu ve insanlar hayatta kalırdı, ya da kişisel farklılıklar ile korku ön plana çıkardı ve daha çok insan ölürdü.

Boğa'nın Dünya ve Mars'la koordineli çalışmanın bir yolunu bulması lazımdı. Herkes tıbbi malzeme sıkıntısı çekecekti. Bu işin altından kalkmak istiyorsa insanları bir araya getirmeliydi. Monica Stuart ile ekibi –ya da en azından ekibinin sabotajla suçlanıp idam edilmeyecek kısmı– hâlâ yaşıyor mu öğrenmeliydi. Kadının Holden'la yaptığı türden bir çekim yapıp yayınlayabilirse...

Doktorun telaşlanır gibi bir hali vardı. Boğa, Sam'in içeri girdiğini fark etmeyip kadını karşısındaki boşlukta asılı dururken buldu. Sam'in sol bacağı naylon banttan ve dolgu köpüğünden hazırlanmış eğreti bir alçıdaydı. Boğa avucunu doktora doğrultarak sessizlik istedi ve dikkatini Sam'e yöneltti.

"Raporun hazır mı?" diye sordu.

"Hazır," dedi Sam. "Ve doktorunu dinlemeye başlar başlamaz onu alabilirsin."

"Ne?"

Sam parmağını Doktor Sterling'e doğrulttu.

"Onu dinlemen gerek Boğa. Sözlerine kulak ver. Önemli bir şeyden bahsediyor."

"Şimdi hiç zamanım veya sabrım–"

"Boğa!" diye çıkıştı Sam. "Memelerinin aşağısında bir şey hissedebiliyor musun?"

Boğa o terslik hissine ilaveten içgüdüsel ve derin bir korkuya kapıldı. Tekrar başı dönünce gözlerini yumdu. Doktorun söylediği her şey *–omurilik ezilmesi, kan birikimi, belden aşağı felç–* nihayet beynine ulaşabildi. Gözlerini dolduran yaşlar, kadınların çehresini bulanıklaştırınca utanç duydu.

"Sinir telleri hatalı oluşursa," dedi doktor, "hasar kalıcı hale gelir. Biz insanlar sıfır yerçekiminde iyileşecek şekilde tasarlanmamışız. Vücudumuzda birikenlerin akıp gitmesi için yaratılmışız. Toplanan kan ve omurilik sıvısı yaralarına basınç uyguluyor. Onları kurutmamız ve kırık kemik parçacıklarını çıkarmamız lazım. Yeniden oluşuma hemen başlayabiliriz ama sadece canlı kalmak için nootropiklere[1] ihtiyaç duyan yaklaşık bir düzine insan var."

"Anlıyorum," dedi Boğa, düğümlenen boğazını zorlayarak. Kadının artık susmasını umuyordu ama doktor bir kere hızını almıştı.

"Yarayı stabilize edebilir, basıncı azaltabilir ve en azından üçte bir g'de kalmanı sağlayabilirsek omurilik fonksiyonlarını bir dereceye kadar geri getirebiliriz."

"Pekâlâ," dedi Boğa. Tıbbi alarmlardan, konuşmalardan ve acil durum hava dönüştürücülerinin uğultusundan oluşan arka plan gürültüsü gerçek bir sessizliğe vekalet ediyordu. "Ne önerirsin?"

"Tıbbi koma," dedi doktor, hiç tereddüt etmeden. "Sistemini yavaşlatabiliriz. Tahliye edilene kadar seni stabil halde tutabiliriz."

Boğa gözlerini kapatarak oralardaki yaşları gözkapakları arasında sıkıştırdı. Tek yapması gereken evet demekti. O zaman tüm bunlar başka birinin sorunu olup çıkardı. Hiçbiriyle uğraşmak zorunda kalmazdı ve başka bir yerde, itiş altında, vücudu iyileşme aşamasında uyanırdı. Veya bir daha asla uyanmazdı. O an uzadıkça uzadı. Eskimiş güneş panelleri arasında yürüdüğü günleri hatırladı. Onlara

1 Sinir sisteminin tedavisinde kullanılan bir tür ilaç. *–çn*

tırnandığını. Bir seramik direği dizleriyle sabit tutarken timindeki başka bir adamın onu kestiğini. Koştuğunu. Tycho İstasyonu'nda görüştüğü bir kadını ve vücutları birbirine temas ederken kapıldığı hisleri hatırladı. Tüm bunlara tekrar kavuşabilirdi. Yahut bir kısmına. Henüz onları kaybetmiş değildi.

"Önerin için teşekkürler," dedi. "Sam, hasar raporunu alayım."

"Boğa, hayır," dedi Sam. "Akım şebekelerimden biri hatalı kurulduğunda ne yaparım biliyor musun? Onu bozarım ve işe baştan başlarım. Ama bu biyoloji. Sinir sistemini söküp seni sıfırlayamayız. Ve maçoluk taslayarak bundan kurtulamazsın."

"Yaptığım o mu ki?" dedi Boğa. Sesi neredeyse eskisi gibi çıkmıştı.

"Ben ciddiyim," dedi Sam. "Fred Johnson'a ne gibi bir söz verdiğin veya ne kadar çetin ceviz olduğunu zannettiğin umurumda değil. Uslu bir çocuk olacaksın, tadı acı bile gelse ilacını içeceksin ve *iyileşeceksin*. Anladın mı?"

Kadın artık ağlamanın eşiğindeydi. Yüzü kanla kararıyordu. Ekibinden bazıları muhakkak ölmüştü. Yıllardır –hatta belki de ömrü boyunca– tanıdığı, her gün birlikte çalıştığı insanlar. Boğa neredeyse manevi denebilecek bir zihin açıklığıyla Sam'in ıstırabının ne kadar derine indiğini gördü ve o ıstırabın kendi ruhunda yankı bulduğunu hissetti. Artık herkes aynı hislere kapılacaktı. Her gemideki herkes değer verdiği insanların öldüğüne veya ağır yaralandığına tanıklık etmişti. Ve insanlar ıstırap çektiklerinde akılları başlarındayken yapmayacakları şeyler yaparlardı.

"Nerede olduğumuza bir bak, Sam," dedi nazikçe. "Burada ne yaptığımıza bir bak. Bazı şeyler asla normale dönmez."

Sam yeniyle gözlerini sildi ve Boğa doktora doğru döndü.

"Tıbbi önerilerini anlıyorum ve saygıyla karşılıyorum. Fakat şu an sözünü dinleyemem. Gemi ve mürettebat tehlikeyi atlattığında bu konuyu tekrar açabiliriz ama o zamana kadar görevde kalmam daha önemli. Şuurumu açık tutabilir misin?"

"Bir süreliğine evet," dedi doktor. "Ama daha sonra bedelini ödersin."

"Teşekkürler," dedi Boğa, pazen kadar yumuşak ve iç ısıtıcı bir sesle. "Şimdi, Başmühendis Rosenberg, şu hasar raporunu ver bakalım."

Durum hiç iyi değildi.

Sam'in raporunu okuduktan ve hem doktorlarla, hem de güvenlik güçlerinin geri kalanıyla görüştükten sonra Boğa'nın söyleyebileceği en olumlu şey *Behemot*'un fırtınaya diğer bazı gemilerden daha iyi göğüs gerdiğiydi. *Behemot* bir nesil gemisi olarak inşa edildiği için eklem yerleri ve çevresel sistemleri uzun vadeli yıpranma faktörü göz önünde bulundurularak tasarlanmıştı. Ayrıca değişim gerçekleştiği esnada yavaş bölgenin azami hızından yüzde on daha yavaş seyretmekteydi.

Muazzam yavaşlama aynı anda tüm gemileri birden etkilemiş, önceki süratlerini yalnızca beş saniye içinde keserek onları istasyonun esir halkalarına doğru güçlükle ölçülebilen bir sürüklenmeye sokmuştu. Eğer yavaşlama aniden gerçekleşseydi hiç kimse canlı çıkamazdı. Frenleme süreci belirli bir zamana yayılmasına rağmen çoğu kişinin hayatta kalma sınırlarını zorlamıştı. Çarpışma koltuklarında uyuyanlar ya da istasyonları başında çalışanlar kurtulma şansı yakalamışlardı. Yanlış zamanda açık bir koridorda olanlar veya bir ampul kahve almak için kalkanlar ise kurtulamamışlardı. Sayımlar şimdilik iki yüz ölüyü ve onun iki katı yaralıyı gösteriyordu. Yavaşlama öncesinde *Behemot*'tan daha hızlı giden Mars gemilerinden üçü çağrılara cevap vermiyor, diğerleriyse ağır zayiat bildiriyordu. Büyük Dünya gemileri onlara kıyasla biraz daha iyi durumdaydı.

İşin daha da kötü yanı Halka'nın diğer tarafındaki gemilere yollanan telsiz ve lazer sinyalleri öylesine bükülüyordu ki iletişim neredeyse imkânsızdı. Zaten öyle olmasaydı bile fark etmezdi. Yavaş bölge –hay aksi, artık Boğa da ona öyle diyordu– onlara bünyesindeki mesafelerin ne kadar büyük olduğunu hatırlatmak için elinden geleni yapıyordu. Artık ulaşabilecekleri hızlarda Halka'ya geri dönmek, Kuşak'tan oraya gitmek kadar uzun sürerdi. Öyle bir yolculuk en azından aylar alırdı ve o da ancak mekiklerle mümkündü. Gemilerin tamamı esir düşmüştü.

Artık kaç kişi kalırlarsa kalsınlar kendi başlarınaydılar.

İstasyonun tutuşu onları ışık saçan mavi yapının yörüngesine çekiyordu ve motorlara ne kadar yüklenirlerse yüklensinler güzergâhlarını o veya bu şekilde değiştiremiyorlardı. Ne yavaşlayabiliyorlar, ne de durabiliyorlardı. Hiç kimse itiş altında değildi ve sıfır yerçekimi yaralanma vakalarını güçleştirdiği için bu durum tıbbi bir krize yol açıyordu. Torpil fırlatma rezaletiyle zaten zayıf düşen ve yarım yamalak onarılan *Behemot*'un elektrik şebekesi gemi genelinde ardışıklı bir arıza yapmıştı. Sam'in ekibi gemide dört dö-

nerek atan sigortaları sıfırlıyor, bozulan yerleri tekrardan yamıyordu. Dünya gemilerinden biri daha neredeyse reaktör çekirdeği kapsamasını kaybetmişti ve tüm sistemleri otomatik olarak kapandığı için artık akülerle çalışıyordu. Bir diğeriyse hava dönüştürücülerdeki bir çevresel sistem çöküşüyle cebelleşiyordu. Mars donanmasına ait gemiler iyi veya harap bir durumda olabilirdi ama Marslı komutan kimseye bilgi vermiyordu.

Bir çatışmaya girmiş olsalardı buna küçük düşürücü bir yenilgi denirdi. Oysa ki saldırıya uğramamışlardı bile.

"Öyleyse sen ona ne ad verirsin?" diye Boğa'nın el terminali ekranından sordu Pa. Hem o hem de Ashford sağ kalmıştı. Ashford kurtarma çalışmalarına karışıyor, Boğa'ya göre krizi çok yakından denetleyerek hiç olmamış gibi göstermeye uğraşıyordu. Bu yüzden de diğer gemilerle koordinasyon kurma işi Pa'ya kalıyordu. Ama zaten Pa o işe daha uygundu. Boğa'nın ona sözünü dinletebilmesi için en azından bir şans vardı.

"Yapan ben olsaydım buna zincirleme kısıtlama derdim," diye konuştu Boğa. "Halka'dan ilk geçen o götoş kafasına göre iş yaptı ve karşılığında bir güzel tecrit edildi. Burada ne kadar hızlı gidebileceğine dair kurallar var. Sonra Holden ile o piyadeler istasyona gittiler ve bir şeyler oldu. İstasyonu yöneten her neyse etekleri tutuştu ve tecridi daha da arttırdı. Altında yatan işleyişi bilmiyorum ama işin mantığı temel eğitimde öğretilenler kadar basit. İstasyon bize elinden geldiğince özgürlük tanıyor ama biz sıçıp batırdıkça ilmiği daraltıyor."

"Peki," dedi Pa, bir elini saçlarından geçirerek. Yorgun gözüküyordu. "Yürüttüğün mantığı anlıyorum. İstasyon kendini tehlikede hissetmedikçe belki durum daha kötüye gitmez."

"Ama ya biri zıvanadan çıkarsa?" dedi Boğa. "Bilmiyorum işte. Mesela tüm dostlarını falan kaybeden Marslı bir pendejo? Herif yanına bir nükleer bomba alırsa ve istasyona gidip onu patlatırsa belki durum çok daha beter olur."

"Pekâlâ."

"Herkesin birlikte hareket etmesini sağlamak zorundayız," dedi Boğa. "Dünya, Mars, biz. Herkes. Çünkü ben olsam kısıtlamanın seviyesini arttırdıkça arttırır, sonunda da birini çeker vururum. O şeyin aynı şekilde davranması hiç işimize–"

"Pekâlâ dedim Bay Baca!" diye bağırdı Pa. "Yani demek istediğini anladım. Artık onu tekrarlamaktan vazgeçebilirsin. Çünkü şu

an hiç ihtiyaç duymadığım bir şey varsa o da bana riskin ne kadar büyük olduğunu ve işimi yüzüme gözüme bulaştırmamam gerektiğini söyleyen kendini beğenmiş başka bir erkek. Seni anladım. Çok teşekkürler."

Boğa gözlerini kırpıştırdı, ağzını açtı, tekrar kapadı. Pa ekranda burun kemerini sıktı. Boğa onun hüsranında Ashford'un yankılarını gördü.

"Kusura bakma İS," dedi. "Haklısın. Haddimi aştım."

"Boş ver Bay Baca," dedi kadın, her heceyi güçlükle telaffuz ederek. "Elle tutulur, belirli bir tavsiyen olduğunda kapım her zaman açık."

"Teşekkür ederim," dedi Boğa. "Peki ya kaptan...?"

"Kaptan Ashford gemiyi çalışır halde tutmak için elinden geleni yapıyor. Kendini mürettebata göstermenin morali yükselteceği görüşünde."

Bari bir ilerleme kaydedebiliyor mu? diye sormadı Boğa. Sormasına gerek de yoktu. Pa kadının kendini dizginlediğini görebiliyordu.

"İster inan ister inanma hepimiz aynı takımdayız," dedi Pa.

"Aklımda tutarım."

Pa'nın yüzü asıldı. Sıfır yerçekiminin ağırlıksız dünyasında ve video bağlantılarında tamamen suni gözükmesine rağmen insanların tamamıyla vazgeçmeyi bir türlü başaramadıkları bir hareketle ekrana doğru eğildi.

"Durumun hakkında bilgi aldım. Üzgünüm."

"Önemli değil," dedi adam.

"Sana tıbbi komayı kabul etmeni emretsem?"

Boğa bir kahkaha attı. Bu bile anormal –ve bir o kadar da zoraki– geldi.

"Kendimi hazır hissettiğimde gideceğim," dedi ve ancak laf ağzından çıktıktan sonra onun iki farklı şekilde yorumlanabileceğini anladı. "Tehlikeyi atlattıktan sonra doktorlar istediklerini yapabilirler."

"Peki öyleyse," dedi Pa ve terminali öttü. Kadın usulca sövdü. "Gitmem lazım. Daha sonra tekrar konuşuruz."

"Tamamdır," dedi Boğa ve bağlantının kesilmesine izin verdi.

Şu an için yapabileceği en akıllıca şey uyumaktı. On dört saat uyanık kalarak hâlâ hayatta olan güvenlik personeliyle görüşmüş, yeni bir görev çizelgesi hazırlamış, geminin işleyişini sürdürebilmesi için revirden yapabileceği her şeyi yapmıştı. Aslında bir krizin

orta yerinde on dört saatlik bir mesai pek uzun sayılmazdı ama artık sakattı.

Sakat.

Çekinerek parmak uçlarını boynundan aşağı indirdi, göğsünde gezdirdi ve teninin kendine aitmiş gibi hissetmekten vazgeçip başka bir şeye dönüştüğü görünmez çizgiye ulaştı. O çizginin altında kalan kısım ölü bir et parçası gibiydi. Fakat Boğa'nın zihni bu düşünceyi reddetti. Daha önce de yaralanıp iyileştiği olmuştu. Hatta dört-beş kere ölümün eşiğinden dönmüştü. Her seferinde ayağa kalkmayı becermişti. Şansı hep yaver gitmişti. Bu sefer de öyle olacaktı. O veya bu şekilde kendini toplayacaktı. Anlatacak bir hikâyesi daha olacaktı; tabii anlatacağı birini bulabilirse.

Kendi kendine yalan söylediğinin farkındaydı ama elden ne gelirdi? Kenara çekilmek dışında. Belki öyle de yapmalıydı. Bırak krizle Pa uğraşsın. Bırak Ashford istediği fırsata kavuşsun. Tıbbi komayı kabul ederse kimse ona kötü gözle bakmazdı. Fred bile. Hatta Fred muhtemelen ona doktorun sözünü dinlemesini söylerdi. Emrederdi.

Boğa gözlerini yumdu. Ya uyuyacak ya da uyuyamayacaktı. Veya ikisinin arasındaki o yarı bilinçli yerde içi geçecekti. Doktorlardan biri koridorda ağlıyordu. Çıkardığı yavaş, otomatik hıçkırıklar bir keder ifadesinden çok hasta olmaya benziyordu. Biri ıslak bir sesle öksürüyordu. Artık en büyük tehlike zatürreeydi. Sıfır yerçekimi ciğerleri temizleyen türde öksürükleri tetikleyen vücut sensörlerini allak bullak eder, sonunda müdahale için çok geç kalınırdı. Ondan sonra da yerçekiminin tahliye etmesi gereken inmeler ve damar tıkanıklıkları iyice birikerek pıhtılaşırdı. Diğer her gemide de durum aynıydı. Atlatılabilir hastalıklar sırf yerçekimsiz kalındığı için ölümcül hale geliyordu. Ah bir itişe başlayabilseler. Biraz yerçekimine kavuşsalar...

Hepimiz aynı takımdayız, diye tekrarladı Pa o yarı uykulu halinde ve Boğa ansızın cin gibi uyandı. Hemen el terminalini kaptı ama hem Ashford hem de Pa bağlantıyı reddediyordu. İkisi de gecelerinin ortasındaydı. Boğa bir acil arama yapmayı düşündü ama yapmadı. Daha değil. Önce Sam'i denedi.

"Boğa?" diyen kadının cildi griye çalmıştı ve ağız kenarlarında daha önce olmayan çizgiler vardı. Kanlı tek gözü bir kötülük alâmetine benziyordu.

"Hey, Sam. Bak, diğer gemilerdeki tüm mürettebatları *Behemot*'ta toplamamız lazım. Kimse aptalca bir şey yapmasın diye herkesi bir araya getirmeliyiz."

"Yanında bir de midilli ister misin?"

"Tabii," dedi Boğa. "Ama buraya gelmeleri için onlara bir sebep sunmalıyız. İhtiyaç duydukları, ama başka yerde bulamadıkları bir şey."

"Kulağa harika geliyor," dedi Sam, başını iki yana sallayarak. "Belki şu an kafam pek iyi çalışmıyor, tatlım, ama benden bir şey mi istiyorsun?"

"Herkes zayiata uğradı. Hepsinin de yerçekimine ihtiyacı var. Sana kasnağı döndürmeye başlamanın ne kadar süreceğini soruyorum."

Yirmi Yedinci Bölüm: Melba

Karanlık çok güzel ve bir o kadar da sürrealdi. İstasyonun esrarengiz gücüyle bir araya toplanan filonun gemileri, insan kontrolü altındayken olup olabileceklerinden çok daha birbirine yakındı. Yegâne ışıklar arada bir göze çarpan harici bakım çanaklarından ve istasyonun ürkütücü parıltısından geliyordu. Genç kadının yaptığı şey mehtapta bir mezarlıktan geçmek gibiydi. Gemi ve enkaz halkası ışıltılı bir yay şeklinde hem önünde hem de arkasında yükseliyor, sanki uzay boşluğunda ilerlemiyor da yokuş yukarı tırmanıyordu.

ADF elbisesinin yakıtı kısıtlıydı ve Melba dönüş yolculuğunu da göz önünde bulundurarak onu idareli kullanmak istiyordu. Geminin kenarına varana dek manyetik botlarını *Prince*'in gövdesinde takırdattı, sonra da bir Mars ikmal gemisini hedef alarak kendini gemiler arasındaki boşluğa fırlattı. Yarı mek ve sırtında katlı duran acil durum hava kilidi neredeyse elli kiloluk bir kütleye sahipti; fakat rotaları eşleştiği için şimdi ikisi de kendi bedeni kadar ağırlıksızdı. Melba bunun bir yanılsama olduğunun farkındaydı ama *Thomas Prince* ile aşağılık *Rocinante* arasında yaptığı süresiz yolculukta tüm yükleri hafiflemiş gibiydi.

ADF elbisesi, *Rocinante*'nin dış hatlarını yeşil çizgilerle vurgulayan bir görüntü arayüzüne sahipti. *Rocinante* en yakındaki gemi değildi. Yolculuk saatler sürecekti ama Melba'nın bunu dert ettiği yoktu. *Roci* de diğerleri kadar kapana kısılmıştı. Hiçbir yere gidemezdi.

Melba kendi kendine bir şarkı mırıldanarak varışını hayal etti. Hatta provasını yaptı. Kurduğu hayallerde Jim Holden istasyondan geri dönüyor, Melba gemisini yok ederken öfkeden kuduruyordu. Ağlayarak genç kadından af diliyordu ve Melba onu reddettiği zaman gözlerinde bir ümitsizlik beliriyordu. Bunlar harikulade hayallerdi ve Melba onlara sığındığı takdirde arkasında bıraktığı kanı ve dehşeti unutabiliyordu. Yalnızca *Prince*'teki yıkımı değil, hepsini;

Ren'i, babasını, Julie'yi. Her şeyi. Yapay uydunun soluk mavi ışığı Melba'ya kendi evi, yaklaşan şiddet ise tutulmak üzere olan bir söz gibi geliyordu.

Eğer içinde başka bir kısım, Clarissa'ya ait yok olmamış bir parça kaldıysa bile göz ardı edilebilecek kadar ufaktı.

Elbette ki oraya ulaştığında herkesi ölmüş halde bulması pekâlâ mümkündü. Felaket onları da *Thomas Prince*'i veya diğer gemileri vurduğu kadar sertçe vurmuş olmalıydı. Belki de Holden'ın mürettebatı çoktan Melba'nın gelip cenaze ateşini yakmasını bekleyen soğuk birer et parçası olup çıkmıştı. Melba gemilerin yüzeylerinde koşarken, bir sinapstan geçen bir sinir iletisi –veya ay ışığı altındaki devasa bir beynin taşıdığı kötü bir fikir– gibi birinden diğerine sıçrarken bu ihtimalin de kendince bir güzellik taşıdığını düşündü.

Uzay elbisesinin içindeki hava eski plastik ve kendi teri gibi kokuyordu. Onu gemilere çekip sonra tekrar serbest bırakan manyetik botların darbeleri tut-bırak, tut-bırak şeklinde bacaklarından yukarı yayılıyordu. Ve hayalet yeşili *Rocinante* bir analog saatin akrebi gibi ileride giderek büyüyor ve yaklaşıyordu.

Melba geminin teknik özelliklerini adı gibi biliyordu. Onları haftalarca çalışmıştı. *Rocinante* aslen sonu kötü biten *Donnager*'a tahsis edilmiş bir Mars korvetiydi. Giriş noktaları operasyon güvertesinin hemen arkasındaki mürettebat hava kilidi, kıç hangar kapısı ve reaktörün altında yer alan bir bakım kaportasıydı. Reaktör çalışır durumdaysa bakım girişi açılamazdı. Gemi Holden'ın kontrolüne geçtikten sonra ön hava kilidinin güvenlik profili çok büyük ihtimalle değiştirilmişti. Yalnızca aptal biri onu değiştirmezdi ve Melba aptal bir adamın babasını alaşağı edebileceğine inanmayı reddediyordu. Bulabildiği servis kayıtları kargo kapısının zaten bir kere zorla açıldığını göstermişti. Onarımlar daima asıl yapıdan daha zayıf olurdu. Seçim basitti.

Geminin konumu kargo hangarını öteki tarafa denk getiriyor, *Rocinante* kusurunu gövdesiyle ışıktan saklıyordu. Melba gölgelere girerken sanki karanlık daha soğuk olabilirmiş gibi ürperdi. Meki geminin yüzeyine tutturdu ve ADF elbisesinin iş fenerlerinin ışığı altında onu monte ederek kullanıma hazırladı. Mek taze limonların ve polis şeridinin sarısına boyanmıştı. Üç farklı alfabede basılmış uyarılar ufacık Rosetta taşları gibiydi. Melba meki sırtına takıp ellerini valdolara[1] oturturken makineye karşı anlaşılmaz bir yakınlık

1 Orj. *waldo*; Bağımlı bir aygıtın bir operatör tarafından yönetilen asıl aygıtı birebir taklit etmesi esasına göre çalışan bir uzaktan kumanda sistemi. –çn

duydu. Mek şiddet için tasarlanmamıştı ama ona uygundu. Bu açıdan birbirlerine benziyorlardı.

Melba kesme hamlacını yakınca ADF elbisesinin maskesi karardı. Genç kadın gemiye tutunarak yavaş istilasına başladı. Etrafındaki karanlığa kıvılcımlar ve eriyik metalden ufacık göktaşları yağdı. Hangar kapı kanatlarının dışa doğru yamulduğu yerdeki onarımlar nçredeyse görünmezdi. Melba nereye bakacağını bilmese zayıf noktayı asla bulamazdı. Gelişinin içeridekiler tarafından bilinip bilinmediğini merak etti. Onların güvenlik ekranları başında oturduklarını, gemilerine yavaş yavaş giren tehlike karşısında gözlerini kocaman açtıklarını hayal etti. Kendini aklına gelen popüler şarkıları ve eski bayram ezgilerini hafifçe mırıldanırken buldu. Bölük pörçük güfteler ve melodiler hamlacın sarsıntılarıyla örtüşüyordu.

Rocinante delindi. Genç kadının parmağından daha kalın olmayan akkor haldeki bir çelik parçası nihayet yerinden çıktı. Açıklıktan dışarı hiç hava kaçmadı. Demek ki kargo hangarını basınçlı tutmuyorlardı. Bu da içeride atmosfer seviyesinin düşmediği ve gemi alarmlarının ötmediği anlamına gelirdi. Sorunlardan biri uğraşmaya bile gerek kalmadan çözülmüştü. Sanki bu kaderinde vardı. Melba hamlacı söndürdü ve acil durum hava kilidini hava geçirmeyecek şekilde kaportaya tutturdu. Kilidin dış katmanının fermuarını açtı, kapattı, içtekinin fermuarını açtı ve yarattığı küçük ek odaya girdi. Geminin iç kısımlarına ulaşmak için ne kadar hasar vermesi gerektiğini bilmiyor, kasıtsız bir atmosfer kaybı sebebiyle intikamından mahrum kalmak istemiyordu. Holden'ın bunu ona kimin yaptığını bilmesi, son nefesini verirken geminin kendiliğinden bozulduğu fikrine kapılmaması gerekiyordu.

Melba mekin elini nazikçe deliğe soktu, destek aldı ve kapı kanadını parça parça soymaya başladı. Uzun çelik şeritler bir çiçeğin taç yaprakları gibi açıldı. Delik yeterince genişlediğinde de mekanik elleriyle onun yanlarını kavradı ve kendini kargo hangarının içine çekti. Zeminde ve duvarlarda elektromıknatıslarla sabitlenmiş malzeme kasaları sıralıydı. İçlerinden biri faciaya kurban giderek parçalanmıştı. Tatlandırılmış protein paketlerinden bir bulut havada süzülüyordu. İç hava kilidinin yanındaki panelde bulunan LED yeşil yanıyordu; yani hangar kilitlenmemişti. Zaten neden kilitlenecekti ki? Melba hava kilidine girmek için düğmeye bastı ve basınç devrini başlattı. Yeşil basınç ışığı yandığında ellerini mekten ayırıp kaskını çıkardı. Klaksonlar çalmıyordu. Bağıran veya tehditler savuran

sesler yoktu. Genç kadın kimseye belli etmeden gemiye girmişti. Sırıtmaktan çenesi ağrıyordu.

Ellerini tekrar meke soktu, geminin iç kısımlarına geçit veren hava kilidini açtı ve durakladı. Hâlâ alarm çalmıyordu. Melba kendini yavaşça ve sessizce düşman bölgesine çekti.

Rocinante kat kat inşa edilmişti. Kıçtan başa doğru sırayla reaktör; mühendislik güvertesi; makine atölyesinin, yemekhanenin ve mürettebat kamaralarının bulunduğu mürettebat güvertesi; mürettebat hava kilidini içeren ambar güvertesi ve de en uçta komuta güvertesi ile pilot kabini yer alıyordu. Gemi itiş altındayken dar bir bina gibiydi. İtiş yokken ise yönsüzdü.

Artık Melba'nın yapması gereken seçimler vardı. Kargo hangarı mühendisliğe ve reaktöre erişmesini sağlayacak kadar yakındı. Oraya sızabilir ve reaktörün aşırı yüklenme sürecini başlatabilirdi. Veya yukarı çıkarak mürettebatı gafil avlayabilir ve komuta güvertesinden gemiye kendini imha talimatı verebilirdi.

Genç kadın derin bir nefes aldı. *Rocinante*'nin düzenli mürettebatı Holden da dahil dört kişiydi ve Melba belgesel ekibinin hâlâ gemide olup olmadığını bilmiyordu. Tayfalardan en az ikisi askeri eğitime ve tecrübeye sahipti. Melba onları tek tek veya hazırlıksız yakalayabilirse bir kavgadan galip ayrılabilirdi.

Yine de risk çok yüksekti. Reaktör daha yakındı, daha kolaydı ve oraya kargo hangarından ulaşılması mümkündü. Melba yalnızca simülasyonlardan bildiği koridorlar boyunca süzülerek geminin reaktörüne ve ölümüne doğru ilerledi.

Mühendisliğe geçiş sağlayan kaportayı açtığında kapağı kaldırılmış bir kontrol panelinin üzerinde asılı duran bir kadınla karşılaştı. Kadının bir elinde lehim havyası, diğerindeyse bir kangal tel vardı. Düşük yerçekiminde büyümüş birinin uzun-ince iskeletine ve biraz büyük kafasına sahipti. Teni kahverengiydi ve saçlarını pratik bir kuyruk halinde toplamıştı. Naomi Nagata. Holden'ın sevgilisi.

Melba ansızın meki üstünden çıkarıp atma, dilini damağında gezdirme ve kendini o kimyasal sele bırakma dürtüsüne kapıldı. İnce Kuşaklı'nın boynunu çıplak elleriyle kavramak ve kemiklerin kırıldığını hissetmek istedi. İşte o zaman koca bir seneye yayılmış bir intikam hayali mükemmelen gerçekleşmiş olurdu. Fakat gemide iki tayfa daha vardı ve Melba onların yerini bilmiyordu. Köhne Baltimore kumarhanesindeyken kapıldığı dehşet tüm ağırlığıyla üstüne çöktü. Birileri içeri girmek için kapıyı yumruklarken ilaç sonrası

krizin pençesinde yerlerde süründüğü ânı hatırladı. Herkesin nerede olduğunu öğrenene kadar bir kriz riskine giremezdi.

Kapıdan gelen ses üzerine Naomi başını kaldırdı. İşinin yarıda kesilmesi mutluluk verici bir sürprizmişçesine kara gözlerinde haz belirdi. Sonra onun yerini şok, ardından da soğuk bir hiddet aldı.

Bir an boyunca ikisi de kıpırdamadı.

Kadının ağzından bir bağrış koptu ve tel kangalını savurarak Melba'nın üstüne atıldı. Melba ondan sakınmaya çalıştı; fakat mekin cüssesi ve yavaş tepki süresi bunu imkânsız kıldı. Tel kangalı yere düşen bir tuğla sesiyle sol yanağına çarptı ve Melba'nın başı bir anlığına çınladı. Kendini savunmak için mekin kolunu gelişigüzel kaldırırken Kuşaklı'nın kaburgalarına sert bir darbe indirdi ve hem kendini hem de rakibini fıldır fıldır döndürdü. Melba bir kulpu yakalamaya çalıştı, ıskaladı, sonra şansını bir diğerinde denedi. Mekin eli metal kulpu ezerek onu dümdüz etti ve duvardan sökecek gibi oldu. Lakin daha hızlı davranan Kuşaklı tıpkı bir köpekbalığı gibi dişlerini göstererek yeniden hücum etti. Melba onu uzak tutmak amacıyla Mek'in boştaki kolunu kaldırmayı denedi ama Kuşaklı aradaki mesafeyi çoktan kapatmıştı. Kadın Melba'nın tulumunun önünü sıkıca kavradı ve oradan destek alarak dizini sertçe hasmının kaburgalarına vurmaya koyuldu. Vururken de her darbesini bir sözcükle vurguladı.

"Gemime. Asla. Zarar. Veremezsin!"

Melba kaburgalarından birinin kırıldığını hissetti. Dilini damağına götürdü ama kanını ateşle dolduracak o küçük daireleri çizmedi. Dövüş sona erdiği zaman uyanık ve iş görebilir halde kalmaya mecburdu. Dişlerini sıkarak mekin boştaki kolunu içe doğru kıvırdı, sonra da elini sıktı. Kuşaklı bir çığlık attı. Mekin pençesi onu omzundan yakalamıştı. Melba tekrar sıktı ve kırılan kemiğin boğuk, ıslak sesini duydu.

Kuşaklı'yı motorların elverdiği kadar sertçe hangarın karşısına fırlattı. Kadının duvardan sektiği yerde kanlı bir iz kaldı. Melba bekleyerek bir yüzme havuzunun dibine batan bir bez bebek kadar istikametsiz ve gevşek vaziyetteki düşmanının kendi ekseninde dönmesini seyretti. Kadının omzuna ve boynuna gitgide büyüyen bir kan küresi yapışmıştı.

"Canım ne isterse yaparım," dedi Melba. Sesi başka birinden çıkmış gibiydi.

Kendini dikkatle kontrol paneline çekti. Yerinden sökülmüş

olan panel uzunca bir yapışkan bantla güverteye tutturulmuştu. İçi bir kablo ve levha karmaşasıyla doluydu. *Rocinante* faciada biraz hasar almıştı ama hâlâ Melba'nın amacını gerçekleştirebileceği kadar sağlamdı. Genç kadın mekin içinden sıyrıldı, parmaklarını çıtlattı, başlıca kontrol devrelerini buldu ve tekrar panele taktı. Dahili bellek kontrolü yalnızca birkaç saniye sürdü ve Melba genel sistem kontrolünü iptal etti. Dünya'dan ayrılmadan önce böyle bir şeyi asla yapamazdı ama Melba Koh askeri gemilerin içinde aylar geçirmişti. Bu tam da bakım yapıyor olsalardı Soledad'in, Stanni'nin ve Bob'un gözden geçirecekleri türde bir şeydi. Ren'in ona öğreteceği bir şey.

Parmakları kıvrılarak bir an için klavyenin üstünde bocaladı. Fakat Melba kendini yeniden topladı.

Reaktörün kontrol talimatları açıldı. Reaktör çekirdeğinin gemiyi eriterek uzaya kaçmasını önleyen manyetik şişeyi serbest bırakmak kasten zor olacak şekilde tasarlanmıştı. Reaksiyonun sınırlarını değiştirerek şişenin onu kapsama becerisinin yetersiz kalmasını sağlamak da zordu ama ilki kadar değil. Üstelik ikinci seçenek yaptıklarını Holden'a söylemesi, sonra da gemiden ayrılarak *Thomas Prince*'e dönmesi için Melba'ya biraz zaman kazandırırdı. Böyle telaşlı bir günde *Rocinante*'nin ölümünden sağ kurtulan biri olduğu belki fark edilmezdi bile.

Göz ucuyla yakaladığı bir kıpırtı Melba'nın tek uyarısı oldu ama o kadarı bile yetti. Genç kadın kıvrılarak yoldan çekildi ve Kuşaklı'nın dev somun anahtarı havada ıslık çalarak az önce şakağının olduğu yerden geçti. Bacaklarıyla kendini geriye iten Melba tekrar meke girebilmek için var gücüyle çabaladı. İkinci bir saldırıya karşı gerildi ama başka bir darbe inmedi. Nihayet metal çerçeveye yerleşti, ellerini valdolara oturttu, duvara tutundu ve dövüşmek için arkasına döndü. O esnada Kuşaklı kadın başını kontrol panelinden kaldırdı. Yüzey gerilimi sayesinde dağılmayan kan balonu boynundan yukarı çıkıyordu ve tebessümü utkuluydu. Kontrol panelinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu ve bir dizi kod, okunamayacak kadar büyük bir hızla ekranda akıp gidiyordu. Odadaki ışıklar söndü ve acil durum LED'leri devreye girdi. Melba boğazının sıkıştığını hissetti.

Kuşaklı kadın reaktör çekirdeğini dışarı atmıştı. Melba'nın aşırı yüklemek için geldiği reaksiyon bir gaz bulutu halinde geminin arkasında dağılıyordu. Kuşaklı'nın tebessümü utkulu olduğu kadar vahşiydi.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Melba. Konuşurken canı yanı-

yordu. "Torpilleriniz var. Onlardan birini aşırı yüklerim, olur biter."

"Ben yaşadıkça avucunu yalarsın," dedi Kuşaklı ve tekrar saldırdı.

Lakin yaptığı hamle dengesizdi. Sarsakçaydı. Somun anahtarı mekin eklem yerine çarparak çınladı ama hasar vermedi. Melba kolunu ona doğru savururken Kuşaklı erişim mesafesinin dışına kaçtı. Kadın yaralı kolunu hiç kullanmıyordu ve ne zaman yön değiştirse havada fırıl fırıl dönen kan damlaları bırakıyordu.

Melba kadının neden yardım çağırmadığını merak etti. Bunun gibi küçük gemilerde bir iletişim kanalı açmak genellikle yüksek sesle konuşmak kadar kolaydı. Öyleyse ya bilgisayarlar çökmüştü, ya mürettebatın geri kalanı ölmüş veya etkisiz hale gelmişti, ya da böyle bir şey kadının aklına gelmemişti. Zaten sebebin bir önemi yoktu. Melba'nın yapması gereken şeyi değiştirmiyordu. Melba kulptan kulpa geçerek, rakibine kendisini boşlukta yakalaması ve hangarın ortasındaki açık alana savurması için hiç fırsat vermeyerek sağına kaydı. Duvara tüneyen kuşaklının kara gözleri etrafa bakınarak bir avantaj arıyordu. O gözlerde en ufak bir korku, en ufak bir duygusallık yoktu. Melba bir fırsat yakaladığı anda Naomi'nin kendisini öldüreceğinden kuşku duymuyordu.

Kaportaya ulaştığında mekin pençesini bir kulpa taktı, sonra da bir kolunu mekten çıkararak kapının kontrollerine doğru uzandı. Bu bir tahrikti ve işe yaradı. Kuşaklı yerinden fırladı. Dosdoğru Melba'nın üstüne atılmayıp onun yukarısında kalan güverteye uçtu, döndü, bacaklarıyla destek aldı, ve topuklarını Melba'nın kafasına hedefleyerek dalışa geçti.

Melba kolunu hemen mekin içine soktu ve o kolu hızla kaldırarak Kuşaklı'yı havada yakaladı. Tutunduğu kulp duvardan koptu ve birlikte hangarın ortasındaki boşluğa sürüklendiler. Kolunu mekin kıskacına kaptıran Kuşaklı kadın topuklarını acımasızca savurdu. Darbelerden biri hedefini buldu ve Melba'nın görüş alanı bir an için daralır gibi oldu. Kuşaklı'ya asılarak fare yakalamış bir kedi gibi onu hırpaladı. Ardından boştaki kolunu yukarıya savurdu ve düşmanını boynundan tutmayı başardı.

Yüzünde bir panik ifadesi beliren Kuşaklı, elini hemen kıskaca götürdü. Parlak gözleri kocaman açılmıştı. Melba parmaklarının ufacık bir hareketiyle onun boğazını ezebilirdi ve ikisi de bunu biliyordu. Melba bir utku hissine kapıldı ve içi olağanüstü bir sevinçle doldu. Holden burada olmayabilirdi ama sevgilisi elindeydi. O nasıl

ki babasını Melba'dan almışsa Melba da sevdiği birini ondan alabilirdi. Bu artık bir kavga bile değildi. Adaletti.

Kuşaklı'nın yüzü kızarıyor, zor ve hırıltılı soluklar alıyordu. O ânın tadını çıkaran Melba sırıttı.

"Bu Holden'ın suçu," dedi. "Tüm bunları fazlasıyla hak etti."

Kuşaklı kadın mekin pençesini çekiştirdi. Akan kanlar önceki yaradan çıkabileceği gibi mekin kıskacı alttaki deriyi çoktan yırtmış da olabilirdi. Melba tüy gibi hafif bir basınç uygulayarak parmaklarını belli belirsiz kapattı. Mekin motorları vızıldarken kıskaç bir milimetre daha daraldı. Kuşaklı bir şey söylemeye, sözcükleri tıkanan soluk borusundan geçirmeye çalıştı. Melba onun konuşmasına izin veremeyeceğinin farkındaydı. Onun ağlamasına, yalvarmasına, yardım dilenmesine müsaade edemezdi. Ederse yapmak zorunda olduğu şeyi yapabileceğinden emin değildi. *Şefkat acizler içindir*, diye kulağına fısıldadı babasının sesi.

"Sen Naomi Nagata'sın," dedi Melba. "Adım Clarissa Melpomene Mao. Sen ve arkadaşların aileme saldırdınız. Burada olmuş ve olacak her şey *sizin suçunuz*."

Kuşaklı'nın gözlerinin feri sönüyordu. Kesik kesik hırıltılarla nefes alıyordu. Onu öldürmek için gereken tek şey hafif bir sıkıştı. Melba elini yumruk yaparsa kadının boynu kırılacaktı.

Kuşaklı son bir gayretle boştaki elini kaldırdı ve isyankârca bir hareket çekti.

Tam o anda üstüne bir itfaiye hortumundan su püskürtülürcesine Melba'nın tüm bedeni şok geçirdi. Başı geriye savruldu, omuriliği yay gibi gerildi. Elleri kasılarak açıldı ve ayak parmakları kırılırcasına yukarı kalktı. Ağzından bir çığlığın yükseldiğini işitti. Kolları yanlara açılıp kilitlenen mek onu metal bir çarmıha gerili halde bıraktı. Şok kesildi ama Melba kıpırdayamadı. Ne kadar çabalasa da kasları tepki vermedi.

Nefes nefese ve kanlar içinde kalan Naomi karşı duvara kadar sürüklenip orada kaldı.

"Kimsin sen?" diye hırıldadı Kuşaklı.

Ben intikamım, diye aklından geçirdi Melba. *Ölümünün ete kemiğe bürünmüş haliyim*. Fakat cevap veren ses onun arkasından yükseldi.

"Anna. İsmim Anna. İyi misin?"

Yirmi Sekizinci Bölüm: Anna

Kadının –Naomi Nagata'nın– cevabı kıpkırmızı bir kan topağı öksürmek oldu.

"Amma salağım. Tabii ki iyi değilsin," dedi Anna, sonra da ona doğru süzüldü. Yolu üzerinde hâlâ seğirmekte olan Melba'yı kompartımanın öteki tarafına itti. Hem kız hem de mek hangar boyunca sürüklendi, bir duvardan sekti ve birkaç metre ötede durdu.

"İlkyardım dolabı," diye inledi Naomi ve duvarlardan birindeki kırmızı bir paneli işaret etti. Anna onu açtığında el fenerleri, aletler ve Tilly'nin *Prince*'te taşıdığından çok da farklı olmayan kırmızı-beyaz bir çanta buldu. O Kuşaklı'nın omzundaki kötü görünümlü yaraya bir paket gazlı bez ve bir tüp pıhtılaştırıcı sprey tatbik ederken Naomi de birkaç şırınga çıkardı ve etkili, pratik hareketlerle onları teker teker kendine batırdı. Anna gazlı bezi Naomi'nin göğsüne her sarışında kendi omuzlarındaki bir şeylerin de yırtılır gibi olduğunu hissediyor, kendisi için de bir şırınga isteyesi geliyordu.

Anna yıllar önce uyuşturucu bağımlılarına danışmanlık yapma konulu bir seminere katılmıştı. O seminerde bir ruh sağlığı hemşiresi olan Andrew Smoot adlı eğitmenleri, uyuşturucu maddelerin yalnızca zevk ve acı vermekle kalmadığını tekrar tekrar vurgulamıştı. Ona göre uyuşturucular aynı zamanda kişinin algılarını değiştirir, çekincelerini ortadan kaldırır ve sıklıkla en kötü huylarını ya da eğilimlerini –kendi tabiriyle "patolojik yatkınlığını"– abartırdı. Mesele çekingen biri genellikle içine kapanır, agresif biri saldırganlaşırdı. Fevri bir insanın bu özelliği daha da artardı.

Anna konuyu entelektüel açıdan kavramıştı. Uzay yürüyüşünün üçüncü saatine girerken Tilly'nin verdiği amfetaminlerin etkisi geçmeye, eksikliğinin farkına bile varmadığı zihin açıklığı geri gelmeye

başladı. Kendi patolojik yatkınlığına karşı daha derin, daha kişisel bir algı geliştirdiği gibi bir hisse kapıldı.

Anna yalnızca son birkaç seneyi Kuşaklıların ve dış gezegenler sakinlerinin arasında geçirmişti. Fakat bu bile hayat felsefelerinin "bilmediğin şey seni öldürür" şeklinde özetlenebileceğini anlamasına yetmişti. Dünya'da büyümüş hiç kimse daha sonra uzayda ne kadar zaman geçirirse geçirsin bunu asla bütünüyle idrak edemezdi. Hiçbir Kuşaklı evvela öteki tarafta nasıl bir çevre olduğunu tamı tamına öğrenmeden üstüne bir ADF elbisesi geçirip de hava kilidinden dışarı fırlamazdı. Böyle bir şey akıllarının ucundan bile geçmezdi.

İşin daha da kötü yanı Anna o hava kilidinden çıkmadan önce Nono'ya bir mesaj göndermemişti. *Sen hep izin istemekten çok özür dileyen biri oldun* sözleri kafasında yankılanıyordu. Bunu yaparken can verirse Nono sözlerini onun mezar taşına yazdırırdı. Anna ne kadar üzgün olduğunu söyleyebileceği son bir fırsata asla kavuşamazdı.

Nereye bakarsa baksın daima görüş alanının hemen kenarında asılı durura benzeyen parlak renkli görüntü arayüzü, hava stokunun yüzde 83 olduğunu söylüyordu. Dolu bir tankın ne kadar idare edeceğini bilmemesiyse bu bilgiyi çok gerekli bir bağlamdan yoksun bırakıyordu.

Anna solumasını yavaşlatmaya ve panik olmamaya çalışırken gösterge yüzde 82'ye indi. İnmeden evvel yüzde 83'te ne kadar kalmıştı ki? Hatırlamıyordu. Hafif bir mide bulantısı ona uzay elbisesinin içine kusmanın ne kadar kötü bir şey olacağını düşündürdü. Bu düşünce de bulantıyı arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

Melba –ya da gerçek adıyla Claire– denen o kız epey ileride olup uzun tecrübelerden doğan rahat bir zarafetle arayı daha da açıyordu. Belli ki manyetik botlu bir uzay elbisesi içinde yürümek onun için normaldi. Öte yandan Anna acele etmeye çalıştığında tek yapabildiği bir ayağıyla diğer botuna vurmak oldu. Bot mıknatısı geminin gövdesine kilitlenecek kadar yüksek bir ayara çıktı ve adımının ivmesi güçlü manyetik kilide asıldı. Sorunu çözmeye birkaç saniye harcadıktan sonra nihayet kontrolleri buldu ve tutuşu normal bir insanın kuvvet aralığına indirmeyi becerdi. Bu olayın ardından acele etmekten vazgeçti ve güvenli, tutarlı bir tempoda karar kıldı. Yaygın kanının aksine yavaş ve düzenli ilerleyişi ona yarışı kazandırmıyordu. Kızı gözden kaybettiyse de kendi kendine bunun bir

önemi olmadığını söyledi. Clarissa Mao'nun nereye gittiğini tahmin edebiliyordu. Veya Melba Koh'un. Artık ismi her neyse.

Anna daha önceden haber bültenlerinde *Rocinante*'nin fotoğraflarını görmüştü. *Rocinante* muhtemelen bir geminin olup olabileceği kadar ünlüydü. Gerek James Holden'ın Eros ve Ganymede vakalarında oynadığı önemli rol, gerekse girdiği it dalaşları ve korsanlara karşı verdiği mücadeleler küçük korvetin adını aralıklarla da olsa yıllarca medyanın dilinden düşürmemişti. Yan yana park etmiş iki Mars korvetiyle karşılaşmadığı sürece Anna onu tanıyabileceğine güveniyordu.

On beş dakika sonra tanıdı da.

Rocinante metalden yapılmış güdük, siyah renkli bir kama gibiydi. Yan devrilmiş tombul bir keskiye benzediği de söylenebilirdi. Gövdenin düz yüzeyi yer yer kubbe şeklinde çıkıntılarla bölünmekteydi. Anna o çıkıntıların ne işe yaradığını bilecek kadar gemilerden anlamazdı. *Rocinante* bir savaş gemisi olduğuna göre birer sensör veya silah olabilirlerdi ama kapı olmadıkları kesindi. Geminin kuyruğu Anna'ya dönüktü ve göze çarpan tek açıklık dev itici konisinin merkezindeydi. Anna üzerinde bulunduğu geminin kenarına kadar yürüdü, sonra da sağa sola giderek *Rocinante*'ye sıçramadan önce onu daha net görmeye çalıştı. Oyunun bu kadar ileri bir safhasında atlamadan önce bakmanın ironisi onu güldürdü ve hem bedenindeki gerginliğin, hem de mide bulantısının biraz azaldığını hissetti.

Su toplamış bir şişlik kadar solgun bir plastik kabarcık, itici konisinin hemen sağına gelecek şekilde gemiye tutturulmuştu. Anna kısa süre sonra geminin kargo kapısındaki yaradan geçip içeri girdi. Kendi ayaklarındakilere benzer mıknatıslarla gövdeye tutturulmuş kasa labirentine bakarken planın bundan sonraki kısmını düşünmemiş olduğunu fark etti. Bu oda geminin geri kalanına bağlanıyor muydu? Arkasındaki kapı kanatlarında bir hava kilidinin olmaması büyük ihtimalle bu alanın genellikle havasız bırakıldığı anlamına geliyordu. Hangarı esas alarak mürettebatın nerede olabileceğine dair Anna'nın en ufak bir fikri yoktu. Daha da kötüsü kovaladığı kızın kasalardan birinin arkasında saklanarak içeride bekleyip beklemediğini bilmiyordu.

Anna uzun, dar kompartımanın diğer ucuna doğru kendini kasadan kasaya çekti. Plastik parçacıkları ve donarak kurumuş yiyecekler tuhaf biçimli böceklerden teşkil bir bulut gibi etrafında asılı duruyordu. Kırık kasalar bir kavganın kalıntıları veya hız değişi-

minin yarattığı birer enkaz olabilirdi; Anna'nın gerçeği bilmesine imkân yoktu. Elini ADF çantasına bağlı küçük çuvala soktu ve şok tabancasını çıkardı. Bunlardan birini mikrogravitede veya vakumda hiç ateşlememişti. Her ikisinin de silahı etkilemeyeceğini umuyordu. İşte Kuşaklıların asla göze almayacakları bir kumar daha.

Hangarın diğer ucunda bir hava kilidi bulduğu zaman Anna'nın yüreğine su serpildi. Kilit, yandaki panele dokunulmasıyla açıldı. Basınç devri birkaç dakika sürdü. Anna o sırada ağır ADF çantasını sırtından çıkardı ve şok tabancasını kurcalayarak emniyet mandalını açıp kapatmayı bildiğinden emin oldu. Askeri tasarım kolay anlaşılır olmasına rağmen Anna'nın alıştığı sivil modeller kadar açıkça işaretlenmemişti. Sonunda panelde yeşil ışık yandı ve hava kilidinin iç kapısı açıldı.

Görünürde kimsecikler yoktu. Alet dolaplarıyla, çalışma tezgâhlarıyla ve duvarlardan birine gömülü merdiveniyle bir makine atölyesine benzeyen alelade bir güverteydi sadece. Merdivenin uçlarında biri geminin ön, diğeri arka kısmına açılan iki kaporta yer alıyordu. Anna geminin önüne doğru giderse mürettebattan birine rastlama ihtimalinin daha yüksek olacağını düşünürken arka taraftan yüksek bir tangırtı geldi ve ışıklar söndü.

Duvarlara gömülü sarı LED'ler hemen sonra yandı ve cinsiyetsiz bir ses, "Çekirdek atıldı. Acil durum gücü devrede," diye birkaç kez tekrarladı. Anna'nın kaskı gelen sesleri boğsa bile geminin içinde halen hava olduğu belliydi. Anna kaskını çıkarıp kayış takımına astı.

Anna reaktör çekirdeğinin ancak motor odasıyla ilgili acil durumlarda gemiden atıldığından emin sayılırdı; bu nedenle yön değiştirip o taraftaki kaportaya gitti. Geminin daimi uğultusu kesildiği ve artık kaskı başında olmadığı için kaportadan belli belirsiz sesler geldiğini duyabiliyordu. Ona nasıl erişebileceğini bulmak uzun saniyelerini aldı ve nihayet bulduğu zaman kaporta o kadar âni bir şekilde açıldı ki şaşkınlıkla cıyaklamasına ramak kaldı.

İçeride Melba birini öldürmekle meşguldü.

Uzun, siyah saçlara ve yağlı bir iş tulumuna sahip Kuşaklı bir kadının boğazı, Melba'nın taktığı mekanik kollar tarafından eziliyordu. Kadın –Anna artık onun Naomi Nagata, yani James Holden'ın ikinci kaptanı olduğunu görebiliyordu– Melba'dan ağır bir dayak yemişe benziyordu. Kolu ve omzu kanla kaplı olup yüzü yara-bere içindeydi.

Anna kubbeli boşluğun içine süzüldü. Füzyon çağının katedralleri denebilecek reaktör odasının duvarları tıpkı bir kilise gibi içe kavisliydi. Anna acele etmesi gerektiğine dair yoğun bir dürtüye kapıldı; fakat şok tabancasıyla tek bir atış şansının olduğunu biliyor ve hareket halindeyken ateş edebilecek kadar kendine güvenmiyordu.

Naomi'nin yüzü çürürcesine koyu bir mora bürünüyordu. Aralıklarla aldığı nefesi ıslak bir hırıltıdan ibaretti. Kuşaklı her nasılsa bir elini kaldırıp Melba'ya hareket çekmeyi becerdi. Anna'nın ayakları güverteye bastı ve botlar yere yapıştı. Parmağını tetiğe götürürken Melba'yla arasında üç metre bile yoktu. Kızın sırtına, mekin iskeletimsi çerçevesinin kapatmadığı yere nişan aldı. Şok tabancasının uzay elbisesi üzerinden de işe yarayacağını umuyordu.

Anna hedefi ıskaladı. Sonuç yine de etkileyiciydi.

Şok tabancasının iki mikro dartı Melba'nın uzay elbisesine değil de mekin tam ortasına isabet etti. Dartlara takılı olan teller derhal parlak kırmızıya çaldı ve yanan bir sicim misali dağılmaya başladı. Tabanca öylesine ısındı ki Anna aradaki eldivenlere rağmen onu hisseder oldu. O yüzden de silah eriyerek gri bir plastik topağı haline gelmeden önce onu elinden bıraktı. Mek kasıldı, sarsıldı ve kolları dümdüz yanlara açıldı. Oda yanık elektrik kabloları gibi koktu. Melba'nın kafasındaki her saç teli dimdik kalkmıştı ve elektrik akımı kesildikten sonra bile elleri ile bacakları titreyip seğirmeye devam etti. Mekin kolundaki küçük ekranda kırmızı bir hata kodu yanıp sönüyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Naomi Nagata, en ufak bir yerçekiminde yere yığılacağını gösteren bir tarzda yavaşça süzülerek.

"Anna. İsmim Anna. İyi misin?"

Üçüncü iğnenin ardından Naomi uzun ve titrek bir nefes aldı. "Anna kim?"

"Anna benim," dedi Anna, sonra da gevrek gevrek güldü. "Ne iş yaptığımı kastettin, değil mi? *Thomas Prince*'in bir yolcusuyum."

"BM ha? Donanmadan birine benzemiyorsun."

"Hayır, sadece bir yolculuyum. Genel sekreterin gönderdiği danışman grubunun bir üyesiyim."

"Şu sirk gösterisinin mi?" dedi Naomi, sonra da Anna'nın sargılarını sıkması ve çözülmelerini önleyecek mekanizmayı çalıştırması üzerine acıyla tısladı.

"Herkes ona öyle diyor," dedi Anna, sargıları yoklarken. Keşke

kilisenin ilkyardım derslerine daha çok ilgi gösterseydi. Bildikleri solunum yolunu açmaktan, kanamayı durdurmaktan ve yarayı sabitlemekten ibaretti.

"Çünkü sahiden öyle," dedi Naomi, ardından sağlam elini kaldırarak yakındaki merdivenin bir çubuğunu kavradı. "Baştan aşağı bir siyasi safsa—"

"Sıfırlama tamamlandı," diyen mekanik bir ses onun sözünü kesti.

Anna arkasına döndü. Melba gözünü onlara dikmişti. Saçları hâlâ dimdik kalkık olmasına rağmen elleri artık kontrolsüzce seğirmiyordu. Genç kız kollarını deneme maksatlı oynattığında yarı mek vızıldadı, takılır gibi oldu, sonra onunla beraber hareket etti.

"Ha siktir," dedi Naomi. Sesi kızgın çıksa da şaşkın değildi.

Anna şok tabancasına davranacağı sırada onun eridiğini hatırladı. Melba dişlerini gösterdi.

"Bu taraftan," dedi Naomi, tepelerindeki kaporta kayarak açılırken. Anna çabucak öteki tarafa geçti ve Naomi yegâne sağlam koluyla kendini çekerek onu hemen arkasından takip etti. Ayağıyla reaktör yuvasını yolundan iten Melba peşlerinden koştu.

Naomi bacağını son anda kaportadan içeri çekerek mekin pençesine yakalanmaktan kurtuldu, sonra da ayak başparmağıyla kilitleme mekanizmasına bastı. Hızla kayan kaporta mekin bileğine çarptı. Kaporta vızıldayarak kapanmaya çalışırken pençeyi ezerek bir kıvılcım ve kırık parça yağmuruna dönüştürdü. Anna acı çığlığı bekledi ama öyle bir şey gelmedi. O zaman Melba'nın makineyi kontrol etmekte kullandığı eldivenlerin mekin önkollarının içinde, hasar gören yerden birkaç santim geride kaldığını anladı. Onu yaralamış değillerdi ve kız mekin pençelerinden birini feda ederek kaportayı açık bırakmıştı. Diğer pençe aralıkta belirip metali kavradı ve onu bükmeye başladı.

"Yürü," dedi Naomi, acıdan kısık çıkan bir sesle. Sağ eliyle merdivenin yukarısındaki diğer kaportayı gösterdi. İkisi de oradan geçtikten sonra Anna biraz duraklayarak yeni güverteyi gözden geçirdi. Geldikleri yer mürettebat bölümüne benziyordu. Çevredeki küçük kamaraların kapıları pek de dayanıklı değil gibiydi. Buranın saklanmak için iyi bir yer olmadığı belliydi. Naomi acil durum ışıklarının loş gölgeleriyle dolu boşluğu hızla uçarak aştı ve kendini bir kâbusun ortasına düşmüş gibi hisseden Anna onu elinden geldiğince takip etti.

Bir sonraki katın kaportasından geçtiklerinde Naomi durdu ve küçük kontrol panelini birkaç saniye kurcaladı. Acil durum ışıkları kırmızıya döndü ve kaporta panelinde güvenlik tecridi yazdı.

"Aşağıda mahsur kalmadı," dedi Anna. "Kargo hangarından dışarı çıkabilir. Kapıda bir delik var."

"Aynı şey ikinci kez başımıza geliyor," karşılığını veren Naomi kendini merdivenden yukarı çekti. "Zaten bir enkaz kaldırma meki giyiyor ve bulunduğu yer geminin makine atölyesi. Oradaki eşyaların yarısı gemileri delmek içindir. Mahsur kalan o değil. Biziz."

Bu açıklama Anna'yı hazırlıksız yakaladı. Kaçmışlardı. Bir kapıyı arkalarından kilitlemişlerdi. Takibin sona ermesi gerekirdi. Canavarın kapıları açma izni yoktu. Bu hayalperestçe, çocukça bir düşünüş tarzıydı ve Anna ilaçların bünyesini terk ettiğinden şüphe duymaya başladı. "Peki ne yapacağız?"

"Revir," dedi Naomi, kısa bir koridorun ilerisini işaret ederek. "Bu taraftan."

Bu iyi bir fikirdi. Çelimsiz görünen Kuşaklı kadının koyu teni griye çalmaya başlıyor, bu hali Anna'ya ağır kan kaybını düşündürüyordu. Naomi'nin omzundaki sargılar daha şimdiden sırılsıklam olmuştu ve havada peşi sıra parlak kırmızı küreler bırakıyordu. Anna kadını elinden tuttu ve revir kapısına doğru çekiştirdi. Kapı kapalıydı ve yanındaki panelde tıpkı güverte kaportalarında olduğu gibi güvenlik tecridi mesajı yanıp sönüyordu. Naomi ona basmaya başladı ve Anna kapının kayarak açılmasını bekledi fakat öyle olacağına ilkinin üzerine başka, daha ağır bir tanesi kaydı ve Naomi'nin üzerinde çalıştığı panel karardı.

"Basınç kapısı," dedi Naomi. "Aşması daha zordur."

"İyi de biz kapının bu tarafındayız."

"Evet."

"İçeri girmenin başka bir yolu var mı?"

"Hayır. Gidelim."

"Bekle," dedi Anna. "Oraya girmemiz lazım. Ağır yaralısın."

Naomi dönüp ona baktı ve Anna'yı ilk kez görürcesine kaşlarını çattı. Bu düşünceli bir bakıştı. Anna tartıldığı hissine kapıldı.

"İçeride iki yaralı var. Mürettebatım. Çaresiz durumdalar," dedi Naomi nihayet. "Onları ancak bu kadar emniyete alabilirim. O yüzden sen ve ben bir üst güverteye geçeceğiz, bir silah bulacağız ve o kızın peşimizden gelmesini sağlayacağız. Karşımıza çıktığında da onu öldüreceğiz."

"Ama ben–" diye başladı Anna.

"Onu öldüreceğiz," diye üstüne basa basa tekrarladı Naomi. "Bunu yapabilir misin?"

"Öldürmek mi? Hayır. Yapamam," dedi Anna. Doğruyu söylüyordu.

Naomi onu bir saniye daha süzdü, ardından sağlam eliyle omuz silkip geçti. "Peki. Benimle gel."

Bir sonraki kaportadan geçerek üst güverteye çıktılar. İçerideki boşluğun büyük bölümü bir hava kilidine ve saklama dolaplarına ayrılmıştı. Dolaplardan bazıları uzay elbiselerinin ve ADF çantalarının sığabileceği kadar büyükken diğerleri daha küçüktü. Naomi küçüklerden birini açtı ve içinden siyah renkli ağır bir tabanca çıkardı.

"Ben de şimdiye kadar kimseyi vurmadım," dedi, sürgüyü çekip namluya mermi sürerken. Mermi Anna'nın gözüne minik bir roket gibi geldi. "Ama revirdeki o ikisi ailem ve burası evim."

"Anlıyorum," dedi Anna.

"Güzel, çünkü seni–" diye söze başladı Naomi, sonra gözleri yuvalarında geriye döndü ve vücudu gevşeyiverdi. Silah açılan parmaklarının arasından süzülüp gitti.

"Hayır hayır hayır," diye âni bir panikle yineledi Anna. Naomi'nin yanına kadar uçup onun bileğini tuttu. Nabzı hâlâ atıyordu ama zayıftı. Anna ilkyardım çantasını eşeleyerek faydası olacak bir şey bakındı. Şırıngalardan birinde insanların şoka girmesini önleme amaçlı olduğu yazıyordu. Anna onu Naomi'ye batırdı, fakat Kuşaklı uyanmadı.

Oda ısınmaya başladı ve içeriye farklı bir koku yayıldı. Şok tabancası bozulduğu zaman eriyen plastiğinkine benzer bir koku. Güverte kaportasında kırmızı bir nokta belirdi. Nokta önce sarıya, sonra beyaza çaldı. Mekin içindeki o kız hâlâ peşlerindeydi.

Geminin ön kısmına bakan yukarılarındaki kaporta kapalıydı ve onda da tecrit mesajı yanıp sönüyordu. Naomi iptal kodunun ne olduğunu söylememişti. Hava kilidi bulundukları kattaydı ama o da tecritteydi.

Güverte kaportası parça parça açılmaya başladı. Anna genç kızın onu zorlarken soluk soluğa kaldığını ve sövüp saydığını duyabiliyordu. Naomi'nin tecrit kodu o deli kızı dışarıda tutmamış, yalnızca onları içeri hapsetmekle kalmıştı.

Anna, Naomi'nin gevşek bedenini büyük uzay elbisesi dolaplarından birine kadar çekip içeri koydu ve peşinden kendisi de dolaba

girdi. Kapakta kilit yoktu. Baygın kadın ile dolaptaki uzay elbisesi Anna'ya neredeyse kapağı kapatacak kadar bile yer bırakmıyordu. Anna her iki ayağını da dolap kapağının güverteyle buluştuğu köşeye dayadı ve mıknatısları tam güçte çalıştırdı. Botlarının metale sıkıca yapışarak bacaklarını oraya sabitlediğini ve vücudunu kapağa doğru çektiğini hissetti.

Kapağın diğer tarafından metal gıcırtıları geldi. Anna'nın ensesine ıslak bir şey değdi. Naomi'nin gevşek ve kanlı eli. Anna kıpırdamamaya, yüksek sesle nefes almamaya çalıştı. İçinden ettiği dua bir şaşkınlık, korku ve umut karmaşasından fazlası değildi.

Solunda bir yerlerde bir dolap kapağı çarparak açıldı. Sonra daha yakındaki bir tanesi. Sonra bir tane daha. Anna, Naomi'nin tabancasının nerede olduğunu merak etti. O da dolapta bir yerdeydi ama içeride hiç lamba yoktu ve Anna'nın onu aramak için bot mıknatıslarını kapatması lazımdı. Silahı o deli kızla beraber dışarıda bırakmadıklarını umuyordu. Bir dolap kapağı daha açıldı.

Anna'nın yüzünden birkaç santimetre ötedeki kapak yerinden oynadıysa da açılmadı. Kapaktaki aralıklar ve delikler bir kesme hamlacının bembeyaz ışığıyla parladı, sonra bir anda karardı. Mekanik bir ses, "Yedek güç tükendi," dedi. Öteki taraftan yükselen küfür katıksız bir hüsranla doluydu. Bunu bir dizi homurtu ve patırtı izledi: Melba mek donanımını çıkarıyordu. Anna umutlanır gibi oldu.

"Aç şunu," dedi Melba. Sesi alçak, sert ve hayvansıydı.

"Hayır."

"Aç dedim."

"Sen... Sinirlerinin bozuk olduğunu duyabiliyorum," dedi Anna, konuşurken bile bu sözlerin dehşetine kapılarak. "İstersen konuşabilir ve sorunun her neyse–"

Melba'nın haykırışı Anna'nın daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Derindi, habisti ve vahşiceydi. Eğer idin bir gırtlağı olsaydı, eğer Şeytan dile gelip konuşsaydı sesi böyle çıkardı.

Bir şey metal kapağa çarpınca Anna irkildi. Bir darbe daha indi. Bir tane daha. Metal yüzey göçmeye ve havalandırma yarıklarından kan damlaları sızmaya başladı. *Yumrukları*, diye düşündü Anna. *Bunu çıplak elleriyle yapıyor*.

Haykırışlar artık iyice vahşileşmişti. Sözsüz olmadığı yerlerde müstehcen, bir fırtına kadar insanlıktan uzaktı. Kapağın kalın metali içe çökmeye devam etti. Her yeni saldırıyla menteşeler sarsılmaya ve eğrilmeye başladı. Anna gözlerini kapadı.

En üst menteşe daha fazla dayanamayıp parçalandı.

Sonra hiçbir uyarı gelmeksizin sessizlik çöktü. Kendisine tuzak kurulduğundan emin olan Anna bekledi. Hafif bir hayvansı gurultu hariç hiç ses gelmedi. Anna taze kusmuğun iç kaldırıcı asidik kokusunu alabiliyordu. Ona saatler gibi gelen bir sürenin ardından mıknatısları devre dışı bıraktı ve eğrilmiş, harabolmuş kapağı iterek açtı.

Tortop haldeki Melba karşı duvarın orada asılı duruyordu. Ellerini karnına bastırmıştı ve vücudu şiddetle titriyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Boğa

İşin aslı şuydu ki mesafe daima zamanla ölçülürdü. Bu Boğa'nın sıklıkla düşündüğü bir şey değildi; fakat mecburi bedensel durgunluğu, bilinci üzerinde tuhaf bir etki yaratıyordu. Olayların, kurtarma ve koordinasyon çalışmalarının, doktorlarından gelen azarlamaların devamlı baskısı altındayken bile zihninin bir bölümünün gevşeyerek boşaldığını hissediyordu. Ve oraya mesafenin zamanla ölçüldüğü gibi garip fikirler doluşup duruyordu.

Asırlar önce Atlantik Okyanusu'nun karşısına yapılan bir yolculuk aylar sürebilirdi. New Mexico yakınlarında Wheeless adlı bir kasaba mevcuttu. Rivayete göre uzun yoldan gelen bazı gezginlerin at arabası tekerleklerinden biri kırılmıştı ve gezginler yola devam etmektense oraya yerleşmenin daha kolay olacağına karar vermişlerdi. Sonra teknolojiler birbiri ardına gelmiş, her biri öncekilerin üstüne inşa edilmişti. Aylar haftalara, haftalarsa saatlere dönüşmüştü. Ve yerçekimi kuyusunun dışında, makinelerin hava direnci ve yerçekimi gibi zorbalıklardan kurtulduğu yerde o teknolojilerin etkisi daha bile köklüydü. Yörüngeler doğru konumdayken Ay'dan Mars'a yapılacak bir yolculuk on iki günde bitebilirdi. Satürn'den Ceres'e birkaç ayda gidilebilirdi. Ve insanlar tarih öncesinin Afrikasında evrim geçirmiş maymunsu beyinleriyle uzaya açıldıkları için herkes bunun ne kadar uzak olduğunu az buçuk kestirebiliyordu. Satürn'den Ceres'e birkaç ayda, Ay'dan Mars'a birkaç günde gidilebiliyordu. Mesafe zamandı ve buna bağlı olarak insanlar onu gözlerinde büyütmüyorlardı.

Yavaş bölge bunu değiştirmişti. Bir çıktıya bakıldığında Dünya ve Mars gemilerinin aynı kâseye atılmış bir avuç bezelye tanesi gibi kümelendiği görülüyordu. Artık sürükleniyorlar, birbirlerine yaklaşıp tekrar ayrılıyorlar, ürkütücü istasyonun etrafına yakalanmış halkada yerlerini alıyorlardı. Halkalarla belirlenen kürenin hacmine

oranla âdeta dip dibe duruyorlardı. Fakat onlarla Halka arasındaki mesafe zamandı ve zaman ölüm anlamına geliyordu.

En uzak gemiler ile *Behemot* arasındaki mesafe mekikle iki gündü; tabii azami hız tekrar azalmazsa. En yakındaki gemi ise Boğa'nın sıçrayabileceği uzaklıktaydı. İnsan evreni daralmıştı ve daha da daralıyordu. Boğa kurduğu her bağlantıda; uzun ve hummalı saatler boyunca duyduğu her bedbaht, korku dolu seste planının işe yarayabileceğine daha çok ikna oluyordu. Evrenin enginliği, yabancılığı ve akıl almaz tehlikesi ölmeyen herkesi derinden sarsmıştı. Eve gitmeye, bir araya toplanmaya, köy yaşantısına dönmeye yönelik bir açlık vardı. Bu içgüdü savaşa zıttı ve Boğa onu besleyebildiği, yavaşlamanın trajedilerine verilen tepkiler birbirinin sırtını kollamakla ve yardıma ihtiyaç duyan herkese o yardımı ulaştırmakla sınırlı kaldığı sürece kederin ve korkunun daha fazla şiddet doğurmasına gerek yoktu.

Görüntü önce yeşile, sonra da maviye dönüştü. Ardından Monica Stuart'ın kameraya profesyonelce gülümseyen yüzü belirdi. Kadın yorgun, bezgin, fakat insani gözüküyordu. Bilinen bir simaydı. Seyircilerin tanıyacakları ve samimiyet duyacakları bir sima.

"Bayanlar baylar," dedi Monica. "DGİ savaş gemisi *Behemot*'taki geçici ofisimizde kurulu olan Yavaş Bölge Özgür Kanalı'nın ilk yayınına hoş geldiniz. Ben bir Dünya vatandaşı ve bir sivilim; fakat programın böyle bir kriz zamanında hepimize fayda sağlayacağını umuyorum. Bulabildiğimiz her türlü yasaksız haberi ve bilgiyi size ulaştırmanın yanı sıra gemilerin komuta mürettebatlarıyla ve *Thomas Prince*'teki sivil liderlerle röportajlar yapacağız. Canlı müzik gösterileri de cabası.

"İlk konuğumuz Saygıdeğer Peder Hector Cortez'e hoş geldiniz demekten şeref duyuyorum."

Ekranda bir grafik penceresi açıldı ve pencerede rahip belirdi. Adam Boğa'ya epey hırpani geldi. Aşırı parlak dişleri sahte gibiydi ve ak saçlarına yağlı bir görünüm hakimdi.

"Peder Cortez," dedi Monica Stuart, "*Thomas Prince*'teki yardım çalışmalarına siz de katıldınız, öyle değil mi?"

Adam bir an için onu duymamış gibi gözüktü. Sonra yüzünde zoraki bir tebessüm belirdi.

"Katıldım," dedi. "Katıldım ve bundan çok... Monica, onur duydum. Çok... onur duydum."

Boğa yayını sonlandırdı. Bu da bir şeydi. Hiç yoktan iyiydi.

Artık Scupski adlı bir teğmenin idaresinde olan Mars fırkateyni *Cavalier* reaktörlerini kapatıyor ve kalan tüm mürettebatı ile levazımını *Behemot*'a naklediyordu. *Thomas Prince* yaralılarını, sağlık ekiplerini ve sağ kalan tüm sivilleri –donuk bakışlı Hector Cortez de dahil şairler, din adamları ve siyasetçiler– gönderilmeyi kabul etmişti. Bu bir başlangıçtı ama Boğa'nın yapıp yapabileceklerinin sınırı değildi. İnsanların gelmeyi sürdürmeleri; *Behemot*'un ihtiyaç duyulan bir huzur, istikrar ve güven sembolü haline gelebilmesi için dahası da olmalıydı. Yayın kanalı giderek güçlenen birlikteliğe bir ses ve çehre kazandırabilirdi. Boğa'nın bu konu hakkında Monica Stuart'la biraz daha konuşması lazımdı. Belki ölenleri anmak için bir tür tören düzenlenebilirdi. Her gruptan temsilcilerle kurulacak bir konsey bir tahliye planı hazırlayabilir ve insanları Halka'dan geçirerek eve göndermeye başlayabilirdi.

Lakin yavaşlama sırasında tüm uzun menzilli gemilerini kaybetmişlerdi. Halka'nın kendisi de artık daha uzaktı, çünkü çok daha yavaş hareket etmeleri gerekiyordu ve mesafe zamanla ölçülürdü.

El terminali çınlayınca Boğa irkilerek uyandı. Odasının dışında bir kadın bağırdı ve bir erkeğin gergin sesi ona karşılık verdi. Boğa zavallı bir hergelenin hayatını kurtarmaya çalışan ilkyardım ekibinin seslerini tanıdı. Sağlık görevlilerinin halinden anlıyordu. Kendisi de benzer bir iş yapıyordu ama daha farklı bir ölçekte. Kollarını oynatarak terminalini eline aldı ve bağlantıyı kabul etti. Ekranda Serge belirdi.

"Bist?" diye sordu adam.

"Harikayım," dedi Boğa alaycı bir üslupla. "Ne var?"

"Mars. Onu yakalamışlar. Cabronu[1] sağ salim geri getiriyorlar."

Boğa içgüdüsel ve faydasız bir şekilde doğrulup oturmaya çalıştı. Tabii ki doğrulamadı ve oturmak yerçekimsiz ortamda hoş bir soyutlamadan başka bir şey değildi.

"Holden'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Başka kim olacak ki? MKCD[2] *Hammurabi*'ye doğru ağır ağır giden bir filikada. Birkaç saat sonra orada olur."

"Hayır," dedi Boğa. "Onu buraya getirmeleri gerek."

Serge, Kuşak tarzında kafa sallamak için elini kaldırdı; fakat yüz ifadesi kuşkuluydu.

"Asi ducie si. Ama kabul edeceklerini sanmam."

---

1 İspanyolca'da "orospu çocuğu." –*çn*

2 Mars Kongresel Cumhuriyeti Donanması. –*çn*

Boğa'nın göğsünden çok aşağılarda bir yerde kompresyon bantları tısladı, esnedi ve genişledi. Artık vücut hareketleriyle sıvı birikimini önleyemediği için aygıt vücuduna masaj yaparak kan ve lenf dolaşımını sağlıyordu. Boğa hareketleri hissetmedi. Vücudunun o kısmı alev alsa gene hissetmezdi. Arka beyni sakatlığını bininci defa yeniden keşfedince derinlerindeki ilkel bir parçası korku ve tiksintiyle buruştu. Boğa avucunu burun kemerine bastırdı.

"Peki," dedi. "Ne yapabileceğime bakarım. Sam proje hakkında ne diyor?"

"Raylı topları çoktan söktü. Şimdi de ilave torpil tüplerini devre dışı bırakmaya çalışıyorlar. Ama kaptan neler olduğunu öğrenip zıvanadan çıktı."

"Eh, eninde sonunda çıkacaktı zaten," dedi Boğa. "Galiba onunla da ilgilenmem gerekecek. Daha başka?"

"Bence önünde yeteri kadar iş var. Derin bir nefes al ve dinlen. Bırak biraz da biz uğraşalım, sa sa? Her şeyi kendi başına yapmak zorunda değilsin."

"Yapmam gereken bir şey daha var," dedi Boğa, kompresyon bantları tıslayarak gevşerken. "Sonra tekrar konuşuruz."

İçeriye gergin, alçak seslerin yanı sıra dağlanmış etin o güve yanığı kokusu sızdı. Boğa bağlı olduğu yatağın üzerindeki mavi-beyaz tavana dalıp gitti.

Holden geri gelmişti. Onu öldürmemişlerdi. Boğa'nın inşa etmekte olduğu narin işbirliğini yok etme potansiyeline sahip bir şey varsa o da James Holden'ın hayalarını kimin ateşe tutacağı üzerine çıkacak bir kavgaydı.

Boğa kaşındığından değil de bir şeyler hissedebilmek için omzunu sıvazladı ve sonuçlara kafa yordu. Protokol gereği Marslıların Holden'ı sorgulamaları, gözaltında tutmaları ve Dünya tarafında *Seung Un*'daki patlamayı soruşturanlarla müzakerelerde bulunmaları gerekirdi. Fakat Boğa adamın ağzını burnunu kıracaklarını ve uzaya atacaklarını tahmin ediyordu. Holden tutuklanmıştı ama o kadar çok ölüme sebebiyet vermişti ki Marslıların elideyken güvende olacağı varsayılamazdı.

Rocinante'yi tekrar aramanın vakti gelmişti. Belki bu sefer yanıt verirlerdi. Faciadan bu yana sesleri sedaları çıkmıyordu. İletişim çanakları hasar görmüş, siyasi bir taktik gereği susmayı seçmiş veya toplu halde ölmüş olabilirlerdi. Boğa yine bir bağlantı talebinde bulundu ve cevap alma umudu beslemeksizin bekledi.

Daha sonra, Halka'nın dışına çıktıklarında insanlar istedikleri kadar yetki tartışmasına girebilirlerdi. Ama şimdilik beraber çalışmaları lazımdı. Belki Boğa...

Beklentilerinin aksine *Rocinante*'yle olan bağlantı kabul edildi. Ekranda Boğa'nın tanımadığı bir kadın belirdi. Kadının solgun bir teni ve yüzünün etrafına bir hâle gibi saçılmış kızıl saçları vardı. Yanağındaki makine yağı lekesi de olabilirdi, kan lekesi de.

"Evet?" dedi kadın. "Alo? Kimsiniz? Bize yardım edebilir misiniz?"

"Adım Carlos Baca," dedi Boğa, kapıldığı şoku ve şaşkınlığı sesine yansıtmadan yutarak. "*Behemot*'un baş güvenlik subayıyım. Ve evet, size yardım edebilirim."

"Ah, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi kadın.

"Bana kim olduğunuzu ve oradaki durumu söylemeye ne dersiniz?"

"Adım Anna Volovodov ve *Rocinante*'nin mürettebatını öldürmeye çalışan bir kadını... şey... gözaltına aldım mı desem? Revire giremediğim için ilkyardım çantasındaki tüm yatıştırıcıları kullandım ve onu bir koltuğa bantladım. Ayrıca sanırım *Seung Un*'daki patlamadan o sorumlu olabilir."

Boğa ellerini kavuşturdu.

"Neden bana her şeyi baştan anlatmıyorsunuz?" dedi.

Kaptan Jakande saçları gümüşe çalan yaşlıca bir kadındı. Şaka kaldırmaz askeri tavırları Boğa'nın hoşuna gitmese bile onda saygı uyandırıyordu.

"Tutukluyu salıvermem yönünde bir emir almadım," dedi Kaptan Jakande. "Öyle bir emir alacağımı da sanmıyorum. O yüzden öngörülebilir bir gelecekte öyle bir şey yapacak değilim."

"Holden'ın mürettebatını ve gerçek sabotajcı olmakla suçladığı kadını alması için zaten bir mekik yolladım," dedi Boğa. "Ayrıca bildiğim kadarıyla kasnağı döndürmeye başladığımızda buraya gelmesi planlanan iki düzine mürettebatınız var."

Jakande bir kez kafa sallayarak Boğa'nın sözlerinden etkilenmeksizin onları doğruladı. Boğa parmaklarını birbirine geçirdi ve eklemleri bembeyaz kesilene kadar onları sıktı; fakat bunu iletişim güvertesinin kameralarına göstermeden yaptı.

"Herkesi bir araya toplayabilirsek bu hepimizin işine gelir," dedi Boğa. "Kaynakları birleştirip tahliyeyi planlamaya başlayabiliriz.

Mekiğiniz yoksa sizin ve mürettebatınızın ulaşımını ben ayarlayabilirim. Burada bol bol boş alan var."

"Tek bir komuta altında birleşmenin daha iyi olacağında hemfikirim," dedi Jakande. "Eğer *Behemot*'u bize devretmeyi öneriyorsanız kontrolü ve sorumluluğu almaya hazırım."

"Hayır, aklımdan geçen fikir o değildi," dedi Boğa.

"Olduğunu sanmamıştım."

"Bay Baca!" diye kapı aralığından seslendi Ashford.

Boğa *bir dakika* dercesine elini kaldırdı. "Bu konuyu daha sonra tekrar konuşmamız gerekecek," dedi. "Size ve içine düştüğünüz duruma saygım sonsuz. Bu işi doğru şekilde halletmenin bir yolunu bulabileceğimizden eminim."

Kadının yüz ifadesi, ortada bir yanlışlık görmediğini açıkça belli ediyordu.

"Temasta kalalım," diyen Boğa bağlantıyı kesti. Gününün hoş kısmı böylece sona ermiş oluyordu. Ashford kendini kapıdan içeri çekti ve Boğa'nın ayakucuna en yakın duvara yanaştı. Öfkeli bir hali vardı ama bu farklı bir öfkeydi. Boğa onu ihtiyatlı, hatta kararsız görmeye alışkındı. Fakat karşısındaki adam ikisi de değildi. Hiddetini güçlükle dizginlediği her halinden anlaşılıyordu. *Keder insanları delirtir*, diye düşündü Boğa. Ona bir de vicdan azabı ve utanç eklenince belki daha bile kötüsü olurdu.

Belki de insanları yıkardı.

Pa boynu büküük vaziyette onun peşinden içeri süzüldü. Yüzünde bitkinlikten doğan o donuk ifade mevcuttu. Onun peşinden doktor, sonra da Serge ile Macondo geldiler. İki güvenlikçi patronlarından başka her yere bakıyordu. Bu kalabalık, küçük odayı tıklım tıklım doldurdu.

"Bay Baca," dedi Ashford, her bir hecenin üstüne basarak. "Anladığım kadarıyla geminin silahsızlandırılması emrini vermişsin. Bu doğru mu?"

"Gemiyi silahsızlandırmak mı?" dedi Boğa ve Doktor Sterling'e göz attı. Kadının bakışları sabit ve anlaşılmazdı. "Kasnağı döndürebilelim diye Sam'e raylı topları söktürttüm."

"Ve bunu benden izin almadan yaptın."

"Ne diye izin alacaktım ki?"

Başına hücum eden kan Ashford'un yüzünü kararttı ve duyduğu hiddet sesini kalınlaştırdı.

"Raylı toplar bu geminin savunma sisteminin merkezi bir bileşenidir."

"Çalışmıyorlarsa değildir," dedi Boğa. "Sam'den itiş yerçekimiyle çalışan su arıtma sistemini de sökmesini ve kasnağın dönüşünü kullansın diye doksan derecelik bir açıda yeniden kurmasını istedim. Artık işe yaramadıkları için ona yeniden tasarlattığım her şeyi saymamı mı istersin, yoksa sadece silahlar üzerinde mi duruyoruz?"

"Ayrıca geminin iletişim kanallarını kullanabilsinler diye DGİ dışı personele yetki vermişsin, doğru mu? Dünyalılara. Marslılara. Hizada tutmak için buraya geldiğimiz kimselere."

"Buraya o yüzden mi geldik?" dedi Boğa. İnkârda bulunmamıştı ve görünüşe bakılırsa bu kadarı Ashford'un gözünde bir itiraf sayılırdı. Hoş, yaptıklarını sakladığı falan yoktu.

"Peki ya düşman askeri personele ne demeli? Onları da mı gemime çıkarıyorsun?"

Pa komutanının sayıp döktüğü her şeye daha önceden onay vermişti. Fakat şimdi okunaksız bir yüz ifadesiyle hiç konuşmadan kaptanın arkasında bekliyordu. Boğa kaptan ile İS arasında neler olup bittiğinden emin değildi; fakat bir tür güç çekişmesi söz konusuysa hangi tarafta yer alacağını biliyordu. O nedenle kendini ateşe atarak Pa'nın müdahalesine değinmedi. "Evet, bulabildiğim herkesi gemide topluyorum. İnsani yardım ve kontrol sağlama amacıyla. Bu genelgeçer bir uygulamadır. İki yıl komutanlık tecrübesi olan herkes öyle yapılması gerektiğini bilir." Pa bu sözler üzerine yüzünü ekşitti.

"Bay Baca, yetkini fazlasıyla aştın. Emir-komuta zincirini hiçe saydın. Verdiğin tüm emirler ve izinler bu vesileyle iptal edilmiştir. Seni görevinden alıyorum ve tahliye edilene kadar tıbbi komaya sokulman için talimat veriyorum."

"Bekle veriyorsun," dedi Boğa. Böyle konuşmaya niyeti yoktu ama sözcükler bir refleks gibi kendiliğinden çıkmıştı. Tepkisi aralarındaki boşlukta âdeta asılı kaldı ve Boğa sözlerinde ciddi olduğunu keşfetti.

"Bu konu tartışmaya açık değil," dedi Ashford soğuk bir üslupla.

"Bak onu iyi bildin," dedi Boğa. "Bu görevin başına benim değil de senin getirilmenin tek bir sebebi var: Fred Johnson bir Dünyalı'nın yönetimindeki bir Kuşak gemisinde mürettebatın rahat etmeyeceğini düşündü. İş sana kaldı, çünkü öpmen gereken siyasi kıçları öptün. İyi halt yedin. Umarım kariyerin kahrolası bir roket gibi havalanır gider. Pa da aynı sebepten burada. Kafası doğru irilikte ama en azından onunkinin içi boş gözükmüyor."

“Bu ırkçı bir hakaret,” dedi Ashford, onun sözünü kesmeye çalışarak, “ve böyle bir şeye göz yumacak–”

“Buradayım çünkü bu işin altından kalkabilecek birine ihtiyaçları vardı ve boku yiyeceğimizi biliyorlardı. Yedik de. Ama yine de bizi buradan çıkaracağım ve Fred’in burada yaptıklarımız yüzünden küçük düşmesini önleyeceğim. Sen de o sırada yoluma çıkmayacaksın, seni gidi maymun kılıklı pezevenk seni.”

“Bu kadar yeter Bay Baca. Seni–”

“Doğru söylediğimin farkındasın,” dedi Boğa, Pa’ya doğru dönerek. Kadının yüz ifadesi kapalı, boştu. “Bu herif idareyi eline alırsa her şeyi mahveder. Kendi gözlerinle gördün. Ne tür kararlar–”

“İS’e hitap etmeyi derhal keseceksin Bay Baca.”

“–aldığını biliyorsun. Onları bizzat davet etmedi diye–”

“Görevinden alındın, işte o kadar. Hemen–”

“–öleceklerini bile bile insanları gemilerine geri gönderir. Her şey iyice içinden–”

“–susacaksın. Personelimle konuşman için sana–”

“–çıkılmaz hale gelir. Ve biri daha o şeyi kızdırırsa–”

“–izin vermiyorum. Sana–”

“–işte o zaman hepimiz–”

“*–sus dedim!*” diye bağıran Ashford ağzı öfkeden çarpılmış bir halde yerinden fırladı. Hasta yatağına fazla sert çarparak Boğa’ya baskı yaptı ve onu omuzlarından tutup dişlerini takırdatacak kadar sertçe sarstı. “Kapa şu çeneni!”

Ashford’un saldırısıyla kayışlar çözüldü, cırtcırtlar açıldı. Sırtına bir tornavida saplanmışçasına Boğa’nın boynu acıyla dağlandı. Kaptanı itmeye çalıştı ama tutunabileceği bir yer yoktu. Parmak eklemleri sert bir şeylere çarptı: masaya, duvara, ne olduğunu kestiremediği bir şeye daha. Etrafındaki insanlar bağrışıyorlardı. Dengesi tamamıyla bozulmuş gibi geliyor, vücudunun ölü ağırlığı boşlukta gevşekçe ve faydasızca süzülüyor, tüpler ve kateterler onu uçup gitmekten alıkoyuyordu.

Dünya tekrar bir anlam kazandığında başı aşağı bakacak şekilde kırk derecelik bir açıyla masanın üzerindeydi. Pa ile Macondo ellerini birer pençe gibi kıvırmış Ashford’u kollarından tutuyorlardı. Serge yerinden fırlamaya hazır vaziyette duvara yaslanmıştı ama hangi yöne gitmesi gerektiğinden emin değildi.

Doktor Sterling yanında belirerek Boğa’nın bacaklarını topladı, sonra da onu süratle ve profesyonelce yatağına yatırdı.

"Rica etsem omuriliği ezilmiş hastaya saldırmayabilir miyiz?" dedi doktor. "Çünkü böyle bir şeyi beni çok rahatsız ediyor."

Tekrar yatağa bağlanırken Boğa'nın ensesinde ve sırtının üst kısmında bir diğer sıcak, keskin ve habis acı gezindi. Tüplerden biri yerinden çıkmış, ucunda kan ve azıcık et kalmıştı. Boğa onun daha önce vücudunun neresine takılı olduğunu bilmiyordu. Pa'nın gözü üzerindeydi. Boğa sesini sakin tuttu.

"Daha şimdiden iki defa sıçıp batırdık. Halka'dan geçtik ve askerlerin istasyona çıkmalarına göz yumduk. Üçüncü bir fırsat bulamayacağız. Herkesi bir araya toplarsak onları buradan götürebiliriz."

"Bunlar tehlikeli sözler, bayım!" diye çıkıştı Ashford.

"Benden kaptan olmaz," dedi Boğa. "Bu yatağa bağlı kalmasaydım bile sonuçta bir Dünyalıyım. Yönetimde bir Kuşaklı'nın olması lazım. Fred o konuda haklıydı."

Ashford kollarını Pa ile Macondo'dan kurtardı, yenlerini kıvırdı ve duvardan destek aldı.

"Doktor, Bay Baca'yı tıbbi komaya sok. Bu bir emirdir."

"Serge," dedi Boğa. "Kaptan Ashford'u derhal gözaltına almanı istiyorum."

Hiç kimse kıpırdamadı. Serge ensesini kaşıdı. Tırnaklarının oradaki kıllara sürterken çıkardığı ses odadaki diğer her şeyden daha yüksekti. Yüzünde buruk ve kızgın bir ifade olan Pa'nın bakışları bir noktada sabitlenmişti. Gözlerini kısan Ashford ondan tarafa yöneldi. Pa konuştuğunda sesi ölü ve neşesizdi.

"Serge, güvenlik şefinin ne dediğini duydun."

Ashford kadının üstüne atılacak gibi oldu ama Serge bir elini çoktan kaptanın omzuna koymuştu.

"Bu isyandır," dedi Ashford. "Yaptığınızın bedelini ödeyeceksiniz."

"Artık bizimle gelmeniz gerekiyor," dedi Serge. Macondo bir refakat tutuşuyla kaptanın diğer koluna girdi ve üçü beraber oradan ayrıldı. Bir kayışa tutunan Pa duvarın yanında kaldı. Doktor cıkcıklayarak ve bıyık altından homurdanarak kateterleri yerlerine soktu, monitörleri ve Boğa'nın derisine takılı tüpleri kontrol etti. Boğa yapılanların çoğunu hissetmedi.

Doktor Sterling işini bitirince odayı terk etti. Kapı arkasından kayarak kapandı. Yaklaşık bir dakika boyunca ikisi de konuşmadı.

"Herhalde isyan hakkındaki fikrini değiştirdin," dedi Boğa.

"Öyle gözüküyor," dedi Pa ve iç geçirdi. "Ashford sağlıklı düşünmüyor. Ve çok fazla içiyor."

"Hepimizi buraya getiren kararı o verdi. Tüm o gemilerdeki cesetlere imzasını atsa yeridir."

"Bence kendisi duruma o gözle bakmıyor," dedi Pa, sonra da ekledi. "Ama sanırım o gözle bakmamak için çok çaba harcıyor. Ve daha da kötüye gidiyor. Galiba... galiba aklı başında değil."

"Bir kaza geçirse işimiz epey kolaylaşır," dedi Boğa.

Pa gülümsemeyi becerdi. "O kadar da değişmedim Bay Baca."

"Değiştiğini düşünmemiştim. Yine de söylemem gerekiyordu."

"Gel herkesi güvende tutmaya, sonra da sağ salim eve ulaştırmaya yoğunlaşalım," dedi kadın. "Buraya kadar iyi bir kariyerdi. Bu şekilde bittiği için üzgünüm."

"Belki bitiyordur," dedi Boğa. "Ama madalya almak için mi, yoksa doğru olanı yapmak için mi buradasın?"

Pa'nın tebessümü inceydi. "İkisini birden umuyordum."

"Biraz iyimserlikten zarar gelmez; tabii davranışlarına yön vermediği sürece," dedi Boğa. "Herkesi *Behemot*'ta toplama işine kaldığım yerden devam edeceğim."

"Bizimkilerden başka silah olmaması kaydıyla," dedi kadın. "Gemiye silahlı bir askeri kuvvet girmediği sürece herkese kapımız açık."

"Oldu bil," dedi Boğa.

Pa gözlerini yumdu. Kadının kendisinden ne kadar genç olduğunu unutmak kolaydı. Bu onun ilk seferi değildi ama ikincisi olabilirdi. Boğa çocuk denebilecek bir yaşta komutanını nezarethaneye kapatmak zorunda kalsa neler hissedeceğini hayal etmeye çalıştı. Herhalde korkudan ödü bokuna karışırdı.

"Doğru olanı yaptın," dedi Pa'ya.

"Aksini söyleyemezsin ki. Planına arka çıktım."

Boğa kafa salladı. "Ben de doğru olanı yaptım. Beni desteklediğin için teşekkürler Kaptan. Lütfen koca koltukta oturduğun müddetçe iyiliğine aynı şekilde karşılık vereceğimi bil."

"Seninle arkadaş değiliz," dedi kadın.

"İşimizi doğru düzgün yaptığımız sürece olmamız da gerekmez."

Otuzuncu Bölüm: Holden

Piyadeler kibar değilseler bile profesyoneldiler. Holden'ın daha önce Mars takviyeli zırhını bir keşif piyadesince kullanılırken görmüşlüğü vardı. İstasyonun mağaralarından ve tünellerinden geçerek geldikleri yere dönerlerken kalın köpük kelepçelere vurulmuş ve bir teçhizat gibi askerlerden birinin omzuna atılmış haldeyken ne kadar büyük bir tehlikede olduğunun farkındaydı. Zırhların içindeki adam ve kadınlar aralarından birinin uzaylılar tarafından öldürüp yenmesine tanıklık etmişlerdi. Ayrıca hayal edilebilecek en tehlikeli, en alışılmadık bölgede yapayalnızlardı ve çok büyük ihtimalle başlarına gelenlerden onu sorumlu tutuyorlardı. Çoktan öldürülmemesi, hayatı buna bağlı olmasaydı bile Holden'ın saygı duyacağı bir disiplini, eğitimi ve profesyonelliği gösteriyordu.

Askerlerin konuştukları frekans her neyse Holden'ın erişimi dışındaydı. Bu yüzden teşhir odası mıdır nedir oradan yüzeye yaptıkları kaçamak yolculuk ona göre ürkütücü bir sessizlik içinde geçti. Miller'ı bir anlığına da olsa görebilme umudunu hiç yitirmedi. Lakin artık birer heykel kadar kıpırtısız duran böceğimsi makinelerden ve o karmaşık halı dokusundan başka bir şeye rastlamadılar. Holden duvarlardan ve zeminden geçen dalgalarda ve kıpırtılarda bir örüntü seçer gibi oldu. Gördüğü şey bir gölün yüzeyine düşen yağmur damlaları ya da müzik kadar çetrefilli ve güzeldi. Yine de ona huzur vermedi.

Holden yolculuk sırasında *Rocinante*'yle, Naomi'yle iletişim kurmaya çalıştı; fakat bağlı olduğu piyade ya onu kelepçeledikleri sırada elbise telsizini devre dışı bırakmıştı, ya da bir şey sinyali bozuyordu. Sebep ne olursa olsun hiçbir şey alamıyordu. Ne *Roci*'den, ne piyadelerden, ne de başka birinden. Hissettiği tek şey altındaki piyadenin hareketleri ve neredeyse katlanılmaz bir yılgıydı.

Elbisesi ona düşük hava ikazında bulundu.

Nerede olduklarına veya ne kadar yol kat ettiklerine dair Holden'ın en ufak bir algısı yoktu. İstasyon yüzeyi bir sonraki tünelin ucunda da yer alabilirdi, henüz yolu yarılamamış da olabilirlerdi. Hatta istasyonun etraflarında sürekli değişmesi ve içeri girerken kullandıkları yolun artık var olmaması da mümkündü. Elbise ona yirmi dakikası kaldığını söylüyordu.

"Hey!" diye bağırdı. Bacaklarını onu taşıyan kişinin zırhına vurmaya çalıştı. "Hey! Havaya ihtiyacım olacak!"

Piyade tepki vermedi. Holden ne kadar şiddetle debelense de kuvveti ve duruşu, takviyeli zırhın kabiliyetlerine kıyasla bir yuvarlama hatasından ibaretti. Elinden gelen tek şey basit bir dikkatsizlik yüzünden ölmemeyi ummaktı. Aslında bu konuda endişelenmek, mürettebatının durumunu merak etmekten daha iyiydi.

Hava göstergesi üç dakikaya düşmüşken ve bağırmaktan Holden'ın sesi kısılmışken onu taşıyan piyade hafifçe çömeldi, yukarıya sıçradı ve istasyon altlarında kaldı. Işıltılı yüzey otomatik ve düşünmeyen bir göz gibi arkalarından kapandı. Uzay boşluğunda asılı duran filika beş yüz metreden daha yakındı ve harici ışıkları onu ürkütücü yıldızsız gökteki en parlak nesne kılıyordu. Toplu hava kilidine ulaşmaları uzun sürmedi. Holden'ın elbisesi acil bir durum olduğunu bağırıyor, karbondioksit oranı kritik seviyeye tırmanıyordu. Holden nefes almakta zorlanıyordu.

Piyade onu duvara takılı bir tutma çubuğuna geçirdi ve kayışlarla sabitledi.

"Havam bitti!" diye haykırdı Holden. "Lütfen!"

Piyade elini uzattı ve Holden'ın elbisesindeki contayı kırdı. İçeri dolan hava, eski plastik ve kötü arıtılmış sidik gibi kokuyordu. Holden onu gül kokusu gibi doya doya içine çekti. Piyade kendi kaskını çıkardı. Muharebe zırhının cüssesi yanında gerçek kafası gülünç denebilecek kadar ufaktı.

"Çavuş Verbinski!" diye çıkıştı bir kadın sesi.

"Komutanım?" dedi Holden'ı taşıyan piyade.

"Tutuklunun bir sorunu mu var?"

"Birkaç dakika önce havası bitti."

Kadın homurdandı. Konuyla ilgili olarak başka bir laf edilmedi. Hızlanma itişi başladığında yok denebilecek kadar yavaştı. Holden'ın üstüne ufacık bir ağırlık hissi çöktü ve aynı hızla kayboldu. Piyadeler ona aldırış etmeden kendi aralarında mırıldandılar. Bu Holden'ın ihtiyaç duyduğu yegâne teyitti. Miller haklı çıkmıştı.

Yavaş bölgenin azami hızı yine değişmişti. Ve askerlerin yüz ifadelerine bakılırsa zayiatlar korkunç boyuttaydı.

"Gemimi kontrol etmeliyim," dedi Holden. "Rica etsem biri *Rocinante*'yle iletişim kurabilir mi?" Kimse ona cevap vermedi. Holden şansını zorladı. "Mürettebatım yaralanmış olabilir. Eğer–"

"Biri tutukluyu sustursun," dedi daha önce konuşan kadın. Holden onu hâlâ göremiyordu. En yakındaki piyade –maviye çalacak kadar koyu renkli bir tene sahip kalın çeneli bir adam– ona doğru döndü. Holden kendini tehdide veya şiddete hazırladı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi adam. "Lütfen artık sessiz ol."

Hammurabi'nin nezarethanesindeki hücresi bir buçuk metreden biraz daha genişti ve üç metre derinliğindeydi. Çarpışma koltuğu koyu maviydi ve hem duvarlar hem de zemin tepedeki LED'lerin parlak ışığında gözleri kamaştıran yeknesak bir beyaz renkteydi. Ona verilen tulum kalın bir kâğıt gibi geliyordu ve kıpırdadığı zaman hışırdıyordu. Nöbetçiler onu almaya geldiklerinde kollarına ve bacaklarına tekrar kelepçe vurmakla uğraşmadılar.

Bir çalışma masasının yakınında asılı duran kaptanın kısa kesilmiş gümüşi saçları onu kadim bir Roma imparatoru gibi gösteriyordu. Holden'ın bağlandığı çarpışma koltuğu hafifçe öne eğikti ki "yukarısı" diye bir kolaylık olmadan da başı yukarıya ve oradaki sorgucusuna dönük durmak zorunda kalsın.

"Ben Kaptan Jakande," dedi kadın. "Sen askeri bir tutuklusun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Eskiden donanmadaydım," dedi Holden. "Biliyorum."

"Güzel. Demek ki yarım saat yasal zırvalarla uğraşmayacağız."

"Bildiğim her şeyi size seve seve anlatırım," dedi Holden. "Zorlamaya gerek yok."

Kaptan kış gibi bir tebessüm etti.

"Başka biri olsaydın lafın gelişi böyle dediğini sanırdım," karşılığını verdi kadın. "Yavaş bölgenin merkezindeki yapıyla ilişkin ne? Orada ne yapıyordun?"

Holden aylarca Miller'la konuşmamaya, hiç kimseye hiçbir şey söylememeye çalışmıştı. Bunun tek istisnası Naomi'ydi ve onunla konuştuğunda bile ortadaki gizemin yükünü ona da taşıttığı için vicdan azabı çekmişti. Bir yandan doya doya içini dökme fırsatı tıpkı yerçekimi gibi üstüne baskı yapıyordu. Öte yandan...

Derin bir nefes aldı.

"Söyleyeceklerim biraz tuhaf gelebilir," dedi.

"Pekâlâ."

"Protomolekülün inşa ettiği yapı Venüs'ten havalandıktan ve Halka'yı kurmak için yola çıktıktan kısa süre sonra... Dedektif Josephus Miller benimle temasa geçti. Hani Eros İstasyonu'nu Venüs'e düşüren kişi. Ya da en azından ona benzeyen ve onun gibi konuşan bir şey. Miller o zamandan beri her birkaç haftada bir ortaya çıktı ve ben de protomolekülün onu kullandığı sonucuna ulaştım. Şey, onu ve ilk hastalanan Julie Mao'yu. Amaçlarının beni Halka'ya çekmek olduğunu düşündüm. Onların... onun buraya gelmemi istediğini zannettim."

Kaptanın yüz ifadesi değişmedi. Holden boğazında tuhaf bir düğümlenme hissetti. Böyle bir konuşmayı burada yapmak istemezdi. *Rocinante*'deki yatak odalarında Naomi'yle konuşmak isterdi. Veya Ceres'teki bir barda. Aslında yerin önemi yoktu. Önemli olan tek şey kimdi.

Acaba Naomi ölmüş müydü? İstasyon onu öldürmüş müydü?

"Devam et," dedi kaptan.

"Anlaşılan yanılmışım," dedi Holden.

Hikâyesine oraya kadar yaptığı yolculuktan ve protomolekülün Miller yansımasının istasyonda kendisini beklemesinden başladı. Marslı piyadelerin saldırısına ve Miller'ın açıkladığı şekliyle bu olayın yaptırımlarına değindi. Devasa imparatorluktan ve onu kaplayan karanlıktan, güneşlerin ölümünden bahsetti. Anlatmayı sürdürdükçe gevşedi. Kelimeler daha kolay, daha hızlı akar oldu. Sözleri kendi kulağına bile delice geliyordu. Başka hiç kimsenin göremediği sanrılar, yalnızca ona açıklanan sırlar.

Tabii son kısımda yanıldığı ortaya çıkmıştı, o ayrı.

Holden önemli olduğunu sanmıştı. Özellikle seçildiğini, kendisinin ve mürettebatının başına gelenlerin engin ve gizemli bir güç tarafından belirlendiğini. Oysa her şeyi yanlış anlamıştı. *Kapılar ve köşeler*, demişti Miller. Holden ölü adamın ne kastettiğini çözmekle uğraşmadığı için hep beraber Halka'dan geçip istasyona gitmişlerdi. Sarf ettiği her hecede huzuru ve kendine yönelik tiksintisi artıyordu. Ahmağın teki gibi uçurumun kenarında dans etmişti, çünkü aşağı düşmeyeceğinden emindi. Öyle bir şey onun başına gelemezdi, değil mi ya?

"Ve kendimi burada oturmuş sizinle konuşurken buldum," dedi alaycı bir üslupla. "Şimdi ne olacak bilmiyorum."

"Pekâlâ," dedi kadın. Yüz ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu.

"Herhalde beynimde organik bir sorun olup olmadığını görmek için tam bir tıbbi tetkik istersiniz," dedi Holden.

"Muhtemelen," karşılığını verdi kaptan. "Sağlık personelim şu anda çok meşgul. Şimdilik idari gözaltında tutulacaksın."

"Anlıyorum," dedi Holden. "Ama mürettebatımla bağlantıya geçmem lazım. Görüşmeyi denetleyebilirsiniz. Umurumda değil. Yeter ki iyi olduklarını öğreneyim."

Kaptanın ağzının duruşu, dostlarının öyle oldukları gibi bir fikre nereden kapıldığını sorar gibiydi.

"Senin için bilgi almaya çalışırım," dedi kadın. "Şu an herkes telaş içerisinde ve her şey daha da kötüye gidebilir."

"Yani durum fena, öyle mi?"

"Öyle."

Hücrede zaman yavaş geçti. Bir nöbetçi düzenli aralıklarla ona erzak tüpleri getirdi: protein, yağ, su ve sebze macunu. Bazen içlerinde bir aşı dozunu geçmeyecek kadar köri oluyordu. Verilen yemeğin tek amacı kişiyi canlı tutmaktı. Ondan sonrası kişinin kendi sorunuydu. Holden yemekleri sırf canlı kalması gerektiği için yedi. Mürettebatını ve gemisini bulmalı, buradan çıkmalıydı.

Devasa bir uzaylı imparatorluğun çökmesini, güneşlerin infilak etmesini seyretmişti. İnsan ellerinden çıkmamış bir uzay istasyonunda kâbus gibi makinelerin bir adama saldırdıklarını ve onu katlettiklerini görmüştü. Fakat aklı fikri Naomi, Amos ve Alex'teydi. Gemilerini nasıl ellerinde tutacaklarında. Eve nasıl döneceklerinde. Ve ev buradan başka herhangi bir yerdi. İlk kez olmamak kaydıyla bilinmeyen bir yükle dolu şüpheli kasaları hep beraber Titania'ya götürüyor olmalarını diledi. Tabut ebatlarındaki hücrede asılı durarak avareliğin ve akıl çarpıtıcı korkunun toksik kombinasyonundan delirmemeye gayret etti.

Tüm mürettebatı iyiyse bile artık Mars'ın nezaretindeydi. *Seung Un*'a zarar vermemişti ve herkes bunu öğrenecekti. Sahte yayını o yapmamıştı. Yöneltilen tüm suçlamalar düşürülebilirdi. Yine de Mars gözünün yaşına bakmadan gemiyi onlardan alırdı. Holden işte bu ümitsizliğe odaklanmaya çalıştı, çünkü öyle bir şey ne kadar kötü olursa olsun gemisini geri kazanıp mürettebatını kaybetme ihtimali çok daha beterdi.

"Arkadaş seçmekte üstüne yok," dedi Miller.

"Hangi cehennemdeydin?" diye tersledi Holden.

Ölü adam omuz silkti. Holden o dar alanda dedektifin nefesinin kokusunu alabiliyordu. Mavi bir ateşböceği sarkık bir hâle misali Miller'ın başının etrafını turladı ve ortadan kayboldu.

"Devir kötü," dedi Miller, sanki bu yorum kendi bağlamını taşırmışçasına. "Neyse, daha önce konuştuğumuz bir konu vardı."

"İstasyon. Tecrit."

"Doğru," dedi Miller, kafa sallayarak. Gülünç şapkasını çıkarıp şakağını kaşıdı. "O. Şimdi durum şöyle: etrafta bir yığın yüksek enerji uçuştuğu sürece istasyon kendini rahat hissetmeyecek. Burada kaç geminiz var? O büyüklerden yirmi tane mi?"

"Herhalde o civardadır."

"Hepsi de bir füzyon reaktörüne sahip. Ayrıca dahili elektrik şebekeleri muazzam boyutta. Kendi başlarına pek bir şey ifade etmiyorlar ama istasyon bir-iki defa ürktü. Artık diken üstünde. Ona biraz masaj yapmalısınız. Bir tehdit olmadığınızı göstermelisiniz. Öyle yaparsanız sizi tekrar hareket ettirebileceğimden emin sayılırım. Tabii sizi yanlışlıkla bileşen atomlarınıza ayırmam da mümkün."

"Ne?"

Miller özür dilercesine gülümsedi.

"Pardon," dedi. "Espri yaptım. Reaktörleri ve dahili şebekeleri kapatın yeter. Öyle bir şey sizi eşiğin altına indirir ve o noktadan itibaren kontrolü devralabilirim. Yani eğer öyle yapmaya karar verirseniz."

"Eğer karar verirsek de ne demek?"

Holden kıpırdandı. Omuzları tavana sürttü. Burada gerinemezdi. İçerisi iki kişiye yetecek kadar geniş değildi.

İçerisi iki kişiye yetecek kadar geniş değildi.

Holden'ın beyni birkaç saliseliğine iki görüntüyü –yanında asılı duran Miller'ı ve fazla küçük hücreyi– üst üste oturtmaya çalışıp başaramadı. Holden sırtında böcekler geziniyormuş gibi bir hisse kapıldı. Her iki şey de aynı anda doğru olamazdı ve öyle oldukları gerçeği karşısında beyni derinden sarsıldı. Miller öksürdü.

"Bunu yapma," dedi. "Bu iş zaten yeterince zor. Eğerden kastım tecrit tecrittir. Onu kaldırırsam tuzağın hangi kısımlarının açılacağını seçemem. Sönümlendirmeyi kapattığımda hep beraber eve doğru itişe başlarsanız veya birbirinize ateş falan ederseniz geçitleri de açmam gerekir. Hepsini."

"Arkalarında sönük yıldızlar olanları da mı?"

"Hayır," dedi Miller. "O geçitlerin işi bitti. Sadece arkalarında gerçek güneş sistemleri olanları."

"Bu bir sorun yaratır mı ki?"

"O geçitlerden neyin çıkacağına bağlı," dedi Miller. "Burada aynı anda pek çok kapının kırılmasından bahsediyoruz." Hücredeki tek ses hava dönüştürücülerin tıslamasıydı. Holden bir şey demişçesine Miller kafa salladı. "Diğer bir seçenek de kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına kıstırıp sessiz sedasız eve dönmenin bir yolunu bulmanız ve bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışmanız."

"Sence öyle mi yapmalıyız?"

"Bence bir zamanlar binlerce yıldıza dokunan bir imparatorluk vardı. Şu Eros virüsü var ya? O onların aletlerinden sadece biriydi. Bir tornavida gibi. Ve bir şey *onları* ortadan kaldıracak kadar güçlüydü. O şey her neyse şu an geçitlerden birinin arkasında bekliyor, birilerinin aptalca bir hata yapması için fırsat kolluyor olabilir. O yüzden belki de buraya dükkân açıp bahtı kara çocuklar doğurmak istersiniz. Karanlıkta yaşayıp ölürsünüz. Ama en azından o şey olduğu yerde kalır."

Holden dengesini korumak amacıyla çarpışma koltuğuna tutundu. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve elleri yapış yapış olmuştu. Kendini kusacakmış gibi hissediyor, yerçekimsiz klozeti vaktinde çalıştırabilir mi merak ediyordu. Anılarında yıldızlar ölüyordu.

"Sence gerçekten öyle mi yapmalıyız?" diye sordu. "Ses çıkarmamalı ve buradan defolup gitmeli miyiz?"

"Hayır, benim gönlüm geçitleri açmaktan yana. Burada öğrenebileceğim her şeyi öğrendim – özellikle de tecrit sırasında. Eskiden neler olduğunu çözmek istiyorum ve bu da gidip olay mahallini incelememi gerektiriyor."

"Ne de olsa sen bir şeyleri arayıp bulan makinesin."

"Evet," dedi Miller. "Sen yine de bu sözlerin kimden geldiğini unutma, tamam mı? Bunları ölü olmayan biriyle konuşmak isteyebilirsin. Siz insanların benden daha çok kaybedecek şeyiniz var."

Holden bir süre düşünüp taşındı, ardından gülümsedi. Sonra da bir kahkaha attı. "Öyle yapmamın bir fark yaratacağını sanmam. Kararlara yön verecek bir konumda değilim."

"O kadarı doğru," dedi Miller. "Darılma ama arkadaş seçmekte üstüne yok."

Otuz Birinci Bölüm: Melba

Kasnağı döndürmeye başladıkları sırada Melba hücresindeydi. Hücre önceki yaşamında iri hayvanlar –belki atlar veya inekler– için bir tür veteriner koğuşuydu. Her iki yanda altışar taneden zımparalanmış çelik duvarlara ve parmaklıklara sahip bir düzine bölme. Parmaklıklar tıpkı eski videolarda rastlandığı gibi gerçekti ama üst kısımlarında saman kürenebilecek küçük bir döner kapı bulunuyordu. Diğer her şey antiseptik beyazıydı. Her şey kilitliydi. Giysileri gitmiş, yerlerine soluk pembe renkli sade bir tulum gelmişti. El terminali de yoktu. Melba onu özlemiyordu. Boşluğun orta yerinde, el ve ayak parmakları duvarlara değmeyecek şekilde süzülüyordu. Duvardan destek alarak her seferinde kendini daha da yavaşça itmiş, hava direnci sayesinde hiçbir şeyin dokunamayacağı ya da dokunulamayacağı noktada durmasını sağlayacak doğru itkiyi ancak bir düzine denemede bulabilmişti. Artık boşlukta gönlünce asılı kalabilir ve asılı kalmanın esiri olabilirdi.

Diğer hücredeki adam duvardan duvara sekiyordu. Gülüp bağırıyor, fakat çoğunlukla somurtuyordu. Melba onu görmezden geldi. Zaten görmezden gelinmesi kolay biriydi. Genç kadını çevreleyen havaya hafif bir esinti hakimdi– bir gemideki her şeyde olduğu gibi. Melba, Halka'ya yapılan yolculuk sırasında geminin birinde hava sirkülasyonunun bozulduğuna dair bir dedikodu duymuştu. Gece vardiyasındaki tüm mürettebat kendi geri dönüşmüş havasında boğularak etraflarında fokurdayan doymuş gaz bulutunun etkisiyle can vermişti. Melba dedikodunun doğru olduğunu düşünmemişti, çünkü mürettebat muhakkak uyanırdı. Nefes almakta zorlanırlar, çırpınırlar, çarpışma koltuklarından kalkarlar ve böylece hayatta kalırlardı. Yaşamak isteyen insanlar öyle şeyler yaparlardı. Öte yandan ölmek isteyenler boşlukta öylece sabit dururlardı.

Gemi genelinde klaksonlar çaldı. Uğultulu ton dev bir boraza-

nın sesine bürünerek güvertelerde yankılandı. Önce bir ikaz geldi. Sonra bir tane ve bir tane daha. Ardından hücrenin parmaklıkları sessizce Melba'dan uzaklaştı ve arka duvar ilgi beklermiş ama sormaktan çekinirmiş gibi hafifçe omzuna dokundu. Teni santim santim duvara yaslandı. Duvarın enerjisi ve Melba'nın eylemsizliği neredeyse yarım dakika boyunca dua eden eller gibi onları birbirine bastırdı. Kasnağın hızlanması genç kadının görebildiği bir şey değildi. Yalnızca dönüşün kendisini ileriye ittiğini, sonra da yapay yerçekiminin etkisiyle aşağıya çektiğini hissetti. Vücudu güverteye doğru duvardan aşağı santim santim kaydı. Bedeni ağırlık kazanmaya başladı, dizlerindeki ve omuriliğindeki eklemler üzerlerine binen yükle yerlerinden oynadı. Melba uzun zaman sıfır yerçekiminde kaldıktan sonra sırf omuriliğindeki disklerin arasında biriken sıvı dışarı itilmediği için boyu neredeyse beş santim uzayan bir kadınla ilgili bir yazı okuduğunu hatırlıyordu. Sıvı birikimi ve kas erimesi yüzünden tekrar ağırlık kazanmak –dönüşle, itişle veya yerçekimiyle– çoğu sakatlığın başlıca sebebiydi. Omurilik disklerinin üzerlerinde bir baskı olması, sıvıların düzenli bir şekilde aralara girip çıkması gerekirdi. Yoksa diskler birer su balonu haline gelirdi ve kimi zaman patlayıverirdi.

Melba'nın dizi yere sürttü, ardından baskı yaptı. Klaksonlar çalalı en az bir saat geçmiş olmalıydı. Yukarı-aşağı kavramı geri geldi ve Melba kendini aşağının kucağına bıraktı. Islak bir kâğıt kadar boş bir halde kendini katladı. Hayvan kanıyla veya sidiğiyle lekelenmemiş beyaz seramik zeminde bir akaç vardı. Tepedeki ışıklar titreşti ve sonra tekrar sabitlendi. Diğer tutuklu bağırarak bir şey istiyordu. Belki yemek. Su. Kendisini lavaboya götürecek bir nöbetçi.

Artık orayı lavabo olarak düşünmek doğaldı. Tuvalet yahut helâ değil. Melba kimseden yardım istemedi; sadece vücudunun aşağı çekilerek ağırlaştığını, aşağı çekildiği için de kaçıp gitmeye çalıştığını hissetti. Gemideki yerçekimi gerçek olmadığı için ağırlığı da değildi. Kütlesinin uzay boşluğuna doğru savrulması ve duvarlar tarafından zaptedilmesiydi, o kadar. Biri diğer tutukluyu görmeye geldi. Melba kalın plastik botların görüş hattından çabucak geçip gitmesini seyretti. Sonra konuşmalar duydu. *Sadakat* ve *isyan* gibi kelimeler. *Doğru zaman geldiğinde* ve *Düzeni sağlayın* gibi ifadeler. Tüm bunlar bir kulağından girip ötekinden çıktı. Şakağının zemine dayandığı noktada biraz başı ağrıyordu. Canı uyumak istiyordu ama rüya görmekten korkuyordu.

Yine ayak sesleri. Önünden geçerek bu sefer öteki tarafa giden aynı botlar. Daha başka konuşmalar. Botların geri gelmesi. Bölme kapısındaki sürgü açılırken yükselen derin bir metalik çınlama. Melba kıpırdamadı ama dikkatini topladı. Bu seferki nöbetçi farklıydı. Geniş omuzlu ve eli silahlı bir kadın. Kadın Melba'yı süzdü, omuz silkti ve bir el terminalini onun görüş alanına soktu.

Ekrandaki adam bir polise benzemiyordu. Teni kurabiye hamuru gibi soluk kahverengiydi. Yüzünün şeklinde bir tuhaflık vardı; geniş bir çene, koyu renkli gözler, alında ve ağır kenarlarında kırışıklıklar. Melba tuhaflığın ne olduğunu bir türlü çıkartamadı. Tâ ki adam konuşana ve Melba onu hareket halinde görene dek. O zaman adamın yattığı ve kameraya aşağıdan baktığı açıkça anlaşıldı.

"İsmim Carlos Baca," dedi yatan adam. "*Behemot*'un güvenlik şefiyim. İçinde bulunduğun o hapishane var ya? Bana ait."

Pekâlâ, diye aklından geçirdi Melba.

"Gelelim sana. Bence anlatacak bir hikâyen var. BM'deki DNA kayıtları senin Melba Koh olduğunu gösteriyor. İnanmamak için hiçbir sebebimin olmadığı birkaç kişiyse senin Clarissa Mao olduğunu söylüyor. *Rocinante*'nin İS'i onu öldürmeye çalıştığını iddia ediyor ve Rus bir rahip bayan onu doğruluyor. Sonra bir de *Rocinante*'ye sinyal bozucu bir elektronik aygıt koymak için senden para aldığını söyleyen bir ses teknisyeni var." Adam bir süre sessiz kaldı. "Bunlardan herhangi biri sana tanıdık geliyor mu?"

El terminalinin kasası yeşil seramikti. Veya belki de sırlı metal. Ama plastik değildi. Ekrandaki incecik bir çizik, çocuk kitaplarındaki bir korsanın düello yarasına benzer fazladan bir izi adamın yanağına konduruyordu.

"Peki buna ne dersin?" diye devam etti adam. "Doktora göre modifiye edilmiş bir endokrin bezin varmış. Teröristlerin gösterişli ve tespit edilmesi zor bir şey yapmak istediklerinde kullandıkları türden. Özellikle de sinir sistemlerinin birkaç yıl içinde çorbaya dönmesini kafalarına takmıyorlarsa. Yani bir bakım teknisyeninin parasının yetebileceği –veya yetse bile taktırmak isteyeceği– türden bir şey değil."

Aynı anda hem kafasıyla zemine baskı yapmak, hem de kameradan adamın yüzüne bakmak Melba'ya garip geliyordu. Bunun kısmen çok uzun bir süre ağırlıksız kalmaktan kaynaklandığını tahmin ediyordu. Dönüş yerçekimine daha yeni yeni alışan beyni o süre zarfında hep görsel ipuçlarından yararlanmıştı ve şimdi bu çelişkili

ipucuyla karşı karşıyaydı. Aklen gerçeğin farkındaydı; fakat beyninin özel analiz kısmı, alışkanlıklarından bir türlü vazgeçemiyordu.

Ekrandaki adam –ismini söylemişti ama Melba hatırlamıyordu– dudaklarını birbirine bastırdı, ardından bir kez öksürdü. Zatürreeyle boğuşuyormuşçasına ıslak bir ses çıktı.

"Sanırım başının ne kadar büyük bir belada olduğunu anlamıyorsun," dedi adam. "Seni bir Dünya askeri gemisini havaya uçurmakla suçlayan insanlar var ve ellerindeki kanıtlar çok sağlam. İnan bana bu tür konularda BM'nin hiç şakası yoktur. Seni öldürürler. Anladın mı? Seni askeri mahkemeye çıkarırlar, belki on beş-yirmi dakikalığına avukatlarını dinlerler. Sonra da beynini uçururlar. Bundan kurtulmana yardım edebilirim ama benimle konuşmaya mecbursun.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bana kalırsa profesyonel değilsin. Bence sen bir amatörsün. Amatörce hatalar yaptın ve ipin ucunu kaçırdın. Bana haklı olduğumu söylersen işe oradan başlayabiliriz. Ama böyle katatoni zırvalarını sürdürürsen geberir gidersin. Dediklerimi anlıyor musun?"

Adamın iyi bir sesi vardı. Melba'nın müzik öğretmeninin tabiriyle kapsamlı bir ses aralığına sahipti. Derin olmasına derindi ama tiz armonileri de yok değildi. Tam da kaderin sillesini yemiş birinden bekleyeceği türde bir sesti. Melba'nın şarkı sesi de babasınınki gibi hep biraz tiz olagelmişti. Zavallı Petyr asla bir melodiyi kesintisiz sürdüremezdi. Diğerlerinin –Michael, Anthea, Julie, anneleri– hep çok saf ses tonları olmuştu. Birer flüt gibi. Bir flütün başlıca sorunu sadece saf sesler çıkarabilmesiydi. Keder bile bir flüt tarafından ifade edildiğinde kulağa zoraki ve aşırı hoş gelirdi. Neyler ise daha derin bir uğultu, kendince bir sertlik taşırdı ve bu onlara özgünlük katardı. Melba ile babası birer neydi.

"Corin?" dedi ekrandaki adam. "Tutuklu ne dediğimi anlıyor mu?"

Silahlı kadın el terminalini eline aldı, Melba'yı süzdü, sonra ekrana doğru döndü. "Sanmıyorum şef."

"Doktor beyninin hasar görmediğini söylemişti."

"Doğru," diye onayladı kadın. "Ama bu aklının başında olduğu anlamına gelmez."

Adamın iç çekişi Melba'ya kadar gitti.

"Peki," dedi adam. "Olaya başka bir açıdan yaklaşmamız gerekecek. Bir fikrim var ama önce geri gelmen lazım."

"Sa sa," diyen kadın hücreden çıktı. Parmaklıklar yeniden kapandı. Araları bir atın toynağının dışarı çıkmasını önleyecek kadar dardı. Melba bir atın çifte atmaya çalışırken ayağını sıkıştırdığını ve panik olduğunu hayal edebiliyordu. O tür bir şeyden hayır gelmezdi. En iyisi daha ilk baştan sorunun önüne geçmekti. Böylesi daha akıllıcaydı. Dışarıda kalmak dışarı çıkmaktan daha kolaydı. Melba bunu birinden duymuştu ama o kişinin kim olduğunu hatırlamıyordu.

"Hey. Hey," dedi diğer tutuklu. Bağırmıyor, sadece sesini duyuracak kadar yüksek tondan konuşuyordu. "Doğru mu duydum? Salgı bezi implantların mı var? Kapıyı kırabilir misin? Ben bu geminin kaptanıyım. Beni buradan çıkarırsan sana yardım edebilirim."

İçlerinde en iyi Julie şarkı söylerdi ama şarkıcılığa yanaşmamıştı. Gösteri yapmayı sevmezdi. Asıl sanatçı hep babaları olmuştu. Şarkılar söylenirken koroya hep o liderlik ederdi. Aile resimleri çekilirken pozları hep o belirlerdi. Babası ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini bilen bir adamdı. Fakat artık hapisteydi. Bir ismi bile yoktu; sadece bir numaradan ibaretti. Melba babasının hücresi kendisininkine benziyor mu merak etti. Benzemesi hoş olurdu. Tabii onunkisi bir tam g'deydi. Dönüş yerçekimi daha yarım g'ye bile çıkmamıştı. Üçte bir, hatta belki daha bile azdı. Mars'ta veya Ceres'te olduğu gibi. İnsanların yaşadıkları bunca yer arasında en yüksek yerçekiminin Dünya'da olması komikti. Sanki evden kaçabilirsen her şeyden kaçabilirdin.

"Orada mısın? Uyanık mısın? Seni içeri kapattıklarını gördüm. Bana yardım edersen ben de sana ederim. Af. Sana af çıkarttırabilirim. Ve korunma. Ceres'ten suçlu iadesi yaptıramazlar."

Bu doğru değildi ve Melba gerçeği biliyordu. Bıkkınlığı genç kadını konuşturacak, *kıpırdatacak* gibi oldu fakat bu bile yeterli gelmedi. Zemin tek parça polimer kaplamaydı ve akaca doğru eğik duracak şekilde biçimlendirilmişti. Melba başını bu şekilde yere dayarken akaç beyaz bir alandaki siyah bir çizgiden fazlası sayılmazdı. Donmuş bir göldeki bir karga gibi.

"Yasadışı bir isyanda tutuklandım," dedi adam. "Birbirimize yardım edebiliriz."

Melba kendisine yardım edilebileceğinden pek emin değildi. Veya edilebilse dahi o yardımın hangi konuda olacağından. Eskiden bir şey istediğini hatırlıyordu. Holden'ı. Doğru. Onu öldürmek, hatta öldürmekten beter etmek istemişti. Buna yönelik fantezileri

öyle güçlüydü ki birer anı gibiydi. Fakat hayır, o fantezileri *gerçekleştirmişti.* Herkes ondan nefret etmişti. Onu öldürmeye çalışmışlardı. Ama başka bir terslik çıkmıştı ve tüm bunları Julie'nin yaptığını sanmışlardı.

Amacına ulaşmasına ramak kalmıştı. *Rocinante*'yi yok edebilseydi onu asla bulamazlardı. Orada ölseydi neler yaşandığından asla emin olamazlardı ve Holden hak ettiği gibi şımarık, kendini beğenmiş bir piçkurusu olarak tarihe geçerdi. Lakin Melba'nın babası gerçeği bilirdi. Aradaki onca mesafeye rağmen neler olup bittiğini öğrenirdi ve bunu Clarissa'nın, kızının yaptığını tahmin ederdi. Nihayet onunla gurur duyabilirdi.

O sırada diğer tutuklunun susmuş olduğunu fark etti. İşte bu iyiydi. Herif sinir bozucuydu. Melba'nın dizleri sızlıyordu. Şakağının yere değen kısmı ağrıyordu. Yatak yaralarına yerçekimsiz ortamda basınç yaraları derlerdi. Cildinin kıpırdamamaktan dolayı ne kadar çabuk eskiyeceğini merak etti. Herhalde epey uzun sürerdi. Sonuçta bedensel açıdan sağlıklı biriydi. En son ne zaman kıpırdadığını da merak etti. Epeyce olmuştu. Nedense bundan gurur duydu.

Yine ayak sesleri duyuldu. Bu sefer daha fazlaydı. Plastik botlar tatmin edici bir *şap-şap* çıkarıyordu ama artık araya başkaları da karışıyordu. Fayanslara basan köpek patileri gibi daha yüksek, tıkırtılı bir ses. Melba koca bir katedraldeki tek bir mum gibi ufacık bir meraka kapıldı. Botlar yine geldi ama bu sefer yanlarında mavi renkli küçük topuklu ayakkabılar vardı. Yaşlıca bir kadının ayak bilekleri gözüktü. Parmaklıklar bir çınlamayla açıldı. Topuklu ayakkabılar eşikte tereddüde kapıldı, sonra içeri girdi. Tekrar hareket ettiklerinde attıkları adımlar kendinden emindi.

Topukluları giyen kadın sırtını duvara yaslayarak oturdu. Tilly Fagan ona tepeden baktı. Saçlarını boyamıştı ve dudaklarını olduklarından daha dolgun gösteren aynı parlak kırmızı rujdan sürmüştü.

"Claire, tatlım?" Sözcükler yumuşak ve çekingendi. "Benim."

Melba sırtından başlayarak yanaklarına kadar gerildi. O gerginliğe gerilmekten duyduğu bir asabiyet eşlik etti. Tilly Teyze'nin buraya gelmeye hiç hakkı yoktu. Gelmemesi gerekirdi.

Tilly elini aşağıya uzatarak kedi sever gibi onun başını okşadı. Bu ayıldığından beri Melba'nın hatırladığı ilk insan dokunuşuydu. Hatta hayatı boyunca hatırladığı ilk nazik dokunuş. Tilly konuştuğunda sesi alçaktı, yumuşaktı ve kederliydi.

"Arkadaşını buldular."

Benim hiç arkadaşım yok, diye düşündü Melba, sonra göğsünün derinliklerindeki bir şey boşalır gibi oldu. Ren'i bulmuşlardı. Genç kadın kolunu vücudunun altından çıkardı ve elinin tersini ağzına bastırdı. Hiç istememesine rağmen sıcak gözyaşları bir sel olup aktı. Ren'i bulmuşlardı. Alet çantasını açmışlar ve onun kemiklerini ortaya çıkarmışlardı. Artık Soledad gerçeği öğrenecekti. Ve Bob ile Stanni de. Melba'nın ne yaptığını öğreneceklerdi. İlk hıçkırık bir öksürük gibiydi. Ondan sonraki ve ondan sonraki de. Tilly kollarını ona doladı. Melba daha fazla dayanamadı. Yüzünü Tilly Fagan'ın baldırlarına gömerek çığlık çığlığa ağlarken kadın da onun saçlarını okşayarak yatıştırıcı sesler çıkardı.

"Üzgünüm!" diye haykırdı Melba. Sözcükler boğazını yırttı. Sanki uçlarında kancalar vardı. "Üzgünüm! Üzgünüm!"

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Melba artık kollarını kadının beline dolamış, yüzünü onun böğrüne gömmüştü. Batmasını, suda boğulmasını engelleyecekmişçesine ona tutunuyordu. Nöbetçi bir şey söyledi ve Melba kadının hayır anlamında başını iki yana salladığını hissetti. Vücutlarının teması, yaptığı hareketi aktarmıştı.

"Ben yaptım," dedi Melba. "Onu öldürdüm. Buna mecbur olduğumu düşündüm. Eğilsin, başını eğsin diye ona bir çıktıya bakmasını söyledim. Dediğimi yaptı. Ve ben... ve ben... ve ben... ah, tanrım, kusacağım."

"Görgüsüz insanlar kusar," dedi Tilly. "Hanımefendiler istifra eder."

Bu söz onu güldürdü. Her şeye rağmen. Clarissa güldü, sonra da tekrar başını eğip ağladı. Göğsü o kadar şiddetli ağrıyordu ki bir şeylerin gerçekten yırtıldığından emindi. Kalp anevrizması, akciğerde damar tıkanıklığı falan. Keder sahiden de bir yüreğin parçalanması gibi gelmezdi, değil mi? O sadece bir deyimdi.

Bu böyle ebediyen sürüp gitti. Sonra o sınırı da geçti ve yavaşlamaya başladı. Genç kadının vücudu bir paçavra kadar gevşekti. Bluzu gözyaşlarıyla, sümükle ve salyayla sırılsıklam olmasına rağmen Tilly yerinden hiç kıpırdamamıştı. Hâlâ Clarissa'nın saçlarını okşuyor, tırnaklarını onun kulak kıvrımında gezdiriyordu.

"*Seung Un*'a bomba koydun," dedi Tilly, "ve suçu Jim Holden'a yıktın."

Bu bir soru veya suçlama değildi. Tilly genç kadının itirafta bulunmasını değil, sadece iddiayı doğrulamasını istiyordu. Clarissa

aile dostunun kucağındaki başını salladı. Konuştuğunda sesi zor çıktı. Boğazı yara olmuş gibiydi.

"O babamın canını acıttı. Bir şeyler yapmalıydım."

Tilly iç geçirdi.

"Baban birinci sınıf bir pislik," dedi ve konuşan o olduğu için sözleri genç kadını incitmedi.

"Şefe söylemeliyim," dedi nöbetçi kadın, özür dilercesine bir üslupla. "Yani neler olduğunu. Benden rapor vermemi istedi."

"Seni durdurduğum yok," dedi Tilly.

"Benimle gelmelisiniz," dedi nöbetçi. "Sizi burada onunla yalnız bırakamam. Güvende değilsiniz."

Melba'nın zihninde bir panik kıvılcımı çaktı. Yalnız kalamazdı. Şimdi değil. Onu tek başına bırakıp gidemezlerdi.

"Saçmalama," dedi Tilly. "Yapman gereken neyse git yap. Ben burada Claire'le kalacağım."

"Şey, o kız bir sürü insanı öldürdü, bayan."

Sessizlik kısa sürdü. Clarissa başını kaldırmadan da Tilly'nin yüzündeki ifadeyi biliyordu. Nöbetçi boğazını temizledi.

"Kapıyı kilitlemem lazım, bayan."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Tilly.

Parmaklıklar kayarak yerine oturdu. Kilit çınlayarak kapandı. Ayak sesleri uzaklaştı. Clarissa öldürdüğü Ren için ağladı. Belki daha sonra diğerlerine de sıra gelecekti. *Seung Un*'daki ölü askerlere. Dövüp hırpaladığı Holden'ın sevgilisine. Holden'ın peşinden Halka'ya girdikleri için ölen tüm erkek ve kadınlara. Clarissa onlar için de ağlayabilirdi; fakat şimdilik gözyaşları sadece Ren'eydi ve o yaşlar ömrü boyunca dinmeyecek gibiydi.

"Ölmeyi hak ediyorum," dedi. "Çok kötü biri olup çıktım."

Tilly ona itiraz etmedi ama onu bırakmadı da.

"Konuşmanı istediğim biri var," dedi sadece.

Otuz İkinci Bölüm: Anna

Öncelikle güvenlik güçleri geldi. Bir mekik, yanlarında silahlar ve Melba –ya da Clarissa (artık gerçek adı her neyse)– için kelepçeler bulunan üç asker getirdi. Sonra, çok sonra bir tıbbi tahliye ekibi gelip *Rocinante*'nin mürettebatını aldı.

Anna'nın bineceği aracın gelmesiyse ertesi günü buldu. Onu unuttukları için değil, sadece ona öncelik vermedikleri için. Olayların gidişatı düşünüldüğünde kendisine öncelik verilmemesi Anna'ya göre muhtemelen durumunun iyi olduğuna yönelik bir işaretti.

Behemot'a vardığında geminin güvenlik ekibinden birini karşısında bulmayı bekliyordu. Veya yeterince iyileştilerse belki Naomi'yi ve *Rocinante*'nin diğer iki tayfasını.

Fakat mekik hangarında duran kişi Hector Cortez'di. Adam onu görünce gülümsedi ve selamlama maksadıyla elini kaldırıp hafifçe salladı. Bu ihtiyatlı ve biraz sarsakça hareket Anna'ya dedesinin son günlerindeki halini hatırlattı. Cortez'in son birkaç günde on yıl yaşlanmışa benzediğini düşündü, sonra da onun facia sırasında yaralanmış olabileceğini fark etti.

"Anna," dedi rahip, "seni gördüğüme ne kadar sevindim anlatamam."

Behemot'un dev kasnak bölümü artık kendi ekseninde dönerek insanı sersemleten sahte bir yerçekimi yaratıyordu. Anna'nın ayakları ona sağlam zeminde durduğunu söylerken içkulağı devrilmesine ramak kaldığını iddia ediyor, ondan vücudunu diğer tarafa yatırmasını istiyordu. Bu durum dengesini bozmaya yetmiyordu ama her şeye sürreal denebilecek bir hava katıyordu. Dünyanın en güçlü insanlarına rahiplik eden meşhur Hector Cortez'in yanağını öpmesi de içinde bulunduğu durumu daha gerçek bir hale getirmedi.

"Seni görmek de güzel," dedi Anna. "*Behemot*'ta olduğunu bilmiyordum."

"Hepimiz geldik," dedi adam. "*Thomas Prince*'te mümkün olan en küçük mürettebatı bıraktılar ve herkesi buraya yolladılar. Yani hayatta kalanlarımızı. Öyle çok kişiyi kaybettik ki. Dün ölenlerin cenaze törenlerine katıldım. Peder Michel. Halıam Black. Paolo Sedon."

Anna korkuya kapılır gibi oldu.

"Ya Alonzo Guzman?"

Cortez başını iki yana salladı.

"Ne yaşıyor ne de öldü," dedi. "Onu tıbbi komaya soktular ama hayatta kalması beklenmiyor."

Anna adamın yalvaran bakışlarını hatırladı. Eğer ona daha önce yardım bulmuş olsaydı...

"O töreni kaçırdığıma çok üzüldüm," dedi.

"Biliyorum," karşılığını verdi Cortez. "Zaten seninle o yüzden görüşmek istedim. Birlikte yürüyebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Anna. "Ama nereye gittiğimi bilmiyorum."

"Öyleyse sana temel intibak eğitimi vereyim," diyen yaşlı adam biraz döndü ve elini mekik hangarından tarafa savurdu. "Benimle gel de sana asansör sisteminin ihtişamını göstereyim."

Anna gevrek gevrek gülerek onun peşine takıldı. Cortez yürürken de dikkatli davranıyordu. Yüzünü ekşitmese de adımları kendinden emin değildi. İnsanlığın üç farklı hizbini bir araya toplayan ve Halka'nın ardındaki bilinmeyene geçiren adamdan farklı biri gibi gözüküyordu. Üstelik bunun tek sebebi duruş şekli değildi.

"Dilekçeye imza atanların cenaze törenlerinde konuşma yapmasının önemli olduğunu düşündüm," dedi Cortez. "Pişmanlığımızın dile getirilmesini istedim."

"Pişmanlığımız mı?"

Adam kafa salladı.

"Seninki. Benimki. Bu karanlığa gelmeyi tavsiye eden hepimizinki. Kibirli davrandık ve bizim yüzümüzden masumlar çile çektiler. Kötü nasihatimize uydukları için can verdiler. Tanrı burnumu sürttü."

Bu işte geçen bir ömrün tecrübesiyle Cortez'in sesi hâlâ dolu toktu ama artık araya yeni bir tını karışıyordu. Coşkunun altındaki tiz, çocuksu bir sızlanma. Anna adamın acizliğine karşı hem şefkat hem de taş kalpli bir asabiyet duydu.

"Ben halimize o gözle baktığımdan emin değilim," dedi kadın. "Buraya kendimizi yüceltmek için gelmedik. İnsanların kavgaya

tutuşmalarını engellemek için geldik. Kendimize ve birbirimize bu yolda hep beraber yürüdüğümüzü anımsatmak için. Bunun habisçe bir heves olduğunu hiç sanmıyorum. Ve başımıza gelenleri bir ceza olarak görmüyorum. Zamanlama ve şans–"

"Her insanın sonunu getirir," diye tamamladı Cortez. "Evet."

Arkalarında bir mekiğin irtifa roketi kısa bir süreliğine gürledi, sonra yeniden sustu. Gri tulumlu bir çift Kuşaklı ellerinde alet kutularıyla araca doğru aheste aheste yürüdü. Cortez'in kaşları çatıktı.

"Ektiğimiz o tohumdan nelerin büyüdüğünü gördükten sonra bile mi? Hâlâ cezalandırılmadığımız fikrinde misin? O karar kibre dayanarak alınmadı mı?"

"Tarih son felaketin ardından toparlanmaya çalışan insanlardan teşkildir," dedi Anna. "Yaşananlar korkunçtu. Hâlâ da öyle. Ama ben bunda Tanrı'nın cezasını görmüyorum."

"Ben görüyorum," dedi Cortez. "Şeytani bir diyara düştüğümüze inanıyorum. Ve dahası, Doktor Volovodov, o diyarın bizi kirlettiğinden korkuyorum."

"Ben öyle bir şey–"

"Şeytan burada," diyen adam Anna'nın itirazcı ifadesi karşısında başını iki yana salladı. "Karikatürlerdeki gibi bir iblisten bahsetmiyorum. Budala değilim. Ama Şeytan hep çok uzaklara göz dikenlerin, bir şeyi sırf yapabildikleri için yapmalılar mı diye sormayı ihmal edenlerin içinde yaşamıştır. Biz; *ben* bu tuzağa düştüm. Daha da kötüsü Şeytan'a çıkan bir yol açtık. Yaptıklarımız yüzünden tarih bize iyi gözle bakmayacak."

Anna'nın Modern Azizler kilisesine mensup birkaç kişiyi tanımışlığı vardı. Mormonlar içki içmemek gibi bazı ufak tefek konularda Metodistlerle hemfikirdiler ve bu durum dinler arası kurultaylara bir dayanışma ruhu katardı. Öte yandan Tanrı'nın doğası ve evrene yönelik planları gibi bazı daha önemli konularda karşıt görüşlere sahiptiler. Yine de Anna bu farklılığın sandığı kadar önemli olmadığını keşfetmişti. Mormonlar genellikle mutlu, ailelerine düşkün, mütevazı kişilerdi.

Behemot'un karnında duruyor olmasa Anna onların dev nesil gemisi gibi bir şey inşa edebileceklerine asla ihtimal vermezdi. Gemi o kadar büyük, o kadar gösterişliydi ki. Sanki uzay boşluğuna karşı isyankâr bir bağrıştı. *Demek evren gemimizin makul bir sürede aşamayacağı kadar büyük? Peki, öyleyse biz de o evrenin ihtiyaç duydu-*

ğumuz tüm ıvırını zıvırını gemimize doldururuz ve kendi tempomuzda yol alırız. Dönen kasnağın iç duvarları çok uzaklara kadar kıvrılıp gidiyor, Coriolis etkisi kütle görevi görüyor, metal ıskarmozlar ile levhalar bitkileri ve çiftlik hayvanlarını bekleyen toprak tabakası taklidi yapıyordu. Kasnağın ortasında, Anna'nın başının yarım kilometre üstünde bulunan parlak sarı renkli dar bir ışık huzmesi içerideki herkesi aydınlatıyordu. Güneş bir çizgi halinde gökyüzüne gerilip bırakılmıştı. Tüm bunların altında yatan fikir pek kibirli, küstahça ve şaşaalıydı.

Ve Anna ona bayılmıştı.

Bir humus tabakasıyla ve ekinlerle kaplı olması gereken geniş ama boş bir çelik düzlüğü kat ederken insanlığın bu cüretkârlığı son bir-iki asırda yitirdiğini düşündü. Kadim deniz kâşifleri gıcırtılı tahta gemilerine bindiklerinde ve Dünya'nın koca okyanuslarını aşmanın yollarını bulmaya çalıştıklarında çıktıkları yolculuklar Mormonların teşebbüs etmeyi planladıklarından daha mı az tehlikeliydi? Varış noktası daha mı az gizemliydi? Tabii ki değildi. Fakat her iki örnekte de uzun bir seyahatin sonunda kendilerini neyin beklediğini öğrenme hevesleri kırılmamıştı. Daha önce başka hiç kimsenin görmediği kıyıları görme ihtiyacından cesaret almışlardı. Bir insan kaç tane açık kapı bulmuş olursa olsun kapalı bir tane görürse asla rahat duramazdı.

Bazıları bu hevesi bir zayıflık, türün bir başarısızlığı olarak betimlemekten hoşlanırdı. Onlara göre insanlık bir virüs, mevcut yaşam alanını doldurmaktan asla vazgeçmeyen bir yaratıktı. Son konuşmalarına bakılırsa Hector o görüşe yönelmiş gibi gözüküyordu. Fakat Anna öyle bir fikri reddediyordu. Eğer insanlık elindekiyle yetinebilseydi hâlâ ağaçlarda yaşıyor ve birbirlerinin kürklerindeki böcekleri yiyor olurlardı. Anna, Jüpiter'in bir uydusunda yürümüştü. Kubbe kaplı bir gökten bakarak kendi dünyasından daha büyük bir fırtınanın girdaplarını ve anaforlarını görmüştü. Güneş sisteminin ta kendisi kadar eski buzların eritilmesiyle elde edilmiş sudan içmişti. Tüm bunları yapmasını sağlayan şey o insan tatminsizliği, o insan cüretkârlığıydı.

Etrafında dönen küçük dünyaya bakarken aynı şeyin bir gün insanlara yıldızları da vereceğini biliyordu.

Mülteci kampı, kasnağın iç yüzüne kurulmuş bir çadır ve geçici prefabrik yapı şebekesiydi. Güneş parlaklığındaki uzun-ince ışık çizgisinin altında sanki Dünya'daki bir bahar mevsiminin ikindi

vaktindeydiler. Chris Williams'ın çadırını bulmak Anna'nın neredeyse yarım saatini aldı. *Thomas Prince*'in irtibat görevlisi ona genç donanma subayının faciadan sağ kurtulduğunu, fakat çok ağır yaralandığını söylemişti. Anna ona ve belki de onun aracılığıyla yolculuk esnasında topladığı küçük cemaatin geri kalanına ulaşmak istiyordu.

Yardımsever mültecilere yönelttiği birkaç sorunun ardından delikanlının çadırına vardı. Kapı veya zil çalmanın bir yolu olmadığından çadır kanadını ittirmekle yetindi. "Chris? Orada mısın?"

"Sen misin Papaz Hanım? İçeri gel."

İrtibat görevlisi Chris'in yaralarını açıkça tarif etmemişti; o yüzden Anna içeri girerken kendini en kötü senaryoya hazırladı. Genç teğmen çok sayıda yastıkla desteklenmiş olarak askeri tarzda bir ranzada yatıyordu. Anna içeri girmeden önce baktığı küçük el terminalini kucağına koymuştu. Hem sol kolu hem de sol bacağı orta eklemde son buluyordu.

"Ah, Chris, çok–"

"Eğer bir sonraki kelimen 'üzgünüm' olursa," dedi delikanlı, "oraya kadar seke seke gelir ve kıçına tekmeyi basarım."

Gözleri dolmasına rağmen Anna gülmeye başladı. "Üzgünüm ama artık üzgün olduğum için üzgünüm." Karyolanın kenarına oturup genç adamın sağ elini tuttu. "Nasılsın Chris?"

"Birkaç bariz istisna dışında" –kısalmış sol kolunu salladı– "faciayı çoğu kişiden daha iyi bir durumda atlattım. Bir morluğum bile yok."

"Donanma sağlık sigortasının ne kadar kapsamlı olduğunu bilmiyorum," diye başladı Anna; fakat Chris elini sallayarak onu susturdu.

"Tam yenileme tedavisi. Buradan kurtulup medeniyete geri dönebilirsek birkaç acılı ve kaşıntılı aydan sonra pespembe protezlere kavuşacağım."

"Bak bu iyi," dedi Anna. Sözü kesilmeden önce delikanlının tedavi masraflarını üstlenmeyi teklif edecekti; hem de öyle bir şeyi nasıl yapabileceğini bilmeden. Duyduğu içini rahatlatmış, bir o kadar da utanç vermişti. "Grubumuzdaki diğerlerinden bir haber aldın mı? Henüz onları arayacak vaktim olmadı."

"Evet," dedi Chris, gevrek gevrek gülerek. "Maceraların kulağıma çalındı. Ben burada yatarken komando baskınları yapıyormuşsun. Siz rahipleri hormonlu teröristlerin işini bitirebilecek şekilde eğittiklerini bilseydim çocukken kiliseye daha çok ilgi gösterirdim."

"Kız nöbet geçirene kadar kaçtım, sonra da onu bir koltuğa bantladım. Yaptıklarım pek de kahramanca sayılmazdı."

"Bana sırf bir basınç kaportasının içine düşüp kolumu ve bacağımı feda ettiğim için madalya takıyorlar. Öyle yaparak yedi askerin gemideki hasarlı bir bölümde kapalı kalmalarını engelledim ama o sırada bilincim kapalıydı. Yine de bunun bir önemi varmış gibi gözükmüyor. Kahramanlık çoğu insana gerçekten kafa yorsalardı asla kalkışmayacakları bir halt yedikleri için yakıştırılan bir sıfat."

Anna bu sözlere güldü. "Ben de son zamanlarda aynen öyle düşünüyordum."

Chris tekrar yastık yığınına dayanarak gevşedi ve devam etmesi için ona başıyla işaret verdi.

"Sıfatları kastediyorum. İnsanlar uzaylılara habis diyorlar, çünkü bize zarar verdiler. İyi de arada bir bağlam olmadan bunu nasıl bilebiliriz ki?"

"Evet," dedi Chris. "Sarhoş olup uzuvlarımı bir biçerdövere kaptırsaydım bana ahmak derlerdi. Ama aynı uzuvları gemi hasar gördüğünde doğru kapının yanında durduğum için kaybettim ve şimdi bana kahraman diyorlar."

"Belki her şey bu kadar basittir. Bilemiyorum. Çok önemli bir şey olmak üzereymiş ve aceleci davranarak vaktinden önce bir karar veriyormuşuz gibi hissediyorum."

Chris dalgınlıkla sol bacağının kütüğünü kaşıdı, sonra da yüzünü ekşitti. "Ne gibi bir karar?"

"Uzaylılarla ilk James Holden konuşmasın diye Halka'dan geçtik. Ama aynı adam Eros'u Venüs'e çarptırarak Dünya'yı yok olmaktan kurtardı. Neden uzaylıların tanışacağı ilk insan olarak kötü bir iş çıkaracağını farz ettik ki? Ve şimdi bir şey bize haddimizi bildirip tüm silahlarımızı elimizden aldı ama bizi öldürmedi. Bunun bir anlamı olmalı. Bu kadar güçlü bir şey nasıl ki bizi kolayca etkisiz hale getirebiliyorsa muhakkak aynı kolaylıkla öldürebilir de. Ama öldürmedi. Bizse bunun anlamına kafa yoracağımız yerde canımız yandığı için ona kötü diyoruz. Cezalandırılan ve bunu ebeveynlerinin zalimliğine bağlayan küçük çocuklardan farkımız yok."

"Peki gemilerimizi niye durdurdular? Bizi etkisiz hale getirmek için mi?" diye sordu Chris.

"Kim bilir?" dedi Anna, omuz silkerek. "Ama bildiğim bir şey varsa o da bu soruları sormadığımız. İnsanlar korktukları zaman kötü şeyler yaparlar ve şu an hepimiz çok korkuyoruz."

"Tara öldü," dedi Chris.

Anna onun kim olduğunu hatırlamak için kafa yordu. Chris rahibin şaşkınlığını görüp ekledi. "Hani kısa sarı saçlı. Donanma piyadesiydi."

"Ah, hayır," karşılığını verdi Anna, gözlerinin yeniden dolduğunu hissederek. O kızgın donanma piyadesi ölmüştü. Öfkesinin kaynağını bulmak için genç kadınla uzun uzadıya yapacağı görüşmelerle dolu bir gelecek sönüverdi. Anna'nın çoktan kafasında kurduğu diyaloglar, ona yönelteceği soru zincirleri, piyadenin içini dökmesinden duyacağı tatmin beklentisi uçup gitti. Sanki birileri bir düğmeye basmıştı ve her şey sona ermişti. Cortez'in bakış açısına biraz yakınlık duymamak zordu. Ne de olsa uzaylılar şimdi de onun cemaatinden birini öldürmüşlerdi.

Ama belki kasten yapmamışlardır, diye aklından geçirdi. Niyetin önemi büyüktü. Yoksa evren Anna'nın gözündeki tüm anlamını yitirirdi.

Çok dalgın gözükmediğini umarak ziyaretini tamamlamayı başardı. Sonrasında kendisine tahsis edilen çadırı bulmaya gitti. Biraz dinlenmeye çalışacaktı. Uyuyabileceğini düşünmek için bir sebebi yoktu. Çadırını bulduktan sonra Tilly Fagan ortaya çıktı. Anna dostunu selamlamak için bir elini kaldırdı. Fakat daha ağzından tek bir kelime çıkmadan Tilly kollarını onun gövdesine doladı ve kaburgalarını kırmak istercesine ona sarıldı. Bu kadar ince yapılı bir kadına göre şaşırtıcı derecede kuvvetliydi.

"Gitmene izin verdiğim için kendi kendime çok kızdım," diyen Tilly daha bile sertçe sarılarak Anna'ya yaslandı. Artık bir ağırlığı vardı. İkisi de dönmekte olan kasnaktaydı. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Anna konuşmak için Tilly'nin baskıyı azaltmasını bekledi. "Sanırım... değişmiştim."

"Onda benim de suçum vardı," dedi Tilly, sözlerini yine bir sarılmayla noktalayarak. Anna yapabileceği tek şeyin buna katlanmak olduğunu anladı ve dostu hevesini alana dek onun sırtını sıvazladı.

Tilly birkaç saniye sonra Anna'yı bırakıp geri çekildi. Gözleri yaşlarla parıldamasına rağmen yüzünde bir tebessüm vardı. "Ölmediğine sevindim. *Prince*'teki diğer herkes kofun teki."

Anna kofun bu cümlede ne anlama geldiğini sormamaya karar verdi.

"*Behemot* toplanma yerimiz oldu," diye sözlerini sürdürdü Tilly.

"Bu tuzaktan çıkmanın bir yolunu bulamazsak ölmemizin en uzun süreceği yer de olacak. Tabii bu da onu yavaş bölgenin en seçkin muhiti haline getiriyor."

"Eh, o da... önemli."

Tilly güldü. Bir sigara çıkardı ve yürürlerken onu yaktı. Anna'nın hayret dolu bakışlarını fark etmesi uzun sürmedi. "Burada sigara içmene izin veriyorlar. Zaten Kuşaklıların çoğu da içiyor. Hava filtrelerini dillerinden düşürmüyorlar, sonra da gidip eğlence amacıyla ciğerlerini zehirli partiküllerle dolduruyorlar. Ne kadar harikulade bir kültür."

Gülümseyen Anna elini sallayarak yüzünün önündeki dumanı dağıttı.

"Eh," dedi Tilly, onun bu hareketini fark etmemiş gibi davranarak. "Buraya gelen ilk mekiğe binmeyi talep ettim. Holden'ı getirebildin mi?"

"Onu bulamadım," dedi Anna. "Sadece mürettebatını buldum. Ama sanırım hayatlarını kurtardım."

İlk başta Tilly'nin yüzünün soğuk bir ifadeye büründüğünü düşündü. Fakat bu pek doğru sayılmazdı. İfadesi soğukluk değildi. Istıraptı. Anna elini dostunun koluna koydu.

"Konuşman gereken biri var," dedi Tilly. "Muhtemelen bundan hazzetmeyeceksin ama yine de hatırın için yapacaksın. Bir daha senden başka bir istekte bulunmayacağım ve iyiliğine karşılık hayatım boyunca sana borçlu kalacağım."

"Elimden ne gelirse."

"Claire'e yardım edeceksin."

Anna mekândaki hava bir anda boşalmış gibi hissetti. Kısa bir süreliğine yine o gırtlak parçalayıcı haykırışları işitti ve eğri dolap kapağının aktardığı darbeleri hatırladı. Tara'nın öldüğünü söyleyen Chris'in sesini duydu. Cortez'i ve sesindeki ümitsizliği hatırladı. Derin bir nefes aldı.

"Peki," dedi. "Elbette yardım ederim."

Otuz Üçüncü Bölüm: Boğa

"Kalkman lazım," dedi Doktor Sterling. Dönüş kadının yanaklarını ve saçlarını aşağı sarkıtarak yüzünün şeklini değiştirmişti. Artık daha yaşlı ve tanıdık gözüküyordu.

"Kıpırdamamam gerektiğini sanıyordum," dedi Boğa ve öksürdü.

"Daha önce omuriliğin için endişeleniyordum. Artık ciğerlerin için endişeleniyorum. Salgıların giderilmesinde sorun yaşıyorsun ve durumuna zatürre başlangıcı demeye hazırım."

"Bana bir şey olmaz."

"Sırtüstü yatmaya devam edersen dönüş yerçekimi sana fayda sağlamaz," dedi kadın, sözlerini vurgulamak için onun omzuna vurarak. "Daha çok oturmalısın."

Boğa dişlerini sıktı.

"Oturamam," dedi. "Karın kaslarım çalışmıyor. *Hiçbir şey* yapamıyorum."

"Ayarlanabilir bir yatağın var," dedi yılmayan doktor. "Onu ayarla. Elinden geldiği kadar dik otur."

"Öyle bir şey omuriliğimi daha da mahvetmez mi?"

"Sana korse takabiliriz," cevabını verdi doktor. "Hem zaten işlevli bacakların olmadan da yaşayabilirsin. Ama işlevli ciğerlerin olmadan yaşayamazsın."

Revir koğuşları değişmişti. Kasnağı döndürmek, nesil gemisini bir savaş gemisi haline getiren değişikliklerden çoğunun ortadan kaldırılmasını gerektirmişti. Tıbbi istasyonlar ve acil durum duşları tadilat sırasında tümden doksan derece çevrilmiş, yalnız ve yalnız itiş altında kullanılacak şekilde hazırlanmıştı. Artık kadim gibi gelen zamanlarda zemin diye tasarlanan kısımlar duvar olup çıkmış, sonra yeniden zemin haline gelmişti. Gemi baştan aşağı bir tereddüt, sanayi tipi çelikten ve seramikten yapılma bir bocalama, kırılıp da yanlış iyileşmiş bir kemik gibiydi.

"Elimden geleni yaparım," dedi Boğa, başka bir öksürüğe karşı dişlerini sıkarak. "İllâ oturmam gerekiyorsa en azından bunu biraz hareket edebilen bir şeyde yapabilir miyim? Sürekli aynı odada kalmaktan içim sıkıldı."

"Tavsiye etmem."

"Yani beni durduracak mısın?"

"Hayır."

Duraksadılar. Hüsran ile husumetin pençesindeydiler. İkisi de yeterince uyumamıştı. İkisi de insanları yaşatmak için çok fazla çabalıyordu. Ve birbirlerini mutlu etmeyecekleri belliydi.

"Elimden geleni yaparım, doktor," diye tekrarladı Boğa. "Gemide durum nedir?"

"İnsanlar ölmeye devam ediyor. Yine de zayiatlar azaldı. Bu noktada acil vakaların hemen hemen hepsi ya stabilize edildi ya da öldü. Herkes için üç aşağı beş yukarı aynı şeyi yapıyoruz. Yaralananlara tedavi ve destek sağlıyoruz. Ayrıca şimdiye kadar farkına varmadığımız bir tür dahili yaralanması olanlara karşı gözümüzü açık tutuyoruz ve bir kriz patlak vermeden önce öylelerini tespit etmeye çalışıyoruz. Bunun dışında hastalara dinlenmelerini, bol sıvı tüketmelerini, hafif egzersiz yapmalarını ve dua etmelerini öneriyoruz."

"Pekâlâ," dedi Boğa. O sırada el terminali öttü. Bir diğer bağlantı talebi. Kaptan Jim Holden'ın tutulduğu Mars fırkateyni *Hammurabi*'den.

"Sende işler nasıl gidiyor?" dedi Doktor Sterling. Kadın dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. Cevabı biliyordu. Boğa yatağındaki kontrolleri kullanarak kendini oturura yakın bir pozisyona soktu. Solumasında bir farklılık hissedebiliyordu ama böylesi öksürüklerini bastırmayı daha da zorlaştırıyordu.

"Az sonra anlarız," deyip bağlantıyı kabul etti. Ekranda Kaptan Jakande belirdi.

"Kaptan," dedi Boğa, unvanı bir selamlama gibi kullanarak.

"Bay Baca," dedi kadın cevaben. "Son mesajınızı aldım."

"Herhalde tutuklunun ve geri kalan mürettebatınızın naklini planlamak için aramamışsınızdır, değil mi?"

Kadın gülümsemedi.

"Sağlık ekiplerimize tahsis ettiğiniz konaklama alanı için size teşekkür etmek istedim. Fakat *Behemot*'a başka bir personel yollayacak veya tutukluyu size teslim edecek değiliz."

"Geminizi idare etmeye yetecek kadar mürettebatınız yok. Bir

çekirdek kadro olarak bile. Yaralıları, sağlık görevlilerini ve yaralı sağlık görevlilerini sayarsak adamlarınızın üçte ikisi şu an burada."

"Bunun için müteşekkirim."

"Demek istediğim mürettebatınızın sayısı üçte bire veya daha da aza indi. Çift, hatta belki üç vardiya yapıyorsunuz. Dünya hâlâ *Seung Un*'la ilgili suçlamalara cevap versin diye Holden'ın teslim edilmesi için gürültü koparıyor." Boğa kaptana Clarissa Mao'nun itirafından bahsetmedi. Bu başka bir zaman oynayabileceği bir kozdu. Sözlerini sürdürmeden önce başını kaldırdı. "Hepimiz anlam veremediğimiz bir şey yüzünden sevdiğimiz birilerinin ölmesini seyrettik. Hepimiz de yaslıyız ve korkuyoruz. Omuz omuza vermezsek biri çıkıp hep beraber pişman olacağımız bir şey yapacak."

"Mars iç hizmet kanuna göre–"

"Burada açık bir soruşturma yürütüyorum. Topladığımız tüm bilgileri paylaşacağım. Üstelik o bilgilerden bazıları epey ilginç."

Boğa'nın göğsünde bir kıpırtı oldu. O kadar şiddetli öksürmeye başladı ki ne konuşabildi, ne de dinleyebildi. Ağzı balgamla doldu ve kendini kollarıyla destekleyerek tükürmek için yana eğildi. Belki de doktorun bir bildiği vardı.

"Mars iç hizmet kanunu, hükümetin yetki verdiği takaslar dışında tutsakların teslimini yasaklar. MKC'yle iletişim kuramadığımız için hiçbir konuda yetki alamayız."

"Yine de bana teslim olabilirsiniz."

Kadın bu sefer güldü. Askeri adap zırhında nihayet bir çatlak belirmişti.

"Keşke olabilsem. O zaman doğru düzgün bir uyku çekebilirim. Ama savaşabilseydik bile sizin o teneke kutu bizimle başa çıkamazdı."

"Eh, savaşamayacağımıza göre karşılıklı öfke mektupları yazmaktan başka çaremiz yok. Aradığınız için teşekkürler," dedi Boğa. "Teklifi reddettiğinizi kaptana söylerim. Ama merak ettiğim bir şey var. Dünya kesme hamlaçlarıyla ve ekmek bıçaklarıyla bir-iki düzine piyade yolladığında ne yapacaksınız?"

"Kesme hamlaçlarıyla ve ekmek bıçaklarıyla onlara karşı koyacağız," dedi kadın. "*Hammurabi* tamam."

Boğa donuk bekleme ekranına yarım dakika baktıktan sonra cihazı elinden bıraktı. Pa'ya haber vermeliydi ama bunu iple çektiği söylenemezdi. Kendisi revir koğuşunda kısılı kaldığı için iş yükünün çoğu zaten onun sırtındaydı.

Holden'ın Dünya ve Mars nezdindeki suçluluk durumu ne olursa olsun, ona yöneltilen suçlamaların ne kadarı başkalarına kalırsa kalsın bir önemi yoktu. Tüm bunlar bir bahaneydi. Holden askeri antlaşmaların dışında kalarak yabancı istasyon hakkında sorguya çekilebilecek tek insandı. Dünya onu istiyordu. DGİ onu istiyordu. Mars ona sahipti ve sırf başkalarının istediği bir şeye sahip olmanın hazzıyla ondan vazgeçecek değildi.

Ve eninde sonunda yeterince uyumamış aşırı stresli bir Marslı herkesin Halka'dan geçmesinden onu sorumlu tutacak, kaybettiği sevgilisinin veya bir dostunun intikamını alacaktı. Boğa boynunu sıvazlarken uzamaya başlamış sakalları parmaklarına battı. Bomboş bir haldeki vücudu üçte bir g'de sereserpe yayılmıştı.

"Boğa?"

Boğa başını kaldırdı. Erkek hemşire her nasılsa doktordan bile daha yorgun gözüküyordu.

"Müsaitsen bir çift ziyaretçin var," dedi adam.

"Duruma göre değişir. Kim gelmiş?"

"Rahip," dedi hemşire. Boğa bunun bir lâkap değil de bir iş tanımı olduğunu ancak bir-iki saniye sonra anlayabildi.

"*Rocinante*'den gelen şu Rus mu?"

Hemşire başını iki yana salladı. "Politikacı. Cortez."

"Ne istiyormuş?"

"Anladığım kadarıyla ruhunu kurtarmak. İnsanlığı Şeytan'a karşı korumaktan falan bahsediyor. Sanırım o konuda sana yardım etmek istiyor."

"Ona güvenlik ofisine gidip Serge'le konuşmasını söyle. Benimle görüşmek isteyen başka kim var?"

Hemşirenin yüz ifadesi değişti. Boğa bir an için ortada ne gibi bir tuhaflık olduğunu kestiremedi. Sonra hatırladığı kadarıyla adamı ilk kez gülümserken gördüğünü fark etti.

"Biri sana küçük bir hediye getirmiş," dedi hemşire, sonra da başını koridora uzattı. "Tamam. Gelebilirsin."

Boğa tekrar öksürerek ağzında yine balgam topladı. Kapıda sırıtarak Sam belirdi. Kadının arkasında mavi renkli plastik bir kasa taşıyan iki teknisyen vardı. Kasa o kadar büyüktü ki Boğa isterse Sam'i onun içine sokabilirdi.

"Rosenberg? Gemimi onarman gerekirken vakit mi harcıyorsun?"

"Gemi sana kalmadan önce bir isyan daha çıkması lazım," dedi

Sam. "Ve evet, mürettebat Ashford'la aranda geçenleri duyduğu zaman bazılarımız senin için ufak bir hediye hazırlamak istedik."

Boğa kıpırdandı ve kendini zar zor topladı. Gövdesindeki kaslar tarafından dik tutulmaya o kadar alışkındı ki ne zaman düşecek gibi olsa ufak bir şaşkınlık yaşıyordu. Sıfır g'ye dair özlediği şeylerden biri de oydu. Sam onun bu halini ya fark etmedi, ya da fark etmemiş gibi davrandı. Yana çekilip bir illüzyon gösterisi yapmak üzere olan bir sahne sihirbazı gibi kasanın açma çubuğunu kavradı. Kapıda beliren Doktor Sterling'in dudaklarına muzipçe bir tebessüm dadanmıştı. Boğa kendi sürpriz doğum günü partisine girmek üzereymişçesine huzur kaçırıcı bir hisse kapıldı.

"Beni tedirgin ediyorsun," dedi.

"Bakıyorum da giderek akıllanıyorsun," karşılığını verdi başmühendis. "Hazır mısın?"

"Evet, sanırım."

Kasanın kapağı kayarak açıldı. İçindeki mek karmaşık, hantal ve iri görünüyordu. Boğa söyleyecek bir şey bulamadığı için gülmekle yetindi.

"Standart bir yükleme meki," dedi Sam. "Ama karnındaki takviyelerin bir kısmını oyup yerine sağlık görevlilerinden aldığım bir TLS ortezi koyduk. Bacak işletimini de basit bir kumanda kollu kontrolle değiştirdik. Bununla dans edemezsin ve tuvalete otururken yine yardıma ihtiyacın olacak. Ama en azından yatağa bağlı kalmayacaksın. Son model bir tekerlekli sandalye kadar rahat değil; yine de kolay erişilebilir olsun veya olmasın gemide gitmek istediğin her yere gidebileceksin."

Boğa yeniden öksüreceğini sandı fakat sonra gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti.

"Eh be, Sam."

"Sakın zırlayayım deme, seni gidi koca bebek. Şuna bir gir de destek levhalarını ayarlayalım."

Sam onu bir omzundan, hemşire de diğerinden tuttu. Taşınmak tuhaf bir histi. Boğa en son ne zaman birileri tarafından kaldırıldığını hatırlamıyordu. Mekin karnındaki mesnet bir korse gibiydi ve kullanıcısının bacakları sağa sola savrulmasın diye Sam mekin payandalarına kayışlar takmıştı. Aygıt alışılmışın zıddıydı; meki oynatmak için bacaklarını kullanacağına bacaklarını oynatmak için meki kullanacaktı. Boğa faciadan beri ilk defa kısa bir koridor boyunca kendi başına yürüdü ve genel koğuşa girdi. Ona ayak uydu-

ran Sam, yavrularını ilk yüzmelerine götüren bir anne ördek misali gözünü bir an olsun mekanizmadan ayırmıyordu. Boğa'nın bir türlü üzerinden atamadığı terslik hissi geçmediyse de azaldı.

Erkeğiyle ve kadınıyla, Kuşaklısıyla ve Dünyalısıyla ve Marslısıyla her üç tarafa mensup en ağır yaralılar buradaydı. Teni sağlıksız bir sarıya çalmış kel bir adam nefes almaya uğraşıyordu. Boğa'nın çocuk olmadığına inanmakta zorlanacağı kadar genç bir kadın neredeyse çırılçıplak vaziyette bir yatakta yatıyordu; cildinin büyük bölümü yanmıştı ve gözlerinde dalgın bir bakış vardı. İncil'deki peygamberlere özgü bir sakala ve şempanzelerinki gibi bir vücuda sahip kalın gövdeli bir adam sakinleştirici ilaçların etkisinde inliyor ve kıpırdanıyordu. Tek kullanımlık tıbbi hasta önlüklerinin içinde kimin hangi taraftan olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Koğuştaki herkes insandı ve Boğa'nın gemisinde bulundukları için onun insanlarıydı.

Koridorun sonundaki bir kapı aralığında belinde bir tabancayla Corin bekliyordu. Verdiği asker selamı, ciddi ile alaycı arasındaki sınırdaydı.

"Mek çok yakışmış, şef," dedi kadın.

"Teşekkürler," dedi Boğa.

"Tutukluları görmeye mi geldin?"

"Tabii," dedi Boğa. Aslında belirli bir yere gitmeyi planlamamıştı ama buraya kadar gelmişken neden olmasındı? Revirin nezarethane koğuşu daha küçüktü ama kapıdaki güvenlik görevlisi hariç buradaki hastaların farklı olduğuna dair herhangi bir emare yoktu. Ayrıca *tutuklular* sözcüğü biraz aşırıya kaçıyordu. Hastaların hiçbiri yasal açıdan tevkif altında değildi. Dünya'dan gelen kıymetli sivillerden tut da Marslı yaralıların en yüksek rütbelilerine kadar değişiklik gösteriyorlardı. Kısacası Boğa'nın şimdi veya daha sonra özellikle işe yarayabileceğini düşündüğü kişilerdi. Koğuştaki bir düzine yatağın tamamı doluydu.

"Mek nasıl?" diye ona sordu Sam.

"Sanki biraz sağa çekiyor," cevabını verdi Boğa.

"Evet, belki daha sonra–"

En uzaktaki yataktan yeni bir ses yükseldi. Zayıf ve şaşkın çıkmasına rağmen hataya yer bırakmıyordu.

"Sam?"

Dikkati bir anda o tarafa yönelen Sam konuşan kadına doğru birkaç çekingen adım attı.

"Naomi? Oh, tatlım. Sana ne oldu böyle?"

"Biriyle kavgaya tutuştum," dedi *Rocinante*'nin İS'i, morarıp yarılmış dudaklarının arasından. "Ve onu bana bulaştığına pişman ettim."

"Nagata'yı tanıyor musun?" diye sordu Boğa.

"Eski kötü günlerden," dedi Sam, hastanın elini tutarak. "Jim Holden'la girdiği bir tartışmadan sonra aşağı yukarı altı gün yanımda kalmıştı."

"Mürettebatım," dedi Naomi. "Mürettebatım nerede?"

"Buradalar," diyen Boğa meki ona yaklaştırdı. "Holden hariç hepsi."

"İyiler mi?"

"Daha iyi hissettiğim olmadı değil," dedi saçları dökülen, cildi kızarmış ekmek renginde tıknaz bir adam. Mars'taki Mariner Vadisi'ne veya Dünya'daki Batı Teksas'a özgü bir aksanı vardı; aradaki farkı kestirmek güçtü.

"Alex," dedi Naomi. "Amos nerede?"

"Yan yatakta," dedi Alex. "Epeydir uyuyor. Bize ne oldu? Tutuklandık mı?"

"Bir kaza oldu," dedi Boğa. "Bir sürü insan yaralandı."

"Ama tutuklanmadık, öyle mi?" dedi Alex.

"Hayır."

"Eh, öyleyse sorun yok."

Yatağındaki Naomi Nagata fark edilebilir ölçüde rahatlamıştı. Belli ki mürettebatının sağ ve kendisiyle beraber olduğunu bilmek onun için büyük bir önem taşıyordu. Boğa daha sonra faydalanma ihtimaline karşı bu bilgiyi aklına not etti.

"Size saldıran kadın tutuklandı," dedi hastaya.

"Yapan oydu. Yani bombayı patlatan," dedi Naomi.

"O konuyu araştırıyoruz," dedi Boğa, güven verici bir ses tonu kullanmaya çalışarak. Bir diğer öksürük nöbeti bu etkiyi ortadan kaldırdı.

Aklına bir şey gelen Naomi'nin alnı kırıştı. Boğa onun sağlam elini tutabilmek, onunla yakınlık kurabilmek isterdi. Mek ortalıkta gezinmek için iyi bir araçtı ama sınırlayıcı tarafları da vardı.

"Ya Jim?" dedi Naomi.

"Mars donanınası Kaptan Holden'ı gözaltına aldı," dedi Boğa. "Bizim nezaretimize geçirilmesi için uğraşıyorum ama pazarlıklar şimdiye dek pek iyi gitmedi."

Naomi iyi bir haber almışçasına gülümseyip kafa salladı. Gözleri kapandı.

"Miller'dan ne haber?"

"Kimden?" diye sordu Boğa; fakat kadın çoktan uykuya dalmıştı. Sam dönüp Alex'in yatağına yaklaşırken Boğa da gidip *Rocinante*'nin uyuyan tamircisine baktı. Amos Burton. Bir grup olarak acıklı bir halleri vardı ve kendilerininki gibi bir gemiyi güvenle yönetmek için çok küçük bir mürettebat oldukları söylenebilirdi. Belki Jakande onlardan birkaç tüyo alabilirdi.

Holden'ı teslim alana kadar dezavantajlı bir konumda kalacaklardı. Holden profesyonel bir semboldü ve öyle olmaları için ortada hiçbir sebep yokken insanları sakinleştirmek ancak sembollerle sağlanabilirdi. Kaptan Jakande inadından vazgeçmezdi, çünkü vazgeçerse divanı harbe verilirdi. Tabii geri dönebilirlerse. Boğa'nın bu durumdan hoşlandığı yoktu ama kadını anlıyordu. Yavaş bölgeden başka bir yerde olsalardı hep birlikte vesvese yapıyorlar ve birbirlerine dişlerini gösteriyor olurlardı. Lakin burada ellerinden gelen tek şey konuşmaktı...

Boğa'nın ağzı bir anda kurudu. Sam hâlâ kızgın ve çaresiz bir yüz ifadesiyle Naomi Nagata'nın yatağına bakıyordu.

"Sam," dedi Boğa. "Bir dakikan var mı?"

Kadın ona doğru dönüp kafa salladı. Boğa'nın küçük kontrol çubuğunu oynatmasıyla birlikte mek sarsakça yürüdü. Boğa aygıtı kapıdan çıkarıp kendi özel odasına geri götürdü. İkili oraya varana kadar Sam'in yüzü meraklı bir ifadeye bürünmüştü. Boğa öksürerek kapıyı kapattı. Biraz başı dönüyor, kalbi hızla çarpıyordu. Sebebin korku mu, heyecan mı, yoksa Halka'dan geçtiklerinden beri ilk kez dik durması mı olduğunu bilmiyordu.

"Ne var, patron?"

"İletişim lazeri," dedi Boğa. "Diyelim ki onu bir silaha dönüştürmek istiyorum. Ona en fazla ne kadar güç aktarabiliriz?"

Sam'in alnındaki kırışma sadece bir mühendisin kafasından hesaplamalar yapmasıyla açıklanamazdı. Dönüş yerçekimi onu daha yaşlı gösteriyordu. Yahut belki de bu ölüme ve korkuya maruz kalmanın tüm insanlarda yarattığı bir etkiydi.

"Onu kısacık bir saniye boyunca bir yıldızın merkezi kadar ısıtabilirim," dedi Sam. "Ama geminin o tarafı erir gider."

"Peki onunla mesela üç kez ateş ederek en fazla ne yapabiliriz? Tabii gemimizin o tarafını eritmeden."

"Yeterince zaman tanırsan şimdi bile bir geminin gövdesini oyabilir. Muhtemelen süreyi daha da azaltabilirim."

"Öyleyse bir an önce işe başla, olur mu?"

Sam başını iki yana salladı.

"Ne var?" diye sordu Boğa.

"Dışarıdaki o parlak top kendini tehlikede hissettiği zaman eylemsizliği açıp kapatabiliyor. Işığı bir silaha dönüştürmek hiç içime sinmiyor. Cidden; ya tüm fotonları durdurmaya falan karar verirse?"

"Öyle bir silahımız olursa onu kullanmamız gerekmez."

Sam başını yine sağa sola salladı. "Sen istiyorsun diye öyle bir şey yapamam Boğa."

"Peki ya kaptan? Bir Kuşaklı için yapar mısın?"

Sam'in yanakları kızardı. Sebep utanç da olabilirdi, öfke de.

"Belden aşağı vuruyorsun."

"Kusura bakma ama Kaptan Pa'dan emir alırsan yapar mısın?"

"Ondan alırsam evet ama Kuşaklı olduğu için değil. Kaptan olduğu ve muhakeme yeteneğine güvendiğim için."

"Demek onun muhakeme yeteneğine benimkinden daha fazla güveniyorsun."

Sam ellerini kaldırarak Kuşaklı tarzında omuz silkti.

"Geçen sefer sırf sen istiyorsun diye bir şey yaptığımda ev hapsine çarptırıldım."

Ona hak vermemek Boğa'nın elinde değildi. Kolunu zar zor mekin içinden çıkardı, el terminalini aldı ve Pa'ya acil bir arama yaptı. Pa bağlantıyı neredeyse derhal kabul etti. O da daha yaşlı gösteriyordu. Artık daha bir sert ve kendinden emindi. Kriz ona yakışıyordu.

"Bay Baca," dedi kadın. "Ne durumdayız?"

"Kaptan Jakande öyle bir şeyin daha iyi olacağını bilmesine rağmen adamlarını göndermiyor. Holden'ı teslim etmeye de yanaşmıyor."

"Pekâlâ," dedi Pa. "Eh, elimizden geleni yaptık."

"Ama sana teslim olabilir," dedi Boğa. "Bana göre yavaş bölgedeki tek silah bizde olursa şeriflik yapmamız çok daha kolaylaşır."

Pa başını yan yatırdı.

"Dinliyorum," dedi kadın.

Otuz Dördüncü Bölüm: Clarissa

Nöbetçiler çıkageldiler, yanlarında az miktarda yiyecek sınıfı protein ve ölçülü şişelerde su getirdiler, silahları çekili olarak muhafızları tuvalete götürdüler, sonra da onları tekrar hücrelerine yerleştirdiler. Clarissa çoğu zaman yerde yatmakla veya gerinmekle yetindi. Kâh kendi kendine eski şarkılar mırıldandı, kâh kollarındaki deriye resimler çizdi; arkasında beyaz tırnak izleri bırakarak. Eğer öyle bir şey hissediyor olsaydı can sıkıntısı ömrünü tüketirdi ama zaman kavramından kopmuş gibiydi.

Yalnızca Ren'i öldürdüğünü düşündüğü ve babasını hatırladığı zamanlarda ağladı. Tek beklentisi Tilly'den yahut onun gizemli dostundan gelecek başka bir ziyaret ve ölümdü.

İlk gelen o kadın oldu ve geldiğinde Clarissa onu hemen tanıdı. Dönüş yerçekiminde kızıl saçları aşağı sarkıyor, çehresi daha yumuşak görünüyordu. Yine de gözleri unutulmazdı. *Thomas Prince*'in yemekhanesinde –ve tabii daha sonra *Rocinante*'de– karşılaştığı kadın. Hani Naomi'ye isminin Anna olduğunu söyleyen.

Clarissa'nın daha önce öldürmeye kalkıştığı biri daha.

"Onunla konuşmama izin verildi," dedi Anna. Nöbetçi –kolundaki yara izini bir madalya gibi taşıyan geniş suratlı bir adam– kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Burada ya, si no? Konuş konuşabildiğin kadar."

"Kesinlikle hayır," dedi Anna. "Bu özel bir görüşme. Başkalarının önünde olmaz."

"Başka bir yerde görüşemezsiniz," dedi nöbetçi. "Bu coya kaç kişiyi öldürdü biliyor musun? İmplantları var. Çok tehlikeli."

"Biliyor," dedi Clarissa. Aralarında bir espri geçmişçesine Anna ona gülümsedi. Clarissa'nın içine bir huzursuzluk çöktü. Anna'da saldırıya uğrayıp da o saldırıya paylaşılmış bir samimiyet gibi muamele edebilen bir kadının tehlikeli bir yanı vardı. Clarissa bu yaban-

cıyla gerçekten konuşmak isteyip istemediğini merak etti.

"Riske girmeye hazırım," dedi Anna. "Bize bir yer bulabilirsin. Bir... bir sorgu odası. Burada onlardan var, değil mi?"

Nöbetçi dizlerine ve kalçalarına daha çok ağırlık verdi. Yerinden kıpırdamaya niyeti yoktu.

"Güneş yanıp kül olana kadar burada bekleyebilirim," dedi adam. "O kapı açılmayacak."

"Önemli değil," dedi Clarissa.

"Hayır, önemli," dedi Anna. "Ben bu kızın rahibiyim ve konuşmamız gereken şeyler mahrem. Lütfen kapıyı aç ve bizi yalnız kalabileceğimiz bir yere götür."

"Jojo," dedi koridorun sonundaki kaptan. Ashford. Adamın adı buydu. "Sorun değil. Onları et dondurucusuna kapatabilirsin. Nasılsa şu an kullanılmıyor ve kapısı dışarıdan kilitleniyor."

"Öyle yaparsam ölü bir rahibim olur, ano sa?"

"Olmayacağına inanıyorum," dedi Anna.

"Herhalde uzay perilerine de inanıyorsundur," dedi nöbetçi. Yine de hücre kapısının kilidini çevirdi. Parmaklıklar savrularak açıldı. Clarissa tereddüde kapıldı. Küçük düşmüş Kaptan Ashford nöbetçinin ve rahibin arkasından onu seyrediyor, kendi parmaklıklarının arasından daha iyi bir bakış açısı yakalamaya çalışıyordu. Adamın sakal tıraşı olması lazımdı ve ağlamış gibi bir hali vardı. Clarissa kısa bir süreliğine kapısının çelikten yapılma soğuk parmaklıklarını kavradı. Onlara asılarak kapıyı kapatma, hücresine çekilme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı.

"Her şey yolunda," dedi Anna.

Clarissa kapıyı bırakıp dışarı çıktı. Nöbetçi hemen tabancasını çekti ve namluyu genç kadının ensesine dayadı. Anna üzgün görünüyordu. Ashford'un yüz ifadesi bir milim bile değişmedi.

"Buna gerek var mı?" diye sordu Anna.

"İmplantlar," dedi nöbetçi ve Clarissa'yı dürterek ilerlemeye teşvik etti. Genç kadın yürüdü.

Dondurucu sıcaktı ve *Cerisier*'in yemekhanesinden daha büyüktü. Zeminden, tavandan ve her iki duvardan geçen metal şeritlere her birkaç santimetrede bir çentikler açılmışsa da o çentiklere duvarlar ve paravanlar takmak Mormon kolonicilere nasip olmamıştı. Nezarethane amaçlı kullanılan veteriner ağıllarının mezbahaya yakın olması mantıklıydı. Duvarlara yerleştirilmiş LED'lerden hiç loşlaştırılmaksızın dosdoğru yayılan parlak beyaz ışıklar etrafa koyu gölgeler düşürüyordu.

"On beş dakika sonra dönerim," dedi nöbetçi, Clarissa'yı kapı aralığından iterken. "Abes bir şey görürsem kendini vurulmuş bil."

"Bizi yalnız bıraktığın için teşekkürler," dedi Anna, genç kadının peşi sıra içeri girerken. Kapının sürgüsü, kapanan cehennem kapısı gibi bir sesle yerine oturdu. Işıklar titreşti ve Clarissa'nın aklından geçen ilk düşünce, *Kilitleme mıknatısını kontrol paneliyle aynı devreye bağlamamaları gerekirdi*, olurken buna yoğun bir hoşnutsuzluk eşlik etti. Sanki başka bir yaşamı hatırlıyordu.

Anna kendini topladı, gülümsedi ve elini uzattı.

"Daha önce karşılaştık," dedi, "ama gerçek anlamda tanışmadık. İsmim Anna."

Bir ömre yayılmış adap, uzatılan eli Clarissa adına sıktı. Kadının parmakları çok sıcaktı.

"Demek rahibimsin?"

"Öyle konuştuğum için kusuruma bakma," dedi Anna. "Haddimi aşmak gibi bir niyetim yoktu. Tepem atıyordu ve mevkiimden yararlanmak istedim."

"Tepesi attığında daha beter şeyler yapan insanlar tanıdım."

Clarissa kadının elini bıraktı.

"Tilly'nin bir dostuyum. Gemideki o kazadan sonra bana yardım etti. Yaralıydım ve pek sağlıklı düşünemiyordum. Tilly bana yol gösterdi," dedi Anna.

"Öyle konularda üstüne yoktur."

"Tilly ablanı ve babanı da tanırmış. Hatta tüm aileni," dedi Anna, sonra dudaklarını sabırsızca birbirine bastırdı. "Keşke bize sandalye verselerdi. Bir otobüs durağında bekliyormuşuz gibi hissediyorum."

Kadın derin bir nefes alıp burnundan verdi, sonra da odanın orta yerine çöküp bağdaş kurdu. Eliyle yanındaki metal kaplamayı gösterdi. Clarissa tereddüt etti, sonra o da oturmak üzere eğildi. Kafasında beş yaşındayken anaokulundaki bir kilime oturduğu çok yoğun bir anı canlandı.

"Bak böylesi daha iyi," dedi Anna. "Neyse, Tilly bana senden epey bahsetti. Senin için endişeleniyor."

Clarissa başını yan yatırdı. Sırf âdet gereği bu noktada bir karşılık vermesi gerekirmiş gibi hissetti. İçinden konuşmak da geldi ama ne diyeceğini bir türlü akıl edemedi. Az sonra sözlerini sürdüren Anna öyle yapıyormuş gibi gözükmeden bir denemede daha bulundu.

"Ben de senin için endişeleniyorum."

"Niye?"

Anna'nın gözleri dalıp gitti. İçinden muhakeme yaparmış gibi gözüktü. Fakat sadece kısacık bir an boyunca. Ellerini kavuşturarak öne eğildi.

"Sana ilk başta yardım etmedim. *Seung Un*'daki patlamadan hemen önce seni gördüm," dedi. "Sen bombayı patlatmadan önce."

"O zaman her şey için çok geçti," dedi Clarissa. Ren çoktan ölmüştü. "Patlamayı engelleyemezdin."

"Haklısın," dedi Anna. "Zaten burada bulunmamın tek sebebi o değil. Ben de... birini kaybettim. Tüm gemiler durduğunda birini kaybettim."

"Değer verdiğin birini," dedi Clarissa. "Sevdiğin birini."

"Çok az tanıdığım birini. Yine de benim için gerçek bir kayıp oldu. Ayrıca senden korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum. Ama Tilly senin hakkında çok şey anlattı ve söyledikleri sayesinde korkumun bir kısmını aşabildim."

"Ama hepsini aşamadın, öyle mi?"

"Hayır. Hepsini değil."

Geminin derinliklerinden bir gümbürtü geldi. Etraflarındaki tüm yapı kısa bir süre için çok uzaklardaki dev bir çan gibi çınladı.

"Seni öldürebilirim," dedi Clarissa. "Onlar kapıyı açamadan önce."

"Biliyorum. Yapabildiklerini gördüm."

Clarissa elini uzattı ve avucunu çentikli oluğa dayadı. Kaplaması düzgün, metali serindi.

"Benden bir itiraf mı istiyorsun?" dedi.

"Eğer vermek istiyorsan."

"Ben yaptım," dedi Clarissa. "*Rocinante*'yi ve *Seung Un*'u sabote ettim. Ren'i öldürdüm. Dünya'dayken de öldürdüklerim oldu. Kim olduğum hakkında yalan söyledim. Hepsini ben yaptım. Suçluyum."

"Pekâlâ."

"Artık işimiz bitti mi?"

Anna burnunu kaşıyıp iç geçirdi. "Karımın istememesine ve bebeğimi aylarca göremeyecek olmama rağmen Halka'ya geldim. Kendi kendime onu görmek istediğimi söyledim. İnsanların ondan bir anlam çıkarmalarına, ondan korkmamalarına yardımcı olmak istediğimi. Sense buraya... babanı kurtarmak için geldin. Onu aklamak için."

"Tilly öyle mi diyor?"

"Evet ama bu kadar kibar bir üslupla değil."

Clarissa öksürürcesine bir kahkaha attı. Söyleyebileceği her şey banal, hatta daha da kötüsü safça ve aptalca geliyordu. *Jim Holden ailemi mahvetti. Babamın benimle gurur duymasını istedim. Yanıldım.*

"Hepsini ben yaptım," dedi Clarissa. "Güvenlik görevlilerine bunu aynen söyleyebilirsin. Onlara her şeyi itiraf ettiğimi söyleyebilirsin."

"Eğer istiyorsan söylerim."

"İstiyorum."

"Neden Naomi'yi de öldürmeye çalıştın?"

"Hepsini öldürmek istedim," dedi Clarissa. Sözcükler ağzına sığamayacak kadar büyükmüşçesine her birini telaffuz etmekte zorlanıyordu. "Hepsi de Holden'ın bir parçasıydı ve onu ortadan kaldırmak, varlığını büsbütün yok etmek istiyordum. Onun kötü biri olduğunu herkes görsün istiyordum."

"Bunu hâlâ istiyor musun?"

"Artık umurumda değil," dedi Clarissa. "Onlara bunu da söyleyebilirsin."

"Peki ya Naomi? Gidip onu göreceğim. Hususi olarak ona söylememi istediğin bir şey var mı?"

Clarissa kadının morluklarla bezeli kanayan yüzünü hatırladı. Elini esnettiğinde mekin eldivenini parmaklarında hissetti. Naomi'nin boynunu kırmak için kuştüyü ağırlığında bir basınç uygulasa yeterdi. Neden öyle yapmadığını merak etti. O ânın tadını çıkarmak ile tereddüde kapılmak arasında kararsız kaldı. Hafızası her iki ihtimali de destekliyordu. Veya hiçbirini.

"Ona çabucak iyileşmesini umduğumu söyle."

"Gerçekten umuyor musun?"

"Yoksa kibarlık olsun diye mi öyle söylüyorum?" dedi Clarissa. "Ona ne istersen söyle. Umurumda değil."

"Pekâlâ," dedi Anna. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Seni durdurabilir miyim ki?"

"Evet."

Sessizlik üç derin soluktan daha uzun sürmedi.

"Bana bir soru sorabilirsin."

"Ruhunun aklanmasını ister misin?"

"Tanrı'ya inanmam."

"Öyleyse Tanrı'dan başka bir şey tarafından aklanmak ister misin? Bağışlanman mümkün olsaydı bunu kabul edebilir miydin?"

Clarissa'nın karnında bir hışım patlak verdi ve göğsünden yukarı taştı. Genç kadın dudaklarını kıvırıp alnını kırıştırdı. *Rocinante*'deki dolabı döve döve açmaya çalışırken bilincini kaybettiğinden beri ilk defa öfkenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Ne kadar büyük bir şey olduğunu.

"Neden affedilecekmişim ki? Ben yaptım. Hepsi bu kadar."

"Ama ya–"

"Bahsettiğin ne biçim bir adalet? 'Oh, Ren'i öldürdün ama madem ki artık üzgünsün, sorun yok.' Öyle adaletin canı cehenneme. Ve eğer tanrın işlerini o şekilde hallediyorsa onun da canı cehenneme!"

Dondurucunun kapısı bir çınlamayla açıldı. Başını kaldıran Clarissa zamanlamadaki tesadüfe sinirlenirken bağrışlarının duyulmuş olduğunu fark etti. Rahibi kurtarmaya geliyorlardı. Yumruklarını sıkıp gözünü onlara dikti. Hücresine geri götürülecekti. Bunu ne kadar az istediğini karnında ve boğazında hissetti.

"Sorun yok," dedi Anna, nöbetçi dondurucuya girip silahını Clarissa'ya doğrulturken. "İyiyiz."

"Hiç sanmıyorum," dedi adam. Bakışları keskin ve dikkatliydi. Korkuyordu. "Vakit doldu. Görüşme bitti."

Anna yüzünde hüsrana benzer bir ifadeyle genç kadına baktı. Hüsranı ona değil düştükleri durumaydı. İşlerin tam da istediği gibi gitmemesineydi. Clarissa rahibin halinden anlıyordu.

"Seninle tekrar konuşmayı çok isterim," dedi Anna. "Tabii itirazın yoksa."

"Nerede yaşadığımı biliyorsun," dedi Clarissa, omuz silkerek. "Pek dışarı çıkmıyorum."

Otuz Beşinci Bölüm: Anna

Anna güvenlik ofisine vardığında Boğa orada yoktu. Şefi bekleyip bekleyemeyeceğini sorduğunda beline büyük bir silahın takılı olduğu kaslı ve genç bir kadın omuz silkti, sonra da rahibe aldırış etmeden işine devam etti. Bir duvar ekranında gösterilen Yavaş Bölge Özgür Kanalı'nda genç bir Dünyalı adam Monica Stuart'a doğru eğilerek hevesle konuşuyordu. Delikanlının teni pembenin parlak bir tonundaydı ve kendi doğal rengiymiş gibi gözükmüyordu. Anna onu soyulmuş bir meyveye benzetti.

"Brezilya ortak çıkar bölgelerine bağlılığımda bir değişiklik olmadı," dedi genç adam. "Hatta o bağlılığın daha da genişlediğini söyleyebilirim."

"Genişledi derken ne kastediyorsunuz?" diye sordu Monica. Konuya gerçekten ilgi duyarmış gibi bir hali vardı. Bu da bir yetenekti. Soyulmuş adam parmak uçlarıyla havada tempo tuttu. Anna onu *Thomas Prince*'te gördüğünden emin sayılırdı ama ismini bir türlü çıkartamıyordu. Delikanlının bir ressam olduğunu hayal meyal hatırlar gibiydi. En azından bir tür sanatçı olduğu kesindi.

"Hepimiz değiştik," dedi adam. "Buraya gelerek. Atlattığımız badireleri tecrübe ederek hep beraber *değiştirildik*. Eve döndüğümüzde hiçbirimiz eskisi gibi olmayacağız. Trajedi, kayıp ve *huşu* duygusu insan olmanın anlamını değiştirir. Anlatabiliyor muyum?"

Ne gariptir ki Anna anladığını düşündü.

Anna mesleği gereği insanların yaşamlarının orta yerindeydi. Cemaatine karşılıklı flört konusunda danışmanlık yapmış, onların nikahlarını kıymış, bebeklerini vaftiz etmiş ve hatta yürek parçalayıcı bir vakada bir sene önceden vaftiz ettiği bir bebeğin cenaze törenini yönetmişti. Cemaatinin mensupları onu hayatlarının en önemli olaylarına dahil ederlerdi. Anna böyle şeylere alışkındı ve bu durumun insanlar arasında kurduğu derin bağlardan genellikle

hoşlanırdı. Bir yaşantıya yön vermek, her bir olayın kişide yarattığı değişimleri haritalandırarak o kişinin yolun sonunda ne gibi birine dönüştüğünü saptamak gibiydi. Halka'dan ve onun getirdiği trajedilerden geçtikten sonra hiç kimse aynı kalamazdı.

Filonun geri kalanından *Behemot*'a yapılan göç dalgası tam gaz devam ediyordu. Çadır şehirler seramik-çelik renkli bir düzlükteki kır çiçekleri misali yerleşim kasnağının kavisli iç yüzeyine hızla yayılıyordu. Anna uzun-ince Kuşaklıların yaralı Dünyalıları acil durum arabalarından indirdiklerine, serum ve diğer tıbbi cihazları bağladıklarına, yastıkları kabarttıklarına, hatta hastaların alınlarındaki teri sildiklerine tanık olmuştu. Hem iç hem de dış gezegenliler hiçbir yorum yapmadan karışık gruplar halinde yük boşaltıyorlardı. Bu durum kısa süre önceki faciaya rağmen ister istemez Anna'nın içini ısıtıyordu. Belki de insanlar ancak gerçek bir trajedide bir araya geliyorlardı ama sonuçta geliyorlardı işte. Bunda bile bir umut vardı.

Geriye bir tek aynı şeyi kan ve çığlıklar olmadan da yapmayı çözmek kalıyordu.

"Eserlerinizin şiddeti teşvik ettiği gerekçesiyle eleştirildiği oldu," dedi Monica Stuart.

Soyulmuş adam kafa salladı.

"Eskiden bu iddiayı reddederdim," dedi. "Ama artık doğu olabileceği sonucuna vardım. Eve döndüğümüzde bazı değişiklikler yapacağım."

"Halka yüzünden mi?"

"Ve de yavaş bölge. Ve tabii burada olanlar."

"Daha başka siyasal sanatçıları da buraya gelmeye teşvik eder misiniz?"

"Kesinlikle."

Anna'nın genç subayı Chris, *Behemot*'ta karma kilise grupları tertiplenebilir mi diye sormuştu. Anna delikanlının ilk başta karma dinleri kastettiğini sanmıştı ama sonradan Dünyalılardan, Marslılardan ve Kuşaklılardan oluşan bir grubu kastettiği anlaşılmıştı. Sanki Tanrı insanları nasıl bir yerçekiminde büyüdüklerine göre sınıflandırırmış gibi. Anna biraz düşününce "karma" grup diye bir şey olmadığına karar vermişti. Neye benzerlerse benzesinler veya O'na hangi isimle hitap ederlerse etsinler bir grup insan hep beraber Tanrı'ya seslendiğinde tek vücut olup çıkardı. İster Tanrı diye bir şey olmasın, ister bir tane veya çok sayıda olsun bunun bir önemi

yoktu. *İman, umut ve sevgi*, diye yazmıştı Aziz Paul. *Ama bunlardan en büyüğü sevgidir.* İman ve umut Anna için çok önemliydi. Fakat artık Paul'un ne kastettiğini daha önce yapamadığı bir açıdan anlayabiliyordu. Sevginin başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Ortak bir inanca ya da ortak bir ilaha ihtiyaç duymazdı. Anna ne zaman çocuğunu düşünse büyük bir özlem ve yalnızlık hissine kapılıyordu. Nami'yi kollarında hisseder, kafasındaki o baş döndürücü yeni doğmuş bebek kokusunu alır gibi oluyordu. Ugandalı Nono ile Rus Anna bir araya gelip Nami'yi yaratmışlardı. Bu bir karışım değildi; birliktelikleri o kadar kaba bir sözcükle açıklanamazdı. Bebekleri onları oluşturan parçaların ve kökenlerinin toplamından fazlasıydı. Kendine haslığı ve eşsizliğiyle yepyeni bir şeydi.

Öyleyse karma grup falan değil, sadece bir grup olacaktı. Mükemmelliğiyle ve eşsizliğiyle yepyeni bir şey. Anna, Tanrı'nın insanlara başka bir gözle bakabileceğini düşünemiyordu. İlk vaazı da büyük ölçüde kafasında şekillenmişti. "Tanrı'nın gözünde karma grup yoktur" vaazının taslağını yarı yarıya çıkardığı sırada Boğa kapıdan içeri girdi. Gümbür gümbür attığı her adımda mekanik bacakları vızıldıyordu. Anna bunun ona eskisinden bile daha büyük bir vakar kattığını düşündü. Boğa mekanik kısıtlamalardan doğan bir sertlikle yürüyordu ama bu hali kolayca resmiyetle ve haşmetle karıştırılabiliyordu. Makinenin elektrik vızıltısı ve adımlarının gümbürtüleri âdeta gelişini müjdeliyordu.

Anna bunları dile getirirse Boğa'nın ne kadar bozulacağını hayal edip kendi kendine birazcık kıkırdadı.

Astlarından biriyle konuşan Boğa onu fark etmedi bile. "Ne düşündükleri umurumda değil, Serge. Anlaşmaya göre gemiye hiçbir silahlı askeri personel çıkmayacaktı. Bir sürü bütünleşik silahları olmasa bile o zırhlar kendi başına bir silah sayılır. Ya geldikleri anda teçhizatlarına el koy, ya da onları kahrolası gemiden at."

"Si, jefe," karşılığını verdi diğer adam. "Peki onları zırhlarından nasıl çıkarayım, sa sa? Konserve açacağıyla mı?"

"O piç kurularının akıllarını çel. Kardeş kardeş yaşayıp giderken onları ikna edemezsek kardeş olmadığımıza karar verdiklerinde ne halt yeriz? Keşif zırhı giyen dört donanma piyadesi bu geminin kendilerine ait olduğuna karar verirse gemi onlara aittir, işte o kadar. O yüzden herifler öyle bir fikre kapılmadan önce zırhlarını almamız lazım. O şeyleri kasnakta bile istemiyorum. Köprüdeki silahlığa kilitle."

Serge verilen görevden hiç de memnun kalmışa benzemiyordu. "Biraz yardıma ne dersin?"

"Yanına istediğin kadar adam al. Ama o adamlara ihtiyaç duymayacaksan piyadeleri kızdırmaktan başka bir işe yaramazlar. Duyacaksan da sana faydaları dokunmaz."

Serge duraksayıp ağzını açtı, sonra şak diye kapatıp oradan ayrıldı. Boğa konuğunu işte o zaman fark etti. "Senin için ne yapabilirim Rahip Hanım?"

"Lütfen bana Anna de. Clarissa Mao hakkında konuşmaya geldim."

"Onun avukatı veya sendika temsilcisi değilsen–"

"Rahibiyim. Şimdi ona ne olacak?"

Boğa yine iç geçirdi. "Bir gemiyi havaya uçurduğunu itiraf etti. Böyle bir şeyden sonra iyi bir şey olmayacağı kesin."

"İnsanlar uyuşturucu sattı diye bir adamı uzaya attığını söylüyorlar. Sert biriymişsin. Hatta acımasız."

"Öyle mi söylüyorlar?" karşılığını verdi Boğa.

Anna adamın sesindeki şaşkınlığın hakiki mi yoksa alaycı mı olduğunu kestiremedi. "Lütfen onu öldürme," dedi, güvenlik şefine yaklaşıp gözünün içine bakarak. "Bir başkasının öldürmesine de göz yumma."

"Niye ki?" Adam bu soruyu bir meydan okuma veya tehdit şeklinde telaffuz etmemişti. Sanki cevabı bilmiyor ve merak ediyordu. Anna korkusunu bastırdı.

"Ölürse ona yardım edemem."

"Kusura bakma ama işin o kısmı beni bağlamaz."

"Burada kanundan ve düzenden senin sorumlu olduğunu sanıyordum."

"Benim derdim genelde düzen."

"Clarissa yargılanmayı hak ediyor ve onun hakkında bildiklerin başkalarının da kulağına giderse yargılanamaz. İnsanlar ayaklanırlar. Onu öldürürler. En azından kızı mahkemeye çıkarınama yardım et."

İriyarı adam iç geçirdi. "Peki gerçekten onu mahkemeye çıkarmak mı istiyorsun, yoksa zaman kazanmak mı?"

"Zaman kazanmak," cevabını verdi Anna.

Boğa kafa salladı, aklından bazı hesaplar yaptı, sonra da önden ofisine girsin diye kadına el etti. Konuğu hırpalanmış çalışma masasının yanına oturduktan sonra Boğa o dar alanda paldır küldür

gezinerek bir demlik kahve hazırladı. Yeni yürürlüğe konmuş su kısıtlaması düşünüldüğünde bu müsrifçe bir davranışa benziyordu; fakat Anna artık Boğa'nın yavaş bölgedeki en güçlü ikinci kişi olduğunu hatırladı. Rütbenin ayrıcalıkları işte.

Anna'nın canı kahve çekmiyordu. Yine de Boğa'nın cömertliğini gösterebilmesi için ikram edilen fincanı aldı. Daha sonra sahiden arzuladığı bir şey istediğinde o cömertlikten daha fazlası da doğabilirdi.

"Holden insanlara *Seung Un*'u gerçekte kimin sabote ettiğini anlatmaya başladığında –ki burada Holden'dan bahsediyoruz; o yüzden anlatması kaçınılmaz– BM'dekiler bizden Clarissa'yı isteyecekler. Ve eğer bu tuzaktan kurtulana kadar herkesi güvenle buraya toplamamı sağlarlarsa kızı onlara vereceğim. Gemiden göndermeyeceğim ama burada onlara teslim edeceğim," dedi Boğa.

"Ona ne yapacaklar?" Anna samimi bir hava yaratmak için kahvesinden bir yudum içti. Asit tadındaki kahve dilini yaktı.

"Muhtemelen komuta subaylarından oluşan bir mahkeme heyeti toplayacaklar, kısa bir duruşma yapacaklar ve kızı bir geri dönüştürücüye atacaklar. Ben normalde onun uzaya atılmasını yeğlerdim ama durumumuz düşünüldüğünde öyle bir şey savurganlık olur. Evden gönderilen erzakların Halka'ya ulaşması ne kadar sürerse yavaş bölgeden geçerek buraya ulaşması da o kadar sürer."

Adamın sesi donuk, duygusuzdu. Genç bir kadının yaşamından değil de bir lojistik meselesinden bahsediyordu. Anna kendini ürpermekten alıkoydu. "Bay Baca, Tanrı'ya inanır mısın?"

Boğa takdire değer bir şekilde gözlerini yuvarlamamaya çalıştı. Bunda neredeyse başarılı da oldu.

"Geceyi atlatmana her ne yardım ederse ona inanırım."

"Ukalalık etme," dedi Anna ve Boğa yürütecinin içinde biraz doğrulunca memnun oldu. Tecrübelerine dayanarak dikbaşlı çoğu adamın kendileri kadar dikbaşlı anneleri olduğunu biliyordu ve aynı düğmelere kendisi de basabilirdi.

"Bak," dedi Boğa, inisiyatifi tekrar eline almaya çalışarak.

Anna onun sözünü kesti. "Bir an için Tanrı'yı unut. Bağışlanma kavramına inanır mısın? Ruhun aklanması ihtimaline? Ne kadar yozlaşmış veya ahlaksız olursa olsun her insan hayatının değer taşıdığına?"

"Yok be," dedi Boğa. "Bence bir insanın hesabını asla ödeyemeyeceği kadar ileri gitmesi pekâlâ mümkün."

"Deneyimlerine dayanarak konuşur gibisin. Sen ne kadar ileri gittin?"

"Çok ileri diye bir şey olduğunu bilecek kadar."

"Peki çizginin ne zaman aşıldığına gönül rahatlığıyla karar verebilir misin?"

Boğa yürütecinin iskeletine asılarak kendini sabit tutan kayışların arasında kıpırdandı. Artık kullanamadığı makam koltuğuna özlemle baktı. Anna olabilecek en kötü zamanda sakatlanmış adamın haline üzülmüyor değildi. Boğa ufacık dünyasını düzenli tutmak için çabalıyor, bunu yaparken de gücünü son raddesine kadar pervasızca harcıyordu. Anna ansızın onun morarmış gözlerini ve sararmış cildini yanıp sönerek uyarıda bulunan bir şarj göstergesi gibi algıladı. Adamın sırtındaki yükü daha da arttırdığı için suçluluk duymamak elinde değildi.

"O kızı öldürmek istemiyorum," dedi Boğa, berbat kahvesinden bir yudum daha içerek. "Aslına bakarsan kilitli kaldığı ve gemime zarar vermediği sürece onu zerre kadar umursamıyorum. Konuşman gereken asıl kişi Holden. Eli meşaleli kalabalığı galeyana getirecek olan o."

"İyi de Marslılar–"

"Yirmi saat önce teslim oldular."

Anna şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Günlerdir teslim olmak istiyorlardı," dedi Boğa. "Küçük düşmeden öyle yapmalarının bir yolunu bulmamız gerekiyordu, o kadar."

"Küçük düşmek mi?"

"Artık zayıf görünmeden anlatabilecekleri bir öyküleri var. Tek ihtiyaçları oydu. Bir çözüm bulmasaydık ölene kadar görevlerinin başından ayrılmazlardı. Hiçbir şey hanımevladı durumuna düşmekten korkmak kadar çok insan öldürmemiştir."

"Yani Holden buraya mı geliyor?"

"Çoktan dört keşif piyadesinin refakatinde bir mekiğe bindirildi. Zaten o piyadeler de benim için ayrı bir baş ağrısı. Bak buna ne dersin? Bir sebebim olana dek senin kızdan bahsetmeyeceğim. Ama Holden bildiğini okumakta serbest."

"Peki, öyleyse geldiği zaman onunla konuşurum," dedi Anna.

"Sana iyi şanslar," dedi Boğa.

Otuz Altıncı Bölüm: Holden

Marslılar –hepsi de üniformalı ve silahlı iki erkek ile iki kadın– onu almaya geldiklerinde Holden'ın yalnızlıktan sarhoşa dönmüş zihni aynı anda bir düzine senaryo kurdu. Kaptan revirde ona bir yer bulmuştu. İstasyonda yaşananlar hakkında onu yeniden sorguya çekecekti. Onu bir hava kilidinden dışarı atacaklardı. Naomi'nin öldüğünü haber vereceklerdi. Naomi'nin ölmediğini haber vereceklerdi. Sanki beyninden ayak uçlarına kadar her nöronu patlamanın eşiğindeydi. Hücre duvarından destek alarak dar koridora fırlamamak için iradesini sonuna kadar zorladı.

"Tutuklu lütfen kendini tanıtsın," dedi adamlardan biri.

"James Holden. Zaten burada pek fazla tutuklu yok, değil mi? Çünkü bu hücreye sanki yıllar önce koyuldum ve o zamandan beri konuşacak birini bulmaya çalışıyorum. Ama burada bir sinek bile olmadığından emin sayılırım."

Susmak için dudağını ısırması gerekti. Çok uzun bir süre yapayalnız kalmış ve korkmuştu. Bundan ne kadar etkilendiğini şimdiye kadar anlamamıştı. *Hammurabi*'ye getirildiğine akıl hastası değilse bile hiçbir şey değişmezse yakında öyle olup çıkacaktı.

"Tutuklunun kendini James Holden olarak tanıttığı kayıtlara geçsin," dedi adam. "Bizimle gel."

Hücrelerin dışındaki koridor o kadar dardı ki Holden'ın önüne ve arkasına geçen iki kişilik muhafız grupları birer duvardan farksızdı. Düşük Mars yerçekimi sebebiyle vücutları onunkinden çok Kuşaklılarınkine benziyordu ve hafifçe kamburlarını çıkarmalarına rağmen hepsi de ondan daha uzun boyluydu. Holden hayatı boyunca ufak, daracık bir koridorda bulunduğuna bu kadar sevinmemişti. Fakat duyduğu mutluluk bile kaygısına yenik düştü. Nöbetçiler onu ittirmekten ziyade kendilerine ayak uydurması gerektiğini imâ eden bir otoriteyle ilerlemeye başladılar. Kaporta sadece beş metre

uzaktaydı; fakat hücrede o kadar zaman geçirdikten sonra bu bile Holden'a upuzun bir mesafe gibi geldi.

"*Roci*'den bir haber var mı?"

Kimse konuşmadı.

"Neler... şey... neler oluyor?"

"Tahliye ediliyorsun," dedi adam.

"Tahliye mi?"

"Teslimiyet antlaşmasının bir parçası."

"Teslimiyet antlaşması mı? Teslim mi oluyorsunuz? Kime?"

"Siyasete yenik düştük," dedi arkasındaki bir kadın.

Onu bindirdikleri filika, istasyondan gelirken kullandıklarının aynısı değilse bile aradaki farkı kestiremeyeceği kadar ilkine yakındı. Bu sefer içeride sadece dört asker vardı ve hepsi de tam takım savaş zırhına bürünmüştü. Boşluğun geri kalanı standart donanma üniforması giyen erkek ve kadınlarca işgal ediliyordu. Holden ilk başta bunların yaralılar olduğunu sandı ama yakından baktığında hiçbirinde ciddi bir yaraya rastlamadı. Onları bu kadar harap gösteren şey yüzlerindeki ve vücutlarındaki bitkinlikti. Hızlanma itişi duyurulmadı bile. Kalkışları, içerideki çarpışma koltuklarını hafifçe sallamaktan fazlasını yapmadı. Etrafındaki Marslılar ya uyuyorlar ya da kös kös oturuyorlardı. Holden el ve ayak bileklerindeki sert, esnek kelepçeleri çekiştirince hiç kimse ona durmasını söylemedi. Belki de bu iyiye işaretti.

Kafasında bir hesap yapmaya çalıştı. Eğer yeni azami sürat namludan fırlatılan bir el bombası kadar yüksekse saatteki hızları... Kendini çok yorgun hissetmemesine rağmen sayıları bir türlü toplayamadı. El terminali yanında olsaydı bu topu topu birkaç saniyelik işti. Yine de onu istemeye cesaret edemedi. Zaten bir önemi de yoktu.

Uyudu, uyandı ve tekrar uyudu. Yakınlık klaksonu onu aynı anda hem babası hem de Fred Johnson olan bir adamla ekmek yaparken tuzu bulmaya çalıştığı bir rüyadan uyandırdı. Nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı.

Filika o kadar küçüktü ki diğer geminin mürettebatı hava kilidine vurduğunda Holden sesi duydu. Oturduğu koltuktan kilidin açıldığını görmedi. Fark ettiği ilk şey havaya karışan biraz değişik bir kokuydu. Yoğun ve nedense rutubetli bir koku. Sonra görüş alanına dört yeni insan girdi. Hepsi de Kuşaklıydı. Geniş suratlı bir kadın, sakalı şaşırtıcı derecede ağarmış tıknaz bir adam ve ikiz ola-

bilecek kadar birbirine benzeyen bir çift sinekkaydı tıraşlı adam. İkizlerin koluna DGİ'nin kopuk halkası dövmelenmişti. Hepsi de tabanca taşıyordu.

Behemot, diye aklından geçirdi Holden. Marslılar *Behemot*'a teslim olmuşlardı. İşte bu tuhaftı.

Hâlâ muharebe zırhı içindeki bir piyade onlara doğru süzüldü. Kuşaklılar herhangi bir korku belirtisi göstermediler. Holden onları takdir etmekten kendini alamadı.

"Ben Çavuş Alexander Verbinski," dedi Marslı. "Bu filikayı, mürettebatını ve yolcularını teslimiyet antlaşması gereğince size devretmem emredildi."

Kadın ve ak sakallı adam bakıştılar. Holden aralarında geçen soruyu tahmin edebildi: *Onlara zırhlarını çıkarmalarını söyleyecek misin?*

Kadın omuz silkti. "Bien alles," dedi. "Gemiye hoş geldiniz. Altışarlı çıkın da sizi bir düzene sokalım, sa sa?"

"Peki, bayan," dedi Verbinski.

"Corin," dedi ikizlerden biri. Kadın ona baktığında adamın çenesiyle Holden'ı işaret ettiğini gördü. "Pa con esá parlan, si?"

Kadın kısaca kafa salladı.

"Önce Holden'ı alacağız," dedi.

"Siz bilirsiniz," karşılığını verdi piyade. Holden adamın ses tonuna bakarak onu vurması istenseydi de aynı tepkiyi vereceği gibi bir fikre kapıldı. Tabii öyle düşünmesinin sebebi paranoya da olabilirdi.

Kuşaklılar onu hava kilidinden ve uzun bir polyester tüpten geçirerek *Behemot*'un mühendislik güvertesine çıkardılar. Yenilmiş bir düşmanla muhatap olmanın yavaş ve teferruatlı işiyle ilgilenmeye hazır bir düzine insan el terminalleriyle onları bekliyordu. Sıraya girmekle uğraşmayan Holden kendisine bir şeref bahşedildiğinden pek emin değildi.

Mühendislik bölümünün kasnakla buluştuğu bağlantı noktasındaki dev kapının yakınında asılı duran kadın, üzerinde taşıdığı kaptan nişanı için çok genç görünüyordu. Ciddi bir topuzda topladığı saçları Holden'a Dünya'daki bir öğretmenini hatırlattı.

"Kaptan Pa," dedi ikizlerden birinin Corin diye hitap ettiği güvenlikçi kadın. "Bununla hemen konuşmak istiyordunuz."

"Kaptan Holden," dedi Kaptan Pa, onu başıyla selamlayarak. "*Behemot*'a hoş geldiniz. Size gemide serbestlik tanıyorum ama bunun bazı şartları olduğunu anlamanız gerek."

Holden şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Yine bir nezarethaneye kapatılmayı beklemişti. Gemide serbestlik genel anlamda bir serbestlikten farksızdı. Ne de olsa çekip gidebileceği bir sürü yer yoktu.

"Ah. Pekâlâ," dedi.

"Bilgi alma amacıyla çağrıldığınız anda geleceksiniz. Bunun hiçbir istisnası yok. İstasyonda olup bitenleri benim veya güvenlik şefinin dışında hiç kimseyle konuşmayacaksınız."

"Onun nasıl kapatılacağını biliyorum," dedi Holden.

Genç kaptanın yüz ifadesi değişti.

"Neyi biliyorsunuz?"

"Protomoleküle tecridi kaldırtmanın yolunu biliyorum," dedi Holden ve Kaptan Jakande'ye açıkladıklarını –Miller'la karşılaşmasını, ölü adam onu kapatabilsin diye istasyonun alarm seviyesini düşürme planını– tekrarlamaya girişti. Bunu yaparken de sakin, makul ve aklı başında bir izlenim vermek için uğraştı. Protomolekülün yaratıcılarını ortadan kaldıran uygarlık katili dev istilaya ise hiç değinmedi. Anlattıkları onsuz da yeterince kötüydü.

Onu dikkatle dinleyen Pa'nın yüzü bir maske gibiydi. Genç kadın Holden'ın karşılıklı poker oynamak isteyeceği biri değildi. Naomi'nin ona poker oynamayı öğreteceğine yönelik sözleri acı verici bir anıyla hayalinde canlandı ve boğazı düğümleniverdi.

Ak sakallı güvenlikçi süzülerek yanlarına geldi. Kızgın görünen iki Marslı onunkine denk bir vektörle hemen peşindeydi.

"Kaptan?" dedi Kuşaklı, sesinde zar zor bastırdığı bir hiddetle.

"Bir dakika, Bay Gutmansdottir," dedi kadın, sonra tekrar Holden'a doğru döndü. Duyduklarından şaşkına dönmüş olmalıydı ama bunun tek belirtisi çenesindeki bir sıkılıktı. "Söylediklerinizi... dikkate alacağım fakat yakın gelecekte–"

"Mürettebatım?"

"Sivil revirindeler," dedi Pa ve ak sakallı adam öyle bir şey yapmaya ihtiyaç duymadığını gösteren bir tarzda genzini temizledi. "Yön tabelalarına bakarak orayı bulabilirsiniz. Müsaadenizle."

"Kaptan, yeni tutsaklar yanlarında bir yığın yasak eşya getirmişler," dedi Gutmansdottir, "tutsaklar" sözcüğünü sertçe vurgulayarak. "Boğa işe karışmadan önce bununla senin ilgilenmek isteyebileceğini düşündüm."

Pa derin bir nefes aldı ve güvenlikçinin peşi sıra oradan ayrıldı. Holden birkaç saniye sonra azledilmekten ziyade unutulduğu-

nun farkına vardı. Kaptanın *derhal* yapması gereken şeyler listesinde aşağı sıralara düştüğü için onu siktir etmişlerdi. O da bağlantı noktasını geride bırakarak küçük dünyanın döndüğü platformlara çıktı. Orada arabalar için uzun bir rampa vardı ve Holden ayaklarını sürüyerek oradan aşağı inerken dönüş yavaşça katıksız Coriolis etkisinden ağırlık hissine doğru değişti. Ne kadar uzun zamandır boşlukta asılı durduğunu dizlerinde hissedebiliyor ve revirin çok uzak olmamasını umuyordu.

Fakat revir güneş sisteminin öteki ucunda bile olsa bir ADF elbisesi kapar, yanına taşıyabileceği kadar yedek hava alır ve hiç vakit kaybetmeden yola koyulurdu. Naomi, Alex ve Amos'la aynı havayı soluduğu fikri bir ilaç etkisi yaratıyordu.

Tabii Kaptan Pa öyle bir şey söylememişti. Tek söylediği mürettebatının orada olduğuydu. "Kalan" mürettebat ifadesi imâ edilmiş olabilirdi. Holden koşturmaya çalıştıysa da sadece bir-iki dakikanın ardından tıknefes oldu ve soluklanmak için mola vermek zorunda kaldı.

Kasnağın dev gövdesi dürülerek tüp haline getirilmiş bir dünya gibi önünde serili duruyordu. Artık bariz bir "yukarı" algısı olduğu için uzun bir şerit şeklindeki sahte güneş yukarıda bembeyaz parıldıyor, şu an üzerinde durduğuyla tıpatıp aynı sarmal bir rampanın bulunduğu diğer uca kadar iki kilometre boyunca uzanıyordu. Seyrek bulutlar katlanılmaz parlaklığın etrafında tur atıyor, hava Holden'a yapışarak ısısıyla onun tenine baskı yapıyordu. Yine de Holden kasnak yüzeyinin çıplak metalini yemyeşil bitkilerle kaplanmış, havayı mis gibi elma çiçeği kokuları basmış olarak hayal edebiliyordu. Hayalinde buharlaşma ve yoğunlaşma döngüsü tüm bunları serinletiyor, ya da serinletmese bile en azından uzun ve kalıcı bir yaz ikindisi haline getiriyordu.

Tabii bu bir hayalden ibaretti. Bir başkasının kurduğu ve yıkılmaya mahkum bir hayal. Yine de kurmaya değerdi. Harap haldeyken bile güzeldi.

"Kaptan Holden? Sizinle konuşabilir miyim?"

Ufak tefek kadın parlak kızıl saçlarını sıkıca örmüş ve üstüne sade bir kahverengi elbise giymişti. Böyle halinden hoşnut orta yaşlı kadınlar Holden'a hep annelerini hatırlatırdı.

"Adım Annushka Volovodov," dedi kadın, gülümseyerek. "Ama isterseniz bana Anna diyebilirsiniz."

"Sen de bana Jim diyebilirsin," karşılığını veren Holden elini

uzattı. Neredeyse soluklanmıştı. Anna en ufak bir korku belirtisi göstermeden onun elini sıktı. Belli ki Holden'ın "güneş sistemindeki en tehlikeli adam" şöhreti henüz kulağına çalınmamıştı. "Doğu Avrupalı mısın?"

"Rusum," dedi kadın, kafa sallayarak. "Kimry'de doğdum ama yetişkinliğimin büyük bölümünü Moskova'da geçirdim. Sen Kuzey Amerikalıydın, değil mi?"

"Montana. Çiftçilik kolektifi."

"Montana'nın güzel bir yer olduğunu duymuştum."

"Nüfus yoğunluğu iyidir. Hâlâ insandan çok ineğe sahip."

Anna kafa sallayıp elbisesini çekiştirdi. Holden onun söylemek istediği bir şey olduğu, fakat konuya girmekte zorlandığı hissine kapıldı. "Kimry de öyleydi. Gölleriyle turistik bir yer–" diye başladı Anna.

"Anna," diye nazikçe onun sözünü kesti Holden. "Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

"Evet," dedi kadın. "Senden kimseye Clarissa'dan ve onun yaptıklarından bahsetmemeni rica ediyorum."

Holden kafa salladı.

"Peki," dedi. "Clarissa kim ve ne yaptı?"

Kadın başını yan yatırdı. "Yoksa sana söylemediler mi?"

"Sanırım benden pek hoşlanmıyorlardı," cevabını verdi Holden. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Şey, bak bu biraz tuhaf oldu. Facianın hemen sonrasında kendine Melba diyen bir kız gemine saldırdı," dedi Anna. "Bu uzun bir hikâye ama onun peşinden gidip yardım etmeye çalıştım. Hani idari subayın var ya? Naomi? Saldırıda yaralandı. Ağır bir şekilde."

Evren ansızın Holden'ın üstüne üstüne geldi. O Miller'la beraber istasyonda taşak geçerken Naomi yaralanmıştı. Elleri titriyordu.

"O nerede?" diye sordu, Naomi'yi mi yoksa onu yaralayan kadını mı kastettiğini bilemeden.

"Naomi burada. Onu *Behemot*'a getirdiler," dedi Anna. "Şu anda revir hangarında tedavi görüyor. İyileşeceğine dair beni temin ettiler. Mürettebatının geri kalanı da burada. Onlar daha önce yaralanmışlar. Hız limiti değiştiğinde."

"Yaşıyorlar mı?"

"Evet," dedi Anna. "Yaşıyorlar."

Kapıldığı huzur, keder, öfke ve vicdan azabı karışımıyla gemi Holden'ın ayakları altında biraz döner gibi oldu. Anna destek vermek için onu kolundan tuttu.

"Şu Melba kim ve mürettebatıma niçin saldırdı?"

"Gerçek adı başka. Onu ve ailesini tanıyan bir dostum var. Anlaşılan kızın sana karşı bir takıntısı varmış. Gerçek ismi Clarissa Mao."

Mao.

Protomolekülün tıpkı hayalet Miller gibi baştan yarattığı gizemli ve güçlü Julie. O Julie ki geminin sistemlerine sızmak için ses teknisyeni Cohen'ı tutmuştu. O Julie ki Cohen'ın yarattığı büstle vücut bulmuş, fakat görünüşünde hep bir terslik olmuştu. O Julie ki onları geçitten geçirip istasyona çıkarmak için son bir yıl boyunca Holden'ın yaşamının her ayrıntısını idare etmişti.

Meğerse bunlardan hiçbiri onun başının altından çıkmamıştı.

"Clarissa pek kendinde değil," diyordu Anna. "Yine de ona ulaşılabileceğine inanıyorum. Vakit olursa. Ama eğer onu öldürürlerse–"

"Naomi nerede? Yerini biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Anna. "Özür dilerim. Galiba kendi meseleme biraz fazla kapıldım. Seni oraya götürebilir miyim?"

"Lütfen," dedi Holden.

On beş dakika sonra revir koğuşunda küçük ailesine ayrılmış o odaya girdi. Bir sedyede yatan Naomi'nin bir kolu şişme bir alçıya alınmıştı. Yüzü kısmen iyileşmiş çürüklerle bezeliydi. Holden'ın gözleri yaşlarla doldu ve kısa bir süreliğine konuşamadı. İçi ölümcül bir hiddetle alev alevdi. Bu bir facia değildi. Bir kaza hiç değildi. Biri Naomi'yi kasten bu hale getirmişti.

Onu görünce Naomi'nin ettiği tebessüm içten ve keyifliydi.

"Selam," dedi kadın. Holden göz açıp kapayıncaya dek onun yanında bitip sağlam elini tuttu. Konuşamayacak kadar boğazı düğümlüydü. Naomi'nin gözleri de yaşlıydı ama içlerinde öfke yoktu. Holden onun bu haline ne kadar minnet duyduğuna şaştı kaldı.

"Anna," dedi Naomi. Kadını gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. İşte bu iyi bir başlangıçtı. "Jim, Anna'yla tanıştın mı? Beni tahrip meki giyen o psikopattan kurtardı."

"Öyleyse bizi de o kurtarmış sayılır," dedi Amos. "Eksik olma Kızıl. Sanırım sana borçluyum."

Onun "Kızıl" lakabıyla Anna'ya hitap ettiğini anlaması Holden'ın birkaç saniyesini aldı. Anna da bu hitap şekline şaşırmış gibiydi.

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Korkarım o sırada ağrı kesicilerle kafayı bulmuştum. Her şey bambaşka bir şekilde de sonuçlanabilirdi."

"Sen borç senedini kabul etmeye bak," dedi Alex. "Amos'u yan

çizmeyeceği bir gününde yakalarsan belki onu paraya çevirebilirsin."

"Götoş," diyen Amos dostuna bir yastık fırlattı.

"Teşekkürler," dedi Holden. "Onları kurtardıysan her şeyimi sana borçluyum demektir."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diye tekrarladı Anna, sonra Naomi'ye doğru döndü. "Geçen seferki karşılaşmamızdan çok daha iyi görünüyorsun."

"İyileşiyorum," dedi Naomi, sonra yüzünü ekşiterek yaralı kolunu sınadı. "Kemikler kaynadıktan sonra ne kadar iyi hareket edebildiğini göreceğiz."

Anna kafa sallayarak ona gülümsedi fakat tebessümünün kaybolması uzun sürmedi.

"Jim? Kusura bakma ama seninle hâlâ konuşmam lazım," dedi adama. "Baş başa görüşebilir miyiz?"

"Hayır. Bu insanları bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum. Buradan ayrılmayacağım. Benimle konuşmak istiyorsan seni dinliyorum."

Kadının bakışları tayfalar arasında gidip geldi. Yüzündeki ifade umut da olabilirdi, kibar bir kabullenme de.

"Bana bir şey gerekiyor," dedi nihayet.

"Ne istersen," diye ânında cevap verdi Amos, yatağında biraz doğrularak. Holden dostunun bunda ne kadar ciddi olduğunu Anna'nın anlayamayacağını biliyordu. Rahibin kimseyi öldürtmek istemediğini umdu.

"Eğer istediğin şeye sahipsek senindir," diye ekledi Alex. Amos kafa sallayarak bunu doğruladı.

Anna sözlerini Holden'a yöneltti. "Güvenlik şefiyle konuştum ve Clarissa'nın itirafını gizli tutmayı kabul etti. Hem de yaptığı her şeyi. Senin de bildiklerini saklamanı istiyorum."

Holden kaşlarını çattıysa da karşılık vermedi. "Niye?" diye soran Naomi oldu.

"Şey," dedi Anna. "Burada James Holden'dan bahsediyoruz. Onun bildiklerini herkese duyurmaktaki şöhreti–"

"Niye bizden böyle bir şey istediğini sormadım," dedi Naomi. "Niye insanların gerçeği bilmesini istemiyorsun?"

Anna kafa salladı. "Haber yayılırsa mevcut durumumuza istinaden Clarissa'yı büyük ihtimalle idam ederler."

"Güzel," dedi Holden.

"Hak etmiyor değil," diye ekledi Amos.

Anna ellerini önünde kavuşturup kafa salladı. Onlarla hemfikir olduğunu değil, sadece onları duyduğunu ve neler hissettiklerini anladığını kastediyordu.

"Onu affetmenizi istiyorum," dedi. "Başka hiçbir sebepten değilse bile bana bir iyilik olarak. Ne istersem alabileceğimi söylediniz. İsteğim bu."

Yaşanan duraksamada Amos uzun bir soluk verdi. Alex'in kaşları kalktıkça kalkıyordu.

"Neden?" diye tekrarladı Naomi. Sesi sakindi.

Anna dudaklarını sımsıkı kapattı. "Clarissa kötü kalpli biri değil. Onun tüm bunları sevgiden yaptığına inanıyorum. Hastalıklı bir sevgiden ama yine de sevgiden. Ölürse onun için hiçbir umut kalmaz. Ve benim umuda ihtiyacım var."

Naomi sözcükleri sindirirken Holden onun gözlerinde anlamadığı âni bir acı gördü. Kadın dudaklarını gererek dişlerini gösterdi. Fısıldadığı küfür Holden'dan başka hiç kimsenin duyamayacağı kadar alçaktı. Holden onun elini sıkarak parmak kemiklerini kendininkilerde hissetti.

"Peki," dedi Naomi. "Susacağız."

Holden'ın göğsünde hiddet patlak verdi. Konuşmak artık çok kolaydı.

"Ben susmayacağım," dedi. "Burada Mao klanının, güneş sistemindeki herkesi *iki defa* yok etmeye çalışmış insanların kaçık bir üyesinden bahsediyoruz. O kız Halka'ya kadar peşimizden gelip bizi öldürmek istedi. *Seni* öldürmek istedi. Sırf beni kötü göstermek için insanlarla dolu bir uzay gemisini havaya uçurdu. Daha başka kaç kişiyi öldürdüğünü kim bilir? BM onu uzaya atmak istiyorsa kahrolası düğmeye ben basarım."

Uzun bir sessizlik yaşandı. Holden umutlarını yıktığı Anna'nın süklüm püklüm olmasını seyretti. Alex gevrek gevrek gülmeye başladı ve herkes dönüp ona baktı.

"Tabii ya," dedi Alex, kelimeleri uzattığı aksanıyla. "Naomi altı üstü ölesiye dayak yedi. O Clarissa'ya anlayış gösterebiliyor. Ama kaptanın *sevgilisi* yaralandı. Burada *asıl* kurban o."

Herkes soluğunu tutunca odaya yine sessizlik çöktü. Holden'ın yüzüne hücum eden kan bir nehir gibi kulaklarında uğuldadı. Hissettiği nefret, ıstırap ve kindi. Zihni gidip gelir gibi oldu ve ettiği hakaret yüzünden Alex'e vurma dürtüsü neredeyse dayanılmaz bo-

yuta ulaştı.

Sonra Alex'in ne kastettiğini anladı, Naomi'nin gözlerinin kendisininkilere çevrili olduğunu gördü ve tüm kızgınlığı akıp gitti. *Neden*, diye sormak istedi ama cevabın bir önemi yoktu. Önemli olan Naomi'ydi ve o kararını vermişti. İntikam almak Holden'a düşmezdi.

Kendini tükenmiş hissetti. Bitkindi. Etrafında sevdikleriyle oracığa kıvrılıp yatmak ve günlerce uyumak istiyordu. Gülümsemeye çalıştı.

"Vay be," dedi nihayet. "Bazen amma götlük ediyorum."

"Hayır," dedi Amos. "Ben de aynı kafadayım. Yediği boklardan sonra şu Clarissa'yı gözümü kırpmadan öldürebilirim. Ama Kızıl bizden boş vermemizi istedi ve Naomi olur dedi. O yüzden galiba bize öyle yapmak düşer."

"Beni yanlış anlama," dedi Holden, Anna'ya. Sesi sertti. "Yaptıklarından sonra o kadını asla affetmeyeceğim. Asla. Ama onu BM'ye teslim etmeyeceğim. Hem sana bir iyilik olarak, hem de Naomi öyle istediği için."

"Teşekkürler," dedi Anna.

"İşler değişirse bize haber ver Kızıl," dedi Amos. "Çünkü onu daha sonra da seve seve gebertebilirim."

Otuz Yedinci Bölüm: Clarissa

Genç kadın neyin değiştiğini ilk başta bilemedi. Farklılık kendini küçük şeylerde gösterdi. Üzerinde ölü gibi uyuyabildiği zemin ansızın rahatlığını yitirdi. Clarissa kendini babasının beş milyar kilometre uzaklıktaki, hatta belki başka bir evrendeki hücresinde ne yaptığını daha çok merak ederken buldu. Sırf farklı parmaklıklardan çıkan seslerdeki ufak farklılıkları duyabilmek için ellerini onlara vurdu. Ve içi gitgide nefretle doldu.

Nefret Clarissa için hiç de yeni bir şey değildi. Onunla öyle uzun bir zamandır birlikte yaşıyordu ki ondan önceki zamanlara dair anıları hep aynı hiddet ve haksızlığa uğramışlık hissinin renkleriyle bezeliydi. Lakin daha önce Jim Holden'dan nefret ederken artık nefreti Clarissa Mao'yaydı. Kendinden nefret etmenin cazip gelen bir tür saflığı, arındırıcılığı vardı. Jim Holden onun intikam açlığından kurtulmuş, o açlığa yenik düşmeyi reddetmişti. Clarissa artık yanmayı hak ettiğini bilerek alevlerin arasında yaşayabilirdi. İçine düştüğü durum, bir oyunu en kolay seviyede oynamak gibiydi.

Yine parmaklıklara vurdu. Aralarında bir melodi çalmaya yetecek kadar çeşitlilik bulunmuyordu. Olsaydı sırf oyalanmak için bile olsa aynen öyle yapardı. İlave bezelerinin parmaklıkları bükmeye veya kapıyı menteşelerinden sökmeye yetip yetmeyeceğini merak etti. Hoş, yetse de önemi yoktu. Hücreden ayrılırsa en iyi ihtimalle bir DGİ nöbetçisi tarafından delik deşik edilirdi. En kötü ihtimalleyse özgürlüğüne kavuşurdu.

En azından kaptan onunla konuşmaktan vazgeçmişti. Clarissa adamı ziyarete gelenleri tek tek seyretti. Nöbetçilerden hangilerinin ona sadık olduğuna dair epey iyi bir fikir edindi. Gelenler arasında askeri üniformalı bir çift Marslı ve birkaç BM subayı da vardı. Bunlar Kaptan Ashford'la konuşurken hem kendilerini hem de birbirlerini çok ciddiye alan insanların alçak ses tonunu kullanıyorlardı.

Clarissa o tonu gizlice babasını dinlediği günlerden tanıdı. Bir zamanlar ondan çok etkilendiğini hatırlıyordu. Fakat artık düşündükçe gülesi geliyordu.

Genç kadın ufacık dünyasında volta attı. Şınav ve mekik çekmenin yanı sıra düşük yerçekiminin izin verdiği diğer tüm lüzumsuz egzersizlerden yaptı. Ve cezalandırılmayı yahut dünyanın sonunu bekledi. Uyuduğunda Ren'i karşısında buluyordu; o yüzden fazla uyumamaya çalıştı.

Ve yavaşça, giderek artan bir dehşetle değişikliğin ne olduğunu anladı. Kendine geliyordu. Bir anlamda uyanıklığa dalıyordu. *Rocinante*'deki başarısızlığının ardından bir tür huzur bulmuştu. Diğer her şeyle arasındaki bağları koparmıştı. Fakat onun öncesinde bile sanki bir rüyada yaşamıştı. Bunun Ren'i öldürdüğünde mi, yoksa Melba Koh kimliğine büründüğünde mi başladığını kestiremiyordu. Hatta belki daha bile eskiye dayanıyordu. Mesela babasının tutuklandığını duyduğu âna. Kendini ne zaman kaybetmiş olursa olsun artık eski haline dönüyordu ve âdeta tüm şuuruna iğneler batırılıyordu. Çektiği şey acıdan beterdi ve genç kadını deli ediyordu.

Clarissa buna kafa yordukça kızıl saçlı rahibin ve bir bakıma Tilly Fagan'ın kendisine oynadığı akıl oyunlarını daha iyi anlıyordu. Belki Anna bir itiraf koparabilmek için öncelikle genç kadını bağışlanma vaadiyle ümitlendirmek gerektiğini düşünmüştü. Eğer sahiden öyleyse rahip iki kere aptaldı: birincisi Clarissa'nın yaptıklarını itiraf etmeye yanaşmayabileceğini, ikincisi de onun bağışlanmak istediğini –veya bağışlanmayı kabul edeceğini– zannederek.

Seninle tekrar konuşmayı çok isterim, demişti Anna ve o esnada çok samimi gözükmüştü. Çok gerçekçi. Fakat geri gelmemişti. Clarissa'nın zihnindeki küçük ve mantıklı bir parça aradan o kadar da çok zaman geçmediğini biliyordu. Hücrede tutulmak zaman algısını değiştiriyor ve genç kadına kendini yalıtılmış hissettiriyordu. Zaten hücrelerin başlıca amacı da buydu. Yine de Anna geri gelmemişti. Aynı şey Holden ve ölmekten son anda kurtulan Naomi için de geçerliydi. Hepsinin de Clarissa'yla işi bitmişti. Hem zaten niye bitmeyecekti ki? Clarissa'nın onlara verebileceği başka bir şey bulunmuyordu. Belki gemideki gücün tekrar el değiştirmek üzere olduğuna yönelik bir uyarı hariç. Ama onun da en ufak bir önemi yoktu. Sonu gelmiş gemide kaptan koltuğuna kimin oturacağı, dert etmek için son derece önemsiz bir mevzu gibi gözüküyordu. Bu bir esir kampında en güzel kızın kim olduğunu tartışmaya benziyordu.

Yine de içerideki tek gösteri buydu. O yüzden Clarissa seyretmeyi sürdürdü.

Diğer hücreden gelen sesler yeni bir tona bürünmüştü. Bir ivediliğe. İyi giyimli adam ona doğru gelmeden önce bile Clarissa yazdıkları küçük piyesin sahnelenmeye başlayacağını anladı. Adam kapıda durup içeri baktı. Parlak ve kusursuzca biçimlendirilmiş beyaz saçları onu yaşlı göstermekten başka bir işe yaramıyordu. Profesyonel bir babacanlık taşıyan gözlerinde bir karanlık vardı. Parmaklıkları kavradığında hapsedilen sanki oydu.

"Herhalde beni hatırlamıyorsundur," dedi adam. Sesi hem üzgün hem de hoştu.

"Peder Cortez," dedi Clarissa. "Kim olduğunuzu hatırlıyorum. Babamla golf oynardınız."

Esefle gülen adam alnını parmaklıklara yaklaştıracak şekilde ayaklarını biraz geri çekti.

"Oynardım ama o dediğin çok eskidendi. O zamanlar... kaç yaşında vardın? Yedi mi?"

"Daha sonra sizi sık sık haberlerde gördüm."

"Ah," dedi adam. Gözleri dalıp gitti. "O günler çok gerilerde kalmış gibi geliyor. Az önce kaptanla konuşuyordum. Seni bize katılmaya ikna etmek için uğraşıyormuş ama fazla bir başarı sağlayamamış."

İçeri iki nöbetçi girdi ve bölme sıraları boyunca yürüdü. Clarissa ikisini de Ashford'un müttefikleri olarak tanıdı. Cortez ikilinin farkına varmadı bile.

"Hayır, sağlayamadı," dedi genç kadın, sonra da ekledi. "Çok yalan söylüyor."

Cortez'in kaşları kalktı. "Yalan mı söylüyor?"

"Bana af çıkartabilirmiş. Eve döndüğümüzde beni Ceres'e yerleştirip DGİ'nin koruması altına aldırabilirmiş. Ama öyle bir şey yapamaz."

Cortez uzun bir soluk alıp verdi. "Hayır. Hayır, yapamaz. Seninle açık konuşabilir miyim?"

"Sizi engelleyebilecek bir konumda değilim," karşılığını verdi Clarissa.

"Bana kalırsa seninle pek çok ortak yönümüz var. Ellerine kan bulaştırdın. Masumların kanını."

Genç kadın alaycı bir sırıtış takınmaya, ilgisiz bir tavra bürünmeye çalıştı. Fakat çabası ona kendini savunmasız ve çocuksu his-

settirmekten başka bir işe yaramadı. Cortez fark etmemişçesine sözlerini sürdürdü. Belki sahiden etmemişti.

"Ben de... Geçit'e girmemizde önemli bir yol oynadım. İnsanlığın üç farklı hizbini temsil eden toplu kuvveti tüm ihtişamıyla bir araya getirdim." Konuşurken sözlerine bir burukluk çöktü. Fakat sonra gülümsedi ve Clarissa adamın içinde de kendisininki kadar yaralı bir şey olabileceğini düşündü. "Benim mesleğimdekiler için kendini beğenmişlik yaygın bir iş riskidir. Korkarım ben onunla pek iyi başa çıkamadım."

"Holden'ı Geçit'e girmeye zorlayan bendim," dedi Clarissa. Bir suçu itiraf mı ettiğinden, yoksa Cortez'in içini mi rahatlattığından emin değildi.

"Evet. Ben de diğer herkesi onun peşinden sürükledim. Ben onları karşılarındaki tehlikeye kör ettiğim için öldüler. Sürümü mezbahaya kendi ellerimle teslim ettim. Tevekkül ettiğimi sanıyordum ama..."

Adamın gözleri yaşlarla doldu ve yüzü ifadesizleşti.

"Peder?" dedi Clarissa.

"Çocukluğumda," dedi Cortez, "kuzenim ölü bir adam buldu. Ceset arazimizin arkasındaki bir nehir yatağındaydı. Kuzenim gidip yakından bakmam için bana meydan okudu. Çok korkuyordum ama yine de başımı dik tutarak gittim ve korkmamak için korkmuyormuşum gibi davrandım. Sağlık görevlileri geldiğinde adamın eskiden yaygın olan o kanamalı hummalardan birinden öldüğünü öğrendik. Yazın geri kalanı boyunca virüsten koruyucu ilaç içmem gerekti. O nedenle belki de hep böyle biriydim. Tevekkül ettiğimi sandım ama belki de yalnızca korkularımı gizliyordum. Ve korkularım pek çok insanın ölümüne yol açtı."

"Yaşananlar sizin suçunuz değil."

"Ama benim sorunum. Ve belki hatalarım herkesin iyiliği içindi. Haklıydın, canım. Ne sana ne de bana af çıkacak. Ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil."

Clarissa ayağa kalktı. Cortez'in bakışları bir ağırlık gibi üzerindeydi. Yaşlı adamın itirafındaki mahremiyet kadar korkusunu ve ızdırabını böylesine bir vakarla taşıması Clarissa'da saygı uyandırıyordu; üstelik de eskiden beri ondan pek hazzetmemesine rağmen.

"Uzaylıların yarattığı tehlike çok büyük. Onlardan yararlanabileceğimizi veya onlara dengimiz gibi muamele edebileceğimizi düşünmek kibirlilikti. Eğer böyle devam edersek şimdiye kadar gördü-

ğümüz ölümler okyanustaki bir su damlası gibi kalacak. Kendimizi Şeytan'ın ellerine teslim ettik. Bunu herkes anlayamıyor ama ben senin anladığın kanaatindeyim."

Clarissa içinin korkuyla dolduğunu hissederek şaşırdı. Koridorun ucundan metalik bir tangırtı yükseldi ve Ashford'un kapısı savrularak açıldı. Nöbetçilerden biri bir şey söyledi. Fakat Cortez'in bütün dikkati genç kadının üstündeydi ve Clarissa için o dikkate maruz kalmak bir yanık yarasına soğuk su dökülmesi gibiydi.

"Sanırım anlıyorum," dedi usulca.

"Kaptan Ashford'un serbest kalmasını sağladım, çünkü o ve ben şimdiki kaptanla mümkün olmayan bir fikir birliğine vardık. Çeşitli gemilerin mürettebatlarını burada toplamaya başladıklarında bunu kısmen bir silah sayesinde başardılar."

"Burada silahlar işe yaramıyor ki."

"Işık yanıyor ve onu bir silaha dönüştürdüler. İletişim lazeri gemi gövdelerini delebilecek kadar güçlendirildi. Üstelik daha da güçlendirilebileceğine inanıyoruz. Halka'yı yok edip geçidi kapatmaya yetecek kadar."

"İyi de Halka yok olursa onun yanlış tarafında mahsur kalırız," dedi Clarissa.

"Evet. Ama beklersek başkaları da çıkagelir. Bize özenirler. 'Geçitleri kontrol edebilirsek kim bilir nasıl bir fırsata kavuşuruz,' derler. Daha şimdiden onları duyabiliyor gibiyim."

"Aynı şeyi siz de söylüyordunuz. Siz de onlardan biriydiniz."

"Öyleydim ve feci bir ders aldım. Hem seni de buraya sürükleyen şey nefretti, değil mi?"

Ashford uzaktan güldü. "Aramıza tekrar hoş geldin Kaptan," dedi nöbetçilerden biri. Clarissa tırnaklarıyla parmaklıklarda tempo tuttu. Metal ahenkle çınladı.

"Yanıldık," diye devam etti Cortez. "Ama şimdi hatamızı düzeltme şansı yakaladık. İnsanlığın geri kalanını bizimle aynı hataları yapmaktan alıkoyabiliriz. Onları koruyabiliriz. Ama bunun için bir kurban lazım."

"Biz. Buradaki hepimiz."

"Evet. Esirgediğimiz herkesten ayrı kalarak burada, karanlıkta ölüp gideceğiz. Ve buradakilerin nefretine hedef olacağız. Cezalandırılacağız. Belki de idam edileceğiz." Elini uzatarak kızınkine dokundu. Tenlerinin teması bir elektrik akımından farksızdı. "Sana yalan söylemeyeceğim Clarissa. Senden istediğim şeylerin bu hayatta mükâfatı yok."

"Benden ne istiyorsunuz?" dedi genç kadın. "Anlattıklarınız hakkında ne yapabilirim?"

"Bizi durdurmaya çalışanlar olacak. Kaptanı öldürmeye kalkışabilirler. Anladığım kadarıyla vücudunda yapılan değişiklikler, doğal yeteneklerini olağanüstü düzeye çıkarabilecek potansiyele sahip. Bizimle gel. Kaptanın zarar görmesini, durdurulmasını engelle. Belki öylece durup izlemekten başka bir şey yapman gerekmez. Ama belki de başarı ile başarısızlık arasındaki fark olursun."

"Her halükârda öleceğim."

"Evet. Fakat seçeneklerinden biri alelade bir ölüm. Diğerininse bir anlamı var."

Kaptan Ashford ile nöbetçiler onlara doğru yürümeye başladılar. Topuklarının güvertede çıkardığı sesler bir mekanik saatin belli belirsiz tıkırtıları gibiydi. İçinde bulundukları an bir sona yaklaşırken Clarissa biraz hınç duyar oldu. Ashford'un gelmesini istemiyordu. Burada kalmak istiyordu. Rahiple fedakârlık ve ölüm hakkında, yaşadığı müddetçe bedelini asla ödeyemeyeceği kadar yanlış bir şey yapmanın külfeti hakkında konuşmak istiyordu.

Cortez'in ağzı kapalı olsa da soluk mavi gözleri ona gülümsüyordu. Hiç de babasına benzer bir hali yoktu. Yüzü fazla tombul, çenesi fazla genişti. Babası daima bir maskenin ardından dünyaya gülermiş gibi bir izlenim verirken Cortez baştan aşağı samimiydi. Yine de genç kadın o an adamda Jules-Pierre Mao'yu gördü.

"Öldürdüğümüz tüm o insanlar," dedi Clarissa. "Eğer bunu yaparsak onların ölümünün de bir sebebi olur."

"Hem de mümkün olan en soylu sebep," diye doğruladı Cortez.

"Gitmemiz lazım," dedi Ashford. Cortez ellerini kavuşturarak kapı aralığından geri çekildi. Ashford genç kadına doğru döndü. Fazla büyük kafası ve Kuşaklılara özgü ince vücut yapısı onu bir kâbustan çıkmışa benzetiyordu. "Son fırsat," dedi adam.

"Sizinle geliyorum," dedi Clarissa.

Ashford kaşlarını kaldırdı ve bakışlarını Cortez ile onun arasında gezdirdi. Dudakları yavaş bir tebessümle gerildi.

"Emin misin?" diye sordu; fakat sesindeki haz genç kadının düşüncelerine veya gerekçelerine ilgi duymadığını açıkça gösteriyordu.

"Hiç kimsenin seni durdurmamasını sağlayacağım," dedi Clarissa.

Ashford kısa bir süre Cortez'e baktı ve yüz ifadesiyle bu gelişme-

den etkilendiğini söyledi. Dönüp Clarissa'ya bir asker selamı verdi. Clarissa da –sarsakça– aynı şeyi yaptı.

Genç kadın hücresinden çıkarken yerçekimindeki veya Coriolis etkisindeki bir değişimden kaynaklanmayan kısa süreli bir baş dönmesi yaşadı. Bunlar *Rocinante*'den beri özgürce attığı ilk adımlardı. Ashford eylem gruplarından ve *Behemot*'u emniyete almaktan bahseden iki nöbetçisiyle beraber onun önünden yürüdü. Mühendislik ve komuta merkezi dönen kasnakta yer almıyordu; o yüzden önce kasnağın kuzey ve güney uçlarındaki bağlantı noktaları ile ikisi arasında ulaşımı sağlayan harici asansörün kontrolünü ele geçireceklerdi. Bahsi geçen diğer konular her yer tutulana dek kasnakta sükunetin nasıl sağlanacağı, düşmanı kimlerin izlediği, kimlerin daha şimdiden sadık olup kimlerin ikna edilmesinin gerekeceğiydi. Clarissa konuşulanlara pek ilgi göstermedi. O daha ziyade yanında yürüyen Cortez'in ve hücresinde bıraktığı bir tür yükün farkındaydı. Yakında ölecekti ve o ölüm daha önce yanlış yaptığı her şeye bir anlam kazandıracaktı. Dünya'da, Mars'ta veya Kuşak'ın istasyonlarında doğan her çocuk onların yapmak üzere oldukları şey sayesinde protomolekülden korunacaktı. Ayrıca Soledad, Bob, Stanni, babası, annesi ve kardeşleri onun öldüğünü öğreneceklerdi. Ren'i tanıyan ve seven herkes adalet yerini bulduğu için biraz daha rahat uyuyacaktı. Kendisi bile daha rahat uyuyacaktı; tabii uyumaya fırsat bulabilirse.

"Ve muharebe implantları var," diyordu Ashford, yumruğuyla arkasını işaret ederek. Nöbetçilerden biri dönüp genç kadına baktı. Renkli gözleri ve çenesinde bir yara izi olan. Jojo.

"Bizim tarafımızda olduğundan emin misin Kaptan?"

"Düşmanımın düşmanı Jojo," cevabını verdi Ashford.

"Ben ona kefilim," dedi Cortez.

Olmamalısın, diye aklından geçirdi Clarissa, fakat dile getirmedi.

"Claro," dedi Jojo, omuz silkmekle eşanlamlı bir Kuşak el hareketiyle. "O da komuta güvertesinde bizimle."

"Tamamdır," dedi Ashford.

Nezarethane geniş bir koridora açıldı. Beyaz LED'ler duvarlara solgun ve antiseptik bir görünüm katıyordu. Fişek atarlarla donanmış erkekli kadınlı bir düzine kişi elektrikli arabaların içinde oturuyor veya yanında dikiliyordu. Clarissa havanın bir başka kokmasını istiyordu ama kokmuyordu. Burası da sadece plastik ve ısı kokularıyla doluydu. Kaptan Ashford ile üç silahlı adam hemen ilerideki arabaya doluştular.

"Geminin tamamen emniyete alınması biraz sürecek," dedi Cortez. "Toplayabildiğimiz kadar müttefik toplayıp direnişi bastırmalıyız. İhtiyacımız olan her şeyi ele geçirdiğimizde ve kasnaktan ayrıldığımızda bizi durduramazlar." Rahibin kendini bir şeye inandırmak istermiş gibi bir hali vardı. "Korkma. Tüm bunların bir sebebi var. İnancımızı kaybetmediğimiz sürece korkacak hiçbir şey yok."

"Korkmuyorum," dedi Clarissa. Cortez gözlerinde bir tebessümle ona baktı. Genç kadınla göz göze geldiğinde tebessümü biraz bocaladı ve bakışlarını kaçırdı.

Otuz Sekizinci Bölüm: Boğa

Boğa öksürmemeye çalıştı. Doktor onun solumasını dinledi, stetoskobu birkaç santim kaydırdı, biraz daha dinledi. Boğa küçük gümüşi diskin soğuk olup olmadığını bilmiyor, çünkü onu hissedemiyordu. Öksürünce ağzına koca bir balgam topağı geldi ve onu tükürmek için doktordan bir kâğıt mendil aldı. Kadın el terminaline birkaç not girdi. Ekrandaki ışık onun ne kadar yorgun olduğunu gözler önüne serdi.

"Eh, biraz toparlıyorsun," dedi doktor. "Ama akyuvar sayın hâlâ çok yüksek."

"Ya omuriliğim?"

"Berbat halde ve daha da kötüye gidiyor. Yani iyileştirilmesi gittikçe güçleşiyor."

"Fedakârlık yapmaktan başka çare yok."

"Amacına ulaşman için daha ne kadar fedakârlık gerekecek?" diye sordu kadın.

"Amaçtan ne kastettiğine bağlı," cevabını verdi Boğa.

"Herkesi bir araya toplamak istiyordun. Herkes bir arada."

"Gemilerin yarısında hâlâ mürettebatlar var."

"Ama sadece çekirdek mürettebatlar," dedi doktor. "Bu gemide kaç kişiyi topladığının farkındayım. Ne de olsa onları ben tedavi ediyorum. Herkesi bir araya getirmek istedin. Geldiler de. Bu kadarı yetmez mi?"

"Kimsenin birbirine ateş açmayacağından emin olmam lazım," dedi Boğa.

Doktor bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Yani ancak insanlar insan olmaktan çıkınca işimi yapmama izin vereceksin."

Boğa bu söze gülerek bir hata yaptı. Artık daha derin olan öksürüğü göğüs boşluğunda yankılandı ama çok da şiddetli sayılmazdı. Şöyle içini sarsacak türden bir öksürük için çalışır vaziyette karın

kaslarına ihtiyacı vardı. Doktor ona bir mendil daha uzattı. Boğa mendili hemen kullandı.

"Her şeyi kontrol altına aldığımızda," dedi, "beni istediğin kadar bayıltabilirsin, tamam mı?"

"O dediğin olacak mı ki?" diye sordu kadın. Aslında bu açıkça dile getirilsin veya getirilmesin herkesin bilmek istediği şeydi. Doğrusunu söylemek gerekirse Boğa plandan hoşlanmıyordu. Bunun bir sebebi o planın kısmen Jim Holden'dan, kısmen de protomolekülden çıkmış olmasıydı. Fakat Boğa aslında duyduklarının doğru olduğuna tüm kalbiyle inanmak istediği için tedirgindi. Çünkü B planı mümkün olduğunca çok kişiyi ellerindeki mekiklerle tahliye etmekten ibaretti ve o mekikler uzun mesafeli işler için üretilmemişti. Sonuç olarak yedek planın uygulanabilir bir tarafı yoktu.

Artık yiyecek üretimine başlamaları gerekiyordu. Toprak oluşturarak kasnağın içini doldurmaları, *Behemot*'un ekseni boyunca uzanan sahte güneşin altında ekinler yetiştirmeleri ve kahrolası ısıyı kontrol altına almaları da. Boğa tüm bunların altından kalkabileceklerinden emin olmalıydı; artık 'altından kalkmak' ifadesi burada her ne anlama geliyorsa. Beyzbol topundan daha yavaş uçan gemiler Dünya okyanuslarından daha engin bir boşlukta yol aldığında tıbbi komalar epey uzun sürebilirdi.

Artık hepsinin –Dünya'nın, Mars'ın, DGİ'nin– buraya gelmek için bulduğu bahaneler neredeyse mümkün olamayacak kadar uzak gözüküyordu. DGİ'nin güneş sistemindeki siyasi konumu hakkında kafa yormak, yirmi yaşındayken kendisine bira ısmarlayan bir adama borcunu ödeyip ödemediğini hatırlamaya çalışmak gibiydi. Belirli bir noktayı aştıktan sonra geçmiş tüm anlamını yitiriyordu. Yavaş bölgenin dışında olup biten hiçbir şeyin önemi yoktu. Artık önem taşıyan tek şey Holden'ın çılgınca planının boş bir hayaldan fazlası olup olmadığı anlaşılana kadar medeni bir ortam yaratmaktı.

Ve bu da ancak Boğa nefes almaya devam ederse mümkündü.

"Hâlâ bir ümit var. Kaptan Pa bizi buradan kurtarabilecek bir planı değerlendiriyor," dedi adam. "Ama beklerken bana biraz daha ilaç verebilir misin?"

Doktor kaşlarını çattıysa da yatağın yanındaki çantadan bir solunum cihazı çıkarıp hastasına attı. Boğa'nın kolları hâlâ çalışıyordu. Cihazı yakalayıp iki defa salladı, sonra da kalıplı seramiği dudaklarına dayayıp nefes aldı. Steroidler okyanus gibi kokuyor ve biraz genzini yakıyordu. Öksürmemeye çalıştı.

"Bu hiçbir şeyi düzeltmez," dedi kadın. "Tek yaptığımız belirtileri gizlemek."

"Beni ayakta tutsun yeter," karşılığını verdi Boğa, gülümsemeye çalışarak. Aslında kendini berbat hissediyordu. Canı yanmıyordu; sadece yorgundu. Ve hasta. Ve de çaresiz.

Solunum cihazını kaldırdıktan sonra yürüteci koridora yönlendirdi. Revir hangarı halen tıka basa doluydu. Yükselen ısı dalgası her şeye tropikal bir yaz mevsiminin o iç sıkıcı, boğucu havasını katıyordu. Vücutların ve hastalığın, kanın ve çürümenin ve çiçek aromalı dezenfektanların kokusu odaları olduğundan daha küçük hissettiriyordu. Edindiği tecrübeler sayesinde Boğa meki artık daha bir zarifçe kullanır olmuştu. İki kontrol çubuğunun yardımıyla hemşirelerin ve doktorların yolundan çekildi, güvenlik ofisine geri dönerken mekin elverdiği ölçüde ayak altında dolaşmamaya çalıştı.

O sırada el terminali öttü. Yolu kapatmamak için bir koridora saptı, sonra da kontrol çubuklarını bırakıp terminali eline aldı. Corin arıyordu. Boğa kabul tuşuna bastı.

"Corin," dedi, "ne var?"

"Patron?" dedi kadın. Sesindeki tedirginlik Boğa'ya başını bir derece kaldırttı. "Bir tatbikat mı yapıyorsun?"

"Neler oluyor?"

"Jojo ve Gutmansdottir az önce gelip güvenlik ofisini devralmak istediler. Onlara vardiyamın bitmesini beklemelerini söylediğimde bana silah çektiler."

Boğa üstüne kapkara bir dehşetin çöktüğünü hissetti. El terminalini sımsıkı tuttuysa da sesini yükseltmedi.

"Ne yaptılar ne yaptılar?"

Hemen güvenlik arayüzünü açmayı denedi; fakat ekranda beliren kırmızı kenarlar onu reddetti. Komuta sisteminin dışında bırakılmıştı. Karşı taraf elini çabuk tutmuştu.

"Yaptıklarının bir tür test olmasını umuyordum. Konuşmalarına bakılırsa seni orada bulmayı umuyorlardı. Şu an Serge'ün yanına gidiyorum. O da neler döndüğünü öğrenmeye çalışıyor," dedi kadın. "Eğer yanlış yaptıysam–"

"Yapmadın. Çekip giderek doğru olanı yaptın. O ikisinin nerede olması gerekiyordu?"

"Efendim?"

"Mesaileri devam ediyordu. Normalde nerede olmaları lazımdı?"

Corin'in geniş suratı bir an için şaşkın bir maskeye döndü. Boğa

onun duyduklarını anlamasını, gözlerine sakin ve ölümcül bir bakışın oturmasını seyretti. Kadının cevap vermesine gerek yoktu. Jojo ve Gutmansdottir tutukluların başında bekliyorlardı. Yani Ashford'un.

Pa o yavşağı öldürmesine izin vermeliydi.

"Tamam. Git Serge'ü ve güvenebileceğin başkalarını bul. Bu boku bir an önce kontrol altına almalıyız."

"Bien."

Karşı tarafın hedefi silahlık olacaktı. Yanlarında güvenlik varsa silahlar ve teçhizatlar daha şimdiden ellerine geçmiş sayılırdı. Boğa dudaklarından gelişigüzel küfürler saçarak düşünmeye çalıştı. Kaç kişinin Ashford'un tarafına geçtiğini öğrenebilseydi elindeki imkânları daha iyi değerlendirebilirdi.

"Monica'ya ve yayın merkezine ulaşmalarına izin veremeyiz," dedi Corin'e. "Kasnakta çatışma çıktığı anlaşılırsa insanlar arkadaşlarını oradan kurtarmak için yarım düzine uyduruk kaydırık kurtarma görevi düzenlerler."

"Oraya yoğunlaşmamızı mı istersin?" diye sordu Corin.

"Hiçbir yere yoğunlaşmayın," cevabını verdi Boğa. "En azından neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar. Olabildiğince çok adam ve silah toplayıp bağlantıda kalın, hepsi bu."

Bir plan yapması lazımdı; hem de hemen. Fakat beyni çalışması gerektiği gibi çalışmıyordu. Hastaydı. Hatta ölüyordu. Ölürken bir yandan da doğaçlama davranınakla uğraşmak amma büyük haksızlıktı.

"Serge'e ulaş," dedi Boğa. "Diğer meseleler için ondan sonra endişeleniriz. Konuşmam gereken bazı kimseler var."

"Bien, patron," diye tekrarladı Corin ve bağlantıyı kesti.

Bir hemşire tekerlekli bir masayı iterek köşeyi döndü ve Boğa adamın yolundan çekilmek için terminalini kaldırmak zorunda kaldı. Aynı anda hem yürüyüp hem de el terminalini tutabilmeyi çok isterdi. Fırsat bulur bulmaz Pa'dan acil bir görüşme talep etti. Uzun bir süre kadının açmayacağından, Ashford'un ona çoktan ulaştığından emindi. Ama sonra ekran titreşti ve Pa karşıda belirdi. Boğa onun hangi odada olduğunu göremese bile arka plandan konuşmalar geliyordu.

"Bay Baca," dedi Pa.

"Ashford serbest kaldı," dedi Boğa. "Yanında kaç kişinin olduğunu veya ne yaptığını bilmiyorum ama adamlarımdan ikisi az önce silah çekip güvenlik istasyonunu ele geçirdi."

Pa gözlerini kırpıştırdı. Onun bir an bile olsun korku göstermemesi, yalnızca zihnen vites değiştirmesi takdire değerdi.

"Teşekkürler Bay Baca," dedi Pa. Boğa ekrandaki görüntünün hareketlerine bakarak kadının oradan uzaklaşmaya başladığını, tahmin edilemez bir yere gittiğini görebiliyordu. Kendisi de aynı şekilde davranmalıydı.

"Neyle karşı karşıya olduğumuza dair daha iyi bir fikir edindiğimde tekrar ararım," dedi kaptana.

"Memnun olurum," dedi kadın. "Yakınlarda güvendiğim birkaç kişi var. Şimdi yanlarına gidiyorum."

"Ashford muhtemelen yayın istasyonunu ele geçirmeye çalışır."

"Öyleyse orayı takviye ederiz," dedi Pa.

"Belki sadece birkaç götoşla uğraşıyoruzdur," dedi Boğa. "Belki Ashford da kendini göstermemeye çalışıyordur."

"Belki ikimizi birden bir toprak dönüştürücüsüne atmaya hazırlanıyordur," dedi Pa. "Bahse girecek olsan hangisini seçerdin?"

Boğa gülümsedi. Tebessümünde neredeyse samimiydi.

"Kendine dikkat et Kaptan."

"Sen de Bay Baca."

"Bir şey daha var," diye ekledi Boğa. "Seni de bu işe bulaştırdığım için üzgünüm."

Artık gülümseme sırası Pa'daydı. Kadın yorgun gözüküyordu. Ve de yaşlı.

"Benim yerime hiçbir karar vermedin," dedi. "Günahlarımın bedelini ödeyeceksem en azından onların bana ait olduğunu kabul et."

Kadının bakışları el terminalinin kamerasından ayrıldı ve ekranın dışındaki bir şeye çevrildi. Pa dudaklarını sıkıca kapattı ve bağlantı kesildi. Boğa sırf neler olduğunu öğrenmek için bir arama daha yapmaktan kendini güçlükle alıkoydu. Hiç zaman yoktu. Acele etmesi lazımdı. Altyapıdan Ruiz ve Chen'le bağlantı kurmayı denediğinde karşılık alamadı. Ashford'un üst rütbeli personel arasında kaç destekçisi olduğunu merak etti. Ona yeterince dikkat etmediği için kendine sövüp saydı. Fakat öyle meşguldü ki...

Bir de Sam'i aramayı denedi ve neredeyse bağlantı talep eder etmez kadını karşısında buldu.

"Bir sorunumuz var," dedi Boğa. "Ashford geminin kontrolünü tekrar kazanmaya çalışıyor. Daha şimdiden güvenliği ele geçirdi."

"Ve de mühendisliği," dedi Sam.

Boğa dudaklarını yaladı.

"Neredesin, Sam?"

"Şu anda mı? Sorman ne komik. Mühendislikteyim. Ashford yaklaşık beş dakika önce buradan ayrıldı. Yanında yapmamı istediği şeylerin bir listesi ve eli silahlı, çatık kaşlı iki düzine kadar adam vardı. Herif kafayı yemiş Boğa. Ciddiyim. Eskiden lavuğun tekiydi ama artık... Benden Halka'yı yok etmemi istiyor. Hani senin şu iletişim lazeri numaran var ya? Onu daha da güçlendirmek istiyor."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Geçmiyorum."

"Yani eve dönüş yolumuzu ortadan kaldırmanın mı peşinde?"

"O buna insanlığı uzaylı tehdidinden kurtarmak diyor," diye karşılık verdi Sam. Tatlı bir dil kullansa da bakışları sertti.

"İyi," dedi Boğa, bu yaşananların hiçbir iyi tarafı olmamasına rağmen.

"Ayrıca sana çok fena gıcık olmuş. Güvenli bir yerde misin?"

Boğa koridorda sağına soluna bakındı. Siper alabileceği bir yer yoktu. Zaten olsaydı bile o modifiye edilmiş bir yük mekine ve yarım bir omuriliğe sahip tek bir kişiydi.

"Hayır," dedi. "Sanırım değilim."

"Öyleyse kıpırdasan iyi olur."

"Gidebilecek güvenli bir yerim yok," dedi Boğa.

Bağlantının öteki ucunda biri bağırdı ve Sam dönüp ona baktı.

"Teknisyenleri bir düzene sokmaya çalışıyorum!" diye ekranın dışına bağırarak karşılık verdi kadın. "Bilmem fark ettin mi ama etraf biraz karışık. Belki fizik kuralları ikide bir değiştiği içindir."

İlk ses yeniden bağırdı. Boğa kelimeleri duyamadı ama sesin tınısını tanıdı. Garza. Güvenlik ofisinde bekleme işi her kime kalırsa ona hep kahve ampulleri götüren adam. Demek Garza da onlardan biriydi. Boğa adamı daha iyi tanımış olmayı isterdi. Özellikle faciadan sonra personeline daha çok ilgi göstermesi gerekirdi. Tüm bunların yaşanacağını önceden kestirebilmeliydi.

Bu onun suçuydu. Hepsi de onun suçuydu.

Sam tekrar ekrana –ona– doğru döndü.

"Tamam, tatlım," dedi kadın. "Artık yola koyul. İkinci kat, M bölümüne git. Orada bir sürü boş depo var. Tüm kapı kodları varsayılan ayarda. Hepsi de birbiri ardına sıfır."

"Niye varsayılan ayardalar?"

"Çünkü içlerinde hiçbir şey yok Bay Meraklı, ve boş depoların kilit şifrelerini değiştirmek yapılacaklar listeme hiç girmedi. Şimdi gerçekten bunun zamanı mı?"

"Pardon," dedi Boğa.

"Boş ver," dedi kadın. "Şu an ikimiz de biraz strese girmiş durumdayız. Başını aşağıda tutmaya bak ki birileri onu uçurmasın. Ve Pa–"

"Pa'nın haberi var. O da güvenli bir yere gidiyor."

"Peki öyleyse. Sana yardım göndermeye çalışırım."

"Hayır," dedi Boğa. "Kime güvenebileceğini bilmiyorsun."

"Evet biliyorum," dedi Sam. "Gel, çocukların önünde tartışmayalım."

Duyduğu bir ses Boğa'yı koridora, tıp merkezine geri getirdi. Ses ne yaralıların iniltileriydi, ne de hemşirelerin profesyonel sükuneti. Biri heyecanlı ve saldırgandı. Hatta öfkeli. Başka biri daha alçak bir sesle ona cevap verdi ve ilk konuşanın karşılığı *Sence umurumda mı?* oldu. Belli ki sorun çıkıyordu ve olup biten her şeye rağmen Boğa'nın ilk dürtüsü oraya doğru dönmekti. İşi olaylara müdahale etmek, hiç kimsenin zarar görmemesini sağlamak, illâ biri görecekse de o kişi olmaktı. Önce kendisi, sonra da kötü adamlar.

"Gitmem gerek," deyip bağlantıyı kesti. El terminalini kaldırıp avuçlarını yeniden mekin kontrollerine dayaması sadece bir saniyesini aldı. Bu süre, içgüdülerini bastırmasına yetti. Meki koridorun öteki tarafına, seslerden uzağa yönlendirdi. Bunlar Ashford'un adamlarıydı. Ashford'un ve ona arka çıkanların. Şimdi yakayı ele verirse hiç kimsenin işine yaramazdı. Büyük ihtimalle onu hemen öldürürlerdi. Belki hava kilidine kadar gitmekle bile uğraşmazlardı. Mekin bacakları yavaş hareket ediyordu. Son süratte bile ortalama bir yürüyüş temposunu geçemiyordu. Arkasındaki seslerin tonunda değişiklik oldu. Bir şey kırıldı. Boğa doktorunun bağırdığını işitti ve silah takırtılarını bekledi. Eğer ateş açarlarsa geri dönmesi gerekecekti. Mek koridorun ucundaki kapıya, oradaki çıkışa ve güya emniyete doğru yavaşça ilerlemeyi sürdürdü. Sanki uyguladığı kuvvet makinenin tehlikeyi anlamasını sağlayacakmışçasına Boğa kontrol çubuğunu o kadar sert itiyordu ki parmakları ağrıyordu.

Sesler yükselerek yaklaştı. Boğa meki biraz sağa çekerek duvarla yan yana yürüttü. Böylece birileri arkasındaki köşeyi dönecek olursa görülmeden evvel fazladan bir saniye kazanacaktı. Kalın metal bacaklardan biri ileri atıldı, mekin ağırlığı o tarafa kaydı, sonra diğer bacak havaya kalktı.

Kapı aralığı iki metre uzaktaydı. Bir buçuk. Bir. Boğa kontrolleri bırakıp kapıya biraz erken uzandı ve tekrar denemeden önce meki

bir santim daha ilerletmek zorunda kaldı. Boncuk boncuk terliyor, bunun sadece korkudan olduğunu umuyordu. Vücudundaki bir şey pes ederse bundan haberi olmazdı. Sebep muhtemelen yalnızca korkuydu.

Kapı açıldı ve Boğa kontrol çubuğunu tekrar ileri itti. Mek onu aralıktan geçirdikten sonra da kapıyı arkasından kapattı. Bekleyecek veya düşünecek zamanı yoktu. Meki dahili asansörlere giden başka bir koridora yönlendirdi ve ikinci kat, M bölümüne yapacağı uzun yolculuğa başladı.

Behemot'un dev dahili koridorları ve tünelleri ona hiç bu kadar yabancı gelmemişti. Aşağıya indikçe dönüş yerçekimi neredeyse fark edilmeyecek oranda güçlendi. Hissiz bedeni kayışlara daha bir ağır oturur oldu. Yakında sidik torbasını birine değiştirtmesi gerekecekti. Eğer kollarını mekin kasası içine sokabilirse bunu kendisi de yapabilirdi ama dirsekleri tek bir yönde kıvrıldığından bu pek mümkün değildi. Ve eğer omuriliği iyileşmezse, eğer *Behemot*'u ve diğer herkesi protomolekülün kurduğu tuzaktan kurtaramazlarsa ölene kadar yaşamını bu şekilde sürdürecekti.

Bunlara kafa yorma, dedi kendi kendine. *O kadar ileriyi düşünme. İşini yap yeter.*

Ana dahili asansörlerden birine binmedi. Ashford'un adamlarının tam da böyle bir şeyi bekliyor olma ihtimali çok yüksekti. Öyle yapmaktansa uzun, sarmal bakım-onarım koridorlarından birini buldu ve meki kendi başına yürümeye bıraktı. Makine o veya bu duvara biraz fazla yaklaşırsa yönünü düzeltebilirdi ama şimdilik birkaç saniyesi vardı. Hemen el terminalini çıkardı. Titriyordu ve kahverengi teni griye çalmış gibi gözüküyordu.

Serge neredeyse ânında cevap verdi.

"Ganne nacht, patron," dedi dövmeli Kuşaklı. "Ben de ne zaman ararsın diye merak ediyordum."

"Ashford," dedi Boğa.

"Biliyorum," dedi Serge. "Görünüşe bakılırsa bizim çocukların yaklaşık üçte birini ve diğer gemilerden bazı üşütük coyoları yanına almış. Şu anda kasnağın kuzeyde komuta merkezine, güneyde de mühendisliğe, güvenlik ofisine ve silahlığa çıkan bağlantı noktaları onların kontrolünde. Küçük kurt sürüleri gibi kasnak boyunca ortalığı karıştırıyorlar."

"Ne kadar iyi silahlılar?"

"Nicht so bien sa moi," dedi Serge, sırıtarak. "Bizi iletişim siste-

minden de attıklarını sanıyorlar ama arka kapıdan girmeyi becerdim."

"Ne yaptım dedin?"

"Merde mal için hep hazırımdır. İstersen daha sonra kafamı kırarsın," dedi Serge. "Şu an timler kurup kasnağı temizliyorum. Yatma vaktinden önce ayaklanmayı bastırmış oluruz."

"Bu heriflere karşı dikkatli olmalısın, Serge."

"Olurum, patron. Merak etme, ne yaptığımızı biliyoruz. Gemiyi diğer herkesten daha iyi tanıyoruz. Sen kendini güvene almaya bak. Biz işleri hallederiz."

Boğa yutkundu. Kontrolü başkasına devretmek yüreğini sızlatıyordu.

"Peki."

"Kaptanı bulmaya çalışıyoruz," dedi Serge.

"Onu uyardım. Kime güveneceğini anlayana kadar aramaları reddediyor olabilir," dedi Boğa. *Veya belki de onu çoktan bulmuşlardır*, diye eklemedi.

"Tamamdır," dedi Serge. Boğa adamın sesinde aynı düşünceyi duydu. "Ashford'u bulduğumuzda ne olacak?"

"Onu öldürmemize izin yok," dedi Boğa.

"Velevki parmağımız tetiğe kaydı. Sence affedilir miyiz?"

"Muhtemelen."

Serge sırıttı. "Gitmem gerek, patron. Olay sonlandığında ve seni İS yaptıklarında şimdiki koltuğun için beni de aklında tut, tamam mı?"

"Benim koltuğu boş ver," dedi Boğa. "Bu boku hallettiğimizde istersen İS sen olabilirsin."

"Yan çizmek yok ha, patron," dedi Serge ve bağlantı kesildi.

Otuz Dokuzuncu Bölüm: Anna

İlahiyat fakültesini bitirdikten sonra içi şevkle dolu olan Anna'nın bir cemaate verdiği ilk vaaz, paragraf aralarında boşluk bulunmayan tam on yedi sayfalık bir metindi. Anna vaazında Malaki'nin[1] ilk bölümüne değinmiş, peygamberin Tanrı'ya yönelik fedakârlıklarda bulunulurken kolaya kaçılmamasına yönelik tembihlerine ve bunun modern ibadetle ilişkisine yoğunlaşmıştı. Anna'nın çalışkan tabiatının ve yedi yıllık yüksekokul öğreniminin getirdiği tüm kanıtlar ve argümanlar tarafından desteklenen vaaz son derece ayrıntılıydı. Anna onun sonlarına doğru dinleyicilerinden tekinin bile uyanık kalmadığından emindi.

Anna bu olaydan bazı önemli dersler çıkarmıştı. Ayrıntılı İncil ilminin bir yeri vardı. O yer bir cemaatin karşısı bile olabilirdi. Fakat insanlar kiliseye öyle bir şey için gitmezlerdi. Tanrı hakkında biraz daha bilgi edinmek O'na daha yakın hissetmenin, O'nunla daha güçlü bir bağ kurmanın bir parçasıydı ve önemli olan işte o yakınlıktı. Bu nedenle Anna'nın vaazları artık sadece bir-iki sayfa nota ve çoğunlukla yürekten konuşmaya dayanıyordu.

Behemot'ta "Karma" inanç gruplarının Tanrı'nın gözündeki yerine dair mesajını verirken notlarına bir kez bile bakmadı ve vaazının çok iyi geçtiğini hissetti. Konuşmasını kısa bir duayla noktalayıp kutsama âyinine başladığında Kuşaklılar, Marslılar ve Dünyalılar dostane bir suskunluk içinde hep beraber sıraya girdiler. Hatta birkaçı el sıkıştı ve birbirinin sırtını sıvazladı. Anna bunun hayatı boyunca verdiği en önemli mesaj olabileceğini hissediyordu.

"Eh, şimdiye kadar duyduğum en kötü şey değildi," dedi Tilly, tören sona erdiğinde. Canı sigara çektiği zaman büründüğü o gergin havaya sahipti ama Anna ondan âyin çadırında sigara içmemesini istediğinde razı olmuştu. "Yine de itiraf etmeliyim ki canım cicim

1 İncil'in bir alt kitabı ve az tanınan bir peygamber. *–çn*

birlikteliklere karşı pek anlayışlı değilimdir."

"Koltuklarımı kabarttın," diye fısıldadı Anna, sonra da âyini tertiplediği için gözyaşları arasında ona teşekkür eden bir Kuşaklı kadının elini sıktı. Tilly kadına mümkün olan en yapmacık tebessümü etti ama gözlerini yuvarlamamayı becerdi.

"Bana bir içki lazım," dedi Tilly, kadın gittikten sonra. "Benimle gel. Sana bir limonata ısmarlayayım."

"Barı kapattılar. Kısıtlamalar yüzünden."

Tilly bir kahkaha attı. "Bir tedarikçim var. Kısıtlamayı yürüten adam bana en kalitelisinden bir şişe kaçak Ganymede içkisini bin dolar gibi düşük bir fiyattan sattı. Yanında bedavaya bir de limonata verdi."

"Bin dolar mı?"

"İki ihtimal var," diyen Tilly bir sigara çıkarıp ağzına koydu ama yakmadı. "Ya buradan kurtulup zengin olduğum ve bin dolara para demediğim güneş sistemine geri döneceğiz, ya da buradan kurtulamayacağız ve hiçbir şeyin önemi kalmayacak."

Anna başka ne diyeceğini bilemediği için kafa sallamakla yetindi. Tilly'nin dostluğundan ne kadar hoşlanır ve güç bulur olmuşsa da kimi zaman bu tür gelişmeler ne denli farklı dünyalardan geldiklerini tüm çıplaklığıyla ona hatırlatıyordu. Eğer o ve Nono fazladan bin BM dolarına sahip olsalardı para derhal Nami'nin üniversite hesabına yatardı. Tilly hayatı boyunca bir ihtiyaca kavuşmak için bir lüksten ödün vermek zorunda kalmamıştı. Eğer cemaat bünyesinde bir ayrım varsa işte buydu. Kuşaklıların ve iç gezegen donanma askerlerinin ortak yönü, hiçbirinin o gece bin dolarlık alkol tüketmeyecek olmasıydı. Tilly ise pekâlâ tüketecekti.

Tanrı maddi duruma aldırış etmiyor olabilirdi; fakat bu başkaları için geçerli değildi.

"İtiraf etmeliyim ki limonata kulağa çok hoş geliyor," dedi Anna, el terminaliyle yüzünü yelleyerek. *Behemot*'un dev yerleşim kasnağı şu ankinden çok daha fazla insanı barındırmak üzere inşa edilmişti ama onu bir savaş gemisine çevirdiklerinde çevresel sistemlerin çoğunu sökmüşlerdi. Görünüşe bakılırsa atmosfer işleme kapasitesinin sınırına yaklaşıyorlardı. Veya belki de sorun sadece havalandırmadaydı. Artık hava sıcaklığı Rusya'da büyümüş ve son birkaç senesini Jüpiter'in buzlu uydularından birinde geçirmiş bir kızın rahat edeceğinden yüksekti.

Anna cemaatin gitmekte oyalanan son mensuplarına da veda et-

mek için çadırı bir kez daha dolaştıktan sonra Tilly'nin peşinden dışarı çıktı. Çadırın dışı içinden çok da serin değildi; fakat kasnağın dönüşü ve havalandırma sistemleri bir araya gelerek hafif bir esinti yaratıyordu. Tilly dostunun kızarmış suratına ve terden kafasına yapışmış saçlarına alıcı gözle baktı. "Endişelenme, buraya gelecek herkes çoktan geldi. Cortez'in bir-iki gün önce bazı DGİ kodamanlarıyla konuştuğunu duydum. Hava daha fazla ısınmayacak. Ve bizi serinletmek için atmosferimizin uzaya kaçmayacağı bir yol buldukları anda onu uygulayacaklar."

Anna gülmeden edemedi. Tilly bir kaşını kaldırdığında da açıklama yapma gereği duydu. "Güneş sistemini boylu boyunca kat ettik. Neredeyse Neptün'e, yani Bouvard[1] bir şeyin Uranüs'ü sağa sola savurduğunu fark edene kadar varlığından haberdar olmadığımız çok uzak ve soğuk bir dünyaya kadar uçtuk."

Tilly'nin kaşı daha da kalktı. "Eee?"

"Sonra da güneşten kim bilir ne kadar uzakta yer alan böyle bir yere geldik. Her yönde milyarlarca kilometrelik uzay boşluğuyla çevriliyiz. Yine de her nasılsa sıcak ve kalabalık bir yaşam sürdürmeyi beceriyoruz."

"Kuşaklılar bu külüstürü yanlarında getirmeyi akıl ettikleri için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Tilly, çadırına girerken başını eğerek. Kendini bir katlanır sandalyeye attı ve yanındaki plastik soğutucuyu eşelemeye koyuldu. "Herkesi *Prince*'e doluşturmayı denediklerini hayal edebiliyor musun? Ranza başına on iki kişi düşerdi. Şu Kuşaklıların kültürüne hayran kalmamak elde değil."

Anna papaz cüppesini çıkarıp Tilly'nin karyolasının kenarına serdi. Altına beyaz bir bluz ve cüppeden çok daha havadar olan diz uzunluğunda bir etek giymişti. Tilly soğutucudan plastik bir limonata ampulü alıp ona verdi, sonra da bir bardağa hastane dezenfektanı gibi kokan su kadar berrak bir sıvı doldurdu. Anna ampulü aldığında onun soğuk olduğunu görüp şaşırdı. Ampulün yüzeyinde daha şimdiden küçücük yoğunlaşma damlacıkları beliriyordu. Rahip serin şişeyi ensesine dayadı ve sırtından aşağı nefis bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

"Buzu nereden buldun?"

"Kuru buz," dedi Tilly, sigarasını ağzından çıkarmaksızın. Sonra da ondan bir nefes çekmek için duraksadı. "Atmosfer işlemede üretilmesi epey kolaymış. Nasılsa orada karbondioksitten bol bir şey yok."

---

1 Alexis Bouvard; 18. yüzyılda yaşamış ünlü bir Fransız astronom. *–çn*

Tilly içtiği antiseptiğin şişesine bin dolar harcıyorsa Anna düzenli bir buz tedarikinin ona kaça patladığını bilmek istemiyordu. Bir müddet dostane bir sessizlikle içeceklerini yudumladılar. Serin limonata Anna'nın sıcak kaynaklı halsizliği üzerinde harikalar yaratıyordu. Tilly yiyecek bir şeyler bulma fikrini ortaya attı ve bir büfe arayışıyla çadırdan ayrıldılar.

Kalabalık çadır kentte silahlı insanlar dolaşıyordu.

"Bak bu kötüye işaret," dedi Tilly. Sahiden de öyleydi. Bunlar tabancalarını kılıflarından çıkarmayan bezgin güvenlik görevlileri değildi. Bunlar taarruz ve pompalı tüfeklerini sımsıkı tutan asık suratlı Kuşaklılardı. Çadırların arasında yürüyen grup en az bir düzine kişiden oluşuyordu ve belli ki aradıkları bir şey vardı. Ya da biri.

Anna dostunun yenine asıldı. "Belki insanları kilisede toplayıp bu işin bitmesini beklemeliyiz."

"Annie, burada mermiler uçuşmaya başlarsa Tanrı bile o çadırı saklanacak güvenli bir yer haline getiremez. Ben neler döndüğünü öğrenmek istiyorum."

Anna maksatlı adımlarla yürüyen, arada bir çadırların içine bakmak veya insanları sorgulamak için duraklayan silahlı gruba paralel bir güzergâhta dostunu takip etti. Nedenini bilmeksizin büyük bir korkuya kapılıyordu.

"Ah," dedi Tilly. "İşte başlıyoruz."

Boğa'nın yardımcısı –Anna isminin Serge olduğunu hatırlıyordu– peşinde yarım düzine güvenlikçiyle beraber büyükçe çadırlardan birinin arkasından çıktı. Onlar da silahlıydılar ama sadece tabancalarla. Tabancalı altı kişi ile tüfekli on iki kişi arasındaki fark Anna'nın eğitimsiz gözüne bile dramatik geliyordu. Serge bunu fark etmemiş gibi hafifçe gülümsüyordu. Anna'nın güvenlik ofisinden hatırladığı kaslı genç kadın onun hemen arkasındaydı ama kadının yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Nedense başka birinin endişelendiğini görmek Anna'ya kendini daha iyi hissettirdi.

"Kasnakta silah taşımak yasak, sa sa?" dedi Serge silahlı Kuşaklılar grubuna. Yine de sesinin yüksekliği oradaki sivillere de hitap ettiğini açıkça gösteriyordu. "Onları yere bırakın."

"Sizin de silahlarınız var," dedi Kuşaklı bir kadın, alaycı bir sırıtışla. Elindeki tüfeği hazırda tutuyordu.

"Biz polisiz," diyen Serge bir elini silahının kabzasına koydu ve aynı şekilde sırıtarak ona karşılık verdi.

"Artık değilsiniz," diyen kadın âni bir hareketle tüfeğini çevirdi

ve onu kafasından vurdu. Serge'ün alnında ufacık bir delik belirdi ve başının arkasından pembe bir bulut dışarı püskürdü. Adam belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle yavaşça yere yığıldı.

Anna içinin kalktığını hissetti ve kusmamak için iki büklüm olmak zorunda kaldı. "Tanrı aşkına," diye boğuk bir sesle fısıldadı Tilly. Vaziyetin huzur kaçırıcıdan dehşet vericiye dönüşme hızı Anna'nın nefesini kesmişti. *Bir adamın beyninin dağıldığını gördüm.* Yavaş bölge faciasına rağmen bu şimdiye dek tanık olduğu en kötü şeydi. Güvenlik görevlisi o kadının kendisini vurabileceğini düşünmemiş, tehlikenin gerçek boyutundan şüphelenmemişti. Hatasının bedelini de her şeyiyle ödemişti.

Bunları düşünmesiyle birlikte Anna midesinde ne varsa pabuçlarına kustu ve öğürerek dizleri üstüne yığıldı. Onun yanına çöken Tilly pantolonunun dizlerini bir kusmuk birikintisine soktuğunu fark etmedi bile. Konuşmadan önce dostuna şöyle bir sarıldı. "Gitmemiz gerek." Yeniden kontrolünü kaybetme korkusuyla ağzını açamayan Anna ona kafa sallayarak karşılık verdi. Birkaç düzine metre ötede Kuşaklılar güvenlik ekibini silahsızlandırıyorlar ve plastik kelepçelerle ellerini arkalarına bağlıyorlardı.

En azından başkalarını vurmuyorlardı.

Tilly dostunu ayağa kaldırdı ve alelacele çadırlarına yollandılar. Karınlarının açlığını çoktan unutmuşlardı. "Bu gemide çok kötü şeyler oluyor," dedi Tilly. Anna delice kıkırdamamak için kendini zor tuttu. Mevcut şartlar göz önüne alınırsa Tilly'ye durumun daha da kötüleştiğini düşündürmek için sahiden de çok kötü şeyler olması lazımdı. Belirli aralıklarla fizik kurallarını değiştiren ve içlerinden bazılarını öldüren yabancı bir istasyonun yörüngesinde mahsur kalmaları yetmemiş gibi şimdi bir de birbirlerini öldürmeye karar vermişlerdi.

Evet, *çok kötü* şeyler oluyordu.

Hector Cortez silahlı saldırıdan yaklaşık bir saat sonra Tilly'nin çadırına geldi. Anna ile Tilly zamanlarının çoğunu çadır zeminine mümkün olduğunca yakın durarak geçirmişler, Tilly'nin birkaç parça mobilyasını etraflarına dizerek bir barikat oluşturmuşlardı. Çabaları dini bir tören havasındaydı. Odadaki hiçbir eşya bir mermiyi durduramazdı ama yine de vazgeçmemişlerdi. Yaptıkları şey canavarları uzak tutmak için battaniyelerden bir kale kurmak gibiydi.

Neyse ki başka silah sesi gelmemişti.

Çadırdan dışarı göz attıkları birkaç seferde iki veya üç kişiden daha kalabalık olmayan küçük Kuşaklı gruplarının sivil alanlarda devriye gezdiğini gördüler. Anna onlarla göz göze gelmekten kaçındı. Kuşaklılar da ona aldırış etmediler.

Cortez geldiği zaman çadırın dışında yüksek sesle genzini temizledi, ardından içeri girip giremeyeceğini sordu. Her iki kadın da cevap veremeyecek kadar korkuyordu ama Cortez yine de çadıra girdi. Yaşlı adamı dışarıda bekleyenler olmasına rağmen Anna hiçbirini göremedi.

Cortez kasvetli iç mekânı bir kez gözden geçirerek ikilinin uyduruk barikatını inceledi, sonra da oradan bir sandalye çekti ve yorum yapmadan oturdu.

"Çatışmalar sona erdi. Oturmak güvenli," dedi adam, diğer sandalyeleri işaret ederek. Bir süredir olmadığı kadar iyi durumdaydı. Takım elbisesi temizlenmişti ve her nasılsa gür beyaz saçlarını yıkamanın bir yolunu bulmuştu. Ama farklılıklar bununla sınırlı değildi. Güveninin bir kısmı geri gelmişti. Yine kendinden emin ve yönetimde gözüküyordu. Anna yerden kalkıp bir sandalyeye oturdu. Az sonra Tilly de aynını yaptı.

"Korktuğunuz için üzgünüm," dedi Cortez, hiç de üzgün gözükmeyen bir tebessümle.

"Neler oluyor Hank?" diye sordu Tilly, gözlerini kısarak. Bir sigara çıkardı ve yakmadan onunla oynamaya koyuldu. "Gene neyin peşindesin?"

"Hiçbir şeyin *peşinde* değilim Matilda," diye cevap verdi Cortez. "Olup biten tek şey meşru otoritenin yerine gelmesi ve Kaptan Ashford'un bir kez daha komutayı eline alması."

"Tamam Hector," karşılığını verdi Tilly, "ama bunların seninle ilgisi ne? Anlattıkların kulağa DGİ'nin iç siyaseti gibi geliyor. Ne işler çeviriyorsun?"

Cortez ona aldırış etmeden Anna'ya hitap etti. "Doktor Volovodov, baş başa konuşabilir miyiz?"

"Tilly'den sakladığım bir şey–" diye başladı Anna. Fakat Tilly elini sallayarak onun sözünü kesti.

"Sanırım dışarı çıkıp bir sigara içeceğim."

O çadırı terk ettiğinde Cortez neredeyse dizleri Anna'nınkilere değecek kadar sandalyesini yaklaştırdı. Sonra da öne eğilerek onun ellerini tuttu. Anna adamın kendisine cinsel bir ilgi duyduğunu asla hissetmemişti ve şimdi de hissetmiyordu. Yine de yakınlıkları huzurunu kaçıracak kadar samimiydi.

"Anna," dedi adam, ellerini hafifçe sıkarak. "Bu gemide durum çarpıcı bir şekilde değişmek üzere. Aynı şey yürüttüğümüz vazife için de geçerli. Kaptan Ashford bana güveniyor ve akıl danışıyor. Dolayısıyla bahsettiğim değişimlerin yönüne dair biraz bilgi sahibiyim."

Bir adamın öldürüldüğünü görmek Anna'nın ağzında acı bir tat bırakmıştı. Buna bir de bu zoraki samimiyet eklenince beklemediği bir öfkeye kapıldı. Ellerini niyetlendiğinden daha sert bir şekilde adamınkilerden çekip aldı. Cortez'in yüzünde beliren şaşkınlık ve incinmişlikten haz duymamak elinde değildi.

"Senin adına çok sevindim," dedi adama, sesini dikkatle ifadesiz tutarak.

"Doktor Volovodov... *Anna*, senden desteğini istiyorum." Anna kendini alaycı bir homurtu çıkarmaktan alıkoyamadıysa da Cortez sözlerini sürdürdü. "İnsanlarla ilişki kurtarmakta üstüne yok. Ben kameralar önünde iyiyimdir ama karşılıklı görüşmelerde aynı başarıyı sağlayamam. Öte yandan sen bu konuda göz dolduruyorsun. Bu sende Tanrı vergisi bir yetenek. Ve şimdi korkunç kişisel zorluklarla yüzleşmek üzereyiz. İnsanların anlamakta zorlanacakları şeylerle. Onları temin etmek için sesine ihtiyacım var."

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedi Anna, sözcükleri düğümlenen boğazından güçlükle geçirerek. Feci bir sırrın açıklanmak üzere olduğu gibi bir hisse kapılmıştı. Cortez gerçek bir dindarın şaşmaz kararlılığıyla konuşuyordu.

"Geçidi kapatacağız," dedi Cortez. "Çalışacağına inandığımız bir silahımız var."

"Hayır," dedi Anna, adamın iddiasını yalanlamaktan ziyade kuşkusunu dile getirerek.

"Evet. Mühendisler şu anda bile bu geminin iletişim lazerini modifiye ederek Halka'yı yok etmeye yetecek kadar güçlendiriyorlar."

"Onu kastetmedim," diye söze girdi Anna, fakat Cortez devam etti.

"Bizim sonumuz geldi; fakat geride bıraktıklarımızı koruyabiliriz. İnsanlığın karşılaştığı en büyük tehlikeyi sona erdirebiliriz. Yapmamız gereken tek şey geri dönüş ümidinden fedakârlık etmek. Bunun küçük bir bedel–"

"Hayır," diye tekrarladı Anna, bu sefer daha sertçe. "Hayır, tüm bu insanlar adına karar veremezsin." *Benim adıma da*, diye aklından geçirdi. *Sırf korkuyorsun diye karımı ve kızımı benden öylece alamazsın.*

"Bunun gibi büyük tehlikelerin ve fedakârlıkların olduğu zamanlarda birilerinin öne çıkıp zor kararlar alması gerekir. Ashford aynen öyle yaptı ve ben onu destekliyorum. Bize düşen görev başkalarının da bunu anlamasını ve işbirliği yapmasını sağlamak. İnsanlar fedakârlıklarının geride bıraktığımız milyarlarca kişiyi koruyacağını bilmeliler."

"Öyle olacağını bilmiyoruz ki," dedi Anna.

"O istasyon daha şimdiden yüzlerce, belki de binlerce can aldı."

"Sonuçlarını bilmeden karar verip duruyoruz da ondan. Holden'ın peşinden Halka'ya girdik, sonra da onu avlamak için arkasından askerler gönderdik. Yeterli bilgi olmadan hareket ediyoruz ve canımız yandığında öfkeleniyoruz."

"İstasyon canımızı yakmadı. Bizi öldürdü. Pek çoğumuzu."

"Çocuk gibiyiz," dedi Anna, ayağa kalkarak. Âdeta vaaz veriyordu. "Elimizi sobaya değdirip yakıyoruz, sonra da çözümün tüm sobaları havaya uçurmak olduğunu düşünüyoruz."

"Eros–" diye başladı Cortez.

"Onu *biz* yaptık! Ganymede'i, Phoebe'yi ve diğer hepsini de! Hep düşünmeden hareket ediyoruz ve sen çözümün aynı şeyi bir kez daha yapmak olduğunu söylüyorsun. Aptal, şiddet yanlısı adamlarla ittifak kurdun ve öyle olmanın işe yarayacağına kendini inandırmak için çabalıyorsun. Bu seni de aptal yapar. Sana asla yardım etmeyeceğim. Artık sana karşı koyacağım."

Cortez ayağa kalktı ve dışarıda bekleyenlere seslendi. Koruyucu göğüs zırhı ve tüfeği olan bir Kuşaklı çadıra girdi.

"Beni de mi vuracaksınız?" dedi Anna, sözlerine elinden geldiği kadar aşağılama katarak.

Cortez ona arkasını döndü ve silahlı adamla beraber oradan ayrıldı.

Dizleri onu taşıyamayacak kadar titreyen Anna sandalyesine çöktü. Eğilip ileri geri sallandı ve sakinleşmek için uzun, titrek nefesler aldı. Her nasılsa bayılmadı.

"Sana zarar verdi mi?" diye arkasından sordu Tilly. Anna sallanmayı sürdürürken dostu bir elini nazikçe onun ensesine koydu.

"Hayır," dedi Anna. Gerçek anlamda yalan söylemiş sayılmazdı.

"Ah, Annie. Claire ellerinde. Konuşmamıza izin vermediler. Onu rehin mi aldıklarından, yoksa–"

Anna hiç düşünmeden ayağa fırladı ve koşarak çadırdan çıktı. Silahlı grup kasnak boyunca uzanan ve hem komuta merkezine hem

de mühendisliğe bağlanan asansöre gidiyor olmalıydı. Hedefleri hiç şüphesiz köprüydü. Cortez ve Ashford gibi hep yönetimde kalmak isteyen adamlar köprüden aşağısıyla yetinmezlerdi. Anna bacaklarının elverdiği kadar büyük bir süratle asansöre koştu. Yıllardan beri ilk defa koşuyordu. Europa'nın buzlarına kazılmış küçük bir istasyonda yaşarken öyle bir şeye hiç gerek duymamıştı. Saniyeler içinde nefes nefese kaldı; fakat mide bulantısına ve kaburgalarındaki ağrıya rağmen kendini zorladı.

Tam Cortez ve onun eli silahlı küçük çetesi asansöre girerken onlara yetişti. Grubun arkasında duran Clarissa zırhlı askerlerle çevriliyken ufacık ve narin gözüküyordu. Kapı kanatları kayarak kapanırken genç kadın Anna'ya gülümsedi ve el salladı.

Sonra da gözden kayboldu.

Kırkıncı Bölüm: Holden

"Hey, Kaptan?" dedi Amos yatağından. "O son üç saattir bu odanın önünden geçen üçüncü silahlı devriyeydi. Bir haltlar dönüyor."

"Biliyorum," dedi Holden usulca. *Behemot*'taki durumun değiştiği belliydi. Eli silahlı insanlar sert yüz ifadeleriyle koridorlarda geziniyorlardı. Bunlardan bazıları bir doktoru kenara çekmiş, kadınla kısa fakat gürültülü bir tartışmaya girmiş, sonra da bir hastayı kelepçeleyip götürmüştü. Bir darbe yapılıyor gibiydi ama Naomi'ye göre güvenlik şefi Boğa zaten isyan edip gemiyi asıl Kuşaklı kaptanın elinden almıştı. Ve sonrasında daha çok devriye çıkarma veya tutuklamalar yapma gereği duymasını açıklayacak bir olay yaşanmamıştı.

Sanki bir iç savaş çıkıyor veya bastırılıyordu.

"Bir şeyler yapmalı mıyız?" diye sordu Amos.

Evet, diye düşündü Holden. *Bir şeyler yapmalıyız.* Rocinante*'ye dönmeliyiz ve Miller yapacağını yapıp gemileri yavaş bölgeden çıkarana kadar beklemeliyiz. Sonra da arkamıza bile bakmadan bu yerden son sürat kaçmalıyız.* Maalesef mürettebatı hâlâ yatalaktı ve halihazırda onları gemilerine götürecek bir araç yoktu.

"Hayır," dedi düşündüklerinin aksine. "Neler olduğunu anlayana kadar olmaz. Hapisten daha yeni çıktım. Geri dönmek için hiç acelem yok."

Alex yatağında doğrulup oturduğu ve harcadığı çabayla inledi. Başının üst kısmı kanlı sargılarla sarmalanmıştı ve yüzünün sol tarafı ezik, peltemsi bir görünüme sahipti. Hız limitindeki değişim onu kokpitteki ekranlardan birine kafa üstü fırlatmıştı. Emniyet kemerleriyle kısmen koltuğuna bağlı olmasaydı ölmesi işten bile değildi.

"Belki saklanmak için buradan daha tenha bir yer bulmalıyız," dedi. "Hastaları tutuklamaktan çekinir bir halleri yok."

Holden yumruğuyla kafa salladı. Naomi'nin Kuşaklı tarzı el hareketlerini kapmaya başlıyordu ama ne zaman onlardan birini kullandığını fark etse kendini yetişkin taklidi yapan bir çocuk gibi hissederek mahcup oluyordu. "Bu gemide geçirdiğim süre yanaşma hangarıyla ve bu odayla sınırlı. Daha tenha bir yeri nerede bulabileceğimize dair bir fikrim yok."

"Eh," dedi Naomi, "yine de bizden bilgilisin. Buraya getirilirken hiçbirimizin bilinci açık değildi."

Holden kadının yatağından atladı ve kapıya kadar gidip onu elinden geldiği kadar sessizce kapattı. Kapıyı sıkıştırmakta kullanabileceği bir şeye bakındı ama bunun ne kadar beyhude bir fikir olduğunu çabucak anladı. *Behemot*'un kasnağındaki yerleşke alanları dayanıklılık değil, düşük ağırlık gözetilerek inşa edilmişti. Hastane odasının hem duvarları hem de kapısı incecik epoksi ve örülmüş karbon lifi katmanlarından teşkildi. Şöyle sert bir tekme muhtemelen tüm yapıyı yıkabilirdi. Kapıya barikat çekmek devriye ekiplerine bir terslik olduğu izlenimini vermekten ve içeriye girmelerini yarım saniye geciktirmekten başka bir işe yaramazdı.

"Belki o rahip bize yardım edebilir," diye önerdi Alex.

"Evet," diyen Amos kafa salladı. "Kızıl iyi birine benziyordu."

"Rahibe asılmak yok," diyen Holden suçlarcasına bir parmağını ona doğrulttu.

"Ben sadece–"

"Zaten hiç fark etmez, çünkü kafası azıcık bile çalışıyorsa –ki ben çok iyi çalıştığı fikrindeyim– şu an bir yerlere saklanmakla meşguldür. Üstelik o buralı değil. Bize *Behemot*'tan biri lazım."

"Sam," dedi Naomi, tam Holden aynı ismi düşünürken. "O bu geminin başmühendisi. Hiç kimse *Behemot*'u onun kadar iyi tanıyamaz."

"Sana iyilik mi borçlu?" diye sordu Holden.

Naomi suratını asarak sevgilisini süzdü ve kemerinden el terminalini aldı. "Hayır. Ama ben ona bin kadar borçluyum," deyip Sam'i aradı. "Ama onunla dostuz. Borcun bir önemi yok."

Kadın hoparlörü açıp terminali yatağa bıraktı. Henüz cevaplanmamış bir aramanın her saniye tekrar eden üçlü sinyal sesi duyuldu. Alex ile Amos kocaman açılmış gözlerle cihaza bakıyorlardı. Sanki el terminali her an patlayabilecek bir bombaydı. Holden bir bakıma öyle olduğunu düşündü. Şu anda hiç hatırlamadığı kadar çaresiz durumdaydılar. Keşke Miller bir anda ortaya çıksaydı da uzaylı sihriyle her şeyi çözüverseydi.

"Yo," dedi terminalden bir ses. "Kopuk."

Sam geçen sene Naomi'ye Kopuk lâkabını yakıştırmıştı. Holden bu adın nereden geldiğini asla kestirememiş, Naomi de herhangi bir açıklamada bulunmamıştı.

"Sammy," karşılığını veren Naomi'nin ne kadar rahatladığı sesinden anlaşılıyordu. "Cidden yardımına ihtiyacımız var."

"Ne komik," dedi Sam. "Ben de gelip *sizden* yardım istemeyi düşünüyordum. Acaba bu bir tesadüf mü, yoksa daha başka bir şey mi?"

"Bize saklanacak bir yer bulmanı isteyecektik," diye seslendi Amos. "Sen de bizi aynı şey için aradıysan avucunu yalarsın."

"Hayır ama bu iyi bir fikir. Bir süre gizlenebileceğiniz bir yer biliyorum. Sizinle orada buluşurum. Kopuk, sana hemen bir kroki yolluyorum. Onu takip edin yeter. Ben de en kısa sürede oraya gelirim. Kendinize iyi bakın."

"Sen de, Sammy," dedi Naomi, sonra da bağlantıyı kesti. Terminali birkaç saniye kurcaladı. "Tamam, geldi. Görünüşe bakılırsa gideceğimiz yer kıça doğru birkaç yüz metre ileride ve dönüş yönünde."

"Sen bize yol göster," dedi Holden ona. "Herkes yürüyebilecek durumda mı?"

Hem Amos hem de Alex kafa salladı ama Naomi araya girdi. "Alex'in kafatası şu an tutkalla bir arada duruyor. Başı döner de yığılır kalırsa bir daha kalkamaz."

"Hadi ama İS," diye itiraz etti Alex. "Hiç de–"

"Naomi de yürüyemez," dedi Amos. "O yüzden onu Alex'le beraber tekerlekli bir yatağa koyup iteceğiz. Önden ben giderim. Verin şu haritayı."

Holden ona karşı çıkmadı. Naomi'yi olabildiğince az sarsmaya çalışarak yatağından aldı ve Alex'inkine bıraktı. "Niye ben önden gitmeyip de yatağı itiyorum?"

"Amos'un sol kolu kırık," dedi Naomi. Alex'e olabildiğince sokuldu ve bel kayışıyla hem onu hem de kendini sağlama aldı. Amos yine itiraz edecek gibi olunca da ekledi. "Ve de sol tarafındaki bütün kaburgalar."

"Tamam," diyen Holden yatağın başındaki kulpları kavradı ve ayağıyla tekerlek kilidini açtı. "Yolu göster."

Amos onları eğreti hastane koridorlarından geçirirken karşılaştığı herkese gülümsedi. Gidecek bir yeri olan, ama oraya varmakta

acelesi olmayan birinin rahat adımlarıyla ilerliyordu. Yanlarından geçtikleri silahlı devriye ekibi dönüp ona bakmadı bile. İki yaralıyı aynı yatakta iten Holden'ı ise merakla süzdüler. Amos dostunun imdadına yetişti. "O kadar kalabalıklaştık ki artık iki kişiye bir yatak düşüyor." Adamlar somurtkan ve bıkkın ifadelerle kafa sallayıp onlara yol verdiler.

Holden hastanenin geri kalanını gezme fırsatı yakalayamamıştı. Rıhtımdan çıkar çıkmaz hemen mürettebatının odasına koşmuş, o zamandan beri de yanlarından ayrılmamıştı. Fakat şimdi çıkışa doğru koridorlardan ve kavşaklardan geçerken hız limitindeki yıkıcı değişimin yol açtığı hasarı tüm boyutlarıyla görme imkânı buluyordu.

Her odadaki her yatak yaralılarla doluydu. Hatta aynı şey bekleme alanlarındaki bazı banklar ve koltuklar için de geçerliydi. Yaralanma vakalarının büyük bölümü ezilmelerden veya kırık kemiklerden ibaretse de bazıları daha ciddiydi. Holden birden fazla ampütasyona ve ağır omurilik hasarı sebebiyle askıya alınmış hastaya rastladı. Fakat bedensel hasardan öte her suratta şok geçirmenin o afallamış bakışı mevcuttu. İnsanların yüz ifadeleri hep Holden'ın bir şiddet suçuna tanıklık etmiş veya kurban olmuş kimselerle ilişkilendirdiği türdendi. *Rocinante* birkaç ay önce korsan bir köle gemisini yakalayıp devre dışı bırakmıştı. Gemi ambarından kurtardıkları dövülmüş ve aç bırakılmış esirler de aynen böyleydi. Yaralanmakla kalmamışlar, umutlarını da yitirmişlerdi.

Doktor önlüklü biri Holden'ın yatağı itmesini seyretti. Adam grubun ilerleyişini gözleriyle takip etmesine rağmen yorgunluk onun tüm merakını çalmıştı. Holden sağındaki küçük bir odadan bir dağlama tabancasının elektrik vızıltısını işitti ve havaya pişmiş et kokusu yayıldı.

"Ne kadar korkunç," diye Naomi'ye fısıldadı. Kadın kafa salladıysa da konuşmadı.

"Buraya gelmememiz gerekirdi," dedi Alex.

Kapılar ve köşeler, diye uyarmıştı Miller. Bunlar dikkat etmezsen pusuya düşüp öleceğin yerlerdi. *Biraz daha açık konuşabilirdin*, diye düşündü Holden, sonra da Miller'ı özür dilercesine omuz silkip bir mavi ateşböceği bulutu halinde dağılırken hayal etti.

Yarım düzine metre önlerindeki Amos koridorda bir dörtlü kavşağa geldi ve sağa döndü. Holden aradaki mesafeyi yarılayamadan önce bir çift DGİ fedaisi soldan kavşağa girdi.

Adamlar duraklayıp tekerlekli yatakta koyun koyuna yatan Naomi ile Alex'i süzdüler. Biri alaycı bir ifadeyle sırıttı ve arkadaşına dönecek gibi oldu. Holden adamın aynı yataktaki iki kişi hakkında yapmaya hazırlandığı espriyi şimdiden duyar gibiydi. Hazırlık niyetine gülümsedi ve kendini bir kahkaha atmaya şartlandırdı. Fakat arkadaşı şakacıdan önce konuştu. "Bu James Holden."

Ondan sonra her şey çarçabuk gelişti.

DGİ eşkıyaları omuzlarına asılı pompalı tüfeklere davrandılar. Holden tekerlekli hasta yatağını iterek adamların baldırlarına çarptırdı ve onları geriye savurdu. Aynı anda bir silah var mı diye telaşla koridora bakındı. Eşkıyalardan biri pompalı tüfeğini omzundan indirip kurmayı becerdi; fakat Naomi yattığı yerden uzanarak topuğunu adamın kasıklarına vurdu. Adamın ortağı geri çekildi, pompalı tüfeği eline almayı nihayet bitirdi ve silahı kadına doğrulttu. Holden yerinden fırlarken çok yavaş kaldığının, saldırgana ulaşamadan önce Naomi'nin delik deşik olmasını seyredeceğinin farkındaydı.

Sonra her iki eşkıya başını çevirdi ve suratlarını birbirine çarptı. Silahlar hissiz parmakların arasından düşerken adamlar yere yığıldılar. Arkalarında duran Amos yüzünü ekşiterek sol omzunu ovuşturuyordu.

"Kusura bakma Kaptan," dedi. "Biraz fazla açılmışım."

Bacakları o düşük yerçekiminde bile bedenini güçlükle taşıyan Holden koridor duvarına yaslandı. "Özre gerek yok. İyi bir kurtarıştı." Amos'un acılı bir ifadeyle ovalamayı sürdürdüğü omzu başıyla işaret etti. "Kolunun kırıldığını sanıyordum."

Amos alaycı bir homurtu çıkardı. "Ama kopup düşmedi. Bunlar gibi iki salağa fazla fazla yeter." Eğilerek baygın adamları silahlarından ve cephanelerinden etti. Bir bayan hemşire elinde plastik bir kutuyla ve yüzünde bir soruyla Holden'a arkadan yaklaştı.

"Görecek bir şey yok," dedi Holden. "Az sonra gitmiş oluruz."

Kadın yakındaki bir kapıyı işaret etti. "Malzeme dolabı. Onları orada kimsecikler fark etmez." Bunun ardından döndü ve geldiği yoldan geri gitti.

"Bir hayranın var," dedi Naomi yataktan.

"DGİ'deki herkes bizden nefret etmiyor," karşılığını veren Holden yatağın etrafından dolaştı ve Amos'un baygın adamları dolaba koymasına yardım etti. "Bir seneden uzun süre onlar için çalıştık. Bunu biliyorlar."

Amos ona siyah renkli kompakt bir tabanca ve bir çift yedek

şarjör verdi. Holden silahı pantolonunun beline taktı ve gömleğini onun üstüne çekti. Amos da aynını ikinci tabancayla yaptı, sonra da iki pompalı tüfeği Naomi'nin yanına koyup üzerlerini çarşafla kapattı.

"Bir çatışmaya girmek hiç işimize gelmez," diye onu uyardı Holden, tekrar yola koyulurlarken.

"Evet," dedi Amos. "Ama birinin ortasında kalırsak yanımızda silah bulunması hiç fena olmaz."

Hastane çıkışı sağ koridorun biraz ilerisindeydi. Göz açıp kapayana dek kendilerini dışarıda –ya da *Behemot*'un dev yerleşim kasnağı artık ne kadar dışarısı oluyorsa orada– buldular. Dışarıdan bakıldığında hastane binası ucuz ve alelacele kurulmuş gibi gözüküyordu. Epoksi kaplı karbondan ve cam elyafından inşa edilmiş futbol stadı büyüklüğündeki yapı kocaman bir gecekondudan farksızdı. Birkaç yüz metre ötede bir çadır kentin kenarı dev bir çıban gibi kasnağın düzgün yüzeyine yayılmıştı.

"Şu taraftan," diyen Naomi daha kalıcı gözüken çelik bir yapıyı işaret etti. Holden yatağı iterken Amos birkaç metre önden yürüdü ve onlara bakan herkese gülümseyip selam verdi. Amos'un yüzündeki ifade, insanların arkalarına bakmadan kaçışmalarına sebep oluyordu.

Onlar yaklaşırlarken çelik yapının yanında bir kapı açıldı ve Sam'in şirin yüzü gözüktü. Kadın onlara sabırsızca el salladı. Birkaç dakikanın ve bazı dolambaçlı koridorların ardından kendilerini küçük, boş, metal duvarlı bir odada buldular. Amos hemen çöküp sol kolunu ve sırtını yere dayadı.

"Of," dedi adam.

"Canın mı yanıyor?" diye soran Sam küçük bir metal kartla kapıyı arkalarından kilitledi, sonra da kartı Naomi'ye attı.

"Canı yanmayan var mı ki?" dedi Holden. "Eee, neler oluyor?"

Sam derin bir nefes verdi ve yağlı ellerinden birini kızıl saçlarında gezdirdi. Holden kadının kafasındaki siyah çizgilere bakarak bunu sıkça yaptığını tahmin etti. "Ashford geminin kontrolünü tekrar ele geçirdi. BM donanmasından, Marslılardan ve sivillerden bazı ensesi kalınları toplayarak bir koalisyon kurdu."

"Peki," dedi Holden. Herhangi bir bağlama yer vermeden böyle bir yorum yapmanın büyük ölçüde anlamsız olduğunu fark etti; fakat açıklamalarla vakit kaybetmek istemiyordu. "Yani ellerinde silahlarla koridorlarda gezenler Ashford'un adamları, öyle mi?"

"Evet. Ashford asıl isyanda Boğa'ya veya Pa'ya yardım edenleri ortadan kaldırıyor. Tabii aynı şey tehdit olarak gördüğü insanlar için de geçerli."

"Bizi vurmaya çalıştıklarına göre galiba biz de o listedeyiz," dedi Naomi.

"Kesinlikle," diyen Sam kafa salladı. "Pa'yı henüz bulamadım ama Boğa beni aradı. Yani en azından onun iyi olduğunu biliyorum."

"Sam," dedi Holden, sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırarak. "Unutma ki bahsettiğin kişilerin kim olduklarını veya neden önem taşıdıklarını bilmiyorum. Üstelik kim kimdir diye uzun uzun konuşacak zamanımız yok. Bize sadece önemli kısımları anlat yeter."

Sam itiraz edecek gibi oldu, sonra omuz silkti ve iletişim lazerini kullanma planını kısaca açıkladı. "Ashford'un benden istediğini yaparsam bir saniyenin yaklaşık dörtte üçü boyunca yıldızlardan daha sıcak bir ışın gönderebiliriz. Tabii öyle bir şey geminin o tarafını bütünüyle eritir."

"Ashford bunun farkında mı?" diye hayretle sordu Naomi.

"Evet, ama umurunda değil. Işın Halka'yı etkilesin veya etkilemesin onu durdurmak zorundayız. Bu gemide binlerce insan var ve Ashford amacına ulaşırsa hepsi ölecek."

Holden yatağın kenarına ilişip uzun bir soluk verdi. "Aslına bakarsan sorunumuz bu gemiyle sınırlı değil," dedi. "Mesele çok daha büyük."

Sam başını yan yatırarak ona sorar gözlerle baktı.

"İstasyonun tehditlere ne yaptığını gördüm," dedi Holden. "Oradayken Miller bana gösterdi. İstasyonun gözünde tüm bu yavaş bölge dalgası ölümcül olmayan bir caydırıcı. Eğer o büyük mavi top biz maymunların gerçek bir tehdit oluşturduğumuza karar verirse güneş sistemimizi imha edecek."

"Miller da kim?" diye sordu Sam.

"Ölü bir adam," dedi Amos.

"Ve istasyondaydı, öyle mi?"

"Anlaşılan öyle," dedi Amos, orantısızca omuz silkerek.

"Jim?" diyen Naomi elini onun koluna koydu. Sevgilisinin istasyonda yaşadığı tecrübelerden ilk kez bahsettiğini duyuyordu ve Holden bunları daha önce anlatmadığı için vicdan azabı hissetti.

"Bir şey, protomolekülün efendileri midir nedir, onlara saldırmış.

Onlar da kendilerini savunmak için... *hastalıklı* güneş sistemlerini süpernova şeklinde yok etmişler. İstasyon yıldızları patlatabilecek güce sahip Naomi. Eğer Ashford böyle bir şey yaparsa yaşayan her insanı öldürür. Herkesi."

Odaya uzun bir sessizlik çöktü. Amos homurdanarak kolunu ovuşturmayı bırakmıştı. Naomi kocaman açılmış gözlerle yatağından ona bakıyordu. Kadının yüzündeki korku, Holden'ınkinin yansımasıydı.

"Eh," dedi Sam nihayet. "Öyleyse iyi ki ona izin vermeyeceğim."

"Ne dedin?" diye yerden konuştu Amos.

"Hayaletlerle ve uzaylılarla olan şu diğer şeyden haberim yoktu," dedi Sam, Holden'ın öyküsüne gözü kapalı inanmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Ama en başından beri lazer modifikasyonlarını sabote ediyorum. Süreci geciktirerek araya problemler sokuyorum. Ashford lazeri ne zaman ateşlemeye kalksa bir arıza çıkacak. Üstelik soruna açıklık getirmek kolay olacak, çünkü sistemler tabii ki böyle bir şey için tasarlanmadı. Zaten gemi bu noktada uçan bir hurda yığınından farksız."

"Bize ne kadar zaman kazandırabilirsin?"

"Bir gün. Olsa olsa bir buçuk."

"Sanırım seni seviyorum," dedi Alex, çektiği acının ve aldığı ilaçların etkisiyle kelimeleri geveleyerek.

"Seni hepimiz seviyoruz, Sam," dedi Holden, yaralı dostunu idare etmek için. "Planın dâhice. Ama biz kalabalık değiliz ve bu büyük, karmaşık bir gemi. Asıl soru onun kontrolünü nasıl ele geçireceğimiz."

"Boğa," karşılığını verdi başmühendis. "Sizi o yüzden aradım. Boğa şu an kötü bir durumda ve yardıma ihtiyacı var. Ben de bu gemide güvendiğim başka birilerini tanımıyorum." Son cümle Naomi'ye yönelikti.

"Elimizden geleni yaparız," dedi Naomi, elini uzatarak. Sam odayı kat edip o eli kavradı. "Sen iste yeter, Sam. Bize Boğa'nın yerini söyle. Ben de çocukları gönderip onu aldırayım."

Amos homurdanarak yerden kalktı ve yatağın yanına gitti. "Evet, sen iste yeter, Sam. Şu noktada sana yaklaşık bir milyon kıyak borçluyuz ve Ashford denen herif tam bir götoşa benziyor."

Rahatlayan Sam onlara gülümsedi ve Naomi'nin parmaklarını sıktı. "Size minnettarım. Ama dikkatli olun. Ashford'un yandaşları her yerdeler ve daha şimdiden can aldılar. Onlarla karşılaşırsanız

sorun çıkar."

Amos çarşafın altındaki pompalı tüfeklerden birini çıkardı ve soğukkanlılıkla omzuna dayadı.

"Ben de öyle umuyorum."

Kırk Birinci Bölüm: Boğa

Saklama hücreleri bir hapishane olamayacak kadar büyüktü. Bunlar yüz farklı ekolojik çöküşün ardından her şeye baştan başlamayı sağlayacak malzemeler için birer depo olarak tasarlanmıştı. Güya içlerine tohum kasaları, toprak ve bir nesil gemisinin sığ okyanusunu yaratmaya yetecek kadar sıkıştırılmış hidrojen ile oksijen koyulacaktı. Boğa mekini bir katedral kadar geniş, yüksek ve havadar olan açık alanda ilerletirken Tanrı'ya dair tek bir imgeye bile rastlamadı. Burası işlevselliğe ve mühendisliğe, fonksiyonelliğin güzelliğine ve insanlığı uzak yıldızlara taşıyacak deneyin ihtişamına adanmış bir tapınaktı.

Boğa'nın etrafındaki her şey boka batıyordu. İçine girmek istercesine terminaline sokularak edinebildiği bilgiler hem kasnağın güney ucundaki mühendisliğin ve reaktörün, hem de kuzeydeki komuta merkezinin Ashford tarafından ele geçirildiğini gösteriyordu. Adamın timleri kasnakta gönüllerince geziyordu. Pa kayıptı ve ölmüş olabilirdi. Aslında Boğa da dahil ona sadık kalan pek çok destekçiye sahipti ve Boğa buna şaşırmıyor değildi. Yine de kadının cesedi bir geri dönüştürücüden çıkarsa o bağlılık çabucak kaybolurdu. Boğa yapabileceğini yapmıştı. Güç kendisinde olmadığı için kurnazlığa başvurmuştu ve o işe yaramayınca gücü zorla eline almıştı. Protomolekül istasyonunun binlerce kişiyi öldürerek yaptığı katliamdan yarım yamalak da olsa bir şehir, boşluğun ağzında ufacık bir medeniyet kurmuştu. Biraz daha acımasızca davransaydı belki amacına ulaşmış olurdu. Dev depoda tangır tungur ilerlerken kafasına en çok taktığı şey de buydu. Günahları, hatta öldürdüğü insanlar değil; sadece bir-iki kişiyi daha öldürmenin yeterli olabileceği fikri.

Yüreğinde böyle bir karanlık varken bile etrafındaki çeliğin ve seramiğin boyularından, tasarımın endüstriyel güzelliğinden etki-

lenmemek elinde değildi. Keşke cehennemin ağzına uçacaklarına yıldızlara gitselerdi. Keşke her şey iyi sonuçlansaydı.

Serge'le bağlantı kurmayı denediğinde karşılık alamadı. Sonra Corin'i denedi. Sam'le tekrar konuşmak istiyordu ama temasta olduklarının Ashford tarafından öğrenilmesi riskine giremezdi. Gemi genel yayınını ve Yavaş Bölge Özür Kanalı'nı gözden geçirdi. Lakin Monica Stuart ve ekibi herhangi bir duyuru yapmamıştı. Boğa tıpkı bizzat kurduğu planlarda olduğu gibi Ashford'un planının da kendiliğinden boşa çıkmasını ümit ediyordu. Yine de bu pek yüksek bir ihtimal değildi. Ashford'un tek istediği bir şeyleri yok etmekti. Bu bir şey inşa etmekten hep daha kolay olagelmişti.

Son bir mesaj kaydedip Fred Johnson'a yollamayı düşündü; fakat özür dilemek mi, derdini paylaşmak mı, yoksa Ashford gibi mızmız bir çocuğu başa geçirdiği için ona vicdan azabı çektirmek mi istediğinden emin değildi. O yüzden oturup beklenmedik bir şey çıkmasını ummakla yetindi. Belki bir kerecik olsun işler yolunda giderdi.

Kıç tarafındaki erişim koridorundan ayak sesleri duydu. Gelenler birden fazlaydı. İki, belki de üç kişi. Ashford'un adamları onu yakalamaya geldilerse Fred'e ne diyeceğini düşünmesine gerek kalmayacaktı. Tabancasını kılıfından çıkarıp şarjörü kontrol etti. Hafif metalik çınlamalar yankılandı. Ayakların patırtısı tereddüde kapıldı.

"Boğa?" dedi tanıdık bir ses. "Orada mısın?"

"Kim soruyor?" dedi Boğa, sonra da öksürdü. Güverteye balgam tükürdü.

"Jim Holden," dedi sesin sahibi. "Beni vurmayı planlamıyorsun, değil mi? Çünkü Sam bize aynı taraftaymışız gibi bir izlenim verdi."

Holden depolama alanına girdi. Demek Sam güvenebileceği birileri olduğunu söylerken bunu kastetmişti. Haksız da sayılmazdı. Holden tüm emir-komuta zincirlerinin dışındaydı. Bağımsız biri olmasıyla ün yapmıştı. Arkasındaki eli tüfekli kişi Amos Burton'dı. Boğa bir an için yaralı Dünyalı'yı ayakta gördüğüne şaşırdı, sonra kendi durumunu hatırlayıp gülümsedi. Silahını indirdiyse de bırakmadı.

"Niye öyle düşünmüş ki?" diye sordu.

"Düşmanlarımız aynı da ondan," dedi Holden. "Ashford'u durdurmaya mecburuz. Planını gerçekleştirirse hayatımızın sonuna kadar burada mahsur kalacağız. Ve Halka'nın öteki taraftaki herkesi öldüreceğinden emin sayılırım. Dünya, Mars, Kuşak. Herkes."

Boğa göğsünün derinliklerinde bir kıpırtı hissetti. Bunun yalnızca en büyük korkusunun gerçekleşmesinden mi, yoksa ciğerlerinde nahoş bir şeyler olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Tabancayı kılıfına soktu, kontrol çubuklarını kavradı ve yönünü iki adama doğru çevirdi. Artık duyacak insanlar varken mekin hareketleri sanki daha bir gürültülüydü.

"Tamam," dedi Boğa. "Her şeye baştan başlayıp neler döndüğünü anlatmaya ne dersin?"

Boğa daha önce de karizmatik insanlar tanımıştı. Bazı insanlar beğenilirliği veya gücü bir bulut gibi üzerlerine taşıyarak yaşarlardı. Fred Johnson bu özelliğe sahipti ve aynı şey kısmen Holden'da da vardı. Hatta Holden'ın sözünü esirgemeyen açık yürekliliğinde Boğa'ya Fred Johnson'ın dobralığını hatırlatan bir yön mevcuttu. Holden bildiklerini –gemilerdeki reaktörlerden ve elektronik cihazlardan yeteri kadarı kapatılana dek istasyonun devre dışı kalmayacağı; protomolekülün yaratıcılarının onlardan bile daha beter gizemli bir güç tarafından yok edildiği; insanların ve silahlarının gerçek bir tehlike oluşturduğuna karar verirse istasyonun güneş sistemini yok edeceği– sade ve gerçekçi bir dille anlatıyor, bu da her şeyi daha inandırıcı kılıyordu. Belki sebep Holden'ın kendi inancının derinliğiydi. Belki bu sadece doğuştan gelen bir yetenekti. Boğa nasıl ki bir çıngıraklı yılana saygı duyuyorsa Holden'a da artan bir saygı duyduğunu hissetti. Sırf tabiatı bile onu tehlikeli biri yapmaya yetiyordu.

Holden öyküsünü bitirip Ashford'u durdurmak zorunda olduklarını, Sam'in onlara zaman kazandırdığını, diğer gemilerdeki mürettebatların reaktörlerini kapatmaları ve yedek sistemlerinin elektriğini kesmeleri gerektiğini tekrarlamaya başladığında Boğa çenesini sıvazladı.

"Ya Ashford haklıysa?" diye sordu.

"Anlamadım," dedi Holden.

"Hani şu uzaylıdan öğrendiklerin var ya? Ya herif seni işletiyorsa?"

Holden'ın çenesi kasıldı fakat birkaç saniye sonra kafa salladı.

"Olabilir," dedi. "Emin olmanın bir yolu yok. Ama Sam'e göre Ashford iletişim lazeriyle Halka'ya ateş açarken *Behemot*'u feda edecekmiş. Ve Miller yalan söylemiyorsa *Behemot*'la beraber diğer her şey de feda olacak. Bu girmeyi göze aldığın bir risk mi?"

"Alsam da almasam da o riske gireceğim," dedi Boğa. "Belki

Ashford'u durdurup güneş sistemini kurtarırız. Ama belki Hâlka açık kalınca o şeyler bizi istila edip beyinlerimizi tost yapıp yerler. Sonuçta her şey yazı-tura atmaya kalıyor. Üstelik denemeler yapıp emin olacak zamanımız yok. Her halükârda bir risk söz konusu."

"Öyle," dedi Holden. "Eee, ne yapacaksın?"

Boğa iç geçirince yeniden öksürmeye başladı. Ağzında toplanan balgamın tadı steroid spreyi gibiydi. Tükürdü. Mesele bundan ibaretti. Hiç seçeneği yoktu.

"Önce mühendisliği geri almamız gerekecek," dedi Boğa. "Büyük ihtimalle çok zorlu bir çatışma olacak ama orayı ele geçirmeye mecburuz. Kasnak dönerken mühendislik ile komuta merkezi arasındaki tek yol harici asansör. O olmadan ancak komuta merkezindeki bağlantı noktasından geçerek ve kasnağı boylu boyunca aşıp mühendislik bağlantı noktasını kullanarak mühendisliğe girebilirler. Tabii o zaman da aradaki bir sürü insan ve dönüş yerçekimi onları yavaşlatır. Çatışma öyle veya böyle sonlanana kadar Ashford'un yukarıdaki takviye kuvvetleri olaya müdahale edemez."

"Sammy zaten mühendislikte," dedi Amos. "Biz içeri girmeden önce belki ortamı yumuşatabilir."

"Bak o iyi olur," karşılığını verdi Boğa.

"Peki ya mühendisliği ele geçirdiğimizde?" diye sordu Holden.

"Herhalde komuta merkezini nitrojen gazıyla doldururuz ve içeridekiler uykuya daldıktan sonra gazı boşaltırız," dedi Boğa. "Ondan sonra Kaptan Pa hâlâ hayattaysa isyancılar onun sorunu olur."

"Ya değilse?" dedi Amos.

"O zaman benim sorunum olurlar," cevabını verdi Boğa. Amos'un tebessümü, Boğa'nın sözlerini tam da kastedildikleri gibi anladığını gösteriyordu.

"Peki ya reaktör?" dedi Holden. "Onu kapatacak mısın?"

"O dediğin B planı," dedi Boğa, sırıtarak. "Önce kendi reaktörümüzü kapatacağız, sonra da diğerlerini kapattıracağız."

"Reaktörleri neden sonraya bıraktığını sorabilir miyim?"

"Belki Ashford ateş açsa bile istasyon güneşimizi yok etmeden ona tecridi kaldırtabiliriz," dedi Boğa.

"Mantıklı bir fikir," dedi Holden. "Ben ve mürettebatım buradayız. Ama biraz haşat vaziyetteyiz."

"Yine de kalbimiz temiz," dedi Amos.

"Kaç adamım kaldı bilmiyorum," dedi Boğa. "Birkaçına ulaşabilirsem cevabı öğrenebilirim."

"Peki işe nereden başlıyoruz?"

Boğa duraksadı. Mühendisliğe saldırı düzenleyeceklerse Ashford'un dikkatini asıl meseleden ayırıp başka bir şeye çekecek bir yanıltmacanın faydası dokunurdu. Bunun için de onu küçük düşürmek, gururunu incitmek lazımdı. Ashford faciadan önce bile içinde bulunduğu durumu enine boyuna düşünen biri değildi ama en azından ihtiyatlıydı. Keşke onu kızdırmanın, o ihtiyatı aşmanın bir yolu olsaydı. Gel gör ki hem öyle yapmak, hem de diğer gemilere reaktörlerini kapatmaları gerektiğini bildirmek için yeterli vakitleri yoktu. Ama eğer...

"Evet," dedi surat asarak. "Önce nereye gideceğimizi biliyorum. Ama oraya ulaşmak biraz tehlikeli olabilir. Kasnak Ashford'un adamlarıyla dolu."

"Başladığımız zamanki kadar değil," dedi Amos. Boğa ona ne demek istediğini sormadı.

"Önden buyur," dedi Holden. "Arkandayız."

Boğa parmaklarını kontrol çubuklarına dayadı. İçi mahcubiyetle ve utançla kaynıyordu. Onun bu hali karşısında Holden'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Boğa kendinden tiksinmeden edemedi. Bir yandan Ashford'un dikkatini çekmek için bir grup sivili gönül rahatlığıyla tehlikeye atıyor, bir yandan da kontrol edemediği şeylerden utanç duyuyordu. Böyle davranmanın kişiliği hakkında nasıl bir ipucu verdiğinden emin değilse bile iyi olmadığını tahmin ediyordu.

Yavaş Bölge Özgür Kanalı eskiden koloni idare ofisleri olan yerde konuşluydu. Dar ofis alanları geminin *Nauvoo* olduğu zamanlarda duvarlarla ve paravanlarla birbirinden ayrılmıştı. Daha sonra odacıkları bozarak geminin o kısmını başka bir amaçla kullanmak, harcanacak çabaya asla değmemişti. Boğa da orayı Monica Stuart ile ekibine tahsis etmişti. Bu Boğa için ucuz bir kıyaktı, çünkü ihtiyaç duymadığı bir şeyi –eski ofisleri– ihtiyaç duyduğu bir şeyle –*Behemot*'un darmadağın haldeki filo için bir toplanma yeri haline gelmesini sağlayacak tanıdık bir çehreyle ve güven verici bir sesle– takas ediyordu.

Yayın stüdyosu birilerinin zeminden söküp dikine koyduğu yeşil renkli kalıplı bir plastik tabakaydı. Işıklar üstünkörü tertiplenmiş ve kolayda hangi yüzey varsa oraya tutturulmuştu. Boğa karşılaştığı simalardan bazılarına aşinaysa da çoğunu yakından tanımıyordu.

Bunların en başında tabii ki Monica Stuart geliyordu. Kadının prodüksiyon ekibi Okju adında Dünyalı bir kadından ve Klip denen koyu tenli bir Marslıdan ibaretti. Holden mürettebatını oraya çağırmıştı ama henüz gelen giden yoktu.

Boğa mekânı taktiksel bir bakış açısıyla değerlendirdi. Erişim yollarını tıkamak zor olmazdı. Küçük yarı duvarlar bol miktarda siper teşkil ediyordu ve pek çoğu bir fişek atan durduracak kadar kalındı. Biraz yapısal çeliğin ve bir çift kaynakçının yardımıyla içerisi bir-iki saatte neredeyse savunulabilir bir hale getirilebilirdi. Boğa böyle bir şeye gerek kalmayacağını umuyor, bir taraftan da tam tersini düşünüyordu.

"Çatışma çıkar çıkmaz yayını kestik," dedi Monica. "Körü körüne çalışmamanın daha iyi olacağını düşündük."

"İyi fikir," dedi Boğa ve el terminali öttü. Sus işaretiyle bir parmağını kaldırıp bağlantıyı kabul etti. Corin'in yüzü titreşerek ekranda belirdi. Kadın solgun görünüyordu. Afallamış bir hali vardı. Boğa o yüz ifadesine hiç yabancı değildi.

"Durum nedir?"

"Aşağı yukarı otuz adamım var komutanım," dedi Corin. "Silahlı ve zırhlılar. Kantin ve sivillerin çoğu bizim kontrolümüzde. Ashford bağlantı noktalarını ele geçirdiği zaman büyük ölçüde geri çekildi."

"Pa'dan ne haber?"

"Yaşıyor," dedi Corin. "Epey hırpalandı ama yaşıyor."

"Bu da bir zafer sayılır."

"Serge'ü kaybettik," dedi Corin, pes ve sakin bir sesle. Belli ki lafı uzatmayacaktı. Boğa refleks gereği *Üzgünüm* diyecek gibi oldu ve bu dürtüsünü bastırdı. Başsağlığı dileklerini daha sonra da sunabilirdi. Şimdilik yalnızca güçlü olmaya yer vardı.

"Pekâlâ," dedi. "Gözden çıkarabileceğin herkesi koloni idare ofislerine yolla. Ve de silah. Elimizdeki tüm silahları buraya getirsinler."

"Yeni karargâhımız orası mı?"

"Sürgündeki güvenlik istasyonu desek daha doğru olur," cevabını verdi Boğa. Corin gülümseyecek gibi oldu ve bir asker selamı çaktı. Boğa hareketi elinden geldiğince taklit etti, sonra da bağlantıyı kesti.

"Demek bu bir darbe," dedi Monica.

"Teknik olarak bir karşı darbe," dedi Boğa. "Senden yapmanı istediğim şu: burada olup bitenleri duyur. Yayın yap. Hem *Behemot*'a,

hem de filodaki diğer gemilere. Hatta dinleyeceğini düşünüyorsan uzaylı istasyona. Kaptan Ashford ruhsal sorunlardan dolayı görevinden alındı. Travma ona fazla geldi. Hâlâ ona sadık birkaç yandaşıyla beraber komuta merkezine kapandı ve *Behemot*'un güvenlik ekibi onu oradan çıkaracak."

"Peki bunların herhangi biri doğru mu?"

"Belki yarısı," dedi Boğa.

Monica'nın arkasındaki Okju adlı tıknaz Dünyalı kadın başını kaldırdı, sonra öteye çevirdi.

"Ben bir propagandacı değilim," dedi Monica.

"Ashford hepimizi öldürecek," dedi Boğa. "Hatta düşündüğünü gerçekleştirirse belki evdekileri de. Atlattığımız o facia var ya? Hani burada başımızdan geçen her şey? Onlar çocuk oyuncağıydı. Ashford gerçek bir kavga çıkarmaya uğraşıyor."

Boğa aynı şeyleri Holden'dan da dinlemişti; fakat ne garipti ki kendi ağzıyla söylemesi sanki onları daha gerçekçi kılıyordu. Aslında iddiaların doğru olup olmadığından hâlâ emin değildi fakat şu an için doğru olmaları gerekiyordu ve o yüzden öyleydiler. Monica'nın gözleri biraz açıldı ve yanaklarında parlak kırmızı lekeler belirdi.

"Bu iş bittiğinde," dedi kadın, "hikâyeyi baştan sona anlatmanı istiyorum. Sadece bana. Gerçekten olup biten her şeyi. Olayların niye böyle geliştiğini. Ayrıca tüm oyuncularla ayrıntılı röportajlar yapacağım."

"Şimdilik sadece kendi adıma konuşabilirim," dedi Boğa. "Ama bu anlaşma bana uyar. Ha bir de diğer gemilerdekilerle konuşup onlara reaktörlerini ve elektrik şebekelerini kapatmalarını söyle. Bulabildikleri her cihazın aküsünü çıkarsınlar."

"Niye?"

"Çünkü gemilere uygulanan tecridi kaldırtmaya çalışıyoruz," dedi Boğa. "Eve dönebilmek için. Ve eğer Ashford'u durduramazsak istasyonun diğer taraftakilere misilleme yapmasını önlemenin başka yolu yok."

Ve çünkü hakaretler ve tahrikler, sahte tehditler ve yanıltmacalar tümden boşa çıkarsa Ashford'un aklını ancak bu şekilde çelebilirlerdi. Eğer Ashford diğer planın uygulamaya koyulduğunu ve *kendi* kahramanca jestinin, *kendi* fedakârlığının elinden alındığını görürse mutlaka kalkıp gelirdi. Stüdyoyu kapatmak için var gücüyle çabalardı ve buraya gelen her düşman, mühendisliktekilerin ya da komuta merkezindekilerin bir eksilmesi demekti.

Monica apışıp kalmış gibiydi.

"Peki onları böyle bir şey yapmaya nasıl ikna edeceğim?"

"Bak o konuda bir fikrim var," dedi Boğa. "Neredeyse her gemiden insanları âyinlerinde toplamayı beceren bir bayan rahip tanıyorum. Ondan yardım isteyebileceğimiz fikrindeyim."

Onu ateş hattına atmak gerekse bile, diye eklemedi.

Kırk İkinci Bölüm: Clarissa

İşin sonuna gelindi. Koşuşturmaca bitti ve Ashford'a bir tür sükunet çöktü. Cortez'e de. Hepsine. Bağlantı noktalarını emniyete alma emri verildi. Hiç kimse kasnağa girip çıkmayacaktı. Ne şimdi, ne de sonra.

Clarissa'nın kapıldığı his neredeyse huzurdu.

"Babanı düşünüyordum," dedi Cortez, bindikleri asansör bağlantı noktasına doğru çıkarken. Onlar yükseldikçe dönüş yerçekimi azalıyor, Coriolis etkisi her şeyi biraz tuhaf hissettiriyordu. Bir rüyada veya beklenmedik bir hastalığın başlangıcındaymış gibi. "Baban çok zeki bir adamdı. Hatta bazılarına göre bir dâhiydi ve içine kapanıktı."

Protomolekülü bir silaha dönüştürüp en yüksek teklifi verene satmaya çalıştı, diye aklından geçirdi Clarissa. Bu düşünce içini sızlatmalıydı ama sızlatmıyordu. Altı üstü bir gerçekti. Yıldızların içinde demir atomları oluşurdu; bir Daimo-Koch akım rölesi standart modellerden bir eksik girdiye sahipti; babası protomolekülü askerileştirmeyi denemişti. Aslında diğer herkes gibi babası da protomolekülün ne olduğunu anlamamıştı. Fakat bu durum onu kurcalamalarını, onunla neler yapabileceklerine bakmalarını engellememişti. Ansızın, Clarissa'nın hafızasında görsel bir anı canlandı. Anı sarhoş bir askerin taarruz tüfeğini bir şempanzeye verdiği bir videoyla ilgiliydi. Sonrasında yaşananlar genç kadının o anki mizacına bağlı olarak ya gülünç ya da trajikti. Babası o videodaki maymundan farklı davranmamıştı. Yalnızca daha büyük bir ölçekte hareket etmişti.

"Onu daha iyi tanıma fırsatı bulamadığım için üzgünüm," dedi Cortez.

Ashford ile adamlarından yedisi onlarla beraber asansördeydi. Ellerini arkasında kavuşturmuş olan kaptan kabinin önünde duruyordu. Adamlarından çoğu da onun gibi Kuşaklıydı. Uzun iskelet-

ler, iri kafalar. Hayattayken Ren de aynı görünüme sahip olmuştu. Sanki hepsi de aynı aileden geliyordu. Ashford'un askerlerinin tabancaları ve kurşun geçirmez yelekleri varken genç kadında yoktu; yine de Clarissa arada bir adamları kendisine göz atarken yakalıyordu. Onu halen Melba olarak görüyorlardı. O bir terörist ve savaş modifikasyonlarına sahip bir katildi. Normal bir genç kadına benzemesi, ürkütücülüğünü arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ashford bu yüzden onu yanına çekmeyi çok istemişti. Clarissa kaptan için bir süstü. Ashford'un ne kadar güçlü olduğunu göstermekte ve daha önce gemiyi elinde tutmadaki başarısızlığının üstünü örtmekte kullanacağı bir ganimetti.

Clarissa içlerinden birinin kendisine gülümsemesini çok isterdi. Kuşaklılar ona Melba muamelesi yaptıkça genç kadın benliğinin o versiyonunun geri geldiğini, kâğıda sızan mürekkep misali bilincine karıştığını hissetmekteydi.

"Bir keresinde Birleşmiş Milletler binalarını ziyaret ederken kardeşin Petyr'le karşılaşmıştım."

"Petyr değil Michael'dır," dedi genç kadın. "Petyr BM'den nefret eder."

"Öyle mi?" dedi Cortez, hafifçe gülerek. "Yanılmışım."

Asansör kasnağın eksenine ulaştığında yavaşladı ki içeridekiler tırabzanlara tutunabilsinler ve tavana yapışmasınlar. Arkalarındaki bir dizi dev zıvana ve trafo, kasnağın uzun ve çizgisel güneşine elektrik veriyordu. Genç kadın Halka'ya gelmeden önce elektrik dağılımlarının dengelenmesi ve çevresel kontrol sistemleri gibi konulara hiç ciddi ciddi kafa yormamıştı. Bunlar hep başkalarının, daha aşağı insanların ilgileneceği meselelerdi. Şimdiyse öğrendiği onca şeyin ardından *Behemot*'un tasarımının boyutları huşu vericiydi. Clarissa diğerlerinin de bunu görebilmesini isterdi. Soledad, Bob ve Stanni'nin. Tabii bir de Ren'in.

Kapı kanatları kayarak açıldı ve Kuşaklılar çocukluklarını düşük ya da sıfır yerçekiminde geçirmiş insanların zarafetiyle kendilerini bağlantı noktasına fırlattılar. Clarissa ile Cortez kendilerini küçük düşürecek bir şey yapmadılar ama boşlukta süzülen bir Kuşaklı'nın otonom zarafetine asla sahip olamayacaklardı.

Komuta güverteleri çok güzeldi. Kısık ve dolaylı ışıklandırma herkesin gölgesini siliyordu. Genç kadın kendini Ashford ile Kuşaklıların arkasından fırlatarak denizdeki bir yunus gibi havada yüzdü.

Komuta merkezinin kendisi de çok güzel bir tasarıma sahipti.

Uzun, eşkenar dörtgen şeklindeki odada kontrol panelleri seramik bankolara yerleştirilmişti. Eşkenar dörtgenin ucundaki bir kapı kaptanın ofisine, diğer uçtakiyse güvenlik istasyonuna açılıyordu. Mil yataklarına oturtulmuş çarpışma koltukları fonksiyonel ihtiyaçlardan ziyade birer orkide gibi geminin doğal oluşumlarına benziyordu. Duvarlara melekler ve pastoral sahneler resmedilmişti. Âni yavaşlama sonrasındaki onarımlar yarım kalınca açık bırakılan yarım düzine erişim paneli bu etkiyi sadece biraz bozuyordu. Komuta merkezinin iç organları bile kendilerince güzeldi. Clarissa'nın panelleri gezesi ve tasarımlarına anlam verip veremeyeceğini göresi geldi.

Kontrol panellerinin başında asılı duran üç adamın hepsi de Kuşaklıydı. "Tekrar hoş geldin, Kaptan," dedi içlerinden biri.

Ashford kaptan istasyonuna doğru boşlukta süzüldü. Askerlerden üçü koridora konuşlanırken diğerleri içeri açılan tüm kapıları görecek şekilde odaya dağıldı. Komuta merkezini ele geçirmek isteyen birinin bir mermi sağanağından geçmesi gerekecekti. Clarissa daha ziyade ayak altında gezmemek için kendini güvenlik istasyonunun kapısına kadar çekti. Onu takip eden Cortez'in yüzünde dikkatli, ciddi ve biraz da tedirgin bir ifade vardı.

Ashford bir dizi komut girince önündeki kontrol paneli değişerek parlaklaştı. Adamın bakışları çıktılarda ve ekranlarda gezindi. Böyle aşağıdan aydınlanırken kendini ve mürettebatını feda ederek insanlığı kurtaracak bir adamdan ziyade simülasyonlarını doğru düzgün çalıştırmaya uğraşan bir fen bilimleri öğretmenine benziyordu.

"Jojo?" demesiyle birlikte sanki bizzat komuta güvertesinde duruyormuşçasına nezarethane nöbetçisinin sesi duyuldu.

"Buradayım Kaptan. Mühendislik bağlantı noktasını tuttuk. İçeri girmek isteyen biri olursa canlarına okuyacağız."

"Aferin," dedi Ashford. "Başmühendis Rosenberg yanınızda mı?"

"Evet komutanım. Şu anda iletişim çanağı üzerinde modifikasyonlar yapıyor."

"Hâlâ mı?"

"Hâlâ."

"Teşekkürler," dedi kaptan, sonra da parmak uçlarını ekranda gezdirerek bazı komutlar girdi. "Sam, modifikasyonların bitmesine ne kadar var?"

"İki saat," dedi kadın.

"Niye o kadar uzun?"

"Kontrol şebekesindeki her güvenlik aygıtını devre dışı bırakmam gerekiyor," dedi başmühendis. "Yaptığımız bu şey var ya? Sistem onun gerçekleşmesini önleyecek şekilde tasarlanmış."

Ashford kaşlarını çattı.

"İki saat," dedi ve parmağıyla ekrana basarak bağlantıyı sonlandırdı.

Bekleyiş başladı. Aynı kadın iki saat sonra hedefleme sisteminin facia sırasında ekseninden kaydığını açıkladı. Bu durum çoğu amaç için hedefe kilitlenmede bir gecikme anlamına gelirdi; fakat sistemi tek atışlık bir uygulamada kullanacak olmaları dolayısıyla Sam onu yeniden hizalayacaktı. Üç saat daha. Sürenin bitiminde bulup düzeltmeleri gereken kısa bir döngü hatasıyla karşılaştılar. İki saat daha.

Clarissa her bahanede, ucuca eklenen her saatte Ashford'un moralinin biraz daha bozulduğunu gördü. Tuvaletleri güvenlik istasyonunun arkasına sıkıştırılmış halde buldu ve gidip birkaç yiyecek tüpü almayı aklından geçirir oldu. Eğer faaliyetteki tek kantin kasnaktaysa bu bir sorun yaratabilirdi. Cortez kendini bir çarpışma koltuğuna bağlayıp uykuya dalmıştı. Nöbetçiler giderek huzursuzlanıyorlardı. Clarissa bir saatini erişim panelleri arasında gezinerek köprüye elektrik veren kontrol panolarını ve güç rölelerini incelemeye harcadı. Bunlardan ne kadar çoğunun oraya gelirken üzerinde çalıştığı Dünya gemilerindekilerle aynı olması şaşırtıcıydı. İster bir Dünyalı'yı kes ister bir Kuşaklı'yı, ikisinden de aynı kan akardı. *Behemot*'taki ve *Prince*'teki birer erişim panelini açarsan her iki gemide de aynı boktan akım regülatörleriyle karşılaşırdın.

Clarissa daha sonra *Behemot*'un *Nauvoo* değil de *Behemot* olmak hakkında neler hissettiğini merak etti. Kendisinin Melba Koh değil de Clarissa Mao olmak hakkında neler hissettiğini de. Acaba gemi yaptığı fedakârlığın soyluluğunu anlıyor muydu? Kendisi ebediyen hiçlikte kaybolurken fedakârlığı sayesinde diğer herkes kurtulacaktı. Aradaki simetri anlamlı gözüküyordu ama öyle gözükmesinin sebebi korkunun ve tereddüdün ruh sıkıcı kombinasyonu olabilirdi.

Köprüyü ele geçirmelerinden yedi saat sonra Ashford yine kontrol konsolunu dürttü, birkaç saniye bekledi ve konsola kendisini koltuğuna bastıracak kadar sert bir yumruk indirdi. Uyguladığı şiddetin sesi Cortez'i irkilterek uyandırdı ve nöbetçiler arasındaki mırıltılı konuşmaları durdurdu. Ashford hiçbirine aldırış etmeden

ekrana tekrar bastı. Parmak uçları taşlara çarpan dolu taneleri gibi sesler çıkardı.

Ekrandan gelen ışık titreşti.

"Komutanım?"

"Sam Rosenberg nerede?" diye sertçe sordu Ashford.

"Son gördüğümde reaktör şişesinin yedek güç kaynağını kontrol ediyordu. Gidip onu bulayım mı?"

"Yardımcısı olarak görev yapan kim?"

"Anamarie Ruiz."

"Lütfen Sam'i ve Anamerie'yi komuta merkezine getir. Zor kullanman gerekirse kullan."

"Emredersin komutanım."

Ashford bağlantıyı sonlandırdı ve kendini konsoldan geriye itti. Çarpışma koltuğu mil yatakları üstünde gıcırdadı.

"Bir sorun mu var Kaptan?" diye sordu Cortez. Sesi boğuk ve biraz mahmurdu.

"Halledemeyeceğim bir şey yok," cevabını verdi Ashford.

Clarissa harici asansör kapısının açıldığını duyana kadar aradan neredeyse bir saat daha geçti. Koridordan yeni sesler geldi. Konuşma uğultuları daha derin bir gerilimi saklamaya çalışır gibiydi. Ashford üniformasını çekiştirdi.

Odaya süzülerek iki kadın girdi. İlki yuvarlak bir yüze ve makine yağı bulaşmış saçlara sahip güzel biriydi. Kadının topuz yapılmış kızıl saçları Clarissa'ya Anna'yı hatırlattı. İkinci kadınsa bir Kuşaklı için bile sıskaydı. Cildi kuru toprak rengindeydi ve kahverengi gözleri öylesine koyuydu ki siyaha benziyordu. Peşlerinden tabancalı üç adam geldi.

"Başmühendis Rosenberg," dedi Ashford.

"Komutanım," dedi kızıl saçlı kadın. Sesi Anna'nınkine benzemiyordu.

"Şu an dördüncü kez bir son dakika gecikmesi yaşıyoruz. Biz zaman harcadıkça kasnaktaki âsi unsurların sorun çıkarma ihtimali artıyor."

"Elimden geleni yapıyorum Kaptan. Ama bu iki defa deneyebileceğimiz bir şey değil. İşimizi sağlama almalıyız."

"İki saat önce konuştuğumuzda iki saat sonra ateş açmaya hazır olacağımızı söylemiştin. Hazır mıyız?"

"Hayır komutanım," dedi kadın. "Teknik özellikleri inceledim. Reaktörün güvenlik ayarları ihtiyaç duyduğumuz çıktıya izin ver-

miyor. Her şeyi mahvetmeyecek yeni devre kesiciler üretiyorum. Sonra bazı kabloları da değiştirmemiz lazım."

"Bu dediklerin ne kadar sürer?" diye sordu Ashford. Sesi sakindi. Clarissa o seste tehlike sezdi ama başmühendis gözle görülür bir tepki vermedi.

"Altı, altı buçuk saat," dedi kadın. "Üç boyutlu yazıcılar daha hızlı çalışamaz."

Ashford kafa sallayıp ikinci kadına, yani Ruiz'e doğru döndü.

"Bu değerlendirmeye katılıyor musun?"

"Başmühendis Rosenberg'e saygısızlık etmek istemem ama hayır," dedi Ruiz. "Neden sorunu iletken köpükle gideremeyeceğimizi anlamıyorum."

"Peki öyle yapmak ne kadar sürer?"

"İki saat," dedi Ruiz.

Ashford tabancasını çekti. Daha başmühendisin gözleri kocaman açılmaya fırsat bulamadan silah ateş aldı. O dar alanda sesin kendisi bile bir saldırıydı. Sam'in başı geriye, ayaklarıysa ileriye savruldu. Havada parlak kırmızı bir küre titreşti ve ondan etrafa daha küçük damlacıklar saçıldı. Ölü bir gezegenin yörüngesindeki şiddet uyduları gibi.

"Bayan Ruiz," dedi Ashford, "lütfen iki saat içinde ateşlemeye hazır ol."

Kadın bir süre sessiz kaldı. Bir rüyayı atlatmaya çalışırcasına başını iki yana salladı.

"Emredersin komutanım," dedi.

Ashford gülümsedi. Yarattığı etki hoşuna gitmişti.

"Gidebilirsin," dedi. "Saat işliyor."

Ruiz ile üç nöbetçi kendilerini tekrar dışarı çektiler. Ashford tabancasını kaldırdı.

"Lütfen biri bu dağınıklığı temizlesin," dedi.

"Tanrım," dedi Cortez. Sesi dua ile küfür arasında bir yerdeydi. "Aman Tanrım. Sen ne yaptın?"

Ashford başıyla işaret etti. Nöbetçilerinden ikisi öne çıktı. Birinin elinde bir yerçekimsiz elektrikli süpürge vardı. Adam süpürgenin düğmesine bastı ve küçük motor vızıldamaya başladı. Süpürgeyi kanın üstüne getirdiğinde motorun sesi mi ile re diyez arasında yarım ton düştü.

"Bir sabotajcıyı vurdum," dedi Ashford, "ve insanlığı uzaylı tehlikesinden kurtarmanın önünü açtım."

"Onu öldürdün," dedi Cortez. "Bir mahkemede yargılamadan. Savunmasını almadan."

"Peder Cortez," dedi Ashford, "bunlar olağanüstü koşullar."

"Ama–"

Aslıford dönüp normalden büyük Kuşaklı kafasını ileri uzattı.

"Saygısızlık gibi olmasın ama komuta bende. Bunlar benim adamlarım. Ve başka bir isyana göz yumacağımı sanıyorsan büyük bir yanılgı içindesin." Kaptanın sesinde kavga çıkarmaya hazırlanan sarhoş birininki gibi bir meydan okuma vardı. Clarissa elini Cortez'in omzuna koyup başını iki yana salladı.

"Disiplin sağlamanın gereğini anlıyorum Kaptan," dedi Cortez. "Hatta gerekiyorsa biraz şiddet uygulamanın da. Ama–"

"Bana seni kasnağa geri göndertme," dedi Ashford. Cortez ağzını kapattı ve aşağılanmaya alışıkmışçasına boynunu büktü. Clarissa bunun doğru olmadığını bilse de yaşlı adama karşı sıcak bir sempati duydu. Cortez ölü insanlar görmüştü. İnsanların ölmesini de. Fakat birinin öldürülmesine tanıklık etmek başkaydı. Hele birini öldürmek bambaşkaydı ve o yüzden kendisi bir bakıma ondan önde sayılırdı.

"Gelin," dedi genç kadın. Cortez ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Gözlerindeki yaşlar aşağı düşemediği için gözakında asılı duruyordu. "Tuvalet bu tarafta. Size eşlik edeyim."

"Teşekkürler," dedi rahip.

Nöbetçilerden ikisi ölü mühendisi koli bandıyla sarıyordu. Mermi kadının sağ gözünün hemen üstüne saplanmıştı ve oraya kandan bir yarıküre yapışmıştı. Yarıküre titreşmesine rağmen daha fazla büyümüyordu. Kadının kanaması durmuştu. *O düşmanımızdı*, diye aklından geçirdi Clarissa; fakat düşüncesinde bir kararsızlık mevcuttu. Sanki uyup uymayacağını görmek için bir yeleği üstünde deniyordu. *O düşmanımızdı ve Anna'nınki gibi kızıl saçları olsa bile ölmeyi hak etti*. Böyle düşünmek ona umduğu kadar huzur vermedi.

Cortez tuvalette ıslak havlularla yüzünü ve ellerini yıkadı, sonra da havluları geri dönüştürücüye besledi. Havlular geminin iç kısımlarına doğru atık borusundan inerken Clarissa onları zihnen takip etti. Sistemin *Cerisier*'de veya *Prince*'te nasıl işlediğini biliyordu. Buradaysa ancak tahmin yürütebilirdi.

Dikkatini dağıtmaya çalışıyorsun, dedi küçük bir parçası. Düşüncesi aynen bu sözcüklerle aklında belirdi. Dışarıdan, başka birinden gelmiyordu. İçindeki bir ses benliğinin geri kalanıyla konuşuyordu. *Dikkatini dağıtmaya çalışıyorsun*.

Neyden dağıtmaya? diye merak etti.

"Teşekkürler," diye yineledi Cortez. Tebessümü artık daha tanıdıktı. Clarissa'nın ekranlarda gördüğü adamınki gibi. "Burada doğru olanı yaparken direnişle karşılaşacağımızı biliyordum. Ama ona hazır değildim. Ruhen hazır değildim. Gördüklerim beni şaşırttı."

"Olur öyle şeyler," dedi Clarissa.

Cortez kafa salladı. Yaşı babasınınkiyle hemen hemen aynıydı. Genç kadın Jules-Pierre Mao'yu komuta merkezinde asılı durarak ölü bir mühendis için gözyaşı dökerken hayal etmeye çalıştı. Yapamadı. Onu burada hayal edemiyor, tam olarak neye benzediğini gözünün önünde canlandıramıyordu. Babası hakkındaki tüm izlenimleri onun gücünden, zekâsından, her şeye baskın gelen öneminden ibaretti. Bedensel ayrıntılar konu dışıydı. Cortez aynadaki yansımasına bakarak yüz ifadesine çekidüzen verdi.

Ölmek üzere, diye düşündü Clarissa. *Kendisini ve bu gemideki herkesi karanlıkta ölüme mahkum etmek üzere, çünkü bunun doğru ve soylu bir davranış olduğuna inanıyor*. Ashford da aynı şeyi mi yapıyordu? Clarissa nezarethanede kalırlarken onunla daha çok konuşmuş olmayı isterdi. Keşke onu ve nasıl biri olduğunu anlasaydı. Böyle bir şey için ölmeyi neden razı olduğunu. Onun da ötesinde öldürmeye neden razı olduğunu. Belki sebep özgecilik ve asaletti. Veya keder. Gerekeni yaptığı müddetçe sebebin bir önemi yoktu ama Clarissa merakına gem vuramıyordu. En azından kendisinin niye burada olduğunu biliyordu. Ruhunu aklamak için. Bir amaç uğruna ölmek, hatalarını telafi etmek için.

Dikkatini dağıtmaya çalışıyorsun.

"–öyle değil mi?" dedi Cortez. Tebessümü tatlı ve esefliydi. Adamın ne dediğine dair Clarissa'nın en ufak bir fikri yoktu.

"Herhalde öyledir," dedi ve ona yer açmak için kapı çerçevesinden destek alarak kendini geriye itti. Cortez kulplara tutunarak başını tavana, ayaklarınıysa zemine doğru hizalamaya çalıştı. Duvarlara paralel kalmak muhtemelen daha güvenli ve etkili olsa da bu, ağırlıklı ortamda yaşayan insanlar için içgüdüsel bir davranıştı. Clarissa'nın bunu fark etmesinin tek sebebi öyle bir davranışta bulunmamasıydı. Oda onun gözünde sadece bir odaydı. Ne yukarısı ne de aşağısı vardı. Duvarlar zemin veya tavan diye birbirinden ayrılmıyordu. Genç kadın bir türlü başlamayan bir baş dönmesine kapılmayı bekledi.

"Bunun bir önemi olmadığını siz de biliyorsunuz," dedi.

Ona gülümseyen Cortez soru sorarcasına başını eğdi.

"Eğer hepimiz kurbansak ne zaman öleceğimiz fark etmez," dedi Clarissa. "O kadın bizden biraz daha önce öldü. Biz biraz daha sonra öleceğiz. Sunağa gönül rızasıyla gidip gitmememizin de bir önemi yok, değil mi? Önemi olan tek şey öteki taraftakiler güvende yaşasınlar diye Halka'yı bozmamız."

"Evet, doğru," dedi Cortez. "Bunu bana hatırlattığın için teşekkürler."

Yan odada bir alarm çaldı ve Clarissa oraya doğru döndü. Ashford emniyet kemerini çözmüştü ve hiddetten taş kesmiş bir suratla kontrol panelinin üstünde asılı duruyordu.

"Neler oluyor Jojo?"

"Sanırım bir sorunumuz var komutanım..."

Kırk Üçüncü Bölüm: Holden

Eski koloni idare ofisleri her yönüyle Holden'ı üzüyordu. Yeşil renkli iç sıkıcı, kurumsal duvarlar; merkezi çalışma alanındaki odacık kümesi; pencerelerin veya mimari süslemelerin eksikliği... Mormonlar insan ırkının ilk sistem dışı kolonisini bir muhasebe bürosundan ayırt edilemeyecek bir yerden idare etmeyi planlamışlardı. İnsan hayal kırıklığına kapılmadan edemiyordu. *Merhaba, başka bir yıldızın çevresinde bir insan yerleşkesi kurmak için asırlar sürecek yolculuğa hoş geldiniz! İşte size içinde çalışacağınız bir odacık.*

Mekân en azından ona içinde yaşanılmış izlenimi verecek bir tarzda yeniden yapılandırılmıştı. Ana yayın setinin hemen yanındaki dolapta üstünkörü kurulmuş bir telsiz vardı. Telsizin hatırı sayılır ebatları yayın gücünden ziyade baştan savma işçiliğinin belirtisiydi. Öyle ki mevcut filo orta kalite bir taşınabilir setin sinyallerini alabilecek kadar küçük bir alanda yer alıyordu. Duvarlardan birindeki dokunmatik bir ekran ofis için yazı tahtası işlevi görüyor, potansiyel röportajlar ve haberler irtibat isimleriyle ve tanınmış şahıslarla beraber listeleniyordu. Kendi ismini *Önemli, onu kafalamanın bir yolunu bul* notuyla yan yana görmek nedense Holden'ı biraz gururlandırdı.

İçerisi artık harıl harıl yürüyen bir faaliyetle doluydu. Boğa'nın adamları birer-ikişer çıkageliyorlardı. Çoğunun yanında silahlarla veya cephanelerle dolu spor çantalar oluyordu. Birkaçı altlarında tekerlekler bulunan kalıplı plastik bavullarda aletler getiriyordu. Eski ofis alanını zıhlandırarak bir mini kaleye dönüştürmeye hazırlanıyorlardı. Holden kullanılmayan bir masaya yaslanarak ayak altında dolaşmamaya çalışıyordu.

"Hey," dedi Monica, yoktan var olmuşçasına yanında belirerek. Kadın başıyla panoyu işaret etti. "İstasyondan döndüğünü duyunca senden bir röportaj koparabilmeyi umdum ama herhalde fırsatı kaçırdım."

"Neden?"

"Tüm bu dünyanın sonu meselesi arasında yayın çizelgesinde birkaç basamak düştün."

Holden kafa salladı, sonra da omuz silkip geçti. "Meşhur olmak nasıldır bilirim. Pek de iyi bir şey sayılmaz."

Monica onun yanına geçerek masaya oturdu ve bir içme ampulü uzattı. Holden ampuldeki sıvıyı tattığında onun harika bir kahve olduğunu anladı. Kısa bir süreliğine gözlerini yumup zevkle iç geçirdi. "Tamam, sanırım artık sana biraz âşığım."

"Bir kızın duygularıyla böyle oynama," karşılığını verdi Monica. "Boğa'nın planı işe yarayacak mı?"

"Kayıt altında mıyım?"

Biri duvara metal bir levha kaynaklamaya başlayınca ışığı kesmek için ikisinin de elini kaldırması gerekti. Hava kükürt ve sıcak çelik kokuyordu.

"Daima," dedi Monica. "Eee, işe yarayacak mı?"

"Belki. Birileri mühendisliği ele geçirdiği anda askeri gemilerin imha edilmesinin bir sebebi vardır. Orası kontrolün altında değilse gemi de değil demektir."

Monica tüm bunları anlarcasına gülümsedi. Holden kadının aslında ne kadarını anladığını merak etti. Monica bir savaş muhabiri değildi. Doğru zamanda yanlış yerde bulunmuş bir belgesel prodüktörüydü. Holden kahvesinin son yudumunu üzülerek bitirdi ve belgeselci başka bir şey soracak mı diye bekledi. Ona iyi davranırsa belki Monica bir kahve daha getirirdi.

"Peki şu Sam denen kadın bunu başarabilir mi?" dedi Monica.

"Sam neredeyse üç yıldır *Roci*'yi işler vaziyette tutuyor. Tycho'da çalışırken oranın en iyi mühendislerinden biriydi. Evet, motor odası onun kontrolündeyse ve senden hoşlanmıyorsa hapı yutarsın."

"Biraz daha kahve ister misin?"

"Tanrım, hem de nasıl," dedi Holden, bir sokak dilencisi gibi ampulünü uzatarak.

Monica'nın ampulü almasına fırsat kalmadan Boğa mekanik yürüteci içinde paldır küldür yanlarına geldi. Tam konuşmaya başlayacakken birkaç saniye süren ıslak, balgamlı bir öksürük nöbetine tutuldu. Holden'a adam santim santim ölüyormuş gibi gözüküyordu.

"Pardon," dedi Boğa, tortop yaptığı bir beze tükürerek. "Bunun iğrenç gözüktüğünün farkındayım."

"Eğer ölürsen," dedi Monica, "seninle röportaj yapamam."

Boğa kafa salladı ve bir diğer öksürük nöbetiyle boğuştu.

"Eğer ölürsen," dedi Holden, "eşyaların bana kalabilir mi?"

Boğa abartılı bir el hareketiyle etraflarındaki ofisi gösterdi. "Günün birinde tüm bunlar senindir, evlat."

"Haberler nasıl?" diye soran Holden ampulü dudaklarına götürdü ve onun boşluğu karşısında yine hüsrana uğradı.

"Corin rahibi cemaatinin yarısıyla beraber kilise çadırında saklanırken buldu."

"Harika," dedi Holden. "İşler rayına oturmaya başlıyor."

"Hem de sandığından bile iyi bir şekilde. Çadırdakilerin yarısı BM ve Mars ordularındandı. Onlar da rahiple beraber geliyorlar. Anna diğer gemilerden sistemlerini kapatmalarını istediğinde onların hikâyeye arka çıkacaklarını söylüyor. Hem Ashford peşimize düştüğünde burayı savunacak fazladan birkaç düzine kişi hiç fena olmaz."

Boğa konuşurken Holden ofis kapısının açıldığını ve Amos'un üzerinde Alex ile Naomi'nin bulunduğu yatağı iterek içeri girdiğini gördü. Omuzlarında varlığının farkına bile varmadığı bir kasılma gevşeyiverdi. Boğa hâlâ yeni askerleri savunma planlarına dahil etmekten bahsediyor, fakat Holden onu dinlemiyordu. Gözü hasta yatağını odanın arkasındaki güvenli bir köşeye iten, sonra da telaşsızca yanlarına gelen Amos'taydı.

"Dışarıda yeni bir şey yok," dedi Amos, Boğa sustuğunda. "Ashford'un fedaileri yine kasnakta geziyorlar ama bir şeylerin döndüğünden haberleri varmış gibi davranmıyorlar."

"İlk yayınımızı yaptığımız anda öğrenecekler," dedi Monica.

"Omzun nasıl?" diye dostuna sordu Holden.

"Ağrıyor."

"Ok yaydan çıktığında buranın savunmasını senin idare etmeni istiyorum."

"Peki, olur," dedi Amos. Holden'ın aslında kendisinden Naomi ile Alex'i korumasını istediğinin farkındaydı. "Öyleyse bu durumda sen–"

Boğa'nın cebinden gelen yüksek bir cızırtıyla sözü kesildi. Boğa oradan hasarlı bir el terminali çıkardı ve her an patlayabilirmiş gibi ona uzun uzun baktı.

"O bir alarm mıydı?" diye sordu Holden.

"Özel güvenlik kanalım bir acil durum ikazı geçti," dedi Boğa,

soruya cevap vermeyerek. "O kanalı sadece üst düzey personel kullanabilir."

"Ashford izini bulmaya mı çalışıyor?" diye sordu Holden. Fakat Boğa ona aldırış etmeden aramayı cevaplandırdı.

"Ben Boğa. Ruiz, beni–" diye başladı, sonra susup öylece dinledi. Birkaç kez homurdansa da Holden bunların birer onay mı yoksa ret mi olduğunu kestiremedi. Arama bittiğinde Boğa hiç bakmadan el terminalini arkasındaki çalışma masasına bıraktı. Son zamanlarda hastalıktan griye çalan kahverengi teni neredeyse bembeyaz kesilmişti. İki elini birden yüzüne götürdüğünde Holden adamın gözyaşlarını sildiğini görüp şok geçirdi. Onun gibi birinin ağlayabileceğini tahmin etmemişti.

"Ashford–" diye söze girdi Boğa, sonra kuşku uyandıracak kadar ağlamaya benzeyen bir tarzda uzun bir öksürük nöbeti geçirdi. Nihayet durduğunda gözleri ve ağzı sümükle kaplıydı. Cebinden o bezi çıkarıp sümüğün çoğunu sildi. "Ashford Sam'i öldürmüş."

"Ne?" diye sordu Holden. Beyni bunun doğru olabileceğine inanmayı reddediyordu. Kelimeleri açıkça duymuştu ama o kelimeler bir araya gelemeyeceğine göre yanlış duymuş olmalıydı. "Ne?"

Boğa uzun bir nefes aldı ve bezle yüzünü son bir defa sildi. "Ashford onu köprüye getirtip lazer modifikasyonlarını sormuş, sonra onu vurmuş. Sonra da Anamarie Ruiz'i başmühendis yapmış."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Monica.

"Çünkü az önce Ruiz'le konuşuyordum. Kendisini oradan kurtarmamızı istiyor," dedi Boğa. Yüzündeki tüm gam izleri kaybolmuştu. Yine uzun, titrek bir nefes aldı. "Ruiz Ashford'un aklını büsbütün kaçırdığının farkında ama elinden ne gelir ki?"

Duyduklarına inanmayı hâlâ reddeden Holden başını iki yana salladı. Sam tanıdığı en zeki insanlardan biriydi. Naomi'ni en yakın dostuydu. Hem Alex hem de Amos ona tutkundu. Böyle biri ölmüş olamazdı.

Amos gözünü Holden'a dikmiş bakıyordu. İriyarı adam ellerini o kadar sıkı yumruk yapmıştı ki parmak eklemleri bembeyaz kesmişti.

"Stüdyoyu korumamız gerek," dedi Holden, Amos'un söylemek üzere olduklarını daha en baştan kesme ümidiyle. "Burayı tutmanı istiyorum, yoksa her şey biter."

"Öyleyse onu öldüreceksin," dedi Amos. Sesi korkutacak kadar pes ve duygusuzdu. "Duruşma muruşma zırvaları yok. Vahşilerle

aynı seviyeye inmeme zırvaları da yok. Onu geberteceksin, yoksa çok fena olur."

Holden neredeyse dizlerinin bağını çözen bir mide bulantısına kapıldı. Bulantıyı bastırmak için birkaç derin nefes aldı. Sam'in hatırasına böyle saygı gösteriyorlardı. Kadının onlara yaptığı tüm yardımlara, onların gözünde taşıdığı değere yanıtları buydu. Şiddet uygulamayı, intikam almanın en iyi yollarını tartışıyorlardı. Holden'ın bildiği kadarıyla Sam ömrü boyunca bir sineği bile incitmemişti. Yaşasaydı böyle bir şey ister miydi? Holden kadını orada dururken ve Amos ile Boğa'ya testosteron hormonlarını bir kenara kaldırıp birer yetişkin gibi davranmalarını tembihlerken hayal edebiliyordu. Bunları düşününce kusmasına ramak kaldı.

Monica bir elini onun sırtına koydu. "İyi misin?"

"Naomi'ye haber vermeliyim," cümlesinden başka bir şey söyleyemeyen Holden kadının elini itti, sonra da bir deniz gemisinin yalpalı güvertesi gibi ayaklarının altında sallanan zemini kat etti.

Naomi öfkeyle değil, sadece kederle tepki verdi. Ağladı ama intikam talep etmedi. Sam'in ismini gözyaşları arasında tekrarladıysa da Ashford'u hiç anmadı. Holden'a sevgilisi en doğru tepkiyi, sevgiden doğan tepkiyi vermiş gibi geldi.

Naomi onun kollarında usulca ağlamayı sürdürürken Boğa paldır küldür yanlarına geldi. Holden âni bir öfkeye kapıldıysa da duygularını bastırdı.

"Ne var?"

"Bakın," dedi Boğa, iki eliyle birden kısa kesilmiş saçlarını sıvazlayarak. "Bunun boktan bir zaman olduğunu biliyorum ama şimdi ne yapacağımızı konuşmalıyız."

Holden omuz silkti.

"Sam öldü ve o planlarımız için çok önemliydi..."

"Anlıyorum," dedi Naomi. "Ben giderim."

"Ne?" diyen Holden ikilinin arasında anlamadığı şifreli bir konuşma geçmiş gibi hissetti. "Nereye gideceksin?"

"Sam öldüğü için elimizdeki en iyi mühendis Naomi," dedi Boğa.

"Ya şu Ruiz denen kadın? Başmühendisin artık o olduğunu sanıyordum."

"Ruiz altyapıdan sorumluydu," dedi Boğa. "Ve Nagata'nın geçmişini biliyorum. Gerekli eğitime ve tecrübeye sahip. Hem ona güveniyoruz. Biri Sam'in yerini alacaksa–"

"Hayır," dedi Holden hiç düşünmeden. Naomi yaralıydı. Çatışa

çatışa motor odasına girecek durumda değildi. Üstelik Sam öldürülmüştü.

"Ben giderim," diye tekrarladı Naomi. "Kolumu kullanamıyorum ama yürüyebilirim. Oraya vardığımızda biri bana yardım edebilirse köprüyü devre dışı bırakabilir ve reaktörü kapatabilirim."

"Hayır," dedi Holden yeniden.

"Ben de," diye araya girdi Alex. Sırtı onlara dönük olarak yatağın kenarında oturuyordu. Bir süre ağlıyormuşçasına titremişti ama hiç konuşmamıştı. Sesi rüzgârda hışırdayan sahipsiz yapraklar gibi hışırdıyor, kulağa kırılgan ve boş geliyordu. "Sanırım benim de gitmem lazım."

"Alex, sen–" diye başladı Naomi, fakat pilot onun sözünü kesti.

"*Roci*'den ayrıldığımızda hiç kimse aküleri devre dışı bırakmadı. Madem ki her şeyi kapatıyoruz, birinin o işi yapması lazım."

Boğa kafa salladı. Holden bunların herhangi birine razı olduğu için adamı tokatlamak istedi.

"Ve o biri benim," dedi Alex. "Mühendisliğe kadar seninle gelebilir, orada bir ADF çantası kapabilir ve kıç hava kilidinden dışarı çıkabilirim."

Amos da yanlarına geldi. Yüzü halen duygusuz ve ifadesiz olmasına rağmen yumruklarını açmamıştı. "Alex gidiyor mu?"

"Yeni plan," dedi Boğa, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. İnsanlar her ne işle meşgullerse durdular ve dinlemek üzere yaklaştılar. Herhalde yeni gelenler olmuştu, çünkü artık ofiste yaklaşık elli kişiydiler. Odanın arkasında askeri üniformalı küçük bir insan öbeği bekliyordu. Aralarında Anna da vardı. Kızıl saçlı vaiz dönüşümlü olarak sigara içen ve pembe tırnağıyla ön dişlerinde ritim tutan sıska bir kadınla el eleydi. Boğa onları Holden'la aynı anda fark etti ve eliyle yanlarına çağırdı.

"Anna, yanıma gel," dedi. "Çoğumuz buradayız, o yüzden işler şu şekilde yürüyecek."

Oda sessizleşti. Anna gelip Boğa'nın yanında bekledi. Ona eşlik eden sıska arkadaşı bir yakın korumanın kuşkucu bakışlarıyla rahibin çevresindeki kalabalığı süzdü.

"Yaklaşık," –Boğa üstünde bir saat bulunan yakındaki bir duvar paneline bakmak için duraksadı– "yarım saat içinde güvenlik görevlilerinden ve *Rocinante*'nin mürettebatından oluşan bir ekiple beraber güney kasnak bağlantı noktasına gideceğim. O bağlantı noktasını ele geçirip mühendislik katına giriş yapacağız. Mühendisliği

kontrol altına aldığımızda Monica ve ekibi yayına başlayıp filonun geri kalanına gemilerin elektriğini kesmemiz gerektiğini açıklayacaklar. Rahip, sen ve grubun o noktada devreye gireceksiniz."

Anna döndü ve cemaatine –çeşitli askeri kuvvetlerin ve gezegen topluluklarının üniformalarını giyen karmaşık bir insan grubuna– gülümsedi. Gruptakilerin çoğu o veya bu şekilde yaralıydı. Hatta bazılarının durumu ağır sayılırdı.

"Elektriği yerel saatle 19:00'da, yani yaklaşık iki buçuk saat sonra keseceğiz. İki saat boyunca da kesik kalacak. Hedeflediğimiz zaman aralığı işte bu. O iki saat içinde *Behemot*'u da kapatmamız lazım."

"Hallederiz," dedi Naomi.

"Fakat yayınımız başladığında Ashford muhtemelen bu konumu ele geçirmeye çalışacak. Amos ve ekibimin geri kalanıyla birlikte aranızdan çıkacak gönüllüler burayı mümkün olduğu kadar uzun bir süre savunacaklar. Burada ne kadar çok kötü adamı meşgul edebilirseniz o kadar az kişi mühendisliği bizden geri almaya çalışır. Ama ne olursa olsun dayanmanızı istiyorum. Herkes elektrikleri kesme planımıza ikna olana kadar Anna'yı ve adamlarını yayında tutamazsak bu iş daha başlamadan biter."

"Tutacağız," dedi Amos. Ona karşı çıkan olmadı.

"Mühendislik kontrolümüze geçtiğinde köprüdekileri gazla bayıltabileceğimizi umuyorum. İşte o zaman ön tarafa bir ekip yollayıp gemiyi tamamen ele geçireceğiz. Işıklar sönecek, uzaylılar bizi serbest bırakacaklar ve uzayın bu beş para etmez bölgesinden temelli defolup gideceğiz. Plan kulağa nasıl geliyor?"

Boğa son soruda sesini yükselterek gruptan bir tezahürat yükselmesini bekledi ve grup biraz zorla da olsa ona uydu. İnsanlar yarım bıraktıkları işlerinin başına ağır ağır dönmeye başladılar. Holden sevgilisinin sağlam omzunu hafifçe sıktı ve Anna'ya yaklaştı. Kadının ne yapacağını bilemez bir hali vardı. Holden yolu üzerinde Amos'u da kolundan tutup yanına aldı.

"Anna," dedi, "Amos'u hatırlıyor musun?"

Kadın gülümseyerek başını salladı. "Merhaba Amos."

"Nasılsın Kızıl?"

"Amos seni ve diğerlerini korumak için burada kalacak," diye devam etti Holden. "Bir şeye ihtiyaç duyarsan onunla konuş. O yaşadığı sürece hiç kimsenin içeri girip işini yapmana engel olamayacağını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim."

"Ağzına sağlık," dedi Amos.

"Hey, çocuklar," diye biri kapı aralığından seslendi. "Bakın yanımda ne getirdim. Bizimle kalabilirler mi?"

Holden rahibin kolunu sıvazladı ve Amos'a imâlı bir bakış attı. *Onu hayatın pahasına koru.* Amos kafa sallayarak karşılık verdi. Biraz gücenmişe benziyordu.

Holden ikiliyi baş başa bırakıp kapıya doğru ilerleyen Boğa'ya yetişti. Güvenlik subayı Corin, yani Boğa'nın yeni yardımcısı nispet yaparcasına sırıtıyordu.

"İçeri gelin, çocuklar," dedi kadın ve kapıdan asker tıraşlı dört Marslı girdi. Adamlar parmak uçlarında durarak odanın her santimini yavaşça gözden geçirdiler. Holden odalara hep böyle giren birini daha tanımıştı. Bobbie. Kadının yanlarında olmasını çok isterdi. En öndeki adam tüm heybetiyle tanıdık gözüküyordu.

"Çavuş Verbinski," dedi Boğa içlerinden birine. "Şaşırmadım desem yalan olur."

Holden zırhsızken adamı tanımamıştı. Yine de Verbinski iriliğinden bir şey kaybetmişe benzemiyordu.

"Bayım," dedi çavuş. "Buradan kurtulmamızı sağlayacak bir kavga çıkarmak üzere olduğunuzu duydum."

"Evet," dedi Boğa. "Öyle."

"Kavga etmek için soylu bir sebep," karşılığını verdi Verbinski. "Yapacak başka bir işi olmayan dört asker lazım mıydı?"

"Evet," dedi Boğa, giderek genişleyen bir tebessümle. "Hem de nasıl."

Kırk Dördüncü Bölüm: Anna

Başarısız olmuşlardı.

Anna yayın ofislerindeki meşgul erkek ve kadınların vücut zırhları kuşanmalarını, silahlarını doldurmalarını, kemerlerine el bombaları takmalarını seyrederken yalnızca keder ve ümitsizlik hissediyordu.

Üniversitedeki bir tarih profesörü bir keresinde ona şöyle demişti: *Şiddet insanların iyi bir fikirleri kalmadığı zaman başvurdukları bir yöntemdir. Basit, dolaysız ve daima mevcut bir seçenek olduğu için cezbedicidir. Rakibinin argümanına uygun bir cevap veremezsen onun suratına bir yumruk atıp geçebilirsin.*

Onların da iyi bir fikirleri kalmamıştı. Ve şimdi çeliştikleri herkesi vurmak gibi basit, dolaysız ve daima mevcut bir seçeneğe başvuruyorlardı. Anna bundan nefret ediyordu.

Monica odanın karşısından onunla göz göze geldi ve küçük bir kahve termosunu davet babında havaya kaldırdı. Gülümseyen Anna elini sallayarak onu reddetti.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Tilly. Ofislerin arkalardaki bir köşesinde onunla yan yana oturarak ayak altında gezmemeye çalışıyordu. "Bütün gemide doğru düzgün tek kahve o kadında." Monica'ya el sallayıp kendisini işaret etti.

"Cortez'le konuşmaya daha çok zaman ayırmalıydım," dedi Anna. "DGİ'li kaptan inatçı olabilir ama yeteri kadar zaman ayırsaydım Cortez'i ikna edebilirdim."

"Hayat kısa, tatlım, ve Cortez götün teki. Bu iş bitmeden önce biri onun kafasına bir kurşun sıkarsa hepimiz için daha iyi olur." Tilly Monica'nın bir bardağa döktüğü kahveyi minnettar bir tebessümle kabul etti. Monica termosu bırakıp yanlarına oturdu.

"Hey, biz–" diye söze başladı, fakat Anna onu fark etmedi.

"Ciddi olamazsın," dedi Anna dostuna, kızgınlığını sesine yan

sıtarak. "Cortez habis biri değil. Korkuyor ve kararsız. Ayrıca bazı kötü tercihler yaptı. Yine de en ağır tabiriyle yanlış fikirli. Kötü kalpli değil."

"O herif şefkatini hak etmiyor," dedi Tilly, sonra da kahvesinin son yudumunu ona kızmışçasına başına dikti.

"Siz kimden–" diye tekrar söze girmeyi denedi Monica.

"Ediyor. Tabii ki hak ediyor," dedi Anna. Genç erkek ve kadınların gözleri önünde savaşa, ölmeye ve öldürmeye hazırlanmalarını seyretmeseydi muhtemelen Tilly'ye bu kadar kızmazdı. Fakat şimdi kendini çok öfkeli bir halde bulmuştu. "Zaten kastettiğim o. *Hepsi* şefkatimizi hak ediyor. Eğer Boğa kaptan hakkında yanılmıyorsa ve Ashford korkudan, utançtan, mürettebatının öldüğünü görmenin travmasından delirdiyse şefkatimizi hak ediyor demektir. Bir insanın düşebileceği daha kötü bir durum hayal edemiyorum. Cortez de anlayışımızı hak ediyor, çünkü o da aynı bizim gibi davranıyor. İçinden çıkılmaz bir durumda yapılması gereken doğru şeyi bulmaya çalışıyor."

"Ah," dedi Monica. "Cortez. Hani o–"

"Bunların hepsi safsata Annie. İyi adamları kötülerden aynen bu şekilde ayırırsın: işler sarpa sardığında ne yaptıklarına bakarak."

"Bunun iyi ve kötü adamlarla bir ilgisi yok," dedi Anna. "Evet, artık taraf seçtik, çünkü karşımızdakilerin yapmak üzere oldukları bazı eylemler hepimiz için ciddi sonuçlar taşıyor ve onları durdurmaya çalışıyoruz. Ama sen onları şeytanlaştırarak düşmanımız haline getiriyorsun. Asıl sorun da burada: onları durdurduğumuzda ve bize zarar vermekten vazgeçtiklerinde birer şeytan olarak kalacaklar, hâlâ düşmanımız olacaklar."

"İnan bana," dedi Tilly, "buradan kurtulduğumuzda yaptıkları için Cortez'in ocağına incir ağacı dikmeyi kendime görev bileceğim."

"Neden?"

"Ne demek neden?"

"Cortez yenildiği zaman Halka'yı yok etmeye çalışmaktan vazgeçecek. Ashford'u desteklemiyor olacak. Onu düşmanın haline getiren tüm şartlar kaybolacak. Nefrete tutunmanın ne değeri var?"

Tilly arkasına dönüp cebinde sigara aradı. Sonunda bir tane buldu ve hışımla içerken imâlı bir şekilde Anna'ya bakmaktan kaçındı.

"Öyleyse cevap ne?" diye sordu Monica, gergin geçen birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

"Bilmiyorum," diyen Anna bacaklarını kendine doğru çekti ve çenesini dizlerine dayadı. Vücudu küçük bir çocuğun ısrarıyla güvenli bir yer aradığından mümkün olduğu kadar odanın köşesine çekildi. Fakat sert yeşil duvarların verecek huzuru yoktu.

"Yani tüm konuştuklarınız akademik, öyle mi?" dedi Monica. Halen Anna'ya bakmayan Tilly alaycı bir homurtuyla muhabiri doğruladı.

Anna etraflarındaki odada hazırlanan insanları işaret etti. "Bugün sona ermeden önce kaçı ölecek?"

"Bilmenin hiç yolu yok," dedi Monica.

"Onların hatırına başka cevaplar aramak boynumuzun borcu. Bu sefer başarısız olduk. Fikirlerimiz tükendi ve şimdi elimizi silaha atıyoruz. Fakat bizi buraya nelerin getirdiğini enine boyuna düşünürsek belki gelecek sefer farklı bir cevap buluruz. Katiyetin şiddette yeri yoktur."

Yine bir müddet konuşmadılar. Tilly o öfkeyle peş peşe sigara tüttürdü. Monica terminalinde harıl harıl bir şeyler yazdı. Anna diğerlerinin savaşa hazırlanmasını seyretti ve simaları isimlerle eşleştirmeye çalıştı. Bugünden galip çıksalar bile yarın birden fazla cenaze törenini yönetme ihtimali oldukça yüksekti.

Boğa tangır tungur yanlarına geldi ve yürüme makinesi vızıldayarak durdu. Ofiste geçirdikleri son birkaç saatte durumu daha da kötüleşmişti. Artık daha az öksürmesine rağmen solunum cihazını daha sık kullanıyordu. Makine bile hasta gibi gözüküyor, daha sert sesler çıkarıp daha kesik kesik hareket ediyordu. Sanki yürüteç ile Boğa birbirine kaynayarak tek bir varlık haline gelmişti ve ikisi birden ölüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu adam.

"Evet," dedi Anna. Ona dinlenmesi gerektiğini söylemeyi düşündü, sonra bu fikirden vazgeçti. Bir tartışmayı daha kaybetmek istemiyordu.

"Başlama ânına çok yaklaştık," dedi Boğa, sonra ıslak çıkan bir öksürüğü bastırdı. "İhtiyacın olan her şeyin var mı?"

Hayır, diye aklından geçirdi Anna. *Yapmak üzere olduğunuz şeyi içermeyen bir cevaba ihtiyacım var.*

"Evet," dedi onun yerine. "Monica yayın için notlar alıyor. Ben de burada temsilcileri bulunan tüm gemilerin bir listesini çıkardım. Birkaç eksiğimiz var ama gezegensel vatandaşlığın işbirliği için yeteceğini umuyorum. Chris Williams'ın, yani *Prince*'ten gelen bir subayın bu konuda çok yardımı dokundu."

"Ya sen?" diye sordu Boğa, iri ellerinden biriyle Monica'yı işaret ederek.

"Ekibim başlamaya hazır," dedi kadın. "Yine de Ashford'un adamları bizi durdurmadan önce yayını tamamlayamayacağımızdan korkuyorum."

Boğa güldü. Kahkahası ıslak ve nahoştu. "Bekleyin." O sırada sökülmüş bir tüfeği yeniden birleştirmekle ve Marslı piyadelerden biriyle konuşmakla meşgul Jim Holden'a seslendi. Holden kısmen monte edilmiş tüfeği bir masaya bıraktı ve yanlarına geldi.

"Ne oldu?"

"Bu insanların yayın tamamlanana kadar korunacaklarına temin edilmeleri gerekiyor."

Holden iki defa gözlerini kırpıştırdı. İlkini Boğa'ya, ikincisini yerde bağdaş kurmuş üç kadına bakarak yaptı. Anna kıkırdamamak için kendini zor tuttu. Holden gülünç denebilecek kadar içtendi. Anna'nın ona sarılası ve başını okşayası geldi.

"Amos engellenmemenizi sağlayacak," dedi Holden nihayet.

"Aynen öyle," dedi Boğa. "Bir de onlara bunun neden temin edici olduğunu söyle."

"Oh. Şey, tepesi attığı zaman Amos tanıdığım en huysuz, en korkutucu insandır ve dostlarına yardım etmek için kendi eliyle yarattığı bir ceset denizinin üstünde yürümekten çekinmez. Üstelik yakın dostlarından biri bu ofisi ele geçirmeye çalışacak kişiler tarafından kısa süre önce öldürüldü."

"Onu ben de duydum," dedi Anna. "Üzgünüm."

"Teşekkürler," dedi Holden. "Açıkçası şu anda tüm galakside yerlerine geçmek isteyeceğim son insanlar sizi durdurmak için burayı basacak olanlar. Amos kederle pek iyi başa çıkamaz. Onu genellikle öfkeyle veya şiddetle yorumlar. İçimden bir ses o yorumlamayı Ashford'un yandaşları üzerinde bol bol yapacağını söylüyor."

"Adam öldürmek ona kendini daha iyi hissettirmez," dedi Anna, ağzını terk eder etmez sözlerinden pişman olarak. Bu insanlar onu korumak için canlarını tehlikeye atıyorlardı. Bir de Anna'dan ahlak dersi dinlemeye ihtiyaçları yoktu.

"Aslına bakarsan Amos'a iyi hissettirebilir," karşılığını verdi Holden, hafif bir tebessümle. "O değişik bir tiptir. Yine de başkaları konusunda haklı olabilirsin."

Anna odanın karşı tarafındaki Amos'a baktı. Adam dizlerine yatırdığı çok büyük bir tüfekle beraber yayın ofisinin ön kapısının

yanında sessizce oturuyordu. İri kıyım ve uzun boylu olup kalın bir göğse ve omuzlara sahipti. Fakat kazınmış kafasıyla ve geniş suratıyla Anna'ya bir katil izlenimi vermiyor, daha çok dostane bir tamirciye benziyordu. Hani patlak boruları onarmak veya hava temizleme filtrelerini değiştirmek için çıkagelen türden bir tanesine. Holden'a göreyse onu korumak uğruna gözünü bile kırpmadan adam öldürebilirdi.

Anna içinde bulunduğu durumu Nono'ya açıkladığını hayal etti. *Bak, katillerle takılıyorum. Ama sorun yok, çünkü bunlar doğru katiller. Kötü adam katilleri. Masum başmühendisleri vurmuyorlar. Öyle yapan insanları vuruyorlar.*

Monica o sırada Holden'a bir şey soruyordu. Adam cevap vermeye başladığında Anna ayağa kalktı ve belirli birine yöneltmediği bir özür dileyip oradan ayrıldı. Kalabalık ofiste zikzaklar çizerek ilerlerken gülümsemeyi ve yanından geçtiklerinin kolunu sıvazlamayı ihmal etmedi. Böylece etrafındaki herkese ufak ufak güven verdi. Zaten verebileceği başka bir şeyi yoktu.

Boş bir sandalyeyi Amos'un yanına çekip oturdu. "Kızıl," dedi adam, hafif bir kafa sallamayla onu selamlayarak.

"Üzgünüm." Anna elini adamın koluna koydu. Amos o elin ne olduğuna anlam veremezcesine ona uzun uzun baktı.

"Peki," dedi, bariz soruyu sormadan. Anlamamış gibi yapmadan. Anna ona hemen kanının ısındığını hissetti.

"Bunu yaptığın için teşekkürler."

Amos sandalyesinde kıpırdanarak ona doğru döndü. "Teşekküre hiç gerek–"

"Birkaç saat içinde hepimiz ölmüş olabiliriz," dedi rahip. "Neyi neden yaptığının farkında olduğumu ve hiçbirini umursamadığımı bilmeni istiyorum. Bize yardım ettiğin için teşekkürler."

"Vay be Kızıl," dedi Amos, elini onunkinin üstüne koyarak. "Acayip bir vaiz olmalısın. Aynı anda bana kendimi bir süredir hiç olmadığı kadar iyi ve kötü hissettiriyorsun."

"Sadece bunu söylemek istedim," dedi Anna, sonra adamın başını sıvazlayıp ayağa kalktı.

Gitmesine fırsat kalmadan Amos neredeyse acıtacak kadar sıkıca onun elini tuttu. "Bugün hiç kimse sana zarar veremeyecek."

Sözlerinde böbürlenme yoktu. Yalnızca bir gerçeği dile getiriyordu. Anna ona bir tebessüm edip elini çekti. İyi kalpli, iflah olmaz katiller daha önce dünya görüşüne sığdırdığı bir kavram değildi ve

öyle kimselere ne gözle bakacağından hâlâ emin sayılmazdı. Fakat denemeye mecburdu.

"Herkes beni dinlesin!" diye gürültünün arasında bağırdı Boğa. Odaya sessizlik çöktü. "Başlama ânı gelip çattı. Artık eylem ekiplerini belirleyip gitmeye hazırlanalım."

Anna'nın üstüne bir gölge düştü. Amos elinde kocaman silahıyla arkasında duruyordu. "Savunmacılar!" diye seslendi. "Yanımda toplanın."

Sayısı belki iki düzineyi bulan bir grup genel kalabalıktan ayrıldı ve ona doğru yürüdü. Anna'nın etrafını saran ağır silahlı ve zırhlı kalabalık çoğunlukla Kuşaklılardan oluşmasına rağmen araya birkaç iç gezegenli de karışmıştı. Anna uzun boylu bir kadın değildi ve bir kuyuya düşmüş gibi hissetmekten kendini alamadı. "Affedersiniz," dediyse de onu duyan olmadı. Güçlü bir el onu kolundan tuttu, insan yumağının arasından çıkardı ve grubun dışına bıraktı. Amos kadına gülümsedi. "Şöyle sakin bir köşe bulmaya bak Kızıl."

Anna odanın karşısındaki Tilly ile Monica'nın yanına gitmeyi düşündü; fakat arada çok fazla insan vardı. Amos sanki başkalarının ona gereğinden fazla yaklaşmasını engelleyen bir tür kişisel alana sahipti. Anna da ezilmemek için o alandan çıkmamaya karar verdi. Amos'un bundan rahatsız olur gibi bir hali yoktu.

"Taarruz timi!" diye seslendi Holden. "Yanıma gelin."

Rocinante'den Naomi ile Alex, dört Marslı piyade, Boğa'nın güvenlikçilerinden bazıları ve Boğa'nın kendisi de dahil iki düzine kişilik bir grup kısa sürede Holden'ın etrafında toplandı. Grubun bariz bir bedensel yarası olmayan yegâne üyeleri Marslı piyadelerdi. Öte yandan Alex ile Naomi bilhassa kötü gözüküyorlardı. Omzu hem onu hem de kolunu sabitleyen bir askıyla sıkıca bağlanmış durumdaki Naomi attığı her adımda yüzünü ekşitiyordu. Alex'in suratı o kadar çok şişmişti ki sol gözü neredeyse tamamen kapalıydı. Başının etrafındaki sargılar da kan lekeleriyle bezeliydi.

Bunlar Protogen'i durdurmaya yardım eden, Ganymede'in yörüngesinde canavarlarla savaşan insanlar, dedi Anna kendi kendine. *Hepsi de çetin ceviz. Bunu da atlatırlar.* Düşündükleri kendisine bile inandırıcı gelmiyordu.

"Eh," dedi Boğa. Kalabalık ondan son birkaç söz dinlemeyi bekler gibiydi. "Sanırım her şey buraya kadar. İyi avlar, millet."

Birkaç kişi alkış tuttu veya ona tezahürat yaptı. Çoğundan ses çıkmadı. Odanın karşısında Monica set ekibiyle konuşuyordu.

Anna onlara katılması gerektiğini bilse de öyle yapmak hiç içinden gelmiyordu. Tüm bu insanlar ona zaman kazandırmak uğruna canını tehlikeye atacaktı. *Ona.* Bu yüzden de tüm planın başarılı veya başarısız sonuçlanması tamamen ona bağlıydı. Anna üç farklı hükümete mensup bir filo dolusu gemiyi bir-iki saat için elektriklerini kesmeleri gerektiğine ikna edemezse tüm bu emekler boşa çıkacaktı. Anna kendini o ânı olabildiğince ertelemeyi, sorumluluğu mümkün olduğunca geç üstlenmeyi isterken buldu.

"Artık giysen iyi olur Kızıl," diye ona fısıldadı Amos.

"Ya gemilerini devre dışı bırakmaktan korkarlarsa?" karşılığını verdi Anna. "Perili bir evde mahsur kaldık ve herkese oradan kaçmanın tek yolunun ışıkları kapatmak olduğunu söylemek üzereyim. Yerlerinde olsam böyle bir şeye kolay kolay inanmazdım."

Amos düşünceli bir edayla kafa salladı. Anna cesaret verici sözler bekledi.

"Evet," dedi adam en sonunda. "Bayağı zorlanacaksın. Benim işim çok daha kolay. Hadi sana iyi şanslar."

Her nasılsa Amos'un lafı dolandırmakla bile uğraşmaması kadının korkularının son kalıntısını da çatlattı ve Anna kendini gülerken buldu. Hiç düşünmeden kollarını Amos'un gövdesine doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Tekrar teşekkürler," dedi birkaç saniyenin ardından. "Biraz ödleklik ediyordum. Sen iyi birisin Amos."

"Yok be, değilim. İyi arkadaşlarım var, o kadar. Artık git Kızıl. Havaya girmem lazım."

Taarruz timi kapıya yönelmişti ve Anna onlara yol vermek için duvara yaslandı. Holden Amos'un yanında durdu. "Geri döndüğümde burada ol, koca adam."

Amos dostuyla el sıkıştı ve bir defa onun sırtını sıvazladı. Holden'ın yüz ifadesi endişe doluydu. Ansızın Anna'nın hayalinde kendi geleceği canlandı. Günün birinde Nami'yi okula gönderiyor, kızının yanında bulunamayacağı için dehşete kapılsa da başka çaresi olmadığını biliyordu.

"Naomi'yi ve Alex'i güvende tut," dedi Amos, Holden'ı kapıya doğru iterek. Anna durduğu yerden Holden'ın yüzündeki kaygı çizgilerinin bu söz üzerine daha da derinleştiğini görebiliyordu. Onun da dostlarını kendi hallerine bırakmaktan başka seçeneği yoktu. Mühendisliğe düzenledikleri saldırıdan topluca sağ kurtulsalar bile Holden köprüye doğru yoluna devam ederken Alex *Rocinante*'yi

uçurmak için gemiden ayrılacak, Naomi ise geride kalıp elektriği kesecekti. Anna küçük mürettebatın yıllardır bir arada olduğunun farkındaydı. Daha önce hiç bu şekilde birbirlerinden ayrılarak savaşmak zorunda kalıp kalmadıklarını merak etti.

Holden'ın yüz ifadesi kalmadıklarını söylüyordu.

Anna onların tek sıra halinde kapıdan çıkmalarını seyrederken sebebini düşünmemeye çalışarak tekrar simaları ve isimleri ezberlemekle uğraştı. O sırada Monica yanına gelip onu tuttu ve eğreti film stüdyosuna doğru çekiştirdi.

"İşe koyulma vakti," dedi belgeselci kadın. Anna'yı kameranın görüş alanının hemen dışında bıraktı ve fon olarak kullandıkları düz yeşil duvarın önüne geçti.

"Merhaba," dedi Monica, yüzünü ve sesini şen video sunucusu moduna sokarak. "Ben Yavaş Bölge Özgür Kanalı ofislerinden Monica Stuart. Bugün Doktor Anna Volovodov ve de bazı BM ve Mars subayları da dahil heyecan verici konuklarım var. Fakat asıl heyecan verici şey bunun şimdiye kadarki en önemli yayınımız olması.

"Bugün size eve nasıl gideceğimizi söyleyeceğiz."

Kırk Beşinci Bölüm: Boğa

Boğa zamanın fiziki bir varlık gibi geçtiğini hissediyordu. Sanki onun içine düşmüştü ve kendini bir türlü durduramıyordu. Anamarie Ruiz bir saat içinde ya Ashford'un isteğini yerine getirmeyi, ya da öldürülmeyi seçecekti. Eğer seçim yapması gerekmezse yanlış bir seçim de yapamazdı ve Boğa'nın mühendislik güvertesinde bulunmadığı her dakika, onları geri dönüşü olmayan noktaya daha da yaklaştırıyordu.

Koloni idare ofislerini küçük bir konvoy halinde terk ettiler. Jim Holden ve mürettebatının dörtte üçü, dört Mars donanma piyadesi, Pa'ya sadık kalmış bir düzine *Behemot* tayfası ve de Corin'in kasnakta bulup yanında getirdiği beş Dünya askeri de dahil yirmi beş kişilik grup altı elektrikli arabaya doluşmuştu. Üzerlerinde Ashford'un kuvvetlerince ele geçirilmeden önce silahlıktan alınmış bazı çevik kuvvet zırhları vardı. Ayrıca fişek atan tabancalardan ve balistik jel mermilerle dolu pompalı tüfeklerden oluşan çirkin bir silah yelpazesine sahiptiler. Silahlarının bir kısmı kalıcı bir hasar bırakmaksızın etkisiz hale getirmek, diğer bir kısmıysa düşmanın ölümünü kesinleştirmek üzere tasarlanmıştı. Toplayabildikleri en iyi dört silah o dört Mars donanma piyadesindeydi ama her ikisinin de sayısı çok azdı. Herhalde bundan daha üstünkörü bir plan kuramazlardı.

Boğa oturamadığı için elektrikli arabanın tentesini sökmüş ve mekini arka tarafa sıkıştırmıştı. Kasnağın sıcak, boğucu havasında sonu kötü bitecek bir korsan gemisinin pruvasındaki baş süsü gibi ilerliyordu. Arabayı kullanan Corin sırf çok istiyor diye aracın daha hızlı gitmesini sağlayabilecekmiş gibi direksiyonun üstüne eğilmişti. Jim Holden'ı kelepçeli bir halde *Behemot*'a getiren Marslı çavuş Verbinski kadının yanında oturuyor, aynı anda hem dikkatli hem de şaşkın görünüyordu.

Ana koridorlardan geçerek güneye doğru yol aldılar. Tekerlekler

güverte kaplamaları üstünde yüksek bir yırtılma sesi çıkarıyor, tepelerinde akkorluğuyla gözleri kamaştıran uzun ve ince ışık demeti kasnağın kavisini aydınlatıyordu. Güney bağlantı noktası seramik-çelik bir uçurum yamacı gibi önlerinde yükseliyordu.

İnsanlar iki yana kaçışarak konvoya yol veriyorlardı. Boğa yanlarından geçerken onları seyretti. Yüzlerinde öfke, korku ve merak gördü. Bunlar onun ahalisiydi. Belki en başından itibaren öyle değillerdi ama Boğa onları burada, *Behemot*'ta toplamıştı. Gemiyi önemli, DGİ'nin Halka ötesi keşfindeki rolünü merkezi kılmıştı. Dünyalılar, Marslılar, Kuşaklılar. En azından halen hayatta olanları. Yüzler onlara doğru dönerek Dünya'da güneşin havadaki seyrini takip eden çiçekler misali arabaların geçişini izlerken Boğa tüm bunlardan Fred Johnson'ın nasıl bir sonuç çıkaracağını düşündü. Atıldıkları serüvenin daha en baştan akıl kârı olmadığına hiç şüphe yoktu. Boğa'nın tek umudu hesaplaşma vakti gelip çattığında zarardan çok yarar getirmiş olmasıydı.

"Epey zayıf bir kuvvetiz," dedi Verbinski, boynunu çevirip Boğa'ya bakarak. "Sence kaç kişiyle karşı karşıyayızdır?"

"Emin değilim," dedi Boğa. "Herhalde bizden biraz daha kalabalıktırlar ama mühendislik ile komuta merkezi arasında bölünmüş durumdalar."

"Peki bizim kadar haşat bir vaziyetteler mi?"

Boğa arkasına göz gezdirdi. İşin aslı çatışmaya sokmak üzere olduğu insanların en az yarısının zaten yaralı olduğuydu. Aralarında kolları basınçlı alçılarla, derileri dikişlerle bir arada duranlar vardı. Normal şartlar altında kuvvetinin yarısı hâlâ revirde yatıyor olurdu. Aslında kendisi de bir çatışmaya karışacak durumda değildi ama geride kalmaya ve insanları bizzat girmeyeceği bir kıyma makinesine sokmaya hiç niyeti yoktu.

"Öyle sayılır," diye cevap verdi.

"Bizden aldığınız keşif zırhım yanımda olsaydı gidip bu işi şipşak halledebilirdim. Ekibimle bile değil. Tek başıma."

"Evet, biliyorum."

"Keşke bana biraz daha güvenseydin, değil mi?"

"Keşke," dedi Boğa.

Bağlantı noktasına ulaşmanın iki yolu vardı. Asansör taarruz kuvvetinin yarısının sığabileceği kadar büyük, fakat yukarıda kapı açıldığı zaman tek bir el bombasının neredeyse hepsini etkisiz hale getirebileceği kadar küçüktü. Bunun yegâne alternatifi kasnak ze-

mininden başlayarak dar bir spiral halinde eksene doğru yükselen geniş, eğimli bir rampaydı. Rampanın kavisi kasnağın dönüş yönünde olduğu için ona tırmanırlarken ne kadar hızlı giderlerse araba tekerlekleri zemine o kadar çok yapışırdı. Bu durum aşağıda sorun yaratmazdı ama çatışmanın kıran kırana geçeceği yukarı tarafta bulabildikleri tüm dengeye ve kontrole ihtiyaçları olacaktı.

Eksenden gelen ilk atışlar en baştaki arabanın önünden seramik yol kaplamalarını kırdı. Boğa saldırının direkt bağlantı noktasından mı, yoksa daha yakındaki bir barikattan mı geldiğini görmek için başını kaldırmaya çalıştı.

"Juarez!" diye bağırdı Verbinski. "Bizi koru."

"Emredersin komutanım," diye arka arabaların birinden bir ses yükseldi. Boğa arkasını görmeye yetecek kadar meki döndürdü. Sondan üçüncü arabada Marslı donanma piyadelerinden biri sırtüstü yatmış, dürbünlü bir tüfeği yukarı doğrultmuştu. Adam uyuyormuş gibi gözüküyordu ama tüfeği bir kez ateş etti. Boğa tekrar yukarı bakmaya çalıştıysa da mek ona engel oldu. Bunun üzerine el terminalini çıkarıp kamerasını bir ayna gibi kullandı. Çok yukarılardaki sıfır g bölgesinde bir ceset boşlukta süzülüyor, belinin etrafında pembe bir kan bulutu toplanıyordu.

"Bir eksildiler," dedi Verbinski.

Hızla rampaya girerlerken atışlar devam etti. Üzerlerindeki basınç azaldıkça yarı yapışkan tekerleklerin güvertede çıkardığı yırtılma sesinin tonu değişti. Boğa kayışlarla destekli vücudunun hafiflediğini hissetti. Artık bir uçurumu andıran rampanın kenarı aşağıdaki kasnak zemininden bir kilometrenin neredeyse üçte biri kadar yüksekteydi. Ashford'un adamları daha yukarıda olmalarına rağmen Boğa'nın duvarlara ve güverteye kaynaklanmış metal barikatları göremeyeceği kadar uzak değillerdi. Boğa gruptaki en yüksek hedef olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Ensesi karıncalanıyordu.

Barikatların arkasından iki kafa çıktı. Namlu alevleri birer kıvılcım gibiydi. Boğa'nın arkasındaki Marslı'nın tüfeği ateş etti. Saldırganlardan biri yere yığıldı ve diğeri geri çekildi.

"Tamam," dedi Boğa. "Siper almadan en fazla bu kadar yaklaşabiliriz."

Corin arabanın burnunu duvara doğrultup dışarı çıktı. O Verbinski'yle beraber kendi arabalarının arkasında siper alırken bir sonraki araba önlerine geçip onları taklit etti. Artık mikrogravitedeydiler. Ağırlık bir g'nin onda biri ya var ya yoktu. Boğa'nın uçup

gitmemek için mekinin ayaklarındaki mıknatısları çalıştırması gerekti. O aşağı inene kadar çatışma epey ilerlemişti. Boğa mekini yürüterek arabalarla kurdukları doğaçlama barikatları geride bıraktı. Arabaların en yakındaki ile Ashford'un ilk barikatı arasında on metreden daha kısa bir mesafe vardı. Jim Holden, Corin ve Dünyalılardan biri daha şimdiden düşman siperine sığınmışlardı. Başlarını yanlardan dışarı çıkarıyorlar, ateş ediyorlar ve tekrar siper alıyorlardı. Patlamış barut kokusu havayı dolduruyordu.

"Naomi nerede?" diye bağırdı Boğa. Ruiz haricinde içerideki teknik ekipten hangilerinin halen Pa'ya sadık olduğuna dair net bir fikri yoktu ve daha mühendisliğe bile giremeden ellerindeki tek gerçek mühendisi kaybederlerse işte o zaman tepesi çok fena atacaktı. Bariyerin arkasında bir şey patladı ve iki ceset taklalar atarak havaya yükseldi. Işık arkalarından vurduğu için Boğa ikilinin kendi adamlarından mı yoksa Ashford'unkilerden mi olduğunu kestiremedi. Son arabaya vardığında durdu. Çatışma artık epey ilerisinde, neredeyse bağlantı noktasında cereyan ediyordu. İşte bu iyiydi, çünkü kazanıyor oldukları anlamına geliyordu.

Arabanın direksiyonunda cılız bir adam oturuyordu. Kahverengi teniyle ve kısa kesilmiş saçlarıyla ilk bakışta yirmili yaşlarında gözüküyordu. Göğsündeki deliğin kanaması durmuştu ve gözleri boş bakıyordu. Boğa anlık bir üzüntüye kapılsa da duygularını bastırdı. Diğer herkes gibi o da daha en başından böyle bir şeyin olabileceğini tahmin etmişti. Yalnızca bu çatışmaya girerlerken değil, *Behemot*'a ayak basarlarken ve en uzak insan yerleşkesinin bile ötesine doğru yola çıkarlarken bir daha asla geri dönemeyebileceklerini tahmin etmişlerdi. Hatta belki onları öldürecek şeyin Halka değil de kendilerine eşlik eden insanlar olabileceğini bile tahmin etmişlerdi. Ashford gibi insanlar. Boğa gibiler.

"Kusura bakma, ese," dedi Boğa ve kontrol çubuğunu tekrar ileri itti.

Ashford'un kuvvetleri geri çekiliyordu. Artık bu apaçık ortadaydı. Verbinski ile timi profesyonelce bir yaylım ateşiyle düşmanı püskürtüyordu. Keskin nişancı Juarez pek sık ateş etmiyordu ama her ettiğinde birini öldürüyordu. Otomatik silahların yaylım ateşi ve Juarez'in seyrek fakat ölümcül atışları birleşerek bir satranç tahtasındaki şahı köşeye sıkıştırırcasına düşmanı bağlantı noktasına doğru itiyordu. Ashford'un en güçlü silahları bile onlara karşı güvenli bir açı yakalayamıyordu. Verbinski baskıyı sürdürdükçe Ashford'un

adamları adım adım gerilediler, sonunda da çil yavrusu gibi dağılıp kaçmaya başladılar.

Bağlantı noktası, her iki ucunda acil basınç boşaltım kapıları bulunan kısa bir koridordu. Boğa seyrederken kırmızıya boyalı dev yuvarlak kapaklar şiddetle gıcırdadı ve yuvarlanarak yerlerine oturmaya başladı. Boğa ile adamlarını durdurmak için yeterli değillerdi ama ilerleyişlerini yavaşlatabilirlerdi. Hatta belki daha fazlasını yapabilirlerdi.

"Hücum!" diye bağırdı Boğa, sonra da durdurmakta zorlandığı bir öksürük nöbetine tutuldu. Durdurduğunda da hırıltılı bir sesle konuştu. "Yürüyün be piç kuruları! Herifler bizi dışarıda bırakmadan önce girin şuraya!"

Hep beraber silahlarından ateş kusarak havaya fırladılar. Gürültü sağır ediciydi ve Boğa onun daha uzaktan nasıl duyulduğunu ancak hayal edebilirdi. Herhalde yağmuru asla tanımamış bir diyarda uzaktan gelen gök gürültüsü gibi olmalıydı. Mekinin manyetik ayakları kâh yapışıp kâh bırakarak yürürken kapılar yavaş yavaş kapandı. Koridora en son giren oydu. Karşı uçta hava bir duman ve kan bulutuyla kaplıydı. Diğer kapı kapanmıştı ama yan tarafta Naomi Nagata dirseklerine kadar bir erişim paneline girmişti ve Holden elinde bir taarruz tüfeğiyle onun arkasını kolluyordu. Boğa yaklaşırken kadın bir şeye asılarak yerinden çıkardı. Koridora siyah damlalardan oluşan bir gayzer püskürdü ve hidrolik sıvısının keskin kokusu havayı doldurdu. Kapı kapanmak üzereyken durdu.

O kargaşada kestirmesi zordu ama Boğa ilk bakışta halen on beş ilâ yirmi adamının ayakta olduğunu tahmin etti. Sonuç harika değildi ama daha kötü de olabilirdi. Mühendisliğe girdiklerinde tekrar ferahlayacaklardı. Siper alabilecekleri yerlere kavuşacaklardı. Lakin ikinci kapıdan sonraki ilk birkaç metre tam bir imha alanıydı. Yollarına devam etmek istiyorlarsa oradan geçmek zorundaydılar. Eğer Ashford'un adamlarında zerre kadar taktiksel zekâ varsa orada en ufak bir hareketlenme bekliyor olmaları işten bile değildi.

Karşılıklı bir açmaza düşmüşlerdi ve o açmazı bozmak Boğa'ya kalıyordu. Ağırlıksız ortamda sudaki bir balık kadar rahat hareket eden Verbinski süzülerek yanında geçti. Adam döndü, ayaklarını duvara dayadı ve bir saniye içinde neredeyse tamamen durdu.

"Oraya girmek anamızı ağlatacak," dedi Marslı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," karşılığını verdi Boğa.

Verbinski bir kalası inceleyen bir marangoz edasıyla kısmen açık kapıyı süzdü.

"Yanımızda biraz patlayıcı getirseydik hiç fena olmazdı," dedi. "Şöyle yolu biraz açacak, bize hareket alanı kazandıracak bir şey."

"Bana bir şey söylemeye mi çalışıyorsun, Çavuş?"

Verbinski omuz silkti ve cebinden siyah renkli ince bir kaset çıkardı. Boğa kaşlarını kaldırdı. "Tahrip amaçlı mı?"

"İki bin kilojul. Bunlara bel kıran deriz."

"Gemime gizlice silah mı soktun, Çavuş?"

"Bunlar olmadan kendimi biraz çıplak hissettim."

"Bu seferlik görmezden geleceğim," dedi Boğa ve ellerini kaldırarak askerlerini yanına çağırdı. Adamlar kısmen kapalı kapının arkasında siper aldılar. Verbinski bir kertenkele dilinin süratiyle kapı yüzeyine çıkıp kenardan içeri baktı ve hemen geri çekildi. Az önce başının olduğu yerden yarım düzine mermi geçti. Marslı havada bağdaş kurarak asılı durdu ve küçük el bombasını devreye soktu. Boğa yanında Holden ve Corin'le beraber bekledi.

"Emin olmak için soruyorum," dedi Holden. "Reaktörleri kontrol eden yere el bombaları atıyoruz, öyle mi?"

"Öyle," dedi Boğa.

"En kötü senaryo ne?"

"Yeniliriz ve Ashford güneş sisteminin sonunu getirir," dedi Boğa. "Aslına bakarsan reaktör kapsamasını yitirmek ve hep beraber can vermek en kötü ikinci senaryo."

"Bak bu dediğin asla işlerin iyi gittiğinin bir işareti değildir," dedi Holden.

Verbinski bir yumruğunu havaya kaldırdı ve gruptaki herkes elleriyle kulaklarını örttü. Çavuş parmaklarıyla âni bir hareket yapıp siyah kaseti kapı ile çerçevesi arasındaki açıklıktan içeri fırlattı. Patlama neredeyse derhal gerçekleşti. Boğa bir yüzme havuzunun dibine bırakılmış gibi oldu. Görüşü nabzıyla aynı anda zonklasa da kontrol çubuğunu ileri itti. Kulakları çınlıyor, bilincinin hafiften kapanmaya başladığını hissediyordu. Mekini kapı aralığından mühendisliğe sokarken çatışma sırasında bayılmamasının büyük bir şans olacağını fark etti. Omuriliği kırıktı ve ciğerleri yarıya kadar cerahat doluydu. Geride kalsaydı hiç kimse ona kötü gözle bakmazdı. Gel gör ki insanların kendisine ne gözle baktıkları Boğa'nın umurunda değildi. Öyle şeyleri Ashford önemserdi.

Kapının öteki tarafındaki çatışma kısa sürdü. El bombası savun-

macılara çok daha fazla zarar vermişti. Boğa'nın adamları içeri doluşamadan önce askerlerin yarısı silahlarını çoktan bırakmıştı. Yalnızca Garza direniş göstererek ana mühendislik ile iletişim çanağı arasındaki uzun koridordu tuttu; tâ ki Corin içeri girip dürbünlü bir tüfekle bile zor olacak bir atışı tabancasıyla yapana ve onu burun kıkırdağından vurana dek. Ashford'un adamlarından yarım düzinesini canlı yakaladılar. Esirler plastik kelepçelerle duvarlardaki kulplara bağlıydı. Aralarında Boğa'nın tek bir adamı bile yoktu.

Ruiz'i bir işleme masasının altında, kollarını bacaklarına sarmış halde buldular. Kadın dışarı çıktığında cildine gri bir ton hakimdi ve elleri titriyordu. Onun etrafında gezinen Naomi bir görüntü panelini ve çeşitli teçhizatların göstergelerini inceledi, bir yerdeki bilgileri başka yerdekilerle karşılaştırdı. Holden bir uçurtmanın kuyruğu gibi onun peşinden bir an bile olsun ayrılmadı.

"Anamarie," dedi Boğa, "iyi misin?"

Ruiz kafa salladı.

"Teşekkürler," dedi kadın. O başka bir şey söyleyemeden önce Naomi aralarına süzüldü ve güverteye dayanarak durdu.

"Sam burada mı çalışıyordu?" diye sordu.

Ruiz kısa bir süreliğine onu boş bakışlarla süzdü. Sonra kararsız bir edayla kafa salladı.

"Neler görüyorsun?" dedi Boğa. "Sistemi kapatabilir misin?"

"Tek istediğin çekirdeği atmaksa bunu büyük ihtimalle yapabilirim," cevabını verdi Naomi. "Ama o durumda sistemi tekrar çalıştırabileceğimden emin değilim ve bu gemide nefes almaktan hoşlanan bazı insanlar olabilir. Kontrollü kapatma daha iyi sonuç verecektir."

Boğa gülümsedi.

"Her şeyi kapatmamız gerek," dedi Holden. "Reaktörü, elektrik şebekesini, her şeyi."

"Biliyorum, tatlım," dedi Naomi.

Holden konuştuğuna pişman olmuş gibiydi. "Kusura bakma."

Güvertenin uzak bir köşesinde biri cıyakladı. Corin, Boğa'nın tanımadığı bir Dünyalı'yı sakince kafakola almış olarak açık alana süzüldü. Boğa kadının mevcut durumdan biraz fazla zevk duyuyor olabileceğini fark etti. Bu sağlıklı bir davranış biçimine benzemiyordu.

"Sam'in iletişim lazerini sabote etmek için ne gibi adımlar attığını bilmiyorum," dedi Naomi. "O adımları geri almadan önce bir in-

celeme yapmak zorundayım. Ve–" Naomi daha fazla konuşamayıp alt çenesini ileri çıkardı. Sonra da boğazını temizledi ve yutkundu. "Ve Sam olmadan işim hiç kolay değil. Ne de olsa bu onun gemisiydi."

"Lazeri direkt devre dışı bırakamaz mısın?" diye sordu Boğa.

"Bırakabilirim," dedi Naomi. "Tabii o işle meşgulken bana ateş açılmazsa."

"Peki komuta merkezindeki herkese biraz şekerleme yaptıracak kadar nitrojen basabilir misin?"

"Ben o işi halledebilirim," dedi Ruiz. Sesi biraz daha güçlü çıkıyordu.

"Pekâlâ," dedi Boğa. "Plan şu: mühendislik Nagata'nın yönetiminde. O ne derse yapacaksın." İtiraz edemeyecek kadar sersemlemiş haldeki Ruiz kafa salladı. "Birinci önceliğiniz kontrol merkezindeki o pendejolar ateş açamasınlar diye lazeri devre dışı bırakmak. İkinci önceliğiniz komuta güvertesindeki çevresel ayarları kurcalamak. Üçüncü önceliğinizse geminin elektriğini kesmek. Daha sonra sistemi tekrar çalıştırıp Bay Holden'ın hayaleti sözünü tutuyor mu bakacağız."

"Peki," dedi Naomi.

"Corin!" diye bağırdı Boğa. Öksürüğü onu bir süre durdurdu. Öksürükleri hâlâ şiddetli değildi ve ağzına bir şey gelmedi. Bunu iyiye mi yoksa kötüye mi yorması gerektiğini bilmiyordu. Corin kendini kontrol paneline doğru fırlattı. "Sen ve Holden yanınıza biraz plastik kelepçe alıp harici asansör boşluğundan yukarı çıkın. Köprüdeki herkes uykuya daldığında ellerini bağlayın ki uyandıklarında şaşırıp kendilerine zarar vermesinler."

Corin'in tebessümü buz gibiydi. Belki de Ashford Boğa'nın bizzat halletmesi gereken bir sorun olmaktan çıkmıştı. Boğa bu durumu öyle veya böyle umursamaya çalıştı ama kendini bir haftadır uyumamış gibi hissediyordu.

"Niye bu işi bana veriyorsun?" diye sordu Holden.

"Seni ayak altından çekmek için," dedi Boğa. "Merak etme, İS'i güvende tutarız. Ona ihtiyacımız var."

Boğa adamın itirazlarının bir fırtına gibi toplandığını görebiliyordu. Fakat Naomi araya girdi. "Sorun değil." Ve konu orada kapandı.

"Alex açık bıraktığımız sistemleri kapatmak için *Roci*'ye gide-

cek," dedi Holden, omuz silkerek. "Bari yukarı çıkmadan önce ADF elbisesini giymesinde ona yardım edeyim."

"Peki," dedi Boğa büyük bir ciddiyetle. Eğer faydası olacaksa bir tür uzlaşmaya varmışlar gibi davranabilirdi. O sırada gülüşen erkek sesleri duydu ve Çavuş Verbinski'nin ses tonunu tanıdı. "Müsaadenizle."

Mek güvertede tangır tungur ilerledi. O yürüdükçe manyetik kilitler bir yapışıp bir bırakıyordu. Diğer herkes özgürce uçuyordu ama vücudunun dörtte üçü hissizken Boğa havada manevra yapamayacağını biliyordu. Sanki hâlâ yerçekimiyle kısıtlanan bir tek o vardı.

Verbinski ile timi ikmal atölyesinin yakınındaki bir girintideydi. Piyadelerden biri dirseğinden vurulmuştu. Adamın önkolu bir et ve kemik yumağıydı ama ötekiler yarayı sararken konuşup gülüyordu. Boğa adamı ne kadar uyuşturduklarını merak etti. Verbinski'yle göz göze geldi ve başını sallayarak onu yanına çağırdı.

"Sen ve adamların iyi iş çıkardınız," dedi Boğa, işitme mesafesinden çıktıklarında.

"Teşekkürler," dedi Verbinski. Mütevazılığına rağmen duyduğu gurur hemen anlaşılıyordu. "Elimizden geleni yaptık işte. Hele bir de keşif zırhlarımız olsaydı–"

"Hani şu el bombaları var ya," diye adamın sözünü kesti Boğa. "Yanınızda onlardan kaç tane getirdiniz?"

"Yarım düzine," dedi Verbinski.

"Peki." Boğa iç geçirdi. "Seninle bir alıp veremediğim yok ama onlara el koymam gerekiyor."

Verbinski bir an için şok geçirir gibi oldu. Sonra bir kahkaha attı. "Amma inatçı adammışsın," dedi.

Kırk Altıncı Bölüm: Clarissa

"Neler oluyor Jojo?"

"Sanırım bir sorunumuz var komutanım. Şuna bir bak."

Monitörlerde Monica Stuart belirdi. Profesyonelce sakinliğiyle farklı bir gerçeklikten çıkmış bir varlık gibiydi.

"Bugün size eve nasıl gideceğimizi söyleyeceğiz," dedi Monica. Ellerini kucağında kavuşturmuştu ve gözleri parlıyordu.

"Bu da ne be?" diye bağıran Aslıford elini ekrana doğru savurdu. "Neler oluyor?"

"Yeni bir yayın yapıyorlar komutanım," dedi Jojo. Clarissa kaptanın dönüp ona dik dik bakmasını ve güvenlikçinin o bakışlar altında ezilip büzülmesini seyretti.

"Yavaş Bölge Özgür Kanalı olarak bir kez daha karşınızdayız," dedi Monica. "Eğer ortak insan filosu elektrik çıktısını yeterince azaltır ve tehlikeli bir izlenim vermekten vazgeçerse buradan kurtulabileceğimize inanmak için sebeplerimiz var."

"Kapat şunu," dedi Ashford. "Hâlâ kasnakta olan herkesi topla ve yayını durdur. Bana Ruiz'i bağla. Gerekirse geminin o bölümündeki tüm elektriğin kesilmesini istiyorum."

"Endişelenmemiz için bir sebep mi var?" diye sordu Cortez. Sesi sızlanmayı andıran bir tınıya sahipti. "Artık söyleyecekleri veya yapacakları hiçbir şeyin önemi yok, öyle değil mi?"

"Bu benim gemim!" diye bağırdı Ashford. "Kontrol bende!"

"İyi de Halka'yı yok ettiğimiz zaman–"

Clarissa elini rahibin omzuna koydu ve başını bir kez sağa sola salladı.

"O babamız," dedi genç kadın. "Bu gemi onun evi."

"Teşekkürler," dedi Ashford genç kadına. Fakat gözünü Cortez'den ayırmadı. "Demek ki biri burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamış."

"Bastırma timi sevk edildi," dedi Jojo. "Koruma birimlerinden de adam alayım mı?"

"Ne gerekiyorsa," dedi Ashford. "Yeter ki dediğimi yap."

Monitördeki görüntü yana kaydı ve ekran Anna'nın yüzüyle doldu. Kadının saçları arkada toplanmıştı ve biri yayındaki diğer herkese benzetecek şekilde ona makyaj yapmıştı. Clarissa göğsünde hınç ile kaygı karışımı garip bir ağırlık hissetti. *Çık git oradan*, diye düşündü ekrana bakarak. *Tanrı senin hatırına mermileri durdurmayacak.*

"Planın altında yatan fikir," dedi Anna, "istasyonun bizi süregiden bir tehdit olarak tanımlamış olması. Dolayısıyla bize karşı eylemleri bir tür korkuya dayanıyor. Aslında bu yanlış bir ifade. Korku yerine ihtiyat demek daha doğru olur. O bize ne kadar bilinmez ve anlaşılmaz geliyorsa biz de ona öyle geliyoruz. Bu yüzden daha az tehlikeli bir görünüm sergilersek bize getirilen kısıtlamaların gevşetilebileceğini düşünüyoruz."

Kamera kafa sallayan ve duyduklarını metanetle karşılar gibi gözüken Monica Stuart'a çevrildi. Sunucunun tüm bedensel ipuçları Anna'nın önemli fikirlere sahip ciddi bir kadın olduğunu imâ ediyordu.

"Peki planın tam olarak nedir?" diye sordu Monica.

Anna kısa bir kahkaha attı. "Planın bana ait olduğunu söyleyemem ama özetle şu: bütün gemilerdeki reaktörleri kapatabilirsek ve kullanılan elektriği azaltabilirsek istasyon bize korkudan çok merakla bakmaya... şey, ikna edilebilir. Durumu bir de onun gözünden değerlendirin. Bir geçit açıldı ve istasyon oradan her neyin gelmesini bekliyorsa onun yerine çok yüksek bir hızda balistik uçan bir gemi çıkageldi. Sonra onu başka gemilerden oluşan bir filo izledi ve silahlı askerler doğrudan istasyona çıkıp ateş açtılar. Biri bize böyle yaklaşsaydı buna bir istila derdik."

"Yani saldırganlığı tırmandırmadığımıza dair bir izlenim yaratarak..."

"Muhatap olduğumuz şeye de bize karşı saldırganlığı tırmandırmaması için bir fırsat tanıyoruz," dedi Anna. "Protomoleküle ve onun yarattığı her şeye—"

Ekran bir anda karardı. Ashford kontrol panellerini çatık kaşlarla süzerek sert parmak hareketleriyle bilgi pencerelerini açıp kapattı. Clarissa'nın yanındaki boşlukta asılı duran Cortez'in suratı asıktı. Yine küçük düşürülmüştü. Ashford'un hapisten kaçıp *Behemot*'u

tekrar fethetmesini o tasarlamıştı ve Clarissa yaşlı adamın böyle bir sonuçla karşılaşmayı beklemediğini gözlerinden okuyabiliyordu. Acaba kendi babası da Dünya'daki –veya onu her nereye kapattılarsa oradaki– hücresinde aynı yüz ifadesiyle mi oturuyordu?

"Ruiz," diye çıkıştı Ashford. "Rapor ver. Durumumuz nedir?"

"Yarım saatlik işim kaldı komutanım," dedi kadın bağlantı üzerinden.

"Ne kadarlık işinin kaldığını sormadım," diye tersledi kaptan. "Durum raporu istedim."

"Kondüktör faaliyette ve kürleme aşamasında," dedi kadın. "İşini vaktinde bitirecekmiş gibi gözüküyor. Sigorta sisteminde Sam'in... Sam'in iptal ettiği bir kesici buldum."

"Onu yenisiyle değiştirdin mi?"

"Evet ama başkaları da var mı bilmiyorum. Sam'in tüm devreyi sabote etmiş olması mümkün."

"Eh," dedi Ashford, "kontrol etmek için yarım saatin var."

"Ben de aynen öyle yapıyorum komutanım."

Ashford yine kontrol paneline dokundu. Clarissa kendini adamın tekrar haberleri açmasını dilerken buldu. Yalnızca vakit öldürmek için bile olsa Anna'nın neler dediğini bilmek istiyordu. Köprünün havası kasnaktaki kadar sıcak ve bunaltıcı değilse bile serinliğin rahatlatıcı bir yanı yoktu. Hatta bekleyerek geçirdikleri zamanı daha da uzatır gibiydi. Genç kadının karnı açlıktan şikayet etmeye başlıyor, Clarissa diğerlerinin de aynı şekilde hissettiğini tahmin ediyordu. İnsanoğlunun inşa ettiği en büyük uzay gemisinin köprüsünü tutmuşlar, yeni yeni kavramaya başladıkları yabancı bir gücün yıldızsız karanlığında kısılı kalmışlardı. Buna rağmen hâlâ eften püften bedensel ihtiyaçlarla sınırlıydılar ve müşterek kan şekerleri düştükçe düşüyordu. Clarissa bir kadının vurularak öldürülmesini seyrettikten sadece iki saat sonra aklının fikrinin öğle yemeğinde olmasının karakteri hakkında ne dediğini merak etti. Acaba Anna olsa ne düşünürdü?

"O kaltakları susturduk mu?" diye asabice sordu Ashford.

"Bastırma timleri koloni idare ofislerine ulaşıyor komutanım," dedi Jojo. Hemen sonra ekledi. "Ama biraz direnişle karşılaşıyorlar."

Ashford gülümsedi.

"Hedefleme devrede mi?" diye sordu.

"Komutanım?" dedi nöbetçilerden biri.

"İletişim lazerinin hedefleme sistemi devrede mi?"

"Şey, evet. Komutlara tepki veriyor."

"Eh, öyleyse onlar aşağıyı temizlerken biz de nişan alalım, değil mi ya?"

"Emredersin komutanım."

Clarissa dalgın bir halde duvardaki bir kulpa tutunarak kaptan ile adamlarının koordinasyon içinde çalışmalarını seyretti. Halka'nın ne kadar küçük olduğunu ve buraya kadar ne denli uzun bir mesafe kat ettiklerini hatırlamak güçtü. Adamların onu yok etmek için göstermeleri gereken hassasiyeti ve özeni takdir etmemek elinde değildi. Yaptıkları iş neredeyse bir ameliyat gibiydi. O sırada arkasındaki güvenlik istasyonundan tıkırtılar ve cızırtılar yükseldi. Genç kadın alarmlar arasında korkuyla tizleşmiş tanıdık bir ses duydu. Etrafına bakındı. Kimse ona ilgi göstermiyordu. O da kendini nazikçe geriye itti.

Haber bülteni güvenlik istasyonunun monitöründe hâlâ açıktı. Monica Stuart makyajının altında kül gibi olmuştu. Çenesini sımsıkı kapatıyor, dudaklarını birbirine bastırıyordu. Yanındaki Anna kaygı içinde başparmağının ucunu sıkıp sıkıp bırakıyordu. Aralarındaki bir hasta yatağında başka bir adam sırtı desteklenerek dik oturtulmuştu.

"...işbirliği için ne gerekirse yapmalıyız," diyordu adam içten bir üslupla, kameraya bakarak.

"Teşekkürler Teğmen Williams," dedi Monica Stuart. "Tüm bunları daha da karmaşık bir hale getirmek hiç içimden gelmiyor fakat az önce silahlı kişilerin stüdyo kapısına dayandıklarını ve saldırı altında olduğumuzu öğrenmiş bulunuyorum." Kadın tedirgin bir kahkaha attı ve Clarissa bunun haber spikeri dilinde, *Aman Tanrım, canlı yayında öleceğim*, anlamına geldiğini düşündü. Kamera Anna'ya çevrilmeden hemen önce onun sesi duyuldu.

"Bu son derece sıradışı bir durum," dedi Anna, "fakat sanırım şu an bizi dinleyen her gemide buna benzer bir şey yaşanıyordur. Topluluk halinde karar vermemiz gereken bir noktadayız. Üstelik korkmuş, üzülmüş ve sarsılmış haldeyiz. Hiçbirimiz neyin doğru olduğundan emin değiliz. Ve–"

Arka planda fişek atarların yanılgıya yer bırakmayan gürültüsü kısa bir süreliğine Anna'nın sözünü kesti. Rahibin beti benzi attıysa da genzini temizlemekle yetinip konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Ve şiddet o korkuya verdiğimiz bir tepki. Yine de bir araya gelebileceğimizi tüm kalbimle umuyorum. Eğer–"

"Konuşarak can verecek," dedi Cortez. Clarissa adamın arkadan yaklaştığını duymamış, gelişini hissetmemişti. "O kadına olağanüstü bir saygı duyuyorum."

"Ama yanıldığını düşünüyorsunuz."

"Bence iyimserliği yersiz."

"–istasyona ve Halka'ya yaptığımız saldırıyı tırmandırırsak," dedi Anna, "bu döngünün aynen sürüp gideceğini, taraflardan biri yok olana kadar her seferinde daha büyük ve tehlikeli bir hale geleceğini anlamamız lazım. Tüm dileğim–"

"Sizce yanımızda olsaydı kötümserliğiniz hakkında ne derdi?" diye sordu Clarissa.

Cortez keyifli ama bir o kadar da şaşkın gözlerle ona baktı. "Kötümserliğim mi?"

Clarissa ansızın bastıran özür dileme dürtüsüne direndi. "Buna daha başka ne denir ki?"

"Burada Şeytan'ın gözünün içine baktık," dedi Cortez. "Ben buna gerçekçilik derim."

Şeytan'ın gözünün içine falan bakmadın, diye aklından geçirdi Clarissa. *Bir sürü insanın ölümünü seyrettin. Gerçek kötülüğün ne olduğuna dair en ufak bir fikrin yok.* O anda hafızası bocalar gibi oldu ve kendini tekrar *Cerisier*'de buldu. Ren'in kafatası bir kez daha avucunun altında eziliyordu. *Trajedi ile kötülük arasında bir fark var ve o fark benim.*

"Kaptan! Mühendislik saldırıya uğruyor!"

Cortez hemen köprüye doğru döndü ve beceriksizce o tarafa fırladı. Ekrandaki Anna onu seyredenlere sükunet ve ruh sağlığı aktarabilirmiş gibi öne eğilerek ellerini kameraya doğru uzatıyordu. Clarissa ona son bir kez baktıktan sonra Cortez'in peşinden gitti.

"Kaç zayiat verdik?" diye bilmek istedi Ashford.

"Bilgi yok komutanım," dedi Jojo. "Ama bir video yayını alıyorum."

Monitör çalıştı. Mühendislik güvertesi titreşti, piksellere ayrıldı ve tekrar birleşti. Ashford'un adamlarından bir düzinesi neredeyse üçte iki oranında kapanmış bir basınç kapısına silahlarını doğrultuyordu. Ashford emniyet kemerine yüklenerek görüntüye iyice yaklaşmaya çalıştı. Bir şey –ufacık bir nesne veya yayındaki bir parazitlenme– ekran boyunca uçtu ve her şey bembeyaz kesildi. Görüntü geri geldiğinde Ashford korkunç bir sahneyle karşılaştı.

Silahlı insanlar bir kum saatinden akan kumlar gibi kapı aralı-

ğında içeri doluşuyorlardı. Clarissa hareket ediş tarzına bakarak Jim Holden'ı hemen tanıdı. Uzun soluklu saplantısının sağladığı yakınlık, Holden'ı onun gözünde ailesinden biri kadar tanıdık kılmaktaydı. Öyleyse yanındaki uzun boylu suret Melba'nın öldürmesine ramak kalan Naomi'ydi. Ve sonra, sıranın sonlarında Carlos Baca gözüktü. Sıfır yerçekiminde bir tek o yürüyordu. Boğa. Güvenliğin başı ve Ashford'un baş düşmanı. Gerçek bacakları kayışlarla birbirine bağlı duran ve mekanik uzuvları hantal adımlar atan Boğa güverteyi yavaşça kat etti. Ashford'un adamlarından biri ateş etmeye kalkışınca vuruldu ve vücudu Clarissa'ya kesilerek ikiye bölünmüş bir kırkayağı hatırlatacak şekilde havaya savruldu. Genç kadın işittiği sesin bıyık altından küfreden Ashford'a ait olduğunu fark etti. Kaptanın soluklanmaya niyeti yok gibiydi.

"Çevre emniyeti alın!" diye bağırdı Ashford. "Ruiz! Ruiz! Ateş etmemiz gerek. Hem de hemen!"

"Yapamam," dedi kadının sesi. "Bağlantımız yok."

"Sistemin düzgün çalışıp çalışmaması umurumda değil. Hemen ateş etmek zorundayım."

"Mesele sistemin düzgün çalışmaması değil komutanım," dedi kadın. "Ortada sistem falan yok."

Ashford yumruğunu kontrol paneline indirip yüzünü buruşturdu. Clarissa adamın parmak eklemlerini kırıp kırmadığını bilmiyordu ama öyle olduysa bile şaşırmazdı. Sonraki on beş dakika boyunca çatışmanın tamamına ermesini, istilacı kuvvetin mühendislik güvertesini ele geçirmesini seyrettiler. Clarissa bir televizyon dizisindeki en sevdiği aktörleri takip ediyormuşçasına Holden ile Naomi'yi gözden kaybetmemeye çalıştı.

"Bastırma timlerini yeniden yönlendirin," dedi Ashford.

"Peki... ah..."

Ashford dönüp Jojo'ya baktı. Güvenlikçinin suratı kül gibiydi. "Kontrollerden yanıt almakta sorun yaşıyorum. Sanırım... sanırım bizi sistemden atıyorlar."

Bunu duyunca Ashford'un hiddeti zirve yaptı, sonra da ölümcül bir sükûnet halini aldı. Adam ellerini birbirine bastırarak ve her iki işaret parmağını alt dudağına dayayarak koltuğunda asılı durdu.

"Çevresel kontroller yanıt vermiyor," diyen Jojo'nun sesine bir panik tınısı karışmaya başlıyordu. "Atmosferi değiştiriyorlar komutanım."

"Çevresel elbiseler," dedi Ashford. "Bize çevresel elbiseler lazım."

İç geçiren Clarissa açık erişim panellerine doğru kendini kabinin karşı tarafına fırlattı.

"Ne yapıyorsun?" diye ona bağırdı Ashford. Genç kadın cevap vermedi.

Behemot'un dahili yapısı diğer gemilerin köprülerinden çok da farklı olmamakla birlikte Clarissa'nın beklediğinden daha karmaşıktı. Tabii bunda bir anormallik yoktu, zira bir savaş gemisinin ihtiyaçları *Behemot*'un zarif bir nesil gemisi olarak tasarlanmış ilk halinden daha çeşitliydi ve ikili sistemlerden bazıları NST'leri[1], gauss toplarını ve torpilleri çalıştıracak şekilde elden geçirilmişti. Clarissa bir monitörü açıp köprüdeki nitrojen seviyesinin artmasını seyretti. Karbondioksit birikimi olmadıkça nefessiz bile kalmayacaklardı. Sadece biraz başları dönecekti ve ardından bayılacaklardı. Genç kadın bayıldıktan sonra bile Holden'ın yaşamalarına izin verip vermeyeceğini merak etti. Muhtemelen verirdi. Öte yandan Boğa söz konusuysa o kadar emin değildi.

Yine de bunların bir önemi yoktu. Ren onu iyi eğitmişti. Clarissa tek bir devreyi iptal ederek çevresel sistemlere uzaktan erişimi kesti.

"Komutanım! Atmosfer kontrolleri yine bana geçti!" dedi Jojo.

"Öyleyse bize biraz hava versene!" diye bağırdı Ashford.

Clarissa çıkardığı işe sakin bir gururla baktı. Aslında pek matah sayılmazdı ve sistemi uzun süre bu halde bırakmak istemezdi. Yine de sistemleri kapatmadan yapılması gerekeni yapmıştı. Mevcut şartlar düşünüldüğünde sonuç hiç fena değildi.

"Kontrollerin ne kadarı sende?" diye sertçe sordu Ashford.

"Mekanik, atmosfer... yerel olarak yönetilebilecek ne varsa komutanım."

Bir teşekkür etsen ölmezsin ya, diye aklından geçirdi Clarissa, tekrar güvenlik istasyonunun kapısına doğru süzülürken.

"Aynı şeyi biz de onlara yapabilir miyiz?" diye sordu Ashford. "Havalarını kesebilir miyiz?"

"Hayır," dedi Jojo. "Sadece yerel kontroller bizde. Ama en azından o elbiselere ihtiyacımız olmayacak."

Ashford'un çatık kaşlı ifadesi bir tebessüme bile dönüşmeden karakter değiştirdi.

"Elbiseler," dedi adam. "Jojo, Pa'nın o donanma piyadelerinden aldığı takviyeli zırhlara erişimimiz var mı?"

Jojo gözlerini kırpıştırdı, ardından sertçe kafa salladı. "Evet komutanım."

---

1 Nokta savunma topları. *—çn*

"Onlara sığacak dört kişi bulmanı istiyorum. Sonra da mühendisliğe in ve bana gemimin kontrolünü geri ver."

Jojo sırıtarak bir asker selamı çaktı. "Emredersin komutanım."

"Ve önüne *kim* çıkarsa öldür. Anladın mı?"

"Anlaşıldı."

Güvenlikçi emniyet kemerini çözdü ve kendini koridora doğru fırlattı. Clarissa koridorda çatışmaya hazırlanan insanların konuşmalarını duydu. *Bu döngünün aynen sürüp gideceğini, taraflardan biri yok olana kadar her seferinde daha büyük ve tehlikeli bir hale geleceğini anlamamız lazım.* Bunu kim söylemişti? O sözleri az önce duymuş gibiydi. Yerel olarak kontrol edildiğinde havalandırma sisteminin biraz daha farklı bir ritmi vardı. Geri dönüştürücülerin hava tahliyesi birkaç saniye daha sık gerçekleşiyor ve eskisinin yarısı kadar sürüyordu. Genç kadın bunun sebebini merak etti. Ren olsa bilirdi. Kendisi böyle şeyleri daha yeni yeni fark ediyordu.

Ren. Onun yanlarında olduğunu hayal etmeye çalıştı. Kendine onun gözünden bakmaya. Ölecekti. Ölecekti ve öyle yaparak diğer herkesi güvende tutacaktı. Bu Ren'i geri getirmeyecekti ama ölümüne anlam katacaktı ve o ölümün intikamını alacaktı. Clarissa yine de Ren'i bu duruma gülümserken hayal edemiyordu.

Yarım saat sonra Jojo'nun seçtiği dört kişi sarsakça içeri girdi. Elbiselerin gücü, bir şeylere çarpmadan yürümeyi güçleştiriyordu. Zırhlı kaplama siyah ve kırmızı renklerde parıldıyor, ışığı yansıtarak dağıtıyordu. Onlara baktıkça Clarissa'nın aklına dev böcekler geliyordu.

"Hiç cephanemiz yok komutanım," dedi adamlardan biri. Konuşan Jojo'ydu. Elbisenin hoparlörleri sesine suni bir peslik ve sertlik katıyordu.

"Öyleyse onları döve döve öldürün," dedi Ashford. "Asıl hedefiniz reaktör. Buraya sadece lazeri ateşlememize yetecek kadar güç verseniz bile kazanırız. Ondan sonra Boğa'nın ve müttefiklerinin öldürülmesini istiyorum. Orada sizinle beraber bilfiil savaşmayan herkes düşman sayılır. Bizden değillerse bize karşılar demektir."

"Emredersin komutanım."

"Komutanım!" dedi kontrollerin başındaki adamlardan biri.

"Ne?"

"Sanırım harici asansör boşluğunda birileri var."

"Taarruz kuvveti mi?"

"Hayır, ama orayı tuzaklıyor olabilirler."

Clarissa arkasına döndü.

Güvenlik istasyonunda haber bülteni devam ediyordu. Kadınların konuşmaları ara sıra silah sesleriyle kesiliyordu. Aslıford'un adamları henüz stüdyoyu ele geçirememişlerdi. Clarissa kaptanın adamlarına Monica Stuart ile Anna'yı canlı yayında, herkesin gözü önünde vurmaları için izin verip vermeyeceğini merak etti. Sonra da vermese bile böyle bir şeyi nasıl engelleyebileceğini merak etti. Hoş, sonuçta yaptıklarının vebaline katlanacak değildi ya. Kazanırlarsa ve Halka'yı patlatırlarsa hep beraber o veya bu şekilde can vereceklerdi. O esnada birkaç vakitsiz ölümün lafı bile edilmezdi. Daha sonra neler olacağı önemini yitirdiğinde insanlar ne isterlerse yapabilirlerdi. Hiçbir davranışın vebali yoktu.

İyi de herkes önünde sonunda ölür. Öyle düşünerek dikkatini bir şeyden ayırmaya çalışıyorsun.

Cortez güvenlik kabinine süzüldü. Yüzü monitörün ışığıyla aşağıdan aydınlanıyordu. Clarissa yanına yaklaşırken adamın tebessümü yumuşak ve sakindi.

"Ashford mühendisliği geri almak için adam yolluyor," dedi genç kadın.

"Güzel. Bak bu çok güzel."

"–*Corvusier*'den geldim," diyordu kahverengi tenli bir kadın. "Beni tanıyorsunuz. Bana güvenebilirsiniz. Sizden tek isteğimiz birkaç saatliğine reaktörü kapatmanız ve acil durum jeneratörlerinin akülerini sökmeniz. Sistemlerin gücünü kesin ki buradan gidebilelim."

"Kendi canlarına ne kadar çok değer veriyorlar," dedi Cortez. "Hayatta kalmanın herkes için beraberinde getirdiği bedeli düşünmüyorlar."

"Düşünmüyorlar," diye doğruladı Clarissa; fakat sözcüklerde bir uyumsuzluk vardı. Bir şey göze batıyordu. "Ruhun aklanmasına inanır mısınız?"

"Tabii ki inanırım," dedi Cortez. "Yaşadıklarım bana hiçbir şeyin bizi Tanrı'nın affından bütünüyle mahrum bırakamayacağını öğretti. Tabii bazen yapmamız gereken fedakârlıklar çok büyük olabiliyor."

"–yeter ki birlik olalım," dedi Anna ekranda, kameraya doğru eğilerek. Kızıl saçlarının bir tutamı yerinden çıkıp sol gözünün üstüne düşmüştü. "Birlikte bu sorunun üstesinden gelebiliriz."

"Peki ya sen?" diye sordu Cortez. Elini genç kadının sırtına koydu. "Sen ruhun aklanmasına inanır mısın?"

"Hayır," dedi Clarissa. "Sadece fedakârlığa inanırım."

"Mao!" Aslıford'un yan odadan sesi duyuldu. "Buraya gel."

Clarissa kapı aralığına süzüldü. Kaptanın teni eskisinden daha gri gözüküyordu. Yerçekimi olsaydı gözlerinin etrafındaki şişlik koyu halkalara dönüşürdü.

"Kaptan?"

"Tüm bu bokun nasıl çalıştığından anlıyorsun, değil mi?"

"Biraz."

"Senden yapmanı istediğim bir şey var."

Kırk Yedinci Bölüm: Holden

Behemot'un iki kilometrelik kasnak bölümünün dışında yer alan asansör boşluğu Holden'ın önünde göz alabildiğine uzanıyordu. Naomi gemi üzerindeki kontrolünü arttırdıkça tâli sistemlerin çoğu devre dışı kalıyor, kalmayanları kullanmak da tehlikeli hale geliyordu. Ana asansör, asansör boşluğunun orta noktasında kilitlenip kalmıştı. Boşluğun tepesine yakın bir yerde yedek bekleyen ikinci bir asansör vardı ama sadece ilki raylardan çıkarılıp kilitlenirse çalıştırılabilirdi. O yüzden köprüye gidiş dört dakikalık rahat bir yolculuk yerine havasız ortamda yapılacak iki kilometrelik yerçekimsiz bir süzülüşü gerektiriyordu. Üstelik yolun orta noktası kocaman bir çelik-seramik kutuyla tıkalıyken.

Buna rağmen durum daha kötü de olabilirdi. Naomi'nin güvenlik kamerası yayınlarından saptayabildiği kadarıyla Ashford birilerinin köprüye o yoldan yaklaşmasını beklemiyordu. Mühendisliğe düzenlenen saldırı öğrenilince Ashford'un adamları komuta katı bağlantı noktasındaki konumlarını güçlendirmişlerdi; fakat şimdiye dek asansör boşluğunu hiçbir şekilde takviye etmemişlerdi. Boşluğun her iki ucunu da kontrol altında tutacaklarını sanmışlardı ve anlaşılan tutmadıkları henüz kafalarına dank etmemişti.

Boğa onu Ashford'un yoğun stres altında aklını kaçırıyor olabileceği, fakat aptal biri olmadığı konusunda uyarmıştı. Ashford bir DGİ yöneticisi olarak şu âna kadar hatasız geçen bir kariyerle ün salmıştı ve herhalde o yüzden Fred Johnson'a güvenli bir seçim gibi gözükmüştü. Holden onun işleri kolaylaştıracak hatalar yapacağına güvenemezdi. Yine de Naomi mühendislikte amacına ulaşırsa bunların bir önemi kalmazdı. Köprüye vardıklarında herkesi mışıl mışıl uyurken bulurlardı.

Holden kaskı aracılığıyla Yavaş Bölge Özgür Kanalı'nın yayınını düşük seste dinliyordu. Anna ile Monica bir tür karşılıklı konuşma

formatında halen filoya tüm elektrikleri kesme gereğini açıklıyorlardı. Onlar yayını sürdürürlerken arada bir arka plana silah sesleri karışıyordu. Nedense bu durum Anna'nın söylediği delice şeylerin kulağa daha bir mantıklı gelmesini sağlıyordu. Holden bunun böyle olacağını büyük ihtimalle daha en başından bildiği için Monica'yı takdir etti. Ayrıca çatışma gürültüleri şimdilik pek yoğun değil gibiydi. Amos'un canı sıkılıyor olmalıydı.

Bir plan yapınışlardı ve şimdiye kadar her şey aşağı yukarı umdukları şekilde gelişmişti. Bu düşünce Holden'ı giderek artan bir dehşete düşürmekteydi.

Duvarlara takılı LED'ler hiçbir uyarıda bulunmaksızın sönüverdi. Holden tırmanışını yavaşlatmadan elbise ışıklarını yaktı. Corin'inkiler de yanınca duvara garip bir çifte gölge düştü.

"Bunun kazanıyor muyuz yoksa kaybediyor muyuz anlamına geldiğini bilmiyorum," dedi Holden, sırf konuşmuş olmak için.

Corin yorumsuzca homurdandı. "Asansörü görüyorum."

Holden elbise ışıklarını asansör boşluğunun daha ilerisine tutmak için göğsünü çevirdi. Asansörün tabanı yüz metre önlerinde bir metal ve alaşım duvarı gibi yükselmekteydi.

"Açabileceğimiz bir bakım kapağı olmalı."

Corin yumruğunu kaldırarak onu doğruladı ve asansör boşluğunda yukarı sürüklenmeyi sürdürürken mühendislikten getirdiği spor çantanın içini eşelemeye koyuldu. Sonunda çantadan portatif bir plazma hamlacı çıkardı.

Holden vücudunu döndürerek asansörün tabanına ayak bastı, sonra da bot mıknatıslarını çalıştırdı. Kapağın yanına kadar gidip onu açmaya çalıştı; fakat tahmin ettikleri gibi içeriden kilitliydi. Corin istenmesini beklemeden onu hamlacıyla kesmeye başladı.

"Boğa, orada mısın?" diye sordu Holden, önceden kararlaştırdıkları kanala geçerek.

"Sorun mu var?"

"Sadece asansörü kesiyoruz. Oradaki durumu kontrol etmek istedim."

"Eh," dedi Boğa, konuşmakta acele etmeden. "Ya hedefi on ikiden tutturuyoruz, ya da büsbütün ıskalıyoruz. Hayati sistemler bizim kontrolümüzde, lazer devre dışı ve reaktörü kapatmak için uğraşıyoruz."

"Eksiğimiz ne?" diye sordu Holden. Corin'in hamlacı tutukluk yapıp söndü ve kadın akım kaynağını çantadan aldığı yenisiyle de-

ğiştirirken kendi kendine bol küfürlü bir diyaloğa başladı.

"Naomi köprünün sistemlerine giremiyor. Onu tamamen dışarıda bıraktılar. Yani giriş için bayıltma gazını unutun."

Diğer bir deyişle onun ve Corin'in köprüye girmek için son sayıma göre Ashford'un en az on beş adamıyla çatışmaları gerekecekti. Üstelik de hiç siperi olmayan uzun bir koridorun ucundaki dar bir kapı aralığından geçerek. Mühendisliğe düzenledikleri saldırı bunun yanında çocuk oyuncağıydı.

"İki kişiyle bu işin altından kalkamayız," dedi Holden. "Hiç şansımız yok."

Telsiz konuşmasını dinleyen Corin kafasını kaldırdı. Eldivenli bir yumruğuyla asansör kapağına vurdu ve kesilen parça içeri düşerek geride kenarları donuk kırmızı renkte parıldayan bir delik bıraktı. Kadın içeri girmeye davranmayıp konuşmadan nasıl bir sonuç çıkacağını bekledi. Yüzündeki boş ifade her türlü anlama yorulabilirdi.

"Yardım gönderiyoruz. O yüzden komuta güvertesinin giriş kaportasında bekleyin ve–" Boğa ansızın sustu. Holden birilerinin onunla konuştuğunu duysa da kelimeler bir anlam ifade etmeyecek kadar boğuktu. Ses sanki Naomi'ye aitti.

"Ne oldu?" diye sordu Holden; fakat Boğa cevap vermedi. Birkaç dakika boyunca telsizin karşı ucunda giderek hararetlenen bir konuşma yaşandı. Boğa'nın bölük pörçük işitilen cevapları bir bağlam olmaksızın anlamsızdı. Holden sabırsızca bekledi.

"Tamam, yeni bir sorunumuz var," dedi Boğa nihayet.

"'Ölmeden köprüye giremeyiz' sorunundan daha mı büyük?"

"Evet," dedi Boğa. Holden içinin boşaldığını hissetti. "Köprünün dışındaki koridorda kapatmayı unuttukları bir güvenlik kamerası var. Naomi oradan bir şey yakaladı. Takviyeli zırh giyen dört kişi az önce komuta güvertesinden ayrıldı. Zırhlar o Marslılardan aldıklarımız. İzlerini sürmemizin yolu yok ama nereye gittiklerini tahmin edebiliriz."

Ashford'un bu kadar yoğun bir ateş gücünü gönderdiği tek bir yer olabilirdi. Mühendislik.

"Orayı terk edin," dedi Holden. Sesine duymayı umduğundan daha yoğun bir panik hakimdi. "Hemen."

Boğa gevrek gevrek güldü. Bu hiç de güven verici bir ses değildi. "Ah be dostum. Bu sorun bizden çok sizi ilgilendiriyor."

Holden bekledi. Corin elleriyle omuz silkti ve üst kapağı açmak

için asansöre girdi. O kapağı kesmeye gerek yoktu. Kilitler içerideydi.

"Bize ulaşmalarının sadece üç yolu var," diye devam etti Boğa. "Kasnaktan geçebilirler ama öylesi onlar için zor olur. Kasnak döndükçe onun öteki tarafındaki bakım koridoruna erişilemez. Sonuç olarak bu külüstürde güneye inmelerinin tek bir yolu kalıyor."

"Bizden geçerek," dedi Holden.

"Aynen öyle. O yüzden bil bakalım ne oldu? Göreviniz değişmiş bulunuyor."

"Geciktirme faaliyeti," dedi Corin.

"Hanımefendi bir ödülü hak etti. Naomi'ye biraz daha zaman kazandırabilirsek hâlâ galip gelebiliriz. O zamanı da siz kazandıracaksınız."

"Boğa," dedi Holden. "Burada hafif taarruz tüfeklerinden ve tabancalardan başka bir şeyi olmayan iki kişiyiz. O insanların takviyeli keşif zırhları var. Bir keresinde öyle bir zırh giyen birini yakından izleme imkânı bulmuştum. Kimseyi geciktirecek değiliz. Son sürat uçarak içinden geçecekleri pembe bir bulut olup çıkacağız."

"Hele dur bakalım. Aptal değilim. Zırhların tüm cephanesini çıkardım ve ilave bir önlem olarak silahlardaki ateşleme pimlerini söktüm."

"Bak bu iyi haber. Peki bizi elleriyle parça parça edemezler mi?"

"Edebilirler," dedi Boğa. "O yüzden ellerine düşmemeye bakın. Kazanabildiğiniz kadar vakit kazanın. Boğa tamam."

Holden dönüp Corin'e baktı. Kadının geniş yüzünde aynı boş ifade vardı. Holden'ın kalbi normalin üç katı hızda atıyordu. Her şey neredeyse ızdırap verici bir gerçeklik kazanmıştı. Derin bir uykudan kalkmış gibiydi.

Ölmek üzereydi.

"Son savunma vakti," dedi, sesini sabit tutmaya çalışarak.

"Bundan iyi bir yeri zor buluruz." Corin sağlam bir kutuyu andıran asansörü işaret etti. "Üst kapağı siper olarak kullanırız. Üstümüze gelirlerken siper alabilecekleri bir yer yok ve silahları olmadığı için arayı kapatıp yakın mesafede çatışmak zorundalar. Yaklaşırlarken onları yaylım ateşine tutabiliriz."

"Corin," dedi Holden, "hiç o elbiselerden birini iş üzerinde gördün mü?"

"Hayır. Burada yapmamız gerekeni değiştirir mi?"

Holden tereddüt etti.

"Hayır," dedi. "Galiba değiştirmez." Taarruz tüfeğini sırtından alıp yanındaki boşlukta asılı bıraktı. Cephanesini kontrol etti. Fişekliğine taktığı altı şarjör yerli yerinde duruyordu.

Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Corin kapağın yanında gemi itiş altındayken duvar görevi görecek yüzeye takılı bir kulp buldu ve ayağını oraya geçirdi. Bulunduğu yere iyice yerleşip gözünü tüfeğinin gezine dayadı ve asansör boşluğundan yukarı baktı. Holden'da aynını yapmaya çalıştı; fakat çabucak sabırsızlandı ve kıpırdanma ihtiyacı hissetti.

"Naomi?" dedi, kendi özel kanallarına geçerek ve sevgilisinin hâlâ telsiz başında olduğunu umarak.

"Buradayım," dedi kadın birkaç saniye sonra.

Holden konuşacak gibi oldu, sonra durdu. Aklına gelen her şey banal gözüküyordu. Tanıştıkları andan itibaren onu sevdiğini söyleyecekti ama bu gülünç bir ifadeydi. Tanıştıklarında ona dikkat bile etmemişti. Naomi o zamanlar uzun boylu, sıska bir mühendisti sadece. Onu daha iyi tanıdığında uzun boylu, sıska ve parlak zekâlı bir mühendis haline gelmişti ama hepsi buydu. Holden zamanla dost olacaklarını hissetmişse de doğrusu *Canterbury*'deki eski halini artık hayal meyal hatırlıyordu.

Protomolekülün ortaya çıkışıyla birlikte herkes bir şeyini kaybetmişti. İnsan ırkı bir bütün olarak kendine verdiği önemi, evrensel plandaki önceliğini yitirmişti.

Holden'ın yitirdiği şeyse kararlılığıydı.

Geçmişe bakıp *Cant*'in yok oluşundan önceki halini düşündüğünde kendinden emin bir kararlılıkla dolu bir adam hatırlıyordu. O adama göre doğru ve yanlış kesin çizgilerle birbirinden ayrılırdı. Miller'la geçirdiği zaman bunun bir kısmını ondan almıştı. Fred Johnson hesabına çalıştığı zaman geri kalanı ortadan kaldırmamışsa bile bir güzel zımparalamıştı. Kaybettiği kararlılığın yerini sinsice çıkagelen bir tür nihilizm, protomolekülün insan ırkını asla onarılamayacak bir şekilde bozduğu hissi doldurmuştu. İnsanoğlu varlığının farkına bile varmadığı ölüm fermanını iki milyar yıl gecikmeli olarak almıştı ama artık süre dolmuştu. Geriye kalan tek şey bağıra çağıra can vermekti.

Ne gariptir ki ona amaç bilincini geri kazandıran kişi Miller –ya da Miller'a benzeyen o kopya her neyse o– olmuştu. Holden tüm çizgilerin nerede başlayıp nerede bittiğini adı gibi bilen eski halini doğru düzgün hatırlayamıyordu. Artık hiçbir şeyden bütünüyle

emin değildi. Fakat Venüs'ten çıkıp Halka'yı inşa eden varlık her neyse Miller'ı da inşa etmişti.

Ve o varlık konuşmak istemişti. Hem de onunla.

Bu belki önemsiz bir ayrıntıydı. Yeni Miller pek de mantıklı davranmamıştı. Açıklamadığı bir gündemi vardı. Protomolekülün yol açtığı onca kargaşadan ve ölümlerden üzüntü duyar gibi bir hali yoktu.

Yine de konuşmak istemişti. Ve konuşmak istediği kişi Holden olmuştu. Holden o olaya bir can simidi gibi sarıldığını anladı. Belki tüm bu kargaşadan kurtulmanın bir yolu vardı. Belki o yolun bulunmasına yardım edebilirdi. Protomolekülün –ya da en azından onun ajanı Miller'ın– insanoğluyla bağlantı kurmak için kendisini seçtiği fikrinin kibrini ve kendine verdiği önemi en kötü şekilde beslediğini görebiliyordu. Fakat bu bile ümitsizlikten iyiydi.

Ve şimdi, tam da protomolekülün kazdığı ve insanlığın kendi kendini yok etme hevesiyle balıklama daldığı çukurdan çıkmanın bir yolunu bulmaya başlamışken sırf akıldan çok güce sahip bir diğer dar görüşlü insan nedeniyle ölmek üzereydi. Bu hiç âdil gelmiyordu. Holden yaşayıp insanlığın kendini nasıl toplayacağını görmek, o toplanışın bir parçası olmak istiyordu. Uzun zamandan beri ilk defa fark yaratabilecek türde bir adama dönüşebileceğini hissediyordu.

Ve bunları Naomi'ye izah etmek, daha iyi bir insan haline geldiğini ona söylemek istiyordu. Yıllar önce onu iyi bir mühendisten fazlası olarak görebilecek türde bir insan. Şimdi farklı biri haline gelerek eskiden olduğu sığ ve kendini beğenmiş adamı geçmişe dönük bir şekilde değiştirebilecekmiş, hatta onu Naomi'ye layık biri haline getirebilecekmiş gibi.

"Senden çok hoşlanıyorum," dedi bunların yerine.

"Jim," diye kısa süre sonra karşılık verdi kadın. Sesi boğuktu.

"Tanıştığımızdan bu yana dostluğundan büyük zevk aldım. Benim için sadece bir mühendis ve gemi arkadaşıyken bile çok hoş biriydin."

Telsizden yalnızca hafif bir cızırtı geliyordu. Holden sevgilisinin içine kapandığını, rahatsız edici duygusal bir durumdayken yaptığı gibi saçlarını yüzüne önüne düşürerek gözlerini sakladığını hayal etti. Bu elbette saçma bir düşünceydi. Yerçekimi olmadan Naomi'nin saçları öyle bir şey yapmazdı. Yine de kafasındaki görüntü Holden'ı gülümsetti.

"Teşekkürler," dedi adam, Naomi'yi zor duruma düşürmeden. "Her şey için teşekkürler."

"Seni seviyorum Jim," dedi Naomi nihayet. Holden vücudunun gevşediğini hissetti. Ölümün yaklaştığını görüyor, fakat artık ondan korkmuyordu. İleriki güzel günleri özleyecekti ama o günlerin gelmesine yardım edecekti. Üstelik harika bir insan onu seviyordu. Bu çoğu kişinin ömrü boyunca elde edebildiğinden fazlasıydı.

Alçak bir gıcırtı baş gösterdi. Ses yükselerek bir uğultu halini aldı. Holden bir saniyeliğine Naomi'nin telsize ağladığını sandı. Tam onu teselli etmeye başlayacaktı ki tabanlarında bir titreşim hissettiğini fark etti. Ses telsizden gelmiyordu. Asansör duvarına yapışık botlarından aktarılıyordu. Tüm gemi titriyordu.

Holden sesi daha net duyabilmek için kaskını duvara dayadı. Geminin uğultusu neredeyse sağır ediciydi. Ses bitmek bilmez bir dakikanın sonunda insanın kemiklerini titreten bir gümbürtüyle son buldu. Bunu sessizlik izledi.

"Neler oluyor?" dedi Corin bıyık altından.

"Naomi? Boğa? Hatta biri var mı?" diye bağırdı Holden, her ne olduysa gemiyi parçaladığını düşünerek.

"Buradayız," dedi Boğa.

"Ne–" diye başladı Holden.

"Göreviniz tekrar değişti," diye sözlerini sürdürdü Boğa. "O ses yerleşim kasnağının frenlerinden geldi. Felaket boyutlarında bir diğer eylemsizlik değişimi. Şu an kasnakta sağa sola savrulan bir sürü insan var."

"Ashford niye böyle bir şey yaptı ki? Sırf yayını durdurmak için mi?"

"Hayır," dedi Boğa, bitkin bir iç çekişle. Sesi, az önce çift mesai yapacağını öğrenmiş bir adamınki gibi çıkıyordu. "Asansör boşluğunu tahkim ettiğimizi sanıyorlar ve diğer yoldan geliyorlar."

"Geri dönüyoruz," dedi Holden, Corin'e peşinden gelmesini işaret ederek.

"Olumsuz," dedi Boğa. "Ashford o kontrol panelinin başında otururken lazeri tekrar devreye sokarlarsa kaybederiz."

"Ne yani? Ashford'un adamları mühendisliğe girip hepinizi öldürürken yukarı çıkmamız, köprüyü basmamız ve oradaki herkesi vurmamız mı gerekiyor?"

Boğa'dan bir diğer bitkin iç çekiş yükseldi.

"Evet."

Kırk Sekizinci Bölüm: Boğa

Bakım bacasından bir patlama gibi çıkageldiler. Kabaca insan şeklindeki dört siyah-kırmızı canavar. Boğa ve toplamayı becerdiği adamları onları görür görmez ateş açtılar. Bir kasırga karşısında bir düzine silah.

"Sakın reaktör kontrollerine erişmelerine izin vermeyin!" diye bağırdı Boğa.

"Anlaşıldı," dedi Dünyalılardan biri. "Onları nasıl durduracağımıza dair bir fikrin var mı komutanım?"

Yoktu. Boğa bir eliyle tabancasının şarjörünü boşaltırken diğeriyle meki güvertede geri geri yürüttü. Marslı donanma piyadelerinden biri tüfeğiyle ateş kusarak onun üstünden geçti. En yakındaki saldırganın göğüslüğünde bir çocuğun pencerede bıraktığı parmak izlerine benzer beyaz lekeler belirdi. Takviyeli zırhın içindeki adam yakınındaki bir iş istasyonuna uzandı, çarpışma koltuğunu tek eliyle güverteden söktü ve dev bir beyzbol topu gibi fırlattı. Havada ıslık çalan koltuk bir duvara çarpıp parçalandı. Önüne biri çıksaydı mermiden daha kötü etki yaratırdı.

Boğa geri çekilmeyi sürdürdü. Şarjörü bittiğinde tüm dikkatini meki yönetmeye verdi. Bacadan çıkan en son saldırgan odanın karşısına sıçramayı denedi; fakat zırhın güçlendirici etkisiyle hareketi bir roketin fırlatılışı gibiydi. Kırmızı-siyah renkli bulanık leke bir trafik kazasını andıran bir gürültüyle karşı duvara tosladı.

"İşte bu yüzden," dedi Çavuş Verbinski telsiz üzerinden, "bizi o şeylerin içine sokmadan önce altı ay eğitirler." Adamın sesi keyifli çıkıyordu. Birinin bu yaşananlardan keyif alması iyiydi.

Sıfır yerçekiminde savaşmak, bir silahlı çatışmanın taktiklerini daha karmaşık hale getiriyordu. Yine de temel kural aynıydı. Konumunu koru, siper al ve yer değiştirmen gerektiğinde yanındaki birinin karşı tarafı meşgul etmesini sağla. Boğa'nın da neredeyse hemen

gördüğü üzere asıl sorunları rakiplerine hasar verecek bir şeylerinin olmamasıydı. Ellerinden gelenin en iyisi gürültü çıkarmak ve muharebe zırhları içindeki insanların refleksten doğan bir temkinle hareket etmelerini ummaktı. Tabii bu yöntem savaşı kazandırmazdı. Hatta savaşı kaybetmelerini zar zor geciktirirdi.

"Naomi," dedi Boğa, "orada durum nedir?"

"Çekirdeği atıp bu kahrolası geminin tüm elektriğini kesebilirim. Yeter ki bana üç dakika daha verin," dedi Naomi. Boğa kadının dikkatini ve azmini sesinden okuyabiliyordu. Tabii bunların beş paralık değeri yoktu.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi adam.

"Biraz... biraz daha dayanın."

"Şimdi de o tarafa geliyorlar," dedi Boğa. "Ve onları durdurmamız mümkün değil."

Zırhlı saldırganlar birer çekirge gibi mühendislikte oradan oraya zıplayarak dev cüsselerini paravanlara ve konsollara çarptılar, sürtündükleri duvarlardan koca koca parçalar kopardılar. Bu noktada savunmacıların en büyük umudu düşmanın kendi kendini döverek öldürmesiydi. Boğa kasnağın girişine çekildi. Orada bir kasanın arkasına konuşlandı ve düşmanı üstüne çekmek için ateş açtı. Ashford'un adamlarını yerleşim kasnağına çıkarabilirse belki bağlantı noktasını kapatabilirdi. O durumda puştlar tekrar içeri girebilmek için kapıyı kırmakla uğraşırlardı. Hatta belki Naomi ihtiyaç duyduğu o bir-iki dakikayı kazanırdı.

Takviyeli zırh giyenler Boğa'yı fark etmişe benzemiyorlardı. Biri oradaki bir çalışma masasını kavrayarak eldivenli eliyle masanın çeliğini yamulttu, sonra da tutuna tutuna kendini reaktör kontrollerine doğru çekmeye başladı.

"Biri şu herifi durdurabilir mi?" diye sordu Boğa. Bulunduğu telsiz frekansında ona cevap veren çıkmadı. Boğa iç geçirdi. "Naomi, hemen oradan çıkmalısın."

"Çekirdeği attım. Şebekeyi de kesebilirim. Sadece birkaç dakika daha."

"Hiç zamanın yok. Artık dışarı çık. Ortalık yatıştığında seni tekrar oraya sokmaya çalışırım."

"Ama–"

"Ölürsen kimseye faydan dokunmaz," dedi adam. Kanala sessizlik çöktü ve Boğa uzunca bir süre Kuşaklı'nın yakalanıp öldürüldüğünü düşündü. Sonra Naomi havada süzülerek koridora çıktı.

Çenesi önde, sağlam kolu ve saçları birer dengeleyici kanatçık gibi arkadaydı. Takviyeli zırh giyen en yakın düşmanlar ona doğru atıldıysa da Naomi çoktan geçip gitmişti ve adamlar onun peşinden sıçramayı denemeyecek kadar ürkekti.

Boğa başka bir düşmanın bir şeyle uğraştığını gördü. Bir silahla. Dev eldiven silahın tetik muhafazasına sığamayacak kadar kalındı. Boğa seyretmeyi sürdürürken düşman muhafazayı komple söküp attı ve bir çocuğun oyuncağını taşıyan iriyarı bir adam gibi onu yumruğuna oturttu. Boğa hasar verme ümidi gütmeksizin birkaç kez daha ateş etti.

Dört Dünyalı hep bir ağızdan bağırarak silahlı düşmanın üstüne çullandı. Saldırgan ateş etmedi. Kocaman metal kollarından birini havada savurmakla yetinerek Boğa'nın adamlarını birer serçe gibi dağıttı.

Adamları öldürülecekti *–öldürülüyordu–* ve Boğa'nın bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Tamam çocuklar," dedi. "Artık toparlanıp eve dönelim. Burası çok ısındı."

"Boğa!" diye bağırdı Verbinski. "Arkana bak!"

Boğa mekin içinde arkasına dönmeye çalıştı; fakat bir şey şiddetle sırtına çarptı. Manyetik ayaklar gıcırdayarak boşaldı ve Boğa kendini havada süzülürken buldu. Bilinci kapanırken etrafındaki dünya altın sarısı ve mavi renklerde ışıldamaya başladı. Omzunu kavrayarak düşüşünü yavaşlatan bir elin hayal meyal farkındaydı. Sonra Naomi'nin yüzünü gördü. Bir şey kadının yanağını sıyırmıştı ve uzun bir kan kabarcığı tenine tutunmaktaydı. Boğa dönmeye çalışıp başaramadı. Omuriliği yoktu. Bunu hatırlaması gerekirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Kasnağa geçişimizi engellediler," dedi Naomi ve mekin ayakları güverteye değebilsin diye onu döndürdü. Hava bir enkaz sahasıydı. Metal parçaları, seramik kırıkları ve kan damlaları yavaşça bütünleşerek toz bulutlarından gezegenlerin oluşması gibi büyüyordu. Harap haldeki bir kontrol panelinde elektrik akımları dans ediyor, o ufak ışık oyununda kırık cam parçacıkları uçuşuyordu. Zırhlı iki kişi bağlantı noktasına çıkan koridorun başında bekliyordu. Biri bir tüfeği sopa gibi namlusundan tutarken diğeri her iki elinde tetik muhafazaları kopartılmış birer tabanca taşıyordu. Bir üçüncüsü az önce çıkageldikleri bakım bacasının hemen üstündeki boşlukta debeleniyor, bir şeylere tutunmaya çabalıyordu. Dördüncüsüyse ka-

zara havaya sıçramamak için ağır ve kontrollü adımlarla ayaklarını sürüyerek üzerlerine geliyordu.

"Geri çekilin," dedi Boğa. "Asansör boşluğu hava kilidine."

"Hey millet," dedi Naomi el terminaline. "Ben işaret verince asansör boşluğuna çekiliyoruz. Yürüyün!"

Naomi onu çekerek döndürdü, sonra da mekin sırtına tutunarak sıçradı. Düşman silahları ateş açtı. Boğa mermilerden birinin oradaki bir kadının bacağını delip geçtiğini görür gibi oldu. Kadının yüzünü buruşturduğunu ve yaradan kanlar fışkırdığını gördü. *Üzgünüm*, diye düşündü.

Asansör boşluğunun duvarı karşıdan gözüktü. Naomi mekten destek alarak ileri fırladı ve sıfır yerçekiminde doğmuş bir kadının zarafetiyle duvara indi. Yanlarına iki kişi daha geldi. Her ikisi de Marslı piyadelerdendi. Boğa Juarez denen adamı ve Cass isimli kadını tanıdı. Naomi avucuyla kontrollere vurdu ve hava kilinin kapısı kapanmaya başladı. Kapı aralığı tam da bir insanın sığmayacağı kadar daralmış gibi gözükürken oradan iki kişi daha geçti. Çavuş Verbinski ve Boğa'yla aynı tarafta yer alan bir güvenlik görevlisi.

Boğa'nın başı dönüyor, kendini sıcak New Mexico güneşi altında otuz kilometre koşmuş gibi hissediyordu. Hava kilidindeki insanların dikkatini çekmekten ziyade kendini toplamak için avuçlarını birbirine vurdu.

"Asansör boşluğunda hava yok," dedi. "O taraftan gideceksek uzay elbisesi giymemiz lazım. Dolaplar şurada. Bakalım elimizde neler var." Hava kilidinin kapısı dev bir darbeyle çınladı. Sonra bir taneyle daha. "Acele etsek iyi olur," dedi Boğa.

"Üstünde o zamazingo varken elbiseye sığmazsın," dedi Verbinski.

"Doğru," dedi Boğa. "Peki."

"Hadi bakalım, koca adam," dedi çavuş. "Gel seni şunun içinden çıkaralım."

Hayır, diyesi geldi Boğa'nın. *Ben böyle iyiyim*. Fakat Juarez ve diğer piyade çabucak kayışlarını çözdüler, sonra da Boğa'yı Sam'in onun için yaptığı mekten ayırdılar. Boğa yine sakat olup çıkmıştı. Yok, bu doğru değildi. Faciadan beri sakattı. Şimdi aletlerinden biri eksilmişti, o kadar.

Daha azıyla da idare ettiği olmuştu.

Hava kilidinin kapısına inen darbeler daha gürültülü, daha yoğun bir hale geliyordu. Darbelere ek olarak yırtılmaya benzer bir ses duyulabiliyordu. Boğa takviyeli zırhların dev parmaklar arasına

avuç dolusu çelik alıp asıldığını ve geminin derisini yırttığını hayal edebiliyordu. Daha fazla oyalanmadan bir uçurtma kadar yararsız haldeki vücudunu peşinden sürükleyerek mekten çıktı. Sonra mekin saklama bölümünü açıp tabancasının cephanesinden geriye kalanları ve el terminalini aldı. Diğer eşyaların ardından eline gelen yassı siyah paketi bir an için tanıyamadı. Fakat hatırlaması uzun sürmedi.

"Burada kalmayacaksak bir an önce gitmeye bakalım," dedi Verbinski.

"Yürüyün," diyen Boğa el bombalarını ADF elbisesinin baldırındaki cebe koydu.

Naomi basıncı dengeleyerek asansör boşluğunun kapısını açtı. Hava dışarı kaçarken saldırının sesleri gitgide azalıp uzaklaştı. Sonunda boşluk tüm çıplaklığıyla altlarında belirdi. Sıkışmış asansör kabinine kadar bir kilometrelik bir düşüşün ardından onları ne bekliyordu? Ashford mu? Kesin ölüm mü? Boğa artık neyden –veya neye– kaçtığını bilmiyordu.

Teker teker havasız asansör boşluğuna girdiler. Önden Verbinski ile güvenlikçi, onun arkasından Naomi ile piyade, son olarak da Boğa ile Juarez. Hepsi de konuşma gereği duymaksızın kendilerinden olmayan biriyle eşleşmişti. Bu durum Boğa'nın giderek ağırlaşan zihnine önemli gözüktü.

"Juarez?" dedi Verbinski telsiz üzerinden. Boğa onun sesini duyduğuna şaşırdı.

"Komutanım?"

"İyi bir atış yakalarsan o zırhların vizörünü delebilir misin?"

"Belki seninkini delebilirim," diye karşılık verdi Juarez. "Kendi zırhımın bakımını hiç ihmal etmedim."

"Elinden geleni yap," dedi Verbinski.

Düşman kuvveti hava kilidini aştığında Boğa bunu hissetti. Hissettiği şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Belki hafif bir şok dalgasıydı, beki de belli belirsiz bir atmosfer esintisiydi. Ölü ayaklarının ötesine baktığı zaman asansör boşluğunun dibinde hiç olmaması gerekirken ışık gördü. Muhtemelen şu an mühendislikte bin farklı güvenlik tedbiri devreye giriyor ya da en azından Boğa öyle olduğunu umuyordu. Çok aşağılarda bir namlu alevi seçti ama aradaki mesafe o kadar çoktu ki merminin onlara ulaşamadan önce asansör boşluğunun kenarlarına çarpıp hızını kaybedeceğinden emin sayılırdı.

Juarez dönüp tüfeğini ayaklarının arasına sabitledi. Yüzünde sakin ve yumuşak bir ifade belirdi. Tüfek sessizce ateş aldı.

"Birini vurdum Verb," dedi keskin nişancı, sonra da ekledi. "Çavuş?"

Verbinski cevap vermedi. Hâlâ süzülüyor, asansöre yol gösteren çelik raylar boyunca uçup gidiyordu. Fakat gözleri kapalı, yüzü gevşekti. Dudakları ve burun delikleri köpük köpük olmuştu. Boğa adamın yaralandığını bile anlamamıştı.

"Çavuş!" diye bağırdı Juarez.

"Öldü," dedi Cass.

Asansöre yolculuğun geri kalanı bir kâbustan çıkmış gibiydi. Boğa'nın bedeni peşi sıra kontrolsüzce sürüklenmeye devam etti. Ciğerleri sanki suyla doluydu. Yine de öksürmeyi bıraktı. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Tam asansöre ulaşırlarken şanslı bir atış güvenlik görevlisinin sırtına isabet ederek elbisenin hava tankını deldi. Boğa hiçbir şey duymaksızın adamın ölmesini seyretti. Corin'in asansör tabanında keserek açtığı delik sığamayacağı kadar dar gözüküyordu; fakat bir kolunu kabine soktu ve Naomi asılarak onu tamamen içeri çekti.

Juarez kabinin içine konuşlanarak delikten peşlerindekilere ateş açtı. Boğa piyadenin ne kadar cephanesi kaldığını bilmiyordu ama stokunun sonuna yaklaşmış olmalıydı. İçeride yerçekimi olsaydı Boğa duvara yaslanırdı. Öyle yapmaktansa Naomi'yle konuşmak için elbise telsizinin kanalını değiştirdi.

"Bana bir silah ver," dedi kadın, onun konuşmasına fırsat bırakmadan. "Yanında ne varsa."

"Sen yola devam et," dedi Boğa. "Tepeye kadar çık."

"Ama–"

"Belki oradaki kapıyı açınalarına yardım edebilirsin. Komuta merkezine girin."

"Kontrollere asansör boşluğunun içinden erişilemez."

"Bu hurda yığınında o hiç belli olmaz," dedi Boğa. "Hatta biri oraya bir kendini imha düğmesi bile yerleştirmiş olabilir. Görsem şaşırmam."

"B planın bu mu?"

"Sanırım artık Z planındayız," dedi Boğa. "Neyse, sonuçta sen mühendissin. Burada hiçbir bok yiyemezsin. Hem Holden'la yaptığın konuşmayı duydum. Oldu olacak onu bir kez daha gör. Nasılsa bize bir şey kaybettirmez."

Boğa mühendisin karar vermesini seyretti. Korku, yeis, pişmanlık, sükunet birbirini izledi. Naomi etkileyici bir kadındı. Keşke onu daha iyi tanımaya fırsatı olsaydı. Ve eğer böyle biri Jim Holden'la aynı gemide çalışıp onu sevebiliyorsa belki Holden da düşündüğü kadar kötü bir adam değildi.

"Teşekkürler," dedi Naomi, sonra dönüp kendini asansör boşluğunun yukarısındaki komuta merkezine ve sevgilisine doğru fırlattı. *Bak bu hoş oldu*, diye düşündü Boğa. Juarez'in tüfeği tekrar ateş aldı ve Boğa iki donanma piyadesini de telsiz frekansına dahil etti.

"Siz ikiniz de gidin. Tepeye çıkın. Bakalım komuta merkezini basabilecek misiniz."

"Emin misin?" dedi Cass. Sesi sakin ve profesyoneldi. "Burada siperimiz var. Yukarılarda daha iyi bir yer olmayacak."

"Evet, eminim," dedi Boğa.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Juarez.

"Burada kalacağım," dedi Boğa.

"Peki, birader," dedi Juarez. Hemen sonra o ve Cass de gittiler. Boğa düşmanın ne kadar yaklaştığını görmek için asansör boşluğundan aşağı bakmayı düşündü, fakat vazgeçti. Hem çok zahmetliydi, hem de bu noktada gözünden vurulursa... eh, öylesi epey üzücü olurdu. Tek renge boyalı küçük asansör kabini yalnızca uzay elbisesinden vuran ışıkla aydınlanıyordu. Boğa alabildiği kadar derin bir soluk aldı. Yine de nefesi epey sığdı. Cebinden el bombalarını çıkardı, her eliyle birer tanesini kavradı ve dikkatle en kısa zaman ayarına getirdi.

Demek burada ölecekti. Elinde olsa bu tür bir son seçmezdi ama koy dibine gitsin. Böylesi herhalde evine dönüp omuriliğinin yanlış kaynamasından iyiydi. Kötü bir iyileşmenin acısıyla boğuşarak ömürlerini bir uyuşturucu buhranı içinde geçiren insanlar tanımışlığı vardı. Daha önce böyle bir şeye kafa yormayı göze alamamıştı. Artık bir sakıncası yoktu.

Öleceğine üzülüp üzülmediğine karar vermek için çabaladı; fakat işin aslı bunu umursamayacak kadar bitkindi. Hem doğru düzgün nefes de alamıyordu. Ashford'u daha en başında öldürmediğine üzgündü ama zaten bu yeni bir his değildi. Sam'in intikamını alamadığı ve Pa'nın yaşayıp yaşamadığını öğrenemediği için de üzgündü. Üzüldüğü bir diğer şey de Ashford Halka'yı gerçekten yok edebilir mi göremeyecek olmasıydı. Fakat onu asıl üzen şu an devam eden her şeyin kendisinden sonra da devam edecek ve olayların

nasıl geliştiğini, bir fark yaratıp yaratmadığını asla öğrenemeyecek olmasıydı.

El terminali yanıp söndü. Monica Stuart arıyordu. Boğa bir an için kadının ne istediğini merak etti, sonra da Ashford'un kasnağı durdurduğunu hatırladı. Orada işler iyice boka sarmış olmalıydı. Aramayı elbisesine yönlendirdi. Görüntü alamayacaktı ama ses yeterliydi.

"Boğa," dedi kadın. "Saldırıya uğruyoruz. Sanırım Anna öldü. Orada neler oluyor? İşiniz daha ne kadar sürecek?"

"Mühendisliği kaptırdık," dedi Boğa. Anna için üzülür gibi olsa bile bu noktada onun ölümü devede kulaktı. "Taarruz grubundaki hemen hemen herkes öldü. Asansör boşluğunda belki beş kişi kaldık ama hem aşağıda hem de yukarıda kötü adamlar bizi bekliyor. O yüzden hapı yuttuk diyebilirim. Reaktör çekirdeğini atmayı becerdik ama şebeke hâlâ açık ve lazeri ateşlemeye yeter. Ashford'un adamları herhalde şu an mühendislikte o işle uğraşıyorlardır ve onları durdurmanın bir yolunu göremiyorum."

"Aman tanrım," diye fısıldadı Monica.

"Evet, vaziyet pek iyi değil."

"Peki sen... sen ne yapıyorsun?"

Zemindeki delikten bir ışık huzmesi girdi. Huzmenin içindeki toz zerreleri ve ufacık metal parçacıkları suda yüzercesine parıldadı. Boğa bunu yüzünde hafif bir tebessümle seyretti. Işık huzmesi kötü adamların gelmek üzere olduğunu gösteriyordu ama yine de bakması hoştu. Sonra Monica'nın halen hatta olduğunu anımsadı. Kadın ona bir şey sormuştu.

"Hani geminin elektriğini kesip herkesi kurtarma planımız vardı ya?" dedi Boğa. "O iş büyük ihtimalle olmayacak."

"Vazgeçemezsin," dedi Monica. "Lütfen. Bir yolu olmak zorunda."

Hayır, değil, diye aklından geçirdi Boğa ama dile getirmedi. Anna da başarmanın bir yolu olduğunu düşünmüştü. Peki o düşüncenin sonu nereye varmıştı? *Ama eğer varsa umarım içinizden biri o yolu bulur.*

"Orada durum ne kadar kötü?" diye sordu.

"Çok... çok fena. Sanki facia yeni baştan yaşandı."

"Evet, tahmin edebiliyorum," dedi Boğa.

"Daha fazla dayanamayız," dedi Monica. "Aman Tanrım, şimdi ne yapacağız?"

Işık güçlendi. Arttı. Boğa artık panltıdan toz zerrelerini seçemiyordu.

"Monica?" dedi Boğa. "Bak, üzgünüm ama artık işimin başına dönmeliyim, tamam mı? Orada elinizden geleni yapın. Dayanabildiğiniz kadar dayanın. Ve her şey yolunda giderse..."

"Eee?"

"Fred Johnson'a bana borçlu olduğunu söyle."

Boğa bağlantıyı kesti ve el terminalinin kablosunu elbisesinden ayırdı. Yine her eline bir el bombası aldı ve başparmaklarını patlatma pimlerine soktu. Zemindeki delikten bir kafa çıktı, sonra hemen geri çekildi. Hiç kimse ateş etmeyince kafa bu sefer daha yavaşça yükseldi. Gülümseyen Boğa onu başıyla selamlayarak karşıladı. Kaskın kesif vizörü berraklaştı ve Boğa karşısında Casimir'i buldu. Adama sırıttı. Eh, bu da bir şeydi. Giderayak küçük bir zevke kavuşmuştu.

"Selam," dedi Boğa, adamın söylenenleri duymamasına rağmen. "Şunu bir zahmet tutsana."

El bombalarının ikisini de fırlattı ve onların ne olduğunu anlayan Casimir'in yüz ifadesinin değişmesini seyretti.

Kırk Dokuzuncu Bölüm: Anna

Bilinci açıldığında Anna kendini kameraman Okju, iki ofis sandalyesi ve saksılı bir süs bitkisiyle yumak olmuş vaziyette havada süzülürken buldu. Biri birbiri ardına havai fişek patlatıyor, başka biri avaz avaz bağırıyordu. Anna bulanık görüyordu ve kendini toplamak için gözlerini kırpıştırıp başını sağa sola salladı. Bunun bir hata olduğu ortaya çıktı, zira başını sallayınca omuriliğine öyle keskin bir ağrı saplandı ki tekrar bayılacak gibi oldu.

"Ne?" demeye çalıştı, fakat sözcük ağzından sarhoş bir "böh" sesi gibi çıktı.

"Eh be Kızıl. İşin bitti sanmıştım," diye bir karşılık geldi. Konuşan tanıdık ses sert fakat dost canlısıydı. Amos. "Verdiğim sözleri tutamamaktan nefret ederim."

Anna gözlerini tekrar açarken başını oynatmamaya dikkat etti. Eskiden stüdyo alanı olan yerin merkezinde süzülüyordu. Yanında asılı duran Okju'nun ayağı Anna'nın koltukaltına sıkışmıştı. Anna bacaklarını iki farklı ofis sandalyesinden çıkardı ve süs bitkisini suratından uzağa itti.

Uzun, kesik kesik aralıklarla daha başka havai fişekler patladı. Anna'nın sersemlemiş beyni sesin silahlardan geldiğini ancak birkaç saniye sonra anlayabildi. Amos odanın karşısında ön kapının yanındaki duvara dayanıyor, uzun deneyimlerden gelen akıcı bir hareketle silahındaki şarjörü değiştiriyordu. Kapının öteki tarafında yanlarına aldıkları BM askerlerinden biri dışarıdaki birilerine ateş ediyordu. Açılan karşı ateş Anna'nın asılı durduğu yerin sadece birkaç metre uzağındaki arka duvardan cam elyafı parçaları kopardı.

"Eğer ölmediysen," dedi Amos, sonra duraklayıp kolunu köşeden dışarı uzattı ve kısa bir yaylım ateşi açtı, "odanın ortasından çekilmeye bak."

"Okju," dedi Anna, kadının koluna asılarak. "Uyan. Gitmemiz gerek."

O asılırken Okju'nun kolu gevşekçe savruldu ve kameraman havada yavaşça dönmeye başladı. Anna kadının kafasının omuzlarına göre dar bir açıyla kıvrılmış olduğunu gördü. Yüzü sarkıktı ve gözleri boş bakıyordu. Beyin kökünde yaşayan kertenkele ona ölü insandan en kısa sürede uzaklaşmasını söyleyince Anna istemdışı irkildi. Cıyaklayarak Okju'nun cesedini ayaklarıyla itti ve böyle yaparak kendisi ile onu zıt yönlere savurdu. Duvara çarptığında elini bir LED apliğine attı ve oraya tüm gücüyle tutundu. Boynu ve başı geçmek bilmeyen bir ağrıyla zonkluyordu.

Silah sesleri kesilmedi. Amos ve onun küçük, karma savunmacı grubu ofis alanındaki her açıklıktan dışarı ateş ediyordu. Açıklıklardan bazıları silah deliği olarak daha önceden oluşturulmuştu.

Saldırı altındaydılar. Ashford onları durdurmak için adamlarını yollamıştı. Anna'nın son birkaç dakikaya ait anıları bir anda geri geldi. O feci gıcırtıyı, duvara nasıl fırlatıldığını hatırladı.

Ashford onları etkisiz hale getirmek ve adamlarının işini kolaylaştırmak için kasnağı durdurmuş olmalıydı. Fakat Okju âni duruştan öldüyse aynı etkinin *Behemot*'taki eğreti yerleşke boyunca düzinelerce, belki de yüzlerce kez tekrarlanması kaçınılmazdı. Ashford amacına ulaşmak için herkesi öldürmeye razıydı. Anna giderek kabaran bir hiddete kapıldı. Hiç kimsenin ona silah vermeyi akıl etmediğine memnundu.

"Yayına devam ediyor muyuz?" diye silah sesleri arasında Amos'a bağırdı.

"Bilmiyorum Kızıl. Monica hâlâ telsiz odasında."

Anna yayın cihazlarını yerleştirdikleri gömme dolaba kadar kendini duvar boyunca çekti. Dolabın kapısı aralıktı ve Anna içerideki boşlukta asılı duran Monica'nın teçhizatları kontrol ettiğini görebiliyordu. Dolap ikisine birden rahatça yetecek kadar geniş değildi; o yüzden Anna kapıyı biraz daha aralayıp konuştu. "Hâlâ yayında mıyız? Değilsek tekrar başlayabilir miyiz?"

Monica neşesiz bir kahkaha atsa da dönüp ona bakmadı. "Öldüğünü sanıyordum."

"Hayır ama Okju öldü. Galiba boynu kırılmış. İstersen kamerayı ben tutarım. Klip nerede?"

"Amos'a yardım ederken kalçasından vuruldu. Bir yan ofiste kan kaybediyor. Tilly yanında."

Anna odacığa girip elini Monica'nın omzuna koydu. "Yayına devam etmemiz lazım. Yoksa tüm bunlar bir hiç uğruna olacak. Bana ne yapacağımı söyle."

Monica tekrar güldü, sonra dönüp Anna'nın elini itti. "Burada neler oluyor sanıyorsun? Ashford'un adamları içeri girip bizi öldürmeye çalışıyorlar. Boğa ile yanındakiler mühendisliği kaybettiler ve Juarez Boğa'nın öldürüldüğünü söylüyor. Daha kaç kişinin–"

Anna ayaklarını kapı çerçevesine sıkıca bastı, Monica'yı omuzlarından kavradı ve muhabiri duvara çarptı. "Yayın teçhizatı hâlâ çalışıyor mu?" Sesinin ne kadar sakin çıktığına hayret etmemek elinde değildi.

"Biraz hırpalandı ama–"

"Çalışıyor mu çalışmıyor mu?"

"Çalışıyor," dedi Monica. Sesi korku dolu bir cıyaklama şeklinde çıkmıştı.

"Taarruz timinin kullandığı kanalı aç ve bana bir kulaklık seti ver," dedi Anna, sonra da Monica'nın omuzlarını bıraktı. Monica elini çabuk tutarak ve Anna'ya sadece arada bir ürkek bakışlar atarak isteneni yaptı. *Korkutucu biri olup çıktım*, diye düşündü Anna. Bu fikri değerlendirdiğinde beklediği kadar nahoş bulmadığını fark etti. Sonuçta bunlar korkutucu zamanlardı.

"Ha siktir!" diye yan odadan bağırdı Amos. Anna o tarafa baktığında genç Marslı subaylardan birinin etrafına küçük küçük kırmızı kan küreleri saçarak odanın ortasında süzüldüğünü gördü. Dostu Chris sağlam bacağını duvara dayayıp kendini itti, yaralı adamı tek koluyla tuttu, sonra da sipere çekti.

"Zamanımız azalıyor," dedi Anna, Monica'ya. "Çabuk ol."

Monica'nın cevabı ona mikrofonlu bir kulaklık vermek oldu.

"Alo? Ben Yavaş Bölge Özgür Kanalı'ndan Anna Volovodov. Bu kanalda kimse var mı?"

Biri cevap verdi ama yakındaki silah sesleri yüzünden duymak imkânsızdı. Anna sesi en yüksek kademeye çıkardı. "Lütfen tekrar edin."

"Buradayız," dedi James Holden, kulakları çınlatan bir seviyede.

"Kaç kişi kaldınız ve durumunuz nedir?"

"Eh," dedi Holden, sonra duraksadı ve birkaç saniye boyunca yoğun bir çaba harcarcasına homurdandı. Sözlerini sürdürürken tıknefes olmuş gibiydi. "Komuta güvertesi hava kilidinin hemen önündeki iskele asansör boşluğunda mahsur kaldık. Bu konumda üç kişiyiz. Boğa ve geri kalan donanma piyadeleri asansör boşluğunun daha aşağısında karşı taarruz timiyle çatışıyorlar. Orada neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Geri çekilecek yerimiz kalma-

dı; o yüzden biri kapıyı açıp bizi köprüye almadıkça yapabileceğimiz bir şey yok."

Cümlesinin son kısmı, ofise açılan muazzam bir yaylım ateşinin gürültüsü arasında neredeyse kayboldu. Amos ile grubu durdukları yere sinerek duvarlara tutturdukları güçlendirilmiş zırhlara yaslandılar. Atışların takırtısı ve metale çarpan mermilerin sesi sağır ediciydi. Yaylım ateşi azaldığında *Behemot* güvenlik zırhı giyen bir çift adam otomatik tüfekleriyle ateş ederek odaya daldı. Amos'un timinden iki kişi vuruldu ve havaya daha başka kırmızı küreler saçıldı. Amos kapıdan giren ikinci adamı tuttuğu gibi kaldırarak manyetik botlarını zeminden ayırdı, sonra da onu ortağının üstüne fırlattı. İkili birlikte odanın karşısına doğru döne döne savrulurken Amos onlara tüfeğiyle uzun bir ateş açtı. Hava çeşitli boyutlardaki kırmızı kürelerle o kadar doldu ki içeriyi görmek güçleşti. Amos'un timinin geri kalanı da ateşe başladı ve Ashford'un adamlarınca düzenlenen saldırı geri püskürtülmüş olacak ki içeri hücum eden daha başka bir asker çıkmadı.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye Holden'a bağırdı Anna.

"Görünüşe bakılırsa siz de boka batmış durumdasınız Rahip," karşılığını verdi Holden. Sesi bitkin ve kederliydi. "Yakınında bir yerde köprü erişim kontrolleri yoksa kendi sorununuza odaklanın derim."

Ofise yine ateş açıldı ama bu seferki tek tüktü. Amos asıl saldırıyı geri püskürtmüştü ve düşman artık rasgele atışlarla mızmızlık ediyordu. Monica gözünü rahibe dikmiş, başka bir emir vermesini bekliyordu. Anna her nasılsa grubun lideri haline gelmişti.

"Beni Yavaş Bölge Özür Kanalı yayınına bağla," dedi Anna. Nihayetinde yapabileceği tek şey konuşmaktı. Monica ona kafa salladı ve yüzüne küçük bir kamera doğrulttu.

"Ben Anna Volovodov. Yavaş Bölge Özgür Kanalı'nın ofisinden yayın yapıyorum. *Behemot*'ta hâlâ bizi dinliyor olabileceklere sesleniyorum. Mühendisliği elimizde tutamadık. Buna bağlı olarak reaktörü kapatma ve herkesi eve geri götürme planımız da başarısızlıkla sonuçlanıyor. Harici asansör boşluğunda kısılı kalmış adamlarımız var ve köprüye giremiyorlar.

"O yüzden beni dinliyorsanız ve yardım edebilirseniz lütfen, size ihtiyacımız var. Bu filodaki herkesin size ihtiyacı var. Kapınızın önünde can veren insanların size ihtiyacı var. Daha da önemlisi Dünya'da, Mars'ta ve Kuşak'ta bıraktığımız insanların size ihtiyacı

var. Eğer kaptan istediğini yaparsa, eğer o lazerle Halka'yı vurursa evdeki herkes ölecek. Lütfen, beni duyuyorsanız bize yardım edin."

Sözleri bitince sustu ve Monica kamerayı indirdi.

"Sence bu işe yarayacak mı?" diye sordu muhabir.

Anna tam hayır diyecekken duvardaki iletişim paneli öttü ve biri konuştu. "Bunu nereden biliyorsun?" Ses gençti, kadınsıydı, üzgündü. Clarissa. "Halka'ya saldırırsak Dünya'nın yok olması hakkında söylediklerini kastediyorum. Bunu nereden biliyorsun?"

"Clarissa," dedi Anna. "Neredesin?"

"Burada, köprüdeyim. Güvenlik istasyonundayım. Yayınını izliyordum."

"Kapıyı açıp adamlarımızı içeri alabilir misin?"

"Evet."

"Peki öyle yapacak mısın?"

"Söylediklerini nereden biliyorsun?" diye tekrarladı Clarissa, ses tonunu hiç değiştirmeden.

Çoğu kişinin Güneş Sistemi geneline yayılmış iki savaşın azmettiricisi kabul ettiği bir adam tüm bu bilgileri başka hiç kimsenin göremediği protomolekül ürünü bir hayaletten aldı. Bunun pek de ikna edici bir argüman olduğu söylenemezdi.

"James Holden istasyondayken öğrendi."

"Yani böyle bir şeyin olacağını sana *o* söyledi," dedi Clarissa, kuşkulu bir ses tonuyla.

"Evet."

"Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum Claire," dedi Anna, aralarında bir yakınlık kurmak için Tilly'nin kullandığı kısaltmadan yararlanarak. "Bilmiyorum. Ama Holden doğru olduğuna inanıyor ve eğer haklıysa düzenlenecek bir saldırının sonuçları göze alınamayacak kadar büyük. O yüzden tevekkül ediyorum."

Uzun bir sessizlik yaşandı. Sonra bir erkek sesi duyuldu. "Clarissa, orada kiminle konuşuyorsun?"

Sesin Hector Cortez'den çıktığını anlaması Anna'nın birkaç saniyesini aldı. Adamın Ashford'la beraber köprüde bulunduğundan haberdardı; fakat onun Boğa'yı öldüren kişiyle birlik olduğunu hatırlamak çok fazla geldi. Anna adama sövüp saymamak için kendini zor tuttu.

"Anna bana asansör hava kilidini açmamı ve karşı tarafı köprüye almamı söylüyor. Ashford'un Halka'yı yok etmesini engellemelerine

yardımcı olmamı istiyor. Öyle bir şey yaparsak Dünya'daki herkesin öleceğini söylüyor."

"Ona kulak asma," dedi Cortez. "Korktuğu için böyle davranıyor."

"Korkmak mı?" diye bağırdı Anna. "Gürültüyü duyuyor musun Hector? Bunlar silah sesleri. Biz konuşurken havada mermiler uçuşuyor. Sen kendini komuta güvertesine kapatarak anlamadığın bir şeyi yok etmeyi planlarken ben sizi durdurmak için vurulmayı göze alıyorum. Burada korkan kim?"

"Geride bıraktığımız insanları korumak için gereken fedakârlıkta bulunmaktan korkuyorsun. Sadece kendini düşünüyorsun!" diye bağırarak karşılık verdi adam. Anna arka planda bir kapının kapandığını işitti. Biri tartışmanın duyulmasını önlemek için kapıyı kapatmıştı. Öyle yapan Clarissa'ysa bu iyiye işaretti.

"Clarissa," dedi Anna, arkasında devam eden çatışmaya rağmen sesini olabildiğince sakin tutarak. "Claire, hava kilidini açmazsan dışarıda bekleyen insanlar ölecekler. Orada mahsur kaldılar. Onları öldürmeye gelenler var."

"Konuyu değiştirme," diye başladı Cortez.

"Holden ile Naomi dışarıda," diye devam etti Anna, adama aldırış etmeden. "Boğa da. Ashford hepsini öldürtecek."

"Ashford'un meşru makamına saldırmasalardı tehlikede olmazlardı," dedi Cortez.

"O üç kişi sana ikinci bir şans tanımayı seçti," dedi Anna. "Boğa hiçbir sebebi yokken seni BM filosunun hışmından korumaya karar verdi. Naomi'den rica ettiğimde onu öldürme girişimini affetti. Yaptığın tüm kışkırtmalara rağmen Holden da sana zarar vermemeyi kabul etti."

"O insanlar birer suçlu–" diye Anna'nın sözünü kesmeye çalıştı Cortez, fakat Anna sesini yükseltmeden konuşmayı sürdürdü.

"O insanlar kendilerine yapılan haksızlıkları affediyorlar. Başkalarına yardım etmek için uğraşıyorlar. Yabancıları kurtarmak için kendi canlarını feda eden o insanlar şimdi kapının öteki tarafında ölüyorlar. Buna tevekkül etmeme gerek yok. Bu bir gerçek. Hem de şu an yaşanmakta olan bir gerçek."

Anna duraksayarak Clarissa'nın kendisini dinlediğine dair bir emare bekledi. Öyle bir şey bulamadı. Cortez bile susmuştu. İletişim istasyonun hafif cızırtısı, hâlâ çalıştığının yegâne göstergesiydi.

"İşte senden o insanlara yardım etmeni istiyorum," dedi Anna.

"İhanet etmeni istediğim kişiyse kendi çıkarları uğruna masumları öldüren bir adam. Dünya'yı, Halka'yı ve diğer her şeyi unut. Kendi kendine şunu sor: Ashford'un Holden ile Naomi'yi öldürmesini istiyor musun? Tevekkülü falan boş ver. Sadece bu basit soruyu düşün Claire. Ölmelerine izin verebilir misin? Aynı soru onlara sorulduğunda onlar nasıl bir seçim yaptılar?"

Anna lafı dolandırdığının, aynı sözleri tekrarladığının farkındaydı. Yine de kendini konuşmaktan alıkoyamıyordu. Bir insanı görmeden, sözlerinin yarattığı tepkiyi ölçmeden onun ruhunu kurtarmak için çalışmaya alışkın değildi. O da bu eksiklikleri daha fazla konuşarak kapatma çabasındaydı.

"O insanların öldürülmeleri benim de hoşuma gitmiyor," dedi Cortez. Üslubu üzgün fakat kararlıydı. "Ama fedakârlığa mecburuz. Kutsala giden yol kendini feda etmekten geçer."

"Sen ciddi misin?" Anna neşesiz bir kahkaha attı. "Oturup ilahiyat düellosuna mı tutuşacağız?"

"Burada karşı karşıya kaldığımız şey insanlığın hazır olduğundan daha fazla," dedi Cortez.

"O kararı vermek sana düşmez Hank," dedi Anna, Cortez'le yüz yüzeymişçesine telsizi dürterek. "Öldürdüğünüz insanları düşün. Kimin için çalıştığınızı düşün ve elini vicdanına koyup doğru olanı yaptığınızı söyle."

"Şimdi de iştirak tartışması mı başlatıyorsun?" dedi Cortez. "Sahi mi? Tanrı'nın kulları daima kusurlu olagelmiştir. Günahkâr varlıklar olabiliriz; fakat bizi ahlaki kılan şey ölümcül sonuçlarla karşılaştığımızda bile gerekeni yapabilme gücümüzdür. Bunu en başta senin–"

Kanala kısa bir sessizlik çöktü.

"Cortez?" dedi Anna. Fakat Cortez konuştuğunda ona hitap etmiyordu.

"Clarissa, ne yapıyorsun?"

Genç kadının sesi uyukluyormuşçasına sakindi. "Kapıyı açtım."

Ellinci Bölüm: Holden

Naomi komuta güvertesi hava kilidinin yanındaki duvardan bir erişim paneli sökmüş, sonra da yarısına kadar onun içine girmişti. Artık sadece karnı ve bacakları dışarıdaydı. Manyetik botlarını hava kilidinin dış kapısına tutturmuş olan Holden sevgilisinden gelecek talimatları bekliyordu. Naomi arada bir ondan kapıyı açmayı tekrar denemesini istiyordu ama o âna kadarki tüm girişimleri sonuçsuz kalmıştı. Holden'ın yanında asılı bekleyen Corin tüfeğinin gezinden asansör boşluğunun aşağısını izliyordu. Birkaç dakika önce o tarafta duvarları titreten kısa bir ışık parlaması görmüşlerdi. Şiddetli bir patlamanın olduğu belliydi.

O günkü ikinci son savunmasına geçen Holden yaşadıkları her şeye bitap bir espri anlayışıyla bakar olmuştu. Ölecek yerler söz konusu olduğunda asansör boşluğu ile hava kilidi arasındaki küçük platform hiç de fena sayılmazdı. Asansör boşluğu duvarında yer alan yaklaşık üç metre genişliğindeki bir nişin içindeydiler. Zemin, tavan ve duvarlar geminin dış gövdesiyle aynı seramik-çelik alaşımından yapılmıştı. Arka duvar aynı zamanda hava kilidinin kapısıydı. Ön tarafsa normalde asansörün beklediği bir boşluktan ibaretti. Ashford'un adamları asansör boşluğundan yukarı hücum ettiklerinde en azından nişin zemini biraz siper teşkil edecekti.

Naomi azıcık yana kaydı ve bir bacağını geriye savurdu. Holden telsiz üzerinden kadının erişim mesafesi dışındaki bir şeye uzanma çabasıyla homurdandığını duyabiliyordu.

"Hah!" dedi Naomi utkuyla. "Tamam, bir daha dene."

Holden hava kilidinin dış kapısını açacak düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı.

"Deniyor musun?" diye sordu Naomi.

Holden düğmeye iki kere daha bastı. "Evet. Olmuyor."

"Kahretsin. Bu sefer olacağından emindim..."

Corin adama alaycı bir bakış atacak kadar döndü ama tek kelime etmedi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Holden'ın duygusal benzini bitmişti. Naomi'ye zaman kazandırmak için asansör kabininde bir son savunma yapacağını zannederken varoluşsal bir iç hesaplaşma atlatmıştı. Sonra saldırganlar başka bir yol seçtiklerinde rahatlar gibi olmuştu ama bu sefer de Naomi ateş hattına düşmüştü ve öylesi daha bile kötüydü. Gel gör ki sevgilisi birkaç dakika önce çıkagelmiş, Boğa arkalarını korurken kapıyı açması için kendisini önden yolladığını söylemişti.

Kurdukları her plan fevkalade bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve zayiatlar her adımda arttıkça artmıştı. Ve şimdi önlerinde Ashford'un eşkıyalarıyla, arkalarındaysa kilitli bir kapıyla bir son savunma daha yapıyorlardı ve gidecek hiçbir yerleri kalmamıştı. Aslında dehşet verici bir durumdaydılar ama Holden bu noktada kendini uykulu hissetmekten fazlasını yapamıyordu.

"Tekrar dene," dedi Naomi. Holden hiç bakmadan düğmeye birkaç kez bastı.

"Olmadı."

"Belki..." dedi Naomi ve yine bacaklarını oynatarak kıpırdandı.

"İki kişi geliyor," dedi Corin. Sesi telsiz üzerinde sert ve cızırtılıydı. Holden onun sesini elbise telsizi dışında hiç duymamıştı. Acaba doğal haliyle de aynı nitelikte miydi? Platformun kenarına kadar yürürken manyetik botları yine bir aşağı ve yukarı olduğuna dair beynini kandırmıştı.

Tüfeğinin dürbününden baktığında Marslı piyadelerden ikisinin ucuz çevresel elbiselerinin elverdiği kadar büyük bir süratle asansör boşluğundan yukarı uçtuklarını gördü. Henüz kim olduklarını çıkaramıyordu. Boğa yanlarında değildi.

"Tekrar dene," dedi Naomi.

"Meşgulüm," karşılığını veren Holden olası takipçilere karşı donanma piyadelerinin arkasındaki boşluğu gözden geçirdi. Öyle bir şeye rastlamadı.

Naomi erişim panelinden çıktı ve neler olduğunu görmek üzere onun yanına kadar süzüldü. Piyadeler onlara doğru yüksek hızda uçmayı sürdürdüler, son saniyede takla atarak ters döndüler ve tavana ayak basarak ânında durdular. Kendilerini oradan itip Holden'ın yanına indiler ve manyetik botlarını zemine tutturdular.

Holden artık adamların vizörlerinin arkasını görebiliyordu. Kes-

kin nişancı Juarez'i ve adını bir türlü öğrenemediği koyu tenli kadını hemen tanıdı.

"Bağlantı noktasını kaybettik," dedi Juarez. Bir elinde uzun namlulu tüfeğini, diğerinde dolu bir şarjör tutuyordu. Silahı doldurdu. "Son şarjörüm," dedi ortağına.

Kadın palaskasını kontrol etti. "Üç."

"Rapor verin," dedi Holden, öyle bir niyeti olmadan askeri komuta moduna geçerek. Donanmadayken teğmenlik yapmıştı. Juarez ise bir erbaştı. Harpta kimin emir verip kimin aldığına yönelik eğitim kolay kolay unutulmazdı.

"Düşmanlardan birini bir kafa vuruşuyla hakladım. Sanırım ikinci bir tanesi geriye kalan patlayıcılarımızla etkisiz hale getirildi. Diğer ikisinden haber yok. Patlamada yaralanmış veya ölmüş olabilirler ama öyle bir şeye güvenerek hareket edemeyiz."

"Boğa?" diye sordu Corin.

"Patlayıcılar ondaydı. İkinciyi o hakladı."

"Boğa," diye boğuk bir sesle tekrarladı Corin. Holden kadının gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüp şaşırdı. "Gidip onu almamız lazım."

"Olumsuz," dedi Juarez. "Asansör bir barikat haline geldi. Boğa içeride. Ölüsünü çıkarmaya yönelik bir girişim savunma konumumuza zarar verir."

"Siktir git," diyen Corin yumruklarını sıktı ve keskin nişancıya doğru saldırganca bir adım attı. "Onu geride bırakacak–"

O bir adım daha atamadan Holden kadını palaskasından tutup yerden kaldırdı, sonra da geriye döndürdüğü gibi en yakındaki duvara çarptı. Telsiz üzerinden Corin'in ciğerlerindeki havanın boşaldığını duydu.

"Yas tutmak sonra," dedi Holden, kadını bırakmadan. "İşimiz bittiğinde. O zaman herkes için tutacağız."

Corin onun bileklerini kavradı ve Holden kalp durdurucu bir an boyunca kavgaya tutuşacaklarını sandı. Gürbüz bir güvenlik görevlisiyle yapacağı bir sıfır yerçekimi güreşini kazanabileceğinden epey şüpheliydi. Fakat kadın onun ellerini palaskasından çekmekle yetindi, sonra da kendini yere itti.

"Anlaşıldı komutanım," dedi.

"Nöbete devam," dedi Holden, üslubunu olabildiğince nazik tutarak.

Corin tekrar platformun kenarına gitti. Juarez yorum yapmadan

olup bitenleri seyrediyordu. Saygılı bir beklemenin ardından konuştu. "Planımız nedir komutanım?"

"Naomi kapıyı açmaya çalışsa da henüz başarı sağlayamadı. Asansörü patlatmak size belki bize birkaç dakika kazandırmıştır ama kazandırdığı tek şey o olabilir."

"O iki dakikayı en iyi şekilde değerlendireceğiz," dedi diğer piyade, hafif bir tebessümle. Juarez gevrek gevrek gülerek kadının sırtına bir şaplak attı.

"Öyleyse burası son savunma mevkiimiz," dedi keskin nişancı. "İyi bir sipere ve ateş sahasına sahibiz. Şansım yaver giderse belki bir maskeyi daha delebilirim. Cass, neden sen sağ köşeyi almıyorsun? Corin solu tutabilir ve ben de ortaya geçerim. En yoğun ateşi neresi alırsa Holden orayı destekleyebilir."

Duraklayıp Holden'a kafa salladı. "Tabii hemfikirsen komutanım."

"Hemfikirim," dedi Holden. "Hatta bu mevkiin tüm taktiksel komutasını sana devrediyorum. Ben kapıyı açmasında Naomi'ye yardım edeceğim. Başınız sıkışırsa seslenin."

Juarez botlarını birbirine vurarak mıknatıslarını çalıştırdı, sonra da zıplayıp ayaklarını tavana yapıştırdı. Belini doğrultup uzun namlulu tüfeğini başının üstüne kaldırdı ve asansör boşluğundan aşağı nişan aldı. Holden'ın bakış açısından bilhassa iyi silahlanmış bir yarasaya benziyordu.

"Hareketlenme var," dedi keskin nişancı, neredeyse hiç zaman geçmeden.

"Kahretsin," dedi Cass adlı piyade. "Bariyeri çok çabuk aşmışlar."

"Henüz bu tarafa geçmiş gibi gözükmüyorlar ama duvar vura vura kırılıyormuş gibi göçüyor."

"Bir fikrim var," diyen Naomi platformun kenarına kadar yürüdü, sonra da duvara indi ve asansör boşluğunun karşısına geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Holden.

"Panel," cevabını vermekle yetinen Naomi asansör boşluğu duvarındaki bir erişim kapağını açtı ve delikten içeri girdi. Oyuk onu tamamen yutacak kadar genişti. Holden orada hava kilidinin kapısını açacak bir şey olduğunu sanmıyordu ama umursadığı da yoktu. Naomi orada kaldığı sürece gözükmezdi. Ashford'un adamları onu aramakla uğraşmayabilirlerdi. Muhtemelen mühendisliğe düzenlenen taarruza kimlerin katıldığına dair yeterli bilgiye sahip değillerdi.

"İşte geliyorlar," dedi Juarez, dürbünüyle asansör boşluğunun aşağısına bakarak. "İki kalmış." Silahı bir defa ateş kustu. "Kahretsin, vuramadım." Namlu iki defa daha parladı. Cass da her seferinde dikkatle nişan alarak taarruz tüfeğiyle tekli atışlara başladı. Kötü adamlar bir kilometreden biraz daha yakındılar. Holden bu mesafeden hareket halindeki insan boyutlu bir hedef şöyle dursun, sabit bir nakliye mekiğini bile vurabileceğini sanmıyordu. Fakat Bobbie Draper'la geçirdiği zamanın ardından eğer Cass ateş ediyorsa bunu isabet kaydedebileceğine inanarak yaptığını biliyordu. Böyle bir konuda onunla tartışacak hali yoktu.

"Sekiz yüz metre," dedi Juarez. Sesine bakarak sokaktaki bir yabancıya saati söylediği zannedilebilirdi. "Yedi yüz elli." Tekrar ateş etti.

Cass mermilerini bitirdi, sonra akıcı bir hareketle şarjör değiştirdi. Bir tane daha kalmıştı. Holden kendi fişekliğinden üç şarjör çıkardı ve kadının sol dirseğinin hemen yanında asılı bıraktı. Ateş etmeye ara vermeyen Cass kafa sallayarak teşekkür etti. Juarez iki defa daha tetiğe bastı, sonra, "Bittim," dedi. Yine de dürbününden bakmayı sürdürerek Cass'a mesafe verdi. Aradaki mesafe beş yüz metreye düştüğünde Corin de ateş açtı.

Holden, esaretlerine hayran kalmadan edemedi. Bunların hiçbiri kazanma şansı ne olursa olsun vazgeçecek insanlar değildi. Fakat çabaları aynı zamanda beyhudeydi. Son teknoloji ürünü keşif zırhı giyen askerlere uzak bir tehdit teşkil edebilecek tek silah Juarez'deydi ve adam tüm mermilerini harcamasına rağmen tek bir düşmanı öldürebilmişti. Kısacası hiç şansları olmamasına rağmen sırf onlar gibi insanlar bu tür bir durumda öyle yapacakları için üzerlerine gelen düşmana mermi yağdırıyorlardı; fakat sonunda Aslıford kazanacaktı. Duygusal açıdan tükenmiş olmasaydı Holden'ın tepesi atardı.

Asansör boşluğundaki LED'ler ansızın yanarak hepsini beyaz bir ışığa boğdu. Çalıntı zırhlar giyen iki asker onlara doğru koridordan yukarı uçuyordu. Holden elektriklerin neden geldiğini merak edemeden önce tabanlarında bir gümbürtü hissetti. Asansör duvarının geniş bir bölümü kayarak açıldı. Yedek asansör hidrolik kollar üzerinde yavaşça asansör boşluğuna çıktı, sonra da duvara takılı raylara oturdu. Sistemleri tek tek devreye girerken asansörün kontrol panelindeki ışıklar birbiri ardına yandı. Son olarak paneldeki kırmızı bir ışık üç kez yanıp söndü ve kabin aşağıya doğru yüksek hızda fırlayıp gitti.

"Hıh," dedi Juarez.

Yedek asansör sabit ana asansöre son sürat çarptığında duvarlar Holden'ın kaskını bir çan gibi çınlatacak kadar sertçe sarsıldı.

"Vay," dedi Cass.

Corin platformun kenarından sarkarak aşağı baktı. "Canınız cehenneme!" diye bağırdı vakuma.

Naomi'nin başı birkaç saniye sonra kapağı açık erişim panelinden dışarı uzandı. Kadın yukarıdan onlara bakarak el salladı. "İşe yaradı mı?"

Holden huzura kapılamayacak kadar tükenmiş olduğunu keşfetti. "Sanırım."

"Üzerlerindeki zırhlar epey sağlamdır," dedi Juarez. "Belki onlara bir şey olmamıştır, ama o hızda zırhların içinde ne varsa herhalde sıvılaşmıştır."

Naomi asansör boşluğu duvarı boyunca yürüdü ve köşeye vardığında onların platformuna ayak bastı. "Silahlarla aram pek iyi değildir," dedi neredeyse mahcup bir ses tonuyla.

"Yok," dedi Juarez, teslim olurcasına ellerini sallayarak. "Sen bildiğini yapmaya devam et. Yeter ki yoluna çıkarsam beni uyar."

"Ama bu kapı sorunumuzu çözmüyor," diye yine o mahcup tonda ekledi Naomi.

Bir çevresel elbise giyerken sevgilisini öpemeyeceği için Holden kolunu onun omzuna attı ve yandan sıkıca sarıldı. "Yine de 'paramparça edilmek üzere olma' sorunumuzu çözmene çok sevindim."

Naomi hava kilidinden bahsettiğinde dönüp oraya bakmış olan Corin, "Açıl susam açıl," dedi. Hava kilidinin dış kapısı kayarak açıldı.

"Yok daha neler," dedi Holden. "Yanlış mı gördüm, yoksa kapıyı sihirle mi açtın?"

"Yeşil devir ışığı yanıp sönüyordu," diye karşılık verdi Corin.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Holden, sevgilisine doğru dönerek.

"Hayır."

"Öyleyse dikkatli olmalıyız." Holden tüfeğini ve kalan cephanesini Juarez'e verdi, ardından tabancasını çekti. "Juarez, iç kapı açıldığında öne sen geç."

Cass kafa salladı ve Naomi devir düğmesine bastı. Dış kapı kapandı ve gergin geçen iki dakika boyunca hava basıncı dengelendi. İç kapı nihayet açıldığında Naomi hariç herkes silahını oraya doğrultuyordu.

Öteki tarafta başka bir asansörle son bulan kısa bir koridordan

ve koridorun ortasında sola doğru uzanan ikinci bir holden başka hiçbir şey yoktu.

"Orası köprüye çıkar," dedi Corin, holü göstererek. "Beş metre uzunluğunda ve yaklaşık bir buçuk metre genişliğindedir. Girişte bir kaporta bulunur ama yalnızca acil durum basınç boşalımında kapanıp kilitlenir. Yahut güvenlik istasyonundaki biri o yönde komut verirse."

"Öyleyse ilk hedefimiz orası," dedi Holden. "Cass, içeri girdiğimizde sağa dön ve güvenlik istasyonunun kontrolünü ele geçir. Juarez, sen soldan git ve açılabilecek bir karşı ateşi Cass'tan uzak tutmaya çalış. Corin ve ben dümdüz gidip Ashford'u yakalamayı deneyeceğiz. Kafasına silah dayarsak sanırım bu iş derhal biter. Naomi, sen burada kal ama çağırdığımızda koşa koşa gelmeye hazır ol. Geminin kontrolünü devralmak sana kalıyor."

"Bu epey boktan bir plan Teğmen," dedi Juarez, sırıtarak.

"Daha iyi bir tane düşünebiliyor musun?"

"Hayır, o yüzden bir an önce işe koyulalım." Juarez tüfeği omzuna dayadı ve manyetik botlarını hızlı hızlı sürüyerek koridorda ilerledi. Bir elini dostunun sırtına koyan Cass onu yakından takip etti. Holden üçüncü sıraya geçerken Corin arkadan geldi. Naomi kaygılı ellerle alet çantasını sımsıkı tutarak asansör kapısının yanında kaldı.

Kavşağa vardıklarında Juarez durmalarını işaret etti, sonra da başını köşeden çıkardı. Ancak geri çekildikten sonra konuştu. "Köprü giriş noktasına kadar ortalık tenha gözüküyor. İçeri girdiğimizde elinizi çabuk tutun. Ne olursa olsun durmayın. Günü kurtaracak olan şey azami saldırganlık."

Keskin nişancı herkesten onay aldıktan sonra üçten geriye saydı, "Yürüyün!" diye bağırdı ve ânında vuruldu.

Açılan ateş o kadar beklenmedikti ki Cass kendini geriye atarak Holden'a çarptı. Acıyla bağıran Juarez tekrar bulundukları koridora daldı. Etrafındaki duvarlara ve güverteye mermi yağdı. Havasız asansör boşluğunun uzun sessizliğinden sonra silah ve mermi sesleri baş döndürücü, sağır ediciydi.

Cass ile Holden keskin nişancıyı kollarından tutarak köşenin arkasına ve ateş sahasının dışına çektiler. Cass kavşağı kollarken Holden yaralı adamı gözden geçirdi. Juarez kalçasından, kolunun üst kısmından ve ayağından vurulmuştu. Yaralarının hiçbiri ölümcül gözükmüyordu ama hepsi bir araya geldiğinde fazla geçmeden

kan kaybından ölmesi işten bile değildi. Holden hava kilidine kadar onu koridordan geriye sürükledi. Naomi oraya bakıp kafa sallayana kadar da ilkyardım dolabını işaret etti.

"Elinden geleni yap," dedi Holden sevgilisine ve koridordaki Cass'ın yanına döndü.

Orada olduğunu haber vermek için elini kadının sırtına koydu. "Açılan ateşin yoğunluna bakılırsa on ilâ on iki atıcı var," dedi Cass. "Çoğunlukla hafif taarruz tüfekleri ve tabancalar. Bir de pompalı tüfek. O koridor tam bir ölüm kutusu. Aşmanın hiçbir yolu yok."

"Kahretsin!" diye hüsranla bağırdı Holden. Evren onu pes ettirene kadar bekleyip önüne bir umut kırıntısı atıyor, sonra da o kırıntıyı çekip alıyordu.

"Yeni plan?" diye sordu Corin.

"Sanırım ateşe karşılık vereceğiz," dedi Holden, sonra da köşenin arkasından kısmen çıkıp çabucak üç atış yaptı. Tam zamanında geri çekilmeseydi arkasındaki duvarı kevgire çeviren yaylım ateşinden sakınamayacaktı. Atışlar seyreldiğinde Cass kendini açıklığın diğer tarafına attı. Yaptığı riskli bir hareketti ama vurulmadan karşıya ulaştı ve o da taarruz tüfeğiyle ateşe başladı. Karşı ateşle onu geri püskürttüklerinde Corin yanındaki Holden'ın arkasından uzandı ve birkaç el silah sıktı.

O ateş hattından çekilemeden önce bir mermi çevresel elbisesinin kolunu delip geçerek etrafa beyaz dolgu maddesi ve siyah izolasyon jeli püskürttü.

"Vurulmadım, vurulmadım!" diye bağırdı Corin. Cass o sırada savunmacıların toparlanmalarını önlemek için tekrar kendi köşesinden uzanıp ateş açtı.

Holden koridorun aşağısına göz attı. Naomi keskin nişancının çevresel elbisesini çıkarıyor, bir yandan da adamın açık yaralarına sargı spreyi sıkıyordu.

Bir diğer yaylım ateşi Cass ile Corin'i sipere girmeye zorladı. Atışlar bir saniyeliğine kesilir gibi olunca Holden kolunu uzatıp birkaç mermi daha sıktı.

Onlar gibiler kazanma şansı olmadığında bile böyle yapardı.

Elli Birinci Bölüm: Clarissa

"Sen ne halt yedin?" diye bağırdı Ashford. Yüzü şiş ve mosmordu. Kapıldığı hiddet, bir köpeğin dişlerini göstermesi gibi dudaklarını arkaya doğru germişti. Clarissa korkması, bir şeyler hissetmesi gerektiğinin farkındaydı. Onun yerine on dördündeyken yaptığı şekilde omuz silkti ve sözlerini tekrarladı.

"Kapıyı açtım."

Bir saniye bile geçmeden koridorda biri belirdi ve Ashford'un adamları ateş açarak onu geri püskürttüler.

"Koridorda beş kişi var," dedi Ashford'un yandaşlarından biri. Adam güvenlik kamerası görüntülerine bakıyordu. "Üç kadın, iki erkek. Biri Corin. Sanırım Jim Holden da aralarında."

Ashford tiksintiyle başını iki yana salladı.

"Onları ne bok yemeye içeri aldın?" diye sorarken ses tonu zehir gibiydi.

"Onları ben öldürmediysem sen de öldüremeyeceksin," dedi Clarissa.

"Ne yaptığının farkında değildi," dedi Cortez, genç kadın ile Ashford'un arasına girerek. Onu kendi bedeniyle koruyordu. "Söylediğim bir şeyi yanlış anladı. Kötü bir niyeti yoktu Kaptan. Kız sadece–"

"Biri onu vursun," dedi Ashford.

"Hayır!" diye haykırdı Cortez. Sanki vurulması emredilen kişi kendisiydi.

En yakınlarındaki muhafız onlara doğru döndü. Silahının namlusu ansızın kocaman olmuş gibiydi. Fakat silah sesi ondan gelmedi. Köprüye çıkan koridorun kenarında bir suret –belki bir erkek, belki de bir kadın– kıpırdadı ve içerisi açılan yaylım ateşinin takırtısıyla doldu. Unutulan Clarissa kapı aralığından geçerek tekrar güvenlik ofisine girdi. Onu takip eden Cortez belki gürültüyü, belki gelecek

bir mermiyi, belki de ikisini birden kesmek için elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Adam teselli etmek istercesine bir elini Clarissa'nın omzuna koydu; fakat hareketi genç kadını biraz zemine, kendiniyse biraz tavana itmekten başka bir işe yaramadı.

"Ah," diye mırıldandı Cortez. "Keşke bunu yapmasaydın. Keşke yapmasaydın."

Anna halen güvenlik istasyonundaki monitörde konuşuyordu. Yavaş Bölge Özgür Kanalı yılmadan çalışmaya devam ediyordu. Köprüden yine silah sesleri yükseldi. "İşlerini bitirin!" diye bağırdı Ashford. "Hepsinin işini bitirin!" Fakat Clarissa'nın görebildiği kadarıyla nöbetçiler koridora hücum etmemişlerdi. Zaten etmelerine gerek de yoktu. Holden, Naomi ve yanlarında her kim varsa eninde sonunda ya cephanesiz kalacaklardı, ya da öleceklerdi. Veya Ashford ile adamları ölecekti ve Holden daha sonra gelip onu ve Cortez'i öldürecekti. Clarissa her halükârda durumun kendisi için iyi sonuçlanacağını düşünmüyordu. Ve bunun bir sakıncası yoktu. Ne de olsa buraya ölmek için gelmişti.

Lakin.

"Dediklerini duydunuz mu? Anna'nın dediklerini?"

"Anna Volovodov burada olup bitenlere dair büyük bir yanılgı içinde," dedi Cortez. "Daha en baştan onu projeye dahil etmek bir hataydı. Onun yerine Muhammed al Mubi'yi çağırmam gerektiğini biliyordum."

"Anna'nın *dediklerini* duydunuz mu?"

"Sen neyden bahsediyorsun, çocuğum?"

"Anna eğer Halka'ya saldırırsak istasyonun öteki taraftakilere karşı harekete geçeceğini söyledi. Herkese karşı."

"Anna bunu bilemez," dedi Cortez. "Bu tam da düşmanın bizi yanıltmak için söyleyeceği türde bir şey."

"Bunu söyleyen Anna değildi ki," dedi Clarissa. "Ona Holden söyledi."

"İnsanlara 'bir şeyler' söyleyerek bir savaş çıkaran James Holden mı?"

Clarissa kafa salladı. Holden en az bir savaş başlatmıştı. Protogen'i yok etmişti ve öyle yaparak en sonunda Mao-Kwik ile babasını deviren domino taşlarını birbiri ardına yıkmıştı. Hepsi onun başının altından çıkmıştı.

Fakat.

"Holden yalan söylemedi. Yaptığı onca şeye rağmen bir kere bile yalan söylemedi."

Cortez karşılık vermek için ağzını açtı. Yüzünde alaycı bir sırıtış daha şimdiden hazırdı, ama o konuşamadan silahlar tekrar patladı. Clarissa rahibin gürültü karşısında irkildiğini hissedebiliyordu. İçerisi patlamış barut tozunun kokusuyla doldukça hava dönüştürücüler yüksek partikül moduna geçiyor, Clarissa pervanelerdeki farkı işitebiliyordu. Muhtemelen köprüdeki başka hiç kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Değişim onlar için azıcık artan bir uğultudan ibaret olmalıydı. Tabii o kadarını bile fark edebilirlerse.

Cortez parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Ortaklıkta dolaşma," dedi adam. "Çatışma bittiğinde, Ashford bu işi hallettiğinde onunla konuşabilirim. Amacının onu baltalamak olmadığını açıklayabilirim. Bir hata yaptın. Seni affeder."

Clarissa boynunu büktü. Kafası karmakarışıktı. Açlığın ve silah seslerinin faydası da yoktu. Jim Holden, yani küçük düşürmek ve yok etmek için bu kadar uzaklara geldiği adam, dışarıdaki o koridordaydı. Fakat artık onun ölmesini istemiyordu. Babası Dünya'daydı ve Clarissa hem onu hem de diğer herkesi kurtarmak –veya bir ihtimal ortadan kaldırmak– üzereydi. Ren'i öldürmüştü ve bunu telafi etmesi mümkün değildi. Canını verse bile.

Kendinden ne kadar da emin olmuştu. Ne büyük zorluklara katlanmıştı. Her şeyini feda etmişti ve sonuçta kendini bomboş –ve de kirli– hissetmekten öteye geçememişti. Parası, zamanı ve soyadına tapmasaydı sahip olabileceği gelecek çoktan uçup gitmişti. Şimdi de canını ortaya koymuştu fakat Anna'yla konuştuktan sonra bunun da boş bir adak olmayacağından emin değildi.

Hissettiği kafa karışıklığı ve ümitsizlik sanki kulaklarında vızıldıyordu. Yine de tüm bunların arasından yükselen ses ne gariptir ki kendisininkine çok benziyordu. Ve o seste aşağılama, hiddet ve sıkı sıkıya tutunabileceği tek bir katiyet mevcuttu.

"Ashford kim oluyor da beni affedecek?" dedi genç kadın.

Cortez onu ilk defa görürcesine gözlerini kırpıştırdı.

"Aynı şekilde," dedi Clarissa, "*sen* kim oluyorsun?"

Genç kadın döndü ve kendini kapı çerçevesinden hafifçe iterek Cortez'i geride bıraktı. Hem Ashford hem de adamları silahlıydı. Açılacak bir sonraki ateşi bekliyorlardı. Tabancasını önünde tutarak kontrol panelinin arkasında saklanan Ashford avucunu kontrollere vurdu.

"Ruiz!" diye bağırdı. Sesi kısılmıştı. Bu kıyametin kopmasını kaç saattir bekliyorlardı? Clarissa adamın ne kadar gergin olduğunu

duyabiliyordu. "Ateş etmeye hazır mıyız? Bana hazır olduğumuzu söyle!"

Kadının korkudan iyice tizleşmiş sesi geldi.

"Hazırız komutanım. Şebeke tekrar devrede. Taramalar tümden yeşil. Bu sefer işe yaramalı. Ne olur beni öldürme. *Ne olur.*"

Demek ki buraya kadardı. Clarissa kafasındaki bir taş yerine oturmuşçasına sorunu nasıl çözebileceğini anladı; tabii zamanı kaldıysa.

Dilini damağına dayayıp hafifçe bastırdı ve saatin ters yönünde iki defa çevirdi. Vücudundaki ilave salgı bezleri onu beklermişçesine derhal canlandı ve dünya bir anlığına bembeyaz kesildi. Clarissa o ilk hücumda haykırmış olabileceğini düşündü; fakat kendine geldiğinde –hatta kendinin ötesine geçtiğinde– hiç kimseden bir tepki gelmediğini gördü. Herkes silahını koridora doğrultmuş bekliyordu. Hepsi de bir zamanlar genç kadının yaptığı gibi James Holden tehdidine odaklanmıştı. Yalnızca Ashford hariç. Kaptan silahını havada asılı bırakarak ateşleme komutlarını girmeye hazırlanıyordu. İşte Clarissa'nın bu kadar zamanı vardı. Yeterli değildi. Damarları muharebe ilaçlarıyla dolu olsa bile adam lazeri ateşlemeden önce yapılması gerekeni yapamazdı.

Bu yüzden Ashford birinci adım olup çıktı.

Clarissa iki ayağını birden kapı çerçevesine dayadı ve kendini köprünün açık alanına itti. Hava, batmazlığı olmayan bir su kütlesi gibi akışkansı ve yoğun geliyordu. Bir kadın kendini siperden dışarı atarak Ashford'a ateş açtı ve Ashford'un adamları ona karşılık verdiler. Namluların kustuğu alevler duman olup uçtu, sonra yerlerini yenileri aldı. Clarissa mermileri göremese de havada çizdikleri yol kısacık bir anlığına yerini korudu. Hiçliğin içindeki hiçlik tünelleri misali. Genç kadın dizlerini göğsüne çekti. Ashford'a varmış olmuştu. Adamın parmağı aşağı iniyor, belki de iletişim lazerini ateşlemek için kontrol ekranına dokunmaya hazırlanıyordu. Clarissa elinden geldiği kadar sert bir tekme attı.

Kaslarının son raddeye kadar gerilmesi, bağ dokuların ve kirişlerin azami işleyiş sınırlarının ötesine kadar zorlanması parlak bir acı getirdi ama bu neşeden bütünüyle yoksun bir his değildi. Clarissa'nın zamanlaması sadece azıcık yanlıştı. Ashford'un gövdesine değil de omuzlarına ve başına vurdu. Çarpmayı tüm vücuduyla hissetti. Darbenin şiddetiyle çenesi şak diye kapandı. Gözleri kocaman açılan Ashford kontrol panelinden geriye savruldu. Nöbetçile-

rinden ikisi silahlarını genç kadına doğrultmaya başladı; fakat Clarissa çarpışma koltuğunun kaidesine yaslandı, sonra da silkinerek o noktadan uzaklaştı. Silahlardan önce biri, sonra diğeri, sonra da ikisi birden ateş aldı. Sanki bir fırtınada şimşekler çakıyordu. Mermiler uçtu ve havada dönen Clarissa hem dönüş hızını arttırmak, hem de daha az yer kaplamak için kollarını bedenine yasladı.

Koridordaki kadınlardan biri uzanıp odaya yaylım ateşi açtı. Clarissa en uzak duvara doğru süzülürken mermilerden birinin bir nöbetçiye isabet etmesini seyretti. Havada döndükçe eski bir filmden kesik kesik sahneler görüyor gibiydi. Koridordaki kadın ve silah namlusunun ateş kusması... Yerinden kıpırdamayan, fakat daha şimdiden boynundan kanlar akan nöbetçi... Bir gölete taş atılması gibi adamın derisindeki çarpma noktasından etrafa yayılan küçük şok dalgası... Kanlar bir gülün açılması gibi yaradan fışkırarak havaya dağılırken nöbetçinin geriye savrulması... Clarissa aynı şeyin kendi başına da geleceğini biliyordu. Damarlarında akan, bir sara nöbeti gibi beynini dağlayan ilaçlar bedensel kabiliyetlerini değiştiremezdi. Mermilerden biri üstüne gelirse ondan sakınamazdı. Bu yüzden hiçbirinin gelmeyeceğini umarak yapılması gerekeni yaptı.

Erişim paneli açık, geminin iç organları meydandı. Genç kadın panelin kenarını nazikçe tutarak kendini yavaşlattı. Metalin avucunda kestiği yerden kan sızdı. Clarissa'nın hissettiği acı değil, sadece bir tür sıcaklıktı. Vücudu ona yok sayabileceği bir mesaj veriyordu. Akım regülatörü bir çanak kontrol panelinin arkasındaydı. Clarissa elini uzatıp parmaklarıyla solgun seramik yüzeyi okşadı. Hata göstergesi yeşildi. Genç kadın bir nefes aldı, regülatörü sıkıca kavradı, aşağıya bastırdı, döndürdü ve asıldı. Birim yerinden çıktı.

Bir silah patladı. Önündeki duvarda bir iz belirdi ve etrafa metal kırıkları saçıldı. Ona ateş ediyorlardı. Veya yakınına. Önemi yoktu. Clarissa birimi ters çevirdi ve tekrar yerine taktı. Regülatörün göstergesi bir an için kırmızı yandı, sonra yeşile döndü. Tıpkı Ren'in gösterdiği gibi. *Berbat bir tasarım*, diye sırıtarak düşündü ve regülatörün sıfırlama düğmesine bastı. İki atış daha yapıldı ve çıkan ses bir darbe gibi kulak zarlarına indi. Zaman tekledi. Clarissa sıfırlama düğmesine ne kadardır bastığını, parmağını üstünden çekip çekmediğini bilmiyordu. Şimdiye dek bitmesi gerekiyordu ama zaman öylesine güvenilmezdi ki. Dünya yine tekledi. Kriz başlıyordu.

Regülatör göstergesi kırmızıya döndü. Clarissa gülümseyip gevşedi. Zincirleme arızayı geminin ta kendisiymişçesine görebiliyor-

du. Kötü bir ölçüm bir sonrakini tetikliyor, arıza seviyeleri hızla ve artarak birbirini izliyordu. *Behemot*'un sinir sistemi tanımlayamadığı bir tehlike sezdikçe tekrar güvende olmak veya en azından durumun daha da kötüye gitmesini önlemek için elinden geleni yapıyordu.

Arızalar zinciri sonuna geldi.

Clarissa arkasına döndü. Ashford çarpışma koltuğuna çıkmıştı. Bir eliyle emniyet kemerini tutuyor, ayaklarını minderin jeline bastırıyordu. Ağzı öfkeden açık duruyordu. Adamlarından ikisi daha genç kadına doğru dönüp silahlarını ona doğrultmuşlardı. Yüzleri neredeyse ifadesizdi.

Hepsinin arkasında, köprünün karşı tarafında Cortez güvenlik ofisinin kapı aralığıyla çevriliydi. Suratı bir kaygı ve şaşkınlık maskesi gibiydi. Clarissa rahibin beklenmedik olaylarla pek de iyi başa çıkamadığını düşündü. Tüm bunlar onun için çok zor olmalıydı. Daha önce Cortez'in babasına ne kadar benzediğini fark etmemişti. Belki sebep çenelerinin biçimiyle ilgiliydi. Veya gözleriyle.

Işıklar titreşti. Genç kadın vücudunun titremeye başladığını sezdi. Bu yolun sonuydu. Onun için. Hepsi için. Krizin ilk seğirtisi bir kramp gibi sırtına saplandı. Midesi bulanmaya başladı. Hiçbiri umurunda değildi.

Yaptım Ren, diye aklından geçirdi. *Bana nasıl yapılacağını gösterdin ve ben de yaptım. Sanırım herkesi kurtardım. Daha doğrusu kurtardık.*

Ashford havada asılı duran silahını kaptığı gibi ona çevirdi. Adam Clarissa'ya etin yırtılması gibi gelen bir sesle haykırdı. Cortez arkadan bağırıyor, kendini onlara doğru fırlatıyordu. Yaşlı adamın elinde temasla çalışan bir şok tabancası vardı ve yüzündeki ısdırap sevindiriciydi. Genç kadına neler olacağını umursadığını görmek iyiydi. Işıklar bir kez daha titreşti ve Ashford namluyu Clarissa'ya doğrulturken tümüyle söndü. Acil durum aydınlatması devreye girmedi.

Tümden karanlık. Sonra bir anlığına ışık.

Sonra yine karanlık.

Elli İkinci Bölüm: Holden

Holden boşalan şarjörünü çıkarıp bir yenisine uzandı. Parmakları şarjörün olmasını beklediği yerde boşluktan başka bir şeye rastlamadı. Anlaşılan cephanesini idareli kullanmamıştı. En azından bir şarjörü yedekte bekletmek istemişti. Corin tüfeğiyle onun arkasından ateş ediyordu. Kadının kemerinde fazladan tabanca cephanesi vardı. Holden sorma gereği duymadan o kemerdeki şarjörleri çıkarıp kendininkine takmaya başladı. Corin birkaç el daha ateş etti ve Holden'ın işini bitirmesini bekledi. Bu o tür bir çatışmaydı.

Cass kendi köşesinden uzanarak ateş ediyordu. Cevaben atılan mermiler onun bulunduğu kısım hariç koridorun o tarafındaki her yere isabet etti. Holden tam ona sipere kaçmasını bağıracakken ışıklar sönüverdi.

Değişen tek şey ışıklar değildi. Fiziki durumuyla ilgili o kadar çok şey aynı anda değişti ki uyum sağlayamadı. Elli milyon yıllık tepki algoritmalarıyla çalışan arka beyni zehirlenme ihtimaline karşılık ona midesinin bulanmasını söyledi.

Holden o bulantıyla dizleri üstüne yığıldı. Yerçekiminin aniden gelişi pek çok değişimden sadece biriydi. Dizleri zemine çarptı, çünkü artık o ağır çevresel elbiseyi giymiyordu. Bu, aynı zamanda havayı koklayabildiği anlamına geliyordu. Hava bataklıkları çağrıştıran hafif bir sülfür kokusu taşıyordu. İç kulağı Coriolis etkisini haber vermediğine göre dönmüyorlardı. Jet motorlarının sesi de duyulmadığı için belli ki *Behemot* itiş altında değildi.

Holden etrafındaki zemini yokladı. Nemli toprağa dokunur gibiydi. Eline ufak ufak taşlar ve kısa bitkileri andıran bir şeyler geldi.

"Ah, hey, kusura bakma," dedi bir ses. Miller'a aitti. Görünür bir ışık kaynağı olmaksızın ortamdaki aydınlık seviyesi arttı. Holden yosun ile çim karışımına benzeyen bir bitki örtüsüyle kaplı geniş bir düzlükte çırılçıplak diz çökmüştü. Hava mehtaplı bir gece kadar ka-

ranlıktı ama tepede ne ay ne de yıldızlar parlıyordu. Uzaklarda orman gibi bir şey göze çarpıyor, onun da ötesinde dağlar yükseliyordu. Halen gri renkli eski püskü takım elbisesini ve gülünç şapkasını giyen Miller birkaç metre uzakta durmuş gökyüzüne bakıyordu.

"Neresi?" diyebildi Holden.

"Bu gezegen katalogda vardı. Bulabildiğim en Dünya benzeri yerdi. Sakinleşmene yardım edeceğini düşündüm."

"Sahiden burada mıyım?"

Miller güldü. Holden'la son konuştuğundan beri sesinin tınısında bir değişiklik olmuştu. Kulağa daha bir huzurlu ve tam geliyordu. Ve de engin. "Evlat, *ben* bile burada değilim. Ama konuşabileceğimiz bir yer gerekiyordu ve burası bembeyaz bir boşluktan daha hoş gözüktü. Artık böyle şeylere ayırabilecek kadar işlemci gücüne sahibim."

Holden ayağa kalkarken bir simülasyonda olmasına rağmen çıplaklığından utanıyor, fakat durumunu değiştirmenin bir yolunu göremiyordu. İyi de bu *gerçekten* bir simülasyonsa daha başka meseleler ortaya çıkıyordu.

"Hâlâ bir silahlı çatışmada mıyım?"

Miller tam olarak ona bakmaksızın döndü. "Hımm?"

"Beni aldığında bir silahlı çatışmadaydım. Eğer bu altı üstü beynimde çalışan bir simülasyonsa hâlâ o çatışmanın içinde miyim? Gözlerim geriye yuvarlanmış olarak havada falan mı uçuyorum?"

Miller mahzun gözüktü. "Belki."

"Belki mi?"

"Belki. Bak, kafana takma. İşimiz uzun sürmeyecek."

Holden adamın gözlerine bakmak için gidip onun yanında durdu. Miller her zamanki hüzünlü tazı tebessümünü etti. Gözleri parlak bir elektrik mavisiydi.

"Ama başardık mı? Elektrik sınırının altına indik mi?"

"İndiniz. Ben de istasyonu sizin esasen taş-toprak olduğunuza inandırdım."

"Yani Dünya'yı kurtardık mı?"

"Eh," diye karşılık verdi Miller, elleriyle Kuşak tarzında omuz silkerek. "Dünya'yı *da* kurtardık. Orası asla büyük planın bir parçası değildi ama hoş bir ikramiye oldu."

"Önemsemen ne kadar güzel."

"Ah," dedi Miller, korkutucu denebilecek o kahkahasını atarak. "Önemsediğim falan yok. Demek istediğim insan olmayı hatırlıyo-

rum. Simülasyon o açıdan çok iyi. Ama gerçekten önemsemeden önemsediğimi hatırlıyorum; bilmem anlatabildim mi."

"Peki."

"Oh, hey, şuna bir bak," diyen Miller simsiyah gökyüzünü işaret etti. Gök bir anda parlak mavi Halkalarla doldu. Sanki Alex'in karahindibasının merkezindeydiler ve Yavaş Bölge'nin bin küsur geçidi çiçeğin tohumları gibi etraflarında dönüyordu. "Abrakadabra!" dedi Miller. Geçitler aynı anda renk değiştirip binlerce başka güneş sistemini yansıtan birer ayna haline geldi. Holden yabancı yıldızları ve onların yörüngesinde bulunan dünyaları kendi gözleriyle görebiliyordu. Miller'ın simülasyona biraz sanatsal katkıda bulunduğunu tahmin etti.

Ayaklarının altından bir vıraklama geldi. Holden aşağı baktığında upuzun uzuvlara sahip kurbağaya benzer bir canlıya rastladı. Derisi griye çalan yaratığın fark edilir bir gözü yoktu ve ağzı keskin görünen küçücük dişlerle doluydu. Çıplak ayak parmaklarının yaratıktan sadece bir-iki düzine santim uzakta olduğu Holden'ın dikkatinden kaçmadı. Miller bakma gereği duymadan pabucuyla kurbağaya bir tekme attı. Yaratık aşırı uzun bacaklarını kullanarak gözün zor takip ettiği bir hızla düzlükte uzaklaştı.

"Orada tüm geçitler açıldı mı?"

Miller ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Anlarsın ya," diye devam etti Holden. "Gerçeklikte diyorum."

"Gerçeklik nedir ki?" karşılığını veren Miller gözünü tekrar gece göğüne ve orada girdap gibi dönen geçitlere dikti.

"Yaşadığım yer var ya, orası."

"Anladım. Evet, tüm geçitler açıldı."

"Peki hepimizi öldürmeye gelen istilacı canavar filoları var mı?"

"Henüz yok," dedi Miller. "Ki bu da kendi açısından ilginç bir durum."

"Espri yapıyordum."

"Ben yapmıyordum," dedi Miller. "Hesaplı bir riskti. Ama şimdilik etraf temiz gözüküyor."

"Ama biz o geçitlerden geçebiliriz. Oralara gidebiliriz."

"Yapabilirsiniz," dedi Miller. "Ve sizi doğru tanımışsam yapacaksınız da."

Holden kısa bir süreliğine Ashford'u, *Behemot*'u, ölümleri, şiddeti ve dikkatini dağıtan daha başka binlerce şeyi unutarak gerçekten nerede olduklarını hatırladı. Gerçekten ne yaptıklarını.

Ve tüm bunların ne anlama geldiğini.

İnsanlığın yıldızlara dağılmasına tanıklık edecekti. O ve Naomi, çocukları, torunları. Üreme kısıtlamaları olmadan yerleşilebilecek binlerce dünya. İnsan ırkı için yepyeni bir altın çağ. Üstelik bu bir bakıma *Nauvoo*'nun sayesinde gerçekleşmişti. Fred tüm bunları Mormonlara anlatabilirdi. Belki ona açtıkları davadan vazgeçerlerdi.

"Vay canına," dedi.

"Evet ama hemen mutluluktan havalara uçma," dedi Miller. "Seni uyarıp duruyorum. Kapılar ve köşeler, evlat. Oralarda adamın işini bitiriverirler. Siz insanlar laftan anlamayacak kadar aptalsınız. Eh, nasılsa yakında dersinizi alırsınız. Benim işim sonraki adımlarda insan ırkına dadılık yapmak değil."

Holden ayağını yere sürttü. Toprağı kazıdığında yerden bal gibi kokan berrak bir sıvı sızdı. Miller bu dünyanın da istasyonun kataloğunda olduğunu söylemişti. *Günün birinde burada yaşayabilirim.* Düşüncesi bile hayret vericiydi.

Gökyüzünde bir değişim gerçekleşti. Artık istasyonun etrafında mahsur kalan gemiler görülebiliyordu. Hepsi de yavaşça sürüklenerek birbirinden uzaklaşıyordu. "Onları serbest mi bıraktın?"

"Ben bırakmadım. İstasyon tecridi kaldırdı," dedi Miller. "Ben de güvenlik sistemini temelli kapattım. Nasılsa ona gerek yok. Siz maymunlardan biri parmağını ait olmayan bir yere soktuğu zaman patlak vermeyi bekleyen bir kaza gibiydi. Ashford denen o lavuk sahiden de geçitlere hasar verebileceğini mi sandı?"

"Tüm o geçitlerin arkasında bunun gibi dünyalar mı var?"

"Belki bazılarında vardır. Kim bilir?" Miller tekrar ona doğru döndü. Ürkütücü mavi gözleri sırlarla doluydu. "Birileri burada bir savaş verdi, evlat. Bu galaksiyi ve belki daha da fazlasını kapsayan bir savaş. Takımım maçı kaybetti ve hepsi de ölüp gitti. Hem de bir-iki milyar yıl önce. O kapıların arkasında neyin beklediğini kim bilebilir?"

"Herhalde gidip bakmamız gerekecek," karşılığını verdi Holden. Cesur bir tavır takınsa da korkmamak elinde değildi.

"Kapılar ve köşeler," diye tekrarladı Miller. Sesindeki bir şey Holden'a bunun son uyarı olduğunu söyledi.

Gökyüzüne bakarak gemilerin ağır ağır uzaklaşmasını seyrettiler. Holden ilk füzelerin fırlatılmasını beklediyse de öyle bir şey olmadı. Herkes uslu duruyordu. Belki de *Behemot*'ta yaşananlar insanları değiştirmişti. Belki o değişimi geldikleri yere götürürler, di-

ğerlerine de bulaştırırlardı. Bu amin denilecek bir dua değildi ama Holden iflah olmaz bir iyimserdi. İnsanlara ihtiyaç duydukları bilgiyi verir ve doğru olanı yapacaklarına güvenirdi. Hayata başka bir gözle bakmayı bilmezdi.

Veya belki de hareket halindeki gemiler yalnızca Miller'ın simülasyonuna eklediği bir rötuştu ve insanlık en ufak bir şey öğrenmemişti.

"Eh," dedi Holden, birkaç dakika sessizce gökyüzünü seyrettikten sonra. "Uğradığın için sağ ol. Sanırım artık çatışmama geri dönsem iyi olacak."

"Daha seninle işim bitmedi," dedi Miller. Sesinin tonu yumuşaktı ama sözcükler kulağa kötü geliyordu.

"Peki."

"Ben insanlığın bozduklarını onarayım diye yaratılmadım," dedi Miller. "Sırf size geçitleri açmak ve tecridi kaldırmak için buraya gelmedim. Bunlar hep tesadüfi şeylerdi. Beni yaratan şey yollar inşa etmekten başka bir işe yaramıyor. Ve şimdi o yolları sipariş eden galaksi geneline yayılmış uygarlığa neler olduğunu öğrenmek için beni kullanmak istiyor."

"İstasyonun yaratıcıları topyekün öldülerse bunun artık ne önemi var ki?"

"Önemi yok," dedi Miller, bitkin bir omuz silkişle. "Hem de azıcık bile. Ama *Roci*'nin navigasyon bilgisayarına seni bir yere götürmesi komutunu girersen ve bir saniye sonra düşüp ölürsen *Roci* bunun artık bir önemi olmadığına karar verip gitmekten cayar mı?"

"Hayır," dedi Holden. Karşısındaki Miller oluşumunu anlıyor ve onun için daha önce mümkün olabileceğine ihtimal vermediği bir keder duymaya başlıyordu.

"Şebekeyle bağlantı kurmamız gerekiyordu. Şebeke ortadan kalktıysa bile görevimiz değişmedi. Venüs'ten çıkan şey aptal, evlat. Sadece tek bir şey yapmayı biliyor. Araştırma yapmaktan anlamıyor. Ama ben anlıyorum. Ve o bana sahip. O yüzden de cevapların hiçbiri evren geneli için zerre kadar anlam taşımasa bile gidip araştırma yapacağım."

"Anlıyorum," dedi Holden. "Sana iyi şanslar Miller. Ben–"

"Daha seninle işim bitmedi dedim."

Konunun nereye varabileceğinden ansızın ödü kopan Holden bir adım geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki beni gideceğim yerlere götürecek biri lazım."

Holden üstünde bir çevresel elbiseyle zifiri karanlıkta süzülüyordu. İnsanlar bas bas bağırıyorlardı. Bir silah patladı, sonra sessizlik çöktü. Bunu bir elektrik cızırtısı ve bir inilti izledi.

"Durun!" diye bağırdı biri. Holden sesin sahibini çıkaramadı. "Herkes ateş etmeyi kessin!"

Biri otoriter bir sesle konuştuğu için insanlar söyleneni yaptılar. Holden bileğindeki kontrolleri el yordamıyla çalıştırarak elbisesinin ışıklarını yaktı. Timinin geri kalanı da çabucak ona uydu. Corin ile Cass hâlâ sağlamdılar. Holden simülasyondaki gezintisinin gerçek zamanda ne kadar sürmüş olduğunu merak etti.

"Adım Hector Cortez," dedi çatışmayı bitiren ses. "Dışarıda neler oluyor? Bilen var mı?"

"Bitti!" diye bağırarak karşılık verdi Holden, sonra vücudunu gevşeterek yavaşça koridora süzüldü. O kadar yorgundu ki oracıkta uyuyup kalmamak bile başlı başına bir mücadele gerektiriyordu. "Her şey bitti. Sistemleri tekrar çalıştırabilirsiniz."

İnsanlar el terminallerini veya acil durum el fenerlerini çıkarırlarken köprüde ışıklar yanmaya başladı.

"Ruiz'i arayın," dedi Cortez. "Ondan Clarissa'nın bozduğu her neyse onu tamir etmek için buraya bir ekip yollamasını isteyin. Gemiye tekrar elektrik vermemiz lazım. Şu an yerleşim kasnağında kızılca kıyamet kopuyordur. Ve buraya bir tıp ekibi çağırın."

Holden Ashford'un nerede olduğunu ve neden yönetimin Cortez denen bu adama geçtiğini merak etti. Yine de Cortez yerli yerinde şeyler söylediği için ayak diremedi. Köprüye girerken gücü yettiğince yardım etmeye hazırdı ama elini tabancasının yakınından ayırmadı. Cass keskin nişancının yanındaki Naomi'yle yer değiştirdi ki Naomi onarımlara katkıda bulunabilsin.

Melba –ya da şimdiki adıyla Clarissa– açık bir erişim panelinin yakınında asılı duruyor, vücudundaki bir mermi yarasından kan sızıyordu. Cortez yaraya bir acil durum sargısı bastırmakla meşguldü. Havada ağır ağır süzülen Ashford'un çenesi gevşekçe sarkmıştı ve kasları seğiriyordu. Holden kaptanın ölüp ölmediğini merak etti, sonra da cevabı umursamadığına karar verdi.

"Naomi, kanal ofisini ara. Bak bakalım iletişim araçları çalışıyor mu. Anna, Monica ve Amos'tan haber almaya çalış. Sonra da *Roci*'yle bağlantı kur. Buradan bir an önce defolup gitmek istiyorum."

Kadın başını salladı ve bağlantı girişimlerine başladı.

"Yaşayacak mı?" diye Clarissa'yla ilgilenen ak saçlı adama sordu Holden.

"Sanırım," cevabını verdi adam. "Bunu o yaptı," diye ekleyerek ışık ve elektrik noksanlığını kastetmek için elini savurdu.

"Hah," dedi Holden. "Onu uzaya atmadığımıza sevindim."

Elli Üçüncü Bölüm: Clarissa

Aşama aşama uyanan genç kadın, neyin ağrıdığını anlamadan önce rahatsızlığının farkına vardı. Bir terslik olduğunun bilincindeydi ama henüz bir hikâye kuramamış, kafasındaki kopuk algılara bir anlam kazandıramamıştı. Benliğinin en soyut kısımları –ismi, bulunduğu yer– geri geldiğinde bile zarar gördüğünün, durumunun iyi olmadığının ötesinde çok az şeyin farkındaydı.

Oda pis, hava sıcaklığı birkaç derece fazlaydı. Clarissa ince ve leş gibi ter kokan bir yatakta yatıyor, tepesinde bir serum asılı duruyordu. Bu durumun önemini kavraması uzun sürdü. Serum torbası orada öylece asılıydı. Kendisi de havada değildi. Yerçekimi vardı. Genç kadın bunun dönüşten mi yoksa itişten mi geldiğini, hatta bir gezegende bulunmanın doğurduğu kütlenin kütleye karşı o sabit çekiminden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Bunu bilmesini sağlayacak bir bağlamdan yoksundu. Bildiği tek şey tekrar ağırlığa kavuşmanın hoş olduğuydu. Demek ki bir şeyler yolunda gitmişti. Bir şeyler işe yaramıştı.

Gözlerini yumduğunda rüya gördü. Rüyasında Ren'i öldürüp kendi bedeninin içine saklıyordu ve onu bulacaklarından korktuğu için vücut taraması yaptırmaktan bucak bucak kaçıyordu. Uyanmak ve herkesin gerçeği zaten bildiğini hatırlamak bir zevkti.

Bazen Tilly gelip yatağının yanında oturuyordu. Kadının ağlamış gibi bir hali oluyordu. Clarissa ona sorununun ne olduğunu sormak istiyordu ama yeterli kuvvetten yoksundu. Bazen Anna da uğruyordu. Onu kontrol eden doktor her şeyi gören gözlere sahip yaşlı ama güzel bir kadındı. Cortez hiç gelmiyordu. Uyumak ile uyanmanın farkı zamanla kayboldu. İyileşmek ile hasta olmanınki de. Bunların arasına bir çizgi çekmek zor, hatta neredeyse imkânsızdı.

Bir ara seslere, özelikle de nefret ettiği Holden'ın sesine uyandı. Yatağının ayakucunda dikilen adam kollarını göğsünde kavuştur-

muştu. Yanında Naomi ve başka birileri vardı. Solgun tenli olan bir kamyon şoförüne, kahverengi tenliyse bir öğretmene benziyordu. Amos ile Alex. *Rocinante*'nin mürettebatı. Clarissa'nın öldürmeyi beceremediği insanlar. Genç kadın onları görmekten memnundu.

"Kesinlikle hayır," dedi Holden.

"Ona bir bak," dedi Anna. Clarissa arkasında duran rahibi görmek için başını kaldırdı. Anna daha yaşlı gözüküyordu. Ve de yıpranmış. Yahut belki de damıtılmış. Pişerek özüne indirgenmiş. O da güzeldi. Güzel, korkunç ve merhametinden ödünsüz. Tüm bunlar yüzünden okunuyordu. Ona bakmayı zorlaştırıyordu. "İdam edilecek."

Öğretmen kılıklı Alex elini kaldırdı.

"Yani öldürdüğünü adı gibi bildiğimiz bir sürü insanı öldürmekten mahkemede yargılanacak demek istiyorsun. Hem de yanında bir avukatla."

Evet, öldürdüm, diye düşündü Clarissa. *Doğru*. Tepesinde Anna ellerini kavuşturdu.

"Zaten ben de öyle olmasını istiyorum," karşılığını verdi Anna. "Bir dava. Avukatlar. Adalet. Ama öncelikle onu Ay'daki mahkemelere güvenle götürecek birilerine ihtiyacım var. Tahliyenin başlamasıyla birlikte yavaş bölgedeki tek bağımsız gemi sizde. Clarissa'yı güvenle hedefine ulaştıracağına güvendiğim tek mürettebat sizsiniz."

Naomi dönüp Holden'a göz attı. Clarissa kadının yüz ifadesini okuyamadı.

"Bu kızı gemime alacak değilim," dedi Holden. "Bizi öldürmeye çalıştı. Hatta Naomi'yi öldürmesine ramak kaldı."

"Ama sonra ikinizi birden kurtardı," dedi Anna. "Ve de diğer herkesi."

"Bir kereliğine düzgün davrandı diye ona borçlu olduğumu sanmıyorum," dedi Holden.

"Olduğunu da söylemiyorum," diye karşılık verdi Anna. "Ama eğer ona kendimiz için istediğimiz adalet anlayışıyla yaklaşmazsak–"

"Bak Kızıl," dedi Amos. "Bu odada belki sen ve kaptan hariç herkesin esnek bir ahlak anlayışı var. Hiçbirimizin vicdanı temiz değil. Burada mesele başka."

"Bu taktiksel bir sorun," diye doğruladı Alex.

"Öyle mi?" diye sordu Holden.

"Öyle," dedi Naomi. "Clarissa'nın kendine ve başkalarına tehlike teşkil etmediğini farz edelim. Sırf güvenli bir yere götürmek için bile olsa onu gemiye almak bizi üç farklı hukuk sisteminde riske sokar. Üstelik zaten... 'sallantılı' bir durumdayız."

Clarissa uzanıp Anna'nın gömleğini parmaklarının arasına aldı ve bir çocuğun annesine yaptığı gibi çekiştirdi.

"Sorun değil," diye fısıldadı. "Anlıyorum. Dert değil."

"Ne kadar?" diye sordu Anna. Yüzlerindeki boş bakışı görünce de ekledi. "Her şey riskin getiriye oranından ibaretse onu Ay'a götürmeniz ne kadara mal olur?"

"Sahip olduğundan fazlasına," dedi Holden. Yine de ses tonunda bir özür gizliydi. Ne Anna'yı hayal kırıklığına uğratmak, ne de dediğini yapmak istiyordu. Kazançlı çıkmasının yolu yoktu.

"Ya *Rocinante*'yi satın alırsam?" dedi Anna.

"Gemimiz satılık değil," dedi Holden.

"Senden demiyorum. Yasal sorunlarınızın farkındayım. Ya *Rocinante*'yi Mars'tan satın alırsam? Onu size borçsuz ve ipoteksiz teslim edebilirim."

"Bir savaş gemisi mi satın alacaksın?" dedi Alex. "Kiliseler böyle bir şey yapabilir mi ki?"

"Tabii," dedi Holden. "Gemiyi satın alırsan kızı buradan götürürüm."

Anna işaret parmağını kaldırdı, sonra cebinden el terminalini çıkardı. Clarissa kadının ellerinin titrediğini görebiliyordu. Rahip ekrana dokundu ve birkaç saniye sonra hoparlörden tanıdık bir ses yükseldi.

"Annie," dedi Tilly Fagan. "Neredesin? Çok önemli yarım düzine insanla kokteyldeyim ve gözlerimi yaşartacak kadar içimi sıkıyorlar. En azından buraya gelip sana bir süre yalakalık etmelerine izin verebilirsin."

"Tilly," dedi Anna, "hani bana çok pahalı bir kıyak borçluydun, hatırlıyor musun? O kıyağın ne olduğunu biliyorum."

"Seni dinliyorum," dedi Tilly.

"*Rocinante*'yi Mars'tan satın alıp Kaptan Holden'a vermen gerekiyor."

Tilly sessiz kaldı. Clarissa kadının kaşlarının havaya kalktığını görür gibiydi. "Yoksa Clarissa'yı yanlarına almayacaklar."

Tilly'nin verdiği upuzun soluk bir iç geçirme de olabilirdi, bir kahkaha da.

"Tabii, neden olmasın. Robert'la konuşurum. Dediğimi yapar.

Öylesi ona bir boşanmadan daha ucuza gelir. Başka bir isteğin var mı, canım? Oldu olacak Dünya'nın yörüngesini de değiştireyim mi?"

"Hayır," dedi Anna. "Bu kadarı bile fazla."

"Bak onu iyi bildin. Bir an evvel buraya gel. Ciddi söylüyorum. Herkes senin için ayılıp bayılıyor. Sana bizzat yaltaklanmalarını seyretmek beni çok daha fazla eğlendirir."

"Gelirim," diyen Anna el terminalini tekrar cebine koydu ve Clarissa'nın elini tuttu. Parmakları sıcaktı. "Eee?"

Holden'ın beti benzi atmıştı. Bakışları Clarissa ile Anna arasında gidip geldi ve uzun bir soluk verdi.

"Şey," dedi. "Vay be. Pekâlâ. Ama eve hemen dönmeyebiliriz. Sana uyar mı?"

Clarissa elini uzatırken ağırlığına hayret etti. Genç kadının ne yaptığını anlamak oradaki herkesin birkaç saniyesini aldı. Sonra Holden –Clarissa'nın küçük düşürmek ve öldürmek için yapmadığını bırakmadığı adam– o eli tutup sıktı.

"Tanıştığımıza sevindim," diye fısıldadı Clarissa.

Genç kadının ayak bileğine bir tıbbi bileklik taktılar. Bileklik mürettebatın herhangi bir üyesinden gelecek bir sinyalde, suni salgı bezlerinin çalıştığı tespit edildiğinde veya Clarissa geminin mürettebat güvertesinden ayrıldığında onu uyutmaya ayarlıydı. Üç kilogram kalıplanmış sarı plastikten oluşan cihaz Clarissa'nın bacağına bir ahtapot gibi yapıştı. Nakil, anma töreni sırasında gerçekleşti. Girdiği çatışma dolayısıyla yüzü halen sargılı olan Kaptan Michio Pa gerek Carlos Baca'dan, gerek Samantha Rosenberg'den, gerekse daha başka bir düzine isimden övgüyle bahsetti ve küllerini uzaya bıraktı. Sonra filodaki diğer tüm komutanlar sırayla kendi gemilerinin güvertelerinde kameraların önüne geçip birkaç söz söylediler. Hiç kimse bayıltılarak kilit altında tutulan Ashford'un adını anmadı. Clarissa'nınkini de.

Bu göçten, geri dönüşten önceki son törendi. Clarissa mekiğin dış manzarasını gösteren ekrana bakmadığı anlarda onu el terminalinden seyretti. Yabancı istasyon artık atıl durumdaydı. Ne parlıyor ne de bir tepki veriyordu. Sensörlere göre yıldızsız boşlukta asılı duran koca bir alaşım ve karbon bazlı yapı yığınından fazlası değildi.

"Herkes geri dönmüyor," dedi Alex. "Marslı ekip burada kalmayı ve tüm geçitlerde tetkikler yürütmeyi planlıyor. Öteki taraflarda neler olduğuna bakacaklar."

"Bunu bilmiyordum," dedi Clarissa.

"Evet. Bak bu var ya," dedi pilot, bir BM kaptanının kameraya bakarak vakarla konuştuğu ekranı işaret ederek. Ölenlerin isimlerini kederle okuyan kadının gözleri birer bilye kadar sert, çenesi sımsıkı kasılıydı. "Bu durgun an. Bundan önce her şey korkuydu. Bundan sonra her şeye açgözlülük hükmedecek. Ama bu..." İç geçirdi. "Eh, yine de bu hoş bir an."

"Öyle," dedi Clarissa.

"Bak, emin olmak için soruyorum. Hâlâ kaptanı öldürmeyi düşünüyor musun? Çünkü bana kalırsa bize en azından bir uyarı borçlusun."

"Düşünmüyorum," dedi genç kadın.

"Peki ya düşünseydin?"

"Yine de düşünmediğimi söylerdim. Ama düşünmüyorum."

"Öyle olsun."

"Hey, Alex," dedi Holden arka taraftan. "Daha gelmedik mi?"

"Kapıyı çalmak üzereyiz," diyen Alex kontrol paneline dokundu ve ekranda *Rocinante*'nin harici ışıkları yandı. Gemi gökyüzünden görülen bir şehir gibi o karanlıkta altın sarısı ve gümüşi bir parıltı saçıyordu. "Tamamdır, millet. Evimizdeyiz."

Clarissa'nın ranzası *Cerisier*'deki tüm kamarasından daha büyük, fakat *Prince*'tekinden daha küçüktü. Lakin bu sefer onu kimseyle paylaşmıyordu. Oda böyle bir durumda olabileceği kadar ona aitti.

Kıyafet niyetine bir tek üzerinde *Tachi* isminin basılı olduğu bir tulumu vardı. Tüm banyo malzemeleri standart gemi eşantiyonlarından ibaretti. Hiçbir şey onun değildi. Hiçbir şey o değildi. Çoğu zaman odasında kalarak yalnızca ihtiyaç duyduğunda yemekhaneye ve tuvalete gitmekle yetindi. Böyle yapmasının sebebi korkudan ziyade ayak altında gezmeme isteğiydi. Bu kendisinin değil, onların gemisiydi. Onlardan biri değildi ve olmayı hak etmiyordu. O ücretli bir yolcuydu; hem de istenmeyen bir tane. Bunun bilincini bir ağırlık gibi üstünde taşıyordu.

Ranza zamanla her şeyden çok *Behemot*'taki hücresi gibi gelmeye başladı. Bu onu biraz kamarasından dışarı itmeye yetti. Ama sadece biraz. Yemekhaneyi daha önce orayı nasıl yok edeceğini, içeri nereden gireceğini planlarken simülasyondan görmüştü. Yakından bakıldığında farklı gözüküyordu. Tam anlamıyla daha küçük veya büyük değil; sadece farklı. Mürettebat içeride oradan oraya geziyor,

onun yapamayacağı bir şekilde geçip gidiyordu. Yemeklerini yiyip toplantılarını yaparlarken bir hayaletmişçesine onu görmezden geliyorlardı. Sanki Clarissa dünyadaki yerini çoktan kaybetmişti.

"Eh," dedi Holden, ciddi bir sesle, "büyük bir sorunla karşı karşıyayız. Kahvemiz bitti."

"Biramız var ya," dedi Amos.

"Evet," dedi Holden. "Ama bira kahve değildir. *Behemot*'tan istekte bulundum ama cevap gelmedi ve kahve olmadan uçsuz bucaksız uzay boşluğuna açılmayı göze alamam."

Alex sırıtarak Clarissa'ya baktı.

"Kaptan *Roci*'nin ürettiği sahte kahveden hazzetmez," dedi. "Onda gaz yapıyor."

Clarissa karşılık vermedi. Vermesinin beklendiğinden emin değildi.

"Hayır yapmıyor," dedi Holden. "O bir seferlikti."

"Birden fazlaydı Kaptan," dedi Amos. "Ve darılma ama kıçına bir sincap kaçmış ve orada geberip gitmiş gibi kokuyordu."

"Şikayet edecek en son kişi sensin," dedi Holden. "Yanlış hatırlamıyorsam votkalı gulaşla yaptığın o deneyden sonra kamaranı temizleyen bendim."

"Haksız sayılmaz," dedi Alex. "O ne pislikti öyle."

"Doğru, neredeyse bağırsaklarımı sıçacaktım," dedi Amos, filozofça bir yüz ifadesiyle. "Yine de onu kaptanın kahve osuruklarına tercih ederim."

Alex öğürür gibi yaptı ve Amos dudaklarını avucuna bastırarak hoyratça bir ses çıkardı. Naomi gülse mi yoksa onları tokatlasa mı bilemezmişçesine bakışlarını aralarında gezdirdi.

"Gaz yaptığı falan yok," diye üsteledi Holden. "Gerçek kahvenin tadını daha çok seviyorum, hepsi bu."

Naomi elini Clarissa'nın koluna koyup ona sokuldu. Tebessümü sevecen ve beklenmedikti.

"Gemide bir kadının daha olmasından ne kadar hoşlandığımı söylemiş miydim?" diye sordu.

Sadece espri yapmıştı. Clarissa bunun farkındaydı. Ama o espriye kendisi de dahildi ve gözlerinde beliren yaşlara şaşırmadan edemedi.

"Boğa hakkında söylediklerin için teşekkür ederim," dedi bir erkek sesi. Gemide gezmekte olan Clarissa konuşan kişiyi tanımıyordu. Bir uzay gemisinde yankılanan alışılmadık ses yatak odasındaki bir tıkırtı gibi dikkatini çekmişti. Genç kadın duraksadı. "Uzun yıllardan beri dostumdu ve... ve onu özleyeceğim."

Clarissa yönünü değiştirerek diğer mürettebat kamaralarına yollandı. Holden'ın kapısı açıktı ve adam çarpışma koltuğunda oturmuş, monitörüne bakıyordu. Ekrana gemileri, istasyonu ve Halkaları içeren taktiksel bir harita yerine bir erkeğin çehresi hakimdi. Genç kadın Fred Johnson'ı, yani Dünya'ya ihanet edip Dış Gezegenler İttifakı'nın başına geçen adamı tanıdı. Anderson İstasyonu Kasabı yaşlı gözüküyordu. Saçları neredeyse tamamen ağarmıştı ve gözleri eskimiş fildişi kadar sarıydı.

"Ondan çok şey istedim," diye devam etti video kaydı. "O da bana çok şey verdi. Bu... bu beni epey düşündürdü. Bazen insanların verebileceklerinden fazlasını istemek, hakkım olandan daha çok şey beklemek gibi kötü bir huyum var Kaptan. Sana da aynı şekilde davrandım mı merak ediyorum."

"Hadi canım, onu da nereden çıkardın?" dedi Holden ekrana, Clarissa'nın görebildiği kadarıyla kayıt yapmamasına rağmen.

"Eğer sana da öyle davrandıysam özür dilerim. Bu sözlerim aramızda kalsın. Bir komutandan diğerine. Aldığım bazı kararlardan pişmanım. Sanırım halimden anlıyorsundur.

"*Behemot*'u yerinde tutmaya karar verdim. Kasnakta tarıma başlamak için toprak ve gerekli malzemeleri yolluyoruz. DGİ'nin askeri filosu baştacını kaybediyor ama bin farklı gezegen keşfedilmeyi beklerken gişelerdeki tek benzin istasyonuna sahip olmak sırt çevrilemeyecek kadar büyük bir fırsat. Sen ve mürettebatın çalışmaları desteklemek, Ganymede'den Halka'ya kadar bazı gemilere refakat etmek isterseniz size de birkaç kontrat verebiliriz. Bu da işin resmi yönü. Diğerleriyle konuş ve bana kararınızı bildir."

Fred Johnson kameraya bir baş selamı verdikten sonra ekran mavi bir boşlukla ve DGİ'nin kopuk halkasıyla doldu. Holden başını çevirip arkasına göz attı. Clarissa adamın kendisini gördüğünü gördü.

"Selam," dedi Holden'a.

"Selam."

Bir müddet sessiz kaldılar. Clarissa ne diyeceğini bilmiyordu. Özür dilemek, Fred Johnson'ın az önce gösterdiği yolda yürümek istiyordu ama konuşmayı göze alamadı.

Holden bir girişimde bulunacak mı diye bekledi. Bulunmadığında da geminin mürettebat yerleşkesine geri çekildi. Kendini ezik ve huzursuz hissediyordu.

Arkadaş değillerdi. Olmayacaklardı da, çünkü bazı şeyler telafi edilemezdi.

Clarissa'nın bunu kabullenmesi gerekecekti.

Amos çözücü madde ve ter kokuyordu. Tüm tayfalar arasında Clarissa'nın eski iş arkadaşlarına –Soledad ile Stanni'ye ve tabii Ren'e– en çok benzeyen oydu. Yemekhaneye girdiğinde yanında bir kaynak makinesi vardı ve maskesini alnına kaldırmıştı. Genç kadını görünce gülümsedi.

"Geminin canına okumuşsun," dedi Amos. Clarissa gerektiği taktirde adamın gözünü kırpmadan kendisini öldüreceğini, fakat o âna dek neşesini ve samimiyetini koruyacağını biliyordu. Bu bile beklediğinden fazlaydı. "Buraya ilk seferinde bir hurda mekiyle gelmişsin ya, onu diyorum. O şeyler çeliği soymak için üretilir."

"Dolabı kendi elimle o hale getirdim," dedi genç kadın. "Mekin şarjı bitti. Hava kilidindeki dolap tamamen benim eserim."

"Sahi mi?" dedi Amos.

"Evet."

"Eh," diyen adam kahve makinesinden suni kahveyle dolu bir ampul aldı ve masaya doğru süzüldü. "Etkilenmedim desem yalan olur."

Clarissa onu maskesi yüzünde, kıvılcımların arasında, kamburu çıkmış kocaman gölgesi titreşerek çalışırken hayal etti. Yerin derinliklerinde sanatını konuşturan, tanrıların demircisi Hephaestus gibi. Bu tam da Clarissa Mao'nun yapacağı türden bir benzetmeydi. Melba Koh yalnızca elektrik akımının ısısına, kaynaklanan levhaların bileşimine ilgi gösterirdi. Artık her iki şekilde de düşünebiliyordu ama bu düşüncelerin ikisi de gerçekten kendisine ait değildi.

Şimdilik boşlukta asılıydı. Daha sonra gemi yola çıktığında ve itiş yerçekimi onu güverteye mıhladığında da asılı kalacaktı. Tüm yaşamı kimliğiyle ilgili öykülerin üzerine inşa edilmişti. Eskiden Jules-Pierre Mao'nun kızı, Julie Mao'nun kız kardeşi, *Cerisier*'deki bir ustabaşı, babasının intikamının aracısıydı. Şimdiyse hiç kimseydi. Eski düşmanının gemisiyle bir hapishaneden diğerine giderken bir bavuldan farkı yoktu. Üstelik durumunu içerlemiyordu. Kendini bu kadar isimsiz hissettiği son seferde muhtemelen ana rahmindeydi.

"Sorun ne?"

"Hımm?"

"Geminin canına okuduğumu söyledin. Sorun ne?"

"Makine atölyesi ile burası arasındaki güverte kaportası tutukluk yapıyor. Sen onu yamulttuğundan beri. Yarıya kadar açıldığında takılıp kalıyor."

"Çekme kolunu kontrol ettin mi?"

Amos kaşlarını çatarak ona doğru döndü. Genç kadın omuz silkti.

"O tür kapı pistonları eskimeye başladığında bazen yük dağılımını dengeli yapamaz. Buraya gelirken herhalde dört-beş tanesini değiştirmişizdir."

"Öyle mi?"

"Sadece bir fikir," dedi Clarissa, kısa süre sonra da ekledi. "Ay'a vardığımızda beni öldürecekler, değil mi?"

"Şanslıysan evet. BM'de ölüm cezası hâlâ yasaldır ama pek sık uygulamazlar. Herhalde ömrünün geri kalanını küçücük bir hücrede geçirirsin. Şahsen ben bir mermiyi yeğlerim."

"Yolculuk ne kadar sürecek?"

"Aşağı yukarı beş hafta."

Bir süre konuşmadılar.

"Burayı özleyeceğim," dedi Clarissa.

Amos omuz silkti.

"Çekme kolu ha? Bakmaya değer. Gelip yardım etmek ister misin?"

"Yapamam," diyen genç kadın, bacağındaki bilekliği gösterdi.

"Aman, ben onu yeniden programlayabilirim. En azından makine atölyesine inmene yetecek kadar. Sana bir de alet kemeri ayarlarız Fıstık. Gel şu şeyi açıp bakalım."

Clarissa bir saat sonra elini kapı çerçevesinde gezdirerek armuz yerlerini belli edecek bir sıyrık arıyordu. *Bu benim eserim*, diye aklından geçirdi. *Bunu ben bozdum.*

"Kafandan ne geçiyor Fıstık?" diye arkasından sordu Amos.

"Bir şeyleri onarmak güzel," cevabını verdi genç kadın.

Kapanış: Anna

Anna *Thomas Prince*'in gözlem salonunda oturmuş, yıldızları seyrediyordu.

Kubbe biçimli bir oda olan salondaki her düzgün yüzey dışarısının 360 derecelik bir manzarasını gösteren yüksek çözünürlüklü ekranlarla kaplıydı. Orada oturmak Anna için bir park bankında uzayı gezmek gibiydi. Onları kırpıştıracak bir atmosfer bulunmadığından yıldızların sabit bir ışıkla parladığı bu yer Anna'nın tüm gemideki en gözde mekânı olup çıkmıştı. O yıldızlar artık öyle yakın gözüküyordu ki. Sanki elini uzatsa dokunabilecekti.

El terminali öterek ona bir video mesajı kaydetmekte olduğunu hatırlattı. Anna yıldızlara bakarak geçirdiği süreyi sildi ve kayda kaldığı yerden devam etti.

"Hani piskoposlar konferansından gelen o mektup vardı ya, meğer resmi bir görüşme talebiymiş. Anlaşılan biri benim hakkımda şikayette bulunmuş. Herhalde Ashford'dur. DGİ'yle arasında boynuna kadar battığı yasal sorunlar varken bile başkalarının başına bela olacak zamanı buluyor. Ama dert etme. Ne sorarlarsa cevap vermeye hazırım. Yaptığım her şey için geçerli sebeplerim vardı. Üstelik filoda beraber çalıştığım insanlardan bir sürü yardım teklifi alıyorum. Muhtemelen onlara ihtiyacım olmayacak. Filodaki insanlardan bahsetmişken, dostum Tilly Fagan'ı Moskova'ya davet ettim. Tilly sinir törpüleyici, huysuz ve dilinin ayarı olmayan biri. Ona bayılacaksın. O da Nami'yle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Anna mesaja Tilly'nin bir fotoğrafını eklemek için duraksadı. Resimde Tilly kısık gözlerle kameraya bakıyor ve Anna'ya "çek şu kahrolası şeyi suratımdan" demeye hazırlanıyordu. Ayrıca bir elinde sigara tutarken diğerini suçlarcasına ona doğrultmuştu. Bu Anna'nın elindeki en hoş Tilly resmi değilse bile en isabetlisiydi.

"Gönderdiğin videolar için çok teşekkürler. Nami'nin ne kadar

büyüdüğüne inanamıyorum. Üstelik tam yerçekiminde doğmuş gibi emekliyor. Yine kaşla göz arasında yürümeye başlar. Onu eve götürdüğün için sağ ol. Bazen keşke sizinle gelseydim diyorum. Aslına bakarsan sık sık. Ama sonra Halka'nın öteki tarafında yaptıklarımı düşünüyorum ve yardım etmeseydim her şey bu kadar iyi sonuçlanır mıydı merak ediyorum. Böyle düşünmek küstahça geliyor ama Tanrı'nın insanları olmaları gereken yerlere doğru ittiğine inanıyorum. Belki bana ihtiyaçları vardı. Yine de geri döndüğüm zaman pişmanca davranmayı planlıyorum. Sana, piskoposa, Nami'ye ve aileme dileyecek bol bol özrüm var."

Anna eşinin sanki odadaymışçasına, *Sen hep izin istemekten çok özür dileyen biri oldun*, dediğini duyar gibi oldu ve gözleri yaşarana dek güldü. Sonra gözyaşlarını silip tekrar kameraya konuştu. "Hâlâ buradasın Nono. Aklımdasın. Yine de bana tekrar sarılman için her şeyimi feda etmeye razıyım. *Prince*'in geri gelmesi bir ay daha sürecek. Bu, bana sonsuzluk gibi geliyor. Seni seviyorum."

Anna yanında getirdiği yastığı alıp sıkıca bağrına bastı. "Bu Nami ve sensin. İkiniz birden. İkinizi de öyle çok seviyorum ki."

Kaydı sonlandırdı ve *Prince*'in önünden ışık hızında Nono'ya yolladı. Fakat bu bile çok yavaştı. Göz kenarlarında biriken yaşları sildi.

Dışarıdaki gökyüzünde beyaz bir ışık, birkaç santim uzunluğunda ateşten bir çizgi parladı. Filonun bir diğer gemisi eve dönüyordu. Bu kadar yakında olduğuna göre *Prince*'in eskort gemilerinden biriydi. Nihayet yola çıkıyordu ama Halka'ya getirdiği pek çok donanmacı olmadan. Aileler karşılarında sevdiklerini görmeyi beklerken sadece bayraklar, şehit madalyaları, başsağlığı mektupları alacaklardı. Bunlar ölen o insanların geride bıraktıkları boşlukları doldurmaya yetmeyecekti. Zaten asla yetmezdi.

Her şeye rağmen Dünya'dan, Mars'tan ve çeşitli dış gezegen istasyonlarından gelen gemiler evlerine dönüyordu. Üstelik de insanlığa sunulan en büyük fırsatın haberiyle beraber. Tüm o keder ve trajedinin arasında bir umut yeşeriyordu.

Acaba Nami ömrünü şu an görebildiği o ışık noktalarının birinde mi geçirecekti? Mümkündü. Bebeği ebeveynlerinin ikinci bir çocuğa maddi güçlerinin yetmediği, sırf bir eğitimi hak ettiğini hükümete ispatlamak için iki yıl çalışması gereken bir dünyada doğmuştu. Kaynakların hızla tükendiği, çöplerin dağ gibi yığılmasını önlemek için verilen savaşın kalanları da her geçen gün biraz daha eksilttiği bir dünyada.

Fakat artık sınırları olmayan bir dünyada büyüyecekti. Kısa bir yolculuğun onu yıldızlara ve onların etrafındaki gezegenlerin bereketine götüreceği bir dünyada. Ne işle uğraşacağını, nasıl bir eğitim alacağını yahut kaç çocuğa sahip olacağını yasalarla değil de kendi seçimleriyle belirleyeceği bir dünyada.

Bunları düşünmek bile baş döndürücüydü.

Biri pabuçlarının topuklarını tıkırdatarak arkasından salona girdi. "Tilly, az önce–" diye başladı Anna; fakat dönüp baktığında ve Hector Cortez'i gördüğünde sustu.

"Doktor Volovodov," dedi adam, biraz mahcup bir ses tonuyla.

"Doktor Cortez," diye karşılık verdi Anna. Aralarındaki resmiyetin yenilenmesi Anna'ya saçma geliyordu ama Hector bu konuda ısrar etmişti. "Lütfen, oturun." Yanındaki boş bankı gösterdi.

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur," dedi adam, oturup gözünü yıldızlara dikerek. Anna'ya bakmıyordu. Artık onunla göz göze gelemiyordu.

"Hiç de bile. Evdekilere bir mesaj kaydedip manzaranın keyfini çıkarıyordum."

Bir müddet sessiz sedasız oturarak yıldızları seyrettiler.

"Esteban kaybetti," dedi Cortez, en başından beri bu konuda konuşurlarmışçasına.

"Anlama– Ah, genel sekreter. Seçimi kaybetti, öyle mi?"

"Yeni genel sekreter Nancy Gao. Galibiyetinde Chrisjen Avasarala'nın parmak izlerini açıkça görebilirsiniz."

"Kimin?"

Cortez kulağa içten gelen bir sesle güldü. Kahkahası karnından yükselen hoş bir gümbürtüydü.

"O da kim?"

"Hiç kimsenin oy vermediği, ama BM'yi kendi krallığı gibi yöneten ve ismini basından uzak tutan bir siyasetçi. Hükümetinizi kontrol etmesine rağmen adını hiç duymamanız işinde çok ama çok iyi olduğunu gösteriyor."

"Ah," dedi Anna. Siyasetle arası pek iyi değildi. Siyasetin lutefisktendi[1] sonra insanlığın icat ettiği en şeytani şey olduğu görüşündeydi.

Yine uzun bir sessizlik çöktü. Anna dostu Tilly'nin nerede olduğunu ve imdadına yetişip kendisini bu sıkıntılı durumdan kurtarıp kurtarmayacağını merak etti.

---

1 Kurutulmuş alabalıktan hazırlanan bir İskandinav yemeği. –çn

"Doğru ata oynadınız," dedi Cortez nihayet. "Bense yanlış olanı seçtim. Umarım bunu yüzüme vurmazsınız. Aramızdaki farklılıklara rağmen size büyük bir saygı besler oldum. Benden nefret etmeniz hiç hoşuma gitmez."

"Etmiyorum Hector," dedi Anna, iki eliyle birden onunkini tutup sıkarak. "Hem de hiç. Başımızdan geçenler korkunçtu. Korktuğumuz için hepimiz kötü kararlar verdik. Ama sen iyi birisin. Buna tüm kalbimle inanıyorum."

Cortez ona minnettar bir tebessüm edip elini okşadı. Anna başıyla duvara yayılmış yıldız sahasını işaret etti.

"Yıldızlar ne kadar çok," dedi. "Günün birinde bazıları bizim olabilir."

"Merak ediyorum," diye karşılık verdi Hector, alçak ve mahzun bir sesle. "Onları sahiplenmeli miyiz merak ediyorum. Tanrı insana Dünya'yı verdi. Ona yıldızları asla vaat etmedi. Acaba oralara gidersek O da bizimle gelir mi?"

Anna adamın elini bir kez daha sıktı, sonra da bıraktı. "Benim inandığım Tanrı tüm bunlardan daha büyük. İnancımda haklıysam öğrenebileceğimiz hiçbir şey ona karşı bir hakaret olamaz."

Cortez müphem bir homurtu çıkardı.

"Kızımın onlara sahip olmasını istiyorum," dedi Anna, etrafındaki ışık serpintisini işaret ederek. "Küçük Namim günün birinde hepsine sahip olsun istiyorum."

"Kızınız orada ne bulursa bulsun," dedi Cortez, "bu geleceği onun adına seçtiğinizi unutmayın."

Sözleri umutla ve tehditle doluydu.

Tıpkı yıldızlar gibi.

Teşekkür

Bir kez daha teşekkür edeceğimiz insanlar, onlara teşekkür etmekte kullanabileceğimiz alandan daha fazla. Menajerimiz Danny Baror'un sıkı çalışması ve Tom Bouman, Susan Barnes, Ellen Wright, Tim Holman, Alex Lencicki ve Orbit'teki tüm ekibin desteği ve azmi olmadan bu kitap ve hatta seri ortaya çıkamazdı. Bize insanların ellerinde olmaksızın raflardan kapıştıkları türden resimler bahşettiği için olağanüstü Daniel Dociu'ya ve tüm seriyi bir araya getiren harika tasarımlar yarattığı için Kirk Benshoff'a teşekkürler. Geribildirimleri ve destekleri için Carrie, Kat, ve Jayné'e ve de çalışırken *Mythbusters*'la dikkatini dağıtmamıza müsaade ettiği için Scarlet'e olan minnetimizi asla layıkıyla ifade edemeyiz. Ayrıca bilime meraklı altı yaşındaki çocukları öylesine eğlendirdikleri için *Mythbusters* ekibine teşekkürler. Son olarak tüm Sake River çetesine teşekkürlerimizi sunarız. Kitaptaki havalı şeylerin çoğu onlara ait. Her zamanki gibi hatalardan, eksikliklerden ve göze batan uydurukluklardan bütünüyle biz mesulüz.

SyFy tarafından diziye uyarlanan ve son yılların en iyi uzay macerası olarak gösterilen Enginlik serisi *(The Expanse)* eşsiz yolculuğuna devam ediyor.

"Serinin şu ana kadarki en iyi kitabı."
—*Publishers Weekly*

"Uzay operası diye ben buna derim."
—George R. R. Martin

"Olması gereken gelecek tasviri."
—*The Wall Street Journal*

"Eğer bilimkurgu seviyorsanız, bu kitap tam size göre."
—Jo Walton

ENGİNLİK 3

Güneş Sistemi –Mars, Ay, Asteroit Kuşağı– nesillerdir insanlığın en büyük sınırıydı. Venüs'ün bulutları altında programını uygulayan uzaylı oluşum, Uranüs yörüngesinde kendisini gösterip yıldızsız bir karanlığa açılan bir geçit inşa edene dek.

Jim Holden ile Rocinante'nin mürettebatı bu oluşumu incelemeye giden büyük bir bilimsel ve askeri gemiler filosunun parçasıdır. Fakat perde arkasında amacı Holden'ı yok etmek olan karmaşık bir entrika dönmektedir. İnsan ırkının elçileri geçidin bir fırsat mı yoksa bir tehdit mi olduğunu anlamaya çalışırlarken aslında en büyük tehlikeyi yanlarında getirmişlerdir.

Çeviren: Cihan Karamancı
Kapak İllüstrasyonu: Daniel Dociu

www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari

32 TL

İnternet Satış:
www.ilknokta.com

